

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

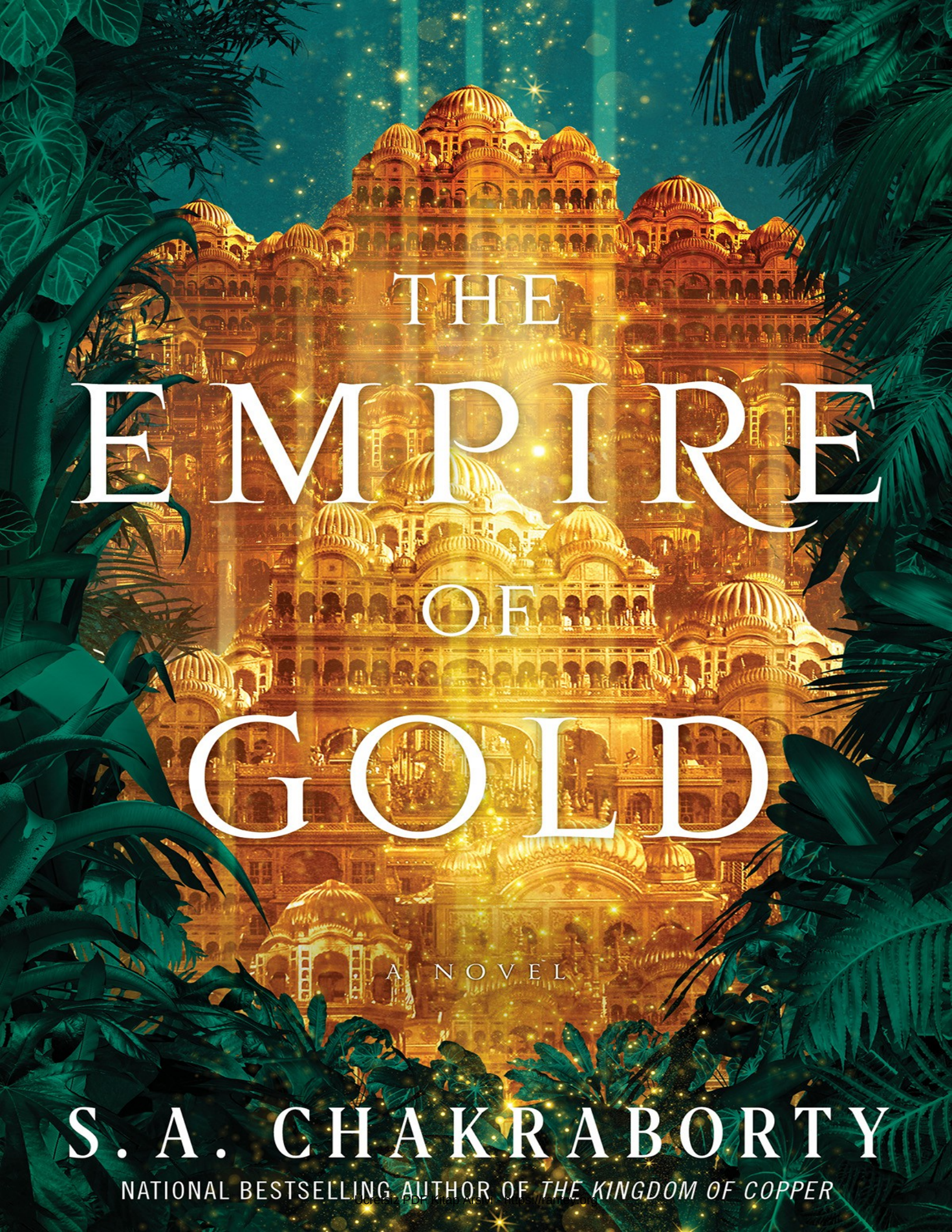
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE EMPIRE OF GOLD

A NOVEL

S. A. CHAKRABORTY

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF *THE KINGDOM OF COPPER*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

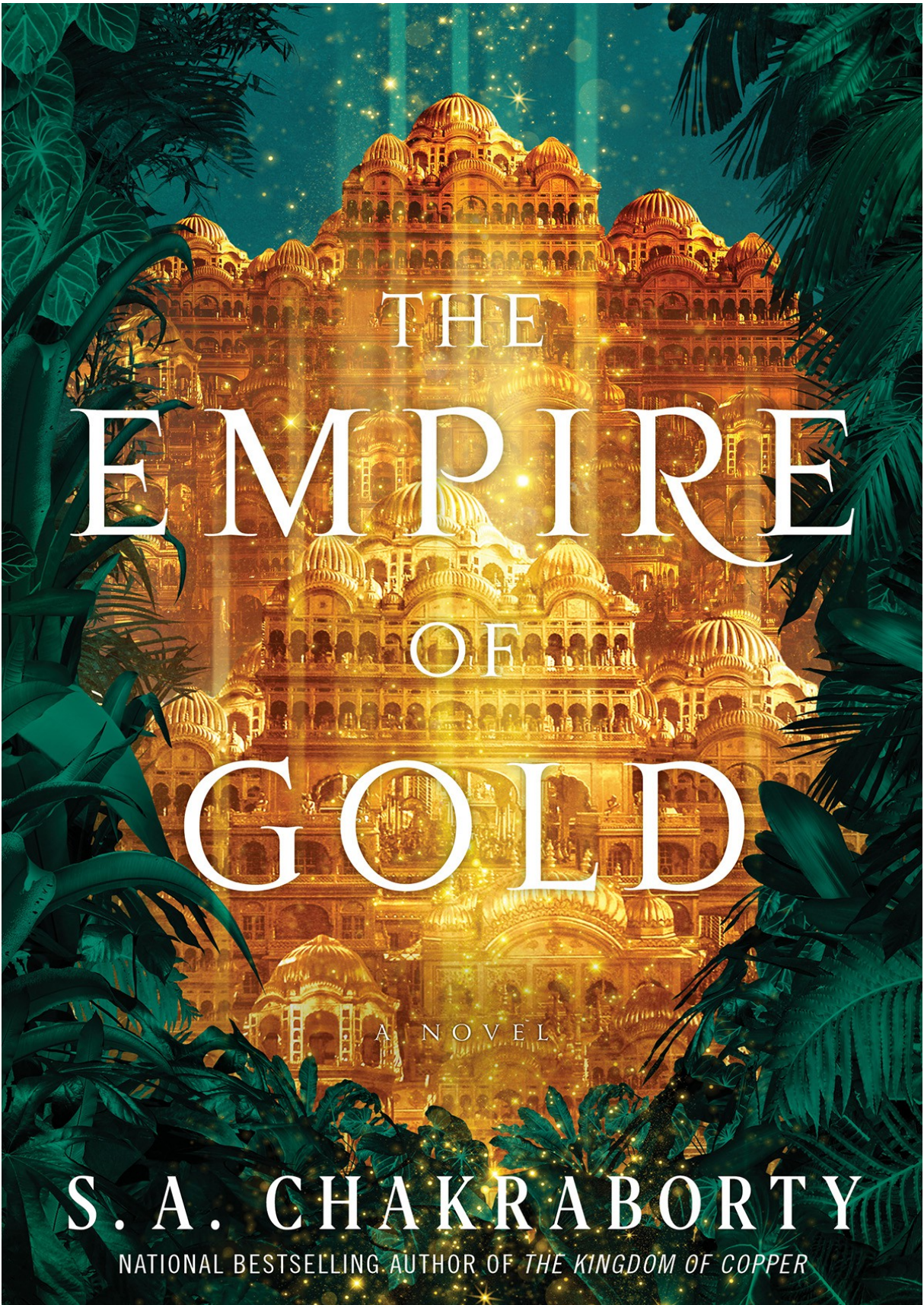
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE
EMPIRE
OF
GOLD

.....
THE DAEVABAD TRILOGY, BOOK THREE

S. A. CHAKRABORTY

HARPER Voyager
An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Çocuklarının hayal kurabilmesini sağlamak için çok çalışan ve ne kadar uzun ve uzak olursa olsun her zaman yanımda olan ailem için gezintiler

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Haritalar

Önsöz

Bölüm I

- 1: Nahri
- 2: Dara
- 3: Nahri
- 4: Dara
- 5: Ali
- 6: Nahri
- 7: Dara
- 8: Nahri
- 9: Ali
- 10: Nahri
- 11: Dara
- 12: Ali
- 13: Dara

Bölüm II

- 14: Nahri
- 15: Ali
- 16: Dara
- 17: Nahri
- 18: Ali

19: Dara
20: Nahri
21: Dara
22: Ali
23: Nahri
24: Ali
25: Nahri
26: Ali
27: Dara
28: Nahri
29: Ali
30: Nahri
31: Dara
32: Ali
33: Nahri
34: Ali
35: Dara
36: Nahri
37: Ali
38: Dara
39: Nahri
40: Ali
41: Nahri

Bölüm III

42: Nahri
43: Ali
44: Nahri

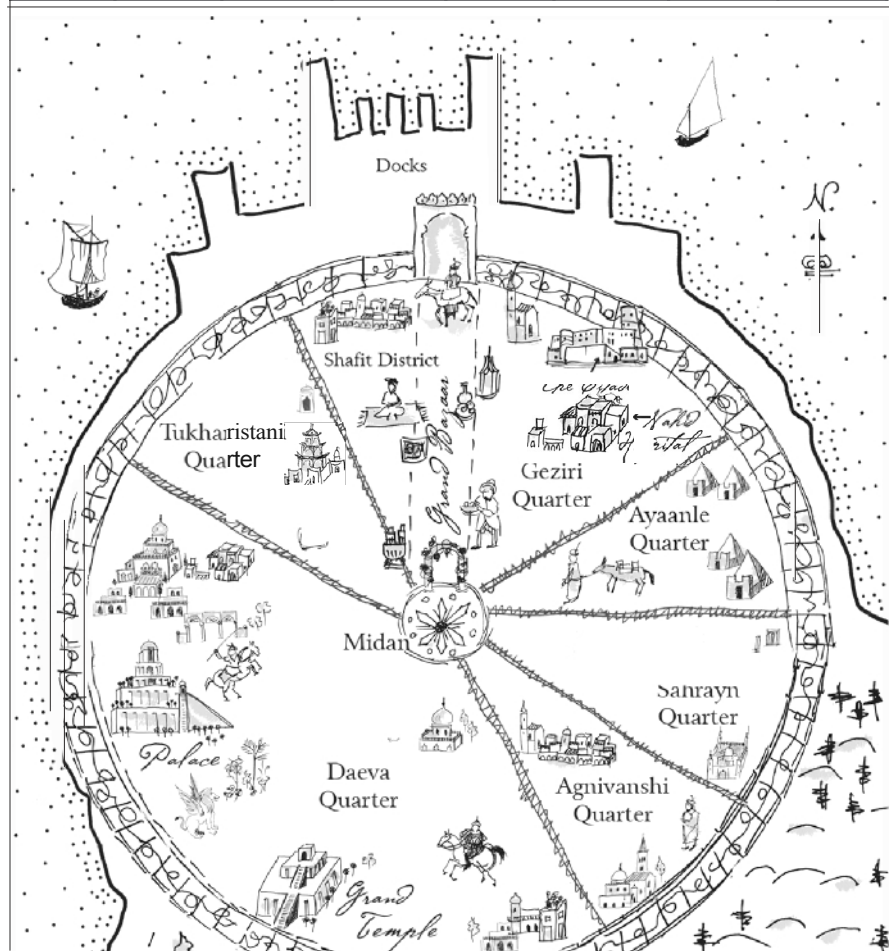
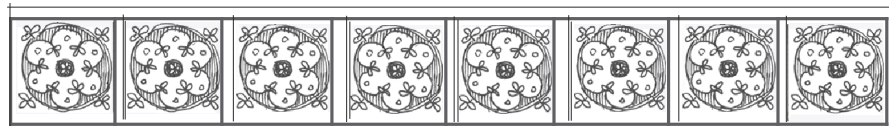
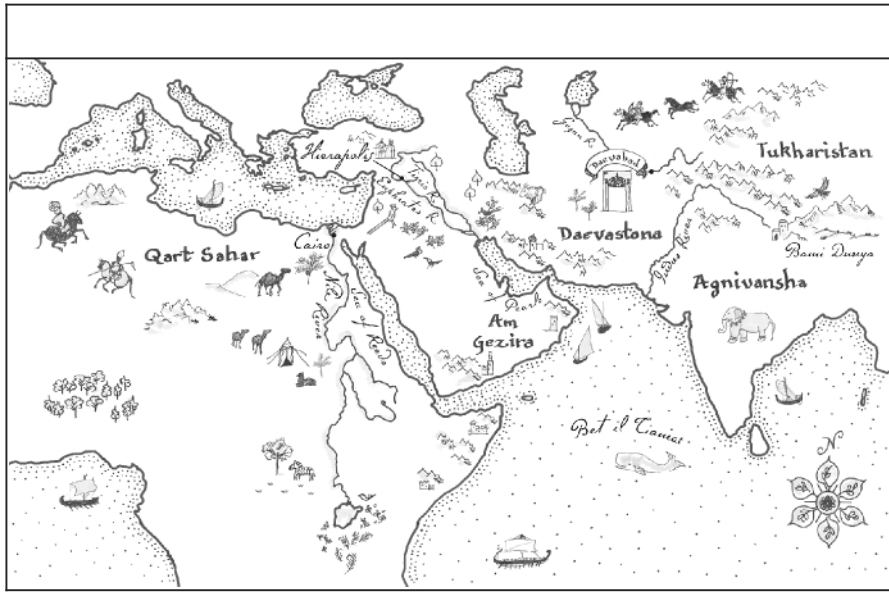
Bölüm IV

45: Dara
46: Nahri
47: Ali
48: Nahri Sonsöz

Karakter Kadrosu

Cinlerin Altı Kabilesi
Teşekkür Sözlüğü
Yazar Hakkında
Ayrıca S. A. Chakraborty
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Haritalar

Önsöz

Manizheh

Banu Manizheh e-Nahid, her zaman kendisine ait olan sarayın mazgallarının arkasından ailesinin şehrine bakıyordu.

Yıldız ışııyla yıkanan Daevabad çok güzeldi; kulelerin ve minarelerin, kubbelerin ve piramitlerin sivri hatları, bu yükseklikten bakıldığında bir mücevherli oyuncakların karması. Bembeyaz kumsalın ötesinde, dağların siyah kucaklayıcılığına karşı hareketle parıldayan göl.

Ellerini taş korkuluğun üzerine uzattı. Bu, Manizheh'in Kahtanilerin tutsağıyken görmesine izin verilen bir manzara değildi. Çocukken bile, onun Meydan okuma onları tedirgin etmişti; saray büyüünün genç Nahid dehasını alenen kucaklaması ve onun bariz yeteneği, gece gündüz etrafını saran muhafızların onu korumak için olmadığını anlayacak yaşa gelmeden hayatını kısıtlamıştı. Buraya bir tek Ghassan'ın misafiri olarak gelmişti, o da kral olduktan kısa bir süre sonra Ghassan'ın ayarladığı bir geziydi. Manizheh, ailelerinin uğruna birbirlerini öldürdükleri şehre bakarken onun elini nasıl tuttuğunu, halklarını birleştirmek ve geçmişi geride bırakmakla ilgili rüya gibi sözler söylediğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Onu çocukluklarından beri nasıl sevdiğini ve babasının onu ve kardeşini dövüp terör estirdiği onca zaman ne kadar üzgün ve çaresiz hissettiğini anlatmıştı. Ghassan'ın sessiz kalmaktan başka çaresi olmadığını anlamış olmalıydı.

Manizheh zihninde hâlâ o geceki yüzünü, umutlu ifadesinin üzerinde parlayan ayı görebiliyordu. Daha gençtiler; o yakışıklıydı. Büyüleyiciydi. İnsanlar *ne güzel bir eşleşme* derdi. Kim güçlü bir cin kralının sevgili kraliçesi olmak istemez ki? Ve gerçekten de parmaklarını onunkilerin arasına geçirip gülümsemişti - o günlerde hâlâ böyle bir ifade takınıyordu - gözleri Süleyman'ın yüzündeki yeni mühür izine kilitlenmişti.

Ve sonra boğazını kapattı.

Uzun sürmemiştir. Ghassan mühür tahmin ettiğinden daha hızlı vurmuştu ve güçleri azaldıkça boğazındaki baskı da azalmıştı. Öfkeliydi, yüzü ihanetten ve havasızlıktan kıpkırmızıydı ve Manizheh onun kendisine vuracağını düşündüğünü hatırlıyordu. Daha kötüsünü yapacağını. Çılgılık atsa da fark etmezdi çünkü o artık kraldı ve hiç kimse Onu geç.

Ama Ghassan bunu yapmamıştı. Buna ihtiyacı yoktu. Manizheh onun kalbi için gitmişti ve Ghassan da aynısını acımasızca yapmıştı: Rüstem'i can havliyle dövdürmüş, Manizheh de onu izlemek zorunda kalmış, kardeşinin kemiklerini kırmış, iyileşmelerine izin vermiş ve sonra tekrar yapmış, Rüstem inleyen bir karmaşa haline gelene ve Manizheh dizlerinin üzerine çöküp Ghassan'dan merhamet dileyene kadar ona işkence etmişti.

Sonunda kabul ettiğinde, kızın gözyaşları karşısında ilk reddettiğinde olduğundan daha da öfkelenmişti. *Aramızdaki şeylerin farklı olmasını istedim*, demişti suçlayıcı bir şekilde. *Beni küçük düşürmemeliydin*.

Hatırlayınca keskin bir nefes aldı. *O öldü*, diye hatırlattı kendine. Manizheh Ghassan'ın kanlı cesedine bakmış, bu görüntüyü hafızasına kazımış ve işkencecisinin gerçekten öldüğüne kendini ikna etmeye çalışmıştı. Ama onu yaktırmayacaktı, henüz değil. Süleyman'ın mührünü nasıl ele geçirdiğine dair ipuçları bulabilmek umuduyla cesedi daha fazla incelemeye niyetliydi.

Manizheh kalbinin çıkarıldığını gözden kaçırmamıştı - göğsünden cerrahi bir hassasiyetle oyulmuş ve kimin çıkardığı açıkça belli oluyordu. Bir yanı minnettardı. Nahri'ye söylediklerine rağmen, Manizheh mühür yüzüğünün bir başkasına nasıl geçtiği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Ve şimdi, Nahri yüzünden, Manizheh onları bulduktan sonraki ilk adımın Nahri'nin cin prensinin kalbini sökmek olacağını biliyordu.

Manizheh bakışlarını şehre çevirdi. Şaşırtıcı derecede sessizdi ve tüm deneyime ürkütücü bir cephe katıyordu. Daevabad bir krallık olabilirdi

Gecenin karanlığında huzur içinde, güvende ve hala gerçek koruyucularının dümeni altında.

Uzaklardan gelen bir feryat yalana ihanet etti. Çılgınlık başka türlü azalıyordu, gecenin şiddeti yerini şaşkınlık ve dehşete bırakıyordu.

Korkmuş

insanlar -avlanan insanlar- çılgılık atmadılar. Saklandılar, bulabildikleri sığınaklara sevdikleriyle birlikte yığıldılar ve karanlığın onları geçip gitmesi için dua ettiler. Daevabad'daki herkes ne zaman ne olduğunu biliyordu.

şehirler düştü. İntikam hikâyeleri ve düşmanlarının açgözlülüğüyle büyümüşlerdi; köklerine bağlı olarak, Zeydi el Kahtani'nin Daevabad'ı vahşice fethi, Darayavahuş e-Afşin'in Qui-zi'yi kırbaçlaması veya insan şehirlerinin sayısız çuvalı gibi tüyler ürpertici hikâyeler anlatıldı. Hayır, çılgınlık olmayacaktı. Daevabad'ın insanları saklanıyor, çocuklarını kucaklarına almış sessizce ağlıyor olacaktı; büyülerinin aniden kaybolması bu geceki trajedilerden yalnızca biriydi.

Başka bir Süleyman'ın geldiğini düşünecekler. Aklı başında her insanın varacağı sonuç buydu. Süleyman'ın büyük yargısı atalarının sihrini ellerinden almasıyla başlamamış mıydı? Muhtemelen hayatlarının paramparça olduğunu ve ailelerinin parçalandığını görmeyi bekliyorlardı, çünkü başka bir insan efendi için çalışmaya zorlanıyorlardı, karşı koyacak güçleri yoktu.

Güçsüzdü. Manizheh avuçlarını soğuk taşla daha sert bastırdı, sarayın büyüsunü hissetmek için can atıyordu. Dans eden alevleri ya da dumanın parıltısını çağırmak için. Yeteneklerinin yok olması imkânsız görünüyordu ve revirde biriken yaraları, artık iyileştiremeyeceği yaraları sadece hayal edebiliyordu. Her şeyini kaybetmeye katlanmış bir kadın için Sevdığı -evlenebileceği utangaç taşralı soylu, kollarında ağırlığını yeniden hissetmek için can attığı kara gözlü bebek, ihanet ettiği erkek kardeşi, yıllar sonra Kahtanilerin önünde eğilirkenki saygınlığı- yeteneklerini kaybetmek en kötüsüydü. Büyüsü onun hayatıydı, onun

Ruhu, diğer her şeyden sağ çıkmasını sağlayan gücün altındaki güç.

Belki de öldürmek için şifa büyüsu kullanmanın bedeli budur, diye fısıldadı içinden bir ses. Manizheh onu uzaklaştırdı. Böyle bir şüphe şu anda ona ya da halkına yardımcı olmazdı. Bunun yerine öfkeye, yılların planının hızlı parmaklı bir şafit kız tarafından altüst edilmesini izlediğinde içinde akan öfkeye yaslanacaktı.

Nahri. Kara gözlerindeki meydan okuma. Ailenin en değerli hazinesini bir kızın parmağına iterken hafifçe, neredeyse alaycı bir şekilde omuz silkmesi

değersiz kum sineği.

Sana her şeyi verirdim, çocuğum. İsteyebileceğin her şeyi. Hiç sahip olmadığım her şeyi.

"Zaferinin tadını mı çıkarıyorsun?"

Aeshma'nın alaycı sesi dişlerini sıkmasına neden oldu ama Manizheh hiç kıpırdamadı bile. Onunla nasıl başa çıkacağını bilecek kadar uzun süredir ifritle uğraşıyordu - aslında herkesle nasıl başa çıkacağını biliyordu. Sen basitçe hiçbir hedef sunmuyordun -zayıflıkların yoktu, şüphesiz. Müttefikiniz ya da sevdikleriniz yok. Adam duvarın dibinde ona katılırken bakışlarını ileriye doğru çevirdi.

"Anahid'in şehrine bakmak için uzun zamandır bekliyordum." Sesinde zalim bir zafer vardı. "Ama burası şarkılardaki cennet gibi değil. Gökyüzünde devriye gezdiği söylenen shedular ve mücevherli ağaçlardan oluşan bahçeler nerede?

şarap nehirleri? Şelalelerden oluşan gökkuşaklarını ve yaratılışın sırlarıyla dolu bir kütüphaneyi çağıran yaltaklanan denizci hizmetkârlar mı?"

Manizheh'in midesi burkuldu. *Yüzyıllar önce gitmişti.* Kendini atalarının büyük hikâyelerine kaptırmıştı ve şimdi gördüklerinden tamamen farklı bir Daevabad çiziyorlardı. "Onları geri getireceğiz."

Bir bakış, Aeshma'nın ateşli yüzünde dalgalanan soğuk zevki ortaya çıkardı. "Burayı çok severdi," diye devam etti. "Tekrar bir araya getirdiği insanlar için bir sığınak, hiçbir şeye izin vermeyen özenle bakılmış cenneti. günahkârlar."

"Kıskanmış gibisin."

"Kıskanmak mı? Üç bin yıl boyunca Anahid'le birlikte iki nehrin topraklarında yaşadım, sellerin çekilişini ve insanların yükselişini izledim. Maridlerle savaştık ve çöl rüzgârlarında birlikte seyahat ettik. Tüm bunlar bir insanın ultimatomu yüzünden unutuldu."

"Süleyman'la uğraşırken farklı yollar seçtiniz." "Halkına ve en yakın arkadaşlarına ihanet etmeyi seçti."

O halkını kurtardı. Ben de aynısını yapmaya niyetliyim. "Ben de sonunda bunu bir kenara bırakıp barış yaptığınızı sanıyordum."

Aeshma alay etti. "Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun Banu Nahida? Yeteneklerine ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Şu anda benimle yaptığın anlaşmayı yerine getirmeyi ummak bir yana, bir kıvılcım bile çağırabileceğinden şüpheliyim." Bir avucunu kaldırdı, parmaklarının arasında bir ateş filizi dönüyordu. "Halkının diğer büyü yöntemlerini öğrenmek için üç bin yıla sahip olmaması ne yazık."

Manizheh'in aleve bakmaması için her şeyi vardı, açlık ruhunu yiyip bitiriyordu. "O halde bana öğretmek için sana sahip olduğum için ne kadar

şanslıyım."

İfrit güldü. "Neden güleyim ki? Yıllardır size yardım ediyorum ve henüz bir şey kazanmadım."

"Anahid'in şehrine bir bakış kazandınız."

Aeshma sırıttı. "Sanırım bu da var." Gülümsemesi genişledi, jilet gibi keskin dişleri parıldadı. "Şu anda daha da fazlasını kazanabilirim. Seni bu duvardan aşağı atabilir ve onun en gelecek vaat eden torununu öldürebilirim."

Manizheh irkilmedi; erkeklerin onu tehdit etmesine çok alışkındı. "Darayavahuş'tan asla kaçamazsın. Geride kalan her ifriti takip eder, gözlerinin önünde işkence eder ve katleder, sonra da bir yüzyıl boyunca seni hayal edebileceği en acı verici şekilde öldürür. En çok arzuladığın büyüünün ellerinde öleceksin."

Bu, Aeshma'nın alaycı sırıtişının yerini alan bir kaş çatma gibi görünüyordu. Bu her zaman böyleydi; Manizheh ifritin sırlarını bildiği kadar zayıflıklarını da biliyordu.

"Senin Afşin böyle yetenekleri hak etmiyor," diye tersledi. "Binlerce yıldır Süleyman'ın lanetinden kurtulan ilk daeva ve o bir hasta-öfkeli, aşırı silahlı bir aptal. Böyle yetenekleri kuduz bir köpeğe de verebilirdiniz."

Bu Manizheh'in hoşuna giden bir benzetme değildi; Dara'ya karşı duyduğu mutlak sadakatın altında zaten biraz fazla meydan okuma vardı.

Ama devam etti. "Eğer Dara'nın yeteneklerini istiyorsan, değersiz tehditler savurmayı bırakıp Süleyman'ın mührünü geri almama yardım etmelisin. O olmadan seni lanetten kurtaramam."

"Ne kadar da uygun."

"Affedersiniz?"

Bakışlarını indirerek ona baktı. "*Uygun* olduğunu söyledim," diye tekrarladı. "On yıllardır *senin* yanındayım, yardımını bekliyorum ve sen sürekli bahaneler üretiyorsun. Tüm bunlar çok üzücü, Banu Nahida. Bizi Süleyman'ın elinden kurtarabilecek kapasitede olup olmadığınızı bile merak ediyorum. lanet."

Manizheh yüzünü dikkatle boş tuttu. "Bana gelen sendin," diye hatırlattı ona. "Yüzüğe ihtiyacım olacağını her zaman açıkça belirttim. Ve neler yapabileceğimi bilecek kadar çok şey gördüğünü düşünüyorum."

"Gerçekten de öyle. Benim büyü türümde de ustalaşmanı görmeye pek hevesli değilim. Özellikle de sadece gelecekte özgürlük vaadi için. Eğer sana kan büyüğü öğretmemi istiyorsan, karşılığında daha somut bir şeye ihtiyacım olacak."

Daha somut. Manizheh'in midesi düğümlendi. Zaten çok şey kaybetmişti. Elinde kalan az şey çok değerliydi. "Ne istiyorsun?"

Bakışları Daevabad'ın üzerinde gezinirken ifritin soğuk gülümsemesi yeniden kıvrıldı, yüzündeki heves kadının zihnine yüzlerce uyarı gönderdi. "O sabahı her gün düşünüyorum, biliyorsun. Havayı kavuran o ham güç, düşüncelerimde çılgılık atıyor. Anahid bu adayı gölden çıkardığından beri böyle bir şey hissetmemiştim." Parmaklarını korkuluk boyunca okşarcasına gezdirdi. "Nahid büyüğü gibisi yok, değil mi? Nahid'in elleri bu şehri ayağa kaldırdı ve sayısız kitleyi ölümün eşiğinden döndürdü. Kanlarının sadece bir damlası bile bir ifriti öldürmeye yeter. Bir Nahid hayatı ... *bunun* yapabileceği her şeyi hayal edin." Aeshma bıçağı daha da derine sapladı. "Zaten yapmış olduğu şeyleri."

Şimdi Manizheh irkildi. Her şey ne kadar çabuk geri gelmişti. Yanık et kokusu ve tenini kaplayan yapışkan kan. Parıldayan şehir kaybolmuş, yerini kavrulmuş bir düzlük ve dumanlı bir gökyüzü almış gibiydi; donuk renk kardeşinin boş, görmeyen gözlerine yansımıştı. Rüstem yüzünde belli belirsiz bir şok ifadesiyle ölmüştü ve bunu görmek Manizheh'in kalbinden geriye kalanlar, ona bir zamanlar olduğu küçük çocuğu hatırlatıyordu. Masumiyetlerini çok erken kaybetmiş, her şeye rağmen birbirlerine kenetlenmiş ama sonunda parçalanmış Nahid kardeşleri.

"Açık konuş."

"Kızını istiyorum." Aeshma artık kabaydı, tüm çekingenliği gitmişti. "Ve bir hain olduğunu kanıtladığına göre, onun gitmesini istiyorsun."

Bir hain. İfrit için böyle bir şeyi ilan etmek ne kadar basitti. Yırtık, kanlı bir elbise içinde titreyen genç bir kadın görmemişti. Korkmuş, acı veren tanıdık gözlere bakmamıştı.

Sana ihanet etti. Aslında Nahri daha da kötüsünü yapmış, onu bir Nahid şifacıdan çok, alt tabakadan bir şafit hırsızına yakışacak bir el çabukluğuyla kandırmıştı. Ama Nahri yüzüğü kendisi için almış olsaydı Manizheh bunu *affedebilirdi*, affederdi. Yaratıcı başka bir kadının hırslarını yargılayamayacağını biliyordu.

Ama Nahri vermemişti. Hayır, onu bir Qahtani'ye vermişti. Ona eziyet eden kralın oğluna, Manizheh'in mutlu bir hayat sürme şansını elinden alan ve kardeşiyle arasını açan krala.

Manizheh bunu affedemezdi.

Aeshma tekrar konuştu, belki de onun uzun sessizliğindeki şüpheyi görmüştü. "Bazı seçimler yapmalısın Manizheh," diye uyardı, sesi tehlikeli ve alçaktı. "Senin Bela'n o kıza kafayı takmış durumda. Eğer seni kandırarak kadar zekiyse, o aşık aptalın nasıl bir yol izleyeceğini düşünüyorsun?"

Kalbini çalmak için mi? Ama benim sana öğretebileceğim, Vizaresh'in sana öğretebileceği şeyler . . ." Aeshma daha yakına eğildi. "Bir daha asla Darayavahuş'un sadakati konusunda endişelenmen gerekmeyecek.

Herhangi birinin sadakati hakkında.

"Ama sadece bir bedel karşılığında."

Manizheh'in gözüne bir pırıltı ilişti; doğu dağlarının arkasından çıkan ateşli bir güneş parçası, parlaklığı onu şaşkına çevirdi. Daevabad'da gün doğumu genellikle bu kadar parlak olmazdı, koruyucu büyü şehri gerçek gökyüzünden perdelerdi. Ama yanlışı hissettiren sadece güneşin parlaklığı değildi.

Bu parlaklığa eşlik eden sessizlikti. Büyük Tapınak'tan gelen davul sesleri ya da cinlerin ezanı yoktu ve güneşin gelişini karşılamadaki bu sessizlik kalbine, iyileşmemiş parmağından damlayan kandan daha fazla korku saldı. Davulları ve ezanları hiçbir şey durduramazdı; Daevabad'da zamanın dokusunun bir parçasıydılar.

Ta ki Manizheh'in fethi bu dokuyu paramparça edene kadar. Daevabad onun eviydi, göreviydi ve kalbini söküp atmıştı. Bu da onu onarmanın onun sorumluluğu olduğu anlamına geliyordu.

Bedeli ne olursa olsun.

Gözlerini kapattı. Manizheh, iki cin izcisinin kuzey Daevastana'nın buzlu çamurunda kan kaybından ölmelerini izlediğinden beri dua etmemişti. tasarladığı zehrin elleriyle. Planını Dara'ya karşı savunmuş; Daevabad'a daha da kötü bir ölüm dalgası getirmek için ilerlemişti. Ama bunların hiçbiri için dua etmemişti. Sanki kopardığı bir bağ varmış gibi hissediyordu.

Ve Yaratıcı'nın artık ona yardım etmeyeceğini biliyordu. Başka bir alternatif görmüyordu, sadece kendi çizdiği yolu yürüyordu ve yürümeye devam etmek zorundaydı - bitirdiğinde kendisinden geriye hiçbir şey kalmamış olsa bile.

Sesinin sabit olduğundan emin oldu; Manizheh açtığı yarayı ifrit'e göstermeyecekti. "Sana onun adını verebilirim. Onun gerçek adını.

"Babasının ona verdiği isim."

Bölüm I

1

Nahri

Nahri çok küçük bir kızken, onu kabul eden son yetimhanede bir hikaye anlatıcısıyla tanıştı.

Bayramdı, sıcak, kaotik bir gündü ama Kahire'nin daha iyi durumda olanlarının inançlarının vaaz ettiği yetimlere bakmaya en meyilli olduğu zamanlarda onun gibi çocuklar için keyifli olan birkaç günden biriydi. Yeni giysiler içinde -mavi zambaklarla işlenmiş güzel bir elbise- tatlılar ve doldurulmuş tereyağlı kurabiyelerle ziyafet çektikten sonra, şeker krizlerinin ve öğleden sonra sıcaklığının sisi içinde masalcı ortaya çıkmıştı ve etrafında toplanan çocukların, onun yumuşak sesiyle uzak diyarların ve atılgan maceraların hayallerine dalıp gitmeleri uzun sürmemişti.

Ancak Nahri uyutulmamıştı; büyülenmişti çünkü büyülü krallıklar ve kayıp kraliyet varisleri hakkındaki hikâyeler, adı ve ailesi olmayan genç bir kızın kalbinin en gizli köşesinde besleyebileceği kırılğan umutların ta kendisiydi. Ama masalcının bunu ifade ediş biçimi kafa karıştırıcıydı. *Kan wa ma kan*, diye tekrarlayıp duruyordu fantastik şehirleri, gizemli cinleri ve zeki kadın kahramanları anlatırken. *Öyleydi ve değildi*. Masallar Bu dünya ile başka bir dünya arasında, gerçek ile yalanlar arasında varmış gibi görünüyordu ve Nahri'yi özleminden çılgına çevirmişti. Onların gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onun için daha iyi bir yer olabileceğini, elleriyle yaptığı sessiz şeylerin normal olduğu bir dünya olabileceğini bilmek.

Ve böylece, ona baskı yaptı. *Ama gerçek miydi?* diye sordu. *Tüm bunlar gerçekten oldu mu?*

Masalıcı omuz silkmişti. Nahri onun omuzlarının yükselişini, gözlerinin parlamasını hatırlayabiliyordu, genç kızın cesareti karşısında eğlendiğine şüphe yoktu. *Belki öyleydi, belki de değildi.*

Nahri ısrar etmiş, bulabildiği en yakın örneğe ulaşmaya çalışmıştı. *Göğsündeki şey gibi mi o zaman? Etrafındaki yengece benzeyen şey. kan öksürmene neden olan şey ciğerlerin mi?*

Ağzı açık kalmıştı. *Tanrı beni korusun, diye* fısıldamıştı dehşet içinde, *bu* sırada onu dinleyenlerden soluklar yükseliyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. *Bunu bilemezsiniz.*

Cevap verememişti. Diğer yetişkinler hemen müdahale etmiş ve onu kollarından çekerek yeni elbisesinin kolunu yırtacak kadar sert bir şekilde kaldırmışlardı. Bu, sinir bozucu şeyler söyleyen küçük kız için bardağı taşıran son damla olmuştu, Uykusunda kimsenin duymadığı bir dilde ağlayan ve diğer çocuklar tarafından dövüldükten sonra hiçbir çürük ya da sıyrık göstermeyen kız. Nahri, yıkık dökük binadan sürüklenerek çıkarılmış, hala neyi yanlış yaptığını bilmek için yalvarıyor, tatil kıyafetleriyle tozun içinde tökezliyor ve ayağa kalkıyordu İnsanlar aileleriyle birlikte hiç bilmediği sıcak evlerde kutlama yaparken sokakta tek başınaydı.

Yetimler evi kapısını arkasından kapattığında, Nahri büyüye inanmayı bırakmıştı. Ta ki yıllar sonra, bir Daeva savaşçısı mezarların arasında ayaklarının dibine gelene kadar. Ama Nahri şimdi Kahire'nin tanıdık silüetine şaşkınlıkla bakarken, Arapça kelimeler hafızasında canlandı.

Kan wa ma kan.

Öyleydi ve değildi.

Daevabad'ın masalsı dünyası gitmiş, yerine Kahire'nin Camiler, kaleler ve eski tuğla binalar uzakta pusluydu, ısı çevredeki çölden ve su basmış tarlalardan parıldıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve ovuşturdu. Şehir hâlâ oradaydı, tıpkı geniş mavi Nil'in karşısında soluk gökyüzüne karşı gururla duran Piramitler gibi.

Mısır'dayım. Mısır'dayım. Nahri kendini parmak uçlarını şakağına bastırırken buldu, canını acıtacak kadar sertti. Bu bir rüya mıydı?

Ya da belki Daevabad bir rüyaydı. Kabus. Kahire'de bir insan, zavallı bir hırsız, bir dolandırıcı olması daha muhtemeldi. Son altı yılını gizli bir cin krallığının müstakbel kraliçesi olarak yaşamış birinden ziyade, kendi planları tarafından ele geçirilmişti.

Nahri'yle kır manzarası arasına giren hırıltılı, terli ve hâlâ hafifçe parlayan prens olmasaydı, bu bir olasılık olabilirdi. O zaman bu bir rüya değildi, tabii yanında bir parçasını getirmediyse.

"*Nahri*," diye fısıldadı Ali. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve çaresizdi, yüzünden sular süzülüyordu. "Nahri, lütfen bana bir şeyler gördüğümü söyle. Lütfen bana bunun görüldüğü gibi olmadığını söyle."

Hâlâ uyuşmuş olan Nahri, onun omzunun ötesine baktı. Mısır kırsalından gözlerini alamıyordu, bu kadar uzun süre acı çektikten sonra olmazdı. Ilık bir esinti saçlarının arasında oynuyor ve bir çift güneş kuşu, yıkık dökük kerpiç bir binayı yutmuş olan sık çalılıkların arasından tırmanırken cıvıldıyordu. Sel mevsimiydi, sular altında kalan kıyılar ve palmyelerin köklerine vuran sular herhangi bir Mısırlı'ya bunu hemen belli ediyordu.

"Eve benziyor." Boğazı korkunç derecede gergindi, iyileştirici büyüü hâlâ Süleyman'ın Ali'nin yanağında parlayan mührü tarafından engelleniyordu. "Sanki Mısır."

"Mısır'da olamayız!" Ali geri adım attı ve ağır bir şekilde minarenin yıkık iç duvarına çarptı. Yüzünde ateşli bir kızarıklık vardı ve teninden puslu bir sıcaklık yükseliyordu. "Daha yeni Daevabad'daydık. Beni duvardan çektin... bunu mu demek istedin-?"

"Hayır! Sadece Manizheh'den uzaklaşmak istedim. Lanetin gölün dışında olduğunu söylemiştin. Kıyıya yüzerek döneriz diye düşündüm, dünyanın öbür ucunda yeniden maddeleşerek değil!"

"Dünyanın öbür ucunda." Ali'nin sesinin içi boştu. "Aman Tanrım. *Aman Tanrım*. Geri dönmemiz gerek. Geri dönmeliyiz-" Sözleri acı dolu bir tıslamaya dönüştü, bir eli göğsüne gitti.

"Ali?" Onu omzundan yakaladı. Nahri şimdi daha yakından bakınca onun sadece üzgün görünmediğini, *hasta* görüldüğünü, veremden ölmek üzere olan bir insandan daha fazla titrediğini ve terlediğini görebiliyordu.

Eğitimi devreye girdi. "Otur," diye emretti ve onun yere yatmasına yardım etti.

Ali gözlerini sıkarak kapattı ve başının arkasını duvara bastırdı. Çılgılık atmamak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi görünüyordu. "Sanırım bu Yüzük," diye soludu, bir yumruğunu göğsüne bastırarak -daha doğrusu, Nahri'nin Daevabad'daki el çabukluğu sayesinde Süleyman'ın yüzüğünün şu anda durması gereken yere, kalbine bastırarak. "Yanıyor."

"Bir bakayım." Nahri onun elini tuttu -o kadar sıcaktı ki kendi elini kaynayan bir çaydanlığın içine sokmuş gibi hissetti- ve göğsünden ayırdı. Nahri'nin eli

altındaki deri tamamen normal görünüyordu. Ve büyü olmadan daha fazla inceleme yapmak mümkün değildi - Süleyman'ın sekiz köşeli işareti hâlâ Ali'nin yanağında parlıyor ve güçlerini engelliyordu.

Nahri korkusunu bastırdı. "Her şey yoluna girecek," diye ısrar etti. "Mührü kaldır. Acını dindireceğim ve seni daha iyi muayene edebileceğim."

Ali gözlerini açtı, yüz ifadesindeki acıya şaşkınlık karışmıştı. "Mührü kaldırmak mı?"

"Evet, mühür Ali," diye tekrarladı Nahri panikle savaşıyor. "Süleyman'ın mührü. Yüzünde böyle parlarken büyü yapamam!"

Derin bir nefes aldı, her geçen dakika daha da kötü görünüyordu. "Ben ... tamam." Tekrar ona baktı, yüzüne odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. "Bunu nasıl yapacağım?"

Nahri ona bakakaldı. "Ne demek *nasıl*? Ailen yüzyıllardır mührü elinde tutuyor. Bilmiyor musun?"

"Hayır. Sadece Emir'in izni var-" Ali'nin yüzünde yeni bir keder belirdi. "Tanrım, *Dhiru* ..."

"Ali, lütfen."

Ama zaten sersemlemiş olan Ali'ye kardeşinin ölümünü hatırlatmak çok ağır geldi. Ali duvara yaslandı ve Geziriyye'de ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, tenindeki toz ve kurumuş kanın arasında yollar açıyordu.

Kuş sesleri geliyor, kırık dökük caminin üzerinde yükselen palmyelerin arasından esen rüzgârla sarsılıyordu. Kalbi yerinden fırlamak istiyordu; evde olmanın verdiği tatlı rahatlama, ikisinin burada ortaya çıkmasıyla sonuçlanan kâbus gibi olaylarla savaşıyordu.

Topuklarının üzerine oturdu. *Düşün, Nahri, düşün*. Bir planı olmalıydı.

Ama Nahri düşünemiyordu. Hâlâ Muntadhir'in kanının zehirli kokusunu alırken ve Manizheh'in Ali'nin kemiklerini kırdığını duyarken düşünemezdi.

Yıkık saray koridorunun karşısından yalvaran Dara'nın yeşil bakışlarını görebiliyordu.

Nahri derin bir nefes aldı. *Büyü. Sihrini geri alırsan her şey daha iyi olacak*. Yetenekleri olmadan kendini korkunç derecede savunmasız, hiç olmadığı kadar zayıf hissediyordu. Tüm vücudu ağrıyordu, burnuna metalik bir kan kokusu geliyordu.

"Ali." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve nemli tenindeki korkutucu derecede doğal olmayan -bir cin için bile- sıcaklık karşısında endişelenmemeye çalıştı. Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve kan çanağına dönmüş gözlerini kendisiyle buluşmaya zorladı. "Sadece nefes al. Onun yasını tutacağız, hepsinin yasını tutacağız, söz veriyorum. Ama doğru

Şimdi odaklanmamız gerekiyor." Rüzgâr hızlanmış, saçlarını yüzüne doğru savurmuştu. "Muntadhir bana yüzüğe sahip olduktan sonra iyileşmenin birkaç gün alabileceğini söylemişti," diye hatırladı. "Belki de bu normaldir."

Ali öylesine titriyordu ki sanki nöbet geçiriyor gibiydi. Cildi grimsi bir ton almıştı, dudakları çatlıyordu. "Bunun normal olduğunu sanmıyorum." Vücudundan nemli bir bulut halinde buhar yükseliyordu. "Seni *istiyor*," diye fısıldadı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Yapamadım," diye kekeledi. "Dayanamadım. Manizheh'in benim bir şafit olduğum hakkında söylediklerini duydun. Eğer yüzük beni öldürseydi, o da seni öldürüp yüzüğü kendine alacaktı. Bunu göze alamazdım!"

Mühür sanki kızgın bir yanıtmış gibi yanağında parladı. Ghassan'ın dövmeyi andıran, teninde geceden daha siyah olan mührü, Ali'ninki sanki cıva renginde güneş ışığını yansıtan cıva ile boyanmış gibiydi.

Parıltı daha da artınca haykırdı. "Oh, Tanrım," diye soluk soluğa bağırdı. Mucizevi bir şekilde, Ali'nin hançeri ve zülfıkarı belindeki bıçakların arasından geçip karnına saplanmıştı. "Bunu içimden çıkarmam gerek."

Nahri silahları söküp aldı. "Delirdin mi sen? Kalbini kesemezsin!"

Ali cevap vermedi. Birden cevap verebilecek gibi görünmemeye başladı. Gözlerinde onu dehşete düşüren boş, kayıp bir parıltı vardı. Nahri'nin revirle, kendisine çok geç getirilen hastalarla özdeşleştirdiği bir bakıştı bu.

"*Ali*." Ellerini onun üzerine koyup acısını dindirememek Nahri'yi öldürüyordu. "Lütfen," diye yalvardı. "Sadece mührü kaldırmaya çalış. Sana bu şekilde yardım edemem!"

Bakışları kısa bir süreliğine onunkilere sabitlendi ve kalbi durdu -Ali'nin gözleri o kadar büyümüştü ki, göz bebekleri neredeyse grinin önüne geçmişti. Gözlerini kırptırdı ama

Yüzünde yalvarışını anladığını gösteren hiçbir şey yoktu. Tanrım, neden Muntadhir'e mühür hakkında daha fazla soru sormamıştı? Tek söylediği, mührün Ghassan'ın kalbinden kesilip çıkarılması ve yakılması gerektiği idi. yeni yüzük taşıyıcısının iyileşmesi birkaç gün sürer ve bu ...

Ve Daevabad'ı terk edemeyeceğini.

Sıcak bir esinti teninde gezinirken bile içinden soğuk bir korku geçti. *Hayır, lütfen, hayır*. Bunun olmasının sebebi bu olamaz. *Olamazdı*. Nahri, Ali'den izin bile istememişti; Ali kendini geri çekmeye çalışmış, o da yine de yüzüğü Ali'nin parmağına takmıştı. Onu kurtarmak için çok çaresizdi, onun ne düşündüğünü umursamamıştı.

Ve şimdi onu öldürmüş olabilirsin.

Kavurucu bir rüzgâr saçlarını geriye doğru savurdu, kum yüzüne çarpıp geçti. Yıkık caminin karşısındaki sallanan ağaçlardan biri aniden yere devrildi ve Nahri sıçradı, ancak o zaman havanın daha da ısındığını, rüzgârın etrafında ulumaya başladığını fark etti.

Yukarı baktı.

Nil'in ötesindeki çölde, turuncu ve yeşil bulutlar solgun gökyüzünde dalgalanıyordu. Nahri izlerken, nehrin ısıltılı parlaklığı kayboldu ve bulutlar nazik şafağın önüne geçerken donuk bir griye dönüştü. Kum Kayalık zeminin üzerinde dönüyor, dallar ve yapraklar havada savruluyordu.

Dara'yı getiren fırtınaya benziyordu. Bir zamanlar bu Nahri'yi rahatlatılabildi. Şimdi dehşet içindeydi, ayağa kalkarken titriyordu, elinde Ali'nin zülfikarı vardı.

Bir ulumayla birlikte kumlu rüzgâr ileri atıldı. Nahri yüzünü korumak için bir kolunu kaldırarak haykırdı. Ama buna gerek yoktu. Kırbaçlanmak ve parçalara ayrılmak bir yana, gözlerini kırptırdığında kendini ve Ali'yi çalkalanan bir kum hunisinin, fırtınanın içindeki bir koruma gözünün içinde buldu.

Yalnız değillerdi.

Daha karanlık bir gölge pusuya yatmış, rüzgârın hareketiyle kaybolup yeniden ortaya çıkarak, delikte fare yakalamış bir yırtıcı gibi kırık minarenin kenarına konmuştu. Yaratık ona doğru geldi. İnanılmaz parçalar. Kehribar rengi kürkünün altında kasları dalgalanan, alaca, kıvrak bir vücut. Kafası büyüklüğünde pençeleri ve havayı tırpan gibi kesen bir kuyruğu vardı. Aslan gibi bir yüze yerleşmiş gümüş gözler.

Ve kanatlar. Dünyadaki tüm renkleri barındıran göz kamaştırıcı, yanardöner kanatlar. Nahri neredeyse zülfikarı düşürüyordu, irkilerek soluk soluğa kaldı.

Ağzını. Gözlerinin önündekini inkâr edemeyecek kadar çok kez canavarın tasvirlerini görmüştü.

Bu bir shedu idi. Atalarının ifritlere karşı savaşırken bindikleri söylenen neredeyse efsanevi kanatlı aslan, gizemli yaratıklar ortadan kaybolduktan çok sonra bile onların sembolü olarak kalmıştı.

Ya da herkes öyle düşünüyordu. Çünkü kedi gözleri şimdi ona sabitlenmiş, yüzünü arıyor ve onu ölçüp biçiyor gibiydi. Kafasının karışmış olabileceğine dair bir titreşim gördüğüne yemin edebilirdi. Ama aynı zamanda zekâ. Derin, inkar edilemez bir zeka.

"Bana yardım et," diye yalvardı, kendini yarı deli hissediyordu. "Lütfen."

Shedu'nun gözleri kısıldı. Gümüş rengindeydiler, o kadar solgundular ki -Parıldayan buz rengindeydi ve Nahri'nin teninde geziniyor, elindeki zülfikarı ve ayaklarının dibindeki yaralı prensi görüyordu. Ali'nin şakağındaki izi.

Yaratık hoşnutsuz bir kuş gibi kanatlarını karıştırdı, boğazından gürleyen bir hırıltı geldi.

Nahri anında Zülfikar'ı sıkıca kavradı ama bu onları böylesine muhteşem bir canavara karşı korumak için pek bir şey yapmayacaktı.

"Lütfen," diye tekrar dener. "Ben bir Nahid'im. Büyüm işe yaramıyor ve geri dönmemiz gerek-"

Shedu saldırdı.

Nahri yere düştü ama yaratık onun üzerinden süzülerek geçti, göz kamaştırıcı kanatları minareyi gölgede bıraktı. "Bekle!" diye bağırdı yaratık altın kum dalgasının içinde kaybolurken. Fırtına uzaklaşıyor, kendi içine doğru yuvarlanıyordu. "*Bekle!*"

Ama çoktan gitmiş, rüzgârdaki toz gibi dağılmıştı. Bir anda, sanki hiç fırtına olmamış, kuşlar cıvıldıyor, gökyüzü parlak ve maviydi.

Ali tek bir iç çekti -son nefesi gibi sessiz bir nefes- ve sonra yere yığıldı.

"Ali!" Nahri omzunu sallayarak onun yanına düştü. "Ali, uyan! Lütfen uyan!" Nabzını kontrol etti, içinde rahatlama ve umutsuzluk savaşıyordu. Hâlâ nefes alıyordu ama kalbinin atışları çılgınca düzensizdi.

Bu senin hatan. O yüzüğü onun eline sen taktın. Onu göle sen çektin. Nahri bir hıçkırık yuttu. "Ölmek zorunda değilsin. Anladın mı? Ben ölmedim.

beni burada bırakabilmen için hayatını defalarca kurtardım."

Sessizlik onun öfkeli sözlerini karşıladı. Nahri istediği kadar bağırabilirdi. Hâlâ büyüü yoktu ve bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. *Buraya* nasıl geldiklerini bile bilmiyordu. Ayağa kalkarak Kahire'ye bir göz attı. Uzman değildi ama tekneyle birkaç saat uzaklıkta olduğunu tahmin ediyordu. Şehre daha yakın olan köyler, sular altında kalmış tarlalar ve nehrin üzerinde süzülen küçük teknelerle çevriliydi.

Nahri tekrar kırık camiye ve yanmış bir güvercin kümesine benzeyen şeye baktı. Çatlamış temel taşları, nehre giden kıvrımlı, aşırı büyümüş bir patika boyunca bir zamanlar ev olabilecek yapıların ana hatlarını çiziyordu. Gözleri harabe köyün üzerinde gezinirken, ensesinde garip bir aşinalık duygusu dans etti.

Bakışları şişmiş Nil'e, uzakta parıldayan Kahire'ye, muazzam Piramitlerin karşısına yerleşti. Shedu'dan hiçbir iz, büyüden hiçbir ipucu yoktu. Ne havada ne de kanında.

Yokluğu onu öfkелendirdi ve Piramitlere - Daevabad bir rüya bile değilken çok eski olan muazzam insan anıtlarına - bakarken öfkesi daha da alevlendi. Büyülü dünyanın onu kurtarmasını beklemiyordu.

Nahri'nin başka bir dünyası vardı.

Ali, Nahri'nin kollarında ürkütücü derecede hafifti, teni Nahri'ninkine dokunduğu yerde kavruluyordu, sanki varlığının yarısı çoktan yanmış gibiydi. Bu durum, aşırı uzun boylu prensi minareden aşağı sürüklemeyi kolaylaştırdı ama Nahri'nin hissettiği her türlü rahatlama, bunun iyiye işaret olmadığına dair korkunç bir şüpheyile yok oldu.

Dışarı çıktıklarında onu yere bıraktı ve nefes almak için bir an durdu. Ter alnını ıslattı ve omurgası çatırdayarak doğruldu.

Yine daha önce burada bulunduğu hissine kapıldı. Nahri patikadan aşağıya baktı, zihninde gezinen aşinalık parçalarının durulmasına izin vermeye çalıştı ama onlar bunu reddetti. Köy onlarca yıl önce yerle bir edilmiş ve terk edilmiş gibi görünüyordu, etrafındaki yeşillik binaları tamamen yutmak üzereydi.

Mısır'da iki ateş kanlı cinin sihirli bir şekilde götürülebileceği onca yer varken ürkütücü, yanmış yıkılmış bir köyün olması eminim sadece bir tesadüftür.

Son derece tedirgin olan Nahri, Ali'yi tekrar kucağına aldı ve sanki yüzlerce kez yürümüş gibi nehre giden yolu takip etti. Oraya vardığında, onu sığlık boyunca yatırdı.

Su bir anda ilerleyerek Ali'nin baygın bedeninin altındaki kurumuş otları sular altında bıraktı. O tepki veremedi, küçük dereler uzuvlarının üzerinde sürünüyor, sıcak teninde sulu parmaklar gibi hızla ilerliyordu. Nahri onu uzaklaştırmak için hamle yaptı ama sonra Ali uykusunda iç çekti, yüzündeki acının bir kısmı kayboldu.

Marid sana bir şey yapmadı mı, gerçekten? Nahri, Ali'nin zülfikarının bir dalga üzerinde kendisine doğru uçtuğunu ve zahhakı indirmek için kütüphanedeki şelaleyi nasıl kontrol ettiğini hatırladı. Marid'in sahip olduğu şey hakkında hâlâ hangi sırları saklıyordu?

Ve şimdi tehlikeli olan sırlar mıydı? Herkesin çoktan gittiğine inandığı uçan bir aslan az önce onları kontrol etmişti. Bazı nehir ruhları Sıradaki?

Tüm bunları çözmek için vaktiniz yok. Ali hastaydı, Nahri güçsüzdü ve Manizheh bir şekilde onları takip etmenin bir yolunu bulduysa, Nahri terk edilmiş bir köyde kolayca fark edilebilecek bir hedef olmak niyetinde değildi.

İçinde bulundukları koşulları acımasızca değerlendiriyor, Daevabad'a dair düşünceleri bir kenara bırakıyor ve soğuk pragmatizme kayıyordu. her zaman hayatını yönetti. Bunu yapmak neredeyse iyi hissettiriyordu. Fethedilmiş bir şehir, ölmüş olması gereken hesapçı bir anne, yalvaran yeşil gözlü bir savaşçı yoktu. Sadece hayatta kalmak vardı.

Sahip oldukları şeyler acınacak haldeydi. Ali'nin silahları dışında, sırtlarındaki yırtık pırtık, kana bulanmış giysilerden başka hiçbir şeyleri yoktu. Nahri Daevabad'daki günlerini genellikle bir krallık satın alabilecek mücevherler takarak geçiriyordu ama Navasatem geçit töreninin sade giyinmeyi emreden geleneklerine uymak için hiçbir şey takmıyordu. Kahire'den yalınayak ve paçavralar içinde getirilmişti ve aynı şekilde geri dönmüştü; gözyaşlarına boğulmak istemesine neden olmasa gülmesine neden olacak bir ironiydi bu.

Daha da kötüsü, kolay lokma gibi göründüklerini biliyordu. Kıyafetleri tahrip olmuş olabilirdi ama cin kumaşıydı, her göz için güçlü ve lüks. Nahri ve Ali gözle görülür biçimde iyi beslenmiş ve bakımlıydı ve Ali'nin pırıl pırıl parlayan zülfikarı tam da olduğu gibi görünüyordu: bir insan yolcunun taşıyacağı herhangi bir şeyden çok, eski bir destandaki bir savaşçıya uygun, şaşırtıcı derecede işlenmiş bir silah. Ali ve Nahri, çamurda sürüklenen zengin soylular gibi görünüyorlardı ama açıkça yerel köylüler değillerdi.

Seçeneklerini düşünen Nahri nehri inceledi. Hiçbir tekne gelmemiştii ve en yakın köy uzakta bir bina lekesiydi. Yürümeyi muhtemelen yarım günde başarabilirdi ama Ali'yi o kadar uzağa taşımasının imkânı yoktu.

Tabii yürümediği sürece. Nahri yere düşen avuç içine baktı, kafasında bir fikir oluştu ve sonra Ali'nin hançerine uzandı, onun zülfikarından daha idare edilebilir bir kılıç olacağını düşündü.

Eli hançerin mücevherli sapında hareketsiz kaldı. Bu *Ali'nin* hançeri değildi.

-Kardeşininmiş. Muntadhir'in hayalini kurduğu her şey gibi bu da çok güzel ve gülünç derecede pahalıydı. Sapı beyaz yeşim taşındandı, işlenmiş altınla kaplanmış ve minik safir, yakut ve zümrütlerden oluşan çiçek desenleriyle süslenmişti. Nahri'nin nefesi kesildi.

Hançerin değerini hesapladı, değerli taşları zihninde ayırmaya başlamıştı bile. Muntadhir'in bunu küçük kardeşine bir hatıra olarak verdiğinden hiç şüphesi yoktu. Ali'nin izni olmadan bu parçaları takas etmeyi düşünmek belki de acımasızlıktı.

Ama bu onu durduramazdı. Nahri hayatta kalmayı başarmıştı ve işe koyulma vakti gelmişti.

Bu iş bütün sabahını almış, saatler keder ve kararlılık içinde eriyip gitmiş, gözyaşları, kirpikli dallardan derme çatma bir kayık yapmaya çalışırken parmaklarını ve bileklerini yaraladığında akan kan kadar kolay akmıştı. Ali'nin başını ve omuzlarını bel yüksekliğindeki suyun üzerinde tutmaya yetti ve sonra çıplak ayaklarını çamur emerek suya girdi, Nehir yırtık elbisesini çekiştiriyordu.

Gün ortasında parmakları uyuşmuş, salı tutamayacak kadar işe yaramaz hale gelmişti. Ali'nin kemerini beline bağlamak için kullandı ve yeni çürükler ve yaralar kazandı. Böylesine kalıcı fiziksel acıya, iyileşmeyen yaralara alışık olmadığından kasları yanıyor, tüm vücudu ona durması için bağıırıyordu.

Nahri durmadı. Her adımının sabit olduğundan emin oldu. Çünkü duraklarsa, ayağı kayar ve suya batarsa, bir nefes daha almak için savaşıacak gücü bulabileceğinden emin değildi.

İlk köye ulaştığında güneş batıyor, Nil'i parıldayan kıvıllı bir şeride dönüştürüyor, kıyılarındaki sık yeşillikler dikenli gölgelerden oluşan tehditkâr bir kümeye dönüşüyordu. Nahri onun ne kadar ürkütücü görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu ve balık ağlarını çeken iki genç adamın şaşkın çığlıklarla ayağa fırlaması onu hiç şaşırtmadı.

Ama Nahri erkeklerin yardımının peşinde değildi. Siyah elbiseli dört kadın teknenin hemen ötesinde su topluyordu ve Nahri doğruca onlara doğru yürüdü.

"Barış üzerinize olsun kardeşlerim," diye hırıldadı. Dudakları çatlamıştı, dilinin üzerinde kan tadı vardı. Nahri elini uzattı ve Muntadhir'in hançerinden çıkardığı küçük zümrütlerden üçünü. "Kahire'ye gitmek için bir araca ihtiyacım var."

Eşek arabası gürültüyle şehre doğru ilerlerken Nahri uyanık kalmak için mücadele etti, gece hızla çöküyor ve Kahire'nin dış mahallelerini karanlığa gömüyordu. Bu, yolculuğu kolaylaştırıyordu. Sadece dar sokaklar nispeten boş olduğu için değil - halk akşam yemekleri, dualar ve

Ama Şu anda Nahri, kalbinin eski evini, tanıdık evini ve çocuklarını engelsiz bir Şekilde görebileceğinden emin değildi.

Mısır güneşinin aydınlattığı simge yapılar. Tüm bu deneyim zaten Arabanın zeminini kaplayan Şeker kamışının tatlı kokusu ve yoldan geçenlerin Mısır Arapçası ile tezat oluşturan Bilinci yerinde olmayan cin prensi kollarında yanıyordu.

Her sarsıntı morarmış vücutuna yeni bir acı dalgası gönderiyordu ve arabanın sürücüsü -nehirdeki kadınlardan birinin kocası- bir sonraki durağın neresi olduğunu sorduğunda Nahri ancak mırıltının üzerinde konuşabiliyordu. Dağılmamak için elinden gelen tek Şey buydu. Bunun zayıf bir plan olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ve eğer başarısız olursa, bir sonraki adımda nereye döneceğİ konusunda hiçbir fikri yoktu.

Umutsuzluk ve bitkinlikle aynı ölçüde savaşan Nahri avucunu açtı. "Naar," diye fısıldadı kendi kendine, Ali'nin bir zamanlar ona öğrettiğİ gibi bu kelimeyi yüksek sesle söylerken umudunu yitirmişti. "Naar."

Tutmak için can attığı büyülu alev bir yana, en ufak bir ısı belirtisi bile yoktu. Gözleri yaşardı ama düşmelerine izin vermedi.

Sonunda geldiler ve Nahri arabanın içinde kıpırdandı, uzuvları itiraz ediyordu. "Onu taşımamaya yardım eder misin?" diye sordu.

Şoför arkasına baktı, kafası karışmış görünüyordu. "Kim?"

Nahri Şaşkınlıkla, Őoförün yüzüne bir kol mesafesinden daha yakın olan Ali'yi işaret etti. "O."

Adam sıçradı. "I . . . Yalnız değil miydin? Yalnız olduğuna yemin edebilirim."

Endişesi omurgasından aşağıya süzüldü. Nahri, insanların çoğİ cini, özellikle de Ali gibi saf kan olanları göremediğİne dair belirsiz bir anlayıŐa sahipti. Ama bu adam yola çıktıklarında Ali'nin cesedinin arabaya taşınmasına yardım etmişti. Bunu nasıl unutmuş olabilirdi?

Bir yanıt vermek için mücadele etti, adamın gözlerinde filizlenen korkuyu kaçırmadı. "Hayır," dedi çabucak. "Başından beri buradaydı."

Adam eŐeğın sırtından kayarak nefesinin altında küfretti. "Karıma o lanetli yerden gelen yabancılara yardım etmememiz gerektiğİni söyledim ama beni dinledi mi?"

"Nil Şimdi de lanetli bir yer mi oldu?"

Ona karanlık bir bakış fırlattı. "Sen sadece Nil'den gelmedin, o harabenin olduğİ yönden geldin."

Nahri sormayacak kadar meraklıydı. "Güneyinizdeki köyden mi bahsediyorsunuz? Orada ne oldu?"

Ali'yi arabadan çekerken ürperdi. "Böyle şeyleri tartışmamak daha iyi." Parmakları Ali'nin bileğini okşarken tısladı. "Bu adam yanıyor. Eğer köyümüze ateş getirdiyse-"

"Biliyor musunuz? Sanırım yolun geri kalanında onu kendim taşıyabilirim," dedi Nahri sahte bir neşeyle. "Teşekkürler!"

Şoför homurdanarak Ali'yi Nahri'nin kollarına bıraktı ve arkasını döndü. Vücudunun ağırlığına alışmaya çalışan Nahri, Ali'nin kollarından birini boynuna dolamayı başardı ve ardından karanlık sokağın sonundaki küçük dükkâna doğru zahmetli bir şekilde ilerledi - tüm umutlarını bağladığı küçük dükkâna.

Kapıyı açtığı anda çanlar hâlâ çalıyordu ve tanıdık sesin yanı sıra otların ve toniklerin kokusu neredeyse duygudan iki katına çıkmasına neden oluyordu.

"Kapalıyız," diye sert bir ses geldi arkadan, yaşlı adam doldurmakta olduğu cam şişeden başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedi. "Geri gel yarın."

Onun sesiyle Nahri gözyaşlarıyla olan savaşını hemen kaybetti. "Özür dilerim," diye ağladı. "Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Yaşlı eczacı cam şişeyi düşürdü. Yerde paramparça oldu ama fark etmemiş gibi görünüyordu.

Yakup ona baktı, kahverengi gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. "*Nahri?*"

Dara

İnsanları öldürmenin bu kadar kolay olması gerçekten şok ediciydi.

Dara önündeki harap olmuş Geziri kampına baktı. Sarayın bakımlı bahçesine yayılmış olan bu yer, bir kralın onur konukları için uygun, güzel bir yerdi. Küçük meyve ağaçlarının arasına dev seramik saksılar içinde anavatanlarından getirdikleri hurma ağaçları yerleştirilmişti ve kehribar rengi çakıl taşlarından oluşan yolların üzerinde ışıltılı aynalı fenerler asılıydı. Yine de

Daevabad'ın her yerinde olduğu gibi kampın büyüğü bozulmuştu, ipek çadırlar güneş ışığında parlıyordu ve suyun hafif şırıltısı fiskyeler sessizliğin içinden geçiyordu. Çiçeklerin aroması ve Tütsü, yanmış kahve ve ekşi etin keskin kokusuyla keskin bir tezat oluşturuyordu, onları yiyen insanların hepsi aniden öldürüldüğünde mahvolmuş yemekler. Elbette, havada hâlâ varlığını sürdüren bakır buharı parçalarına yapışan daha ağır bir kan kokusu da vardı.

Ama Dara kan kokusuna o kadar alışmıştı ki artık onu fark etmiyordu.

"Kaç tane?" diye sordu sessizce.

Yanında duran kâhya o kadar kötü titriyordu ki, adamın hâlâ ayakta durması bir mucizeydi. "En az bin, lordum. Onlar Navasatem için güney Am Gezira'dan gelen yolcular."

Gezginler. Dara'nın bakışları, masalsı bir şölen için rüya gibi bir ortam olan çadırlardan ve ağaçlardan, kana bulanmış halılara kaydı ve küçük dereler halinde çevredeki bahçeye aktı. Birçoğunun Daevabad'a hiç gelmemiş olduğunu düşündüğü Geziri gezginler

Son zamanlarda şehrin ünlü pazarlarını ve saraylarını merakla seyredenler hızla ölmüştü ama anında değil. Birçoğunun kaçması için yeterli zaman vardı, ancak çakıl taşlı yollarda başlarını tutarak ölmüşlerdi. Daha fazlası birbirlerine tutunarak ölmüştü ve düzinelercesi de el sanatlarıyla dolu küçük bir meydandan kaçmak için yaşanan panik dolu izdihamda ölmüştü. Manizheh'in yarattığı buhar, genç-yaşlı ya da kadın-erkek ayrımı yapmıyor, herkesi eşit acımasızlıkla öldürüyordu. Nakış işleyen genç kadınlar, ud çalan yaşlı adamlar, ellerinde yapışkan şekerler tutan çocuklar.

"Yakın onları," diye emretti Dara, sesi alçaktı. Bugün sesini yükseltmemişti, sanki çılgılık atmak isteyen tarafına, kendini ateşe atmak isteyen tarafına herhangi bir açıklık verirse gölünde, o geri alınacaktı. "Sarayda bulunan diğer Geziri cesetleriyle birlikte."

Kâhya tereddüt etti. O bir Daeva adamıydı, alnındaki kül izinden de anlaşılacağı üzere Yaratıcı'dan korkan biriydi. "Kimliklerini öğrenmek için biraz çaba sarf etmeli miyiz? Bu doğru görünmüyor-"

"Hayır." Dara'nın sert cevabı karşısında kâhya irkildi ve Dara açıklamaya çalıştı. "Rakamı ayarlamamız gerekirse diye gerçek ücretin bilinmemesi daha iyi olur."

Diğer adamın rengi soldu. "Çocuklar var."

Dara boğazını temizledi ve orada yükselen yumruyu yuttu. Doğrudan kâhyaya baktı, gözleri daha fazla tartışmaya izin vermiyordu. "Din adamlarından birini bul ve onlar için dua etmesini sağla. Sonra da *onları yakın*."

Kâhya ayaklarının üzerinde sallandı. "Emrettiğiniz gibi." Eğildi ve sonra koşarak uzaklaştı.

Dara bakışlarını tekrar ölümlerin üzerine düşürdü. Kanlı bahçe tamamen sessizdi, kapalı hava bir mezarı andırıyordu. Sarayın duvarları tepelerinde yükseliyordu ve Dara'nın büyüğü sayesinde yükseklikleri üç katına çıkmıştı. Dara aynı şeyi Daeva Mahallesi'nin tamamı için de yapmış, bu kargaşadan yararlanarak kabilesini şehrin geri kalanından tamamen yalıtılmıştı. Daha önce hiç yapmadığı kadar çok büyü yapmıştı, bunun için ateşli formunda kalması gerektiğini umursamıyordu bile. Gücünü korumak için.

Öldürülen Gezirilere bakınca da memnun oldu. Çünkü şehrin diğer tarafındaki akrabaları bir şekilde buhardan kurtulmuşsa, Dara büyü kaybının bile onları intikam için gelmekten alıkoyacağından şüpheliydi.

Şeytan, saraya dönerken bir ses zihnine fısıldadı. Nahri'nin sesine benziyordu. *Katil*.

Bela.

Sesi itip uzaklaştırdı. Dara Nahidlerin silahıydı ve silahların duyguları yoktu.

Salonlar ıssızdı, adımları kadim taşların üzerinde çınliyordu; bunların çoğu şehri sarsan deprem sırasında büyüğü bozulduğunda kırılmıştı. Kraliyet kompleksinden kaçmayı başaramayan cinler ve onları korurken yakalanan Daevalar toplanmış ve yıkık kütüphaneye sürülmüştü. Birçoğu önemsizdi -kanlar içindeki âlimler ve devlet memurları, feryat eden harem yoldaşları ve dehşete düşmüş şafit hizmetkârlar- ama Kaveh bu karışım arasında birkaç düzine soyluyu işaret etmişti: kabileleri isyan etmeye başlarsa yararlı rehineler olabilecek kadın ve erkekler. Ayrıca hayatta kalan bir avuç Geziri de vardı, Muntadhir'den başka kalıntılarını zamanında çıkarmayı başaran birkaç kişi.

Dara yürümeye devam etti. *Kutlamalarla dolu olacağını söylediğin koridorlar bunlar, değil mi? Müzik ve neşe: şimdi sahilde katledilmiş halde yatan, bedenleri çürümeye terk edilmiş genç savaşçılarınıza söz verdiğiniz zafer. Sana güvenen savaşçılar.*

Dara gözlerini sımsıkı yumdu ama kol ve bacaklarından aşağıya doğru yayılan sıcaklığa engel olamadı. Nefes verdi, dumanlı korlar ağzından kaçtı ve gözlerini açtı.

Avuçlarında dönen ateşi görmek için gözlerini açtı. Kahtani emiri onu cehenneme ait olmakla suçlamamış mıydı? Belki de şu anki görüntüsü uygun bir görüntüydü.

Kalın ahşap kapılardan geçmeden çok önce revirdeki yaralıların çığlıklarını duyabiliyordu. İçeride organize bir kaos vardı. Manizheh'in iyileştirme büyüğü olmayabilirdi ama güçlü bir varlığı vardı ve ona yardım etmek için bir ekip oluşturmuştu: Kuzey Daevastana'daki kamplarından getirdiği takipçileri, revirde Nahri'yle birlikte çalışan hizmetkârlar, birkaç terzi ve haremde kopardığı bir ebe.

Dara onu odanın öbür ucunda gördü ve saldırı sırasında giymesi için ısrar ettiği kapitone zırhı daha hafif giysilerle değiştirdiğini görünce dehşete kapıldı

Yağmalanmış olmalıydı: bir erkek tuniği ve aletlerle dolu, kana bulanmış bir önlük. Gümüşü siyah saçlarını aceleyle topuz yapmış, ağlayan bir Daeva kızının üzerine eğilirken saç telleri yüzüne düşüyordu.

Dara da ona katıldı, secdeye kapandı ve alnını yere bastırdı. Bu itaat gösterisi kasıtlıydı. Tamamlanmamış bir fetih ve büyüğü elinden alınmış korkmuş bir şehir karşısında

ilişkiler önemsiz kaygılardı. Halkın önünde onun kuyusunu kazmaya cesaret edemezdi -insanların onun yönetiminin mutlak olduğuna inanması gerekiyordu.

"Banu Nahida," diye mırıldandı.

"Afşin." Sesinde bir rahatlama vardı. "Ayağa kalk. Sanırım şimdilik eğilmeyi erteleyebiliriz."

Emrettiği gibi yaptı ama ses tonunu resmi tuttu. "Daeva Mahallesi'ni ve sarayı şehrin geri kalanından ayırmak için elimden geleni yaptım. Cinlerin bu kadar yüksek duvarlara tırmanacak kaynaklara sahip olduğunu düşünemiyorum.

ve eğer denerlerse, onları bekleyen okçularım ve Vizareşlerim var."

"Güzel." Dikkati odanın karşısındaki bir adama kaydı. "Buldun mu testere?" diye seslendi.

Daeva hizmetkârı aceleyle yanına geldi. "Evet, Banu Nahida." "Testere mi?" Dara sordu.

Manizheh başını hastasına doğru eğdi. Kız gençti, yarasının acısına karşı gözlerini kapatmıştı: kolunun etinde korkunç bir ısırık vardı. Etrafındaki et kıpkırmızı olmuş ve fena halde şişmişti.

"Kraliyet hayvanat bahçesinde simurg eğitmeni," diye açıkladı Manizheh yumuşak bir sesle. "Ateş kuşları paniğe kapıldıklarında tükürüklerinde bir zehir salgırlar.

Görünüşe göre arenanın karkadann'ı büyümlü kapısı düştüğünde kaçmış ve o kargaşada kuşlarından biri onu ısırmış."

Dara'nın yüreği ağzına geldi. "Ne yapacaksın?"

"Yeteneklerim olsaydı, zehri kalbine ulaşmadan önce çekip çıkarabilirdim. Büyü olmadan yapabileceğim tek bir şey var."

Testerinin anlamı korkunç bir şekilde netleşti ve aralarında her ne varsa, Manizheh'in ona karşı biraz merhameti kalmış gibi görünüyordu.

"Stabilize etmem gereken son hasta o, sonra da sana ve Kaveh'e yetişmek istiyorum." Başıyla bir çift kapıyı işaret etti. "Diğer odada bekliyor."

Dara duraksayarak selam verdi. "Evet, Banu Nahida."

Kalabalık revirin içinden ağır ağır ilerledi. Yaralılarla doluydu ve Dara hepsinin Daeva olduğunu gözden kaçırmadı. Bunun kayıpların kendi kabilesiyle sınırlı olduğu anlamına geldiğinden şüpheliydi, tam tersine Onların dünyasının soğuk hesaplarına göre bu, ancak Daevalara yardım edildikten sonra Manizheh'in dikkatini diğer cinlere çevireceği anlamına geliyordu.

Asla huzura kavuşamayacağız, diye umutsuzluğa kapıldı kadının gösterdiği kapıları iterken. *Bundan sonra asla.* Düşünceleri tarafından tüketilen Dara

Manizheh'in onu nereye gönderdiğini ancak kapı arkasından kapandığında fark etti.

Nahri'nin odasındaydı.

Fethedilen sarayın geri kalanıyla karşılaştırıldığında, Nahri'nin odası sessiz ve el değmemişti. Dara yalnızdı, Kaveh ortalıkta görünmüyordu. Daire güzel ve iyi döşenmişti ve ilk bakışta herhangi bir Daeva soylu kadınına ait olabilirdi. Bir dua nişinde yanan gümüş bir ateş sunağı havaya sedir kokusu yayıyordu ve bir çift narin altın küpe ile yakut bir yüzük küçük, boyalı bir masanın üzerine bırakılmıştı.

Ancak Dara daha yakından baktığında, tanıdığı, sevdiği ve ihanet ettiği kadının izlerini gördü. Kitaplar yatağın yanında tehlikeli bir kuleye yığılmıştı ve küçük, neredeyse kaba eşyalar gibi görünen şeyler -bir kayığı andıracak şekilde bükülmüş bir kamış, yasemin çiçeklerinden oluşan kurumuş bir çelenk, oymalı ahşap bir bileklik- pencere pervazına saygıyla yerleştirilmişti. Yanındaki masanın üzerinde fildişi bir saç tarağı ve terk edilmiş pamuklu bir şal duruyordu.

Dara'nın elinden gelen tek şey onları alıp Nahri'nin yakın zamanda dokunduğu şeylere dokunmamak ve kokusunun devam edip etmediğini görmektir.

Ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz. Ağrıyan kalbiyle olan savaşını kaybeden Dara, parmaklarını ince oymalı maun karyola direklerinin üzerinde gezdirirken kendini davetsiz misafir gibi hissederek odaya doğru ilerledi. Bunu altı yıl önce yaptığını hâlâ hatırlıyordu. O gece, Kahtanilerin Nahri'yi Muntadhir'le evlenmeye zorlama niyetinde olduklarını öğrendikten sonra nasıl da haklı bir öfkeyle dolmuştu. Dara onun yatak odasına girdiğinde yaptığının doğru olduğundan, Nahri'nin onu rahatlamış bir gülümsemeyle karşılayacağından, elini tutacağından ve Daevabad'dan onun yanında kaçacağından bir an bile şüphe etmemişti. Onu istemesi mümkün olmayan korkunç bir kaderden kurtarıyordu.

Tamamen ama tamamen yanılmıştı.

Geriye dönüp baktığında, onu burada, o gece kaybettiği açtı ve Dara'nın kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Nahri'nin seçimini onun elinden almıştı - onda efsanevi Afşin'in, iğrenç Bela'nın ötesinde bir şeyler gören ve bunun için onu sevebilecek tek kişi olan Nahri'nin elinden.

"Afşin?"

Dara, Kaveh'in zayıf sesiyle doğruldu. Büyük Vezir bahçeye çıkan merdivenlerde duruyordu, parşömen kadar solgun ve rüzgârda dans eden tül perde kadar sabit görünüyordu.

"Kaveh." Dara odayı geçti ve diğer adamı sakinleştirmek için bir elini uzattı. "Sen iyi misin?"

Büyük Vezir kendini ateş sunağının yakınındaki bir mindere bıraktı. Sıcak güne rağmen titriyordu. "Hayır. Ben Manizheh burada beklemem gerektiğini söyledi ama bekleyemem." Kan çanağına dönmüş bakışları Dara'nınkilere kaydı. "Sarayın her yerindeydin... Geziriler hakkında söylenenler doğru mu?"

Dara acımasızca başını salladı. "Hayatta kalan birkaç kişi zaman içinde kalıntılarını çıkardı - emir de onlardan biri - ama geri kalanı öldü."

Kaveh irkilerek geri çekildi, bir eli dehşet içinde ağzına gitti. "Yaradan, hayır," diye fısıldadı. "Zehir, buhar . . serbest bırakıldığı noktanın ötesine yayılmaması gerekiyordu."

Dara soğudu. "Bunu sana Manizheh mi söyledi?"

Kaveh başını salladı, ileri geri sallanıyordu. "Kaç tane ..."

Rol yapmanın bir anlamı yoktu. Kaveh gerçeği her halükârda öğrenecekti. "En az bin. Bahçede kalan . bahçede kalan ve beklemediğimiz gezginler vardı."

Büyük Vezir boğuk bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, kamp." Parmaklarını kafatasına o kadar sert bastırıyordu ki canı yanmış olmalıydı. "Orada çocuklar vardı," diye ağladı. "Onları oynarken gördüm. Böyle olmaması gerekiyordu. Ben sadece Ghassan ve adamlarını öldürmek istemiştım!"

Dara ne diyeceğini bilemedi. Manizheh buharın yayılacağını çok iyi biliyordu; Dara'yla bu konuda acı bir şekilde kavga etmişlerdi. Neden bunu Kaveh'ten saklamıştı? Sevdiği adamın itiraz edeceğinden korktuğu için mi? Yoksa devam etme kararını çoktan verdiğine göre onu suçluluk duygusundan kurtarmak için miydi?

Ona hiçbir şey bağışlamamıştı. Manizheh, Kaveh'i bir toplu katliam aracına dönüştürmüştü ve Dara'nın bunun için hiçbir teselli edici sözü yoktu. Bu duyguyu çok iyi biliyordu.

Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Cemşid'den haber var mı?"

Kaveh gözlerini sildi. "Ghassan sadece onu güvendiği insanlarla birlikte tuttuğunu söyledi." Daha sert titremeye başladı. "Afşin, eğer Hisar'daysa... eğer Hisar'a saldırdığımızda öldüyse..."

"Onun orada olduğuna inanmak için hiçbir nedeniniz yok." Dara diğer adamın önünde diz çökerek kolunu kavradı. "Kaveh, kendini toparlamalısın."

"Sen bir baba değilsin. Anlamıyorsun."

"Anladığım kadarıyla bu şehrin kontrolünü kaybedersek yaptıklarımız yüzünden katledilecek binlerce Daeva var. Manizheh dışarıda

Uzuvlarını kesiyor çünkü büyüğü yok. Etrafında vızıldayan ifritler var, bir zayıflık arıyorlar. Sana ihtiyacı var. *Daevabad*'ın sana ihtiyacı var. Jamshid ve Nahri'yi bulacağız. Yaratıcının onları bağışlaması için ben de senin kadar dua ediyorum. Ama bu şehri güvence altına almazsak ikisine de yardım etmiş olmayız."

Kapı açıldı ve Manizheh içeri girdi. Onlara şöyle bir baktı ve yorgunluk yüz ifadesini kırıştırdı. "Siz ikiniz ne kadar da umutlu görünüyorsunuz."

Dara kaskatı kesildi. "Kaveh'e ölen Geziri sayısı hakkında bilgi veriyordum." Onun gözlerine baktı. "Görünüşe göre buhar beklenenden daha fazla yayılmış. Neredeyse saraydaki tüm Geziriler öldü."

Kadının hakkını vermeliydi, Manizheh hiç irkilmedi bile. "Yazık oldu. Ama sanırım savaş genellikle beklenenden daha şiddetli oluyor. Eğer onların insanlar adil bir şekilde hüküm sürseydi, bu kadar çaresiz yollara başvurmak zorunda kalmazdık. Ama açıkçası, birkaç yüz ölü cin-"

"Birkaç yüz değil," diye araya girdi. "Daha fazla değilse bile en az bin."

Manizheh bakışlarını ondan ayırmadı ve sözünü kestiği için onu doğrudan azarlamasa da Dara onun gözlerindeki uyarıyı kaçırmadı. "O zaman bin tane. Hâlâ en acil sorununuz onlar değil. Büyü kaybımızla kıyaslandığında değiller."

Kaveh konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Bunun bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dara kaşlarını çatı. "Bir *ceza* mı?"

"Yaratıcı'dan," diye fısıldadı Kaveh. "Yaptığımız şey yüzünden."

"Hayır," dedi Manizheh kesin bir ifadeyle. "İlahi Olan'ın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Açıkçası, bu korkunç şehrin hiçbir yerinde İlahi olanı göremiyorum ve eğer öyle olsaydı Zeydi el Kahtani'nin burayı yağmalayıp benzer bir ilahi cezaya maruz kalmayacağına inanmayı reddediyorum." Oturdu, hüzünlü görünüyordu. "Yine de bu sonuca varan tek kişinin sen olacağını sanmıyorum."

Dara kıpırdamadan duramayacak kadar tedirgindi. Binlerce sorumluluk onu çektiştiriyordu. "Büyünün olmadığı bir şehri nasıl yönetiriz? Sihir olmadan nasıl *yaşarız*? sihir?"

"Yapamayız," diye yanıtladı Kaveh, o an daha da öfkelenerek.

"Toplumumuz, ekonomimiz, *dünyamız* büyüye bağlı. Şehirde ticareti yapılan malların yarısı büyüyle üretiliyor. İnsanlar uyanmak, işe gitmek, yemeklerini pişirmek için büyüye güveniyor. Her yirmimizden birinin büyü olmadan ateş yakabileceğinden bile şüpheliyim."

"O halde onu geri almamız gerekiyor," dedi Manizheh. "Mümkün olan en kısa sürede." Dara volta atmayı bıraktı. "Nasıl? Neden gittiğini bile bilmiyoruz."

"Bazı tahminlerde bulunabiliriz. İkiniz de endişelisiniz ama tamamen karanlıkta değiliz. Senin hâlâ sihrin var Afshin, tıpkı ifritlerin olduğu gibi."

Karşılaştırma karşısında kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani yok olan büyü, Süleyman'ın atalarımıza kefaretlerinden *sonra* bahsettiği büyüdür," diye açıkladı. "Seninkine sahipsin çünkü Süleyman'ın lanetinden etkilenmezsiniz. İfritlerin kendi hileleri var çünkü bu farklı bir büyü türü, onun lanetini *atlatmak* için öğrendikleri şeyler. Güçlerimizin sadece Nahri ve Alizayd Süleyman'ın yüzüğünü alıp göle atladıklarında yok olması tesadüf olamaz."

Dara durakladı, onun mantığını takip ediyordu. "Emin misiniz?"

"Oldukça," diye yanıtladı Manizheh, sesinde acı bir iz vardı. "Nahri onu parmağına taktı, gölde kayboldular ve birkaç dakika sonra perde düştü ve yeteneklerim yok oldu." Yüzü asıktı. "Suyu izledim. Tekrar yüzeye çıkmadılar."

"Kayalıkları da kontrol ettim." Bunu yapmak Dara'yı neredeyse öldürüyordu, Nahri'yi kayalıklara çarpmış halde bulma ihtimali düşünülemez kadar korkunçtu. "Hiçbir şey bulamadım. Ama düşüş uzun değil. Belki de geri yüzdüler ve ben onları gözden kaçırdım. Adanın başka bir yerinde saklanıyor olabilirler, Alizayd büyüyü durdurmak için mührü kullanıyor olabilir."

Manizheh başını salladı. "Çok ani oldu. Ghassan mührü ilk aldığı anda günlerce inzivaya çekildi ve geri döndüğünde bir vebanın kötü tarafındaymış gibi görünüyordu. Bunun Alizayd'ın işi olabileceğini sanmıyorum."

Kaveh boğazını temizledi. "İkinizin de istemediği bir şeyi söyleyeceğim: Ölmüş olmaları da muhtemel. Bu bir insanı öldürebilecek bir düşüş. Tek bildiğimiz boğuldukları ve cesetlerinin suyun altında kaldığı."

Dara'nın yüreği burkuldu ama Manizheh cevap vermeye başlamıştı bile. "Yüzük taşıyıcısının ölmüş olması büyüyü bu şekilde etkilememeliydi. Ne de olsa Ghassan kaç saat boyunca onunla birlikte yattı?"

Dara burun kemiğini sıktı. "Nahri ölmedi," dedi inatla. "Bu mümkün değil. Ve Marid'in küçük piyonlarının *boğulmasına* izin verdiğine bir an bile inanmıyorum."

Kaveh şaşkın görünüyordu. "Marid neden umursasın ki? Manizheh'in bana anlattıklarından, Alizayd'ın onlar için bir hiç olduğu izlenimini edindim, sadece seni kestikleri o gece içeri atlayan ilk uygun ceset."

"Sadece uygun biri için, kesinlikle iyi ödüllendirildi. O kum sineği adamlarımı su büyüyle öldürdü. Vizaresh, Alizayd'ın gölü sanki kendisi bir maridmiş gibi kontrol ettiğini söyledi."

"Bundan biraz daha önce bahsedebilirdin," diye mırıldandı Kaveh. "Lanetli bir göle atladılar, Afşin! Eğer Alizayd o yaratıkların koruması altındaysa-"

Dara, "Marid bana bir daha bize karışmayacaklarını söyledi," diye itiraz etti. "Sonuçlarını açıkça belirttim."

"Yeter." Manizheh elini kaldırdı. "Siz ikiniz böyle bağırırken düşünemiyorum." Dudaklarını büzdü, sıkıntılı görünüyordu. "Ya onların koruması altında olması gerekmiyorsa?"

"Ne demek istiyorsun?" Dara sordu.

"Yani Alizayd olmayabilirdi," diye önerdi Manizheh. "Marid'in gölün orijinal büyüünü, Nahidlerin sulara seyahat etmesini sağlayan büyüü geri getirmesi için ısrar eden bizdik - Daevabad'a bu şekilde döndük. Ya Nahri bir şekilde onları uzaklaştırmak için bunu kullandıysa?"

Kaveh daha da solgun görünerek ağzını açtı. Dara onun hâlâ bayılmamış olmasına gerçekten şaşırmıştı.

"Bu ... bu uygun olabilir. Kamptayken ikiniz de Süleyman'ın mührünün Daevabad'dan ayrıldığına dair hiçbir kanıt olmadığını söylemiştiniz. Belki de nedeni budur."

Kaveh aşırı coşkulu bir hoca gibi el kol hareketleri yaparak devam etti.

"Çünkü Daevabad'dan mührü kaldırırsanız, her şey dağılır. Öyle mi? Yoksa Kahtanilerin mührü Am Gezira'ya geri götürmemiş olmaları garip değil mi? Evlerine ve müttefiklerine daha yakın bir imparatorluk kurmaya çalışmamış olmaları?"

"Bu bir teori," dedi Manizheh temkinli bir sessizlikten sonra. "Uyabilir ama öyle bile olsa, Nahri o tür bir büyüye eriştiyse, her yerde olabilirler. Sadece bir yer düşünmesi yeterliydi, sonra da gitmiş olurlardı."

"O zaman gidip onları bulacağım," diye atıldı Dara, sesinin ne kadar duygusal çıktığını umursamadan. "Mısır. Am Gezira. Nahri ve Alizayd aptal değiller. Tanıdık ve güvenli bir yere gideceklerdir."

"Kesinlikle hayır." Kaveh'in sesi bir çekiç gibi düştü. "Daevabad'ı terk edemezsin, Afşin. Tek bir dakika bile. İfrit'in dışında şehirdeki tek büyü kullanıcısı sensin. Eğer cinler ve şafitler bizi korumak için burada olmadığını düşünürlerse ..." Tekrar titremeye başladı. "Sana ne yaptıklarını görmedin.

Navasatem geçit töreni. Nisreen'e yaptıklarını. Kirli kanlar

büyüye ihtiyaçları var. İnsanları paramparça edebilecek korkunç insan silahları var. Rumi ateşi ve tüfekleri var ve-"

Manizheh'in eli Kaveh'in bileğine düştü. "Sanırım anlıyor." Dara'ya baktı, yüzünde boyun eğmişlik vardı. "Büyüm için çok çaresizim Afşin, gerçekten. Ama bu şehri kanla aldık ve şimdi Daevabad önce geliyor. Mührü geri almak için başka bir yol bulmamız gerekecek."

Eğer Dara görevlerinin ağırlığını daha önce hissetmişse, şimdi daha da ağırlaşmış, omuzlarını ve boğazını dikenli bir atkı gibi sıkıyordu. Manizheh bu kez onu manipüle etmiyordu. Dara, işgallerinin yol açtığı şiddetin bedelini halkının ödeyeceğini çok iyi biliyordu.

Bu, olmasına izin vereceği bir şey değildi. "O zaman ne yapacağız?" diye sordu. "Başladığımız işi bitireceğiz: Daevabad'ı -hepsini- Kontrol. Büyünün sınırlarımızın ötesine geçip geçmediğini öğrenmemiz gerekecek olsa da, şimdilik olanları gizli tutuyoruz. Şafit'in insan dünyasına ya da cinlere büyü getirmek için kaçmasına izin vermeyeceğim.

memleketlerine kaçıyorlar. Ifritler gölü geçmeye çalışan tekneleri yaksın."

Kaveh bunun üzerine gözle görülür bir şekilde irkildi. "Ama Navasatem için gelmeye çalışan gezginler olacaktır."

"O zaman onlarla ilgileniriz. Ve daha kişisel bir not olarak"-Manizheh derin bir nefes aldı-"Cemşid'den haber var mı?"

Büyük Vezir'in yüzü buruştu. "Hayır, leydim. Özür dilerim. Tek bildiğim Ghassan'ın güvenli bir yerde olduğunu söylediği. Kale düştüğünde orada olabilir."

Dara, Manizheh'in ilk kez solgunlaştığını görerek, "Şunu söylemeyi kes," dedi. "Kaveh, bana Alizayd'ın isyanını anlatan sendin. Kale düştüğünde onundu - Ghassan neden Cemşid'i gönderdi ki? Orada mı?"

Manizheh aynalı masaya yaklaştı ve Nahri'nin saç tıraşını aldı. "Ghassan'ın Cemşid'i nerede tuttuğunu bilebilecek başka biri daha var," dedi parmaklarını fildişi dişlerin üzerinde gezdirerek. "Süleyman'ın mührünü ve eğer hâlâ hayattalarsa kardeşiyle karısının nereye kaçtığını da bize söyleyebilecek biri." Tarağı ceplerinden birine soktu. "Bence eski emirimizi ziyaret etmenin zamanı geldi."

3

Nahri

Yakup odaya yeniden girdi ve omuzlarına bir şal attı. "Üşümüş görünüyorsun."

Nahri şalı daha da yaklaştırdı. "Teşekkür ederim." Eczacının sıkışık arka deposu pek serin sayılmazdı -özellikle de ateşli ve baygın bir cinin yanında- ama Nahri titremekten kendini alamamıştı.

Elindeki kompresi nane kokulu soğuk su dolu bir kâseye daldırıp sıktı ve Ali'nin alnına düz bir şekilde koydu. Ali kıpırdandı ama gözlerini açmadı, bez sıcak tenine değdiği yerden buhar çıkarıyordu.

Hâlâ ayakta duran Yakup tekrar konuştu. "Ne zamandır ateşi var?" Nahri parmaklarını Ali'nin boğazına bastırdı. Nabızı hâlâ çok hızlıydı, Yine de nehir kenarında olduğundan bir derece daha yavaş olduğuna yemin edebilirdi. Muntadhir'in yeni mühür taşıyıcısının yüzüğün varlığına alışmasının birkaç gün alacağına dair uyarısına tutunarak ve tüm bunların normal olması, yüzüğün Daevabad'dan çıkarılmasının bir sonucu olmaması için dua ederek Tanrı'ya yine de öyle olması için dua etti.

"Bir gün," diye cevap verdi.

"Ve kafası ..." Yakub'un sesi kararsızdı. "Bandajlamışsın. Bir darbe mi aldı? Eğer bir yara varsa ve septik hale geldiyse-"

"Öyle olmadı." Nahri, bir insanın ona baktığında ne göreceğinden emin değildi.

Ali'nin şakağındaki Süleyman'ın mührünün parlayan izini fark etmişti ama bunu öğrenmemeye karar vermiş, elbisesinin altından bir şerit koparıp alnına sıkıca bağlamıştı.

Yeni bir baston tutan - gerçekten de uzun zaman olmuştu - Yakup kendini onun yanında yere bıraktı ve dikkatlice başka bir kâseyi dengeledi. "Kasaptan biraz et suyu getirdim. Bana bir iyilik borcu vardı."

Suçluluk duygusu içine saplandı. "Benim için bir iyilik yapmana gerek yoktu." "Saçmalık. Gizemli arkadaşını biraz yükseltmemeye yardım et. Hareket ediyor."

Ona biraz sıvı vermeyi denemelisiniz."

Nahri Ali'nin omuzlarını kaldırdı, kolları hâlâ nehirden dolayı ağrıyordu. Ali uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, onun gibi titriyordu ve Nahri'nin kalbi küt küt atıyordu. Yakup Ali'nin arkasına bir minder daha atarken, "*Lütfen ölme*" diye sessizce yalvardı.

Yakup sözünü sakınmadan görevi devraldı ve Ali'nin ağzına birkaç kaşık dolusu et suyu sokup boğazından aşağıya indirdi. "Çok fazla değil," diye tembihledi. "Boğulmasını istemezsin." Sesi, gergin bir hayvanı ürkütmemeye çalışan bir adam gibi nazikti ve Nahri'yi utandırdığı kadar duygulandırmıştı da. Kapıda onu geri çevirmesinden korktuysa da bu endişesi tamamen yersizdi; yaşlı eczacı kucağında hasta bir adamla ona şöyle bir bakmış ve sorgusuz sualsiz içeri davet etmişti.

Arkasına yaslandı. "Aklım ya da gözlerim gidiyor olmalı. Ona her baktığımda sanki yok oluyor."

"Tuhaf," diye cevap verdi Nahri, sesi gerilmişti. "Bana normal görünüyor."

Yakup kâseyi yere bıraktı. "Her zaman seninle normalin pek uyuşmadığı izlenimine kapılmışımdır. Şimdi, onu yaşlı bir eczacının değil de düzgün bir doktorun görmesini isteyip istemediğinizi soracaktım ama cevabı zaten bildiğimi sanıyorum."

Nahri başını iki yana salladı. Hiçbir insan doktor Ali'ye yardım edemeyecekti ve ikisinin de gereksiz yere dikkat çekmesini istemiyordu. "Doktor yok."

"Tabii ki hayır. Neden mantıklı bir şey yapalım ki?"

Ah, işte hatırladığı eski iş ortağı. "Kimseyle başımın derde girmesini istemiyorum," diye karşılık verdi. "Ben de *senin* başının belaya girmesini istemiyorum. Şimdilik ortalıkta görünmesek iyi olur. Ve özür dilerim, seni bu şekilde rahatsız etmemeliydim. Bu çorbanın geri kalanını ona içireceğim ve sonra-"

"Sonra ne yapacaksın? Bilinci yerinde olmayan bir cesedi Kahire'de sürükleyecek misiniz?" Yakup sertçe sordu. "Hayır, ikiniz de sağda kalacaksınız-" Sıçradı ve şaşkınlıkla Ali'ye baktı. "Yine yaptı," dedi. "Yemin ederim az önce kayboldu."

"Gözlerin yüzünden. Senin yaşında bozulmaya başlıyorlar." Yakup ona kuşkulu bir bakış attığında, Nahri acı dolu bir gülümsemeye zorladı. "Ama yardımınız için teşekkür ederim.

misafirperverlik teklifi."

Yakup iç çekti. "Bu şartlar altında geri dönersin." Ağır adımlarla ayağa kalktı ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. "Gel. Bu her kimse dinlensin. Yemek yemelisin ve bazı sorularım var."

Nahri endişeliydi ama yine de Ali'nin üzerine hafif bir battaniye örttü ve ayağa kalktı. Doğruldu ve ağrıyan vücudunu rahatlatmak için sırtını büktü. Kendini korkunç derecede zayıf hissediyordu.

Bu sadece geçici bir durum. Ali uyanacak ve mührü kaldıracak, sihirlerini geri alacaklar ve sonra her şeyi çözecekler.

Yapmak zorundaydılar.

Kapıdan geçerken Nahri'nin midesi guruldadı. Yakup açlığı konusunda haklıydı. Uzun zamandır bir şey yememişti, son yemeğini hastanede Subha'yla birlikte Navasatem saldırısının kurbanlarına bakmaya çalışırken yemişti.

Yüce Tanrım, bu sadece iki gün önce miydi? Nahri'nin göğsünde yeni bir umutsuzluk dalgası kabardı. Manizheh ve Dara'nın kontrolündeki bir şehirde Subha'ya, ailesine ve diğer Şafitlere ne olacaktı, özellikle de yeni Daeva yöneticileri Navasatem saldırısını öğrendiklerinde? Daeva'nın hayatını kurtardığı için doktora merhamet gösterilebilir miydi? Onun için idam edildi

Yüzsüzlük mü?

"Geliyor musun?" Yaqub aradı.

"Evet." Nahri kendini korkularından uzaklaştırmaya çalıştı ama Yakub'un dükkânında olmak duygularını daha da sarstı. Eczane anılarından koparılmış gibiydi, her zamanki gibi dağınık ve sıcaktı. Orada eski ahşap tezgâh ve dağınık eczane aletleriydi; bunların çoğu Daevabad kadar eski görünüyordu. Hava baharat ve bitki kokusuyla doluydu ve tozlu zemini kurutulmuş papatya çiçekleri ve boğumlu zencefil kökü fiçileri kaplıyordu.

malzemeler rafların üzerine tünemişti.

Elini yıpranmış masanın üzerinde gezdirdi, parmakları çeşitli kutuları ve bibloları okşadı. Nahri bu daracık odada sayısız saatler geçirmişti, Yaqub'a envanter çıkarmada yardım ediyor ve onun tıp hakkında söylediği her değerli kelimeye takılmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Daevabad'a döndüğünde, Mısır'da bir gün daha geçirmek, Yaqub mide kramplarını ve böcek ısırtıklarını tedavi etmekten bahsederken uzun pencereden süzülen güneş ışığında otları doğrayıp tohumları dövmek için neredeyse her şeyi yapardı.

Bu rüyaların hiçbirinde Nahri, Daevabad'ın, öldüğünü sandığı, başka bir hayatta sevmiş olabileceği insanların elindeki vahşi fethinden kaçarak gelmemiştir - ne de herhangi bir şekilde düşmanı olması gereken bir adamla seyahat etmeyi hayal etmişti.

Yakup parmaklarını kızın yüzünün önünde şıklattı ve ardından yağ sıçramış bir kâğıt paketi işaret etti. "Sambousek. Ye." Homurdanarak bir tabureye yerleşti. "Akıllı olsaydım, cevapladığın her soru için sana sadece bir tane verirdim."

Nahri paketi açtı, sambusek yığını karşısında karnı guruldadı, Kızarmış hamur kokusu başını döndürüyordu. "Ama bu seni berbat bir ev sahibi yapar. Ne de olsa bana misafir dedin." Nefes nefese kaldı ilk böreği yedi ve tuzlu peynirin tadıyla gözlerini mutlulukla kapattı.

Yaqub gülümsedi. "Hâlâ o küçük sokak kızı. Seni ilk beslediğim zamanı hatırlıyorum: Hiç bu kadar hızlı yemek yiyen bir çocuk görmemiştım. Boğulacağından emindim." "Çocuk sayılmazdım," diye yakındı. "Sanırım on beş yaşıdaydım sen

ve ben birlikte çalışmaya başladık."

"Sen bir çocuktun," diye düzeltti Yakup usulca, sesinde pişmanlık vardı. "Ve belli ki çok ama çok yalnızdın." Tereddüt etti. "Sen kaybolduktan sonra, sana ulaşmak için daha fazlasını yapmadığım için pişman oldum. Seni evime davet etmeliydim, sana uygun bir koca bulmalıyım ..."

"Seni geri çevirirdim," dedi Nahri hüzünle. "Bunun bir oyun olduğunu düşünürdüm."

Yakup şaşırmış görünüyordu. "Sonunda bile bana güvenmedin mi?"

Nahri son lokmasını da yuttu ve adamın uzattığı su bardağını sözsüzce aldı. "Sen değildin. Kimseye güvenmedim," dedi ve konuşurken bunu fark etti. "Güvenmekten korkuyordum. Her zaman her şeyi kaybetmeme bir hata kalmış gibi hissediyordum."

"Sesin çok daha yaşlı geliyor."

Zorla omuz silkti ve Nahri'nin yüzündeki duyguları görmesini engellemek için bakışlarını kaçırdı. Daevabad'da insanlara güvenmeye başlamıştı - en azından Nahri'nin herhangi birine güvenebileceği kadar. Arkadaşları ve akıl hocaları vardı, kökleri. Nisreen ve Subha, Elashia ve Razu, Jamshid ve Ali, hatta Muntadhir ve Zaynab bile kendi tarzlarında.

En azından güvendiği ilk kişi -kalbine girmesine izin verdiği ilk kişi- onları söküp atana ve inşa ettiği her şeyi olağanüstü bir şekilde ateşe verene kadar kökleri vardı.

"Uzun birkaç yıl oldu." Nahri konuyu değiştirdi, iştahı kaçmıştı. "Sen nasılsın? Oldukça iyi görünüyorsun. Emin değildim

sen hala ..."

"Ne? Canlı mı?" Yakup homurdandı. "*O kadar* da yaşlı değilim. Dizim bana sorun çıkarıyor ve gözlerim eskisi kadar keskin değil - senin de nazıkçe belirttiğin gibi - ama yine de dışarıda tebeşir ve şeker şurubunu işaretli ürünlerine karıştıran rakiplerimin yarısından daha iyiyim."

"Bir çırak almayı düşündünüz mü?" Dağınık dükkânı başıyla işaret etti. "Çok fazla iş var."

Yüzünü buruşturdu. "Birkaç damadımı ve torunumu denedim. İşe yaramayanlar tembeldi."

"Peki ya kızlarınız ve torunlarınız?"

"Evde daha güvendeyiz," dedi kararlı bir şekilde. "Çok fazla savaş oldu, çok fazla yabancı asker ortalığı karıştırdı. Fransız, İngiliz, Türk... İnsan takip etmekte zorlanıyor."

Nahri geri çekildi, kafası karışmıştı. "İngiliz ve Türk mü? Ama biz Fransızlar tarafından kontrol edilmiyor muyuz?"

Yakup ona aklını kaçırmış gibi bir bakış attı. "Fransızlar gideli yıllar oldu." Yüzü daha da inanmaz bir hal aldı. "Nahri, neredeydin de savaştan haberin yoktu? Nil'in iki yakasında, Kahire sokaklarında savaşıyorlardı ..." Sesi acılaştı. "Yabancılar, hepsi. Topraklarımızı kana buladılar; yiyeceklerimize, saraylarımıza, topraktan çıkardıkları söylenen tüm bu hazinelere el koydular - ve sonra tüm bunların, her biri daha iyi yöneteceği için yapıldığını iddia ettiler bize."

Yüreği ağzına geldi. "Peki ya şimdi?"

"Yine Osmanlılar. Yeni bir tane. Her şeyin farklı olacağını, modern ve bağımsız bir Mısır'a liderlik etmek istediğini söylüyor." Yakub huysuz bir homurtu çıkardı. "Onu seven, bazı fikirlerini beğenen pek çok insan var."

"Ama sen değil?"

"Hayır. Şimdiden kendisini destekleyen bazı Mısırlı soylulara ve din adamlarına sırt çevirdiğini söylüyorlar." Başını iki yana salladı. "Barışa ve refaha giden tek yolun onlara bir şeyler vermekten geçtiğini söyleyen hırslı adamlara inanmıyorum."

Daha fazla güç - özellikle de bunu kendilerine ait olmayan topraklar ve insanlarla yaptıklarında. Ve o Avrupalılar geri dönecek. İnsanlar yatırımlarının karşılığını almadan savaşmak için denizi geçmezler."

Bunun üzerine Nahri kendini bir börek daha yemeye zorladı. Nereye giderse gitsin, halkı yabancı hükümdarlar tarafından itilip kakılıyor ve öldürülüyordu.

üzerinde söz sahibi olmadıkları savaşlar. Daevabad'da, en azından, biraz

ve her şeyi farklı bir rotaya sokmak için elinden geleni yapmıştı - başlangıç olarak Muntadhir ile evliliği ve hastane. Yine de hiçbir işe yaramamış, barış çabaları şiddet tarafından tekrar tekrar yok edilmişti.

Yakup çalışma masasına yaslandı. "Sohbeti iki kez etkili bir şekilde saptırdığına göre, sana soracağım sorulara geri dönelim: Ne oldu? Ve bunca yıldır neredeydin?"

Nahri ona baktı. Bırakın büyülü dünya hakkında hiçbir fikri olmaması gereken bir insanı, kendisi için bile bu soruya cevap verebileceğinden emin değildi.

Bir insan. Bu kelime zihninde ne kadar da çabuk belirmişti. Bunun farkına varması onu şaşırtmış, cevap vermek için çırpınmasını daha da garip bir hale getirmişti. "Bu biraz uzun bir hikâye-"

"Gitmen gereken bir yer mi var? Bir randevun mu var?" Yakup titreyen bir parmak salladı. "Evladım, tüm bu savaşlar için mutlu olmalısın. Sen ortadan kaybolduktan sonra ortalıkta dolaşan söylentiler insanların dikkatini dağıttı."

"Söylentiler mi?"

Yüz ifadesi karardı. "El Arafa'da bir kız öldürülmüş olarak bulundu, etrafı çürümüş cesetlerle, yağmalanmış mezarlarla, kırılmış mezarlarla çevriliydi, sanki ölülerin kendileri uyanmış gibiydi, Allah korusun. İnsanlar kızın bir silahla vurulduğunu söyledi.

Peygamber zamanından kalma gibi görünen oklar. Akşamın erken saatlerinde bir zarda yer aldığına dair dedikodular da dahil olmak üzere çılgın hikayeler. Ve bunun ... tarafından yönetildiğine dair."

"Ben," diye bitirdi Nahri. "Adı Baseema'ydı. Yani kızın."

Adamın hafifçe geri çekildiğini fark etmemişti. "Aslında onun ölümüne karışmadın, değil mi?"

Yaratıcı, Nahri değer verdiği insanlara yalan söylemekten çok yorulmuştu. "Tabii ki hayır," dedi kısık sesle.

"O zaman neden ortadan kayboldun?" Yakup'un sesi incinmiş gibiydi. "Çok endişelendim Nahri. Senin ailen olmadığımı biliyorum ama haber göndermiş olabilirsin."

Daha fazla suçluluk, ama en azından bu Nahri biraz dürüstçe cevap verebilirdi. "Yapabilseydim yapardım dostum. İnan bana." Hızlıca düşündü. "Kaçırıldım-kurtarıldım. Ama gittiğim yerdeki insanlar kontrolcü taraftaydı," diye açıkladı, Ghassan al Qahtani hakkında bugüne kadar söylenmiş en yumuşak değerlendirmeydi bu. "Aslında biz de bu yüzden buradayız. Bir nevi siyasi sürgünleriz."

Yakup'un bulanık gri kaşları o konuşurken inançsızlıkla daha da yükselmişti ama şimdi sadece şaşkın görünüyordu. "*Biz mi?*" diye

tekrarladi.

"Ben ve o," diye cevap verdi Nahri, açık kapıdan uyuyan hali görünen Ali'ye başını sallayarak.

Yakup arkasına baktı ve sonra sıçradı. "Aman Tanrım, onu tamamen unutmuşum!"

"Evet, öyle bir etkisi var gibi görünüyor." Nahri bundan şikâyetçi değildi. Eğer Ali Kahire'de uyanırsa, insanların Kahire'de olması herkes için daha iyi olabilirdi.

Tam olarak yanlış şeyi söyleme alışkanlığı olan cin prensi görmekte ve belki de daha önemlisi duymakta sorun yaşıyordu.

Eğer uyanırsa. Bunu düşünmek bile onda hemen içeri girip onu kontrol etme isteği uyandırdı.

Yakup hâlâ Ali'nin ayaklarına bakıyor, gözlerini kısarak sanki onun tekrar ortaya çıkmasını engelleyecekmiş gibi bakıyordu. "Peki 'o' tam olarak kim?"

"Bir arkadaş."

"Bir arkadaş mı?" Dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı. "Arkadaş" nedir? Evli değil misiniz?"

Nahri'nin suçluluk duygusu bir anda onu terk etti. "Mezardan çıkarılmış iskeletlerle dolu bir mezarlıkta kayboluyorum ve altı yıl sonra senin dükkânında ortaya çıkıyorum ve senin zar zor görebildiğin adamla ilgili öncelikli endişen onun *kocam* olup olmadığı mı?"

Yakup kızardı ama inatçılığını sürdürdü. "Yani sen ve kocan olmayan kişi siyasi sürgünsünüz, öyle mi? Nereden?"

Cinlerden oluşan büyümlü bir saray. "Bir ada," diye yanıtladı. "Küçük bir ada krallığı. Duyduğundan şüpheliyim."

"Nerede bir ada?"

Nahri yutkundu. "Afganistan mı?" diye sormayı denedi. "Yani, bilirsiniz, o genel bölgede."

Yakup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir ada. *Afganistan*'da mı?"

Nerede? Uçsuz bucaksız çöl bozkırının yakınında mı yoksa denizden haftalarca uzakta kayalık dağlarda mı?"

Alaycı cevabı Nahri'nin kalbini daha da acıttı. Sözlü atışmalarına ne kadar da çabuk geri dönmüşlerdi, Yakup'un ona acımasındansa her zaman daha çok güvendiği iğneleyici sözlerine.

Ve birdenbire ona söylemek istedi. Ali ölüyor olabilirdi, çocukluğundan beri kimliğinin bir parçası olan sihir gitmişti ve dünyası paramparça olmuştu. Birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini, nadiren dökmesine izin verdiği gözyaşlarını dökerken ona sarılmasını istiyordu.

Yakub'a, onun sıcak, insan kahverengisi gözlerindeki yumuşaklığa ve yüzündeki yorgun çizgilere baktı. Nahri'nin kaçırdığı savaşlarda ne tür dehşetler görmüştü? Düşman yabancılarla dolu bir şehirde, inancının onu farklı ve muhtemelen şüpheli olarak işaretlediği bir şehirde, Nahri'nin çok iyi empati kurabildiği mide bulandırıcı bir durumda, dükkânını işleterek ve ailesini besleyerek nasıl hayatta kalmıştı?

Nahri onun dünyasını daha fazla sarsmayacaktı. "Büyükbaba, benim hakkımda bazı şeyleri bilmek istemediğini her zaman açıkça belirttin. İnan ki bu duymak istediğin bir hikâye değil."

Yakub'un gözleri karardı, yüzünü sessiz bir hüznü kapladı. "Anlıyorum." Bir an için gergin bir sessizlik oldu ama tekrar konuştuğunda sesi anlayışlıydı. "Başın belada mı?"

Nahri histerik bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. İnsanların uzuvlarını zihniyle kontrol eden ve ölü Afşin'i külden geri çağıran Manizheh'i kandırmış ve annesinin onlarca yıldır peşinde olduğu mühür yüzüğünü çalmıştı. Evet, Nahri başının belada olduğunu söyleyebilirdi.

Yine yalan söyledi. "Sanırım şimdilik güvendedeyim. En azından kısa bir süre için," diye ekledi, bu kısmın doğru olması için dua ederek. Nahri onu ve Ali'yi takip etmeyi Manizheh'in becerileri arasına koymamıştı ama Daevabad bir dünya uzaktaydı ve muhtemelen tam bir kaosun içindeydi. Umarım annesi yeni tahtıyla o kadar meşguldür ki bu kadar kısa sürede onları avlamaya gelmez.

Ama eninde sonunda gelecekti. Nahri, Süleyman'ın mühründen bahsederken Manizheh'in yüzündeki açlığı fark etmemişti.

Ya da belki Dara'yı gönderir. Tanrı onu affetsin, Nahri neredeyse onu görmek istiyordu. Onunla yüzleşmek, kendisine Daevabad'a kadar eşlik eden adamın, onunla dalga geçen ve annesinin yahnisini canlandıran karizmatik savaşçının, nasıl olup da tüm Geziri erkek, kadın ve çocuklarının öldürülmesiyle sonuçlanacak bir saldırıya bilerek katıldığını anlamak istiyordu.

Sonra ne olacak? Onu öldürecek misin? Öldürebilir mi? Yoksa Dara, Nahri'nin fikirlerini ve yalvarışlarını bir kez daha bir kenara itip Ali'nin kalbini göğsünden sökecek ve sonra onu Manizheh'le yüzleşmeye mi sürükleyecekti?

"Nahri?" Yakup ona bakıyordu.

Yere baktı ve elinde kalan böreği ezdiğini fark etti. "Özür dilerim. Sadece düşüncelerimde kayboldum."

"Yorgun görünüyorsun." Yakup başıyla depo odasını işaret etti. "Orada bir battaniye daha var. Neden biraz uyumuyorsunuz? Ben de eve gidip ikinize temiz kıyafetler bulmaya çalışayım."

Utanç bir kez daha içinde iek açtı. "Misafirperverliğinizden faydalanmak istemiyorum."

"Oh, dur." Yakup çoktan ayağa kalkmıştı. "Her zaman her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin." Ona el salladı. "Git dinlen."

Nahri ince, rulo bir pedin üzerinde ikinci battaniyeyi buldu ve ikisini de yere serdi. Yere yığılırken rahatlayarak homurdandı. Düz yatmak cennet gibi bir şeydi, hırpalanmış bedenine küçük bir merhamet gibi gelmişti. Elini uzattı, Ali'nin bileğini yanında buldu ve bir kez daha nabzını lt.

Daha yavaş. Sadece bir ya da iki sayıyla ve nemli teni hâlâ yanıyordu ama kavurmuyordu. Uykusunda yer değiştirdi, nefesinin altında mırıldandı.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Yanında bir kadın uyuyor ve elini tutuyor," diye uyardı, sesi kırılarak. "Kesinlikle uyanmalı ve bu yasak davranışa derhal son vermelisin."

Yanıt gelmedi. Nahri böyle bir cevap beklemiyordu ama yine de kendini kederle savaşırken hissetti.

"Bana borçlu olarak ölme, el Kahtani. Seni cennette bulacağım, yemin ederim ve böyle saygısız bir hırsızla ilişki kurduğun için seni dışarı atacaklar." Onun elini sıktı. "Lütfen."

4

Dara

Sarayın zindanlarına giden kıvrımlı tünel de en az bitiş noktası kadar kasvetliydi; şehrin ana kayasının derinliklerine inen dar bir koridor, sadece ara sıra yanan bir meşaleyle aydınlanıyor, küf ve eski kan kokuyordu. Kadim Divasti grafitileri buranın kökeninin Nahid Konseyi zamanına dayandığını gösteriyordu ama Dara buraya hiç gelmemişti.

Elbette hikâyeler duymuştu. Herkes duymuştu, mesele de buydu zaten. Kemikler ve çürüyen iç organlardan oluşan korkunç bir halının içinde çürümeye bırakılan cesetlere dair söylentiler, aniden itiraflarını bulabilecek yeni mahkumlara acımasız bir karşılama suçlar daha iyi bir alternatif. İşkencenin daha kötü olduğu söyleniyordu; sevdiklerinizin ölümünü halüsinasyonla görmenizi sağlayan illüzyonistler ve eti eriten zehirler. Işık ve hava yoktu, sadece insanın yavaş yavaş delireceği daracık ölüm hücreleri vardı.

Zeydi el Kahtani onu yakalamayı başarsaydı, Dara'nın kaderinin bu olacağından hiç şüphesi yoktu. Çalınan Shedu tahtının altında deliliğe sürüklenen son Afshin'den, asi Scourge'dan daha iyi bir propaganda olabilir miydi? Nahri'ye Daevabad'a kadar eşlik ettiğinde Dara'nın aklında hâlâ böyle bir ceza vardı ve bunu yapmak için tüm cesaretini ve kabadayılığını ortaya koyması gerekmişti.

Ghassan al Qahtani'nin gözlerinin içine bakarken, kendisinin sonsuza dek karanlık bir taş kafeste geçirilmek üzere sürüklendiğini hayal edin.

Ancak Dara, Ghassan'ın yanındaki mağrur emirin, her türlü zenginlik ve ayrıcalığa bürünmüş veliahtın yerine buraya geleceğini hiç düşünmemişti.

Köşeyi döndüklerinde Dara Manizheh'e yaklaştı. "Daevabad'da yaşarken Muntadhir'i iyi tanır mıydın?"

Manizheh başını salladı. "Ben gittiğimde daha çocukluktan yeni çıkmıştı ve haremdeki cin çocuklar bana tek bir bakışla kemiklerini kırabilecek bir cadı gözüyle bakıyorlardı."

"Ama bunu yapabilirsin."

"Sorunun cevabını veriyor, değil mi? Ama hayır, Muntadhir'i iyi tanıımıyordum. Annesi için çok değerliydi ve onu benden uzak tutmaya özen gösterirdi. Annesi öldüğünde çok gençti ama Ghassan onu haremnden çıkarıp emirin odasına aldırıldı. Ve duyduğuma göre, aniden yetişkinliğe geçişini boğazından aşağı dökebileceği her şeyi dökerek ve soylular arasında uyuyarak halletmiş."

Yanıtındaki küçümseme gözden kaçmıyordu ama Dara, Ghassan'ın bölünmüş bir şehri yönetmesi için yetiştirdiği oğlunu hafife almaya o kadar da hazır değildi.

"O aptal değil, Banu Nahida," diye uyardı. "O pervasız ve Sarhoşken huysuzdur ama aptal değildir, özellikle de konu siyaset olduğunda."

"Size inanıyorum. Aslında, onun aptal olmadığına güveniyorum, çünkü bizimle konuşmamaya karar vermesi oldukça aptalca olurdu."

Dara'nın onun neyi ima ettiğinden pek şüphesi yoktu. "Sandığınız kadar iyi çalışmıyor," dedi. Manizheh sorgulayan bakışlarla ona baktığında Dara daha açık konuştu. "İşkence. Bir adamı yeterince incitirsen, doğru olup olmadığına bakmaksızın, bunu durdurmak için her şeyi söyleyecektir."

"Böyle bir yargıya varacak deneyime sahip olduğunuza inanıyorum." Manizheh'in yüz ifadesi düşünceliydi. "Belki de ona ulaşmanın başka bir yolu vardır."

"Ne gibi?"

"Gerçek. Ailelerimizin birbirleriyle olan ilişkilerinden beklenmedik bir şekilde ayrılmanın onu ürküteceğini umuyorum. bazı gerçekler var."

Dara'nın hayatta kalan askerlerinden biri olan Guştap, ağır bir demir kapının yanında durmuş, duvar fenerinin ışığıyla acılı yüzünü aydınlatıyordu. Onları görünce dikkat kesildi ve titrek bir selam verdi.

"Banu Nahida."

Manizheh onu, "Ateşler senin için ısılt ısılt yansın," diye selamladı. "Tutsağımız nasıl?"

"Şimdilik sessiz, ama onu duvara zincirlemek zorunda kaldık - kafasını kapıya vuruyordu."

Manizheh yüzünü buruşturdu ve Dara açıkladı. "Muntadhir ailesinin intikamını almak için cehennemden döndüğümü düşünüyor. Ben bunu daha acı verici bir şekilde yapamadan önce kendisini öldürmek mantıklı bir plan gibi görünüyor."

Manizheh iç çekti. "Umut verici." Elini Güştap'ın omzuna koydu. "Git kendine biraz çay al ve seni rahatlatması için bir başkasını gönder. Kimse bu mahzende uzun süre hizmet etmek zorunda kalmamalı."

Genç adamın yüzü rahatlamıştı. "Teşekkür ederim, Banu Nahida."

Dara kapıyı itip açtığı anda kapı gıcırdadı, ağır ahşap zemine sürtündü. Adamlarına zincirler konusunda güvenmesine rağmen, yine de kara hücreye adım atmadan önce kendini bıçağına uzanırken buldu. Katledilen Gezirilerin anısı zihninde tazeydi ve Dara, halkına bunu yapan kişilerle aniden yüz yüze gelirse nasıl tepki vereceğini biliyordu.

Önce pis bir koku çarptı burnuna; kan, çürüme ve atık kokusu o kadar yoğundu ki öğürmemeye çalışarak burnunu kapattı. Dara bir çırpıda, hücreyi altın renginde bir ışıkla dolduran üç ateşli yüzen küre yarattı. Bunca yıldır korktuğu şey ortaya çıkmıştı, ancak kötü şöhretli "halı"nın kalıntıları neredeyse yıpranmış, kararmış kemiklere ve kumaş parçalarına indirgenmiş görünüyordu.

Muntadhir karşı duvara zincirlenmiş, el ve ayak bilekleri demir kelepçelerle bağlanmıştı. Daevabad'ın bir zamanlar gösterişli olan emiri hâlâ yıkık dökük

Bir gece önceki giysileri, kan lekeli pantolonu ve boynuna bir eşarp gibi asılmış, yırtık bir çanağı vardı. Karnında derin olmayan bir yara vardı, kötü bir yara olduğu kesindi ama daha önce görüldüğü gibi değildi büyü yok olmadan önce: deri zülfikarın zehrinin uğursuz yeşil-siyahıyla kızardı, kaçınılmaz ölümün giderek yayılan dalları.

Muntadhir ani ışık karşısında irkildi ve gözlerini kırıştırdı. Dara'nın gözleriyle karşılaştı ve nefret yüzüne yayıldı.

Sonra Manizheh'i fark etti.

Muntadhir'in ağzı açık kaldı, boğazından boğuk bir ses çıktı. Ama sonra güldü, histerik, acı bir kahkaha. "Elbette," dedi. "Elbette sendin. Başka kim böyle bir şey yapabilir ki?"

Manizheh'in ses tonu neredeyse kibardı. "Merhaba, Emir."

Muntadhir ürperdi. "Cenaze ateşinde yanışını izledim." Dara'ya ters ters baktı. "Küle dönüşünü izledim. İkiniz nasıl bir şeytani anlaşma yaptınız da geri dönüp halkımı böyle bir katliama uğrattınız?"

Dara gerildi ama Manizheh kararlıydı. "O kadar dramatik bir şey değil, sizi temin ederim." Yarasını işaret etti. "Şunu kontrol edebilir miyim? Temizlenmeli ve dikiş atılması gerekebilir."

"Beni öldürmesini tercih ederim. Kardeşim nerede?" Muntadhir'in sesi endişeyle kesildi. "Nahri nerede? Onlara ne yaptınız?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Manizheh. "Onları son gördüğümde, Alizayd Süleyman'ın mühür yüzüğünü ele geçirmiş, kızımı yakalamış ve göle atlamıştı. O zamandan beri kimse onlardan haber alamadı."

Ben de burada gerçeği denediğimizi sanıyordum. Yine de Dara bunun kendisinin de inanmak istediği bir hikâye olmadığını söylerse yalan söylemiş olur. Alizayd'dan nefret etmek için yeni bir nedene sahip olmak, Nahri'nin başka bir tarafı seçtiğine dair rahatsız edici gerçekle yüzleşmekten daha kolay olurdu.

"Sana inanmıyorum," diye karşılık verdi Muntadhir. "Göl, içine giren herkesi öldürür. Ali asla-"

"Öyle değil mi?" Manizheh karşı çıktı. "Kardeşin daha önce de Marid'le ortaklık yaptı. Belki de onların kendisine yardım edeceğini düşünmüştür."

Muntadhir'in ifadesi düz kaldı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Dara konuştu. "Haydi, Al Qahtani. Onu su büyüsü kullanırken gördün. Gözümüzün önünde yaptı bunu. Göle düştüğü gece sen de teknedeydin ve onu ele geçirdiler."

Emir irkilmedi. "Ali göle düşmedi," dedi soğukkanlılıkla, kelimeleri sık sık söylenen bir yalanın rahatlığıyla tekrarlayarak. "Geminin ağlarına takıldı ve seni vurmak için tam zamanında kendine geldi. Böyle bir kahraman için Allah'a şükürler olsun."

"Tuhaf," dedi Dara, onun soğukkanlılığına uyarak. "Çünkü yüzeyin altında kaybolurken onun adını haykırdığını hatırlıyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Marid'le tanıştım Emir. Benim bir canavar olduğumu düşünüyor olabilirsin ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu yaratıklar. İletişim kurmak için öldürdükleri yardımcılarının çürümüş bedenlerini kullanıyorlar. Türümüzü küçümsüyorlar. Ve kardeşine ne dediklerini biliyor musun? Bir hata. Çok kızdıkları bir hata ve onları bana borçlandıran bir hata. Şimdi karınız ve dünyamızdaki en güçlü büyülü nesnelerden biriyle birlikte onların topraklarında kayboldu."

Muntadhir onun bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer sizden kaçmışlarsa, onlara kimin yardım ettiği umurumda değil."

Manizheh araya girdi. "Nereye gidebilirler ki Muntadhir?"

"Neden? Orayı da zehirleyebilesin diye mi?" Muntadhir güldü. "Ah, doğru; şimdi yapamazsın, değil mi? Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Senin Bela'n hariç, büyü yok oldu." Homurdandı. "Tebrikler, Manizheh. Daha önce hiçbir istilacının başaramadığını başardınız: Daevabad'ın kendisini yıktınız."

"Mührü şehirden çıkaran biz değiliz," diye karşılık verdi Dara. "Bu yüzden büyü'nün başına bunlar geldi, değil mi?"

Muntadhir'in gözleri sahte bir masumiyetle irileşti. "Kesinlikle garip bir tesadüf gibi görünüyor."

"O zaman nasıl geri yükleyeceğiz?" Manizheh sordu. "Büyümüzü nasıl geri alacağız?"

"Bilmiyorum." Muntadhir omuz silkti. "Belki de gidip bir insan peygamberle arkadaş olmak. İyi şanslar, gerçekten. Daevabad anarşiye dönüşmeden önce yaklaşık bir haftanız olduğunu tahmin ediyorum."

Emir'in kibirli alaycılığı Dara'nın son sinirlerini de bozuyordu ama Manizheh hâlâ etkilenmemiş görünüyordu. "Bana evinin anarşiye sürüklenmesini izlemekten hoşlanacak bir adam gibi gelmiyorsunuz. Bu benim hatırladığım nazik çocuğa, haremde annesiyle kahvaltıya katılan kibar genç prenze uymuyor. Zavallı Saffiyeh, çok erken kaçırıldı."

Muntadhir zincirlerine karşı hamle yaptı. "Onun adını söylemiyorsun," diye öfkeleni. "Annemi sen öldürdün. O hastayken bilerek uzak durduğunu biliyorum. Onu kıskanıyordun, hepimizi kıskanıyordun. Muhtemelen o zaman bile sana iyi davranmaya çalışan tüm cinleri katletmek için planlar yapıyordun!"

"*Bana iyi davranmaya çalışıyorsun,*" diye tekrarladı belli belirsiz, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Seni bundan daha zeki sanmıştım. Ne yazık ki, tüm sevgine rağmen Daevalar için söyledikleri gibi, babanın yalanlarını asla göremedin."

Muntadhir'in kana bulanmış yüzünü vahşet kaplamıştı. "Yaptığı hiçbir şey halkımın başına getirdiğin ölümü hak etmedi."

"Şiddetle hükmediyorsanız, şiddetle ortadan kaldırılmayı beklemelisiniz." Manizheh şimdi daha sertti. "Ama bunun devam etmesine gerek yok. Bize yardım edin, ben de hayatta kalan Gezirilere merhamet edeyim."

"Siktir git."

Dara tısladı, Nahidler adına hâlâ derinden şartlanmıştı ama Manizheh onu başından savarak Muntadhir'e yaklaştı. Dara emirin prangalarına baktı, bunların hiçbirini hoşuna gitmemişti.

"Ziyaret ettiğini hatırladığım tek kişi annen değil," diye devam etti Manizheh. "Hatırladığım kadarıyla üvey annene karşı her zaman çok kibardın, ilk çocuğu doğduğunda ona altın yağdıracak kadar ileri gitmiştin. Ne kadar tatlı,

Kadınların söylediğine göre, Emir'in kız kardeşine getirdiği oyuncak at. Ona bir gün ata binmeyi öğretmek için uydurduğu aptalca şarkı..."

Muntadhir zincirlerini çekti. "Kız kardeşimden bahsetme."

"Neden olmasın? Birisi yapmalı. Kardeşin ve karınla ilgili bunca soru soruyorsun da Zeyneb'le ilgili hiçbir şey sormuyor musun? Onun kaderi için endişelenmiyor musun?"

Muntadhir'in yüzünde ilk kez bir endişe titreşimi belirdi. "Kardeşim isyan ettiğinde onu Ta Ntry'ye gönderdim."

Manizheh gülümsedi. "Tuhaf. Hizmetkârları saldırı başladığında Geziri savaşçısı bir kadınla kaçtığını söylüyor."

"Yalan söylüyorlar."

"Ya da sen. Kız kardeşin dışarıda bir yerlerde, savunmasız ve yalnızken Daevabad'ın anarşiye düşmesini izlemeye hâlâ hevesli misin? Şiddetin yuttuğu şehirlerde kadınlara ne olduğunu biliyor musun?" Hücreye girdiklerinden beri ilk kez Dara'yla konuşarak arkasına baktı. "Neden ona söylemiyorsun Afşin? Bu kadar çok düşmanı olan ailelerin genç kızlarına ne oluyor?"

Nefesi tamamen kesildi. "Ne oldu?" Dara fısıldadı. "Kız kardeşine ne oldu?" Manizheh bastırdı.

yüz hatlarını kapladığını hissettiği acıyı fark etti. "Zeynep'le aynı durumdayken Tamima'ya ne oldu?"

Dara ayaklarının üzerinde sallandı. *Tamima*. Kız kardeşinin parlak, masum gülümsemesi ve korkunç kaderi. "Ne olduğunu biliyorsun," diye kekeledi. Manizheh bunu ona söyletmek, kız kardeşinin acımasızca öldürülüşünü yüksek sesle dile getirmek istememişti.

küçük kız kardeşi işkenceyle

öldürülmüştü. "Ama emir biliyor mu?"

"Evet." Dara'nın sesi artık vahşiydi. Manizheh'in bunu yaptığına, hayatındaki en kötü trajediyi bir Kahtani'yi konuşturmak için kaba bir dürtüye dönüştürmeye çalıştığına inanamıyordu. Ama Muntadhir biliyordu; o gece gemide Tamima'nın ölümünü Dara'nın yüzüne vurmuştu.

Manizheh devam etti. "Ve eğer her şeyi yeniden yapabilseydiniz, onu kurtarmak için hiçbir şey yapmaz mıydınız? Düşmanına yardım bile etmez miydiniz?"

Dara'nın öfkesi olağanüstü bir şekilde kırıldı. "Tamima'yı kurtarmak için

Nahid Konseyi'nin tüm üyelerini Zeydi Kahtani'ye kendim teslim ederdim."

Manizheh'in istediği cevabın bu *olmadığı* açıktı. Sesinde yeni bir donuklukla "Anlıyorum," derken gözleri parlıyordu. Ama tekrar Muntadhir. "Bu cevabınızı değiştirir mi Emir? Afşin'in kız kardeşinin başına gelenlerin sizinkinin de başına gelmesini göze alıyor musunuz?"

"Olmayacak," diye tersledi Muntadhir. Kışkırtma işe yaramamıştı bile. "Zeyneb'in etrafı düşmanlarla çevrili değil ve benim halkım ona asla zarar vermez."

"Bana onun kellesini getirene ağırlığınca altın teklif edersem halkınız farklı hissedebilir." Manizheh'in düz tonu bu korkunç tehdit karşısında hiç değişmedi ve Dara başka bir yerde olmayı dileyerek gözlerini kapadı. "Ama eğer kız kardeşinin güvenliğini tartışmaya hazır değilsen, neden başka biriyle başlamıyoruz?"

"Eğer sana Nahri hakkında bir şey söyleyeceğimi düşünüyorsan-" "Nahri değil. Jamshid e-Pramukh."

Dara irkilerek kendine geldi.

Emir'in yüzü bomboştu, öfkesi yerini soğukkanlılık maskesine bırakmıştı. "Adını hiç duymadım."

Manizheh gülümsedi ve Dara'ya baktı. "Afşin, sadağın yakın mı?"

Cevap vermek şöyle dursun, ona zar zor bakabiliyordu, bu yüzden onun yerine elini kaldırdı. Bir anda, ateşten bir girdaptan parıldayan gümüş oklar dizisini ortaya çıkarmak için bükülen büyülü bir sadak oradaydı.

"Mükemmel." Manizheh oklardan birini serbest bıraktı. "Bu olurdu On iki ok, değil mi?" diye sordu Münteher'e. "Hayatını kurtardığında Cemşid'e saplanan her bir ok için iki tane almanı istesem?"

Muntadhir ona baktı, sesi yine kibirle doluydu. "Yayı kendin mi bükeceksin? Çünkü senin Afşin oldukça asi görünüyor."

"Yaya ihtiyacım yok."

Manizheh oku Muntadhir'in kalçasına sapladı. Dara tartışmalarını anında unuttu. "Banu Nahida!"

Muntadhir acı içinde bağırırken onu görmezden gelerek oku çevirdi. "Onu şimdi hatırlıyor musun Emir?" diye sordu, sesini onun iniltilerinin üzerine yükselterek.

Muntadhir nefes nefese kalmıştı. "Seni çılgın, katil, bekle!" diye bağırdı Manizheh başka bir oka uzanırken. "Tanrım, Kaveh'in oğlundan ne istiyorsun? İtaat etmesi için tehdit edebileceğin başka birini mi?"

Manizheh oku bıraktı ve Muntadhir yere yığıldı. "Ona doğuştan gelen hakkını vermek istiyorum," diye ilan etti, emire aynı küçümsemeyle bakarak

ona göstermişti. "Cemşid'i hak ettiği makama yükselteceğim ve bir gün onu atalarının tahtında göreceğim."

Dara, Muntadhir'in yüzünde beliren ifadeyi ne kadar anlatsa azdı.

Gözlerini hızla kırıştırdı, ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. "Ne-ne istasyonu?" Muntadhir sordu. "Ne demek istiyorsun, onun *tahtının* atalarımız?"

"Kafanı kumdan çıkar, al Qahtani ve dünyanın senin ailenin etrafında dönmediğini hatırlamaya çalış. Sen çocukken Zariaspa'da kaldığımı, babanın gazabını göze alarak bana yalvardığını mı sanıyorsun? ölmekte olan kraliçesini sırf ona inat kurtarmak için mi? Kaldım çünkü hamileydim ve Ghassan'ın bunu öğrenirse dünyamı yakıp yıkacağını biliyordum."

Muntadhir titriyordu. "Bu mümkün değil. Onun iyileştirme yeteneği yok. Kaveh onu Daevabad'a getirmezdı. Ve Cemşid ... Cemşid bana söylerdi!"

"Ah, yani adını bilmemekten ikinizin en tehlikeli sırrını paylaşacak kadar yakın olmanıza mı geçtik?" Öfke sonunda Manizheh'in soğukkanlı yüzünü kırdı. "Cemşid'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Benim gibi revirde esir kalmasını önlemek için yeteneklerini bağlamak ve mirasını reddetmek zorunda kaldım. *Sana* söylüyorum çünkü az önce Ailenin sizin için ne kadar önemli olduğunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz ve oğlumu güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını bilmelisiniz."

Muntadhir'in yüzü ıstırapla buruştu. "Cemşid'in nerede olduğunu bilmiyorum. Vecid onu şehir dışına götürdü. Bir çeşit rehine olacaktı."

"Bir çeşit rehine mi?" Manizheh araya girdi. "Hayatını kurtaran adamın *rehine* olarak kullanılmasına izin mi verdin?"

Dara Muntadhir'e zar zor bakabiliyordu; emirden yayılan derin suçluluk duygusu çok tanıdıktı.

"Evet," diye fısıldadı Muntadhir, kısık sesinde yoğun bir pişmanlık vardı. "Babamın yanına gittim ama çok geç kalmıştım. Zehir onu çoktan öldürmüştü."

"Peki ya zehir Ghassan'ı almamış olsaydı, o zaman ne olacaktı?" Manizheh dürttü. "Ne yapmaya hazırlandınız?"

Muntadhir gözlerini sıkıca kapadı, acıya karşı nefes alıyor gibiydi, elleri hâlâ bacağına gömülü olan ok ucunun etrafındaydı. "Ben Biliyorum. Ali kaleyi ele geçirmişti. Babamı ikna etmeye çalışabileceğimi, Cemşid ve Nahri'yi serbest bırakması için ısrar edebileceğimi düşündüm. . ."

"Peki ya yapmadıysa?"

Diğer adamın kirpiklerinde ıslaklık parlıyordu. Tekrar konuştuğunda kelimeleri zar zor duyuluyordu. "Alizayd'a katılacaktım."

"Sana inanmıyorum," diye meydan okudu Manizheh. "Sen, Am Gezira'nın iyi bir oğlu, bir Daeva adamının hayatını kurtarmak için kendi babana ihanet mi edecektin?"

Muntadhir kan çanağına dönmüş gözlerini açtı; acı doluydular.

"Evet." Manizheh gözlerini emire dikti. "Onu seviyorsun. Cemşid'i."

Dara yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Muntadhir paramparça görünüyordu. Nefesi daha hızlı geliyor, omuzları inip kalkarken titriyordu. "Evet," diye tekrar boğuk bir ses çıkardı.

Manizheh topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Dara kıpırdamadı, konuşmanın gidişatı karşısında şok olmuştu. Yaratıcı aşkına, Manizheh Muntehir ve Cemşid'i nasıl öğrenmişti? Kaveh bile onun bilmesini istememişti!

Konuşmaya devam etti. "İkimiz de Vecid'in babana ne kadar bağlı olduğunu biliyoruz. Alizayd'ı kendi oğlu gibi yetiştirdiğini duydum." Durakladı. "Peki, krallarının, en sevdikleri prenslerinin ve tüm akrabalarının Kaveh'in ellerinde öldüğünü öğrendiklerinde Vecid ve adamlarının -iyi Geziri askerlerinin- Cemşid'e ne yapacağını düşünüyorsun?"

Dara ile Kahtaniler arasındaki tüm düşmanlığa rağmen, Muntadhir'in yüzünde beliren yavaş ve korkunç panik Dara'nın midesini bulandırdı. Bu duyguyu çok iyi biliyordu.

"I . . . Wajed'e haber göndereceğim." Emir kırılmıştı ve bunun farkında bile değildi. "Bir mektup! Ona zarar vermemesini emreden, benim işaretimi taşıyan bir mektup.

Cemşid."

"Peki nasıl haber göndereceğiz?" Manizheh sordu. "Büyümüz yok. Uçabilen şekil değiştiricilerimiz yok, kuşlarımıza fısıldanan büyülerimiz yok. Böyle bir haberi nereye göndereceğimizi bile bilmiyoruz."

"Am Gezira," diye ağzından kaçırdı Muntadhir. "Güneyde bir kalemiz var. Ya da Ta Ntry! Eğer Vecid babamı öğrenirse kraliçeye gidebilir."

Manizheh onun dizine dokundu. "Bu bilgi için teşekkür ederim." Ayağa kalktı. "Sadece çok geç olmaması için dua ediyorum."

Şimdi onu takip eden Muntadhir'di. "Bekle!" diye bağırdı, ayağa kalkmak için çabalıyor ve ağırlığını yaralı bacağından uzaklaştırırken tıslıyordu.

Manizheh çoktan Dara'ya kapıyı açmasını işaret etmişti. "Merak etmeyin, yaralarınıza bakmak için birkaç malzeme getiriyorum, sonra da geri dön." Arkasına baktı. "Şimdi kendini daha konuşkan hissediyorsun,

belki

İfriti getireceğim. Süleyman'ın mührü hakkında size sormak istediğim pek çok soru var."

Dara'yı arkasında bırakarak kapıdan içeri adım attı. Muntadhir hücrenin diğer ucundan umutsuzca ona baktı. "Afşin ..."

O senin düşmanın. Nahri'yi yatağa atan adam. Ama Dara öfke ya da nefret duymuyordu, hatta kendisini mahveden ailesini sonunda yenmiş olmanın verdiği zafer duygusundan bile eser yoktu.

"Cemşid'den haber alırsak sana haber veririm," dedi usulca. Sonra Muntehir'e küçük bir merhamet olarak yüzen ışık kürelerini bırakan Dara, kapıyı kapatarak oradan ayrıldı. arkasındaki kapı.

Manizheh çoktan koridora doğru yönelmişti. "Zeyneb el Kahtani Geziri Mahallesi'nde."

Dara kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o adam sandığı kadar zeki değil. Onu dışarı çıkarmalıyız."

"Geziri Mahallesi bize karşı tahkim edilmiş. Alizayd, Gezirileri ve Şafitleri kendi çağrısı altında birleştirdi ve biz gelmeden çok önce bir kuşatmaya hazırlanıyordu. Eğer prenses onların hatlarının arkasındaysa, onu oradan çıkarmak çok zor olacak."

"Başka seçeneğimiz yok. Zeyneb'in bizim gözetimimizde olması gerekiyor, tercihen annesi burada olanları öğrenmeden önce." Manizheh ağzını sert bir çizgiye bastırdı. "Hatset'in Daevabad'da olmasını planlamıştım. Ayaanle'yi hizada tutmak için onu rehin tutabilirdik. Bunun yerine, onu koruyacak bir denizi ve intikamını destekleyecek bir dağ dolusu altını olan öfkeli bir dulum var." Arkasını dönerek onu takip etmesini işaret etti. "Gel."

Dara kımıldamadı. "Burada işimiz bitmedi."

İnanmaz bir ifadeyle arkasına baktı. "Affedersiniz?"

Yine titriyordu. "Buna hakkın yoktu. Kız kardeşimin anısını bu şekilde kullanmaya hakkın yoktu."

"Ben doğruyu söylemedim mi? Zeyneb el Kahtani'nin Daevabad'da korumasız dolaşması kesinlikle riskli. Muntadhir'in onu koruyacağını düşündüğü asil Geziri savaşçılarını unutun. Babası bu şehirdeki insanlara onlarca yıl boyunca zulmetti ve intikam almak için mevcut durumdan memnuniyetle faydalanacak pek çok kişi var."

"Bu ... değil." Dara kelimeleri bulmakta zorlanıyor, kızın kelimeleri bu kadar kolay çarpıtmasından nefret ediyordu. *"Ne demek istediğimi biliyorsun.* Ondan bahsetmeyi planladığını bana önceden söylemeliydin."

"Oh, yapmalı mıydım?" Manizheh ona doğru döndü. "Neden, atalarımı Kahtanilere teslim edeceğimi söylemenin daha iyi bir yolunu bulabilmek için mi?"

"Şok oldum!" Dara öfkesini kontrol etmek için mücadele etti, ellerinden alevler çıkıyordu. "Birlikte çalışıyor olmamız gerekiyordu."

"Peki sen ve Kaveh arkamdan Cemşid ve Muntadhir hakkında fısıldaşırken bu duygu neredeydi?" Gözleri parladı. "Oğlumun Ghassan'la on yıllık bir ilişki yaşadığını *bana önceden söylemen gerektiğini* düşünmedin mi?"

"Şimdi de beni mi gözetliyorsun?" diye kekeledi.

"Buna ihtiyacım var mı? Çünkü son derece sınırlı kaynaklarımızı israf etmemeyi tercih ederim ve halkımızın güvenliğinin sizi hizada tutmaya yeteceğini umuyorum."

Tüm koridor onun hüsraniyla sarsıldı, hava kıvılcımlandı.

Dara dişlerinin arasından, "Halkımızın güvenliği konusunda bana ders vermeye kalkma," dedi. "Bu istilayı aceleye getirmeseydik ve Gezirileri yok etmeye çalışmasaydık -benim tavsiye ettiğim gibi!"

Eğer Manizheh'in bu sihir gösterisi karşısında şaşıracağını düşünseydi, Dara onu hafife almıştı. Siyah gözlerindeki karanlık aniden daha da derinleşirken, gözlerini bile kıpırdatmadı.

"Kendini unutuyorsun, Afşin," diye uyardı ve başka bir erkek olsaydı, sesindeki ölümcül keskinlik karşısında dizlerinin üzerine çökebilirdi. "Ve sen

başarısızlığımızda pek de masum değiller. Vizaresh'in bana Alizayd al Qahtani ile olan gecikmelerinizden bahsettiğini düşünmüyor musunuz? O kanlı kum sineğini ilk elinize aldığınızda idam etmiş olsaydınız, Nahri onunla kaçmazdı. Ona Süleyman'ın mührünü vermez ve şehirden kaçıp büyümüzü bozmazdı. İstilamız başarılı olabilirdi!"

Dara kılandı ama bu reddedebileceği bir nokta değildi. Çenesini tutamadığı için ifriti daha sonra boğabilirdi ama Alizayd'ı öldürmemek ölümcül bir hataydı.

Manizheh yenilginin farkına varmış gibiydi. "Bir daha asla benden bir şey saklama, anladın mı? Yönetmem gereken koca bir şehir var. Bunu yaparken bir yandan da güvenlik şefimin hangi sırları sakladığı konusunda endişelenemem. Halkımın bana *sadık* olması gerek."

Dara ters ters baktı, kollarını kavuşturdu ve bir şeyleri yakma dürtüsüne direndi. "Benden ne yapmamı istiyorsun ki? Çocuklarınızdan birinin nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz ve onları aramak için ayrılarak kabilemizin güvenliğini riske atmama izin vermediğinizi açıkça belirttiniz."

"Onları aramaya gitmemize gerek yok," dedi Manizheh. "Kendimiz için değil. Eğer doğru mesajı gönderirsek olmaz."

"Doğru türden bir *mesaj* mı?"

"Evet." Ona tekrar işaret etti. "Gel, Afşin. Yeni deneklerime hitap etme vaktim geldi."

5

Ali

Alizayd al Qahtani çok küçüklüğünden beri, anında uyanmak gibi tuhaf bir yetenekle kutsanmıştı.

Bu, başkalarını rahatsız eden bir yetenektir; horlamakta olan küçük prens aniden konuşup neşeyle onları selamladığında haremdeki bakıcıların parmak uçlarında gezinmeleri ya da gözlerini açtığında saray karkadannları gibi böğürerek annelerine bağırarak kız kardeşi Zeynep. Ali'nin bu kadar rahat uyuması, çırağının bir savaşçının dinlenmesi gerektiği gibi dinlendiğini ve sürekli tetikte olduğunu gururla söyleyen Vecit'i çok memnun etmişti. Gerçekten de Ali, Am Gezira'daki sürgünü sırasında geceleri peşine düşen birkaç suikastçının hayatını kurtarmasının ne büyük bir nimet olduğunu bizzat görmüştü.

Artık bu bir lütuf değildi. Çünkü Ali nihayet gözlerini açtığında, kardeşinin öldüğünü unuttuğu tek bir an bile yoktu.

Sırt üstü yatıyordu, önünde alçak, tanıdık olmayan bir tavan vardı. Bir pencere olmalıydı, çünkü birkaç güneş ışını ılık havayı delip geçiyor, toz zerrecikleri dans edip parıldadıktan sonra göz kırparak yok oluyordu. Taze kesilmiş otların çimen kokusu, sabit ritmik vuruşlar, toynak sesleri ve uzaktan gelen konuşmaların mırıltısı, Ali'nin artık Nil'in ıssız bir kıyısında olmadığını gösteren işaretlerdi. Üşüyordu, ince bir battaniyenin altında ateşle ilişkilendirdiği türden bir ürpertiyle titriyordu ve vücudu ağrıyordu, onu endişelendirmesi gereken bir şekilde zayıftı.

Öyle olmadı. Ali'nin uyanmış olması çok daha can sıkıcıydı.

Çabuk mu oldu, akhi? Yoksa herkesin söylediği kadar uzun sürdü mü? Yandı mı? Afşin seni buldu mu, canını daha çok yaktı mı? Ali bunların sormaması gereken sorular olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca tebliğ ettiği dine göre kardeşinin çoktan huzura kavuştuğunu, cennette bir şehit olduğunu biliyordu.

Ama onun yerine bir başkasına söyleyeceği dindar sözler ağzında kül olmuştu. Muntadhir'in cennette olmaması gerekiyordu. Sırıttıyor, yaşıyor ve skandal sayılabilecek bir şeyler yapıyor olması gerekiyordu. Ali'nin göğsüne düşmemeli, küçük kardeşi için tasarlanmış zülfikar darbesini alırken nefes nefese kalmamalıydı. Kanlı elleriyle Ali'nin yüzüne dokunmaması, Ali'ye kaçmasını emrederken kendi korkusunu ve acısını gizleyememesi.

Biz iyiyiz, Zaydi. İyiyiz. Aptalca kavgalarıyla geçen onca ay, Ali'nin asla geri alamayacağı haftalar ve günler. Oturup politikalarını, kırgınlıklarını konuşamazlar mıydı? Ali, Muntadhir'e onu ne kadar sevdiğini ve takdir ettiğini, aralarındaki küslüğe son vermeyi ne kadar çok istediğini hiç açıkça söylemiş miydi?

Ve şimdi asla yapamayacaktı. Hiçbir arkadaşıyla asla konuşamayacaktı. Yine kardeşler. Zülfikar'ın zehri önce onu almasaydı, son anlarında Afşin tarafından işkenceye uğrayacağı neredeyse kesin olan Muntadhir'i değil. Ali'nin Kraliyet Muhafızları'nda birlikte büyüdüğü, şimdi Daevabad'ın gölünde ölü olarak yüzen adamları değil. Ne de Am Gezira'daki ilk arkadaşı, hayatını kurtaran ve huzurlu evini ifritler tarafından öldürülmek üzere terk eden Lubayd. Ali ona hiç doğru dürüst teşekkür etmiş miydi? Onu oturtup Lubeyd'in sürekli şakalarını keserek arkadaşılığının ne kadar önemli olduğunu söylemiş miydi?

Ali derin, tıkrıtlı bir nefes aldı ama gözleri kuru kaldı. Ağlayabileceğinden emin değildi. Ağlamak da istemiyordu.

Çığlık atmak istedi.

Göğsündeki o korkunç ezici ağırlık yok olana kadar çığlık atmak ve çığlık atmak. İnsanların saçlarını yolmasına, derilerini yırtmasına ve toprağı pençelemesine neden olan kederi şimdi anlıyordu. Yine de Ali çığlık atmaktan çok, gitmiş olmayı istiyordu. Bu bencilceydi, inancına aykırıydı ama elinde bir bıçak olsaydı, kalbindeki acıyı oymaktan kendini alıkoyabileceğinden emin değildi.

Kendini topla. Sen bir Geziri'sin, Yüce Tanrı'ya inanan birisin. Ayağa kalk.

Hâlâ titreyen ve ateşi yükselen Ali kendini oturur pozisyona zorladı ve vücudundaki tüm kaslar itiraz edince acı dolu bir homurtuyu bastırdı. O

Dizlerini kavradı, görüşünde siyah noktalar belirdi ve sonra vücuduna dokundu, ne kadar zayıf hissettiğini görünce şok oldu. Yıkık dökük çanağı gitmiş, yerine omuzlarını saran yumuşak pamuklu bir şal ve kalçalarına aceleyle bağlanmış gibi görünen bir bel bezi gelmişti. Düzgün görmeye çalışarak gözlerini ovuşturdu.

Yerde baygın yatan ilk gördüğü kişi Nahri'ydi.

Endişeden bunalan Ali ona doğru hamle yaptı. Bunu çok hızlı yaptı ve Nahri'nin başının yanında dirseklerinin üzerine çökerken neredeyse tekrar bayılıyordu. Artık daha yakından, Nahri'nin nefes alırken göğsünün inip kalkışını net bir şekilde görebiliyordu. Uykusunda mırıldanıyor, bir topun içine daha sıkı kıvrılıyordu.

Uyuyor. Sadece uyuyor. Ali kendini rahatlamaya zorladı. Bu şekilde ikisine de yardımcı olmuyordu. Kendini tekrar oturur pozisyona itti, derin bir nefes aldı ve başı dönmeyi büyük ölçüde bırakmış gibi hissedene kadar gözlerini kapattı.

Daha iyi. İlk olarak, neredeydiler? Ali'nin hatırladığı son şey, Nil'e bakan yıkık bir camide ölmek üzere olduğunu hissettiğiydi. Şimdi bir çeşit depoda görünüyorlardı, son derece düzensiz bir depoda, kırık sepetler ve kurumakta olan otlarla doluydu.

Nahri bizi buraya getirmiş olmalı. Banu Nahida'ya tekrar baktı. Kraliyet giysileri, birkaç beden büyük görünen yıpranmış siyah bir elbiseyle değiştirilmişti ve başının etrafına bağladığı eşarp, saçlarını zapt etmek için pek bir şey yapmıyordu, bukleler abanoz bir haleyle dışarı dökülüyordu. Birkaç tozlu ışık huzmesi vücudunu çizerek kalçasının kıvrımlarını ve narin Bileğinin iç kısmının genişliği.

Kalbi hızla çarpıyordu ve Ali bunun sadece kederden kaynaklanmadığını anlayacak kadar kendinin farkındaydı. Akıllı, inatçı Nahri Bir şekilde onu hayatta tutmuş ve onları nehirden buranın olduğu yere getirmişti. Yine onun hayatını kurtarmıştı, defterine asla unutmayacağını bildiği bir borç daha yazmıştı. Çok güzel görünüyordu, uyku yüz hatlarını Ali'nin daha önce hiç görmediği huzurlu bir ifadeye büründürüyordu.

Muntadhir'in arenada söylediği sözler aklından geçti. *Abba Seni emir yapacak, sana Nahri'yi verecek. İstemiyormuş gibi yaptığın her şeyi.*

Ve şimdi Ali teknik olarak onlara sahipti. Ona mal olan tek şey sevdiği diğer her şeydi.

Ali sallandı. *Yapma bunu. Şimdi olmaz. Zaten bir kez kendini toparlamak zorunda kalmıştı.*

Ama bakışlarını kaçırmadan önce başka bir şey fark etti. Nahri'nin derisinde çizikler vardı. Ciddi bir şey değildi, sadece bir nehre atılmış ve çalılarının arasından tırmanmış birinden beklenebilecek küçük yaralar vardı.

Ama Nahri'nin çizikleri olmamalıydı. İyileşmiş olmalıydı.

Suleiman'ın mührü. Bizim sihrimiz. Anılar tekrar içinden geçti ve Ali anında göğsüne uzandı. Mısır'a ilk geldiklerinde onu dizlerinin üzerine çökerten o yakıcı, dikenli acı artık yoktu. Ali şimdi sadece hiçbir şey hissetmiyordu.

Bu olamaz. Odaklanmaya çalıştı, gözlerini kapadı ve yeni hissettiren bir şey aradı. Ama Süleyman'ın mührünü kaldırmak için çekmesi gereken bir bağlantı varsa bile, bu hissedemediği bir güçtü. Parmaklarını şıklatarak bir alev yaratmaya çalıştı. Bu en basit şeydi.

Ali'nin bildiği sihir, çocukluğundan beri yaptığı bir şeydi.

Hiçbir şey.

Ali buz kesti. Parmaklarını tekrar şıklatarak Geziriyye dilinde "Yan," diye fısıldadı. "Yan," diye Ntaran dilinde denedi ve sonra diğer elini kaldırarak Cinnistani dilinde denedi.

Hiçbiri işe yaramadı. Ne en ufak bir ısı belirtisi ne de duman parıltısı vardı.

Zülfikar'ım, silahlarım. Ali çılgınca odanın etrafına baktı ve Kılıcının kabzası kirli kıyafet yığınının arasından çıktı. Ayağa fırladı, odanın içinde tökezleyerek ilerledi ve uzun zamandır kayıp olan bir dost gibi zülfikarına uzandı. Parmakları kabzanın etrafına dolandı ve umutsuzca Hayatını ustalaşmak için harcadığı kılıçtan, kimliğine çok yakından bağlı olan kılıçtan yükselen alevler.

Elinde soğuk duruyordu, bakır yüzeyi loş ışıktaki donuklaşıyordu. Yok olan sadece Nahri'nin büyüsü değildi.

Ali'nindi.

Bu mümkün değil. Ali babasının mührü kullanarak başkalarından sihir aldığını görmüştü. Bu, yüzüğün efsanesinin bir parçasıydı; onu taşıyanı odadaki en güçlü kişi yapıyordu.

Panik içinde koşuşturdu. Bu mührü almanın normal bir parçası mıydı, yoksa yanlış bir şey mi yapmışlardı? Ali'nin bilmesi gereken bir büyü, bir jest, bir şey var mıydı?

Muntadhir bilirdi. Onu bu kılıçla öldürtmeseydin Muntadhir mühürle ne yapacağını bilirdi.

Ali zülfıkarı düşürdü. Geri adım attı, atılmış battaniyesine takılarak tökezledi, bir araya getirdiği kırılğan kontrol kaplaması kayıp gitti.

Onu koruman gerekiyordu. Afşin'i durduran sen olmalıydın, onun elinde ölen sen olmalıydın. Ali nasıl bir kardeşti, nasıl bir *adamdı* ki, dünyanın öbür ucundaki bir depoda saklanıyordu?

Babasının ve kardeşinin öldürüldüğü, kabilesinin ve arkadaşlarının katledildiği saray? Kız kardeşinin -kız *kardeşinin*- fethedilmiş bir şehirde kapana kısıldığı ve düşmanlar tarafından kuşatıldığı yer?

Nahri yine uykusunda mırıldandı ve Ali yerinden sıçradı.

Onu hayal kırıklığına uğrattın. Hepsini hayal kırıklığına uğrattın. Nahri şu anda Daevabad'a dönmüş olabilirdi, dünya ve taht parmaklarının ucundaydı.

Buradan çıkmam lazım. Ali aniden bu klostrofobik küçük odadan çıkma ihtiyacı duydu. Temiz hava solumak ve kendisiyle, Nahri'yle ve korkunç, kanlı anılarıyla arasına mesafe koymak için. Odayı geçti, kapıya uzandı ve tökezleyerek içeri girdi. Kalabalık raflara, susam yağı kokusuna bir an için göz attı.

Sonra Ali doğrudan küçük, yaşlı bir adama çarptı. Adam şaşkın bir çılgılık atarak geri çekildi ve özenle yığılmış tozlardan oluşan teneke bir tepsiyi neredeyse deviriyordu.

"Özür dilerim," demek için acele eden Ali, düşünmeden önce Cin dilinde konuşuyordu. "Bunu yapmak istememiştim... Aman Tanrım, *sen bir insansın.*"

"Ah!" Adam bıçağı yere bıraktı ve kesmekte olduğu parlak ot yatağının yanına koydu. "Bağışlayın beni," dedi Arapça. "Bunu tam olarak anladığımı sanmıyorum. Ama hâlâ buradasın ve uyanıksın. Nahri öyle olacak ki

Memnun oldum!" Bulanık kaşları birbirine yaklaştı. "Senin var olduğunu unutup duruyorum." Başını salladı, bu endişe verici sözlerden garip bir şekilde rahatsız olmamış görünüyordu. "Ama terbiyemi unutuyorum. Selamın aleyküm."

Ali, Nahri'yi uyandırmak istemediği için kapıyı hızla kapattı ve şaşkınlık içinde adama baktı. Ali onu bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu söyleyemezdi; ne de olsa karşısındaki adam gibi yuvarlak kulaklı, donuk, toprak rengi tenli ve sıcak kahverengi gözlü pek çok şafitle tanışmıştı. Ama bu adamda fazlasıyla gerçek, fazlasıyla katı, fazlasıyla ... *köklü* bir şeyler vardı. Sanki Ali bir rüyaya adım atmış ya da orada olduğunu hiç fark etmediği bir perde geri çekilmişti.

"Ben, ee ... barış üzerine," diye kekeleyerek cevap verdi.

Adamın bakışları Ali'nin yüzünde gezindi. "Sanki sana bakmaya

alıřtıķa daha da zorlanıyorum. Ne kadar tuhaf." Kaşlarını attı. "Bu senin dvmen mi?

yanak?"

Ali'nin eli Süleyman'ın işaretini kapatmak için havaya kalktı. Bu adamla nasıl iletişim kuracağı konusunda hiçbir fikri yoktu -insan dünyasına duyduğu hayranlığa rağmen, bir insanla gerçekten *konusmayı* hiç hayal etmemişti. Tüm hesaplara göre, adamın onu hiç görememesi gerekiyordu.

Tanrı aşkına, büyüye ne oldu böyle? "Doğum lekesi," diye başardı Ali, sesi tizleşmişti. "Tamamen doğal. Doğduğumdan beri."

"Ah," diye hayret etti adam. "Peki, çay ister misiniz? Acıkmış olmalısın." Ali'ye kendisini dükkânın derinliklerine kadar takip etmesini işaret etti. "Ben Yakup, bu arada."

Yaqub. Nahri'nin insan hayatına dair anlattıkları aklına geldi. Demek gerçekten de Kahire'deydiler - tek arkadaşı olduğunu söylediği yaşlı adamla birlikte.

Ali yutkundu, kendini toparlamaya çalışıyordu. "Sen Nahri'nin arkadaşısın. Birlikte çalıştığı eczacı." Yakup'un başı Ali'nin göğsüne ancak ulaşan küçük adama baktı. "Senden hep övgüyle bahsederdi."

Yakup kızardı. "Bu onun için çok nazik bir davranıştı. Ama yaşlandıkça aklım başımdan gidiyor olmalı. Sizin adınızdan bahsettiğini hatırlayamıyorum."

Ali tereddüt etti, kibarlık ve ihtiyat arasında gidip geldi - en son cin olmayan biri adını sorduğunda işler pek iyi gitmemişti. "Ali," diye cevap verdi, basit tutarak.

"Ali mi? Müslüman mısın?"

Halkının nadiren dile getirdiği kutsal bir kelime olan insan kelimesi Ali'nin duygularını daha da alt üst etti. "Evet," dedi kısık sesle.

"Peki ya krallığınız?" Yaqub cesaret etti. "Arapçanız . . . Hiç böyle bir aksan duymamıştım. Ailen nereli?"

Ali, insan dünyası hakkında bildiklerini bir araya getirmeye ve bunları cin coğrafyasıyla eşleştirmeye çalışarak bir cevap aradı. "Saba Krallığı mı?" Yakup sadece daha da şaşkın görününce tekrar denedi. "Yemen mi? Yemen mi?"

"Yemen." Yaşlı adam dudaklarını büzdü. "Yemen ve Afganistan," diye mırıldandı nefesinin altında. "Elbette, komşuların en doğalı."

Ama Ali'nin ailesiyle ilgili sorular karanlığın yeniden öne çıkmasına neden olmuş, umutsuzluk ortaya çıkmış ve yenilmesi mümkün olmayan sarmaşıklar gibi onu sarmıştı. Eğer burada kalır ve bu adamla konuşmaya çalışırsa

Meraklı insan, ağzından kaçırarak ve Nahri'nin anlattığı hikayeyi açığa çıkaracaktı.

çoktan dönmüştü. Eczane duvarları birdenbire yakın, çok yakın hissettirdi. Ali'nin havaya, gökyüzüne ihtiyacı vardı. Bir an yalnız kalmaya.

"Bu kapı dışarıya mı açılıyor?" Ali titreyen parmağını dükkânın diğer tarafındaki kapıya doğru kaldırarak sordu.

"Evet, ama günlerdir yatalak durumdasın. Dışarıda olman gerektiğinden emin değilim."

Ali çoktan eczacının önünden geçiyordu. "Ben iyi olacağım."

"Bekle!" Yakup itiraz etti. "Sen dönmeden önce uyanırsa Nahri'ye ne diyeyim?"

Ali tereddüt etti, eli kapının üzerindeydi. Süleyman'ın mührü ve büyüyle ilgili olanları unuttun; Nahri için yapabileceği en nazik şeyin asla geri dönmemek olacağını hissetmemek zordu. Ali onu gerçekten önemsiyorsa

-Muntadhir'in suçladığı gibi onu sevseydi, gitmesine ve sürekli kurtarmak zorunda olduğu işe yaramaz cin prensi için endişelenmesine gerek kalmadan, özlemekten asla vazgeçmediği insan dünyasına geri dönmesine izin verirdi.

Ali kapıyı açtı. "Ona üzgün olduğumu söyle."

Ali tüm hayatını insanların dünyasını hayal ederek geçirmişti. Onların anıtlarının ve pazar yerlerinin hikâyelerini yutmuş, kendini kutsal şehir Mekke'de hayal etmiş ve okyanusları aşan büyük gemilerin limanlarında dolaşmıştı. Henüz Daevabad'a ulaşmamış yeni yiyecekler ve icatlarla dolu pazarları keşfediyordu. Ve kütüphaneler ... ah, kütüphaneler.

Bu fantezilerin hiçbiri neredeyse bir at arabası tarafından ezilmeyi içermiyordu.

Ali, kalkık burunlu eşeğin ve sürücüsünün yolundan sıyrıldı ve ardından sırtına yığılan şeker kamışı yığınının kaçınmak için eğildi. Bu hareket onu, elinde canlı mor patlıcan sepeti taşıyan peçeli bir kadına çarpmasına neden oldu.

"Affedersiniz!" dedi hızla, ama kadın sanki Ali görünmez bir tahriş ediciymiş gibi yanından geçip gitmişti bile. Cüppeleriyle sohbet eden bir çift adam yanından geçerken bir insan dalgası gibi ayrıldılar, sohbetlerine ara bile vermediler ve sonra kafasında büyük bir ekmek tahtasını dengeleyen bir adam tarafından neredeyse yere yıkılıyordu.

Ali yolundan çekildi, yürürken tökezledi. Hava çok aydınlık, çok kalabalıktı. Baktığı her yer gökyüzüydü, Daevabad'da hiç görmediği kadar canlı, güneşli bir mavi. Binalar alçaktı, birkaç taneden fazla değildi. kat yüksekliğindeydi ve tıka basa dolu ada şehrinde olabileceklerinden çok daha fazla yayılmışlardı. Ötesinde altın çöl ve kayalık tepeler

görünüyordu.

Ali açık gökyüzünü ve temiz havayı arzuluyor olabilirdi ama sersemlemiş kederinin içinde, kalabalık insan dünyası birdenbire çok fazla gelmişti; aynı anda hem çok farklı hem de çok benzer. Ağır ve kuru sıcak, krallığının puslu soğuğuna kıyasla bir fırın gibi geliyordu; kızarmış et ve baharatların zengin kokusu Daevabad'ın çarşılarında olduğu gibi havadaydı ama notalar tanıdık değildi.

"Allahu ekber! Allahu ekber!"

Ali ezanla birlikte yerinden sıçradı. Ezan sesi bile garip geliyordu, insan tonlaması farklı ritimlere denk düşüyordu. Rüya görüyormuş gibi hissediyordu, sanki uyandığı korkunç koşullar gerçek değilmiş gibi.

Hepsi gerçek. Kardeşin öldü. Baban öldü. Arkadaşların, ailen, evin. Sana en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk ettin.

Ali başını tuttu ama daha hızlı yürümeye başladı, büyülenmiş bir adam gibi dolambaçlı sokaklarda en yakındaki müezzinin sesini takip etti. Bu bildiği bir şeydi ve Ali'nin şu anda yapmak istediği tek şey dua etmek, Tanrı'ya haykırmak ve bunu düzeltmesi için O'na yalvarmaktı.

Ali'nin o güne kadar gördüğü en büyük camilerden biri olan devasa bir camiye akın eden erkek kalabalığının arasına karıştı. Zaten yalınayak olduğu için çıkaracak ayakkabısı yoktu ama yine de içeri girerken durakladı, geniş avlu karşısında ağzı açık kaldı. İçerisi gökyüzüne açıktı ve yüzlerce zengin süslemeli taş kemerin taşıdığı dört kapalı salonla çevriliydi. Karmaşık desenlerde ve yükselen kubbelerde sergilenen beceri ve bağlılık

-Bir cinin basit bir parmak şıklatmasıyla değil, insan eliyle özenli bir çabayla yapılan bu iş onu sersemletti ve Ali'yi kederinden kısa süreliğine uzaklaştırdı. Sonra gözüne bir su şırıltısı ve parıltısı ilişti: bir abdest çeşmesi.

Su.

Tapınanlardan biri kabaca yanından geçti ama Ali'nin umurunda değildi. Gözlerini

susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi çeşmeye baktı. Ama arzuladığı şey su içmek değildi; daha derin bir şeydi. Daevabad'ın sahilinde gölün dalgalarına hükmederken kanında dolaşan güç. Bir Nabat'ın kayalıklarından pınarlar çıkardığında onu rahatlatan huzur.

Marid'in sahip olduğu -hayatını mahveden ve kurtaran- sihir ona bahşedilmişti.

Ali çeşmeye doğru adım attı, kalbi boğazındaydı. Etrafı insanlarla çevriliydi ve bu, halkının sahip olduğu Süleyman'ın yasasının her yorumunu ihlal edecekti, ama bilmesi gerekiyordu. Ali suyun hemen üzerinde bir el uzattı. Zihniyle ona seslendi.

Avucuna bir sıvı şeridi sıçradı.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve sonra Ali bocaladı, göğsüne bir spazm saplandı. Acı korkunç değildi ama konsantrasyonunu bozmaya yetmişti. Su parmaklarının arasından akarak uzaklaştı.

Ama başarmıştı. Su yetenekleri zayıflamış olabilirdi ama cin büyüsünün aksine oradaydılar.

Ali bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Sersemlemiş bir halde abdest almaya başladı.

Sonra Ali geri çekildi, duanın tanıdık ritmine ve hareketine teslim olurken kalabalığın onu sürükleyip götürmesine izin verdi.

Kas hafızası ve kutsal vahyin mırıldanan şarkısı, sıkıca sarılmış duygularını rahatlatıp kısa bir kaçış sunarak unutuşa, mutluluğa kaymak gibiydi. Ali aralarında durduğu iki adamın -gıcır gıcır bir galabiyeye giymiş bir ihtiyar ve solgun, gergin bir çocuk- nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu.

-Kollarının bir cinin kollarına değdiğini bilselerdi tepki gösterirlerdi. Bu muhtemelen Süleyman'ın yasasının bir başka ihlaliydi ve yine de Ali bunu Umursamak imkânsızdı, sadece etrafındaki tapınanlarla paylaştığı Yaratıcısına seslenmek için yanıp tutuşuyordu.

Sözlerini bitirdiğinde gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Diğer ibadet edenler yavaşça ayrılırken Ali uyuşmuş bir sessizlik içinde diz çökmeye devam etti. Ellerine baktı, bir avucunda bir kancanın yara izi vardı.

Biz iyiyiz, Zeydi. Kardeşinin midesinden süzülen zehirli çizgiler ve Münteherir'in Ali'yi rahatlatırken son gülümsemesinde gizleyemediği acı. *Biz iyiyiz.*

Ali gözyaşlarıyla girdiği savaşı hemen kaybetti. Öne doğru düştü ve feryadını bastırmak için zayıf bir çaba göstererek yumruğunu ısırды.

Dhiru, özür dilerim! Çok özür dilerim! Ali artık o kadar çok ağlıyordu ki tüm vücudu titriyordu. Hıçkırıkları uçsuz bucaksız alanda çınlıyor, yüksek duvarlarda yankılanıyordu ama insanlardan hiçbiri onu duymuyor gibiydi. Burada tamamen yalnızdı, sadece içinde bulunmasının yasak olduğu bir dünyada değil, aynı zamanda varlığını inkâr ediyor gibi görünen bir dünyada. Halkını hayal kırıklığına uğrattığı için bunu hak etmiyor muydu?

Kanın tuzlu tadı ağızda patladı. Ali elini bıraktı, pervasız ve yıkıcı bir şey yapmak için duyduğu çılgın arzusuyla savaştı. Kendini Nil'e geri fırlatmak için. Bu yüksek duvarlara tırmanıp aşağı atlamak için.

Onu parçalayan kederden kaçmasına izin verecek herhangi bir şey.

Bunun yerine yüzünü ellerinin arasına alıp ileri geri sallanmaya başladı. *Merhametli olan, lütfen bana yardım et. Lütfen bunu benden al. Buna dayanamam. Yaşayamam.*

Saatler geçti. Ali, sonsuzmuş gibi gelen bir zaman aralığında kederinden parçalanarak, iddia ettiği yere yapışıp kaldı. Sesi boğazı gibi soldu. Ağrıları arttı ve gözyaşları kurudu, başı susuzluktan çarpıyordu. Uyuşmuştu, etrafında koşuşturan insanların farkında bile değildi ama her dua etmeye geldiklerinde kendini yerden çekiyordu. Bu bir bağıdı, onu tamamen kaybetmekten koruyan kırılğan bir ip.

Gece çöktüğünde, Ali minarenin etrafında dönen basamakları tırmandı, insanların cin olduğuna inandığını duyduğu huzursuz yaratık gibi hissediyordu - harabelere dadanan ve mezarlıklarda sürünen görünmeyen ruhlar. Kendini küçük, süslü çatının üzerine çekti ve sonunda yıldızların altında soğuk taşların arasına sıkışarak uyudu.

Şafaktan hemen önce müezzinin merdivenlerden gelen sesleriyle uyandı. Ali adamı korkutmak istemediği için dondu kaldı ve sonra fecir ezanının şehrin dört bir yanından dalga dalga yükselişini sessizce dinledi. Ali bu yükseklikten Kahire'nin büyük bölümünü görebiliyordu: soluk kahverengi binaların labirenti

Doğuda tepeler ve batıda dolambaçlı karanlık Nil. Daevabad'dan daha büyüktü, sislerle kaplı adasından çok farklı bir araziye yayılıyordu ve göz kamaştırıcı olmasına rağmen Ali'ye kendini çok küçük ve çok ama çok vatan hasreti çekiyormuş gibi hissettiriyordu.

Nahri böyle mi hissediyordu? Ali, her şeyin çok kötü gitmesinden önceki gece arkadaşını hatırladı. Hastanede birlikte oturup Mısır'dan konuşurlarken sesindeki özlem, kutlama sesleriyle tezat oluşturunuyordu. Yüzüne dokunduğu ve onu daha mutlu bir hayat bulmaya çağırdığı geceyi.

Ali'nin, zeki ve güzel Banu Nahida söz konusu olduğunda kalbinin ve aklının farklı yollara sapabileceğini çok geç fark ettiği gece. Ve asla harekete geçmeyeceği yasak bir cazibenin başlangıcı yüzünden dünyasının cezalandırıldığına inanacak kadar kibirli olmasa da, bu suçluluk duygusuna yardımcı olmadı.

Onu Yakub'un evinde öylece bırakmamalıydın. Ali üzüntüden kendini kaybetmiş olabilirdi ama ortadan kaybolması zalimce ve bencilceydi. tek kelime etmeden. Nahri muhtemelen onsuz daha iyi olurdu ama bu yine de onun vereceği bir karardı.

Bu yüzden yapabileceğinden emin olacaktı.

Ali'nin adımlarının izini sürmesi sabahın büyük bir bölümünü aldı; bu çaba onu birkaç yanlış sokağa soktu ve kısa bir süre için kaybolduğundan korkmasına neden oldu.

İyi. Sonunda, yarı hatırladığı kıvrımlı yolu buldu ve sonuna kadar takip etti.

Nahri eczanenin dışında, güneşin altında bir tabureye tünemişti. Yüzünü gizlemiş olsa da Ali onu nerede olsa tanırdı. Kucağında bir sepet vardı ve yapraklı dallardan oluşan bir yığını ayıklıyor, sanki yıllardır yapıyormuş gibi yeşil yaprakları ayırıyordu. Huzurlu görünüyordu, eski hayatının ritmine çoktan dönmüştü.

Sonra başını kaldırıp baktı. Gözlerinden rahatlama aktı ve Nahri ayağa fırlayarak kâseyi devirdi.

Ali de aynı telaşla caddeyi geçti. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Uyandım ve sadece uzaklaşmam gerekiyordu." Dizlerinin üzerine çöktü ve kadının saçtığı yaprakları toplamaya çalıştı. "Seni korkutmak istememiştım-"

Nahri onun ellerini tuttu. "Beni korkutmadın. Geri gelmeni umarak burada bekliyordum!"

Ali onun bakışlarını devrilmiş sepetin üzerinde karşıladı. "Oh."

Nahri onu çabucak bıraktı, gözlerini kaçırarak diz çöktü ve yapraklı dalları tekrar sepete doldurdu. "Uyandığımda gitmiştın, peşinden gitmek istedim ama beni görmek isteyeceğinden emin değildim. Bir gün beklerim diye düşündüm ama sonra dışarıda olmazsam seni asla bulamayacağımdan endişelendim.

yine eczacı ..." Nahri'ye hiç benzemeyen bir şekilde kekeleyerek sözlerini tamamladı.

Ali'nin karşılaşmayı beklediği öfkenin yakınından bile geçmiyordu. "Neden seni görmek istemeyeyim ki?"

Nahri titriyordu. "O yüzüğü senin eline ben taktım. Seni aileden, evinden uzaklaştırdım." Sesinin titrediğini duydu. "Gittiğinde, bunun benden nefret ettiğin için olabileceğini düşündüm."

"Aman Tanrım, Nahri-" Ali sepeti onun elinden aldı, bir kenara koydu ve ayağa kalkmasına yardım ederken ayağa kalktı. "Hayır. *Asla*. Sarayda seninle birlikteydim; aynı şeyleri ben de gördüm. O gece olan *hiçbir şey* için seni suçlamıyorum. Ve senden asla nefret edemem," diye ısrar etti, onun böyle düşünebilmesine şaşırmişti. "Bin yıl geçse bile. Yüce Tanrım, aslında gittiğimde daha mutlu olacağını düşünmüştüm."

Şaşkın şaşkın bakma sırası ondaydı. "Neden?"

"Bizden kurtuldun," dedi. "Ailemden, büyüdü dünyadan. Düşündüm ki ... Eğer iyi bir arkadaş olsaydım, kendi hayatına dönmene izin vermemin daha iyi olacağını düşündüm. İnsan hayatına."

Gözlerini devirdi. "Yanan bedenini bütün bir gün boyunca Nil'de sürükledim. İnan ki senden kurtulmak isteseydim bunu yapmazdım."

İçinden utanç fişkırdı. "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Beni bu şekilde kurtarmaya devam etmemeliydin."

Nahri bir adım daha yaklaştı. Onun eline dokundu ve Ali, kırık ruhunun etrafına ördüğü tüm duvarların yere yıkıldığını hissetti. "Ali. . . Sana borcumu ödemene asla izin vermeyeceğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Ali boğuldu, hıçkırık ya da kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. Ama bu Gözleri yaşardı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Ali "bunun" ne olduğunu bile söyleyemiyordu. Dünyasının ne kadar büyük bir yıkıma uğradığını, sevdiklerinin içinde bulunduğu tehlikeyi, tüm bunları düzeltmenin imkânsızlığını ... anlatacak hiçbir kelime bulamıyordu.

"Biliyorum." Ve gerçekten de gözlerindeki ıslak pırıltı da hiç yanıltıcı değildi. Nahri elini bıraktı. "Neden yürüyüşe çıkmıyoruz? Orada bir Sana göstermek istediğim bir yer var."

6

Nahri

"Hatırladığım ilk şey bu," dedi Nahri usulca, gözleri akan nehirdeydi.

"Sanki hayatım Nil'den çıkarıldığım gün başlamış gibi. Balıkçılar ciğerlerimdeki suyu çıkarmak için sırtıma vuruyor, bana ne olduğunu, kim olduğumu soruyorlardı ..." Kollarını kendine doladı, sıcak havaya rağmen titriyordu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama üzerimdeki güneş ışığını hatırlıyorum.

su, gökyüzüne karşı Piramitler ve dün gibi çamur kokusu."

Nil'e geri dönmüşler, balıkçılar ve denizciler teknelerini ve ağlarını karaya çıkarırken kıyısında yürümüşlerdi. Bir süre sonra ikisi de yüksek bir palmiye ağacının dibine yerleşmiş, Nahri o zaman konuşmaya başlamış, eski hayatıyla ilgili hikâyeler anlatmıştı.

Onun yanında, Ali tozun üzerinde desenler çiziyordu. Çok az konuşmuştu, onun yanında sessiz bir gölge gibi duruyordu.

"Hatırladığın ilk şey bu mu?" diye sordu şimdi. "Kaç yaşındaydın?"

Nahri omuz silkti. "Beş mi? Altı mı? Gerçekten bilmiyorum. Konuşma ile ilgili sorunlarım vardı.

-Kafamdaki tüm diller." Nostalji onu sardı. "Bana küçük nehir kızı derlerdi."

"Bint el nahr." Cinnistani ve Arapça arasında gidip geliyorlardı ama adam kelimeleri Arapça söyledi ve başını kaldırıp ona baktı. "Nahri."

"Nahri," diye tekrarladı. "Kendim için karar verebileceğim birkaç şeyden biri.

Herkes bana özel isimler takmaya çalışırdı. Hiç uymadı. Ben her zaman kendi yolumu seçmeyi sevdim."

"Daevabad'da bu zor olmuş olmalı."

Yarım düzine alaycı yanıt dudaklarında gezindi. Ama yıkım hâlâ çok yakın hissediliyordu. "Evet," dedi basitçe.

Ali tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bu ne olduğuna bağlı."

Ona tekrar baktı. Yaratıcı, onun bakışlarını tutmak zordu. Ali'nin Her zaman açık bir kitap olmuştu ve kan çanağına dönmüş gözlerindeki acı dolu keder, farkında olmadan arkadaş olduğu pervasız, her şeyi bilen prenze hiç benzemiyordu. "Orada hiç mutlu oldun mu? Daevabad'da yani."

Nahri bu soruyu beklemediği için nefesini içine çekti. "Ben ... evet," diye yanıtladı, söylerken bunun gerçek olduğunu fark etti. "Bazen. Nahid şifacı olmayı seviyordum. Bana verdiği amacı, saygıyı sevdim. Daevaların bir parçası olmayı ve bir sonraki öğünümü nerede bulacağımı düşünmek yerine zihnimi kitaplarla ve yeni becerilerle doldurabilmeyi sevdim." Durakladı, boğazı düğümlendi. "Hastaneyi çok sevdim. İlk kez umutlu hissetmemi sağladı. Sanırım ..." Bakışlarını kaçırdı. "Sanırım orada çalışmaktan mutlu olurdum."

"Babam onu ezmenın bir yolunu bulana kadar."

"Evet, kabul ediyorum, babanın sevdiğim birini öldüreceği korkusu ve benden nefret eden bir adamla evlenmek zorunda kalmak pek de ideal değildi." Elleri ne baktı. "Ama hayat her zamankinden daha sefil olduğunda değer verecek ışık kırıntıları bulma konusunda çok deneyimim var."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Ali içini çekti. "Benim Divasti'm çok kötüdür ama o gece Manizheh'in sana söylediklerinin bir kısmını duydum. Senin de onlara katılmanı istedi, değil mi?"

Nahri tereddüt etti, nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. Ali bir Kahtani, o ise bir Nahid'di ve halkları savaş halindeydi. Her iki kampta da bir ayağı olduğunu belirtmek aptalca görünüyordu.

Ama şu anda Ali onun düşmanı gibi görünmüyordu. Ölülerini için yas tutan bir adama benziyordu, hepsi için daha iyi bir dünyayı umutsuzca istediğini bildiği ve sonra umutlarının yok edildiğini gördüğü iyimser adama benziyordu.

Nahri bunu anlayabiliyordu. "Evet, Manizheh onlara katılmamı istedi." Nehir kenarında tek başınayken peçesini çıkarmış ve ellerinin arasında gezdiriyordu

Şimdi. "Dara da." Sabit olan sesi Dara'nın adını duyunca titredi. "Üzgün olduğunu, Nisreen'le birlikte revirde olmam gerektiğini söyledi ve ... oh. Oh."

"Ne?" Ali hemen yaklaştı, sesi endişeli geliyordu. "Ne oldu?"

Ama Nahri konuşamıyordu. *Saldırı gecesi Nisreen'le birlikte olmam gerekiyordu.* Nisreen'in gelecekteki eğitimi hakkındaki yorumları, kararlılığı

Nahri'nin Muntadhir'den çocuk sahibi olmasının engellenmesine yardımcı olmak . . .

Nisreen, *Navasatem'i atlatmaları* için birlikte geçirdikleri son gecede soma içip aylarca süren ayrılıktan sonra barışmaları çağrısında bulunmuştu. *I*

Size söz veriyorum, yakında her şey çok farklı olacak.

Nisreen Manizheh'i biliyordu.

Nahri'nin kollarında ölen, bir anne gibi olan akıl hocası biliyordu. Kaveh ile birlikte. Dara. Daevalar arasında, Nahri'nin güvenebileceğini düşündüğü insanlar arasında, aralarında yaşadıkları cinlerin katledilmesini sessizce planlayan başka kim vardı? Başka kim Nahri'nin rüya görmesine izin vermişti, bunun sadece bir rüya olduğunu bile bile?

"Nahri?" Ali onun omzuna uzanmaya başladı ve sonra durdu. "İyi misin?"

Başını iki yana salladı. Kusacakmış gibi hissediyordu. "Bence Nisreen Manizheh'i biliyordu."

"Nisreen?" Ali'nin gözleri büyüdü. "Yani, eğer Nisreen biliyorsa ve Kaveh de biliyorsa, sence Cemşid-"

"Hayır." Ama Cemşit... kardeşinin adı kalbine saplanan bir başka bıçaktı ve Nahri şu anda bu bıçağı çıkarabilecek güçte hissetmiyordu. "Cemşit asla böyle bir şeyin içinde yer almazdı. İkimizin de bu işe dahil olması gerektiğini sanmıyorum. Sanırım içeri dalıp babanı öldürürlerse, tahtı ele geçirirlerse ve kanlı kanıtları ortadan kaldırırlarsa kurtulduğumuza sevineceğimizi düşündüler." Kelimeler ağzında acı bir tat bırakıyordu.

Ali hasta görünüyordu. "Ne zaman dünyamızın daha fazla batamayacağını düşünsem, hepimiz daha da derine batıyoruz."

"Bazılarımız yükseliyor," diye karşı çıktı. "Muntadhir'in yaptığı ... gördüğüm en cesurca şeylerden biriydi."

"Cesurcaydı, değil mi?" Ali aceleyle gözlerini sildi ve gözyaşlarını saklamak için kötü bir iş çıkardı. "Onu düşünmeden duramıyorum, Nahri. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ne kadar sürdüğünü, ne kadar acı çektiğini, sonunda beni suçlayıp suçlamadığını merak etmeden duramıyorum."

"Yapma. Ali, yapma bunu. Muntadhir'in seni suçlamasına imkân yok ve böyle düşünerek kendini öldürmeni istemezdi."

Ali titriyordu. "O ben olmalıydım. Ne olduğunu, Darayavahuş'la neden savaşmadığımı hâlâ anlamıyorum..."

Nahri'nin tartışmaya hazır olmadığı bir başka konu. "şu anda onun hakkında konuşamam. Lütfen."

Ali ona göz kırptı, gözleri ıslak ve kararsızdı. Başını sallamayı başardı. "Pekâlâ."

Ama aralarındaki sessizlik uzun sürmedi. Çünkü Nahri her ne kadar Dara hakkında konuşmak istemese de, ona emir veren kadının öfkesini hatırlıyordu ve şu anda Nahri ve Ali güçsüzdü.

"Mührü kaldırma şansın oldu mu?" diye sordu, umudunu sesinden uzak tutmaya çalışarak.

Ali'nin ifadesi ilham verici değildi. "Hayır. Yüzük kalbimde patlayacakmış gibi hissetmeyi büyük ölçüde bıraktı ama büyüsünden hiçbir şey algılayamıyorum."

"Muntadhir birkaç gün sürebileceğini söyledi."

"Birkaç gün oldu."

Nahri peçesiyle oynadı. "şey, bir şey daha vardı." "Ne *başka bir şey*?"

"Muntadhir mühür yüzüğünün Daevabad'dan ayrılmaması gerektiğini söyledi."

Ali irkilerek doğruldu. "Neden daha önce bir şey söylemedin?" Eliyle Nil'i çılgınca işaret etti. "Biz kesinlikle Daevabad'da değiliz!"

"Aşırı tepki vermeni istemedim! şu anda yaptığın gibi," dedi Nahri, Ali inleyip başını ellerinin arasına düşürdüğünde.

"Allah'ım beni affet," diye mırıldandı parmaklarının arasından. "Bir peygamberin yüzüğünü kırdık."

"Biz bir peygamberin yüzüğünü kırmadık! En azından kasıtlı olarak değil," diye düzeltti. "Ve kendimizi aşıyoruz. Sadece iki gün oldu. Denemeye devam edeceğiz."

Ali başını kaldırdı. "Yani benim sihrim yoksa, senin de sihrin yoksa ..." Sesinde alarm yükseldi. "Ya hiç kimsede yoksa?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ya *kimse* bilmiyorsa, Nahri. Ben yokken güçlerinden herhangi biri geri geldi mi?" Nahri başını sallayınca açıkladı. "Babam o kadar uzak mesafeden büyü yapamazdı. Mührü kullandığında, sadece onun huzurunda olanlar. Ya bir peygamberin yüzüğünü kırdıysak?"

Oh. Nahri'nin ağzı kurudu. Bütün bunları hiç düşünmemişti.

Hissettiğinden daha kendinden emin görünmeye çalışarak, "Bunu düzelteceğiz," diye cevap verdi. "Yine de yardım edemem ama bunun olasılıkları biraz eşitleyeceğini belirtmeliyim

Manizheh'le aramızda bir engel kalmayacak."

"Bu konuda ..." Ali'nin sesine küçük bir utanç karıştı. "Tamamen güçsüz değilim. Hâlâ buna sahibim." Nehri işaret eden bir hareket yaptı.

Su eline sıçradı. Küçük bir sıvı filizi minyatür bir kasırğa gibi dönerken Ali acı çekiyormuş gibi seğirdi ve su musluğu çöktü.

"Ah," dedi sertçe. "Bu. Sahip olmadığına yemin ettiğin pek çok sırdan biri."

"Birkaç sır olabilir," diye itiraf etti Ali. "Benim hakkımda, Marid hakkında, savaş hakkında. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Geçen hafta bir Daevabadi kralı sırlarını açıklamak isteseydi, Nahri dinlemeye can atardı. Ama şu anda sihirli dünyanın yeni bir dehşetini duymaya hazır değildi.

"Neden başlamıyorsun? En azından bugün değil." Ali kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın bakınca Nahri farklı bir yol denerdi. "Bir keresinde Subha'ya, iyileşme sürecinin ağırlığıyla ezilmekten kendini nasıl koruduğunu sormuştum.

sorumluluklar ve işin kasveti." Subha'yı düşünmek acı veriyordu; şafit arkadaşlarının şu anda ne kadar korkmuş olabileceğini hayal etmek Nahri'yi korkudan hasta ediyordu. "Bana ne söyledi biliyor musun?"

"Bu ilişkinizin ne kadar erken olduğuna bağlı. Hatırladığım kadarıyla ilk birkaç hafta oldukça dikenliydi."

Nahri ona buyurgan bir bakış attı. "Bana kendimi bütün tutmamı *söyledi*. Size ihtiyacı olanlara yardım etmek için kendinizle ilgilenmenin utanılacak bir şey olmadığını."

Ali kıpırdandı. "Ne öneriyorsun?"

"Sırları birkaç günlüğüne masaya yatıralım. Eczacıya geri dönelim. Yemek yeriz. Seni Yakub'la düzgün bir şekilde tanıştıtırırım ve belki sana bunun dışında kıyafetler alırım." Yırtık pırtık şalını işaret etti.

"Peki sonra?"

Onun elini tuttu. "Ali, biz tükendik. Sen Dara'yla savaşamadın, ben Manizheh'le savaşamadım. Şimdi dünyanın öbür ucunda daha da kötü durumdayız ve nasıl geri döneceğimize dair hiçbir fikrimiz yok." Sesi daha yumuşaktı. "Eve dönmek için acele etmek istediğini biliyorum. Kız kardeşini, halkını kurtarmak ve Muntadhir'in intikamını almak için. Ama hazır değiliz. İyileşmek için birkaç gün bekleyelim ve mühürde bir değişiklik olup olmadığına bakalım."

Ali'nin yüzünde, ortaya koyduğu mantıkla savaşılan bir isteksizlik belirdi. "Sanırım haklısın." Derin bir nefes aldı ve sonra bir kuş kadar hızlı,

elini sıktı ve bıraktı.

Nahri ayağa kalktı ve ellerinde çamaşırlarla nehre yaklaşan bir grup kıkırdayan kızı gördü. Solmakta olan öğleden sonra ışığında Nil parıldıyor, böceklerin tanıdık vızıltısı onu yıkıyordu. İleride, Kahire'ye geri dönen sokaklar evlerine giden, dükkânlardan çıkıp kahve ve tavla için masalar kuran insanlarla dolup taşıyordu.

Ali de ayağa kalkmıştı, biraz daha iyi görünüyordu. Eski kararlılığının bir kısmı yüz hatlarına yerleşti ve sonra konuştu. "İşlerin kötü görüldüğünü biliyorum ama bizi Daevabad'a geri götüreceğim, söz veriyorum. Bir yolunu bulacağız ev."

Nahri'nin bakışları hâlâ Mısır sokağındaydı. "Ev," diye tekrarladı. "Elbette."

Dara

Aeshma dilini şakırdatarak Dara'nın eserine hayranlıkla baktı. "İşte bu gerçek bir daeva'ya yakışır bir şey." Dara'ya dişleri parıldayan bir sırıtış attı. "Somurtmak yerine sihrini kucakladığında neler olduğunu görüyor musun?"

Dara ona kızgın bir bakış fırlattı, ama o bunu zorlamak zorunda kaldı. Çünkü ifritin yaratmasına yardım ettiği şey gerçekten de muhteşemdi.

Kanlı bir canavardı, Dara'nın kendi dumanından ve canından şekillendirilmişti.

devasa bir shedu'ya benziyordu. Derisi zengin bir kehribar rengindeydi ve ısıltılı kanatları mücevher parlaklığında bir gökkuşağıydı. Zihnine bağlı olan shedu volta atıyor, savaş arabası tekerleği büyüklüğündeki pençelerinin etkisiyle yer sarsılıyordu.

Dara parmaklarını yelesinde gezdirdi ve koyu renkli buklelerden bir kıvılcım patlaması oldu. "Bu kadar *büyük* olması mı gerekiyordu?"

"Daha büyüklerini öldürdüm," diye cevap verdi Aeshma, her zamanki gibi destekleyici bir tavırla. "Nahid binicilerinin yere çarpışını görmek her zaman keyifliydi. Sanırım bundan sonra iyileşemediler."

"Birbirinize benziyorsunuz," diye ekledi Vizaresh. "Saçlarınız. Belki o yaşarsa, senin Nahri ona binebilir."

Ifrit'in sesi olabildiğince şehvet doluydu ve Dara derin bir nefes alarak Manizheh'in hâlâ bu ahmaklara ihtiyacı olduğunu hatırladı - bu da henüz Vizareş'in kafasını boynundan çıkarmasına izin verilmediği anlamına geliyordu.

Onun yerine ters ters baktı. "Senin yaşıtın olan cin çocuklarından kaçmadığın zamanlarda ne kadar da sivri dilli oluyorsun."

Vizareş homurdandı. "Bu kadar yüzyıl boyunca anlamadığım yaratıklarla kavga ederek hayatta kalmadım ve senin su akıntılarını kırbaç gibi kullanan yağlı gözlü 'cin çocuk' da onlardan biri." Arkasına yaslandı ve bir kayısı ağacının dibine yaslandı. "Yine de sevgilinin tavanı kafana indirdiğini görmek için kalmadığıma pişmanım. Bu çok eğlenceli olurdu."

"Korkak. Sanırım bu yüzden doğruca Banu Manizheh'e koştun ve onu köleleştirmeye çalıştığımı söyledin. Ne ilginçtir ki katılımı."

"Başımı belaya sokmak istemedim. Ayrıca ..." Vizareş omuz silkerek Aeshma'ya baktı. "Banu Nahida ile ittifakımızı tehlikeye atacak *bir şey* asla yapmam." Pençeli elini kalbine bastırdı. "Ben her zaman çok sadık biriyim."

"Bu senin için bir şaka mı?" Dara talep etti. "İnsanlar öldü ve evim yıkıldı."

Vizareş'in ateş saçan gözlerinde kızgınlık vardı. "Dünyasının yıkıldığını gören tek kişi sen değilsin, Afshin. Ölülerini için yas tutan tek kişi de değilsin. Kardeşimin yasını tutmadığımı mı sanıyorsun, kanla zehirlediğin küçük Nahid'inin Gozan'da öldürdüğü daeva'nın?"

"Hayır," diye karşılık verdi Dara. "Siz iblislerin gerçek bir sevgi besleyebileceğinden şüpheliyim. Ve siz daeva değilsiniz, ifritsiniz."

"Siz daha doğmadan binlerce yıl önce kendimize *daeva* diyorduk. Anahid bize ihanet etmeden önce ve-"

"Vizareş." Aeshma'nın sesi uyarılarla doluydu. "Bu kadar yeter." Başını saraya doğru salladı. "Gidin."

Daha küçük olan ifrit, Dara'ya nefret dolu bir kaş çatmadan önce oradan uzaklaştı.

Aeshma da aynı derecede sinirlenmiş görünüyordu. "Sen imkansızsın, bunu biliyor musun?"

Dara karakteri hakkında yorum duyacak havada değildi. "Neden buradasın?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden *buradasınız*? Halkınız Nahidlerden nefret ediyorsa neden Banu Manizheh'e yardım ediyorsunuz?"

"Oh, şimdi de soru mu soruyorsun? Zihninizin o kısmının eğitim sırasında çıkarıldığını sanıyordum."

"Neden buradasın?" Dara dişlerini göstererek üçüncü kez hırladı. "Eğer bir daha tekrarlamam gerekirse, *seni* gökyüzünden aşağı atarım."

Ifrit'in gözleri kötülükle dans etti. "Belki ben de senin gibi olmak istiyorum. Belki de on bin yıl sonra ölüyorum ve barışa ve eski sihrimin tadına bakmaya razı olacağım. Ya da belki sadece senin Manizheh'ini eğlenceli ve yeni buluyorum ve eğlencenin tadını çıkarıyorum."

"Bu bana cevap vermiyor-"

"Sana cevap vermiyorum." Aeshma'nın sesindeki şaka kaybolmuştu. "Benim ittifakım senin efendinle, onun köpeğiyle değil."

Öfke Dara'nın kollarından aşağı kaydadı, alevler ellerini sardı. "Benim efendim yok," diye bağırdı. "Artık bir köle değilim."

"Hayır mı?" Aeshma başıyla Dara'nın parmağında parıldayan zümrüdü işaret etti. "O zaman neden hâlâ o yüzüğü takıyorsun? Güzel olduğu için mi? Yoksa çıkarmayı deneyemeyecek kadar korktuğun için mi?"

"Seni öldürebilirim," dedi Dara, bir adım daha yaklaşarak. "Hiçbir şey olmaz."

Aeshma güldü. "Beni öldürmeyeceksin. Banu Nahida'na karşı gelmeye cesaretin yok ve o da bize zarar verilmeyeceğini açıkça belirtti."

"Sana her zaman ihtiyacı olmayacak."

Aeshma'nın yüzüne yayılan yavaş ve acımasız gülümseme Dara'nın zihninde binlerce uyarının çığlık atmasına neden oldu. "Ama yapacak. Çünkü ona sadece senin onun adına kullanmanı izleyebileceği bir güç yerine kendi kullanabileceği bir büyü verebilirim." Aeshma geri adım atarak shedu'yu işaret etti. "Sanırım şu anda yapman gereken şey de bu, değil mi?" Dilini şaklattı. "Acele etsen iyi olur Afşin. Üstlerini kızdırmak istemezsin."

Dara büyüüne uzandı ve onu vücudunda gezdirdi. Ölümlü formuna geçerken, sade tuniği ve pantolonu parlak kırmızı ve siyah bir üniformaya dönüşürken, tenindeki ateşli kızarıklık kayboldu. Parıldayan pullu zırh yerine oturdu ve ardından Dara ellerini açtı. Önlerinde, güneşte parıldayan muhteşem bir gümüş yay belirdi.

"Bunu hâlâ yapamıyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Ve asla yapamayacaksın. İstedığın kadar palavra sık ve şişin, Aeshma, çünkü sonunda o gün geldiğinde

Çizgiyi aşar ve Banu Nahida'mı tehdit edersen, seninle ilgilenmek için orada olacağım." Dara dönüp uzaklaşırken Aeshma "Tuhaf," diye cevap verdi ve shedu'nun yanına dönmeden önce hazırladığı ok sadağını aldı.

"Çünkü ben

Ona da senin hakkında aynı şeyi
söyledim."

Dara bir an için durdu, sırtı ifrit'e dönüktü. Ama bu sadece bir an içindi;

Aeshma'nın onunla daha fazla oynamasına izin vermeyecekti.

Onun yerine önündeki shedu'yu düşündü. Dara başarılı bir biniciydi ama atlar ve uçan aslanlar oldukça farklı yaratıklardı - özellikle de bu shedu gerçek bir hayvan değil, daha ziyade kendi büyüünün bir uzantısı, bir uzva daha çok benzeyen bir his olduğu için.

Çok *yeni* bir uzuv. Yelesini kavrayan Dara kendini shedu'nun puslu sırtına çekti. Omurgasından aşağı bir heyecan aktı. İçinde bulunduğu koşullar kasvetli olabilirdi ama Dara'nın bir yanı, eski Afşinlerin ve onların kudretli Nahidlerinin tüyler ürpertici efsanelerini dinleyerek büyümüş küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

Tek bir düşünceyle yaratık gökyüzüne fırladı ve Dara soluk soluğa kaldı, kanatları yukarı doğru çırpılırken yelesini yakaladı. Saray, mücevherlerle süslü minik bir oyuncak gibi altında küçüldü ve Dara kendine hakim olamadan önce, alışılmadık derecede gergin bir sesle gülmekten kendini alamadı. Bu mesafeden her şeyi görebiliyordu: gece yarısı gölü ve yemyeşil ormanlar, duvarların ötesindeki özenle teraslanmış tarlalar ve kıvrımlı sokakların ve taş kulelerin minyatürü olan karmaşık Daevabad.

Ama onu çağıran dağlardı, ötesindeki geniş dünyaydı. Daha akıllı bir adam onlar için uçar, daha fazla şiddete neden olmaktansa aşağıdaki çılgınlıktan kaçma ve yeniden başlama fırsatını değerlendirirdi.

Ve sonra şehirdeki tüm Daeva'lar ölecekti. Dara bir pişmanlık hissiyle shedu'yu dalmaya teşvik etti ve oklarından birini çekip çıkardı. Özel olarak hazırladığı beş ok vardı; her cin kabilesi için bir tane... Ghassan'ın kanlı sarığından kopardığı bir şeritle sapına bir parşömen bağlamıştı. Parşömenin üzerinde derhal teslim olunmasını talep eden kısa bir mesaj vardı. Üç yıl olmuştu.

Tahtı ele geçirmelerinin üzerinden günler geçmişti ve diğer kabilelerden tek bir haber gelmemişti. Ne ne olduğunu öğrenmek isteyen elçiler, ne de o gece sarayda bulunacak kadar talihsiz olan hükümet yetkililerinin endişeli akrabaları... Prensesle birlikte saklanan Geziri'lerden hayatta kalanlardan beklediği intikamcı, intihara meyilli saldırı bile yoktu. Bunun yerine, hepsi kendi bölgelerine çekilmiş gibi görünüyordu.

mahallelerine çekildiler ve toplayabildikleri her türlü büyülü olmayan araçla barikat kurarak gelmesinden korktukları patlamayı beklediler.

Ne Dara'nın ne de Manizheh'in görmek istemediği bir patlamaydı bu; cinlerin bundan kaçınacak bilgiğe sahip olmasını umuyordu.

Agnivanshi ilkti. Dara sadece birkaç dakikası olduğunu bilmesine rağmen fark edilmeden önce -kendisi saklanmak için değil, korkutmak için var olan bir varlıktı- hızlıca yaptıkları tahkimatı inceledi.

güzel kumtaşı kapısı ve duvarları korumaları için yaylı, kılıçlı ve merdivenli bir avuç adam gönderdi. Dara, Daevabad'da askeri eğitim almalarına izin verilen tek cinin Kraliyet Ordusu'ndakiler olduğunu bildiğinden, muhtemelen sivillerdi.

Muhafızlar -kuvvetlerinin Hisarını çoktan yok ettiği Kraliyet Muhafızları.

Kapının hemen ötesinde, tahta bir platformun üzerine şişkin çuvallar yığılmıştı. Elleri sepetler ve kavanozlarla bekleyen bir kalabalık toplanmıştı. Dara yaklaştı ve tahılın bekleyen cinlere dağıtılmasını izledi. Silahlı adamlar ve gergin yüzler bir yana, her şey oldukça düzenli görünüyordu.

Ama Banu Manizheh'den gelmedikçe Daevabad'da emir olmazdı.

Parmaklarını şıklatmasıyla birlikte çuvallar alev aldı. İşleyiciler telaşla bağırdı ama yangını söndürmek için hızla harekete geçtiler. Dara alevleri daha da yükselterek cinleri koşturdu. Sonunda kadınlardan biri başını kaldırıp baktı.

"Bela!"

Cinler panik içinde bağırmaya başlayıp her yöne kaçışırken Dara'nın uydurduğu shedu dalışa geçti. Dara yayını geri çekti, Agnivanshi muhafızlarından birinin de aynı şeyi yaptığını gözden kaçırmadı.

Dara daha hızlıydı. Diğer okçuyu göğsünden vurdu. Adam yere yığıldı, parşömeni Dara'nın okuna bağlayan kanlı ipek, savaş alanında yere düşmüş bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Dara ardında çığlıklar bırakarak uçmaya devam etti.

Bırak çığlık atsınlar. İç savaştansa boyun eğmek daha iyidir, demeye çalıştı kendine. Agnivanshi'nin kapılarını açması ve Manizheh ile bir kabilenin yiyebileceğinden daha fazla yiyecek istiflemesindense *tüm* Daevabad'a tahıl akışını sağlayan bir anlaşma yapması daha iyiydi. Dara cinler için üzülüyordu, gerçekten. Daha fazla kan dökmeye ve daha fazla korku ekmeye hiç niyeti yoktu.

Ama şimdi Daevabad'ı kaybederlerse lanetlenirdi.

Dara, Sahrayn pazarının kalbindeki üzüm bağını ateşe verdi ve ardından Gezirilerin en yakın müttefiklerine çok daha pahalıya mal olacak bir yara açmayı hedefleyerek Ayaanle Mahallesi'ndeki büyük kervansarayı yerle bir etti. Buharistanlılara ait hiçbir şeyi yakmaya gönlü elvermemişti ama yine de Qui-zi-'nin kurbanlarının anısına dikilmiş bir anıtı süsleyen çiçek çelenginin içine atılmış parşömenin yerini biliyordu mesaj yeterli.

Bulabildiği her toprağı inceledi, büyümlü bitkileri not aldı.

Yıkılan binalar ve çıkan yangınların izleri. Yerde, deprem sırasında toprağın yarıldığı devasa çatlaklar vardı.

Büyünün ortadan kaybolmasına eşlik eden kısa süreli deprem, daha fazla binanın yıkılmasına neden oldu. Bükülmüş borular ve kırık tuğlalar sokakları doldurmuş, su pompaları hâlâ çılgınca su püskürtüyordu. Halka açık bir tuvaletin parçalanmış kalıntılarının üzerinden uçarken atık kokusundan öğürdü.

Hastalık olacak, diye düşündü Dara, paramparça olmuş şehrine bakarken. Kıtık, panik ve ölüm.

Ve bu, buraya gelmeyi seçtiğimiz için olacak.

Şehrin en çok korktuğu bölümü olan Geziri Mahallesi'ne yaklaşırken içinde bulunduğu ruh hali hiç de iyi değildi ve gördüğü endişe verici şeylerin sayısı da tedirginliğine yardımcı olmuyordu. Birincisi, sokaklardaki hareketliliğe bakılırsa kum sineklerinin kökü kazınmamıştı. Zeyneb el Kahtani olsun ya da olmasın, belli ki birileri Gezirilerin geri kalanını saraydaki akrabalarını öldüren buhar konusunda uymayı başarmıştı.

İkincisi, *meşgullerdi*. Bir zamanlar Geziri ve Şafit mahallelerini ayıran duvar yıkılmış, tuğlalar onları şehrin geri kalanından ayıran sınırları ve kapıları güçlendirmek için yeniden dağıtılmıştı. Kale çirkin bir yara gibi harabeye dönmüştü ama cesetler muhtemelen cephanelikten çıkarılabilen kılıç, yay ve mızraklarla birlikte ortadan kaldırılmış olmalıydı.

Dara yemin etti. Yani Geziriler ve Şafitler gerçekten de birleşmişlerdi. Yok etmeye çalıştıkları kabile ve onları en iyi tanıyan insan kanı taşıyan insanlar

büyü olmadan nasıl hayatta kalınır. Kraliyet Muhafızları'ndan kalanlar varsa, orada olacaktı. Navasatem alayı sırasında ortalığı kasıp kavuran o lanet olası kirli kan silahları varsa, onlar da orada olacaktı.

Ve Dara böyle bir restleşmenin barışla sonuçlanmasının hiçbir yolunu hayal edemiyordu.

Manizheh, Geziriler için gönderilen parşömene Zeyneb'e Münteher'in kaderini düşünmesi için yalvaran bir not eklemişti, ancak tek bir notun bile ona ulaştığından emin değildi.

Prenses binlerce kızgın ve kederli cini ikna edebilirdi. Peki neden teslim olsunlar ki? Geziriler, Manizheh'in

Shafit de Dara'nın Bela olarak ününü biliyordu. Her iki grup da onlara güvenmekle aptallık ederdi.

Dara tedirgin bir şekilde mesajını bırakabileceği bir yer aramak için daha yakına uçtu. Ancak daha ilk mahalleyi geçer geçmez korkunç bir çınlama sesi duyuldu; sanki biri bir dükkân dolusu porseleni kırarken bir yandan da tef çalıyordu.

Yaratıcı adına bu korkunç gürültü de ne?

Sesin kaynağını fark etti. Geniş cadde boyunca bir tel gerilmişti, bakır kaplar demet halinde sarkıyor ve bir adam uzun, eğri büğrü bir bastonla teli ileri geri çekerken birbirlerine çarpıyorlardı.

Doğruca Dara'ya bakan bir adam.

Dara tepki veremedi, sokağın aşağısındaki bir kadın da benzer bir çelik tabak düzeneği ile aynı şeyi yaptı, daha fazla direk alarma geçtikçe gürültü mahalleye yayıldı, kırık çanak çömlek ve metal tavalardan oluşan bir işaret ateşi. Aşağıda insanlar koşuşturuyordu ama diğer kabilelerin dağınık paniğiyle değil. Geziri ve Şafit siviller -çoğunlukla erkekler, ama az sayıda kadın ve çocuk da vardı- sanki beklenen misafirlermiş gibi en yakındaki binaya akın etti, kapılar uçarak açıldı.

Bir patlama havayı kesti. Dara bir mermi yüzünün yanından hızla geçerken döndü, pis demir kokuyordu ve saçlarını yakacak kadar yakındı. Lanet okudu, iki büküm geri çekilip kendisini hedef alan şeyi çılgınca ararken dizlerini büyülü shedu'nun etrafında sıktı. Bir anlık beyazlığın izini sürdü

Kapalıçarşı'ya yakın çok katlı bir taş binanın balkonunda duman tütüyordu. İki şafit adam uzun metal bir varille güreşiyordu.

Bir silah olduğunu fark etti. Kaveh'in Navasatem saldırıları sırasında halklarını katletmek için kullanıldığını söylediği silah gibi. Belki de aynısıydı. Dara ana cadde üzerinde süzülürken, nihayet Navasatem'den geriye kalanları gördü. halkının en değerli geleneklerinden biri.

Navasatem geçit töreninin devasa savaş arabaları saldırıya uğradıkları yerde yatıyordu, birçoğu yarı yanmış kabuklara dönüşmüştü. Kırık pirinç atlar, paramparça ayna ve cam süsler ve mücevherleri ve altın kabuklarının çoğu soyulmuş mücevherli kiraz ağaçlarından oluşan gezici bir korunun bükülmüş kalıntıları tozlu zemini kirletiyordu. Kirli yiyeceklerle süslenmiş yiyecek arabaları

Flamalar terk edilmişti, çocukların oyuncakları ters dönmüş bir arabadan dökülüyordu.

Öfke içini yakıp kavurdu; Dara'nın cinlere ve şafitlere duyduğu nefret o kadar hızlı alevlendi ki, sanki biri için için yanan kömürlerin üzerine yağ atmış gibiydi. Öldürülen Daevaların cesetleri artık yoktu ama Dara, gençliklerini kutladıkları, kutsal şehirlerinin sokaklarında neşeyle geçit yaptıkları sırada kesildikleri yerde hâlâ ayakkabılarını ve kana bulanmış lekeleri görebiliyordu.

Şafit'in az önce ona karşı kullanmaya çalıştığı gibi silahlar tarafından kesildi.

Aslında Dara silahlar hakkında çok az şey biliyordu. Ölümlü hayatı boyunca dünyada böyle bir şey olmamıştı ve yeniden dirildiğinden beri insanlarla nadiren karşılaşmış, sadece bir kez bir insan avcısına rastlamıştı dağlarda bir kaplanı yere sermişti. Silahın verdiği hasar karşısında şok olmuş, bunun bir tür yarışma gibi görünen bir ortamda gerçekleştiğini görmekten tiksinimişti.

Belki de Dara böylesine şaşırtıcı bir teknolojiden korkmalıydı. Anlamını zar zor kavrayabildiği bir silahtan.

Ama Dara asla kolay kolay korkmazdı ve onu vurmaya çalışan şafitlerin silahlarını yeniden doldurmaya çalışmasını, o üzerlerine uçarken birbirlerine bağırıp çağırımlarını izlerken hissettiği korku değildi. Ne bir Silahlarını utandırmak çok fazla zaman ve çaba gerektiriyordu. Düzinelerce Daeva'sının öldürülmesini engellemek için yeterli zaman değil ama yine de.

Dara'nın zamana ihtiyacı yoktu. Büyü damarlarında kaynayıp parmaklarında çatırdarken kükreyerek elini kaldırdı ve yumruk yaptı.

Tüm bina yerle bir oldu.

Dara neredeyse aynı hızla yere yığıldı, güç onu tüketmişti. Bu, ölümlü haliyle yapması gereken bir büyü değildi ve shedu'yu uçmaya devam etmeye teşvik etmek için sahip olduğu tüm gücü harcadı. Ağır ağır nefes alarak arkasına baktı. Ufuk çizgisindeki yeni bir delikten toz yükseliyordu.

Midesi bulandı. O binada muhtemelen masum insanlar da vardı.

Ama bu iş bitmeden çok daha fazla masum insan ölecekti ve bu sadece Dara'nın elleriyle olmayacaktı. Yıllar boyunca Daevabad'a kaç tane insan silahı sokulduğunu bir tek Yaratıcı biliyordu. Silahlardan daha kötü şeyler de olabilirdi, Daevas'ının insani olan her şeyden özenle ayırdığı silahlara nasıl karşı koyacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve tüm tehlike önünde şekillenirken, Manizheh'in bakır buharının kuzey Daevastana'nın donmuş toprağı üzerinde süzülüşünü izlerken yaşadığı soğuk farkındalık ona geri döndü.

Onlarla asla barış yapmayacağız. Ve eğer Manizheh'in güçleri Geziriler ve Şafitlerle barış yapmayacaksa, o zaman bir tehdit olarak kalacaklardı. Ve Manizheh'in tehditlere karşı, hayatını mahveden Geziri kralları gibi davrandığı açıktı.

Onları eledi.

Ama yapamaz. Yetenekleri olmadan olmaz. Hiçbir büyülü olmazdı Süleyman'ın mührü Daevabad'da dinlenirken vebalar cinleri vuruyordu.

Muhtemelen dünyanın öbür ucundaki bir yüzük taşıyıcısının kalbi. Dara'nın üzerine korku çöktü, shedu tepki olarak yavaşladı. Çünkü görevinin bir sonraki kısmı onları tam da o mührü geri alma yoluna sokacaktı.

Sen Nahidlerin silahısın, diye hatırlattı Dara sonunda kendine. *Daevaların koruyucusu.*

Ve iyi bir Afşin itaat etti.

Suyu engin ve pırıl pırıl parlayan gölü geçmek uzun zaman aldı. Artık ölümcül derecede durgun bir sıvı cam bölmesi değildi, şimdi akıntılar yüzeyde dans edip dönüyor, su susuzluktan kavrulmuş bir köpek gibi kıyıya vuruyordu. Dara, mesafesini koruyarak tepesinde uçarken suya endişeyle baktı. Maridler, bu deniz canlısıyla daha fazla bir şey yapmak istemediklerini iddia edebilirlerdi.

Manizheh'e fetihlerinde yardım ettikten sonra Daevalar, ancak Dara, Daevaların sonuncusunu görmediğinden kuvvetle şüpheleniyordu.

Ancak Dara gölü geçip dağların üzerinden uçmaya başladığında Marid'le ilgili düşünceler de kayboldu. Bir zamanlar üzerlerini örten sis gitmişti. Ağaçlar aniden kumlu bir çöplükte son buluyordu ve eşğin olduğu yerde ölmekte olan bir orman vardı. Ağaçlar çürümüştü, soğanlı büyümeler kâğıt gibi, pul pul dökülen kabuklarını şişiriyordu. Dara derin bir nefes aldı, havadaki çürümenin tadını aldı.

Uçmaya devam etti, akan Gozan'ın üzerinde süzüldü ve sonra onları nehrin yukarısındaki tozlu düzlükte kamp kurarken gördü: Kaveh'in Navasatem için Daevabad'a gideceklerini söylediği yolcular. Zamanlamanın bir cilvesi dışında, büyü düştüğünde perdenin diğer tarafında olan turistler ve tüccarlar. Şu anda pek çok şeyin dengede durduğu yolcular.

Dara bakışlarını onlara diktiği anda cevabını almıştı. Sihirleri yoktu.

Kaza geçirmiş bir Sahrayn kum gemisi yan yatmış, devasa yelkenleri derme çatma bir çadıra dönüştürülmüştü. Büyülü ipekten pavyonlar ya da yüzen fenerler yoktu. Bunun yerine, yolcular arabalarından bir çember oluşturmuşlardı, tahtirevanlar ve savaş arabaları bir duvar oluşturmak için bir araya getirildi. Düzinelerce hayvan

-Develer ve atların yanı sıra simurg ve nadir bulunan evcil bir zahhak da Dara'nın o güne dek gördüğü en tuhaf sürüde toplanmıştı.

Yüzlerce yolcu olmalıydı ama hiçbirini gökyüzünü incelemiyordu. Perişan görünüyorlardı, üşümüş ve dağılmışlardı, onları ısıtacak ya da yemeklerini pişirecek alevleri yoktu. Kaveh haklıydı: büyü olmayınca, çok az insan

nasıl ateş yakılacağını biliyordu. Ama başka türlü bir araya gelmişlerdi. Dara, çizilmiş yüzler arasında altı ülkenin altısından da erkekler, kadınlar ve çocuklar gördü.

Kabileler soğuk yiyecekler dağıtıyor ve konuşuyorlardı. Yaklaşık bir düzine çocuk batmış geminin üzerinde oynuyor, dikilmiş gövdeye tırmanıyordu; aralarında Daevalar ve Geziriler de vardı.

Dara kendini çelikleştirdi ve kalbini bir kez daha sertleştirdi. Çünkü kabileler arası dostluğu bozmak üzereydi.

Yere çarptı ve yeryüzünü sarsan bir gümbürtüyle shedu'yu yere indirdi. Alarm çığlıkları duyuldu, insanlar ayağa fırladı ama o onları görmezden geldi ve tüm gücüyle kalabalığı incelemek için sahip olduğu kibir. Saçlarını geriye attı ve ellerini kılıçlarının kabzaları. Dara miğfer takmıyordu, kimliğini dünyaya haykırdığını bildiği dövmesini ve zümrüt gibi parlak gözlerini gizleyecek hiçbir şey yoktu ve sunduğu gösteriyi sadece hayal edebiliyordu, zaten amaç da buydu. O, efsanelerdeki Afşin, geçmiş bir çağın atılğan savaş tanrısı olacaktı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk tepki veren Daeva'lı bir adam oldu. "Yaratıcı adına" diye boğuk bir ses çıkardı. "Sen-" Gözleri büyüdü shedu üzerinde genişledi. "*Bu-*"

"Sevinin!" Dara emretti. "Çünkü müjdeli haberler getirdim." Manizheh, Kaveh ve kendisi kaç kez alıştırma yapmış olurlarsa olsunlar, bu sözler ağzından yanlış çıkıyordu. "Gaspçı Ghassan al Qahtani öldü!"

Birkaç soluklanma oldu ve sonra eyerleri temizleyen bir çift Geziri adam ayağa fırladı.

"Ne demek o öldü?" diye sordu genç olan. "Bu bir çeşit numara mı? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi Dara. "Ve kelimeleri boşa harcamak istemiyorum." İkinci kılıcını -Ghassan'ın kendi zülfikarını- çekti ve yere fırlattı, kralın kanlı sarığının geri kalanı kabzanın etrafında düğümlenmişti. "Kum sineği kralınız, soyunun geri kalanıyla birlikte cehenneme gitti ve onlara katılmak istemiyorsanız, dinleyeceksiniz."

Şimdi daha fazla cin ayağa kalkmaya çalışıyordu, yüzlerinde kuşku ve korku karışımı bir ifade vardı.

"Yalancı," diye karşılık verdi Geziri adam, hançerini çekerek. "Bu ateşe tapanların saçmalıklarından biri."

Bir ısı patlamasıyla Dara bıçağa erimesini emretti. Geziri adam çığlık attı ve erimiş metal derisinden aşağı damlarken hançerini düşürdü. En yakınındaki cin, bir Sahrayn kadını, ona doğru koşmaya başladı.

Dara bir elini kaldırdı. "Yapma," diye uyardı ve kadın dondu kaldı. "Başka bir silaha dokunursan, bir sonraki yapacağım şey bunu bir nezaket gibi gösterir."

Konuşan Daeva adamı, sakalında gümüş rengi ve alnında kül izi olan yaşlı bir adam, dikkatlice grubun önüne geçti. "Silah kaldırmayacağız," dedi bakışları öfkeli cine kayarak. "Ama lütfen bize neler olduğunu anlatın. Nasıl oluyor da hâlâ büyüye sahip olabiliyorsunuz?"

"Çünkü ben Yaratıcı'nın seçtiklerine hizmet ediyorum. Atalarının şehrini geri alan ve şimdi amaçlandığı gibi yöneten haklı ve en kutsanmış Banu Manizheh e-Nahid'e."

Daeva'lı adamın ağzı açık kaldı. "Manizheh? Banu Manizheh? Ama o öldü. İkinizin de ölmüş olması gerekiyordu!"

"Sizi temin ederim ki öyle değiliz. Daevabad yine bize ait ve sevdiklerinizin hayatını kurtarmak istiyorsanız, sözlerimizi taşıyacaksınız." Dara Daeva adamının arkasından baktı. Kabile üyesinin Afşin ve cinlerin arasına girme cesaretini takdir ediyordu ama bu mesaj onun için değildi. "Cin kabilelerinden gelenlerin şehre devam etmesine izin verilmeyecek. Topraklarınıza geri döneceksiniz."

Bu da başka bir tepkiye yol açtı. "Ama geri dönemeyiz!" dedi bir kadın. "Erzağımız yok, büyümüz yok-"

"Sessizlik! Merhametimizle topraklarınıza geri döneceksiniz, ancak size henüz büyü geri verilmeyecek." Kalabalıktaki cinlere ters ters baktı. "Atalarınız doğru yoldan saptı ve bunun bir bedeli var. Siz de Topraklarınıza dönün, kendinizi yönetmek için kullandığınız konseyleri toplayın ve liderlerinizi ve ailelerini haraç ve acil bağıllık sözleriyle Daevabad'a geri gönderin."

Kalabalıkta bir kıpırdanma oldu ama Dara'nın işi bitmemişti. "Büyünüze gelince, suçlamanız gereken tek bir adam var: Hain Alizayd al Qahtani." Bu sözleri tıslayarak söyledi, öfkesini belli ediyordu - nihayet rol yapıyormuş gibi hissettirmeyen bir şeydi bu. "O bir yalancı ve iğrenç biri, ruhunu maridlere satan ve kaostan yararlanarak Süleyman'ın mührünü çalıp Banu Manizheh'in kızını kaçıran bir timsah."

Şimdi ayakta duran, gözleri parlayan yaşlı bir Ayaanle kadınıydı. "Sen yalancısın, şeytan. Ve efsanelerdeki herhangi bir mariddenden daha canavarsın." "Öyleyse beni görmezden gel. Belki de Ayaanle sihirlerini görmek istemiyordur.

ama eminim hepiniz aynı şeyi hissetmiyorsunuzdur. Onlar için Banu Manizheh bir anlaşma öneriyor. Alizayd al Qahtani kaçtı, marid ustalarının ona öğrettiği gibi gölden geçerek topraklarınızda saklandı. Haini bulun ve

Banu Nahri, ikisini de sağ olarak geri getir ve kabilen büyüünün geri geldiğini görsün.

"Aksi takdirde, belki de en iyisi gidip o çok düşkün olduğunuz insanlara size nasıl yaşanacağını göstermeleri için yalvarmanızdır."

Dara cinlerin arasında huzursuzluğun dalgalandığını, onları birbirine bağlayan yeni ve kırılğan bağları zorladığını görebiliyordu.

Ayaanle kadını hâlâ ona ters ters bakıyordu. "Peki ya şehrin içindeki akrabalarımız?"

"Banu Nahida kızını geri alana kadar kimse Daevabad'dan ayrılmayacak. Ve zarar görmeden geri dönen tek kişi de o değil." Gezirilere döndü.

"Asker gibi görünüyorsunuz, bakalım Kaid'inize bir uyarı iletebilecek misiniz? Eğer Cemşid e-Pramukh'tan intikam alırsa, topraklarınıza bütün Geziri'leri bir gün içinde öldürecek bir zehir salacağız."

Geziri adam geri çekildi. "Senin böyle bir gücün yok. Sana komuta eden cadı da öyle. Bu büyüünün ötesinde-"

"Kum sineği," diye araya girdi Dara, "şehri nasıl ele geçirdiğimizi sanıyorsun?"

Adam anında geri çekildi, gri gözlerinde dehşet vardı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu olamaz. Daeva'da binlercemiz vardı-"

"Vardı. Ve Am Gezira'da sizden daha fazlası var." Dara tekrar kalabalığa baktı. "Dünyamız olması gerektiği gibi dönüyor ve bu sefer halkınızın atalarınızın asla göstermediği duyarlılığı göstermesi için dua ediyorum. Teslim olun."

Cinlerden bazıları çoktan uzaklaşmaya başlamıştı; ebeveynler çocuklarını kucaklıyor, insanlar da ne ele geçirebileceklerini merak edencesine malzemelere bakıyordu.

Ama tehdit ve şiddetin yanında merhamet de olacaktı, itaat ederlerse onları bekleyen zevklere dair bir ipucu. "Yolculuğunuzdan korkmanıza gerek yok," diye ilan etti Dara. "Söz verdiğim gibi, her şey sağlanacak."

Ellerini açarak kum gemisine konsantre oldu. Bir büyü patlamasıyla gemi yarım düzine küçük gemiye bölündü; gümüş yelkenleri havayla şişiyor, her birinin üzerinde farklı bir kabilenin amblemi bulunuyordu. Baş zonkluyordu ama

Dara, yiyecek ve içeceklerle dolu ambarları gözünde canlandırarak devam etti.

Şekil değiştirme içgüdüleriyle savaştı, vücudu böyle bir güce izin veren ateşli forma dönüşmek için can atıyordu. "Git," diye homurdandı, parmaklarının arasından alevler dans ederken elleri yumruk haline geldi. Nefesini verdi, ısı havayı kavuruyordu. "Şimdi."

Dara'nın kendini tekrar etmesine gerek yoktu. Cinler kaçtı, belli ki kabile sınırlarının ötesindeki arkadaşlarına veda edemeyecek kadar korkmuşlardı. Ya da belki de çoktan o bağları koparmışlardı, evlerine dönmek ve halklarının

Alizayd ve Nahri'yi bulup geri getirenlerdi.

Bırakın bölünsünler. Bırakın evlerine korku hikayeleri ve savaşamadıkları bir büyüyle dönsünler. Herkes barışın sadece Banu Manizheh döneminde mümkün olduğunu bilsin.

Ama Dara Daevaların aynı hızla geri çekildiğini görünce, sesi hâlâ düzensizken konuştu. "Bekleyin," diye seslenerek onları işaret etti. "Gitmenize gerek yok. Şehre girebilirsiniz."

Bunu tereddütlü bir sessizlikle karşılayan diğer Daevalar birbirlerine kararsızca baktılar.

Sonunda adamlardan biri cevap verdi. "Bu bir emir mi?"

Dara bu soru karşısında şaşkına döndü. "Tabii ki hayır. Ama Daevabad'ı yine biz kontrol ediyoruz," diyerek onları temin etti. "Burası bizim. Bunu sizin için yaptık."

Daeva çocuklarından biri, küçük bir kız, ağlamaya başladı. Bir kadın onu hemen kucağına aldı ve bariz bir korkuyla susturdu.

Cinlere karşı gösterdiği büyüklük Dara'dan bir nefeste uçup gitmişti. Daeva çocuklarının arasına son kez girdiğinde, onu bir kahraman olarak alkışlamışlar, küçük kaslarını göstermek için itmişlerdi.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye kekeledi. "Söz veriyorum."

Daeva'lı adam endişelerini gizlemekte zorlanıyor gibiydi. "Yine de, sanırım gitmek istiyoruz."

Dara gülümsemeye zorladı. "O zaman benim dualarımla gidin. Ateşler sizin için ışıltı ışıltı yansın."

Kimse aynı şekilde cevap vermedi.

Diğer cin gemileri çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. O izledi Daevas da aynısını yaptı, kalbinde hastalık yükseliyordu. Ancak ufuk netleştiğinde Dara nefes verdi ve ateşli formunun onu süpürmesine izin verdi. Yorgunluğu gibi yakıcı acısı da yok oldu ve Dara'nın gerçekte ne olduğunu bir kez daha acımasızca hatırlattı. Ve kendisinin nasıl İnsanlar ondan kaçmıştı, belki de bu görüntüyü korumalıydı. Kendini kesinlikle bir canavar gibi hissediyordu.

Dara, sıcak nefesi buharlı bir suskunluk içinde gelirken, büyüü shedu'suna geri döndü. Botları yerde çıtırdadı. Sese kaşlarını çattı ve sonra yere baktı.

İnce kristaller çalkalanmış toprakta hızla ilerliyordu.

Buz. Dara birden her şeyin sessizleştiğini fark etti. Soğuk. Soğuk. Soğuk havadaki durgunluk tamamen doğal değildi, sanki rüzgârın kendisi nefesini tutuyordu.

Dara hızla hareket ederek kendisiyle kanatlı yaratığı arasındaki mesafeyi kapattı. Yelesine uzandı.

Rüzgar nefes verdi.

Buz gibi bir hava ona öyle sert çarptı ki Dara tökezleyerek shedudan geri çekildi ve donmuş toprağa düştü. Yolcuların kampından geriye kalanlar uğuldayan rüzgârın etkisiyle savrulup giderken başını örttü. Shedu bir sonraki esintide yok olan bir duman bulutu içinde parçalandı, hava o kadar şiddetli çalkalanıyordu ki Dara sanki görünmez bir saldırgan onu yumrukluyormuş gibi hissetti.

Fırtına neredeyse geldiği gibi kaybolmuş, ardında neredeyse hiç esinti bırakmamıştı. Tüm manzara buz tutmuş, ölmekte olan güneşin altında parlıyordu.

Dara titriyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Süleyman'ın gözünde az önce ne olmuştu?

Ama cevap, yakıcı esintiyle ona çoktan gelmişti. Ne ateş, ne su, ne de toprak.

Hava.

Peris.

Tekrar ürperdi. Ama tabii ki burası Hayzur'un kendi halkı tarafından katledildiği, Dara ve Nahri'nin hayatını kurtarmak gibi bir "suç" işlediği için lanetlendiği yerd. Çünkü Dara'yla oynayan sadece Marid değildi. Hayır, Qahtaniler ve Nahidler, maridler ve perilerdi.

Öfke içinde çalkalanıyordu. Manizheh'e haykıramadığı suçlamalar, Khayzur'un nazik son sözleri ve Nahri'nin ihanete uğramış gözleri. Dara kaderi hakkında umutsuzluğa kapılmaktan, suçluluk duygusunun onu canlı canlı yemesinden bıkmıştı. Şimdi sadece öfkeliydi. Kullanıldığı için, kendisinin tekrar tekrar kullanılmasına *izin verdiği* için öfkeliydi.

Bu yaratıklar onu daha kötü hissettiremezdi.

"Halkım katledilirken neredeydiniz?" diye uludu rüzgâra karşı. "Kudretli perilerin müdahale etmediğini, alçak daevaların birbirlerine ne yaptığını umursamadığını sanıyordum?" Yumruklarını savurdu, içinden ateş fişkırdı. ellerini. "Devam edin! Kurallarınızı çiğnerseniz, Marid'e yaptığım gibi sizi de yok etmek için geri dönerim! Krallıklarınıza uçtum, bunu tekrar yapacağım ve göklerinizi ateşe vereceğim. Size boğulacak dumandan başka bir şey bırakmayacağım!"

Soğuk havayı hemen terk etti, altındaki zemin ısındı. Dara kendini ayağa kaldırdı. Lanet olası bir esinti onu korkutamazdı.

Ama o uzaklaşırken bile rüzgâr saçlarından akıp elbiselerini çekiştiriyordu. Bu bir uyarı gibiydi ve Gozan'ın karşısındaki hastalıklı ağaçların görüntüsüyle birleşince dağlar daha da yıkık bir şehri gizlerken, bir dalgalanma yarattı Dara'nın sırtından aşağı süzülen inkar edilemez korku. Periler müdahale etmedi. Bu onların en kutsal kuralıydı.

Peki bir uyarı göndermeleri ne anlama geliyordu?

Nahri

Sularla kaplı bataklıkta aceleyle ilerlerken sazlar Nahri'nin bacaklarını yırttı. Yeni gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü onu taşıyan kadının sıcak boynuna gömdü.

"Sus, küçük aşkım," diye fısıldadı kadın. "Bu kadar yüksek sesle değil."

Tarlaları sulayan dar kanala doğru tırmandılar. Nahri, sulama aracının ahşap kirişlerinin devasa pençeler gibi gece gökyüzüne doğru çıkıntı yaptığı gölgelikten geçerken yukarı baktı. Hava, arkalarında yanan köyün dumanı ve çığlıklarıyla doluydu; papirüs perdesi, kıl payı kurtuldukları dehşeti gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Artık köylerine dair görebildiği tek şey, bir şeker kamışı denizinin üzerindeki caminin minaresinin paramparça olmuş tepesiydi.

Küçük parmaklarını kadının bornozunun içine sokarak onu daha sıkı kavradı.

Duman Nahri'nin ciğerlerini yaktı, hiçbir şey Nahri'nin hoş ve temiz kokusuna benzemiyordu.

Yaratılışa şarkı söylemeyi sevdiği küçük alevler. "Korkuyorum," diye inledi.

"Biliyorum." Bir el sırtını okşadı. "Ama sadece nehre ulaşmamız gerekiyor.

El Nil. Görüyor musunuz?"

Nahri onu gördü. Nil, ileride hızlı ve karanlık akıyordu. Ama daha yeni sığılıklarına girmişlerdi ki sesi tekrar duydu; gelen yabancı, Nahri'nin küçük evlerinin dışında kullanmasına asla izin verilmeyen müzikal dili konuşuyordu; sıyrılan dizleri iyileştiğinde ve umursamaz bir tüccarın arabasının ezdiği minik yavru kediye yeniden hayat verdiğinde zihninde fısıldayarak yanan kelimeler.

"Duriya!" diye bağırdı yabancı.

Kadın dinlemiyordu. Bir koluyla Nahri'yi kalçasına götürürken, diğer elini kanayana kadar ısırды ve sonra Su.

"SENİ ÇAĞIRIYORUM!" diye bağırdı. "Sobek, söz vermiştin!"

Ağır bir sessizlik havayı kapladı, Nahri'nin alev alev yanan köyünün can çekişen çığlıklarını susturdu ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını dondurdu. Cildi karıncalanıyor, ensesindeki tüyler sanki bir ayazın içindeymiş gibi diken diken oluyordu. bir avcının varlığı.

Karşı kıyıda, gölgeli bir şekil suyun içine süzüldü.

Nahri geri çekilmeye çalıştı ama etrafını saran kollar güçlüydü ve onu nehre doğru itti.

Tartışma vardı. "Sana kanını getireceğim!" Bir kaş onunkine bastırды, altın rengiyle beneklenmiş bir çift sıcak kahverengi göz Nahri'nin gözlerine kilitlendi, komşuların çok karanlık olduğunu fısıldadığı gözlerine. Burnuna bir öpücük kondurdu.

"Tanrı seni koruyacak," diye fısıldadı kadın. "Cesursun, güçlüsün ve bunu atlatacaksın sevgilim, yemin ederim. Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim." Sonraki sözler bir bulanıklık içinde geldi, bakışları suya dönerken kadın ağlıyordu. "Bu geceyi ondan al. Yeniden başlamasına izin ver."

Dişler Nahri'nin ayak bileğine kenetlendi ve ardından çığlık atamadan suyun altına sürüklendi.

"Nahri?" Bir el omzunu sıktı. "Nahri."

Nahri karanlık depoda gözlerini kırıpıştırarak uyanmaya başladı. "Ali?" diye mırıldandı, kâbusun etkisinden kurtulmuştu. Doğrulup gözlerindeki uyku suyu sildi. Yanakları ıslaktı ve gözyaşlarıyla dolmuştu.

Ali onun yanına çömelmiş, endişeli görünüyordu. "Özür dilerim. Ağladığımı duydum ve sesin çok üzgün geliyordu ..."

"Sorun yok," dedi battaniyesini sıyırarak. Battaniye sanki onunla savaşıyormuş gibi vücuduna dolanmıştı. Nahri terden sıırılsıklam olmuştu, elbisesi tenine yapışmış, saçları ensesine yapışmıştı. "Bir şey yaşıyordum Sanırım o köy hakkında bir kabus." Detaylar çoktan uyanıklığın sisi içinde kaybolmaya başlamıştı. "Bir kadın vardı ..."

"Bir kadın mı? Kim?"

"Bilmiyorum. Sadece bir rüyaydı."

Ali ikna olmamış görünüyordu. "En son 'sadece bir rüya' gördüğümde, göl Citadel'i yıkmak için yükselmeden iki gün önce marid kafama hayaller sokmuştu."

Haklısın. Koluyla yüzünü sildi. "Ne yapıyorsun yukarıda?
Dinleniyor olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Dinlenmekten yoruldum. Ve kabus görmekten de."

Nahri ona sempatik bir bakış attı; Ali'nin daha geçen gece uykusunda Muntehir'in adını haykırdığını duymuştu. "Zamanla kolaylaşacak."

Başka bir zaman olsa, onun içten bir ciddiyetle başını sallayacağını biliyordu.

-Ya da daha büyük olasılıkla Nahri'ye her şeyin daha iyiye gideceğini söyleyen kişi Ali olurdu.

Şimdi ikisini de yapmadı. Bunun yerine dudaklarını zoraki bir onay ifadesiyle bastırdı ve "Elbette" dedi. Yalan onu yaşlandırmış gibiydi, tanıdığı iyimser prens gitmişti. Ayağa kalktı. "Eğer uyumaya geri dönmeyeceksen, sana çay yaptım."

"Çay yapmayı bildiğini bilmiyordum." "İyi bir çay olduğunu söylemedim."

Nahri gülümsemekten kendini alamadı. "Kabuslara dönmektense bir bardak pek de iyi olmayan çayı tercih ederim." Şalına uzandı ve onu etrafına sardı.

Soğukla savaşmak için omuzlarını silkti ve onu takip etti.

Eczaneye girdiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Raflardaki teneke kutular ve cam şişeler özenle yeniden düzenlenmiş ve tozları alınmıştı.

zemin yeni süpürülmüştü. Yakub'un kuruması için tavana doldurduğu sarımsak, ot ve kök örgülerinin hepsi Ali'nin kullandığı bir aparata taşınmıştı.

Nahri Daevabad'a gitmeden önce yaşlı eczacının tamir edeceğini söylediği kırık sepetlerden inşa etmişti.

"Şey," diye başladı. "Çay demlemekten daha fazlasını yaptığınız kesin."

Ali boynunun arkasını ovuşturdu, mahcup görünüyordu. "Yakup çok nazik davrandı.

Faydalı olmak istedim."

"Yaqup gitmene asla izin vermeyecek. Burada bu kadar çok oda olduğunu fark etmemiştim bile." Tezgâhın üzerine tünedi. "Bütün gece ayakta olmalısın."

Ali ateşin üzerindeki bakır demlikten bir bardak çay doldurup ona uzattı. "Meşgul olmak daha kolay oldu. Bir şeyler yaparsam -bir şeyleri tamir etmek, çalışmak, temizlik yapmak- aklımı diğer her şeyden uzak tutuyor, gerçi bunu itiraf etmek muhtemelen korkakça bir şey."

"Umutsuzluk tarafından yok edilmek istememek seni korkak yapmaz Ali.

Bu sizi hayatta kalan biri yapar."

"Sanırım."

Ama yine de Nahri, sözlerinin adamın gri gözlerindeki perili ifadeyi delip geçemediğini görebiliyordu.

Ona bakmak fiziksel olarak ağrmasına neden oluyordu. "Yarın Khan el-Khalili'ye gidelim," diye teklif etti. "Şehrin en büyük pazarı orası ve insan malları arasında gezinmek zihnini meşgul etmeyecekse, ne meşgul eder bilmiyorum." Çayından bir yudum aldı ve sonra öksürdü. "Oh. Oh, bu korkunç. Çayı mahvedebileceğini düşünmemiştim. Yaprakları çıkarman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Tadı metal gibi olana kadar demlenmelerine izin vermemelisin."

Hakaret, nezaketten daha çok işe yaramış gibi görünüyordu ve Ali'nin yüzüne bir eğlence parıltısı getirdi. "Belki de zayıf çay seviyorsundur."

"Bu ne cüret!" Ancak Nahri suçlamasını genişletmeden, eczanenin kapısının dışında ayak sesleri duydu; ardından sesler geldi.

"Size geri döndüğünü söylüyorum." Bir kadındı. "Eczacı onun bir hizmetçi olduğunu söylüyor, güneyden bir köylü, ama Ümmü Sara onun için çalışan kızla aynı siyah gözlere sahip olduğunu söylüyor."

Nahri hemen Yakub'un soyma bıçağına uzandı.

Ali ona şaşkın bir bakış attı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kendimi koruyorum." Bıçağı kavrayarak gerildi. Şaşırtıcı bir şeydi. Her şey ne kadar çabuk geri geldi. Bir işaretin askerlerle birlikte geri dönüp onu hırsızlıkla suçlayacağı endişesi. Yanlış bir hareketinin bir kalabalığın ona cadı demesine yol açacağı korkusu.

Kapı sert ve ısrarlı bir şekilde çalındı. "Lütfen!" diye seslendi kadın. "Yardıma ihtiyacımız var!"

Ali kapıya doğru hamle yaptığında Nahri nefesinin altından bir uyarı tısladı. "Yapma."

"Yardıma ihtiyaçları olduğunu söylediler." "İnsanlar çok şey söyler!"

Ali uzandı ve elini yavaşça indirdi. "Kimse ona zarar vermeyecek. Sen," diye onu temin etti. "İnsanları iyi tanımıyorum ama buradaki tüm siviları patlatırsam, etrafta kalmayacaklarından oldukça eminim."

Nahri ters ters baktı. "Bıçağı bırakmayacağım." Ama Ali kapıyı açtığında onu durdurmadı.

Yıpranmış siyah bir elbise giymiş yaşlı bir kadın içeri doğru ilerledi.

"Nerede o? Eczacının yanında çalışan kız mı?" Yeni gelenin belirgin bir güney aksanı vardı ve güneşin vurmadığı yüzüne bakılırsa zor bir hayat yaşamış gibi görünüyordu.

"O benim," dedi Nahri kaba bir sesle, bıçak hâlâ elindeydi. "Ne istiyorsun?"

Kadın avuçlarını yalvarırcasına kaldırdı. "Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var. Oğlum, geçen hafta çatıdan düştü ..." Arkasını işaret etti ve iki adam içeri girdi, askıda baygın bir çocuk taşıyorlardı. "Sadece dinlenmesi gerektiğini söyleyen bir doktora para ödedik, ama bu gece kusmaya başladı ve şimdi uyanmıyor ..." Sesi umutsuzca çıkıyordu. "Burada Senin hakkında söylentiler var. İnsanlar senin Nil'den gelen kız olduğunu söylüyor. Eskiden insanları iyileştiren kız."

Kadının sözleri biraz fazla yakındı: *eskiden* insanları iyileştiren kişi. "Ben doktor değilim," diye cevap verdi Nahri, bu itiraftan nefret ederek. "İlk gördüğünüz doktor nerede?"

"Bir daha gelmeyecek. Ona paramızın yetmeyeceğini söylüyor." Nahri sonunda bıçağı yere bıraktı.

"Yapabileceğim bir şey yok."

"Ona bakabilirsin," diye ısrar etti kadın. "Lütfen sadece ona bakın."

Gözlerindeki yalvarış Nahri'yi rahatsız ediyordu. "Ben ... oh, tamam. Ali, temizle

masaya. Siz" -çocuğu taşıyan adamlara başıyla işaret etti- "onu buraya getirin."

Çocuğu çarşafının üzerine yatırdılar. On yaşından büyük olamazdı, sık kırılmış siyah bukleleri ve geniş, masum bir yüzü olan sırim gibi bir gençti.

Bilinci yerinde değildi ama kolları garip bir şekilde iki yana açılmış görünüyordu, elleri dışa doğru açılmıştı.

Nahri nabzına baktı. Çok zayıf ve çok yavaştı. "Uyanmayacak mı?"

"Hayır, sayyida," diye yanıtladı yaşlı adam. "Bütün hafta uykusuzdu, başının hala ağrıdığından şikayet ediyor ve az konuşuyordu."

"Ve çatıdan mı düştü?" Nahri, morarmış kafatasının etrafındaki bandajı dikkatle açarak sordu. "Bu yaralanmaya bu mu neden oldu?"

Adam aceleyle, "Evet," diye cevap verdi.

Nahri incelemesine devam etti. Bir göz kapağını kaldırdı.

İçini bir korku kapladı. Gözbebekleri iyice büyümüştü, siyah renk neredeyse kahverenginin önüne geçmişti.

Ve Nahri hemen Daevabad'a geri döndü, hastaneye getirdiği aletleri gözden geçirirken Subha'yı takip ediyordu. *Ama nereden biliyorsun?* Nahri'nin bahçesinde gördüğü hastanın ayrıntılarını öğrenmek için Subha'yı sıkıştırıyordu.

Subha alay etmişti. *Birkaç gün önce kafasına darbe almış ve gözbebeği büyümüş. Kafatasında kan birikiyor, buna şüphe yok. Ve eğer serbest bırakılmazsa ölümcül olabilir. Bu sadece bir zaman meselesi.*

Nahri sesini kontrol altında tuttu. "Bir cerraha ihtiyacı var. Derhal."

Adamlardan biri başını salladı. "Biz Sa'idi göçmenleriyiz. Hiçbir cerrah bize yardım etmez. Sahip olmadığımız parayla peşin ödeme yapmadığımız sürece."

Kadın tekrar ona baktı, bakışları Nahri'yi paramparça eden bir umutla doluydu. "Ellerini onun üzerine koyup iyileşmesini dileyemez misin? İyi mi? Komşularım senin eskiden böyle yaptığını söylüyor."

İşte yine oldu. Eskiden yaptığı şey. Nahri'nin kalbinin derinliklerinde bir daha asla yapamayacağından korktuğu şey.

Gözlerini çocuğa dikti. "Kaynar suya ve bir sürü temiz bez parçasına ihtiyacım olacak. Birinizin de eczacının evine gitmesini istiyorum. Ona büyükbabasından kalan aletleri getirmesini söyleyin."

Kadın kaşlarını çatı. "Bütün bunlara ona elini sürmek için mi ihtiyacın var?" "Hayır, hepsine ihtiyacım var çünkü kafatasını açacağım."

Saçlarını geriye doğru bağlayan Nahri, Yakup'un getirdiği aletleri inceledi ve büyük büyükbabasının eski aletleri arasındaki küçük dairesel trefini fark ettiğinde Yaratıcı'ya şükretti.

"İşte bu," dedi matkabı çıkarırken. "Bir cerrahın soyundan geldiğiniz için ne kadar şanslısınız."

Yakup başını şiddetle salladı. "Sen aklını kaçırmışsın. O şey yüz yaşında. O çocuğu öldüreceksin ve hepimizi cinayetten tutuklatacaksın."

"Hayır, ben onun hayatını kurtaracağım." Ali'ye işaret etti ve matkabı ona uzattı. "Al Qahtani, bana borçlusun. Git bunu kaynat ve bana suyun içindeki neşteri getir."

"Nahri, sen-"

Çoktan Ali'yi çevirmiş, kazana doğru itmeye başlamıştı. "Az konuş, çok yardım et."

Yakup onun önüne geçti. "Nahri, seni tanıdığım bunca zaman içinde, daha önce hiç böyle bir şey yapmadın. Bahsettiğiniz şey, insanların ustalaşmak için yıllarca eğitim aldığı bir ameliyat."

Nahri tereddüt etti. Aslında ona katılıyordu - Subha'yla birkaç hindistancevizi ve kavun üzerinde pratik yapmıştı ama hepsi o kadar. Hayatının geri kalanını karakterize eden kargaşanın aksine, tipik olarak

İyileştirme konusunda temkinliydi ve revirde geçirdiği yıllar onu sadece daha dikkatli yapmıştı. Bir hastanın hayatının emanet edilmesi bir sorumluluk ve ayrıcalıktı, hafife aldığı bir şey değildi.

Ama Nahri aynı zamanda bu aile gibi insanların ne kadar umursamaz olduklarını da biliyordu.

tedavi edildi. Köylüler ve göçmenler, isimsiz kızlar ve isteksiz bir doktoru ikna edecek parası olmayan ebeveynler.

"Kahire'de dolaşp bir cerrahın onlara acıması için yalvaracak zamanları yok Yaqub. Bu çocuk şafağa kadar ölmüş olabilir. Denemek ve yardım etmek için yeterince şey biliyorum."

"Ya başarısız olursan?" Sesini alçaltarak yaklaştı. "Nahri, sen Burada işler nasıldır bilirsin. Dükkanımdaki o çocuğa bir şey olursa, komşuları ailem için gelir. Bizi buradan kovacaklar. mahalle."

Bu onu durdurdu. Nahri işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu; Daevabad'da da peşini bırakmayan aynı korkuydu bu. Duygular yükseldiğinde, topluluklarını ayıran çizgiler ölümcül bir hal alıyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yakup, eğer reddedersen anlarım ve bunu yapmam. Ama o çocuk ölecek."

Çizgili yüzünü duygular kaplamıştı. Çocuğun anne ve babası çocuklarının iki yanında nöbet tutmaya başlamıştı; annesi çocuğun ellerinden birini gözyaşlarıyla lekelenmiş yanağına götürmüştü.

Yakup onlara baktı, yüz ifadesinde kararsızlık vardı. "Vicdan geliştirmek için çok uygunsuz bir zaman seçtiniz."

"Bu bir evet mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Onu öldürmeyin."

"Elimden geleni yapacağım." Nahri onun gözlerinde hâlâ isteksizlik görerek ekledi,

"Ailesi için biraz çay yapıp onları geride tutabilir misiniz? Bunu görmek istemezler."

Sabunla temizlendi. Ali geri dönmüş ve aletlerini temiz bir bezin üzerine sermişti.

"Git ellerini yıka," diye emretti Nahri.

Ali ona endişeli bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü bana yardım ediyorsun. Tatbikat biraz güç gerektiriyor. Git hadi." Adam nefesinin altında mırıldanarak uzaklaşırken, kadın "Ve bol sabun kullan" diye seslendi.

Subha'nın ona öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışan Nahri, çocuğun alnının arkasında bir el genişliğinde bir noktayı ölçtü ve sonra dikkatlice

Saçlarını tıraş etti, kafa derisinde hassas bir kesik açmadan önce deriyi daha fazla sabunla ovdu. Kesikten anında fışkıran kanı temizledikten sonra küçük deri parçasını geriye doğru iterek altındaki kemiği ortaya çıkardı.

Ali onun yanında hafifçe sallandı. "Oh. İşte böyle görünüyor." Nahri, "Bana başka bir bez ver," diyerek kana bulanmış bezi değiştirdi.

Bir. "Şimdi matkap."

Matkabı Nahri'ye verirken elleri titriyordu ve matkabın ağırlığı Nahri'nin eline geçtikçe, Nahri'nin yapmak üzere olduğu şeyin şaşırtıcı olasılığı da artıyordu. Nahri deli miydi? Kim oluyordu da bu çocuğun hayatını ellerine alıp kafasına bir delik açıyordu? O bir hırsızdı, bir dolandırıcıydı.

Hayır, sen Banu Nahida'sın.

Nahri matkabı kafatasına dayadığında ellerinin titremesi durmuştu.

Daha sonra, ürkütücü bir sükûnet sessizliğinin ne zaman çöktüğünü söyleyemedi, ona uygun duanın çağırması gerektiği söylenen şeye benzer bir his. Matkabın sabit gıcirtısı ve kemik tozu ile kanın ıslak, kireçli kokusu vardı. Elleri ve bilekleri zonklamaya başladığında, Ali'ye birkaç raunt boyunca dikkatlice koçluk yaptı, ter derisinde boncuk boncuk olmuştu. Son kemik parçasının da yerinden oynamaya başladığını görür görmez onu durdurdu. Nahri devrildi, matkabı dikkatlice geri çekip kanlı bir kemik parçasını çıkarırken kalbi neredeyse duracaktı.

Konuşamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde işine baktı. Az önce *bir kafatasına delik açmıştı*. Heyecan derisinin altında uğulduyor, korku ve endişeyle katmanlaşıyordu.

Nefes al, diye hatırlattı kendine, Subha'nın sözleri aklına geldi.

Kafatasının hemen altında bir zar var. Altında kanın biriktiği yer var.

Delmeniz gereken yer orası.

Nahri neşterini eline aldı. Odanın sessizliği boğucuydu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlamaya hazır hissediyordu. Derin bir nefes aldı ve Yaratıcı'ya, Anahid'e ve teraziyi kendi lehine çevirmeye yardım etmek isteyen herkese dua etti.

Sonra zarı deldi. Kan doğrudan yüzüne püskürdü. Kalın, koyu, mor ve yağlı bir renkteydi.

Bu diğer kadının dikkatini çekti. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı çocuğun annesi, Yakup'la birlikte oturduğu yerden fırlayarak.

Ali aralarına girerek, Nahri'yi yakalayamadan onu yakaladı.

Nahri kanlı kesiğe bakarak donup kalmıştı. Koyu renkli sıvı damladıkça

Dışarı çıktığında, pembemsi sarı beynin çocuğun kalp atışlarıyla birlikte atmaya başladığını görebiliyordu.

Kıpırdadı.

Fazla bir şey değildi, sadece bir iç çekiş ve bir elin hafifçe seğirmesi. Ama sonra kapalı gözlerinin altında bir hareket oldu. Çocuk uykusunda mırıldandı ve Nahri bayılmamak için savaşıyor boğuk bir nefes verdi.

Arkasına baktı. Odadaki bütün gözler onun üzerindeydi, korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla bakıyorlardı.

Nahri sırtıttı. "Biri bana dikişlerimi uzatabilir mi?"

Onu dikmek gecenin geri kalanını aldı. Nahri çocuk gözlerini açana kadar bekledi ve sonra başka bir akrabası onu taşımak için bir tahtayla geldi. Evi sadece bir blok ötedeydi ve Nahri ailesine ona nasıl bakacakları konusunda kapsamlı talimatlar verdi ve öğlen saatlerinde kontrol için geleceklerini söyledi.

Babası ayrılırken özür dileyen, minnettar bir dağınıklık içindeydi. "Tanrı seni kutsasın," diye bağırdı. "Sana ödeme yapmanın bir yolunu bulacağız, söz veriyorum."

Nahri başını salladı ve annenin oğlunu kucağına alışı izledi. "Bana ödeme yapmana gerek yok," dedi kapıyı açık tutarak. "Yardım etmekten mutluluk duydum."

Şafak gökyüzünü yumuşatırken onların gidişini izledi. Kuş sesleri ve Nil'in kokusunu getiren esinti dışında ortalık sessizdi. Nahri derin bir nefes aldı, Navasatem geçit töreninin sabahından beri hissetmediği bir huzur ve amaç duygusu hissetti.

Hâlâ sihri vardı. Büyüsü gitmiş olabilirdi ama Nahri az önce bir hayat kurtarmış, eğitilmiş doktorların başarmak için şanslı olacağından şüphelendiği bir işlem yapmıştı. Eczane kapısına yaslandı, vücudundaki endişe ve heyecan boşalırken titriyordu ve sonra ıslak bulduğu için utanarak gözlerini sildi.

Ben her zaman olmak istediğim kişiyim. Daevabad'ın politikasını ya da insan dünyasının onun gibi bir kadına asla vermeyeceği sertifikaların eksikliğini unutun. Nahri bir şifacıydı ve bunu kimse ondan alamazdı.

İçeri geri döndü. Ali ve Yakup karşılıklı oturuyorlardı, ikisi de kanlı aletlerin ve paçavraların arasında sersemlemiş görünüyorlardı.

Hayır, sadece afallamamıştı - Ali onu hiç görmediği kadar kusmaya yakın görünüyordu. Nahri gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. "Sen benim düşüneceğim son kişisin."

titiz."

"Titiz değilim," dedi savunmacı bir tavırla. Matkaba doğru titreyen bir parmak kaldırdı. "O şeye bir daha *asla* dokunmak istemiyorum ama titiz."

Gülmemeye çalışarak elini onun omzuna koydu. "Neden ben temizlenirken sen de biraz uyumuyorsun? Çok gerginim."

Rahatlama yüzünü aydınlattı. "Tanrı seni korusun." Ali bir anda ortadan kayboldu, sanki bir karkadann tarafından kovalanıyormuş gibi ışıklar saçarak oradan uzaklaştı.

"Sana yardım edeyim," diye teklif etti Yakub. "Eczanemde beyin ameliyatı yapıldığını gördükten sonra uyuyabileceğimi sanmıyorum."

İşe koyuldular; Nahri kanlı paçavraları yıkanmak üzere bir çuvala dolduruyor, Yakup da aletlerini siliyordu.

Nahri masayı örtmek için kullandığı bezi rulo yaptı. "Önce senden izin almadığım için özür dilerim. Seni o duruma sokmamalıydım."

Yaquub dilini şaklattı. "Önce bir yabancı için risk alıyor, şimdi de özür diliyor. Yıllar önce beni dolandırmaya çalışan o kaba kız nerede?"

Gitti, uzun bir süre için. "Eğer nostaljik hissetmek istiyorsanız o enstrümanları çalabilirim."

Başını salladı, açıkça inanmıyordu. "Kabul etmek istesen de istemesen de daha iyiye doğru değiştin." Onun bakışlarıyla buluşmadan önce duraksadı. "Bunu bir şekilde başardın, değil mi? Gittin ve bir doktor olarak eğitim aldın."

"Öyle de denebilir."

Gözleri onunkilerden ayrılmadı. "Neredeydin, Nahri? Gerçekten mi?"

Aklından bir düzine bahane geçti ama Tanrı onu affetsin, yalan söylemekten çok yorulmuştu.

Nahri derin bir nefes aldı. "Uzun bir cin şifacıları soyundan geldiğimi ve dünyanın diğer ucundaki gizli bir büyülü krallıkta esir tutulduğumu söylesem bana inanır mıydınız?"

Yaquub homurdandı. "Bu hikayeyi sen bile satamazsın."

Nahri gergin bir kahkaha atmak zorunda kaldı, yüzündeki kan çekildi.

"Tabii ki

Hayır," dedi hayal kırıklığıyla savaşıyor. "Böyle çılgın bir masala kim inanır ki?"

Yakup yine ateşin üzerine bir çaydanlık koydu. "Nerede öğrenmiş olursan ol, hayret verici bir başarı," dedi çay yapraklarını iki cam bardağa kaşıklayarak. "Hakkında hikayeler yayılacak."

"Özellikle de onlara ödeme yapmadığım için."

"Bu potu tatlandırıyor."

Nahri aletleri kurularıp temiz bir beze sardıktan sonra Yakup ona oturmasını işaret etti. "Gecemi mahvettin, o yüzden şimdi Benimle biraz çay iç," diye emretti ve ona bir bardak uzattı. "Seninle konuşmak istiyorum."

Anında endişelendi. "Eğer bu taşınmamızla ilgiliyse, başka kalacak yerler bulabilirim-"

Onu susturdu. "Senden gitmeni istemiyorum. Tam tersini istiyorum. Kalmanı istiyorum."

Nahri kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Çayına üfledi. "Yaşlandığım bir sır değil -siz de bu konuda iğrenç yorumlar yapmıştınız- ve ailemden hiç kimse eczaneyi devralacak donanıma sahip değil. Karım ve ben burayı satmayı düşünmüştük ama acaba sen ve arkadaşın kalıp devralmak ister misiniz?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Açıkçası Yakub'un söylemesini beklediği *son* şey buydu. "Ben eczacılık eğitimi almadım," diye kekeleydi. "Eczacı olarak eğitim almadın... Tanrı aşkına, az önce

Beyin ameliyatı masada! Burada kendi muayenehanenizi kurabilir ve itibarınızın kendi adına konuşmasına izin verebilirsiniz. Ve eğer bu kadar endişeliyseniz, henüz emekli olmaya hazır değilim. İkinizi de yanıma almaktan büyük mutluluk duyarım.

birkaç yıllığına çıraklar."

Teklif o kadar nazik ve mükemmeldi ki Nahri'nin tek yapabildiği itmek için sebeplerim var. "Ben bir kadını. Bırakın doktor olmayı, kimse beni bir eczacı olarak bile ciddiye almaz."

"O zaman canları cehenneme. Şehirde özellikle kadın hastalar üzerinde çalışan kadınlar olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

"Zengin kadınlar. Onların yanında çalışan doktorların kızları ve eşleri."

"Çok *yalan*." Yakub'un bardağındaki çayın bir kısmı onun coşkusuyla döküldü. "Ağzından çıkan her kelime, hırslarını ilerletmek için bir yalandı. Eminim kendin için uygun bir geçmiş yaratabilirsin. Kocan olmayan kişi hangi gizemli ada krallığından geliyorsa orada tıp eğitimi aldığını iddia edebilirsin."

Nahri arkasına yaslandı. Kendini durduramadan önce, önünde böyle bir geleceğin döndüğünü görebiliyordu. O iyi bir şifacıydı. Belki zengin soylular ve süslü yabancılar diploması olmayan sözde bir kadın doktora burun kıvrılabildi ama o çocuğun ailesi gibi insanlar? Onun büyüdüğü insanlar gibi.

arasında mı? Nahri gibi biri bir lütuf olurdu. Fazla para veremiyorlarsa kimin umurundaydı? Eczacı ondaydı ve her zaman üçkâğıt yapmanın yollarını bulmakta iyiydi. Ali'nin rakamlarla arası iyiydi. Rahat bir yaşam sürmelerine yetecek kadar kazanacaklardı.

...

Yaqub'un önerdiği geleceğin, Mısır'da büyürken istediği gelecek olması dışında. Artık yeni sorumlulukları ve Daevabad'da onu bekleyen insanlar vardı. Nahri o küçük çocuğu kurtarmış olmanın heyecanını hissetse de, elindeki tüm güç bu değildi. Sihriyle daha pek çok kişiyi kurtarabilirdi ve sihrini geri kazanmanın bir yolunu bulana kadar, asla gerçekten olabileceğine inandığı kişi olamayacaktı.

Yakup onun gözlerindeki duyguyu görmüş olmalıydı. Çayını bıraktı ve onun eline uzandı. "Nahri, çocuğum, ikinizin neyden kaçtığınızı bilmiyorum. Bundan sonra ne planladığınızı da bilmiyorum. Ama burada bir hayatın olabilir. İyi bir hayat."

Nahri titrek bir nefes alarak onun elini sıktı. "Bu inanılmaz nazik bir teklif. Bunu düşünmem gerek."

"İhtiyacın olan zamanı ayır," dedi Yaqub sıcak bir sesle. "Arkadaşınla konuş." Gülümsedi. "Ama bence Kahire'nin senin gibi birine ihtiyacı var."

Nahri aynı fikirde değildi.

Ama Daevabad'ın ona daha fazla ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

9

Ali

Ali aylarca açık kafataslarıyla ilgili kâbuslar görecekti ama Nahri'nin ertesi gün onu götürdüğü muhteşem pazar bunu fazlasıyla telafi etti. Burası hayallerindeki insan pazarıydı ve Ali insanların onu görmemeye meyilli görünmesine şükrederek büyük bir zevkle dolaştı çünkü merakını kontrol etmeye bile çalışmıyordu. Bunun yerine, dükkândan dükkâna, tezgâhtan tezgâha koşuyor, eline geçen her şeye dokunuyor ve işlemeli duvar halılarını, marangoz aletlerini, aynalı fenerleri, cam gözlükleri ve ayakkabıları dizginlenemez bir coşkuyla inceliyordu.

"Oh," diye bağırdı, uzakta bir metal parıltısı yakaladı. "*Kılıçlar.*"

"*Hayır,*" dedi Nahri, son derece kötü oturan elbisesinin kolunu çekştirerek

Yaqub'dan ödünç aldığı galabiyya. "Az kalsın seni oyuncak tavuklara kaptırıyordum. Kılıçlara bakmaya gitmiyoruz. Asla ayrılmayacağız."

"O 'oyuncak tavuklar' mekanik yaratıcılığın harikalarıydı," diye kendini savunan Ali, bir çekiç çektiğinde bir çift teneke tavuğun başını sallayarak boyalı cam tanelerini "yiyor" gibi görünmesini sağlayan büyüleyici cihazı hatırlamaktan zevk alıyordu. Cihazı parçalarına ayırmak ve nasıl çalıştığını görmek için yanıp tutuşuyordu.

"Evet. Çocuklar için mekanik yaratıcılık harikaları."

"Daevabad'ın çarşısıyla ilk karşılaşmanızda aynı derecede büyülenmediğinize inanmayı reddediyorum."

Nahri ona, Ali'nin içini ısıtan küçük, günah çıkaran bir gülümseme verdi. "Belki biraz. *Ama*"- incelemekte olduğu kahve fincanını çekti

"Sana göstereceğim daha iyi bir şey var."

Bir sonraki sokak kapalıydı, dar yol geometrik bir bal peteği şeklinde oyulmuş bir tavanın altından kıvrılıyordu. Bir köşeyi döndüler ve orada, kilimlerin ve sandıkların üzerine yayılmış bir kitap ve parşömen denizi vardı.

"Oh," dedi Ali tekrar. "Evet, evet, bu kılıçlardan daha iyi." Hemen ilk dükkâna yöneldi, her şeyi incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Kitapların yanı sıra sıra haritalar ve mavi kadife üzerine serilmiş denizcilik parşömenlerine benzeyen şeyler vardı.

Ali onları incelemek için diz çöktü. Haritalar çok güzeldi, minyatür şehirler ve minik teknelerle zengin bir şekilde resmedilmişti. Bir nehrin parlak mavi çizgisini izledi, elle çizilmiş tepeleri ve üç adayı inceledi.

"Burası Kahire mi?" diye sordu.

Nahri omzunun üzerinden baktı. "Olabilir mi? Coğrafyayla aram pek iyi değildir."

Dalgın dalgın sakalını çekiştirerek haritaya baktı. "Nil ne kadar güneye gidiyor?"

"Oldukça uzak sanırım. Güney kısımlarının Ta Ntry'den geçtiği izlenimine kapılmıştım."

"İlginç," dedi usulca.

"Neden?"

Ali onun sesindeki temkinli tonu fark etmedi. "Sadece düşünüyordum," diye mırıldandı ve başka nelerin mevcut olduğunu görmek için haritaları taradı.

"Burada kalıp nehirleri düşünebilirsiniz. Yolun aşağısında tıbbi metinler satan bir adam hatırlıyorum. Mümkün olduğunda yetiş."

Bir onay mırıldanarak harita yığınını karıştırdı. Nil'i gösteren bir tane daha vardı. Ali, nehrin kollara ayrıldığı yerleri inceleyerek ve Arapça notlardan anlayabildiği kadarını anlamaya çalışarak güney kısımlarını takip etti, isimlerin çoğu yabancıydı.

Ama ötesindeki topraklar hakkında çok şey duymuştu. Yemyeşil dağlar ve insan kalıntıları arasında inşa edilmiş gizli kaleler, neredeyse Am Gezira'yı öpecekmiş gibi görünen çöl yarımadası ve Ali'nin annesinin dizinin dibinde hikâyelerini dinleyerek büyüdüğü nemli, muson kıyısı.

Ta Ntry.

Amma.

Hatset şimdiye kadar evde olmalıydı, değil mi? Çok uzak görünüyordu, ama ...

Ali başparmağını boyalı toprakların üzerinde gezdirirken zihni dönüp duruyordu

Olasılık. Hâlâ kederiyle mücadele ediyordu ama Daevabad'a dönmenin yollarını sessizce düşünmeyi bırakmamıştı. koşullar zihninde bir bulmaca gibi dönüp duruyordu.

Ve işte yeni bir parça.

Ali ayağa kalktı, elinde hâlâ haritalar vardı. Bir bakışta Nahri'nin birkaç durak aşağıda, kendi incelemesine dalmış olduğunu gördü. Ona seslenmek için ağzını açtı, sonra durdu.

Hayır, bırak öyle kalsın, dedi kendi kendine, arkadaşını görünce içinden bir şefkat dalgası geçti. Onu umutlandırmayacaktı, henüz değil. Dışarıdan bakıldığında Nahri ondan daha iyi görünüyordu ama Ali buna inandığından emin değildi. Ali'nin acısı iliklerine kadar işlemişti ama basitçe kök salmıştı: sevdikleri öldürülmüş ve evi fethedilmişti. Nahri'nin tüm dünyası altı yıl içinde ikinci kez alt üst olmuş, öldüğüne inandığı annesi ve Afşin de dahil olmak üzere görünüşte ona yakın olan herkes tarafından ihanete uğramıştı.

Ayrıca, Ali bu kısmı kendi başına halledebilirdi. Kitapçıya yaklaştı.

"Barış senin üzerine olsun. *Esselamu aleyküm!*" Ali bağırdı, İnsanın yüzünün önünde parmaklarını şıklatıyor.

Adam gözlerini kırptırdı, başını eğerken yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirdi. "Alo?" dedi, sesi kelimeden emin değilmiş gibi çıkıyordu.

"Bunları satın almak istiyorum," diye açıkladı Ali. Çantasını karıştırıp Yakup'un bu sabah verdiği paraları aradı. Eczacı yeni cilalanmış tezgâhına hayranlıkla bakarak ağlamıştı. *"Sen bir lütufsun. Sen . . . Adın her neyse artık,"* diye eklemişti, çünkü her gece Ali'nin adını ve bazen de varlığını yeniden unutuyor gibiydi.

Ali paraları uzattı. "Bu yeterli mi?"

Kitapçı paralara baktı ve aniden tekrar gözlerini kırptırdı.

"Evet," dedi Ali'nin elindeki kağıtları süpürerek. "Tam miktar, evet." "Ah," diye cevap verdi Ali, tüccarın parasını küçük bir sandığa kapatırkenki neşesini kaçırmadan. Ali, tüccarın parasını küçük bir sandığa koyarken ama az önce aldatıldığından oldukça emindi. "Ne yapıyorsun?"

Ali, Nahri'nin sesiyle sıçradı. "Yok bir şey!" dedi hızla, arkasını döndü ve az önce ne kadar kolay dolandırıldığını anlamamasını umdu. "Peki şimdi nereye?"

"Öğle yemeği. Daevabad'da bana getirdiğin ziyafetin karşılığını düzgün bir Mısır yemeği ile ödemenin zamanı geldi."

10

Nahri

Nahri çatıda Ali'nin yanına uzandı, ziyafetten arta kalanlar onları çevreliyordu. "Yenilgiyi kabul ediyorum," diye itiraf etti. "İnsan yemeği daha iyi."

"Sana söylemiştim," diye cevap verdi, karpuzun son dilimini bitirip kabuğunu bir kenara atarken. "Uydurma baharatlar kızarmış sokak hamurunun yanında hiç kalır."

"Yine de yemeğimizin tadını çıkarmak için seçtiğin yer tam sana göre bir cin," diye dalga geçerek tırmandıkları yıkık dökük binayı işaret etti. Şehrin kalbi uzaklaşırken terk edilmiş bir hanqah, bir Sufi tekkesi gibi görünüyordu. "İnsanlar harabelere musallat olduğumuza inanıyor, değil mi?"

"Aynen öyle. Gençken saklanmak için harika bir yerdi ve mükemmel bir manzarası var," dedi Nil'in parıltısına karşı kahverengi kubbelerin ve minarelerin yayılışına bakarak.

Ali kendini oturur pozisyona itti. "Öyle." Ama sonra yüzünü keder kapladı ve keyif alıyor gibi görüldüğü kısa süreli neşesini yok etti. "Hisar kulesinden Daevabad'ın böyle bir manzarası vardı," dedi yumuşak bir sesle, parmaklarını kırık tuğlaların üzerinde gezdirerek. "Yok olduğuna inanmak hâlâ zor. Hisar uzun zamandır benim evimdi, diğer askerler de ailem gibiydi."

Sözleri beni çok etkiledi. "Revir ve Nisreen hakkında da böyle hissetmiştim. Cemşid de öyle," diye ekledi, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Cemşid ailesindendi ve Nahri Daevabad'da yaptığı son şeylerden birinin Ghassan'ın kardeşinin hayatını kendi çıkarları için kullanma girişimini reddetmek olduğunu hatırlamaktan kendini alamadı. ona şantaj yaptı. Ghassan birkaç saat daha yaşasaydı, bunu kabul edebilirdi.

-Nahri'nin gözleri önünde Cemşid'i öldürdü.

Ve bunun olmasına izin vermeye hazırdı: hepsi şu anda yanında oturan adamın hayatını kurtarmak için, babasını alaşağı etmesi umuduyla. Henüz Ali'ye bunları anlatmaya cesaret edememişti. Nahri bu konuşmaya hazır olduklarını düşünmüyordu.

"Kaveh hain bir yılan olabilir ama eminim oğlunu güvende tutmak için bir planı vardır." Ali'nin yüzü düştü. "Gerçi Cemşid Münteher'i öğrendiğinde... çok yakındılar."

Lütfen onu sevdiğimi söyle. Onun için daha önce ayağa kalkmadığım için üzgün olduğumu söyle. Nahri gözlerini sıkıca kapattı. Bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyordu. Travmayı bastırarak, aksi takdirde onu bütünüyle yutacak olan keder ve öfkeyi geri iterek hayatta kalmıştı.

Büyük bir davulun aniden patlamasıyla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Ali sıçradı ve belindeki hançere uzandı.

"Rahatla," diyerek elini aşağı indirdi. şarkı sesleri çoktan gelmeye başlamıştı. "Muhtemelen bir düğündür." Duvarın üzerinden baktı, aşağıdaki labirent gibi sokakları araştırdı. "On yıl önce olsa peşine düşer ve yemek için misafirmişim gibi davranırdım."

"İster inanın ister inanmayın, Bir Nabat'ta biz de aynısını yapardık. İnsan festivallerini takip eder ve artıklarını geri getirirdik. Sihir konusunda yetenekli insanlar tüm ziyafeti yeniden yaratabilir." Hayal kırıklığı Ali'nin sesini renklendirdi. "Peki, Diğerleri gitti. Bana hiç izin verilmedi. Kimse sağduyulu olabileceğimi düşünmedi."

Nahri sırtıttı. "Sen, insanların yanında ağzını sıkı tutmuyor musun? Bunu asla hayal edemezdin." Durakladı, içinde başka bir soru olduğunu hissetti. "Ama orayı sevdin. Normal bir hayat gibi bir şey yaşamak."

"Bayıldım." Ali dirseklerine yaslanmış, gözlerini Kahire'ye dikmişti. "Zaman zaman biraz yalnızlık çekiyordum ve tam olarak uyum sağlayamıyordum. Ama işe yaradığımı hissetmek hoşuma gidiyordu. Sanki iyi bir şeyler yapabiliyormuşum gibi." İç çekti. "Bunu Bir Nabat'ta yapmak Daevabad'da yapmaktan çok daha kolaydı."

"Evet," diye mırıldandı. "Sanırım bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Ali onunla yüzleşmek için döndü. "Hastanız nasıl bu arada?" "İyi, Tanrı'ya şükür." Nahri bu sabah çocuğu kontrol etmişti. Onun Kesi harika görünüyordu ve vücudunun sol tarafında biraz zayıflık olsa da hayatta kalmıştı. "Annesi ağlamayı ve beni öpmeyi bırakmadı." "Getirdiğin kurabiyelerin nemli olduğunu sanıyordum." Ama bir şey vardı. Ali'nin gözlerindeki ciddiyete şaka dokunmadı. "İyi olacağını duyduğuma sevindim. Çünkü konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Süleyman'ın mührü ve büyümüzün geri dönmediği gerçeği hakkında."

Nahri çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Muntadhir bunun birkaç gün sürebileceğini söyledi."

"Beş yıl oldu. Ve Nahri, hiçbir şey değişmedi. Cin yeteneklerime ya da mühre dair hiçbir şey hissetmiyorum." Ali göğsüne dokundu. "Su büyümü çağırdığımda kalbimde bir acı oluyor ama hepsi bu. Tabii sen ..."

"Hayır." Nahri her sabah iyileşme büyüsüne uzanarak uyanıyor, onun geri dönmesi için yanıp tutuşuyordu.

"O zaman sanırım yeni bir plana ihtiyacımız var." Ali taşıdığı çantaya uzandı. "Belki Manizheh ve Dara'nın büyülerini ellerinden alındı, belki de herkesin, ama emin değiliz ve öylece bekleyemeyiz.

Burada. Ne bizim için ne de birlikte yaşadığımız insanlar için güvenli değil. Halkımızla yeniden bağlantı kurabileceğimiz bir yer bulmalı ve ittifaklar, bir ordu kurmaya başlamalıyız..."

İttifaklar. Bir ordu. Nahri'nin zihninde bir uğultu yükseliyordu.

Boğazını temizledi, birden konuşmakta zorlandı. "Nerede?" diye sormayı başardı. "Ta Ntry." Ali çantasından bir tomar kâğıt çıkardı - hayır, kâğıt değil,

Haritalar.

"Bu yüzden mi haritalara bakıyordunuz?"

"Evet. Ve bak-" Haritada bir noktayı işaret etti, Sazlık Denizi'nin ötesindeki altın topraklarda bir yeri. "Am Gezira yakın, ama Manizheh'in güçlerine hâlâ sahip olması ihtimaline karşı vebasını daha fazla Geziriye bulaştırma riskini almamalıyız bence. Ama eğer güneye gidecek olursak..." İşaret parmağını daha da aşağıya doğru uzatarak okyanus kıyısını izledi. "Annem Shefala'dan-işte." Ali görünmez bir noktaya dokundu. "Annem evde olmak. Ta Ntry kendi başına bir güç; parası, savaşçıları ve büyük ölçüde kendi kendine yetecek kadar kaynağı var."

Ta Ntry. Nahri tüm bunları anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Kraliçeyle olan sallantılı ilişkisi bir yana, Nahri Hatset'e gitmenin bilgeliğini inkâr edemezdi - kurnaz anaerki Manizheh için doğal bir eşleşme gibi görünüyordu.

Ama Kahire'den ayrılmak . . . "Ta Ntry'de hoş karşılanır mıyız?" Nahri sordu. "Muntadhir her zaman Ayaanle'nin bize karşı komplo kurduğunu söylerdi."

"Bu konuda bir şeyler olabilir." Nahri kaşlarını kaldırıncaya Ali hemen ekledi: "Ama Shefala'daki kütüphanenin olağanüstü olduğu söyleniyor. İlk fetih sırasında Daevabad'dan alınan pek çok metne sahipler ve

O kitaplarda Süleyman'ın mührü hakkında bir şeyler bulabiliriz. Belki de kaçırdığımız bir parça vardır, tüm bunları düzeltmenin ve sihrimizi geri kazanmanın bir yolu."

Yaratıcı, Nahri sihrini geri istiyordu. Ama görünüşe göre ailesinin çalınan arşivlerini saklayan ve güvenmediği bir hükümdar tarafından yönetilen bir başka işgüzar cin mahkemesi... "Yapamayız. Oraya gitmenin bir yolu yok."

"Var." Ali yine haritayı işaret etti. "Yelken açıyoruz."

Nahri ona şüpheli bir bakış attı. "Yelken açmayı biliyor musun?"

"Biraz biliyorum. Ama daha da önemlisi, bunu yapabilirim." Ali korkulukların üzerinden eğildi ve nehrin durgun akıntısında sürüklenen devrilmiş bir palmye ağacını işaret etti. Ağaç aniden durdu ve sonra sanki bir su altı zinciri tarafından çekiliyormuş gibi rotasını değiştirerek Ali'nin eline doğru ilerledi. Elini bıraktı ve ağaç dönmeye devam etti.

Göğsünü ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Acısız olmayacak." Nahri'ye baktı ve Daevabad düştüğünden beri Nahri ilk kez onun gözlerinde umut gördü. "Ama sanırım işe yarayabilir."

Nahri ona baktı, sanki etrafında bir kafes yokmuş gibi davranmaya çalıştı. "Bu çok tehlikeli. Çok uzak. Hepimiz güçsüzüz ve sen bir kütüğü nehrin yukarısına çıkarabildiğin için çöller ve ormanlar arasında bir yürüyüşe mi çıkmak istiyorsun?"

Ali söndü. "O zaman ne önerirsiniz?"

Nahri tereddüt etti ama sadece bir anlığına. "Daha uzun kalmayı düşünebiliriz." Nahri onun bakışlarını tuttu, kendini sevdiğinden daha savunmasız hissediyordu. "Yakub eczaneyi devralmamı istiyor."

"*Eczacıyı devralmak* mı?" Ali şaşkın bir sesle tekrarladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizi çırak olarak yetiştirmeyi teklif etti," diye açıkladı Nahri. "Emekli olduğunda burası bize miras kalacak ve ben de orada hasta bakabileceğim. Doktor ya da ona benzer bir şey olabilirim, başka kimseye parası yetmeyen insanları tedavi edebilirim."

Ali gözle görülür bir şekilde şok olmuştu. "Kahire'de kalmaktan bahsetmiyorsun.

daha uzun. Kalıcı olarak kalmaktan bahsediyorsun."

"Ya öyleysem? O kadar kötü mü olur? Burada iyi bir hayatımız olabilir. İnsanlara yardım edebiliriz!"

"Nahri." Ali çoktan başını sallamaya ve ayağa kalkmaya başlamıştı.

"Bunu bir düşünür müsün?" Kadın, sesindeki yalvarıştan nefret ederek onu takip etti. "Sadece *biz olabiliriz*: Nahri ve Ali. Ölümcül bir kan davasına kilitlenmiş Nahid ve Qahtani değil." Çaresiz hissederek devam etti: "Burayı seviyorsun, değil mi? İstedğin kadar insan oyuncağına

bakabilirsin.

Yaqub'un dükkânını temizler ve defterleriyle muhasebecilik oynarım; hem de pervasız bir komploda öldürülmemenin avantajıyla. *Mutlu* olabiliriz."

"Burada kalamayız. *Yapamayız*-" diye tekrarladı Ali, Nahri gözlerindeki merhametten nefret ederek arkasını döndüğünde. "Özür dilerim. Keşke kalabilseydik ama Manizheh mühür için gelecek. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Bu sadece bir mesele. zaman."

"Bunu bilmiyoruz," diye karşı çıktı Nahri şiddetle. "Tek bildiğimiz, onun gölde boğulduğumuzu sanıyor. Sihri olsa bile, ne olmuş yani? Tüm dünyayı mı arayacak?"

"Tüm dünyayı aramasına gerek yok." Ali tereddüt etti. "İnsan evine olan sevgini saklamadın. Elbette sorulsa, Darayavahoush olur."

"Dara benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyor."

Bunu gergin bir sessizlik izledi. Ali ellerini başının arkasında birleştirerek uzaklaştı ama Nahri çatıdaki yerinden kıpırdamadı. Eğer yapabilseydi, kendini oraya sabitlerdi.

Zorlukla nefes alarak, çalkalanan duygularını kontrol etmek için savaştı. Nahri her zaman en iyisini soğukken yapmıştı. Pragmatik. "Belki sonsuza kadar sürmez," dedi bir uzlaşma yolu bulmaya çalışarak. "Büyü geri gelirse harika olur. O zaman Ta Ntry'ye gitmeyi düşünüyoruz. Ama ya dönmezse? Yedek bir planımız, burada güvenli bir hayatımız var."

"Burada asla güvende olmayacağız ve etrafımızdaki hiç kimse de olmayacak." Ali alnındaki işarete dokundu. "Bununla olmaz. Bildiğimiz kadarıyla

ifrit bizden sonra. Yaqub'un peşinde. Ve ben güvende olmak *istemiyorum*. Halkım güvende değilse. Kız kardeşim güvende değilse."

"Sonra ne olacak? Ta Ntry'ye gidip başka bir anlamsız savaşta savaşmak için bir ordu mu kuracağız?" Ellerini havaya kaldırdı. "Ali, gölü bir canavara dönüştürdüler ve tek bir gecede binlerce cini öldürebilecek bir veba tasarladılar. O ifritlerle müttefik. Yapmayacağı şey yok. kazan."

"O zaman karşılık vermenin bir yolunu bulacağız!"

"Senin karşılık verdiğin gibi mi?" Ali onun sesindeki meydan okuma karşısında döndü ama Nahri devam etti. Onun görmesini sağlamalıydı. "O gece kaç Daevas öldürdün?"

Yüzünde bir parça öfke çiçek açtı. "Öldürdüğüm Daevalar askerdi. Evimi işgal eden, arkadaşlarımı öldüren ve tüm kabilemi katletmek isteyen askerler."

Nahri ona eşit bir bakış attı. "'Daevas'ı 'djinn' olarak değiştir, bahse girerim Dara'nın kendi kendine söylediği şey budur."

Ali ona tokat atmış gibi geri adım attı. "Ben onun gibi değilim. Onun yaptığı şeyleri yapacağıma boğazıma bıçak dayarım." Gözlerini kırptırdı, gözlerindeki öfkenin yerini acı almıştı. "O benim kardeşimi öldürdü. Bana nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Çünkü senin için bunu istemiyorum!" Nahri patladı. "Bunu *kendim* için istemiyorum! O gece sarayın çatısında ona benziyordun ve ben ..." İçinde hastalıklı bir his yükseldi. "Sana yardım ettim. Üç Daeva'yı öldürmene yardım ettim. Peki ya babanın göğsünü kestiğimde, Ali? İyi hissettim. Kendimi *tatmin* olmuş hissettim."

Ali titreyerek tekrar arkasını döndü ve aralarına mesafe koymak istercesine çatıyı geçti.

O da onu takip etti, giderek daha da telaşlanıyordu. "Ama görmüyor musun? Savaşa gitmemize gerek yok. Bırak boğulduğumuzu düşünsünler. Sen ve ben denedik, tamam mı? Çoğu kişiden daha çok denedik. Hastaneyi inşa ettik ve bak ne oldu. Daevalar Şafitlere saldırdı, Şafitler Daevalara saldırdı ve annem onu öldürmeden önce baban insanları katletmeye hazırды.

Daevabad bir ölüm tuzağı. Onu düzeltmeye çalışan herkesi yozlaştırır ve mahveder. Ve biz bundan kurtulabiliriz. İkimiz de. Burada birlikte bir hayatımız olabilir. İyi bir hayat."

Ali çatının kenarında durdu, zor nefes alıyordu. Ve sonra Nahri onu gördü, yüzünde bir özlem titreşimi. Bu özlemi biliyordu. Başkalarında bunu fark etmeye ve sonra da işaretinin gizleyemeyeceği kadar aptalca olan arzusunu kullanarak yaklaştırmaya alışkındı. Dudaklarında yarım düzine yanıt dolaşıyordu, şu şekilde

Onu kalmaya ikna etmek, kabul etmeye zorlamak için.

Ama Ali'nin artık bir hedef olmaması gerekiyordu; onun arkadaşı olması gerekiyordu.

Arkasını döndü, ifadesindeki acı gitmişti. Hayır, sadece geçmemişti - Ali sanki kendisi de bir işaret okuyacakmış gibi *ona* odaklanmıştı ve Nahri bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Hiçbir Qahtani'nin size söylemeye hakkı olmayan bir şey söylemem gerekiyor ama söylenmesi gerekiyor ve başka kimse yok," diye başladı.

"Manizheh bizi avlamasa bile, büyüümüzü geri alamasak bile, burada kalamayız. Sonuçları ne olursa olsun geri dönmek bizim görevimiz. Bu karmaşaya ailelerimiz sebep oldu ama

Bunun bedelini ödeyecek olanlar sadece onlar değil. Bunun bedelini ödeyecek on binlerce masum sivil var. Ve siz ve ben, ne kadar cazip olursa

olsun, bunu görmezden gelemeyiz."

Nahri onun suratına bir yumruk indirebilirdi. "Haklısın. bana bunu söylemeye hakkın var. *Cezbedici mi?* Yani buradaki insanlara yardım edebilecekken Daevabad'da ölmek istemediğim için bencil miyim?"

"*Bencil olduğunu söylemedim-*"

"Yapmış da olabilirsin." İçinde hem kendine hem de Ali'ye karşı öfke yükseldi. Nahri neden inatçı bir cin prensini yanında kalmaya ikna etmeye çalışarak havasını boşa harcıyordu?

Çünkü onun senin yanında kalmasını istiyorsun. Çünkü Nahri insanların dünyasında yalnız, özverili bir doktor olmak istemiyordu. Onu tanıyan biriyle kötü çay içmek ve kitaplara göz atmak istiyordu. Bir hayat, bir arkadaş istiyordu.

Nahri'nin Ali'ye ihtiyacı yoktu. Onu istiyordu.

Bu da onu bir zayıflık haline getiriyordu. Nahri bu kelimeyi Nisreen'in, Ghassan'ın ve Manizheh'in seslerinde duyabiliyordu. Ali buydu, hepsi buydu, Daevabad'ın tamamı buydu. Mısır'da olduğu gibi yaşamaya devam etmeliydi. Bağlanmak yok, bir hastane ya da daha iyi bir gelecek hayali yok. Sadece hayatta kalmalıydı.

Gökyüzü aniden karardı, güneş Piramitlerin arkasında battı. Nehir trafiğinin mırıltısı ve kalabalık şehir ruhunu çekiyordu. Her şey birden o kadar kırılgan gelmişti ki Kahire'yi göğsüne bastırmak ve asla bırakmamak istiyordu.

"Unut gitsin," diye açıkladı. "Nefesimi boşa harcamayacağım. Seni yine kendinden kurtaracağım. Daevabad'da ölmek mi istiyorsun? Tamam. Ama bunu tek başına yapacaksın."

Nahri onu çatıda bırakmak için arkasını döndü ama adam çoktan onu takip etmeye başlamıştı.

"Nahri, mühür için gelecek."

Arkasına baktı. Bu bir hataydı. Çünkü Ali'nin gözlerindeki yalvaran bakış, Nahri'nin kalbinin ezip atmak istediği bir parçasını çekiştiriyordu.

Bunun yerine onu ezdi. "O zaman sana verdiğime memnunum."

Nahri hışımla hankahtan uzaklaşırken öfkeden titriyordu. Alizayd al Qahtani'nin ve idealizminin canı cehenneme. *Daevabad*'ın, yardım etmeye çalıştığı lanetli, zehirli şehrin canı cehenneme. Büyük Tapınak'ta kendilerini şehit eden Nahidler için yeterince türbe vardı. Nahri onlara katılmayı planlamıyordu.

Eczacıya geri dönmedi. Önce Ali geri dönsün, eşyalarını toplasın ve o gülünç Nil macerasına çıksın. Belki o zaman

açlıktan ölür ve bir akarsuda kaybolursa, onu dinlemesi gerektiğini anlayacaktı.

Onun yerine yürüdü. Nehir kıyısı boyunca değil, Kahire'nin derinliklerine, tepelere doğru uzanan kalabalık caddelerden ve yeni göçmenlerin yaşadığı mahallelerden geçerek. Nahri sular altında kalan Nil'in tefekküre davet eden sessiz huzurunu istemiyordu. Dikkatinin dağılmasını, gürültülü insan yaşamını ve aktivitelerini istiyordu: oynayan çocuklar ve dedikodu yapan komşular. Bir grup intikamcı, savaşçı cinin ölümcül politikalarının içine çekilmek yerine son yarım on yıldır yaşaması gereken normal hayatı. Ayaklarının onu nereye götürdüğüne dikkat etmeden yürüdü, bir yanı o kadar kaybolacağını umuyordu ki Yaqub'a geri döndüğünde Ali gitmiş olacak ve sihirli dünyayla olan son bağından da kurtulmuş olacaktı.

Yine de, her şeyi bir kenara bırakma arzusuna rağmen, Nahri kendini her şeyin başladığı mahallede bulduğunda şaşırmadı.

Zarı yaptığı boş arsaya ürkütücü bir şekilde dokunulmamıştı, ancak mahalle daha da kalabalıklaşmış, çevredeki apartmanların üzerine fazladan katlar inşa edilmiş ve duvarlara kulübeler yapılmıştı. Yakub insanların Mısır'da bir şeylerin değişmekte olduğu konusunda umutlu olduğunu söylemişti. Fransız işgali yenilgiye uğratılmıştı ve yeni yabancı hükümdarları reform sözü veriyordu. Fırsat arayan daha fazla insan şehre taşınıyordu.

Onlara yapmamalarını söylemek istedi. Hayallerinin yıkıldığını görmek, onlara hiç sahip olamamaktan daha çok acı veriyordu.

Ancak kimsenin bu grup için umut beslemeye cesaret edemediği görülüyordu. Sade Toz karesi çöplerle doluydu, tek sakin bıyıklarını temizleyen turuncu bir kedi idi.

Baseema'yı ilk kez düşünmüyordu. Kızın cesedini kederli annesine, bir gece önce Nahri'nin yanaklarını öpüp onu kutsayan annesine götürmeden önce Dara'nın okunu boğazından çıkarmışlar mıydı?

Baseema'nın parmakları ifritin elinden kömürleşmeye başlamış, son anlarını acı içinde geçirmiş olmasının tek nedeni Nahri'nin bir hevesle Divasti'de şarkı söylemeye karar vermesi miydi?

O kızın ölümünden Dara ve Vizaresh kadar sen de sorumlusun. Nahri'nin anlamadığı geleneklerle uğraşması, iyileştirme amaçlı yetenekleri masum insanları kandırmanın bir yoluna dönüştürmesi tarif edilemeyecek kadar kibirli idi.

Gökyüzü kararıyordu, akşam ezanı çoktan okunmuştu. Nahri'nin tek başına genç bir kadın olduğu için endişelenmesi gerekirdi ama garip bir

şekilde,

Büyüsü kaybolmuş olsa da etrafındaki insanlardan çok az korku duyuyordu. Daevabad'da geçirdiği zaman onu değiştirmiş, bir zamanlar kendisinden saydığı insanlardan ayırmıştı.

Tekrar benim olacaklar. Her zaman istediği gelecek sonunda onun ellerindeydi ve Nahri bunu kaybetmeyecekti.

Ama o gece onu bir ip gibi çekerek bir kez daha El Arafa'ya getirdi, uçsuz bucaksız mezarlık tıpkı Nahri'nin hatırladığı gibi görünüyordu, mezarlar ve türbeler karmakarışık, ölmediğini bildiği ölülerin ürkütücü bir manzarasıydı.

her zaman huzur içinde uyurdu. Hafızasının kıvrımlı sokaklarını takip ederek içeri girdi ve ay ışığıyla yarı yıkanmış, yıkık dökük bir taş sütunun üzerine oturdu.

Ve ancak o zaman, kum ve ateş fırtınası içinde geldiği yerde, Nahri sonunda ve tamamen Dara'nın düşüncelerine geri dönmesine izin verdi.

Bunu görmemen gerekiyordu. Güvende olman gerekiyordu. Nahri ellerini şakaklarına bastırdı, o kelimeleri kekelerken yakışıklı yüzündeki ıstırapı hatırladı, parlak gözleri anlamak için yalvarıyordu.

Bunu nasıl yapabildin, Dara? Bunları nasıl yapabildin?

Çünkü Nahri artık Dara'nın adına yapışan fısıltılı suçlardan suçlu olduğunu inkâr edemezdi. Masum insanların katliamını gerçekleştirmişti. Qui-zi'deki şafit, hala dünyalarını yaralayan çok acımasız bir suç. Daha sonra aynı derecede iğrenç bir şey yapmıştı: Daevabad'ın Geziri nüfusunu yok etme girişiminde annesine bilerek yardım etmişti.

Ve ona aşık olmuştu. Hayır, onu *sevmişti*; bunu kendine de itiraf edebilirdi. Belki de maceranın ve büyük heyecanın, neredeyse utanç verici bir şekilde kaçınılmaz ve açıkça lanetli olan Gözüpek savaşçılar ve iri gözlü genç kadınlar arasında yaşanan romantizm. Müntehir onu bir peri masalında yaşamakla, kahramanı ile canavarı arasındaki farkı ayırt edememekle suçlamamış mıydı? Her zaman işaretini okuyan Nahri, bir cin kralını çağırmıştı. Dara'nın içinde gizlenen karanlığı nasıl görmemişti?

Çünkü hedef sendin, diye düşündü acı acı. *Ve sen Daevabad'a geri dönüp kendini Manizheh'i alt edebilecek bir lider ilan etmeyi mi düşünüyorsun?* Annesi Nahri'ye bir kez bakmış ve doğruyu görmüştü. zayıflıklarına kadar. Şafit mirası ve aptal bir prence olan aptalca düşkünlüğü. Cin tarafından ezilmenin verdiği karanlık kızgınlık. Ghassan'ın kalbini yaktığında duyduğu zevk.

Belki de her şey böyle başlamıştı. Nahri, istila Manizheh'in planına göre gerçekleşseydi neler olabileceğini merak etti. Nisreen tarafından güvende ve karanlıkta tutulsaydı ve sonra Ghassan'ın öldüğü, Daevaların özgür olduğu ve Nahri'nin ailesi ve sevdiği adamla yeniden bir araya geldiği bir dünyaya uyansaydı. Bunu haklı çıkarmak için uydurdukları yalanlara inanmak daha kolay olabilir miydi? Yeni dünyalarını destekleyen cesetler ve kan yerine sessizce ileriye bakmayı seçmek?

Dara bunu yaptı mı? Nahri onu genç bir adam olarak hayal etmeye çalıştı, Nahidlere hayranlık duyan ve kendini onlara adanmış biri olarak Qui-zi'nin şafitlerinin varoluşsal bir tehdit olduğuna ikna olmuş ve şok edici görünmesi gereken bir emre uymayı seçmiş biri halkını koruyordu. Bu seçimlerden kaçtı Dara'nın Manizheh'in önünde eğilmesine, o soykırım yaparken yanında durmasına yol açmıştı?

Bunu düşünmek istemiyorum. Nahri seçimini yapmıştı. Titreyen kollarını dizlerine doladı ve akmasına izin vermeyi reddettiği gözyaşlarına karşı gözlerini sıkarak kapattı, kapalı kapaklarının karanlığına sığındı.

Ve sonra onları gördü. Subha yeniden inşa ettikleri revirde, Nahri yaralı kabile üyeleri için kendini toparlamaya çalışırken ona zorla bir fincan çay içiriyordu. Cemşit revirde minderlerin üzerinde kahkahalar atıyordu. Çalışma kampındaki okuldaki Şafit çocukları. Tapınakta ona sırtan Daeva çocukları.

Ellerinde maytaplarla ölen Geziri çocukları. Ali'nin sinir bozucu bir şekilde belirttiği gibi, seçme şansları olmayan insanlar.

Nahri, en yakındaki türbenin saçağında dinlenen bir güvercini ürkütecek kadar yüksek sesle ve bolca küfretti. Sonra ayağa kalktı ve çok geç kalmamış olmak için dua ederek Yakub'un evine döndü.

Eczacının önünde onu bekliyorlardı. Yakup eve gelirken giydiği şalı giymiş, bastonunu elden ele dolaştırırken gözle görülür bir şekilde endişeleniyordu. Yanındaki Ali kasvetliydi ve yanından geçen insanlardan her zamankinden daha da soyutlanmış görünüyordu.

Yakup onu görünce dilini şaklattı. "Sinirler için korkunçsun, bunu biliyor musun?"

"Seni endişelendirmek istememiştım," diye özür diledi Nahri. "Ben sadece ... İhtiyacım vardı düşünmek için biraz zaman." Ali'nin bakışlarının ağırlığından habersiz, dikkatini Yakub'un üzerinde sabit tuttu.

Eczacı ikna olmamış görünüyordu. "Genç kadınlar düşünme işini evlerinde yapmalı," diye homurdandı şalını düzeltirken. "Orası daha güvenli." Başıyla kapıyı işaret etti. "Size fasulye ve ekmek bıraktım."

Nahri "genç kadın" yorumunu şimdilik geçiştirdi. "Teşekkür ederim büyükbaba," dedi basitçe. "Ailenize iyi dileklerimi iletin."

Yakup gider gitmez Ali ona doğru bir adım attı. "Nahri, özür dilerim. Haklısın; benim işim yoktu."

"Bana her şeyi anlatacaksın," diye araya girdi. "Marid'in sana ne yaptığını, savaşla ilgili sakladığın her türlü bilgiyi ve tarihi, fokla ilgili her şeyi, anladın mı? Artık sır yok."

Gözlerini kırptırdı. "Yani, tabii ki-"

Nahri bir elini kaldırdı. "Daha bitirmedim. Eğer bunu yapacaksak, beni dinlemelisin. *Dikkatli* olmalıyız. Kendini feda etmek gibi pervasız planlar yapmak ve bizi öldürtecek şeyler söylemek yok. Banu'nun 'İnsanların uzuvlarını zihnimle kontrol ediyorum' sözünün yanına, senin değil benim bir planımız olana kadar yaklaşmayacağım. -inan sağlam."

Ali parladı. "Bekle, benimle Ta Ntry'ye mi geleceksin? Kahire'de kalmak istemiyor musun?"

"Elbette Kahire'de kalmak istiyorum! Ve eğer Daevabad, babanın ceset sayısını çocuk oyuncağı gibi gösteren katil Nahid'in elinde olmasaydı, isterdim. Ama dediğin gibi," diye açıkladı isteksizce. "Orada bize güvenen insanlar var."

Gözleri gururla parlıyordu. Tanrım, Nahri onu bıçaklamak istedi.

Kalbine dokundu. "Sizinle savaşmak benim için büyük bir onurdur."

Nahri onu susturmak için öfkeli bir tıslama çıkardı. Çoktan gitmediği için ne kadar rahatladığını belli etmektense kabalık etmek daha iyiydi.

"Hayır. Bunların hiçbirisi değil. Hiçbir şey için söz vermiyorum bile, anladın mı?" diye uyardı Ali'nin yüzüne parmağını sokarak. "Atalarımıza karşı savaşan kavgacı cinlerin büyüleri saraylarında beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmak gibi harika bir deneyimim olmadı. Ta Ntry'de işler cehenneme dönerse, ben giderim."

Bir zamanlar gülümseme olabilecek bir şeyin hayaleti dudaklarını büktü. "O zaman terk edilmeyi tercih edeceğim kimse yok." Ali'nin ifadesi yumuşadı. "Ve teşekkür ederim, Nahri. Bütün bunları sensiz atlatabileceğimi sanmıyorum."

Kalbini kemiren duygularla savaşarak homurdandı. "Sen de o kadar kötü değilsin."

Ali şimdi gülümsüyordu, saldırıdan bu yana onu ilk kez gülümserken görüyordu. "O zaman bundan sonra ne yapacağız, anlaşılan yetkili sensin?"

Nahri, Muntadhir'in hancarina başıyla onay verdi. "Gidip bir tekne alalım."

11

Dara

Dara yüzünü buruşturdu ve önündeki genç adamların ağaçlara, çimenlere, uzaktaki bir çadıra ok atmalarını izledi. . gerçekten, hedefleri olmayan herhangi bir yere.

"*İyileşiyorlar mı?*" diye sordu sonunda.

Asıl savaşçılarından biri olan Noshrad'ın cesareti kırılmış görünüyordu. "Genelde birbirleri yerine ileriye doğru ateş etmeye başladılar."

Dara kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Halkımız yayda ünlüdür. Navasatem'in gerçekleşmesi gerekiyordu. Yarışacak olan Daeva okçuları nerede?"

"Sen öldüğünden beri, yay sahibi olmasına izin verilen tek Daevalar Qahtanilere yemin etmiş soylular oldu. Kaveh beni uyarmıştı. Emir Muntadhir'in yoldaşları ve işler daha az gerginleşene kadar onları potansiyel askerlerden ayıklamamızı tavsiye etti."

Daevabad'ın tam da ihtiyaç duyduğu türden yetenekli Daeva okçularının Muntadhir al Qahtani'yle olan bağları nedeniyle mevcut olmadığı haberi Dara'yı eski emiri boğmak için yeni bir arzuyla doldurdu.

Parmak eklemlerini kırarak kendini sakın kalmaya zorladı. "Şehirlerini korumak isteyen daha fazla Daeva adamı olmalı."

"Savaş deneyimi olan herkesi çoktan gönderdik." Noshrad tereddüt etti. "Ama askere alma konusunda umduğumuz kadar başarılı olmadık. İnsanlar çok korkuyor. Büyü ortadan kalkınca herkes bir sonraki felaketi bekliyor."

Bir sonraki felaketi beklemek, içinde bulundukları durumu tanımlamak için fazlasıyla uygun görünüyordu. Dara adamlarının eğitim alanına çevirdiği alana baktı. Şehrin geri kalanı surlarla çevriliyken Daevalar Mahallelerinden adanın geri kalanına hâkim olan tepelere, ormanlara ve çiftliklere açılan kapı, başka hiçbir kabilenin sahip olmadığı bir kapı ve seçenektir. Toprakların çoğu şehrin en eski Daeva ailelerine aitti ya da en azından Manizheh her şeyin kendi kontrolü altında olduğunu ilan edene kadar öyleydi. Şehir Navasatem için iyi stoklanmıştı, ancak çok sayıda turistler ve hiçbir gemi ya da kervanın gelmediği gerçeği göz önüne alındığında, yiyeceğin bir sorun haline gelmesi sadece bir zaman meselesiydi, bu yüzden henüz hasat edilmemiş olanın ellerinde kaldığından emin olmak istediler.

Yemek teknik olarak Dara'nın sorunu değildi; sadece güvenlik ve askeri işlerdi. Yine de şehri yönetmekle ilgili günlük meselelerden kendini soyutlamak kolay değildi. Sarayı ele geçirmelerinin üzerinden iki hafta geçmişti ve Manizheh hâlâ bir hükümet kurmaya çalışıyordu - eğer hükümetten kasıt, son derece değişken bir düzine korkak bakan ise giderek tükenen ve çileden çıkan Kaveh e-Pramukh tarafından yönetilen deneyim seviyeleri. Manizheh'in ultimatoma ve Dara'nın bu ultimatoma verirken yarattığı tahribata rağmen cinlerden hiçbiri teslim olmamıştı. Agnivanshi bir düzine farklı şekilde yorumlanabilecek ihtiyatlı bir mektup, Tukharistaniler Qui-zi Belası'nın cehennemde yanmasını öneren çok daha sert bir mesaj ve Sahrayniler ise *gerçekten* yanan bir gübre fıçısı göndermişti. Ayaanle ve Geziriler ise sessizdi, gerçi Dara'ya göre sessizlik Birisi seni alaşağı etmek için aktif olarak komplo kuruyordu.

Ve bu konuda daha fazla savaşçı eğitmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Devam et," dedi Noshad'a. "Daha fazla asker bulup bulamayacağıma bakacağım."

Dara ana caddeden saraya doğru ilerlerken, varlığının yaratacağı karışık tepkilere karşı kendini hazırlıyordu. Daevabad'a ilk döndüğünde Daevalar tarafından bir kahraman muamelesi görmüş, efsanevi Darayavahoush e-Afshin daha da fazlasına eşlik etmesi için hayata döndürülmüştü. mucizevi ve gizemli Banu Nahri e-Nahid. Gerçekten de fantastik bir hikayeydi. Dara bir keresinde bunu bir tür sokak çocuğu tarafından yapıldığını görmüştü.

daha huzurlu zamanlarda Cemşid ile yürürken kuklalar. İnsanların olaya kattığı *diğer* açılardan da habersiz değildi: Nahri güzel bir kadındı, Dara yakışıklı bir savaşçıydı ve Kahtaniler mükemmel birer kötü adamdı. Büyük Saray'da Nahri'nin önünde eğilirken iç çekişlerini duymuştu.

Temple, hayranlık dolu fısıltıları, özlem dolu bakışları ve yanaklarına çizdikleri Afşin işaretlerini ona göstermeye hevesli aşırı heyecanlı çocukları kaçırmadı.

Artık kimse Afşin işareti takmıyor.

Fetihlerini minnettar gözyaşlarıyla karşılayan ve Manizheh'in nadiren halkın karşısına çıktığı zamanlarda onu görmek için akın eden pek çok Daeva vardı. Ama Noshtrad'ın dediği gibi, halkının çoğu temkinli görünüyordu. Boyun eğmiş, travma geçirmiş ve Ghassan'dan korktukları kadar Manizheh ve Dara'dan da korkuyorlardı. Ve Dara onları suçlayamazdı. Büyüleri ellerinden alınmıştı ve sokaklarda ifrit dolaşıyordu. Ghassan bir tiran olabilirdi ama Dara, Gezirilerin acımasızca katledilmesinden şüpheleniyordu.

-Halkının kutsal saydığı Nahid büyü, bir ayin yapmak için bükülmüştü. korkunç ölümü kabullenmek için çok fazlaydı. Dara yürürken gözlerini yere indirdi, yaklaştığında aniden kesilen konuşmaların ve ardından yükselen fısıltıların farkındaydı. Dışarıda neredeyse hiç kadın ve çocuk yoktu, pazarlar ve kafeler boştu, çöpler ve yabani otlar Arnavut kaldırımlı sokakları kaplamaya başlamıştı.

Sarayın arazisine girmek hiç de kolay değildi, çünkü Dara doğruca, Geziri'nin mahkûm olduğu gezici kampın bulunduğu toprak alana doğru yürüdü. Yemyeşil bahçenin geri kalanında bir yara gibi duruyordu; henüz kimsenin bu konuda bir şey yapmaya cesareti yoktu.

Dara da bilmiyordu. Çünkü bu alana her baktığında Ruhundan geriye kalanların bunun yanlış olduğunu haykırdığını inkâr etmek imkânsızdı.

Kendine *daha kötüsü de olabilirdi*, demeye çalıştı. Daevabad son kez fethedildiğinde de saray aynı şekilde kana bulanmıştı ve o zaman katledilenler kendi halkıydı. Evlerinde sinen Daevalar hâlâ sınıyor oldukları için kendilerini şanslı saymalıydılar. Onun ailesinin böyle bir şansı hiç olmamıştı.

Ama gerekçeleri kabullenmek giderek zorlaşıyordu. Dara devasa taht odasına doğru ilerledi. Burası da hâlâ kan kokuyordu. Burada buldukları bir düzine Geziri'nin cesetlerini ortadan kaldırmışlardı ve Dara odanın önce hizmetkârlar, sonra da kendi büyüyle temizlenmesini emretmişti ama keskin koku hâlâ devam ediyordu.

O olmadan taht odası göz kamaştırırdı. Buranın Manizheh'in tebaasını karşıladığı yer olacağını bilen Dara, eski ihtişamına kavuşturmaktan geri durmamıştı. Tahtın üzerindeki yaşı silmişti. devasa sütunları bir parmak şıklatmasıyla eski parlaklığına kavuşturdu.

kumtaşı duvarlar ve orijinal Daeva süslemelerinin parlak boyaları. Seyirci salonunun tüm uzunluğu boyunca kalın bir halı uzanıyordu. Gençliğinden hatırladığı dansçıları, hayvanları ve şölenleri tasvir eden parlak iplikler. İki büyük ateş sunağı getirilmişti ve odayı sedir tütsüsüyle dolduruyordu. Ve yine de bu kutsal kokunun altında ... hala kan vardı.

Bu oda her zaman bir bedel talep etmiştir. Dara buraya ilk ayak bastığı zamanı hâlâ hatırlayabiliyordu. Süleyman'ın gözü, gençti. On sekiz, on dokuz? Hâlâ eğitimdeydi, çünkü Dara'nın Nahid Konseyi tarafından çağrıldığını söyleyen kraliyet renklerine bürünmüş sabırsız bir kâhya tarafından doğrudan dövüş alanından alınmıştı.

Nahid Konseyi tarafından çağrıldı.

Hayatının tüm akışını değiştiren beş kelime.

Dara ilk başta bunun bir hata olduğunu düşündü. Öyle olmadığı anlaşılınca hem heyecanlandı hem de paniğe kapıldı. *Afşinli* küçükler *Nahid Konseyi tarafından çağırılmıyordu*. Dara kendisinin kayırıldığını biliyordu - yetenekli bir Afşin neslinden gelmesine rağmen, diğer Afşinlerden çok daha üstündü.

askeri beceriler söz konusu olduğunda kuzenler. Yay kullanmada bir dahi olarak görüldüğü için iki yıl önce özel eğitime alınmıştı ve bu karar babasını sessizce kızdırmıştı. *Zeydi el Kahtani generalleriyle oylama yapıyor ve oğullarını yıktığımız köyleri yeniden inşa etmeye gönderiyor, diye* fısıltılı bir konuşmada babasının annesine yakındığını hatırlıyordu, *biz ise liderlik etmeleri için eğitmemiz gereken savaşçılardan suikastçılar yaratıyoruz.*

Gerçekten de babası Artas, Dara geldiğinde oradaydı; shedu tahtının önünde diz çökmüş, miğferi yanında duruyordu. Yine de yüz hatlarıyla ilgili her şey yanıltı. Herkes Nahidlerin önünde eğilirdi ama babasının dikkatle nötrleştirdiği yüz ifadesinin altında Dara'nın daha önce hiç görmediği, kaynayan bir umutsuzluk vardı. Kendi kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kulakları duyabiliyordu, daha da utanç vericiydi çünkü şifacıların da bunu fark edebildiğini biliyordu.

Neredeyse devam edemeyecek kadar gergin olan Dara, daha tahta yaklaşımadan secdeye kapandı ve yüzünü halıya bastırmak için yere düştü.

Gergin sessizliği bir kıkırdama bozdu. "Öne çık, genç savaşçı," Baga Nahid alay etti. "Sen bu kadar gerideyken zor sohbet ediyoruz."

Bakışlarını yere indiren ve yüzü yanan Dara yaklaştı, babasının yanındaki mindere oturdu ve ona neler olduğunu sormak için yanıp tutuştu. Artaş sert ama sevgi dolu bir adamdı, hem Dara'nın komutanı hem de babasıydı. Dara ona asla itaatsizlik etmezdi, her zaman önce babasına bakardı ve onu aniden acımasız bir sessizlik içinde eğilmiş görmek kafa karıştırıcı bir deneyimdi.

"Yukarı bak, evlat. Seni görmemize izin ver."

Dara başını kaldırıp baktı. Güneş ışığına yakalanan taht gözlerini kamaştırıyordu ve gözlerini kırptırdı, Kutsanmış Nahidler gözlerinin önünde belirsiz şekiller olarak belirdi.

Mavi-beyaz giysiler içinde, yüzleri örtülü. Biri tahtta, diğerleri mücevherli taburelerde olmak üzere beş kişi oturuyordu. Tahta sırayla oturduklarını ve Süleyman'ın mührüne sahip olduklarını duymuştu. Aile üyeleri dışında kimse kimin ne zaman hükümdar olduğunu bilmiyordu.

Ayrıca Konsey'in bir zamanlar on üç kişi olduğunu da duymuştu - ondan önce daha da fazlaydı. İnsanlar Nahidlerin kendi kendilerine döndüklerini fısıldıyordu,

Sessizce muhalefet eden akrabalar sürgüne gönderiliyor, açıkça eleştirenler ise ölü bulunuyordu. Ama bunlar iyi Daevaların -Dara gibi Daevaların- dinlemediği söylentiler, küfürlü dedikodulardı.

Nahid'in sesinde bir gülümseme vardı. "Yakışıklı bir genç adam," dedi. "Böylesine çalışkan bir savaşçı yetiştirdiğin için gurur duyuyor olmalısın Artaş, eğitimleri tarafından yetenekleriyle övülen biri. İtaati için."

Babasının sesi kesik kesikti. "O benim hayatım."

Endişelenen Dara gizlice babasına baktı ve onu silahsız, belinde taşıdığı demir bıçağın da kayıp olduğunu görünce şaşırdı. İçini bir korku kapladı. Kule gibi babasını bu hale ne getirmiş olabilirdi?

"Güzel." Baga Nahid'in kısık sesi Dara'yı tekrar kendine getirdi. "Çünkü çok önemli bir görev için böyle bir adama şiddetle ihtiyacımız var. Zor bir görev ama belki de uzun zamandır karşılaştığımız en kritik görev." Peçesinin üzerinden Dara'ya baktı. "Senin o olduğuna inanıyoruz."

Bu açıklamayla irkilen Dara neredeyse protokolü bozacaktı, itiraz etmek için ağzı açık kaldı. Şüphesiz bu bir hataydı. Yetenekliydi ama henüz reşit değildi ve ilk çeyrek yüzyılını tamamlamasına daha yıllar vardı. Afşinler

Özellikle yeni neslin eğitimi söz konusu olduğunda, kendilerini son derece katı standartlara tabi tutarlardı. Savaşçıları reşit olana kadar savaş alanına yaklaşmazdı; bir göreve liderlik etmek duyulmamış bir şeydi.

Ama bir Nahid'i sorgulamak yoktu -iyi bir Afşin itaat ederdi- bu yüzden Dara yapabileceği tek şeyi söyledi. "Hizmet etmek için buradayım."

Baga Nahid'in gözlerinin kırıştığını, gülümsemesinin peçesinin altına gizlendiğini hatırladı. "Bunun ne kadar kolay olduğunu gördün mü Artış?" dedi dikkatini Dara'ya vermeden önce. "Qui-zi adında bir şehir var. . ."

Gerisi bulanıktı. Şafit'in Tukharistanlı bir tüccar şehrine sızdığı ve yozlaştırdığına dair korkunç uyarılar. Fanatik Zaydi al Qahtani'nin, çaresiz ve kaybetmiş bir halde, Süleyman'ın kanunlarını öylesine küstahça çiğnemeyi planlıyordu ki, yeni bir felaketi tetikleyecekti. Halklarını kurtarmak için tüm bunların durdurulması gerekiyordu.

Onların emirleri. O kadar kesin ki, bir kez bile sırası gelmeden konuşmamış olan Dara, keskin ve şok edici bir nefes alıp tekrar babasına baktı; bu hareket Nahidlerin başka bir Süleyman'ın dönmesi halinde neler olabileceği konusunda endişelenmeye başlamasına neden oldu. Büyülerinden, isimlerinden, ailelerinden, kimliklerinden nasıl mahrum bırakılacaklarını, yüzyıllar boyunca insan hizmetine nasıl zorlanacaklarını. Annesi ve küçük kız kardeşi böyle bir felakette nasıl acı çekebilirdi.

Dara yine yapabileceği tek şeyi söyledi. "Hizmet etmek için buradayım."

Ve bir kez daha Baga Nahid memnun görünüyordu. "O zaman babanın miğferini al. Ona ihtiyacı olmayacak. Onun başka bir görevi var."

Dara, babasının gözlerindeki umutsuzluğu anlayamayacak, babasının "görevinin" ön saflara yem olarak gönderilmek olduğunu fark edemeyecek kadar uyarıdan ve emirlerden -böyle kutsal bir huzurda bulunmanın şokundan- bunalmış bir halde, uyuşukça yaptı bunu.

Yine de bunu bilemezdi, bu yüzden Dara itaat etti. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştı. Ertesi gün oradan ayrıldı ve Nahidlere hizmet etti, Qui-zi'de çılgılık atıp merhamet dilenen şafitlerin gerçek insanlar olmadığına dair güvencelerine tutunarak: onlar işgalcilerdi, halkının yok *edilmesini* planlayan ruhsuz aldatmacalardı. Ailesini. Cesetler yığıldıkça inanmak daha kolay hale geldi.

Çünkü bu gerçek olmalıydı.

Eğer gerçek bu değilse, Dara bir canavardı, bir katildi.

Ve Dara bir canavar değildi. Canavarlar ifritlerdi, garnizon komutanını öldüren ve Daeva sivillerinin üzerine şafit ordularını salan hain Zaydi al Qahtani. Dara iyi bir adamdı, onu seven ailesine dönecek iyi bir evlat. Akşam yemeğine oturduklarında küçük kız kardeşiyle dalga geçirdi. Herkesin gurur duyacağı türden dürüst bir gençti.

O sadece emirleri uyguluyordu.

Ama bir emirde Dara başarısız oldu. Ona hayatta kalan kimse bırakmaması söylenmişti. Nahidler şifacıların dilinde konuşmuşlardı ve kimse yayılacak bir enfeksiyon bırakmazdı. Ama ona insan kanı taşıyanların nasıl acımasızca tecrit edileceğini anlatırken -hayatının geri kalanında bağlı kalacağı belayla birlikte- Dara'nın kaç kadın ve çocuğun şafit olmadığını bilmesini sağlamışlardı. Kocaları, oğulları, babaları için çığlık atan ağlayan kurtulanlar. Onlar ruhsuz aldatmacalar değildi ve adamları

Dara, Qui-zi'nin kapılarını açıp onu yanmaya terk ettikten sonra onları içeri kapatmaya dayanamadı. Bunun yerine onları Daevabad'a geri getirdi.

Ve haklı olarak dünyaya onun bir canavar olduğunu söylediler.

Nahid Konseyi öfkeliydi, anlatmak istediği hikâye üyelerinin dilinden dökülmüştü. Onu sürgüne göndermeye karar verdiklerinde Dara sadece bir haftadır evdeydi -annesi onun gözlerinin içine bakamıyordu-. Qui-zi'nin Kırbaçlanması'nın savaşı sona erdirmesi gerekiyordu ama bunun yerine tam tersi olmuş, hayatta kalan Tukharistani klanlarını, Ayaanle ve Sahrayn'ı zaten müttefik olarak sayan Zeydi el Kahtani'nin sıcak kucağına itmişti.

Agnivanshi geri çekildi, tüccarları ve bilginleri birer birer sessizce ortadan kayboldu ve ardından Daevalar, sefalet içinde yaşamaya zorladıkları binlerce şafitle birlikte yavaş yavaş açlıktan ölmekte olan şehirlerinde yalnız kaldılar.

Ve Dara'nın şehirlerini yakıp akrabalarını öldürmesinden beş yıl sonra, Tukharistanlılar -hiç şüphesiz Dara'nın kurtardığı bazı sağ kalanların önderliğinde- Zeydi el Kahtani'nin yanında şehre girdiler. Daeva Mahallesi'ni yağmaladılar. Ailesinin evini bulana kadar sokaklarda avlandılar.

Tüm dirilişlerinde ona musallat olacak intikamı aldılar. . .

Odanın diğer tarafından yükselen sesler Dara'nın kulağına çarparak onu anılarından kopardı.

"-Cinler akrabalarının geri dönmesini istiyorlarsa, *bana* gelip teslim olabilirler," dedi Manizheh, sesi öfkeyle yükselirken. "Büyük Tapınak'ın bu işe karışmaya hakkı yok!"

"Senden korkuyorlar," diye yalvaran tanıdık bir ses duydu. "Banu Manizheh, çok korkuyorlar. Dedikodularla bana geldiler... Afşin'in kan içtiğini ve düşmanlarının kalplerini yediğini düşünüyorlar. Size karşı çıkan herkesi köleleştirilmek üzere ifritlere teslim ettiğinizi düşünüyorlar!"

Dara, Daeva baş rahibi Kartir'in sözleri karşısında irkildi; Kartir'in tepesi sivri masmavi şapkasının ve kızıl cübbesinin arkasını görebiliyordu. Dara yaklaştı ama gözlerden uzak durdu. Fetihten önce, Banu Nahida'sını bu kadar pervasızca gözetlemeyi asla düşünmezdi. Ama Manizheh onun sakladığı sırlardan en azından birinin -Gezirileri öldüren zehir- ölümcül olduğunu kanıtlamıştı ve Dara onun hâlâ halklarının iyiliği için çalıştığına inansa da, kendisinin tamamen karanlıkta kalmasına izin vermemek akıllıca görünüyordu.

"Ve eğer doğrudan bana gelirlerse, bu tür şeylerin gülünç." Manizheh tahtta oturmuş, çivit ve altın rengi bir elbise giymiş, çarşafı örgülü tacından hafifçe sarkıyordu. Kaveh her zamanki gibi onun yanındaydı ve konuşmaları endişeyle izliyordu.

"Sana gelmeyecekler. Gezirilere olanlardan sonra olmaz. O zehir zalimce bir hareketi leydim. İnsanlar büyüünün yok olmasının sebebinin bu olduğunu, Nahid yeteneklerinizi çarpıttığınızı ve Yaratıcı'nın sizi cezalandırdığını söylüyorlar."

Manizheh ayağa kalktı. "Yüksek rahipler de buna mı inanıyor? Atalarımın inşa ettiği tapınakta ellerini ovuşturuyor, cinlerle toplantılar yapıyor ve halkımızla birlikte beni baltalıyor musun? İnancımızın yücelttiği kişinin benim ailem olduğunu hatırlamalısınız; *size* liderlik edecek olan biziz, tersi değil."

"Sizler kâhya olacaksınız," diye düzeltti Kartir ve sözleri Dara'nın ruhunda büyümekte olan bir huzursuzluğu harekete geçirse de Dara adamın cesaretine saygı duymaktan kendini alamadı. "Nahidler bu şehre ve insanlarına, hepsine bakmakla görevlendirildi. Bu bir sorumluluk Banu Nahida. Bir hak değil. Size yalvarıyorum, bu şiddetten geri dönün. Bırakın cinler bu şehirde rehin tutulsun. saraydan eve git."

Kaveh, belki de Manizheh'in gözlerinde yanan öfkeyi görerek konuştu. "Bu mümkün değil Kartir ve saygısızlık etmek istemem ama sen bu işin dışındasın. Bu siyasi bir mesele. Herkesin elinde rehineler var ve şu anda onlar elimizdeki en güçlü kartlardan biri."

"Ghassan böyle yönetiyordu," diye azarladı Kartir onu. Odayı geçip ateş sunaklarından birine hizmet ediyor, az yanan tütsüyü taze sedirle değiştiriyordu. Sesi yumuşaktı ama Dara onun bir sonraki sözlerini kaçırmadı, çünkü bu sözler onun kalbine bir mızrak gibi saplanmıştı. "Son Nahid Konseyi de nasıl hükmetti ... ve sonra halkının desteğini kaybetti."

"Küfür," diye tükürdü Kaveh, yüzünde gerçek bir öfke vardı. Kaveh'in siyasi pragmatizminden sıyrılmak için sevdiği kadını eleştirmekten daha hızlı bir yol yoktu. Bu durum Dara'yı giderek daha fazla endişelendiriyordu -Manizheh'in her zaman duymak istediklerini söylemeyen danışmanlara ihtiyacı vardı. "Son Nahid Konseyi halkının desteğini kaybetmedi, bir avuç kana susamış kum sineği tarafından katledildi."

Hayır, demek istedi Dara, kalbi Qui-zi'nin anısıyla sızlıyordu. Nahidler yoldan çıkmaya başlamıştı, ama çok geç olana kadar bunu fark etmemiştik.

"Kirli kan," diye tekrarladı Kartir. Gözlerini ateş sunağına dikmişti. "Bu bizim değil, bunu biliyor muydun?"

Manizheh hâlâ ters ters bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ateş sunaklarımız. Onları icat eden biz değiliz. İnsanlar icat etti. Güney Daevastana'ya seyahat ederseniz, onlardan geriye kalanları Bizimkine benzeyen ama bu şehir kurulmadan çok önce inşa edilmiş binalar. İnsanlar onları ayinlerinde kullandılar. Ateş tapınaklarımız, binalarımız, yiyeceklerimiz, giysilerimizin kesimi ..." Kartir arkasını döndü ve bakışları Kaveh'in üzerine düştü. "Unvanınız, Grand Wazir.

Hükümetimiz. Sence bizim

Süleyman'dan önceki atalarımız kerpiçten büyük saraylar inşa edip mali politikaları tartışırken, onlar rüzgârlarla yaşayıp orman yangınlarından besleniyorlar mıydı? Hayatta kalmamızı insanlara borçluyuz. Tüm medeniyetimizi

ve şimdi sanki dünyamızdaki en büyük kirlilik onların bir damla kanıymış gibi davranıyoruz."

Manizheh başını salladı. "Bahsettiğin şey binlerce yıl önce oldu. Artık konuyla ilgisi yok."

"Öyle değil mi? Hayatımın büyük bölümünde ben de aynı şeyi düşündüm. Aynı şeyi öğrettim. Yine de Anahid'in kendi hayatından çıkardığı dersleri görmezden gelip gelmediğimizi merak ediyorum. Anahid'in İnsan mimarisiyle bir şehir, bir saray, bir tapınak inşa etmedi mi ve onu insan yenilikleriyle doldurmadı mı? En yakın arkadaşı bir insan değil miydi?

Peygamber?" Kartir tahta doğru yaklaştı. "Anahid insanlığın ona öğretebileceği her şeyi kucakladı; sadece Daevalar için değil, herkes için yer olan bir başkent tasarladı. Ve korkarım ki bu, kabilemizin unuttuğu bir miras ve borçtur, bize çok şey veren dünyadan kendini soyutlamıştır."

Kaveh diğer adama şüpheyile baktı. "Banu Nahri'yi çok yakından dinliyorsun."

Rahibin yüzü kızardı. "Başlangıçta onun fikirlerine katılmıyordum ama hastanesine gittim ve Daevalar, cinler ve şafitlerin birbirleriyle ilgilendiğini

gördüm."

"Peki bu Şafit'in Navasatem alayına saldırmasından önce mi sonra mı oldu?" Kaveh onu kışkırttı. "Yardım ettiği pis kanlılar ona ve oğluma suikast düzenleyerek iyiliğine karşılık vermeden önce mi? Öldürülen yüzlerce Daeva'ya son ayinleri sırasında bu dersi verdin mi? Nisreen'e?"

"Kaveh." Manizheh elini onun bileğine koydu. Bakışlarını rahibe çevirdi, artık kızgın olmaktan çok bıkkın görünüyordu. "Kartir, kızımın çok ikna edici olduğunu biliyorum ama onun Şafit hakkındaki düşüncelerini etkilemesine izin vermezdim. Çok uzun zamandır Gezirilerin ve insanların etkisi altında ve ne konuştuğunun farkında değil."

"Buna inanmıyorum," diye cevap verdi Kartir, sesi kırgın geliyordu. "Banu Nahri'yi tanırım. Onun kendi aklı var."

Manizheh, "Kendi aklı onu ihanete sürükledi," dedi. "Onun fikirlerinin inancımızın yönünü etkilemesine izin vermememiz gerektiğini düşünüyorum."

Rahibin rengi soldu. "İhanet mi? Ama onu Alizayd'ın kaçırdığını söylemişsiniz."

"Yalan söyledim. Gerçek şu ki Nahri mührü Alizayd'a verdi ve onun yanına kaçtı. Onu geri almak istiyorum ve ihanetinin şimdilik gizlenmesinin en iyisi olduğuna inanıyorum." Manizheh'in sesi hassaslaştı. "Genç kadınların itibarlarını geri kazanmaları çok zor. Sırf gümüş dilli bir prens için aklını kaybetti diye kabilemizin ona sonsuza dek sırt çevirmesini istemiyorum."

Kartir topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bunu kesinlikle önermiyorsun..." Sözünü yarıda kesti, yanakları kızarmıştı. "Buna inanmıyorum."

Dara altından bir halı çekilmiş gibi hissetti. Ne *oldu*? Manizheh mi öneriyor?

Ve sonra Nahri'yi tekrar gördü, onun ve Qahtani kardeşlerin önünde durup tavanı Dara'nın kafasına indirirken gözleri parlıyordu. Tıpkı Vizareş cin prensini köleleştirmeye çalışırken onu yere serdiği gibi. İkili arasındaki sevgi, Dara'nın altı yıl önce Alizayd'ın boğazına bıçak dayamak ve Nahri'nin elini zorlamak için kullandığı sevgiydi.

Dara içinden geçen duyguya bir anlam veremiyordu. Bu ne tam bir kıskançlık ne de suçluluk duygusuydu. Manizheh'in kızının davranışlarını etkilediğini öne sürdüğü şeyin dostluk olmadığını fark etmişti ama Nahri'nin kalbinin derinliklerine inme hakkını uzun zaman önce kaybettiğini de biliyordu.

Ancak bu, Manizheh'in böylesine zarar verici dedikodular yaymasına seyirci kalması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Ateşler hepiniz için ısıll ısıll yansın," diyerek onları yüksek sesle selamladı ve sanki yeni gelmiş

gibi sütunların arasından çıktı. "Kaçırđım bir şey mi var?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi Manizheh sakince, sanki kızına hain bir zinacı olarak iftira atmıyormuş gibi. Kartir'e gülümsedi. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim. Lütfen dikkate alacağımdan emin olun. Gerçekten de, belki yarın gün doğumu törenlerine nezaret edebilir ve Rahiplerin ve Daeva ileri gelenlerinin geri kalanı? Olayların bu şekilde gelişmesinin şok edici ve korkutucu olduğunun farkındayım, ancak birlik olursak bazı şeylerin üstesinden gelebileceğimize inanıyorum."

Kartir'i fiziksel olarak da dışarı atabilirdi. Rahip biraz kaybolmuş görünüyordu, önceki güdüsü kaybolmuştu.

"Elbette," diye kekeledi. "Sizi ağırlamak için sabırsızlanıyoruz." Gözleri kısa bir süreliğine Dara'ya kaydı ama hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Üçünün üzerine çöken sessizlik ağırdı, görkemli odanın ağırlığı kalabalık olmadan ürkütücüydü. Manizheh rahibin kapıların ardına çekilmesini izledi.

"Onun gitmesini istiyorum." Soğuk sesi sıcak havayı yararak geçti.

"Zor olacak," diye uyardı Kaveh. "Kartir uzun süredir bu görevi yürütüyor ve büyük saygı görüyor."

"Ondan kurtulmak için bir neden daha. Cemaatine sapkınlığı öğretmesine ihtiyacım yok ve eminim eski yöntemleri tercih eden pek çok kıdemli rahip vardır. Birini bulun ve onun yerine geçin." Bakışları Dara'ya kaydı. "Umarım daha iyi haberler getirirsin."

Dara kulak misafiri olduğu her şeyi bir kenara bırakmak için bir an durdu; gizlice dinlediğini ortaya çıkarmak istemezdi. "Ne yazık ki hayır. Elimizde çok az

gönüllüler ve daha da azı askeri becerilere sahip. Daeva Mahallesi'ni korumayı başarıyoruz ama korkarım ki etkili bir saldırı söz konusu değil. Yeterli sayımız yok."

"Onları nasıl alacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Daha yüksek bir maaş teklif edebiliriz," diye öneride bulundu. "Bu maaştan hoşlanmıyorum.

Kendi insanlarını korumak için adamlara rüşvet verme fikri, ama bu da bir seçenek." "Değil," dedi Kaveh. "Keşke öyle olsaydı ama Hazine Şu anda böyle bir şeyi barındırmak. Ghassan'ın mali durumunu araştırdıkça daha fazla sorunla karşılaşyoruz. Ayaanle geçmiş vergilerini ödemek için çalışıyordu ama Kraliçe Hatset sürgün edilince durdu. Hazine, Navasatem kutlamaları sırasında geri kazanma umuduyla aşırı harcama yapıyordu, ancak bu gelir olmadan fonlar çok düşük. Daeva soylu ailelerine ödeme yapmakta zaten yeterince sorun yaşıyoruz. topraklara ve hasatlara el koyduk."

Manizheh, "Bu aileler kendi rollerini oynama fırsatı buldukları için mutlu olmalılar," diye karşılık verdi. "Gassan döneminde iyi durumda olduklarından şüpheliyim."

"Tahmin edebileceğinizden daha iyi durumdalar," dedi Kaveh. "Şehrin en eski ve en zengin evleri onlar ve bu duruma Kahtanilerle ne zaman yatağa gireceklerini öğrenerek geldiler."

"Sanırım şehrin savunmasında kullanmama izin verilmeyen yetenekli okçular da bu ailelerden?" Dara kaşlarını çatarak sordu.

"Evet. Muntadhir'in akıbetini biraz fazla agresif bir şekilde sorguladıkları için iki tanesini zindana attırdım bile."

"Bu işe yaramaz," dedi Manizheh. "Yeterince cin var komplo kuran duvarlarımızın dışında. Halkımızın da sadakatsizliğine göz yummayacağım. Onları hizaya getirin."

Kaveh cevap vermeden Dara ayağa kalktı. Bahçeden gelen bir yürüyüş sesi vardı. Hafif ve düzensizdi ama hızla yükseliyordu.

"Arkamda kal." Dara başka bir açıklama yapmadan Kaveh'i yakasından yakaladı ve giriş ile Manizheh arasında ilerlerken onu tahtın arkasına çekti. Bir an sonra ellerinde büyülü bir yay vardı ve bir ok patikadan hızla ilerleyen figüre nişan almıştı.

Bir Daeva hizmetkârıydı. Adam dizlerinin üzerine çöktü. "Leydim, onu durdurmaya çalıştım ama doğruca size gelmekte ısrar etti. Ghassan'ın kızından bir mesajı olduğunu iddia ediyor."

"Ghassan'ın kızının bir adı var," diye araya kaba, kalın aksanlı bir ses girdi, yeni gelen kişi odaya doğru ilerliyordu.

Dara'nın karşısındaki silahlı Geziri savaşçısının bir kadın olduğunu anlaması bir anını aldı. Üzerinde erkek kıyafetlerinin rengârenk bir karışımı vardı: Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesinden alınmış olabilecek siyah bir tunik ve bol, yıpranmış bir pantolon. Koyu renk örgüler kıpkırmızı bir sarıktan dökülüyor, sert bir yüzü çerçeveliyordu. Belinde bir kılıç ve khanjar kuşağı vardı.

Kas ve yara izleriyle dolu çıplak kollar.

Kadın olsun ya da olmasın, çıplak elleriyle tüm yeni askerleri alt edebilecek gibi görünüyordu ve bu yüzden Dara okuna yeniden odaklandı. "Olduğun yerde kal."

Savaşçı durdu ve ona açıkça değerlendirci bir bakış attı; gri, etkilenmemiş gözleri Dara'yı çizmelerinden yüzüne kadar taradı.

"Sen Bela mısın? Kırbaç kullanmaktan çok saçını taramakla vakit geçiriyor gibisin." Bakışları Manizheh'in üzerinde daraldı.

İfadesi sertleşti. "Sanırım bu seni Nahid yapıyor."

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi Manizheh soğukkanlılıkla. "Peki ya sen?"

"Bir haberci. Ekselansları Prenses Zeyneb el Kahtani halkınızı geri getirdi." Savaşçı kenara çekildi ve ıslık çalarak bahçeyi işaret etti.

Düzinelerce Daeva -yürüyüşlerini duyduğu kalabalık- taht odasına doluştu. Onlar da çeşitli kıyafetler giymişlerdi.

Elden düşme giysiler ve eski kanla lekelenmiş giysiler. Genç, yaşlı, kadın ve erkekler vardı; neredeyse hepsi yaralıydı ve sargılıydı.

kafalar ve splintli uzuvlar.

"Navasatem saldırısından sonra hastanede ydiler ve hatlarımızın gerisinde sıkışıp kaldılar," diye açıkladı savaşçı. "Doktorumuz onlarla ilgileniyor."

"*Doktorunuz mu?*" Manizheh tekrarladı.

"Doktorumuz. Ah, doğru ya. Eğer büyün gittiyse, sanırım artık kimseyi iyileştiremezsin. Bu insanlar bizim tarafımızda oldukları için ne kadar şanslılar," diye ekledi alaycı bir endişe sırtışıyla.

Manizheh'in yüzünde saf bir öfke ifadesi parladı ve Dara kendini diğer kadının Banu Nahida'nın büyüğü gittiği için gerçekten şanslı olduğunu düşünürken buldu.

"Kaveh," dedi Manizheh, Divasti dilinde devam ederken sesi alçak ve ölümcüldü, "*kim bu kadın?*"

Kaveh Geziri savaşçısına bozuk süt içmiş gibi bakıyordu. "Alizayd'ın yoldaşlarından biri. Kuzey Am Gezira'dan iki barbarla birlikte geldi."

"Peki söyledikleri doğru mu? Bazı Daevaların diğer tarafta kapana kısılmış olabileceğinden korktuğunuzu söylemiştiniz ama bırakın başka bir doktoru, bu sözde hastaneden bile neredeyse hiç bahsetmediniz."

"Çünkü ben ikisini de pek düşünmedim leydim. Hastane Banu Nahri'nin Alizayd'la birlikte üzerinde çalıştığı gösterişli bir projeydi ve bu sözde doktor bir şafit. İnsan tıbbı hakkında ne derler bilirsiniz." Kaveh ürperdi. "Uzuvların kesilmesinden ve batıl inançlardan başka bir şey değil. ritüeli."

Manizheh dudaklarını büzdü ve sonra tekrar Cinnistani konuştu.

"Ghassan'ın kızına teslim olmasını talep eden bir mesaj gönderdik." Elini grubun üzerinde gezdirdi. "Ona benzeyen birini göremiyorum."

"Prenses Zeynep, tahtını çalan, babasını öldüren ve kabilesinin katledilmesini ayarlayan insanlara teslim olmaya niyetli değil. Majesteleri bu Daevaları size bir iyilik olsun diye değil Çünkü serbest bırakılmayı talep ettiler ve o, ailesinin tebaasına karşı her zaman merhametlidir."

"Prensesiniz, babasının ve büyükbabasının tebaalarına merhamet gösterdiğini düşünüyorsa, bu kavrama çarpık bir bakış açısı var demektir." Manizheh tekrar Divasti'ye döndü. "Kaveh, bu insanların ihtiyaçlarını karşıla. Yemek, para, her istekleri yerine getirilsin. Mahallemize döndüklerinde bir Kahtani'nin *merhametinden* bahsetmelerine izin vermeyeceğim." Sesini yükselterek Daevalara daha sıcak bir şekilde seslendi. "Sizi geri getirdiği için Yaradan'a şükürler olsun. Büyük Vezirim ihtiyaçlarınızı karşılayacak ve sevdiklerinize kavuşmanızı sağlayacak."

Kaveh diğer Daevaları dışarı çıkarırken Dara dilini tuttu ve gözlerini Geziri savaşçısından ayırmadı. Kadın açıkça odayı inceliyor, biraz fazla geri almayı planlıyormuş gibi görünüyordu.

Manizheh ikisi savaşçıyla yalnız kalana kadar bekledi. Tekrar konuşmadan önce. "Ghassan'ın kızına, Geziriler teslim olmazsa kardeşine ne olacağını açıkça söyledim."

Savaşçı alay etti. "Ona hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir kanıt sunmadın ve garip bir şekilde, onun koruması altındaki binlerce Geziri ve Şafit, kendilerini katletmeyi planlayan insanlara boyun eğmek istemiyor. Bu yüzden iyi niyetinizi kanıtlamanız için *size* alternatif bir yol sunuyor. Ve başka bir Daeva'yı da kurtar."

Şüphelenen Dara konuştu. "Ne Daeva'sı?"

"Sahilde bulduğumuz yaralı bir savaşçı. Kullandığı kabzalara bakılırsa bir okçu."

Bir okçu. *İrtemiz*. Dara'nın sahile gönderdiği savaşçılar arasında yer alan, Alizayd tarafından katledildiğine inandığı çırağı.

"Başkaları da var mıydı?" Dara ısrarla sordu. Manizheh'in ona attığı sinirli bakışı kaçırmadı ama devam etti. "Ne kadar kötü yaralanmış?"

Kadının gri bakışlarında zafer parıldıyordu. "Bu kadar ilgili olman ne büyük şans Afşin, çünkü Zeynep'in teklif ettiği anlaşma seni de kapsıyor." Dikkati tekrar Manizheh'e kaydı. "Ekselansları, ifrit ve Qui-zi'nin Belası ile ittifak yapmak için ne kadar çaresiz olduğunuzu anlıyor, çünkü bu

açıkça rasyonel bir aklın eylemi değil, kesinlikle kimsenin hükmetmek için güvenilebileceği bir akıl değil."

Büyü olsun olmasın, Manizheh gözlerini kısınca Dara tüm odanın titrediğine yemin edebilirdi. "Sadede gel, kum sineği."

"İfritinden kurtul, ateşe tapan. Ve Afşin'ini teslim et. Katliamdan sorumlu tutulacak ve ona göre idam edilecek.

Sonra savaşçınızı geri vereceğiz ve müzakereleri başlatacağız."

Dara'nın midesi bulandı. Yine, bir Nahid'in kararının suçunu onun üstlenmesini istiyorlardı.

Manizheh ayağa kalktı. "Kralınızı öldüren *bendim*," diye ilan etti, her kelimesinde zehir vardı. "Ve şehrimin halkınızdan boşaldığını göreceksin da bendim, benim yanımda kaldığınız her dakika daha da umut verici bir gelecek. Bunu sözde prensesine söyle. Söyle ona, Afşin'im senin yanında olduğu gün, ağladığın zafer gözyaşları olmayacak."

Savaşçı tekrar Dara'ya bakarak, "Utanç verici," diye cevap verdi. "Senin askerin seni savunmak için çok sert konuştu." Arkasını döndü ve sanki boynuna bir ok saplanmamış gibi kapıdan içeri adımını attı.

Dara yayını indirdi. "Beni ele vermedin."

Manizheh ona ters ters baktı. "Elbette seni ele vermedim! Yine de bana ne kadar güvendiğini öğrendiğim için minnettarım."

"İrtemiz ellerinde," diye fısıldadı. "Onun öldüğünü sanıyordum. Hepsinin öldüğünü sanıyordum."

Manizheh, "Ölmüş olması da muhtemel," diye uyardı. "O kum sineği seni test ediyordu ve sen de gaflete düştün."

Dara başını salladı. "O benden biri. Onu geri getirmeye çalışmak benim görevim."

"Kesinlikle değilsin." Manizheh'in gözleri inançsızlıkla irileşmişti. "Yaradan adına, onlarınki zekice bir tuzak bile değil. Senden *kurtulmak* için bizi bölmeye çalışıyorlar." Onun yüzünde mayalanan isyanı görmüş olmalıydı. "Afşin, bu üzerinde pazarlık yapılacak bir konu değil. Kızın yasını tutuyorum, tutuyorum ama sen öldürülürsen İrtemiz gibi risk altında olacak binlerce Daeva kızı var."

"Ama benim yerime onun acı çekmesi doğru değil. Bu çıldırtıcı, Banu Nahida. İrtemiz'in peşinden gidemem, Nahri'nin peşinden gidemem-"

"Sadece iki *hafta* oldu, Dara. Sabırlı olmalısın. Şehrin güvenliğini sağlamak için bize zaman ver, cinlerin Nahri ve Alizayd'ı teslim etmeleri için

uyardı. Başka bir yol yok. Tökezlememizi, hata yapmamızı bekliyorlar."

"Ama-"

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

Aeshma'nın nazlı ve alaycı sesi karşısında Dara birdenbire kendini kaybetti.

Duygularıyla savaşıyordu. Gök gürültüsü taht odasında çınladı, hava ısınmaya başladı.

"Ne istiyorsun?" diye tısladı.

"Banu Nahida'yı her zamanki hoş arkadaşlığınızdakı kurtarmak için."

Aeshma dikkatini Manizheh'e çevirdi ve hafifçe eğildi. "Hazır mısınız?"

Manizheh içini çekti. "Evet." Dara'ya baktı. "Muntadhir'in yaşadığına dair kanıt göndermenin bir yolunu bulacağım," diye güvence verdi ona. "Umarım bu prensesi Irtemiz'i bağışlamaya ikna eder, özellikle de diğer Daeva rehinelerinden çoktan vazgeçmişken -ki bu bizim açımızdan yapmayacağım bir hata. Onlarla daha fazla iletişim kurmayacaksınız, anladın mı?"

Dara onaylarcasına homurdandı, hâlâ ifrit'e bakıyordu. "Aeshma senden ne istiyor?"

Manizheh'in gözleri karardı. "Karmaşık bir durum." İfrit'i takip etmek için döndü ama sonra durup bir kez daha arkasına baktı. "Peki ya Afşin?"

"Evet?"

Manizheh, Geziri savaşçısının ayrıldığı yöne doğru başıyla işaret etti.

"Daha fazla kadın eğitmeye başlayın."

Bunu daha kolay kabul etti. "Anlaşıldı." Dara onun Aeshma'yla birlikte gidişini izledi ve sorusunu nasıl geçiştirdiğini anlamadı.

Güzel. Manizheh onun sırlarını saklamak mı istedi?

Onlara sahip olan tek kişi o değildi. Ve Dara'nın tekrar denemek için can attığı özellikle bir tanesi vardı.

12

Ali

Ali, bir sepet portakalı kuru fasulye çuvalının yanına koyarak, "Neden bu kadar *kaba* olmak zorunda olduğunuzu anlamıyorum," diye yakındı. "Etrafınızdaki herkesi aşağılamayı içermeyen ticaret yolları da vardır elbette."

Nahri ona bir kutu hurma uzattı. "Doğru olmayan bir şey söylemedim."

"Annesinin onu bebekken kafasının üzerine düşürmüş olması gerektiğini söylemiştin!" "İstediği fiyatı duydun mu? Ve *bunun* için?" Nahri onların yeni bir şey satın almıştı: küçük, köhne bir felucca; Ali'nin sahilde zıplayan çocukları gördüğü el kanolarının daha büyük bir versiyonunu giydirmeye çalışmışlar gibi görünüyordu. "Bunu elinden aldığımız için mutlu olmalı." Kollarına bir kutu sıkıştırdı. "Bu son erzağımız."

Ali şeker ve anason kokusunu içine çekti. "Bunu aldığımı

hatırlamıyorum." "Bir tatlıcı bana çok uzun süre baktı, ben de onu malından kurtardım."

Sözlerinin ardındaki anlamı kavraması bir an aldı ve sonra inledi. "Bu işin sonu hapse girmemizle bitecek, değil mi?"

"Kahire'den ayrılmak istedin. Takip edilmekten daha iyi bir motivasyon olamaz." Bir öksürük dikkatini çekti. Yakup kıyıya doğru ilerliyordu, Kolları kocaman bir sepete sarılmıştı.

"Şifalı otlar," diye açıkladı hırıldayarak. "Bazı tonikler, gazlı bezler ve ikinizden biri hastalanır ya da yaralanırsa ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyin iyi bir kaynağı."

"Buna gerek yoktu," diye itiraz etti Nahri. "Zaten yeterince şey yaptın."

Eczacı, "Tanrı aşkına bırak da biri sana yardım etsin evladım," dedi, sepeti kollarına itti. Kayıklarına açık bir endişeyle baktı. "Acaba

yelkenin böyle görünmesi mi gerekiyordu?"

"Elbette." Nahri sepeti Ali'ye uzattı. "Duymadın mı? Arkadaşım usta bir denizcidir. Ali, Yakup'a yelkenin neden böyle görüldüğünü anlat."

Yakup'un sorgulayan bakışları ona kaydı. Ali bilgili görünmek için mücadele etti. "Dinleniyor."

"*Dinleniyor* musun?"

"Evet," diye yalan söyledi. "Dinleniyor ve sonra ... gidiyor." Ali eliyle bir yelken hareketi yapmaya çalıştı.

Eczacı Nahri'ye döndü. "Kalmak istemediğine emin misin?"

İç çekti. "Üzgünüm, eski dostum. Keşke yapabilseydim ama evde bize güvenen insanlar var."

Burada birlikte bir hayatımız olabilirdi, iyi bir hayat. Ali çözmeye başladığı düğümü elinin tersiyle itti, içinden bir belirsizlik geçti. Nahri'nin kendisini ne kadar cezbedtiğini bilip bilmediğini merak etti. Birlikte -Nahri hastalarla ilgilenirken, Ali kitaplarla ilgilenirken- gördükleri manzara onu ne kadar derinden etkilemişti.

Ama Daevabad önce gelirdi. Babasının mantrası, onları boğan görev. Nahri bile oraya "ev" demişti.

Şüphelerini bir kenara iten Ali tekmeden atladı ve nehir kıyısında onlara katılmak için karşıya geçerken ayak bileği yüksekliğindeki suya sıçradı.

"Ama Tanrı seni korusun, amca," dedi. "Gerçekten. Senin yardımın olmasaydı kaybolurduk."

Yaşlı adam gözlerini kırıştırdı, Ali yaklaştığında her zaman olduğu gibi yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Rica ederim, Ahmad." Başını temizlemek istercesine salladı ve omzundan siyah bir çanta çıkardı. "Başka bir şey daha getirdim," diye ekledi ve çantayı Nahri'ye uzattı.

Nahri çantanın içine göz atar atmaz onu geri vermeye çalıştı. "Bu aletleri alamam Yakup! Onlar senin ailene ait."

Yakup ellerini kaldırdı. "Onları kullanabilecek biriyle birlikte olmalarını tercih ederim." Ona gülümsedi. "Nahri, çocuğum, nereden geldiğini bilmiyorum. Nereye gittiğini de bilmiyorum. Ama o çocuk için ne yaptığını gördüm. Sen her ne ad altında olursa olsun bir şifacısın."

Ali, Nahri'nin itiraz edecekmiş gibi alt dudağını ısırmasını izledi. Ama sonra kollarını Yakup'a dolayarak sıkıca sarıldı. "Tanrı seninle olsun,

Arkadaşım. Senin için de bir şey bıraktım. Dükkânın arkasında. Tatlıları sakladığınız kutuya."

Yakup şaşkın görünüyor. "Ne?"

Nahri gözlerini sildi. "Sevgimin bir göstergesi." Onu itti. "Şimdi git. Bir iş gününü benimle harcama."

Yakup arkasından, "Kendine iyi bak," diye seslendi. Ali onun sesindeki hüznü fark etmemiştir. "*Lütfen*."

Burada birlikte bir hayatımız olabilirdi, iyi bir hayat. Nahri yanından geçip giderken Ali boğazındaki yumruyu yuttu. "Ona ne bıraktın?"

Nahri, Muntadhir'in hançerini onun eline tutuşturdu. Gemiye satın almak için değerli taşların birçoğunu kullanmışlardı ve şimdi sadece bir tanesi - küçük bir yakut- kalmıştı. "O bize yardım etti, ben de ona yardım ettim. Borçlu olmayı sevmiyorum."

Ali başparmağını kabzanın üzerinde gezdirdi. "Her şey bir alışveriş olmak zorunda değil, Nahri."

"Öyle olmalı. Daha kolay." Elini görmezden gelerek kendini gemiye çekti.

Nahri'nin duyguları paylaşmak bir yana, sahip olma cüreti hakkında ne hissettiğini bilen Ali dilini tuttu ve çamur ayaklarını emerken tekneyi nehre doğru itti. Önce bir sırık, sonra da kürekleri kullanarak tekneye tırmandı.

Suyun derinliklerine
doğru.

"Peki şimdi ne olacak?" Nahri dürtükledi. "Çünkü beni bağışlayın... ama istediğinizin tam tersi yönde ilerliyor gibi görünüyoruz."

"Bana bir dakika izin verir misin?" Ali gözlerini kapadı ve tekneye çarpan suyu çağırmaya çalıştı. Su direndi, büyüünün sınırından uzaklaştı.

Sinirlenerek yan tarafa eğildi ve elini yüzeyin altına kaydırarak akıntının parmaklarının arasından geçmesine izin verdi. Neredeyse tadını alabiliyordu, dilinde tuzlu su ve çamur kokusu vardı. *Haydi*, diye ısrar etti, nehrin tekneyi ittiğini hayal ederek.

"İfadeniz güvenimi artırmıyor." Ali kaşlarını çatı.

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Elbette biliyorsunuz. *Dinlenmeyi* çok iyi anlıyorsun. yelken alışkanlıkları." Gözlerini açtığında onun bir mindere uzanmış, çaldığı şekerlerden birini çoktan eline almış olduğunu gördü. "Her yalan söylediğinde ürkmüş bir güvercin gibi görünmemenin bir yolunu bulmalısın."

"Ben *ürkmüş* gibi *görünmüyorum*-"

Tekne ileri doğru fırladı, deniz büyüü açlıkla göğsündeki sıkıntıyı yaladı.

Nahri ona muzaffer, sevimli bir sırıtış fırlattı. "Bir keresinde biri bana biraz duygunun yardımcı olduğunu söylemişti."

Ali'nin kalbine bir acı kırbağı saplandı. Nefes nefese kaldı, neredeyse büyü üzerindeki hakimiyetini kaybediyordu.

Nahri anında onun yanındaydı. "Sorun nedir?"

Ali bir elini göğsüne bastırarak nefesini tutmaya çalıştı. "Yüzüğün marid büyüsu yapmamdan hoşlandığını sanmıyorum."

"Bizi Ta Ntry'ye götürmesi için deniz sihrine güveniyoruz."

Ona dokunamadan geri kaçarak el salladı. "Biliyorum. Ve ben iyiyim; acım çoktan geçti." Tam olarak geçmemiştir ama Ali, Nahri'nin Kahire'de daha fazla kalmaları için ısrar etmesine neden olacak hiçbir şeyi riske atmıyordu.

"Sen öyle diyorsan." Sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu ama en azından tekne hızlı gidiyordu. Belki biraz fazla hızlıydı, su kalbiyle yarışlıyordu. "Hayır, bu hiç de şüpheli görünmüyor."

"Yelkeni de kullanacağız, böylece bize güç veren hiçbir şey olmadan nehrin yukarısına doğru züm yapıyormuşuz gibi görünmeyecek." Daha doğrusu, yelkeni kullanmaya *çalışacaklardı* -Ali, Nahri'ye yelken deneyiminin toplamının bir yelkenli olduğunu söylememiştir.

Kraliyet Muhafızları ile birkaç hafta ve Nil kayıkçılarını gözetlemek için birkaç saat.

Ne var ki, Ali onun çarpınışlarını izlediğinin farkında değildi. Sonunda, onları iki kez kumluklara sürdükten sonra, Ali yelkeni rüzgâra doğru düzgün bir şekilde açmayı başardı ve güneye doğru daha da hızlı ilerlemeye başladılar. Yalnız olsaydı, minnettarlıktan ağlayabilirdi. Bunun yerine, nefes nefese kalmış, vücudu her türlü yeni şekilde ağrırken, düz güvertede yüzüstü yatarak kendini bıraktı.

"İşler iyi gidiyor gibi görünüyor," dedi Nahri sert bir sesle.

"Sanırım," diye nefes aldı Ali, kalbi acıyla kıvılcımlanırken göğsünü yoğuruyordu. "Bunun ne kadar zor olacağını hafife almış olabilirim."

"Bu dersi maceramızın başlarında öğrenmene sevindim." Bir fincan dudaklarına bastırdı. "İç bakalım."

Hâlâ başı dönmekte olan Ali itaat etti ve kendini iterek onun yanına oturdu. Artık yerleştiğine ve erzakla dolduğuna göre teknenin ne kadar küçük olduğunu fark etti ve içini yeni bir tür endişe kapladı. Günün ve gecenin her anını Nahri'nin yanında geçirmenin lojistiğini hiç düşünmemiştir. Ali ikisinin de yatarak uyuması için yeterli yer olduğundan bile emin değildi.

"En azından bir şeyler ye, doktorun emri." Çalıntı bir teneke kutuyu açtı. ve bir tanesini ona uzattı. "İnan bana, yasadışılık onların tadını daha da güzelleştiriyor."

Tam bunu söylediği anda Nahri'nin parmakları Ali'nin parmaklarına değdi ve Ali bunu kastetmiş olmasının mümkün olmadığını bilmesine rağmen vücudunda bir sinir harbi yaşandı. "Ah," demeyi başardı. "Öyle mi?"

Nahri göz kırptı ve Yaqub'un çantasını açmak için arkasına yaslandı. Açık bir şekilde iç çekti zevk aldı ve ardından tıbbi aletleri değerli mücevherlermiş gibi yerleştirmeye başladı.

Trefin matkabını gören ve hâlâ midesi bulanan Ali, yemek yerken gözlerini başka tarafa çevirip nehre baktı. Bir süre daha sessizlik içinde devam ettiler ve Ali'nin üzerine nadir bir huzur çöktü. Göğsünde bir mengene olduğu hissi bir kenara bırakıldı, seyahat etmek için hoş bir yoldu. Teknenin hafifçe sallanması, parıldayan suyun yayılması ve ılık esinti... neredeyse hipnotize ediciydi. Böreğini bitirdi -Nahri haklıydı, oldukça güzeldi- ve sonra eğilerek elini tekrar nehirde gezdirdi.

Ali yüksek sesle nefes verdi, kalbindeki acı sanki üzerine serin bir kompres uygulanmış gibi azaldı. Su bileğinden yukarı doğru dalgalanarak yara izlerinin izini sürerken, yansıması parıldayan dalgalanmalar halinde ona geldi. Muhtemelen ışığın bir oyunuydu ama gözleri tuhaf görünüyordu, her zamanki sıcak gri değil, Nahri'ninkinden bile daha koyu, derin, dipsiz obsidyen havuzları.

Yüzmek çok iyi hissettirecekti. Suya dalma ihtimali, Nil başının üzerinde kapanırken dünyanın sessiz ve hareketsiz kalması, aniden dayanılmaz hissettirdi. Suyun dalları koluna dolandı, sıkıca kavradı ve hafifçe -sanki yarı uyanıkmiş gibi- Ali onları çağırmadığını fark etti.

"Sanırım orada uyandık."

Ali şaşkınlığından sıyrılıp ayağa kalktı. Su parmaklarından akıp gitti. "Ne?"

Nahri işaret etti. Uzaktaki kıyıda, karışık yeşilliklerin arasında çatlak bir minare duruyordu, küçük bir kilise olabilecek bir yapının yıkık dökük kalıntıları.

Köy yaklaştıkça daha da netleşiyordu. "Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

Nahri'nin bakışları köye kilitlenmişti. "Yaklaşabilir miyiz?"

Ali başını salladı, dümeni ayarlamak için hareket etti ve onları sular

altında kalan kıyıya doğru yönlendirdi. "Sence bu muydu?"

"Evet." Titredi. "Garip ama burası çok tanıdık geldi. Nehre giden yol, bazı kalıntıların duruşu ..."

"Hakkında kabuslar gördüğün köy burası mı?"

"Sanırım öyle, uyandığımda hiçbir şey hatırlayamıyorum." Hayranlıkla incelediği neşteri yere bırakarak sinirli bir ses çıkardı. "Sanki bir şey hatırlamama *izin* vermiyor, sanki gözlerimi açtığım anda rüya elimden çekilip alınıyor."

"Kahire'den önceki çocukluğuna dair hiçbir şey hatırlamaman gibi mi?"

Nahri kararsız görünüyordu. "Biraz öyle, evet."

"Bu köy şehre çok uzak değil ve minarenin içinde yanık izleri vardı. Sizce-"

"Yıkıldığında orada olduğumu mu?" Nahri titriyordu. "Olabilir. Bilmiyorum. Bilmek istediğimi de sanmıyorum." "Önemli olabilir."

"Ali, annemin zehrinin sarayı yerle bir etmesini izleyeli sadece iki hafta oldu. Çocukluğumdan kalma yeni bir dehşeti ortaya çıkarmaya hazır değilim. Henüz değil."

Sorularını geri yuttu. "Pekâlâ." Dümeni tekrar ayarlayarak arkasını döndü.

"Ama bir shedu gördüm."

Ali dümeni sarsarak onları neredeyse rotalarından saptırıyordu. "Bir *ne* gördün?" "Bir shedu. Sen bayılmadan hemen önce. Bir kum fırtınası vardı ve sonra

bu yaratık . . . Bana baktı, etkilenmemiş gibi *içime* baktı ve sonra *gözden* kayboldu. Her şey o kadar hızlı oldu ki halüsinasyon görmediğimden emin değilim."

Ali ne söyleyeceğinden emin değildi. "Shedu'nun hâlâ var olduğunu sanmıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ilk etapta sadece bir efsane olabileceklerini düşünmüştüm." "Ben de cinler hakkında böyle düşünürdüm."

Ben de Marid hakkında böyle düşünürdüm. Ali daha fazla efsanenin canlandığını görmeye hazır olduğundan emin değildi, en azından daha iyi hazırlanmadan. "Umarım Shefala'daki kütüphane annemin her zaman iddia ettiği kadar büyüktür. Sanırım ikimizin de okuyacak çok şeyi var."

"Kesin olarak bilmemenize şaşırdım. Büyük bir kütüphanenin hikayeleri için annenize yalvaracağınızı düşünürdüm."

Pişmanlık içindeydi. "Bir çocuk olarak Ta Ntry'nin hikayelerine her zaman açık değildim.

çocuk," diye itiraf etti Ali. "Hisar'a gönderildiğimde, oraya daha iyi uyum sağladığımı fark ettim.

Ayaanle tarafımı görmezden gelirsem diğer Geziriler'le aram düzelirdi. Bu aynı zamanda babamla da işleri kolaylaştırdı." Ellerini dizlerinin üzerinde gezdirdi. "Çok da önemli değil. Zaten benim bir hain olduğumu düşünerek öldü."

"Sen doğru olanı yaptın." Nahri'nin sesi beklenmedik derecede sertti. "Babanın durdurulması gerekiyordu."

"Biliyorum." Ve biliyordu, babasının son hareketi Ali Hisar'ı almasaydı yüzlerce masum Şafit ölürdü. Ama bu onun üzüntüsünü silmedi. Ne bir açıklama, ne bir özür, ne de bir şans olacaktı. işleri yoluna koymak için. Ghassan ölmüştü ve Daevabad'ı en az onun yönettiği kadar acımasız bir şekilde terk etmişti. Ali'nin şimdi yapabileceği tek şey, Tanrı'nın babasına Ghassan'ın tebaasına gösterdiğinden daha fazla merhamet etmesi için dua etmektir. En azından Muntadhir'le birlikte, kardeşinin bir kahraman olarak öldüğünü bilmenin, ona veda edebileceği bir anın olmasının hafif tesellisine sahipti.

Biz iyiyiz, Akhi. Biz iyiyiz. Ali kendini kedere, Müntehir'i düşündüğünde göğsünden fıskıran pençeli canavara karşı çelikleştirdi ama bu her zamanki kadar vahşi hissettirmiyordu. Ali artık Kahire'de işe yaramaz bir şekilde ellerini ovuşturmuyordu; kardeşinin intikamını alma ve halkını kurtarma yolunda küçük bir adım atmıştı ve kırık kalbi bile onu tanımak.

Arkasını döndü. Nahri artık ona bakmıyordu; onun yerine bir mindere yaslanmış, dikkatini yeni tıbbi aletlerini temizlemeye ve hayranlıkla incelemeye odaklamıştı, yüzünde çok daha mutlu bir ifade vardı. Eşarbını çıkarmıştı ve saçları siyah buklelerden oluşan kalın bir haleyle beline kadar iniyordu.

Bu manzara nefesini kesti. Daevabad'ın bir sonraki kraliçesi olarak giydiği kraliyet kıyafetlerini unutun. Mısır güneşi yüzünde parlarken, elinde ölümcül tıbbi aletlerle, ikinci el sıkıcı bir elbiseyle Nil'de süzülen Nahri ışıltı ışıltı. Ali parmaklarını onun saçlarına daldırmak, onu kendine çekmek için neler yapmazdı...

Yazıklar olsun sana. O kendini rahat hissediyor ve sen onu süzerek güvenine ihanet mi ediyorsun? Ali bakışlarını kaçırdı, boynuna bir sıcaklık yayıldı. Arkadaşı- Kardeşinin dul eşi, hem de... Ve işte buradaydı, onun hakkında fanteziler kuruyordu.

Kontrolüyle alay edercesine alnında bir su damlası belirdi. Ali bakışlarını istediği kadar indirebilirdi, bunu yapmakta epey tecrübeliydi.

Ama Nahri'nin yanında geçirdiği her gün daha da güçleniyor gibi görünen kalbindeki dikenli, bıçaklı ve çılgınca sorumsuz düşüncelerle savaşma

konusunda kesinlikle hiçbir deneyimi yoktu. Ali'nin

Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemişti, *ne* hissettiğinden bile emin değildi. Bu ... bu şefkat ve özlem, dehşet ve beklenmedik ışıık *karmaşası*, bir Kahire harabesinde kitapları incelerken ve yemek hakkında tartışırken bileğini okşayan eliyle hayatının geri kalanını mutlu bir şekilde geçirebileceğinin kesinliği, kızın her sırtışında bir uçurumdan aşağı itilmiş gibi hissetmesi ... Ali bununla nasıl savaşaacağını bilmiyordu.

İsteyip istemediğini bilmiyordu.

Hep inkar ettiğin aşk delisi aptala dönüşüyorsun. Ve Ali'nin bunun için zamanı yoktu. Küçük bir tekneyle *çok* uzun bir yolculuğa çıkacaklardı ve sonra da savaşıacaklardı.

"Börek sana iyi gelmedi mi?" Ali dikkat kesildi. "Ne?"

"Kusacakmış gibi görünüyorsun." Nahri kaşlarını çattı, bir kenara bıraktı enstrümanlar. "Tüm bu garip su büyüsünü kullanmaman gerektiğini biliyordum. Seni muayene etmeme izin ver."

Evet! Bir yanı alkışladı, onun ellerinin vücudunda olma ihtimalinden heyecan duyuyordu. "Hayır," dedi Ali aynı hızla ve tüm aşk kavramına lanet okudu. "Düşünüyordum da... marid hakkında bir şeyler bilmek istiyordun," diye ağzından kaçırdı. "Senden sakladığım tüm sırlar hakkında."

Nahri'nin yüzünde şaşkın bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Onları senden zorla almam gerekeceğini düşünmüştüm."

Tanrım, bu Ali için bile ayağını ağzına sokma konusunda yeni bir dip noktasıydı. "Artık sır olmayacağı konusunda anlaşıştık," dedi belli belirsiz.

"Peki o zaman." Nahri doğruldu, aletleri topladı ve bir kedi zarafetiyle ona doğru döndü. Bir aslanın kapana kısılmış bir antilopu sakince değerlendirmesi gibi. "Hadi '*marid bana hiçbir şey yapmadı*' ile başlayalım, *Nahri,*' dedi, onun sesinin kötü bir taklidini yaparak. "Kütüphanede şelaleler yaratıyorum ve Nil'e sebepsiz yere gemiler gönderiyorum."

Tam üstüne. Ali yeniden odaklanmaya çalıştı. "Marid bana bir şey yaptı." "Evet, sanırım bu kanıtlandı. Sana ne yaptılar?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim," diye itiraf etti. "Ama bildiğim tek şey, gölde beni ele geçirdikten sonra, sanki ateşle olduğu gibi suyla da aynı yakınlığa sahip olduğum. Onu hissedebiliyor, çağırabiliyor, kontrol edebiliyordum. Am Gezira'da bu bir nimetti: Pınarlar ve sarnıçlar bulabiliyor, onları kumların arasından çekebiliyor ve Bir Nabat'ı yeşile çevirebiliyordum. Ama Daevabad'a döndüğümde . . ." Ali ürperdi. "Büyük çok fazlaydı. Gittikçe

daha güçlü, gizlemesi ve kontrol etmesi daha zordu. Kafamın içinde sesler duyuyordum, rüyalarımnda bir şeyler görüyordum - yakalanacağımdan çok korkuyordum."

"Yakalandı mı?"

"İnsanların maridler hakkında ne dediğini biliyorsun. Onlar şeytanlar, düzenbazlar. Annem onların Ta Ntry'deki cinleri suya çekip boğduklarını ve kanlarını emdiklerini söylüyor. İsa beni ulemanın önüne atmaya hazırды. Sadece soru sorduğum için beni kafir ilan ettiler."

"İnsanlar genellikle anlamadıkları şeylerden korkarlar." Neyse ki Nahri ne tiksiniş ne de korkmuş görünüyordu; sadece düşünceliydi, sanki tüm bunları çözmeye çalışıyordu. "Seni ele geçiren marid bir şey *söyledi* mi? Sana neden böyle bir güç verdiklerini açıkladılar mı?"

Ali o korkunç geceyi düşündü. Marid'in Ali'nin anılarında değerli olan her şeyi -herkesi- nasıl ele geçirdiğini ve sonra ona işkence ederek ölümlerin en acımasızını izlettiğini. Onu dokunaçları ve dişleriyle nasıl yakaladığını ve ölümün kucağından sürüklemek için bir köpek gibi nasıl salladığını.

Ağzı kurudu. İronikti. "Hayır," diye fısıldadı, bunu ilk kez fark ediyordu. "Bana bu güçleri vermek istediklerini sanmıyorum. Açıkçası, beni pek düşündüklerini de sanmıyorum. Bence amaçlarına uygun kullanabilecekleri bir araç gördüler ve beni ihtiyaç duydukları şeye dönüştürdüler." Hatset'in Ntaran su yollarında kol gezen iblislerle ilgili anlattıkları ve Ghassan'ın ele geçirildikten sonra Ali'yi kurtarmak için harcanan çabayı hatırlaması aklına geldi. "Ve bilmiyorum ki ben hayatta kalmak."

Aralarına sessizlik çöktü ve Nahri nihayet tekrar konuştuğunda, sesi alışılmadık bir şekilde bastırılmıştı. "Özür dilerim Ali. O gece aramızda çok şey olduğunu biliyorum, hala kızgın olduğum çok şey var. Ama o olmasaydı suya girmeyeceğini de biliyorum." Darayavahoush'un adını söylemesine gerek kalmadı - ikisi de bu konu etrafında dans ettiler Afşin'i Rumi ateşinden bir kapmış gibi. "Ve bunun için özür dilerim."

"Olmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "İkimizin de olayların bu şekilde gelişmesini istediğini sanmıyorum."

Kız tekrar Ali'nin bakışlarıyla karşılaştı ve Ali aralarında bir şeylerin yumuşadığını hissetti. söylenmemiş kızgınlıklar ve paramparça olmuş umutlar. İkisinin de hayatı mahvolmuş ve rotasından çıkmıştı. Ama hâlâ buradaydılar.

Ne yazık ki Ali'nin açıklayacak çok daha kötü sırları vardı. "Ele geçirildikten sonra bir şey öğrendim," diye devam etti. "Sanırım bir şey

Marid'in bu olaydaki rolünü çözmemize yardımcı olabilecek bir şeyler bilmeliyiz." "Ne?"

Yüce Allah adına, bunu nasıl söylemeliydi? Ali dümeni ayarladı, zaman için savaşıyordu. Annesinden sakladığı sır, halkının kendi tarihlerine ve ailesinin saltanatına dair anlayışını baltalama riski taşıyan sır.

Ancak geçmişte korkunç bir şekilde yanlış giden şeyleri ele almadan ilerlemek mümkün değildi.

"Marid beni ele geçirdikten sonra ilk uyandığımda babamın yanındaydım." Ali'nin kalbi bu anıyla burkuldu, çünkü Ghassan hayatında ilk kez bir baba gibi davranmış, Ali'ye her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verirken son derece koruyucu ve alışılmadık derecede nazik olmuştu. "Marid'in beni ele geçirdiğini öne süren oydu. Ben ona inanmadım. Maridlerin yok olduğunu, binlerce yıldır görülmediklerini söyledim. Bana yanıldığımı söyledi. Marid'in görüldüğünü, Zeydi el Kahtani'nin Ayaanle müttefikinin yanında görüldüklerini söyledi. Daevabad."

Nahri gözlerini kırıştırdı. "Zeydi el Kahtani *Marid* ile mi çalışıyordu? Emin misiniz?

Çünkü daha önce böyle bir şey duymadım ve size şunu söyleyeyim. Son birkaç yılda boğazıma ne kadar çok Daeva tarihi tıktırıldığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Ali bazen Nahri'nin tüm zekâsına rağmen onların dünyasında hâlâ oldukça yeni olduğunu unutuyordu. "Bu hiçbir Daeva tarih kitabında yer almaz, Nahri. Kabilelerimiz ne kadar didişir ve savaşırsa didişsin, bizim ateş-önce kanlar. Buna ihanet etmek, maridleri birbirlerine karşı kullanmak, bu bir skandal olur. Atalarımın riske atmayacağı bir şey. Zeydi el Kahtani yüzyıllardır dünyamızı yöneten düzeni bozdu. Mümkün olduğunca temiz ve asil görünmesi gerekirdi."

Nahri ona baktı, gözlerindeki samimiyetin bir kısmı kaybolmuştu. "Ah."

Ve işte tam o anda, aralarındaki, aileleri ve halkları arasındaki eski uçurumun yükseldiğini hissetti.

"Özür dilerim," dedi. "I-"

"Dur." Nahri'nin sesi kızgın değil, sadece yorgun geliyordu. "Sadece dur.

Eğer sen ve ben

ailelerimizin birbirlerine yaptığı her şey için özür dilemek zorunda kalırsak, bu gemiden asla inemeyiz. Unutmuş olabilirsiniz ama eski Nahid Konseyi'nin Shafit hakkında neler hissettiğini bildiğimi söylediğimde bana inanın. Birçok Daeva'nın hala ne hissettiğini."

Kaçındıkları bir başka konu. "Annenin söyledikleri doğru mu peki?" Ali girişimde bulundu. "Şafit olduğun hakkında?"

Gözleri kısıldı. "Evet. Ama bugün benim sırlarımdan bahsetmiyoruz. Yani Marid, Zaydi'nin Nahid Konseyi'ni devirmesine yardım etti. Baban başka bir şey söyledi mi?"

"Fazla bir şey değil. O geceye kadar bunun sadece Kahtani krallarının emirlerine yaptığı uyarıları açıklayan bir efsane olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Ne uyarısı?"

"Ayaanle'yi geçmeyin."

"Uyarı bu mu? Kabilelerinizin müttefik olduğunu sanıyordum!"

"Biz ... bazen," dedi Ali, çeşitli darbeleri düşünerek, Ta Ntry'deki akrabalarının kışkırttığı dini devrimler ve vergi gecikmeleri. "Ama bu bir tehdit değildi. Zaydi'nin Ayaanle müttefiki görünüşe göre korkunç bir bedel ödedi. Onların halkına asla ihanet etmemeliydik."

"Ne fiyatı?"

"Bilmiyorum. Daevabad'a ilk döndüğümde annem beni Marid konusunda yakaladı ve Üstadh Issa'yı daha fazlasını öğrenmemize yardım etmesi için ikna etti. Ama ikisi de Marid'in savaşa karıştığına dair bir şey bilmiyor gibiydi ve ben de onlara söylemeye yanaşmadım. Bunun yerine Issa, annemin Marid ile aramızda olduğuna inandığı eski bir aile bağlantısını araştırıyordu."

Nahri yavaşça başını salladı. "Doğru, insanlar Ayaanle'nin yüzyıllar önce Marid'e taptığını söylüyor, değil mi?"

"Yalan," diye cevap verdi Ali, sesindeki savunmacı tonu bastırmaya çalışarak. "İsa bana Marid'in insanları korkunç anlaşmalar yapmaları için kandırdığını, onları zenginlik için masumları öldürmeye ve hayatlarının kanından vazgeçmeye ikna ettiğini söyledi. Ben buna tapınma demezdim."

"Tam da askeri müttefik olarak almanız gereken türden yaratıklara benziyor."

Nahri tekrar minderine yaslandı. "Ama anlamadığım şey *neden* olduğu. Neden bir grup aşırı güçlü su iblisi peşimizden gelmeye bu kadar kararlı? Ta Ntry'deki insanları kandırmak ve Nahid'i devirmek için Konsey mi? Dara'yı öldürmek için mi?"

"Tahmin etmem gerekirse, Daeva efsanesinin öne sürdüğü gibi kutsal göllerini teslim etmeye ve Anahid'e hizmet etmeye o kadar hevesli olduklarını sanmıyorum."

"Ve intikam, kutsal göllerini *başka* bir ateş kanı grubuna teslim etmek miydi?" Nahri burnunun kenarını sıkarak inledi. "Yaratıcı,

Ne zaman bu işin dibini bulduğumu düşünsem, yeni bir cinayet ve intikam hikâyesiyle karşılaşıyorum." Yüzüne düşen gece yarısı buklelerini geriye iterek iç çekti. "Başka korkunç aile sırları var mı?"

Sanki Nahri, Ali'nin aynı derecede korkunç başka bir şeyi olmadığını düşünüyormuş gibi alaycı bir tavırla sormuştu ve Nahri, Ali'nin saçlarında gezinen parmaklarını takip *etmemeye* çalışmakla o kadar meşguldü ki soru onu şaşırtmıştı. "Hayır. Yani, evet. Sarayın altında bir mahzen var."

"Bir mahzen mi?"

"Evet."

Nahri ona baktı. "*Mahzende kim var Ali?*"

"Akrabaların," diye itiraf etti usulca. "Savaştan bu yana ölen tüm Nahidler."

Yüzünü gerçek bir şok kapladı. "Bu mümkün değil. Küllerini tapınaklarımızda saklıyoruz."

"Tapınaklarınızda kimin külleri var bilmiyorum ama cesetleri bizzat gördüm."

"*Neden?* Neden ailen atalarımın cesetlerini sarayın altındaki bir mahzende saklıyor?"

"Bilmiyorum. Artık kimsenin bilmediği izlenimine kapıldım. Mezar çok eski görünüyor ve ilk Nahidler hakkında bir sürü çılgın hikaye var. Ölülerini diriltebildiklerini, ceset takası yapabildiklerini iddia eden efsaneler.

Belki . . ." Utanç içinde boynuna bir sıcaklık yayıldı. "Belki akrabalarımın dinlenmesini kolaylaştırmıştır."

Nahri ona ters ters baktı. "Oh, onlar için ne kadar güven verici."

Ali bakışlarını kaçırıldı. Bu konuşma çok daha kötü bir hal almak üzereydi. "Nahri, mahzende olanların hepsi bu değil. Nasıl, neden bilmiyorum ama Darayavahoush'un emaneti de orada."

O kadar hızlı oturdu ki tekneyi salladı. "Affedersiniz?"

"Onun emaneti," diye tekrarlardı Ali, midesi bulanarak. "Onun emaneti olduğunu düşündüğümüz şey. Ve eğer gerçekten onunsa, muhtemelen savaş sırasında öldürüldüğünde üzerinde olan şeydir."

"İfrit tarafından köleleştirildiğinde demek istiyorsun," diye soğuk bir şekilde düzeltti. "Bu, onu ele verenin Kahtaniler olduğu anlamına mı geliyor?"

Ali yalvarırcasına ona baktı. "Bilmiyorum. Bu, sen ve ben doğmadan yüzyıllar önceydi. Babam bilmiyordu. Büyükbabam da muhtemelen bilmiyordu. Bunu mazur görmüyorum, haklı da bulmuyorum, ama sana bir şey öneremem. açıklamam yok."

Nahri tekrar yere düştü, hâlâ öfkeli görünüyordu. "Ne kadar zamandır köle olduğunu biliyor musun? *Manizheh*'in, kardeşinin ve ailesinin sarayın altında çürüdüğünü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini biliyor musun?"

Ali biraz umut vermeye çalıştı. "Mahzen iyi gizlenmiş. Belki bulamazlar?"

"İyi gizlenmiş." Öfkeli bir ses çıkardı. "Ali, ya bu iş bizi aşıyorsa?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani Dara ve Zeydi El Kahtani tecrübeli askeri komutanlardı. Manizheh yüzyıllardır en güçlü Nahid şifacı olarak kabul edilir. Atalarım, baban, on binlerce kişiyi yönetti ve hükümetler kurdu. Ve *yine* de tüm bunları düzeltmeyi başaramadılar. Yaptıkları her şey sadece daha fazla şiddete neden oldu. Onlar barış yapamadıysa, Tanrı aşkına sen ve ben nasıl yapacağız?"

Ali ona verecek bir cevabı olmasını diledi. "Bilmiyorum Nahri. Bunun basit bir çözümü olacağını sanmıyorum. Ömür boyu sürececek bir çalışma olabilir. Görecek kadar uzun yaşayamayacağımız bir barış olabilir."

"Bu mu senin ilham verici konuşman?" Adamdan yanıt gelmeyince kadının ifadesi daha da karardı. "O zaman bana bir iyilik yap."

"Ne?"

"Ta Ntry'ye varana kadar nasıl yalan söyleneceğini öğren."

13

Dara

Dara'nın İrtemiz hakkında Manizheh'e verdiği söz bir gün bile sürmedi.

Göğsündeki silahları inceledi, bıçakları ve bir kılıcı seçip beline bağladı. Sırada yayı ve sadağı vardı. Dara

Ama kendisini öldürmek için tasarlanmış bir tuzağa doğrudan atlayacağını düşünürsek, fazladan önlem almanın daha iyi olacağını düşündü.

Evet, Manizheh'in emrine itaat etmediğinizi öğrendiğinde sizi bizzat öldürme şansından mahrum kalmasını istemezsiniz.

Ama İrtemiz'i düşmanlarına bırakmayacaktı. İrtemiz'i, yetenekli bir okçuya dönüştürdüğü, ona kurtaramadığı küçük kız kardeşini hatırlatan ruhlu köylü kızını değil. Ve Dara'nın, bırakın bazı sefil kum sineklerini ve pis kanlıları, Manizheh'in bile bilmediğı bir numarası vardı.

Yaşlı daeva rüzgar büyüü.

Dara, Navasatem'den önceki gece şekilsizleşip kuzey Daevastana'nın buzlu dağları ve soğuk gölleri üzerinde uçmaya başladığından beri onu kullanmamıştı. Birincisi, sarayı ele geçirdiklerinden beri hiç boş vakti olmamıştı; anlaşılan o ki devrim zaman alan bir şeydi. Ama bundan da öte, Dara günaha karşı kendine güvenmiyordu. Rüzgâr büyüü sarhoş ediciydi, tüm bu çılgınlıktan heyecan verici bir kaçış sunuyordu ve bu da kalbini neredeyse halkına karşı olan görevi kadar zorluyordu.

Ancak şimdi, her ikisini de başarmak için kullanacaktı.

Büyüyü nasıl çağıracağını hatırlaması birkaç dakika sürdü ve sonra gitmişti, bedeni küçük odasının balkonundan bir girdap içinde kayboldu

ölü yapraklardan. Bir an sonra, şehir onun altında, etrafında, onun bir parçasıydı.

Ve eğer ciğerleri olsaydı, Dara adaya yapışmış olan çürüme miksinde boğulurdu. Sanki bulanık bir havuza dalmış gibi her şey donuklaşmıştı. Havadaki vızıltıyı, sıcak topraktaki erimiş enerjiyi ve davetkâr yaşamı tadabildiği önceki deneyimine hiç benzemiyordu, gizemli sular.

Daha uzağa süzüldü, Daevabad onun altında karanlık ve hareketsizdi.

Yine de

Dara gecelerinin daha canlı olduğunu hatırlıyordu, iç savaşa karışmış şehirlerin gölgeler derinleştiği anda kapandığını sanıyordu, tabii insanlar etrafta dolaşmaya cesaret edebilirlerse. Eşiğin ötesinde, yıldız ışıkları ve yaşamla parıldayan çölü gördü.

Daevabad'ın *hasta* olduğunu fark etti, dehşet ruhunun derinliklerine işledi. Ada ve gölü, sanki hayati bir parçası çalınmış gibi, dünyanın üzerinde iltihaplı bir yara gibi duruyordu. Süleyman'ın mührünün kaybı, öyle olmalıydı.

Yaradan adına, Nahri, lütfen hayatta ol. Lütfen onu geri getir. Dara, Nahri ve Süleyman'ın mührünün şu anki sahibinin Daevabad'a dönüp içlerinden birinin ölümüyle sonuçlanmayacak herhangi bir yol hayal edemiyordu ama tüm bunların gerçek bedeli bir anda çok netleşmişti. Dünyalarını yıkmışlardı ve şimdi evleri -on binlerce kişinin evi- ölüyordu.

Bu düşünce ne kadar korkunç olsa da, Dara bu gece Daevabad'ı kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Ama ona güvenen birinin hayatını kurtarabilirdi.

Hastaneyi zihninde sabitleyen Dara, bir sonraki anda kendini orada buldu, dönerek aşağı indi ve bir kuş kadar hafif bir şekilde çatıya kondu. Bu kafa karıştırıcı bir deneyimdi; çatının altında taştan bir hayalet vardı. ayakları olabilirdi -ama aşağı baktığında ayaklarını *göremedi*. Kendini maddi dünyaya geri çekmeye çalışarak, gölgelerin içine gizlendi ve çatının kenarına doğru süzüldü.

Nostalji onu sardı. Hastane farklı görünüyordu ama eski kurumun kemikleri hâlâ oradaydı. Dara gençliğinde hastanede çok zaman geçirmişti - eğitim gören çoğu savaşçı geçirmişti- ve yüz maskeli ve önlüklü Nahid şifacıların iğrenç iksirler içirdiği anıları gözünün önüne geldi boğazını ve kırılan kemiklerini sıfırlıyor.

Artık sessizdi, tek ses avludaki ağaçları hışırdatan esintiydi. Bahçeyi kemerli bir koridor çevreliyordu ve doğu köşesinde, soluk tuğlaların ötesindeki ateş ışığının titreşimini fark etti.

Bu bir tuzak. Geziri kadının konuşmasındaki her kışkırtıcı, alaycı satırda bu vardı. Cin onun ölmesini istiyordu. Akıllı bir adam bu riski almazdı - tek bir hayat için felaketi göze almazdı ve yakın zamana kadar Dara'nın kendisi de aynı acımasız hesabı yapardı.

Ancak denklemin incelenmeye değer başka bir kısmı daha vardı:

Beni hiç yenemediler.

Dara sadece iki kez kesilmişti; köleleştirildiğinde ifritler tarafından, sonra da Alizayd ve onun marid efendileri, artık ona dokunamayan şeytanlar tarafından. Ve bu, orijinal bir daeva'nın inanılmaz yetenekleriyle uyanmadan önceydi. Aşağıda sıradan cin askerleri ve şafit hizmetkârlarından başka kimse yoktu. Tuzak olsun ya da olmasın, onunla boy ölçüşemezlerdi.

Dara tekrar ortadan kayboldu, kendini maddesizleştirdi, ama bu tutunmak için bir mücadeleyleydi, sihrinin ve gücünün Sonlu, neye inanmak isterse istesin. Çatıdan kayarak hastanenin karanlık kalbine girdi. Tamamen sessiz değildi - görünmez olabilirdi, ama o geçerken perdeler titredi ve meşaleler onun varlığında alev alev yandı. Daha derine indikçe

mekânın tamamen uykuda olmadığı anlaşıldı. Esneyen, kolları çarşafarla dolu bir hizmetçi koridordan geçti ve kapıların ardında fısıltılar duyuldu. Daha uzakta biri acı içinde inledi ve bir çocuk sızlandı.

Bir sonraki köşeye doğru sürüklendi ve sonra durdu. İki Geziri adam kapalı bir kapının yanında hazır olda duruyordu, ışık kapı pervazının altında oynayıyordu. Adamlar üniformalı değildi ve biri ancak bir çocuktan daha büyük görünüyordu, ama yaşlı olan bir zülfikar ve diğeri düz bir kılıç takıyordu, duruşları eğitim aldıklarını gösteriyordu.

Dara seçeneklerini düşündü. Koridorlar üç farklı yöne doğru kıvrılırken, tek bir çığlının hastanenin geri kalanını alarına geçireceğini biliyordu. Ama bu şekilde geçip gidebileceğinden emin değildi. Cinler onun yeteneklerinin boyutunu bilmiyor olabilirdi ama ateşten formu ve bir canavar gibi yükselen gölü hakkında vahşi dedikodular yayılabılırdi. Muhtemelen en ufak bir büyü belirtisine karşı tetikteydiler ve muhafızların başlarının yanındaki duvar meşalelerinin alevlenip onu ele vermesine ihtiyacı yoktu.

Kapıyı inceledi ve elini uzatmasına izin verdi. Ahşap parçacıklar eski ve kuruydu, gerçekten de dayanıksızdı. Ötesinde bir hava boşluğu, tek bir sıcak varlık ve atan bir kalp hissedebiliyordu. İçgüdüleriyle hareket eden Dara kendini içeri attı.

Tökezledi, aniden yeniden maddeleşirken dizlerinin üzerine düştü - neyse ki karanlık odanın *içindeydi*. Nefes nefese kalmış ve bitkin düşmüştü, büyü neredeyse tükenmek üzereydi ama ölümlü formunu üzerine çekmeye yetecek kadar büyü vardı.

Vücudu, ateşli tenini maskeliyordu. Yaratıcı adına, belki de ifritleri kadim yetenekleri hakkında daha sık sorgulamalıydı. İfrit'ten Paylaştıkları hikâyelere bakılırsa, yıllarca şekilsiz kalabilmişler ve dünyaya döndüklerinde bitkin bir karmaşaya dönüşmemişlerdi.

Başka bir zaman için bir sorun.

Mümkün olduğunca hareketsiz duran Dara, silahlarının ulaştığından emin olmak için kontrol etti ve sonra doğruldu.

Rahat bir nefes aldı. İrtemiz.

Genç okçu hasır bir minderin üzerinde uyuyordu, tavana yakın parmaklıklı bir pencereden içeri süzülen ay ışığı huzmelerinde nefesi yükselip alçalıyordu. Yanında bir su tulumu duruyordu ve eğer dağınıksa - siyah saçları düğümlenmiş ve dağınık, kıyafetleri yırtık pırtık- en azından yaraları için tedavi görmüştü. Sol kolu ve bacağı atellerle tutturulmuştu, vücudu eski çürüklerle benek benekti. Sağ ayak bileği zincirlenmişti, demir bir zincir odanın içinde dikey olarak uzanan bir boruya bağlıydı.

Dara'nın kalbi sıkıştı. Kelepçeyle başa çıkabilirdi. Ağır yaralı bir kadınla birlikte korunan bir odadan sessizce nasıl kaçacağı ise başka bir hikâyeydi.

Dikkatlice ilerledi ve kulağına doğru eğildi. "İrtemiz," diye fısıldadı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama bağıramayacak kadar iyi eğitilmişti. Bakışları onunkilere kaydı.

Hiç rahatlama olmadı. "Burada olmamalısın Afşin," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Seni bekliyorlar. Seni öldürmek istiyorlar."

"Pek çok insan bu konuda başarısız oldu bile," dedi güven verici bir gülümsemeyle. Başıyla bacağına işaret etti. "Yürüyebiliyor musun?"

Umutsuzluk yüzünde büyüdü. "Hayır. Üzerine ağırlık bile koyamıyorum. Bir dalga beni Hisar'ın kalıntılarına çarptı. Doktorları bunun paramparça oldu." Sesi titriyordu. "Kolum da öyle. Muhtemelen bir daha asla yay tutamayacağım. Ben işe yaramazım ama sen değilsin. Buradan gitmen gerek."

"İşe yaramaz değilsin," dedi Dara şiddetle. "Ve seni terk etmeye niyetim yok, bu yüzden bana yardım edebilirsin." Odayı işaret etti. "Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?"

"Bilmiyorum. Hareket ettirildiğimde gözlerimi bağlıyorlar ve sadece insan dilinde konuşuyorlar. Çeviri yapması için bir Daeva adamı, bir hastaları vardı ama

Onu günlerdir görmedim."

Dara tüm bunları düşündü ve seçeneklerini gözden geçirdi. Dışarı uçmayı planlamıştı ama şimdi iki kişilerdi ve büyüğü hâlâ iyileşiyordu. Onları öldürmeden bu kapılardan geçebilir, labirent gibi koridorlardan geri dönebilir ve havalanabilir miydi?

Pencereye tekrar baktı. Küçüktü ... ama belki de çok küçük değildi. Sessizce tahta bir tabure çekerek incelemek için yukarı tırmandı. Parmaklıklar metal ve yeniydi, kaynakları hâlâ parlıyordu. Yapısı dayanıksız görünüyordu; belki parmaklıklar İrtemiz'i içeride tutabilirdi ama Dara'yı tutamazdı.

Pencerenin ötesinde, gece yarısı gökyüzü çağırıyordu. Biraz dar olacaktı ama kapıdan geçmekten daha iyiydi.

Dara tekrar aşağı indi. "Diğer kıyafetimi giymem gerekecek." diye uyardı. "Pencereden geçmene yardım edeceğim ama canın yanabilir." Hâlâ kararsız görünüyordu ama titrek bir şekilde başını salladı.

Ölümlü kılığından kurtuldu, ateş uzuvlarını sardı. Rahatlama hemen oldu. Tüm büyüğü hemen geri gelmedi ama Dara şimdiden daha rahat nefes alır. Elinin bir hareketiyle İrtemiz'in minderi yerden havalandı.

"Bir dakika bekle." Tekrar tabureye tırmandı ve kavrulan elleriyle parmaklıkları kavradı. Metal çerçevenin tamamını küçük bir çabayla pencereden dışarı fırlattı ve sonra onu indirecek bir yer aradı.

Zayıf kanlı aptallar. Eğer binayı inşa edenler büyü yapmayı bilselerdi, taş büyücülerine pencere parmaklıklarını tuğlalardan şekillendirtirler ve Demirciler onları ateşli elleriyle sertleştirir. Kaveh hastaneyi gösterişli bir proje olarak nitelendirmişti; kalitesiz insan tekniklerine başvurmaları şaşırtıcı değildi.

Dara'nın dikkatini bir hareket çekti. Çerçeve tarafından yerinde tutulmuş olması gereken ince bir ip, hızla sarsılarak gözden kayboldu. Tuhaf.

Daha yeni geri adım atmıştı ki pencerenin dışında bir patlama oldu.

Dara tökezledi, ani ışık patlamasına karşı gözlerini siper etti, tabure hareketiyle birlikte devrildi ve düştü, onu zarif olmayan bir şekilde yere bıraktı. Keskin bir barut kokusu vardı.

Ah. Tuzak.

Bir patlama daha oldu ve yumruğu büyüklüğünde metal bir top uçarak geçmeyi umduğu pencere, karşı duvara çarptı.

ve başının üzerine toz yağdırdı. İrtemiz irkildi ve yaralanmamış kolunun altına eğildi.

Odanın kapısı pat diye açıldı. İki Geziri muhafızı, koridordaki meşalelerin parlak ışığı altında, ana hatlarıyla orada duruyordu.

Dara onların lanetli yüzlerine bakarken bir an kederlendi. O da bir askerdi ve hiç bilmediğin bir savaşın içine itilmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. savaşma seçeneği.

Yine de savaşçısını almışlar ve onu tuzağa düşürmüşlerdi. Bu yüzden üzüntüsü kısa sürdü.

İleri atıldı ve adamlar nefes alamadan bıçaklarını çekti. Bir sonraki anda ölmüşlerdi, açtığı boğazlarını tutarken yere düşmüşlerdi. Önemli değildi; bağırışlar ve çarpan ayak sesleri çoktan yaklaşmaya başlamıştı.

Pencereden ikinci bir el ateş edildi ve bu şekilde kaçma umutları sona erdi. Dara İrtemiz'e döndü ve ona bir bıçak fırlattı.

"Kaç," diye yalvardı ona. "Bırak beni, lütfen."

"Olmuyor ufaklık. Sıkı tutun." Bir elinde bıçağı, diğerinde baltasıyla kapıdan dışarı fırladı ve matının peşinden süzülmesini işaret etti.

Ortaya çıkışını bir ok ve yaylım ateşi karşıladı ama Dara bu saldırıyı bekliyordu ve onları havada dondurdu.

Üç koridor boyunca dizilmiş bir düzineden fazla savaşçı onları engelledi. Çoğunluğu Geziris'ti, bazıları hâlâ Kraliyet Muhafızları'nın yırtık pırtık üniformalarını giyyordu.

"Bu bir ifrit!" diye bağırdı askerlerden biri, yaylı tüfeğini doğrultarak.

Yaşlı bir adam hırladı. Yüzünde Dara'nın asla iyileşmeyeceğinden şüphelendiği kötü bir yara vardı. "Bu bir ifrit değil," dedi adam. "Bu lanet olası Scourge. Artık iblisin formunu alıyor."

Dara neredeyse yalvarırcasına onlara baktı. Daha fazla adam öldürmek istemiyordu.

Yaratıcı, hayatları mahveden bir bela, öldürülmüş babaların daha fazla çocuğunun kalbindeki lanetli düşman olmaktan vazgeçmek istiyordu.

"Bırakın gidelim. Sizi öldürmek istemiyorum."

"Hisar'daki kardeşlerimizi katletmekte bir sorun görmediniz."

"Beni yenemezsiniz," dedi Dara açıkça. "Hepiniz öleceksiniz ve bu bir hiç uğruna olacak."

Adam zülfikarını kaldırdı, bakır kılıç alevleri olmadan küçülmüş görünüyordu. "Kimse gitmene izin vermiyor ve sen de bizim kendi

Şimdi numaralar."

Dara'nın kalbi sıkıştı. Efsaneden bir canavarla yüzleşmenin şoku, pek çok arkadaşını öldüren gerçek bir adamdan intikam alma dürtüsüne dönüşürken, yüzlerindeki kararlılık artıyordu.

"Öyle olsun," dedi Dara sessizce. Parmaklarını şıklattı.

Hâlâ havada asılı duran okları ve sürgüleri onlara geri döndü.

Çoğunluk hazırlıklıydı, kalkanlarını kaldırıyor ya da eğiliyorlardı ama bir kısmı düştü. Dara beklemedi, kendini geri kalanların üzerine fırlattı ve onların

Kolaylıkla. Onlar kadar hızlı ve güçlü değillerdi. İyiydiler, iyi eğitilmişlerdi ve cesurlardı.

Ama onlar o değildi ve bu yüzden onları katletti.

Dumanı tüten cesetlerin yanından geçerek İrtemiz'e döndü. Daha fazla adamın geldiğini duyabiliyordu. "Gidelim," dedi, ön tarafa atlayarak bir at arabasının üzerindeymiş gibi yüzen minderin kenarına oturdu. "Kemerimi tut. Ellerimi serbest bırakmam gerekecek."

Paspas havada ileri fırladı. Koridorda zum yaparak ilerlediler, köşelerin etrafından ve daha fazla savaşçının başının üzerinden daldılar. Uçmaya ve yönlendirmeye çalışmakla çok meşgul olan Dara'nın matı dondurmak için yeterli gücü yoktu.

Bu yüzden yayını çekti ve hareket eden herkesi ve her şeyi vurdu.

Sonunda, ağaçlardan ve karanlık geceden bir kare: gökyüzüne açılan avlu. Dara havayı yararak minderi daha hızlı itti.

Sıkışık koridordan çıkar çıkmaz bir bağırış ve metal sesi duydu.

İçgüdüsel olarak hareket eden Dara kendini İrtemiz'in üzerine atarak yaralı arkadaşının acı dolu bir nefes almasına neden oldu. Bir an sonra ağır bir ağ ikisinin de üzerine düştü ve çığlık atma sırası ona geldi. Demir çiviler -kırık çiviler, dikenli kırpıntılar ve atılmış jiletler- ile donatılmış olan yanan metal derisini deldi ve dokunduğu yerde ateş parıldadı.

Yere çakıldılar ve İrtemiz inledi, parçalanmış bedeni sarsıntının etkisiyle ağlamaya başladı. Dara kendini kurtarmaya çalıştı ama bu hareket demir çivileri vücudunun daha da derinliklerine itmekten başka bir işe yaramadı.

Bir ok omzunu delip geçti, bir diğeri İrtemiz'in kafasını zorlukla ıskaladı. Bir tüfek patladı ve mermisi ayağının yanındaki fayansı paramparça ederken bir patlama oldu.

Tuzağa düştüm. Gerçek bir tuzak. Ve şimdi de savaşçıların her şeyleriyle ona ateş etmesine ramak kalmıştı, o yapamadan onu ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı

Hepsini öldür.

Dara, İrtemiz'in korkmuş gözleriyle karşılaştı. Onu ve arkadaşlarını daha önce de hayal kırıklığına uğratmış, aceleye getirildiğini bildiği bir istila sırasında onları tek başlarına savaşa göndermişti.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Kendini İrtemiz'in üzerinden atıp yuvarlandı, ağ daha fazla diken derisini delerken uzuvlarını birbirine doladı. Dara ona uzandı büyüyle altındaki hasırın yükselmesini emretti. *Saray. Manizheh.*

"Afşin, hayır!" İrtemiz bağırdı ama o çoktan gitmişti, minder yükselip uzaklaşmıştı.

Dara ne bir erteleme alabildi ne de umursadı. İrtemiz güvendeydi.

Bu iyiydi çünkü buradaki herkes ölecekti.

Dara çıplak elleriyle ağı kopardı, bağlantılar eriyip koptu. Acı içinde böğürdü-Yaratıcı, canını yaktı, etini ve kanını kopardı -Ama ağ ortadan kalktığı anda rahatlamıştı. Yayını eline uçu ve sonra bir gözün takip edebileceğinden daha hızlı ok atmaya başladı, koparma, çekme ve bırakma arasındaki hareket kas hafızasının bir bulanıklığıydı.

Bu, üst kattan ateş eden aptalların icabına baktı -en başta tüfeği tutan adam- ama sonra arkadaşları topuzlar, zülfikarlar ve uzun borularla ona saldırdı. Aralarında şafitler de vardı, ki bu uygun görünüyordu. Tüm kurbanlarının akrabaları ve insanları, sonunda onu kesmeye gelmişlerdi.

Ama kimse Dara'yı kesmiyordu. Kılıcını en yakındaki kum sineğinin boğazına sapladı ve yanındaki pislik kanlının başını koparmak için kılıcını çıkardı.

"*GEL!*" diye kükredi. Merhamet göstereceğine dair tüm işaretler yok olmuştu. Geziriler ve Şafitler onu burada öldürmeyi düşünmüşlerdi; atalarının birçoğunun Nahidlerini katlettiği ve annesiyle babasının ölümüyle sonuçlanan kentin vahşi yağmasını başlattığı bu hastanede.

Küçük kardeş mi?

Dara onu onların kanıyla yıkayacaktı.

Ellerini, bileklerini ve yüzünü kaplayan kıpkırmızı ve siyah kanla onları parçaladı. Yeniden bir silahtı ve buna göre hareket etti, çığlıklarını, gurultularını, anneleri için ölüren attıkları çığlıkları duymadı. Rahatlamıştı, olması gereken kişiydi.

"Aqisa, hayır!"

Kadın sesi onu gafıl avladı, kana susamışlığından sıyırdı ve ardından bir savaşı geldi: Zeyneb el Kahtani'nin tehdidini ileten Geziri kadın Akisa. Zülfikarını daha yavaş bir adamı başsız bırakacak bir hareketle onun boynuna savurdu ama Dara tam zamanında geri eğildi. Kılıcını kaldırarak onu fıskiye doğru itti.

"Dur!" Gölge pasajın altından bir başka kadın fırladı. O da silahlıydı ama Dara'nın dikkatini çeken kılıcı değildi.

Gri-altın gözleri ve yüzünün hemen tanıdık gelen şekli.

Prenses. Gözleri ve Alizayd'a olan çarpıcı benzerliğiyle öyle olmalıydı. Manizheh'in düşmanı, Banu Nahida'nın Ayaanle ve Gezirileri geri adım atmaya zorlamak için ihtiyaç duyduğu anahtar.

Dara tereddüt etmedi. "Kıvıldamayın!" diye bağırdı askerlere, prensese doğru hamle yapıp kolundan tutarken. "Silahlarınızı bırakın, yoksa-"

Omzunu delip geçen şiddetli bir yumruk, sonraki sözlerini çaldı. Keskin bir barut ve demir kokusu vardı.

Sonra hayatı boyunca hissettiği en büyük acının beyaz bir patlaması vücudunda patladı.

Dara haykırdı, tökezlerken kılıcı yere düşmüştü. Kendine gelmeye çalışırken Aqisa Zeyneb'i elinden çekti ama sanki biri açık bir yaraya zehir sokmuş ve her şeyi ateşe vermiş gibiydi. Gözlerinde lekeler belirdi ve Dara dilini o kadar sert ısırды ki kan tadı aldı.

Barut. Kokusunu alabiliyordu, demir etini kavuruyordu. Onu *vurmuşlardı*. Pisliğin teki onu gerçekten de o iğrenç insan silahlarından biriyle *vurmuştu*.

Ve Yaradan adına, bunu ödeyecekler miydi? Bir büyü patlamasıyla kılıcı bir düzine dikenli tele ayrıldı ve sapı elinde dönüştü.

Onun belası. Dara onu geri çekti ve etrafında döndü. Buna cüret eden adamı parçalayacaktı.

Dondu kaldı. O bir erkek değildi. Beş adım ötede duran bir kadındı, dumanı tüten tabanca hâlâ elindeydi.

Şafaktaydı, teneke rengi gözlerinde kahverengi görünüyordu, teni karanlıkta insan matlığındaydı. Zor nefes alıyordu ve kan lekeli bir önlük giymişti, ceplerinden küçük metal silahlar çıkıyordu. Hayır, silah değil. Bir neşter ve küçük bir çekiç, bir rulo bandaj bezi.

Aqisa'nın bahsettiği şafit doktor.

Prensesin nefesi kesildi. "Subha, koş!"

Ama doktor kaçmadı. Bunun yerine dimdik durdu ve Dara'ya onun gibi birinin sahip olabileceği tüm nefretle baktı. Yaratıcı, nasıl da vahşi ve ürkütücü görünüyor olmalıydı, kötü şöhretli belası ateşli bir elindeydi.

Onu öldürmeliydi. Daha yeni düzinelercesini öldürmüştü. Başka bir hayatın ne önemi vardı -özellikle de onu öldürebilecek birkaç silahtan birine sahip olan bir kadına aitse?

Şafaklı bir kadın ve insan kanının metalik kokusu. Bir yerlerde bir bebek ağlıyordu ama Dara kıpırdamadı, vücudunu saran acı sisi içinde hastane birdenbire çok uzakta hissetti. Öfkeli avlu değildi

Gördüğü savaş, kalabalık bir ticaret kentindeki bir meydandan başka bir şey değildi; güzel, kiremitli binalardan sarkan fenerler ve dünyanın tüm renklerinde ipek cıvatalarla dolu tezgâhlar. O kadar hızlı, o kadar şiddetli yanmışlardı ki, sıcaktan çatırdayarak kırılmışlar, narin korlar havada uçuşmuştu.

Doktor tabancayı kaldırıp onun kafasına doğrulttu. Bu olmaz mıydı? Adalet mi? Qui-zi'nin Belası, insan dünyasından bir silahla indirilmiş, şafit bir sivil tarafından öldürüldü. Gözlerini kapatıp teslim olmayı düşündü.

Ama Dara gözlerini kapatmadı.

Onun yerine, kırbacını bıraktı ve koşmaya başladı.

Kendini avludan çıkan labirent gibi koridorlara attığında şaşkın bağırışlar onu takip etti. Dara dönüşleri rastgele yapıyordu ama o kadar acı çekiyordu ki koşmaktan çok sendeliyordu. Görüşünün önünde siyah noktalar patlıyor, ağzından kan geliyordu. Onu ilerlemeye zorlayan tek şey kaçmak, yaşamak için vahşi bir arzu.

Onu avladıklarını duyabiliyordu. Birkaç zafer çılgılığı vardı ama fazla değildi. Peşindeki savaşçılar artık profesyoneldi ve işler tersine dönmüştü. Yaralı bir hayvan gibi kovalanan zalim Darayavahoush, cinler ve şafitler için iyi bir hikâye olacaktı. İşkence muhtemelen uzun sürmeyecekti - onu temelli öldürme fırsatını riske atmayacaklardı - ama acımasız olacaktı. Muhtemelen onu parçalara ayırıp kafasını bir kazığa geçireceklerdi, güçleri Manizheh'in evine girdiğinde ona bir hediye olarak Daeva Mahallesi.

Bu şekilde değil. Yaratıcı, lütfen . . . böyle değil.

Ateş giderek tenini ve onunla birlikte büyüünün kucağını terk ediyordu. Omzundaki demir merminin buz gibi acısı her nefeste daha da artıyor, onu güçsüz bırakıyor ve nefes alamaz hale getiriyordu. Dara'nın ayağı takıldı ve dizlerinin üzerine düştü.

Gözlerini kırptırdı ve kendini dar bir salonda, teninden yayılan yumuşak parıltı dışında zifiri karanlıkta buldu. Hayalet ışık, duvarlardaki kum gemisi ve deniz kuşu resimlerinin üzerinde dans ediyordu; dar bir güzellik cebi ve

Korkunç sonundan önceki son anlarında sessizlik.

Ve sonra Dara yüzüğünü fark etti, zümrüt karanlıkta parlıyordu.

Her şey çok hareketsizdi. Yüzüğünden en son ayrıldığında ölmüştü. Bedeni küle dönmüş, ruhu kız kardeşinin beklediği gölge ve selvi bahçesine kaçmıştı. Belki oraya tekrar gidebilirdi.

Tamima'ya geri dönmeyeceksin. Bu sefer olmaz. Eğer bu dünyada adalet varsa, bin yıl daha acı çekeceksin.

Yüzük hafifçe parlıyor gibiydi, ışık halesi yayılıyordu. Ve önünde, hak etmediği bir mucize, bir kapı duruyordu.

Acıdan, kayıptan ağlayan Dara kendini zorla ayağa kaldırdı ve ağır bir şekilde duvara yaslandı. Yaklaşan kalabalığı hâlâ duyabiliyordu ama belki bir pencere, başka bir çıkış yolu olabilirdi.

Belki de bu gece bir kez daha ölmeyeceği geceydi. Dara kapıyı hafifçe araladı ve içeri süzüldü. Oda küçük ve dağınıktı; uzun tuvaletler, boya kaplı, fırçalar ve yarım kalmış portrelerle kaplıydı.

Ve parlak yeşil gözlü tek bir Sahrayn kadını.

Nefesi kesildi. Kadın kendini bir köşeye sıkıştırmıştı ve titreyen ellerinde boya kaplı bir çeşit metal sopa tutuyordu. Kadın şok içinde ona bakıyordu, zümrüt gözleri iri ve şaşkıncı. Gözleri onunkiler kadar yeşildi; hayatında ilk kez ifrit köleliğinin bir başka kurbanıyla yüz yüze geliyordu.

"Aşağıya!" Kapalı kapının ardında Cinnistani ve Geziriyye dillerinde bağırışlar, kaçacak başka yer kalmayınca peşindekiler yetişti. Dara yakalanmıştı.

Ama kadın göz açıp kapayıncaya kadar adamın yanına fırladı. Onu yakasından yakaladı ve cüssesine göre şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde öne doğru çekti. Ortaya çıkan acı patlamasıyla sersemleyen Dara, duvara yaslanmış büyük abanoz bir sandığa doğru sürüklenmesine izin verdi.

Kapağı açtı ve işaret etti.

Başka zaman olsa tereddüt edebilirdi. Ama bayılmak üzereyken ve koşan ayak sesleri yaklaşırken Dara sandığın içine düştü. Sandığı kapatarak onu karanlığa fırlattı.

Bezir yağı ve tebeşir kokuları o kadar yoğundu ki öksürmemek için kendini zor tuttu. Boya fırçaları ona batıyor, yaralı omzu zonkluyordu ama tahtadaki küçük bir çatlak bir parça ışık girmesine izin veriyordu. Dara bir gözünü oraya dayadı ve Sahraynlı kadının yerdeki kan lekesini eski bir kilimle örttüğünü gördü. Ayak sesleri kapının dışında durduğunda daha iyi görebilmek için yerinden kıpırdandı.

Bu hareket ona pahalıya patladı. Taze bir acı dalgası omzuna saplandı ve Dara'nın görüşü bulanıklaştı. Sandığın iç kısmına doğru geriye düştü.

Sabırsızca kapı çalındı ve ardından kapı gıcırdayarak açıldı. Bir adam Cinnistani dilinde havlıyordu, kelimeler birbirine girip çıkıyordu. *Bela. Kaçak. Elashia.* Sahraynlı kadın hiçbir şey söylemiyor gibiydi.

Ve sonra Aqisa'nın sert sesi. "Kafasını sallıyor. Bu hiçbir şey bilmediği anlamına geliyor, bu yüzden onu rahatsız etmeyi bırakabilirsin."

Bir protesto sesi duyuldu ve ardından bir şeyin -birinin- duvara itildiği oldukça belirgin bir gümbürtü duyuldu.

"-ve ben de bırak onu dedim," diye tersledi Aqisa. "Hadi devam edelim. Muhtemelen diğer tarafta saklanıyordur."

Karanlık içine kapanıyordu, sıcak kan kolundan aşağı akıyordu. Yanaklarında gözyaşı ya da daha fazla kan olabilecek bir ıslaklık vardı.

Dara gözlerini kapadı ve karanlığın onu ele geçirmesine izin verdi.

Sandık aniden açılarak Dara'yı baygınlıktan kurtardı. Önünde iki yüz yüzüyordu, ikisi de zümrüt gözlüydü. Biri Sahraynlı kurtarıcısına, diğeri ise yaşlı bir Tukharistanlı kadına aitti.

Yarı ölü, acıdan hissizleşmiş ve boya temizleyiciyle karışmış kendi kanından oluşan bir havuzda oturan Dara'nın tek yapabildiği mırıldanarak selam vermektir. "Ateşler senin için ısılsın ısılsın."

Tukharistanlı kadın inledi. "Stüdyonuzda benim için hazırladığınız sürprizin bu olmasını beklemiyordum."

Elashia adındaki kadın ona yalvaran bir bakış atarak üçünün arasını işaret etti.

"O bizden biri *değil*," dedi Tukharistanlı kadın şiddetle. "İfrit tarafından köleleştirilmiş olmak, onun ve Manizheh'in yaptıkları için bir gerekçe olamaz.

bitti." Elashia'nın yüzüne dokundu. "Aşkım, ne düşünüyordun? I Hassas bir kalbin olduğunu biliyorum ama bu insanlar burada huzur içinde kalmamıza izin verdiler ve bizi korudular, şimdi sen onların düşmanını mı saklıyorsun?"

Dara oturmaya çalıştı, hırıltılı bir duman çıkardı. "Sana sorun çıkarmayacağım. Gidebilirim," diye ekledi, sağlam eliyle sandığın kenarını kavrayarak.

Tukharistanlı kadın göğsüne bir tekme atarak vücuduna bir acı sekmesi gönderdi. Dara'nın nefesi kesildi ve geriye düştü.

"Olduğun yerde kalabilirsin," diye uyardı. "Bize kanlı bir iz bırakmana izin vermeyeceğim."

Gözlerinin önünde parlayan ışık iğneleri dans ediyordu. "Evet," diye zayıfça kabul etti.

İç çekti. "Ateş mi, su mu?"

"Ne?"

"Ateş ya da su," diye tekrarladı, sanki yoğun bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Seni ne canlandırır?"

Omzundaki yeni zonklamaya karşı gözlerini sıkıca kapattı.

"Ateş," diye homurdandı. "Ama önemli değil. Beni bir çeşit demir mermiyle vurdular."

"Bir kurşun. Hadi ama. Senden bin yıl öndeyim ve modern kelimeleri takip ediyorum."

Dara dişlerini sıktı. "*Kurşun* hâlâ omzumda. Sihrime müdahale ediyor ve beni bu formda tutuyor."

Kadın ona baktı. "Peki onu omzundan çıkarırsam kaçabileceğini düşünüyor musun?"

Dara şok içinde ona baktı. "Bana yardım eder misin?" "Duruma göre değişir. Onları sen mi öldürdün?"

"Daha açık olmanız gerekiyor."

Yüz ifadesi sertleşti. "Banu Nahri ve Prens Alizayd."

Dara'nın ağzı açık kaldı. "*Hayır*. Nahri'ye asla zarar vermem. Onu kurtarmaya çalışıyordum."

"O zaman ne oldu?" diye sordu kadın. "Ve bana Ali'nin onu kaçırdığı saçmalığını anlatma. Onlar değil."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Dara. "Süleyman'ın mührüyle birlikte göle atladılar. Kaçmaya çalıştıklarını düşünüyoruz ama ortadan kayboldular."

Kadının bakışlarında öfke belirdi. "O kıza çok düşkünüm Afşin. Sarayda olanlar onu lanetli bir göle atlamanın seninle kalmaktan daha güvenli olduğuna ikna etmeye yettiyse, epeyce zarar verdiğini söyleyebilirim."

"Biliyorum." Dara'nın sesi kırıldı. "Ona haksızlık ettiğimi biliyorum ama işleri yoluna koymaya çalışıyordum. Manizheh'in bir planı vardı-"

"Cesetlerden oluşan bir şehri yönetmek için mi? Daha fazla insan öldürmek Nahri'ye nasıl yardımcı olacaktı?"

"Nahidlere hizmet ediyorum," diye fısıldadı. "Daevalar. Onların özgür olmasını istedim."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Baga Rüstem de özgürlükten söz ederdi. Ama sadece gençken." Onu dürttü ve Dara yüzünü buruşturdu. "Hâlâ sihrin var ve insanlar

Bazen bir ifrit gibi görünüyorsun, dumanı canlı yaratıklara dönüştürebiliyorsun. Sen Elashia ve benim gibi değilsin, değil mi?"

Dara başını salladı. "Daha önce öyleydim. En azından daha yakındım." "Ve bunu sana Manizheh mi yaptı?"

Kadının sesinde, adamın omurgasından aşağıya buzlar fırlatan bir bilmişlik vardı. "Seni de serbest bırakmadı mı?"

"Baga Rüstem beni serbest bıraktı." Gözlerinde dikkatli bir bakışla onun bakışlarını karşıladı. "Bir keresinde bana köleleri azat etme konusunda kız kardeşine güvenmediğini söylemişti. Onu endişelendiren hırsları vardı."

"Ne tür hırslar?"

Soruyu duymazdan gelerek kollarını kavuşturdu ve kendi sorgulamasına devam etti. "Bağınız hâlâ var mı?"

"Bağım mı?"

İki kadın karşılıklı bakıştı. "Nahidler yeni bedenlerimizi yaratmak için kendi kanlarının bir kısmını kullanırlar," diye açıkladı. "Bu bir bağ yaratıyor. Güçlü bir bağ. Manizheh'in varlığını hissedebilmeli, seni çağırdığında duyabilmelisin."

Şimdiye kadar sadece bir Nahid'in beni çağırdığını duydum. Uzun zaman önce bir gecede onu dünyanın öbür ucundaki bir insan mezarlığına sürükleyen bir şarkı. Dara, kendi varlığı hakkında ne kadar az şey bildiğini ilk kez fark etmiyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı sonunda. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." "O zaman pek işe yaramıyorsun, değil mi?" Ama kadın onu öne doğru çağırdı.

"Otur. Omzuna bakayım."

Dara itaat etti ve koluna yeni bir acı saplanırken homurdandı. "Lanet olası insan silahları."

"Ah, evet, kısa süreliğine güçsüz hissetmek korkunç olmalı."

Adamın kana bulanmış gömleğini yırtarak yaradan sıyırdı. "Onlar

senin üzerindeki etkisini unutmayacağım."

Parmaklarını her bastırışında Dara tekrar bayılmamak için mücadele ediyordu. "Ben de bayılmayacağım."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Kurşun derin değil. Kesip çıkarmak için bir alet bulabilirim. Kaba ve acı verici olacak ama kaçabilirsin ve sonra Manizheh'in seninle düzgün bir şekilde ilgilenmesini sağlayabilirsin."

"Tekrar soruyorum, neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü bana yardım edeceksin." Ayağa kalktı ve sonra başını tekrar aşağı itti. "Kal."

Sandığı çarparak kapattı.

Dara bayıldı, yavaş yavaş kan kaybından ölmeye devam ederken bilinci gidip geldi. Bu gerçek -ve acı- Dara'yı, iğrenç derecede küçük göğsüne sıkışan uzuvlarındaki hissi kaybettikçe daha az rahatsız etmeye başlamıştı. Zamanın geçişinin ve tartışan seslerin belli belirsiz farkındaydı.

Ve sonra kapak tekrar açıldı. Işık onu kör etti, alev alev yanan bir şamdan ve iki meşalenin parıltısı.

Odada parlak zümrüt gözleri olan başka bir cin daha vardı. "Süleyman'ın gözü," diye hırıldadı Dara, dudaklarından korlar dökülürken. "Nasıl? Kaç kişisiniz?"

Yeni cin - vahşi, aşırı büyümüş kaşları olan yaşlı bir Ayaanle adamı -Dara bir rukh gibi geri çekildi.

"Hayır," dedi adam fena halde titreyerek ve geri çekilmeye çalışarak. Şamdanı bir silah gibi sallıyordu ki Dara'nın ölmek üzere olduğu düşünülmürse bu gereksiz görünüyordu. "Onunla gitmeyeceğim, Razu. Gitmeyeceğim!"

"Issa." Tuharistanlı kadın -Razu- adımlarını hızlandırarak adamın elinden şamdanı aldı. "Bunu konuşmuştuk. Gitmen gerekiyor. arkadaşım." Sesi yumuşadı. "İfrit'ten ne kadar korktuğunu biliyorum ve senin acı çektiğini görmek beni parçalıyor. Afşin'in seni eve göndermesine izin ver."

Afşin ne yapsın? Dara itiraz etmek için ağzını açtı ama boğazından çıkan tek ses bir çingıraktı. Birdenbire yeşil gözlü altı özgür cin ortaya çıktı, orijinal üçlü ikizlere dönüşmüştü.

Hayır, ikiz değil. Çift görüyordu. Başı arkaya düştü, görüşü bulanıklaştı.

Razu parmaklarını onun yüzünün önünde şıklattı. "Dikkatini ver. Senin için bir anlaşmam var." Issa'yı işaret etti. "Hayatını kurtaracağım ve seni Manizheh'e geri götüreceğim. Karşılığında sen de *onu* Ta Ntry'ye göndereceksin. Bu

senin uzmanlık alanın, değil mi? Uçan halılar ve kanatlı atlar mı? Ona bir tane yap ve evine gönder."

Dara gözlerini sıkarak kapattı ve kalan gücünü toplamaya çalıştı. "Ben ... yapamam. Banu Manizheh haberlerin gitmesini istemiyor."

"Ve ben onun mekanizmalarından birini uçurmak istemiyorum!" Issa itiraz etti.

Razu tıslayan bir ses çıkararak iki adamı da susturdu. "Elashia, Issa'nın toplanmasına yardım et.

Sadece kitap ve patlayıcı değil, yiyecek de aldığından emin olun."

Dara kapının açılıp kapandığını duydu, Ayaanle'nin yaşlısı hâlâ saçmalıyordu. Razu iç çekti. "Henüz ölmedin, değil mi?"

Başını hafifçe sallamayı başardı.

"Güzel." Bir an sessizlik oldu. "Banu Nahri o avlunun her ayrıntısını planlamıştı. Çeşmedeki çiniler, yürüyüş yollarına bakan ağaçlar. Buranın hastaları için bir şifa yeri olmasını istedi ve siz orayı bir mezbahaya çevirdiniz."

Dara kafatasının arkasını tahtaya bastırdı. "Savaşçımı aldılar."

"O zaman neden durdun?" Gözlerini açtı ve Razu'nun mücevher gibi bakışlarıyla buluştu. Kadın devam etti. "Madem onları öldürmekte haklıydın, Doktor Sen seni vurduğunda neden durdun? Kırbacını bırakıp bir çocuk gibi kaçtığını söylüyorlar."

Aşağılanma ve öfke damarlarında kaynayarak Dara'ya biraz daha hayat verdi. "Bir kadını öldürmek istemedim."

"Ben Tukharistani'yim, Afshin. Qui-zi yükselmeden önce yaşamış ve ölmüş olabilirim ama senin ününü biliyorum. Bir sürü kadın öldürdün."

Dara buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Daha fazla öldürmek istemedim," demeyi başardı sonunda. "Ona bakıyordum ve her şey geri geldi ve ben bunu tekrar yapamazdım."

"Anlıyorum." Razu gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Elashia seninle bir bağ kurmamız gerektiğini düşünüyor, o, Issa ve ben. Senin hakkında ne hissettiğimi henüz bilmiyorum ama Issa'yı önemsiyorum. Gerçekliği kavrayışı sallantılıydı

İşgalden önce, ifritlerin sokaklarda dolaştığı bilgisiyle tamamen ortadan kayboldu. Günlerini kendi kendine konuşarak, gecelerini ise silahlarla dolaplara kilitlenerek geçiriyor. Daha geçen sabah neredeyse kendini kazığa oturtuyordu. Onu evine göndereceksin."

"Yapamam-"

Razu bir eliyle Dara'nın çenesini tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Yapabilirsin.

Nahri de bunu isterdi," diye ekledi, bu sözler Nahri'ye keskin bir darbe oldu.

kalp. "Kötü bir adama benzemiyorsun Afşin, ama ellerinde çok fazla kan var. Bu küçük iyiliği yap, seninle aynı yaratıkların elinde acı çeken bir adama merhamet et ve belki bir iki damla temizlenebilir."

Dara'nın aklından uyarılar geçiyordu ama Yaratıcı, ikilemde kalmıştı. Birçok yönden kendi kabilesinden daha yakın olan bu insanlar zaten çok acı çekmişti. Zararsız yaşlı bir adama merhamet gösteremez miydi?

Razu bir yanıt bekliyordu, gergin ve uzun bir sessizlik uzayıp gidiyordu. yakın hava. Kanlı avlu -Nahri'nin avlusu- aklına geldi ve Dara sadece bir kişiye merhamet etmeyi düşündüğü süre içinde düzinelerce adamı öldürmüş olabileceğini fark etti.

"Sana yardım edeceğim," diye fısıldadı sonunda, yeni bir damat kadar kararsız hissediyordu, sanki bilinmeyen ve tehlikeli bir yolculuğa çıkıyormuş gibi. "Önce omzumdaki kurşunu çıkarman gerekecek, ama sonra sana yardım edeceğim, yemin ederim."

Razu'nun yüzü zevkle buruştu. "Güzel." Ayağa kalktı.

"Bekle," diye mırıldandı Dara. "Nereye gidiyorsun?"

"Sana sert bir içki ve ısıracak bir şeyler getireyim." Neşteri döndürdü. "Bu kesinlikle acıtacak."

Irtemiz'i kurtarmak için rüzgâra kapıldıktan iki gün sonra, Dara topallayarak Daeva Mahallesi'ne girdi.

Hırpalanmış ve kanlar içindeydi, hastanede ölümün yolunu açan o kibirli ölümsüzden çok farklıydı. Gömleği yoktu, Razu omzuna saplanmış demir kurşunu çıkarabilsin diye kesilmişti.

-Gerçek ölüm de dahil olmak üzere diğer tüm yaralanmaların yanında acısız kalan bir deneyim. Dara ateşten formuna geri dönebilmişti.

-Issa'yı büyümlü dev bir kazanla Ta Ntry'ye gönderecek kadar büyü yaptıktan sonra bir kez daha yere yığıldı.

Onun zayıflığı Razu'yu şaşırtmıştı. "Büyükannem ve büyükbabam Süleyman'ın cezalandırdığı kuşaktandı," diye açıkladı. "Hayatlarının geri kalanını ellerinden alınan yetenekleri için yas tutarak geçirdiler ve büyülerinden uzun uzun bahsettiler. Bir parmak şıklatmasıyla hastaneyi yerle bir edebilir ve bir gecede Ta Ntry'ye uçup geri dönebilirlerdi. Siz onların gücüne sahip değilsiniz."

Dara sözlerini koruyamayacak kadar sersemlemişti. "O zaman Yaratıcı adına ben neyim?"

"Darmadağınık," diye değ erlendirmişti Dara'yı, soma denen, kendi yaptığı bir tür içkiyi satmak için kullandığı arabaya zorla bindirmeden önce. Bu sayede sadece hastaneden değil, shafit bölgesinden de tamamen kurtulmuşlardı; Dara çınlayan cam şişe kutularının altına saklanırken Tukharistanlılar ona kendi dillerinde hoş geldin diyorlardı. Razu boş bir ara sokağa girmiş, Dara'nın kaçmasına yetecek kadar saklanmış, sonra da duvara tırmanacak kadar karanlık olana dek bir   p yığınının içinde beklemişti.

  p kokan Dara, gördüğü ilk kişi Vizareş olmadan önce bile son derece kötü bir ruh hali içindeydi.

"Afşin," diye selamladı Vizareş onu, heyecanla zıplayarak. "Oh, sen de çok fazla sorun var."

Dara'nın götürüldüğü yer revir değil, yakınlardaki küçük bir odaydı. Manizheh ve Kaveh onu bekliyordu, Banu Nahida sade keten bir önlük giymişti ve bir tepsi dolusu şifa malzemesinin yanında duruyordu.

Kaveh, Dara kapıdan girer girmez soğukkanlılığını kaybetti.

"Seni bencil, kibirli, *akılsız* piç," diye suçladı büyük vezir. "Aldığın risk hakkında bir fikrin var mı? Kadınları ve çocukları tepelere tahliye etmeye başlamaya hazırđık!"

"İhtimalleri yanlış hesaplamışım," diye mırıldandı Dara, meyve tabağının yanındaki cam sürahinin üzerine düşerken. şarap, Yaratıcı'ya şükürler olsun.

"*Yanlış hesapladın-*"

"Kaveh, lütfen git," diye araya girdi Manizheh. "Bunu ben halledebilirim."

Kaveh ellerini havaya kaldırarak Dara'ya ters ters baktı. "*Hiçbir şey  ğrenmemişsin. Hâlâ aynı gafil aptalsın.*

Nahri'yi kurtardık ve onlarca Daeva'yı öldürdük."

Dara şarap testisini aniden kırdı ve ağzındaki sıvıyı elinin tersiyle sildi. "Daevas olmaz. Bu sefer olmaz." Histerik bir kahkaha atarak kızgın bakanın yüzüne doğru döndü. "Kum sinekleri ve pis kanlar, Grand Wazir. Düzinelerce. Sayıları! Bu sizi memnun etmemeli mi? Hayata geri d nmemin sebebinin insanları öldürmek olduğunu söyleyen siz değil miydiniz?"

"Yeter." Manizheh'in sesi bir kırbaç kadar sertti. "Kaveh, git. Afshin, *Otur.*"

Dara, Kaveh'in giderken ona attığı öfkeli bakışı görmezden gelerek oturdu. Bırakın  fkeli olsun, Dara'nın öfkesi karşısında hiçbir şeyi yoktu.

"İrtemiz nerede?" diye sordu kısık sesle. Dara hiçbir şey talep etmemesi gerektiğini biliyordu. Eğer biraz akıllı ve eğitimi kalmış olsaydı, Manizheh'i yüzünü toza bulayarak karşılardı. Ama daha fazla insanın kanıyla

Kurbanlar teninde kalınlaşırken, nefretlerinin ve onların elleriyle parçalanmaya ne kadar yaklaştığının hatırası, soğukkanlılığının çoktan gittiğini fark etti.

"Dinleniyor." Manizheh onun arkasına geçti ve yarasını görünce nefesi kesildi. "Seni *vurdular* mı?"

"Demir bir kurşunla. Yoksa daha erken dönerdim."

Uzun bir sessizlik anı yaşandı. "Anlıyorum." Sırlıslık olmuş bir Dara soğuk sıvı karşısında irkildi. "Temizleyip dikeceğim. Umarım büyüünüz daha iyi iyileşmenizi sağlar."

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın işe koyuldu. Manizheh her zamanki gibi titiz ve profesyoneldi, bu da işini zorlaştırıyordu. Açıkça kızgın olsaydı ya da ona kaba bir sabırsızlıkla davransaydı, kızgın kalmak daha kolay olurdu. Ama yarasına bakarken nazik ve dikkatliydi, önce şifacıydı.

"Özür dilerim," diye özür diledi Dara sonunda bir dikişini bağlarken. "İrtemiz'i oradan çıkarmak zorundaydım ama silahlarının boyutunu fark etmemiştim."

Manizheh iğnesiyle derisini bir kez daha deldi ve yarayı kapattı. "Yapmadığına eminim." Dikişlerin üzerine bir bandaj koydu. "Kolunu kaldır ki bunu yerine sarabileyim."

Dara itaat etti, omzuna ve gövdesine uzun bir gazlı bez sararken onunla göz göze gelmeye çalıştı. "Bir daha olmayacak," diye ekledi.

"Hayır, olmayacak." Manizheh geri adım attı. "Kendini kendi en az üç gün boyunca. Ağır kaldırmak yok, antrenman yok ve kesinlikle okçuluk yok. Dinlenin."

"Anlaşıldı," dedi Dara, daha saygılı olmaya çalışarak. "Bu süre zarfında Noşrad'ın yerime geçmesini sağlayacağım."

"En iyiniz o mu?"

Dara başını salladı. "Arkadaşlarının üzerinde yarım asrı var ve ona saygı duyuyorlar.

İrtemiz ve Güştap daha iyi savaşçılar ama Noşrad daha deneyimli bir lider ve sarayda benim yerime geçebilir."

"O zaman bugünden itibaren bunu yapacak."

"Yani ben iyileşene kadar mı?"

Manizheh bakışlarını ona dikti. "Hayır, bugünden itibaren demek istiyorum. Sen benim Afşin'imsin ve orduma liderlik etmeye devam edeceksin ama ne konseyine ne de sarayda bulunmana ihtiyacım olacak."

Dara şok içinde ona baktı. "Banu Manizheh-"

Bir elini havaya kaldırdı. "Doğrudan bir emre itaatsizlik ettin, hayatını ortaya koydun-ve

Böylece tüm Daeva dostlarınızın hayatını riske attınız ve düşmanımıza sizi alt etmenin en iyi yolunu gösterdiniz. Öfkenizi hoş görmeye istekliydim Çünkü seni önemsiyorum Afşin ve ne kadar acı çektiğini biliyorum ama sadakatsizliğe tahammül edemem. Sana güvenmek istiyorum, gerçekten," diye ekledi, gözlerinde bir duygu titreşimiyle. "Ama eğer yapamazsam, şehrimizi güvende tutmak için başka yollar bulmam gerekecek."

Ağzını açıp kapadı, bir yanıt vermek için çırpındı. "Ben sadece halkıma hizmet etmeye çalıştım."

"İşte bu, Afshin. Daevalara hizmet etmene ihtiyacım yok. Daevalara *liderlik* edebilmem için bana hizmet etmene ihtiyacım var. Bir sürü konsey üyem var ve başka bir tartışmacı sese ihtiyacım yok. Daevalar'ı yönetecek birine ihtiyacım var. komutları."

"Bir silaha ihtiyacın var." Bu kez sesindeki acıyı saklayamadı.

"Silah olmanın da bir onuru vardır. Ailen bir zamanlar buna inanıyordu." Tepsisini aldı ve malzemelerini yerleştirmeye başladı. "Neredeyse kendini öldürtecekken en azından işe yarar bir şey öğrendin mi?"

Bu açık soru onu şaşırtmıştı, tıpkı hemen aklına gelen cevap gibi. Dara gerçekten de işe yarar bir şey öğrenmişti; Zeyneb el Kahtani'nin nerede saklandığını öğrenmişti. Ve eğer onu yakalamayı başarırса Manizheh'in onu rütbesini düşürmek yerine minnettarlık ve övgüyle karşılayacağını biliyordu.

Cevap vermeye başladı ... ve sonra Razu'nun sözleri aklına geldi.

Manizheh prensesin orada olduğunu öğrenirse zaten harap ettiği hastaneye ne olacaktı? Dara birden onun ifritlere hücum emri verdiğini, Aeshma ve Vizaresh'in kadınları ve çocukları katledip Elashia ve Razu'yu avlarken güldüklerini hayal etti.

Zeyneb muhtemelen çoktan kaçmıştır. Prensес kesinlikle aptal değildi ve düşmanlarının onu fark ettiği bir yerde kalmak intihar olurdu.

"Hayır," diye yanıtladı Dara, aldatılmışlık hissi üzerine çökmüştü. Bu, İrtemiz'i kurtarmak için Manizheh'in emirlerine karşı gelmekten farklıydı. Bu açık bir yalandı, başka bir hayatta olsa dilinin koparılabileceği türden bir ihanetti. "Ben hiçbir şey görmedim."

Manizheh uzun bir süre ona baktı. "Bu çok talihsiz bir durum." Kapıya doğru döndü. "Dinlen, Afşin. Başka bir şey olmasını istemeyiz."

başına gelir."

Bölüm II

14

Nahri

Nahri neşteriyle narın doku inceliğindeki kabuğunu bir kenara iterek yakut salkımlarının bir bölümünü ortaya çıkardı. Yayılmış meyveyi dizlerinin arasında tutarak neşteri bıraktı ve iğnesini aldı. Deriyi deldi ve bir parça ipliği kabuğun içinden geçirerek yerine dikti. Saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı ve güneş ensesine hoş bir sıcaklıkla vuruyordu.

Pastoral bir manzaraydı. Tekneyi karmakarışık bir harabenin yanına çekmişlerdi ve Nahri sudan dışarı fırlamış, üzerinde piktogramlar olan devrilmiş bir sütunun üzerine oturmuştu. Ali gitmiş, nehirde yüzüyordu ve bu yüzden Nahri

Enstrümanlarıyla ve sessizlikle baş başa. Yüzünde kır çiçekleri kokan bir esinti vardı ve yukarıda, anıtın çukurlu tavanının kalıntılarına yuva yapan kuşlar tatlı tatlı cıvıldıyordu.

Bir dikişi daha bitirdi ve şimdiye kadar yaptığı düzgün sıraya hayran kaldı. Nar dokusu etten bile daha narindi ama yine de dikişleri mükemmeldi. Belli ki böyle düşünen tek kişi Nahri değildi.

"Çok etkileyici görünüyor," dedi kulağının hemen dibindeki bir erkek sesi.

Nahri sıçradı ve neredeyse iğneyi kendine batıracakken bir şaşkınlık çığlığı attı. "Ali, *Allah aşkına*, yüzüyorsun sanıyordum!" "Yüzüyordum."

Ali başıyla ayak izlerinin hâlâ ıslak bir şekilde parladığı yeri işaret etti. Taş. "İşim bitti."

"O zaman hareket ederken biraz ses çıkarma alıştırması yapabilir misin?" Mutsuz bir şekilde meyvesine baktı. Zıpladığında kabuğu yırtılmıştı. "Sen

hastamı öldürdü."

"Bu onu yiyebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hayır, aletlerimi *senin* üzerinde hissetmeye başlamadan önce bana bir tane daha getirebileceğin anlamına geliyor."

Ali gözlerini devirdi ama bacaklarından aşağı su akarken teknelerine doğru geri döndü. Her zaman ilkel davranan Ali, yüzerken kuru bir şalı nehre bir kol mesafesinde tutuyordu ama yine de iliklerine kadar ıslanmıştı, çıplak tenine yapışan su damlacıkları güneşte parlıyordu.

"Nar kalmamış," diye seslendi, meyveleri sakladıkları sepeti karıştırırken. "Portakal olur mu?"

Nahri hemen cevap vermedi. Ararken Ali'nin sırtındaki şal kaymış, oldukça dikkat dağıtıcı bir etki yaratmıştı. Yüzerken giydiği bel örtüsü kalçalarını sıkıca sarıyordu. Hem de çok sıkı. Ve o da hâlâ ıslaktı, belki de giyenin amaçladığından daha az hayal gücü bırakıyordu.

Tamamen iyileşmiş görünmüyor musun? Nahri gözlerini kaçırmak için kendini zorladı, Ali'nin arka tarafına bakmanın teşhis açısından pek bir değeri olmadığını bilecek kadar bilinçliydi. "Ne?" diye sordu dikkati dağılmış bir şekilde.

Arkasını döndü ve iki portakal tuttu. "Kabul edilebilir bir teklif mi?"

"Elbette."

Ali ona tekrar katıldı. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim." Boynunu gerdi, bir omzunu döndürdü. "Yine de yüzmek iyi hissettiriyor. Foku aldıktan sonra çok *zayıf* düşmüştüm. Sanırım bir çocuk bile beni dövebilirdi."

Nahri ona kuşkuyla baktı, yere düşerken aşırı kıvrak formunu inceledi. Bir dakika önce aklından geçenleri unutmuştu; şu anda bile Ali, kollarından aşağı süzülen suyun koruyucusu olan efsanevi bir nehir ruhu sanılabilirdi.

"Sen aklını kaçırmışsın.

Tanrı biliyor ya, hastayken seni yeterince gördüm ve o zaman da iyi görünüyordun."

Ali dondu kaldı, portakal parmaklarının ucunda sallanıyordu. "Ne demek *beni yeterince gördün?*"

"Yani ..." Yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Bir süre bilincin yerinde değildi.

birkaç gün. Sana kim baktı sanıyorsun? Yaqub mu? Adam seni zar zor görebiliyordu."

Dehşet yüzünü kapladı. "Ama yıkanmıştım. *Üstümü değiştirmiştım.*"

Nahri onu sakinleştirmeye çalıştı. "Dinle, bu işimin çok normal bir parçası-"

Ali daha da paniğe kapılmış görüldüğünde, gözleri kocaman açıldığında

sabrı yok oldu. "Yaratıcı, neden her zaman işleri bu kadar garipleştiriyorsun? Ben bir şifacıyım, her zaman insanları -erkekleri!- görüyorum. Ve bu utanılacak bir şey değil!"

Ali ağzını açıp kapattı. "Neden utanacak bir şeyim yok?"

Nahri bu soruyu hiç beklemiyordu. Kendini durduramadan aklı ıslak bel kumaşına gitti ve telaşlanma sırası ona geldi. "Sen bir savaşçısın. Belli ki eğitim için çok zaman harcamışsın ve sen, bilirsin işte..." Uygun bir kelime bulmakta zorlandı ve yanaklarındaki utanç verici sıcaklığı lanetledi. "...iyi biçimlendirilmişsin."

Bu uygun bir kelime değildi.

Nahri, aralarına yayılan dayanılmaz sessizlikte bir böceğin hapşırıldığını duyduğuna yemin etti.

"Sanırım bu bir iltifattı," dedi Ali sonunda, bakışları yere sabitlenmişti. "O yüzden teşekkür ederim. Şimdi konuyu değiştireceğim, tamam mı?"

"Sana yalvarıyorum."

Tekrar başını kaldırdığında yüz ifadesi kıbarca boştu. "Bu harabeler," diye başladı. "Tüm bu oymalar çok ilginç, değil mi?"

Nahri heyecanla konuya girdi. "Büyüleyiciler!" Aslında aşırı meraklı iki cinin dikkatini dağıtmak için kolay bir konuydu. Yıkılmış yapıya hakim olan, çoğunluğu timsah başlı kaslı bir adamı tasvir eden büyük piktogramlara doğru başını salladı. Solmuş boya hâlâ parçalara ayrılmıştı. "Yine de yarısının timsahlarla oyulduğunu düşünürsek, belki de tüm bunları yeniden düşünmelisin. yüzmek."

"Dikkatli olacağım." Ali portakallardan birini ona attı ve diğerini soymaya koyuldu. "Buraları inşa eden insanlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Çocukluğumun çoğunu kanunları çiğneyerek geçirdim, tarih öğrenerek değil." Nahri tahıl dolu bir tabak taşıyan bir kadın figürünün izini sürdü. "Belki de bu bir tapınaktı. Kayaları oymak için bu kadar zaman harcadıklarına göre insanlara cennet sunuyor olmalılar."

"Daevabad'ı çevreleyen duvarlarda atalarınızın benzer şekilde büyük oymaları olduğunu biliyor musunuz?"

"Çok farkındayım. Neden insanları bir hastane inşa etmeye ikna etmek için dini gücümü kullandığımı sanıyorsunuz? En azından işe yarıyor."

Bu, Ali'nin yüzüne daha samimi bir gülümseme getirdi ve ortamı rahatlattı. "Kulağa tam bir devrimci gibi gelmiyor musun? İnsanlar bana devrimci derdi."

"Bunu söylersem fanatik olurum."

"Dürüst olmak gerekirse, insanlar size pek çok nedenden ötürü fanatik diyor."

"İnsan dedikoduyla uğraşmamalı." Ali soyulmuş portakalın yarısını ona uzattı. "Nahid kabartmalarını yontmaya kalkarsan bir pirinç birikintisine dönüşeceğini biliyor musun?"

"Sen ne?"

"Atalarımın aksi takdirde onları yukarıda bırakacaklarını gerçekten düşünüyor musunuz?"

Nahri inledi. "Bana neden Kahire'de huzurlu bir hayat kurmadığımızı bir daha anlatır mısın?"

"Yapılacak doğru şey bu mu?"

"Bu, hayatı kısaltacak bir şey."

"Her seferinde bir adım," diye güvence verdi Ali ona. "Önce dene."

"Ah, evet, sırtımdaki giysiler ve ölmemi isteyen bir dizi insan dışında hiçbir şeyim olmadan güçsüz bir şekilde varacağım başka bir gizemli büyülü saray." Nahri ürperdi. "Sence hangisi daha kötü olur: Mühre yaklaştığımız anda herkesin büyüünün bozulması mı, yoksa onların yetenekler çoktan gitti mi?"

"Her iki seçeneğin de bizi popüler yapacağını sanmıyorum. Ama annem geri döndüyse, bize bir şey olmaz." Yüzü düştü. "Acaba şimdiye kadar bir haber almışlar mıdır? Öldüğümü düşünebilir."

Herkes öldüğümüzü düşünseydi muhtemelen daha güvende olurduk.

Nahri bir karara varıp kendi aletlerini bir kenara bırakarak, "Meyveleri yere bırak," dedi. "Mühürle pratik yapıyoruz."

Ali içini çekti. "Şansımız yaver gitmedi Nahri. Bence Süleyman'ın mühür yüzüğünün Daevabad'dan ayrılmaması gerektiği açık. Tek bildiğimiz, Anahid'in binlerce yıl önce verdiği kutsal bir sözü bozduğumuz."

"Henüz pes etmeye hazır değilim." Nahri zihnini yokladı, keşfetmedikleri olasılıkları düşünmeye çalıştı.

Kaşlarını çattı. "Neresi acıyor?" diye sordu. "Su büyüünü kullandığında, tam olarak neresi?"

"Kalbim, sanırım," dedi şalının göğsünü kesen çizgili kumaşına dokunarak.

"Bir bakayım."

Ali yine utanmış görünüyordu ama itaat etti ve şalını kalbini gösterecek kadar aşağı çekti.

Sen bir doktorsun, dedi Nahri kendi kendine, Ali'nin kalbinin atışını takip etmenin -çok sıkı göğsü boyunca- yarattığı etkiden iyice rahatsız olmuştu.

ona sahip olmak. Yaratıcı tüm bu tartışmalara lanet olsun. Ali'nin dokunuşuyla ürperdiğini, nabzının hızlandığını fark etmemişti ama Nahri bunu önemsemedi. Akı başında olsun ya da olmasın, Alizayd al Qahtani muhtemelen kendisine hiçbir zaman saf olmayan bir düşünceye izin vermemişti.

Utancı verici. Şimdi Nahri'nin yüzü kızarmış, kendine bir tokat atma dürtüsüyle savaşıyordu. Bundan sonra tehlikeli görevlerde çekici savaşçılarla yolculuk etmek yok. Belli ki bir sorunu vardı.

"Bir sorun mu var?"

"Evet, konuşuyorsun ve dikkatimi dağıtıyorsun." Nahri parmaklarını daha da yaklaştırarak kasları yokladı. "Seni gözlerimle inceliyormuşum gibi hissediyorum

Kapalı," diye yakındı. "Eğer sihrim geri gelirse, bir daha onu asla hafife almayacağım."

"Cevap verme iznim var mı?"

"Hayır. Biraz su büyüü denemeni istiyorum. Sadece biraz acıyı tetikleyecek kadar."

Ali abartılı bir itaat gösterisi yaptı ve sonra nehre doğru işaret etti. Bir su damlası eline doğru uçar uçmaz Ali irkildi, parmaklarının altında kasları tutulmuştu.

"Hmm," diye mırıldandı, elini geri çekerek. "Ben-"

"*Bekle,*" Ali onun elini tuttu ve sertçe göğsüne bastırdı. Gözlerini kapatmıştı ve sanki rüya görüyormuş gibi göz kapaklarının altından fırlıyorlardı. "Bir şey var, sanırım ben ..."

Mühür yüzünde parladı ve sonra kızardı, ışık kayboldu. Sekiz köşeli abanoz yıldızı siyah teninin sıcak tonuna karşı sade ve donuk bıraktı. Güç Nahri'nin içinden o kadar hızlı geçti ki nefessiz kaldı. Onun kalbinin sabit atışı ve Ali'ninkinin daha hızlı atışı. Damarlardaki kanın ve boğazlardaki havanın acelesi.

Onun *büyüsü.*

Onca haftadan sonra, bir parça bile Nahri'ye çok fazla şarap içmiş gibi geldi, baş döndürücü bir güç ve zarar görmezlik hissi. Ağrıyan kasları ve çizikleri yok olmuştu.

Ali'nin nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Nahri elini bıraktı. Büyüsü anında kayboldu ama cesaretlenmişti. "İşe yaradı!"

"Vay canına," diye fısıldadı, omuzları düşmüştü. Alnından terler boşandı. Neşesi biraz azaldı. "Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle." Kalbinin üzerindeki noktayı ovuşturdu ve sonra avucunu kaldırarak bir alev çıkarır gibi parmaklarını şıklattı. "Uzun sürmedi."

"Bu bir başlangıç."

Ali onun eline uzandı, bitkin görünüyordu ama daha az kararlı değildi. "Tekrar deneyelim."

"Madem ısrar ediyorsun." Nahri onun göğsüne dokundu ve mühür bu sefer daha da hızlı düştü. Nefes aldı, büyüünün kucaklamasını memnuniyetle karşıladı.

Ali yüzünü buruşturdu. "Su yeteneklerimi kullandığımda hâlâ yanıyor."

"Sadece bir saniye daha bekle," diye ısrar etti, vücuduna yayılan acı dalgalarını yatıştırmaya çalışarak. "Kalbini muayene etmek istiyorum."

Gözlerini kapadı ve yeteneklerinin onu sarmasına izin verdi. Sanki uzun süredir suyun altındaymış da, hisleri onu boğan bir dünyada yüzeye çıkmış gibiydi. Ali önünde kas ve dokulardan oluşan bir labirent, akan kan ve çalkalanan bir sıvı vardı.

Ve çok yanlış bir şey.

"Yüzük," diye fısıldadı Nahri sersemlemiş bir halde. Kalbinin yüzeyinin hemen altında sert hatlarını hissedebiliyordu, o kadar yakındı ki neredeyse koparıp almak mümkün görünüyordu. Nahri ne beklediğinden emin değildi ama beklediği bu değildi. Yüzüğü Ghassan'ın bedeninde hissetmemişti ve belki de yüzüğün kişinin kalbiyle bir tür şekilsiz halde bağ kurması ve sadece organ yakıldığında yeniden ortaya çıkması gerektiğini düşünmüştü.

Gözlerini açtığı anda Ali'nin tuhaf bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. "Ne?" diye sordu.

"Ben ... yüzün. Sanırım Marid'in laneti olmadan nasıl görüldüğünüzü görüyorum." Ali afallamış görünüyordu. "Demek böyle biliyordu. Yüzünde Süleyman'ın mührü var."

Ghassan'ın o geceki sözleri aklına geldi. *Hepsi bunu taşıyor. Her bir Nahid.* "Baban bir keresinde bana böyle demişti. Bütün Nahidlerin o."

Cemşit de dahil. Ama Nahri kardeşinden bahsetmedi. Ali'yle aralarındaki yakınlık ne kadar artarsa artsın, Cemşit'in kimliği onun ifşa edebileceği bir sır değildi.

Ali kolona yaslandı, gözle görülür bir şekilde bitkin düşmüştü. "Bunu bilmiyordum." Göğsünü ovuşturdu. "Yüce Tanrım, sanki bir şehir dolusu büyü içimde yandı."

Nahri tereddüt etti, daha fazlasını öğrenmek istemekle konuyu değiştirmek arasında kaldı. "Başka ne gördün?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bu adamın anlamadığı bir şey var mıydı? "*Lanet*, Ali, beni insan gibi gösteren *lanet*. Onsuz nasıl görünüyorum?"

Başını eğdi. "Sanırım teninde bir parıltı vardı ama ben daha çok Süleyman'ın işaretine odaklanmıştım." Onun hayal kırıklığını anlamış olmalıydı. "Sakın bana bunun için endişelendiğini söyleme."

Hemen sinirlenmişti. "Belki bir safkan prenze sığ gelebilir, ama dünyamızın geri kalanının bir kişinin shafit görünüp görünmediğine takıntılı olduğunu fark etmişsinizdir. İşi beni büyümlü pudralarla kaplamak olan koca bir hizmetkâr filom vardı. Evet, bunun için *endişeleniyorum*."

Ali yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim." Etrafına baktı ve sonra başıyla suyu işaret etti. "Yarın ışık daha iyi olduğunda, yansımanı görebileceğin bir yerde bunu tekrar deneyelim."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok."

"Bir şeye ihtiyacın olduğunu kim söyledi? Belki de kendi yansımanı incelemek istiyordur."

Ne *de* olsa, *iyi biçimlendirildiğimi* duydum."

Utanç ve sıcaklık eşit oranda içinden geçti. "Az önce şaka mı yaptın? Eminim en az üç din adamının iznine ihtiyacınız vardır."

Ali gülümsedi. "Ta Ntry'ye vardığımızda ilgili makamlarla görüşeceğimden emin olabilirsiniz." Ama sonra yine irkildi, kalbinin üzerindeki noktayı yoğurdu. "Keşke bunu içimden söküp atabilsem."

Nahri kendi izlenimini hatırlayarak dudağını ısırđı. "Yüzüğün seninle babanla olduğu gibi bağ kurduğundan emin değilim. Muntadhir kalbin yakılması gerektiğini ve yüzüğün külden yeniden oluştuğunu söyledi, ama sana söylüyorum, o şeyi kalbin hemen altında sağlam ve gün gibi net bir şekilde hissedebiliyorum kas."

"Ama Daevabad'dan ayrılmadan önce parmağıma takmıştın. Neden yapışmasın ki?"

"Bilmiyorum." Nahri kendini onun göğsündeki bir noktaya çekilmiş buldu.

kendi kalbindeki sızı. "Sanki *tam* oradaymış gibi hissediyorum. Sanki onu çekip çıkarabilirmişim gibi."

"Denemek ister misin?" Ali yıkık nara başını salladı. "Daha iyi bir hasta olacağıma söz veriyorum." Şakasına rağmen sesinde gerçek bir yalvarış vardı.

"Hayır," dedi Nahri, dehşet içinde. "Kalbini kesmem gerekirdi." "Bir çocuğun kafatasını kesiyorsun."

"Bu farklıydı!"

Ama Ali'nin yüzü asıktı. "Sanki buna sahip olmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Babamın kalbinin senin ellerinde nasıl yandığını hatırlıyorum. Bana dokunduğunda *benimkinin* yandığını hissedebiliyorum. Seni istiyor."

"Hiçbir şey istemiyor. Bu bir yüzük. Ve bunu zaten konuşmuştuk. Manizheh'in benim bir şafit olduğum hakkında ne dediğini biliyorsun. Eğer mührü alsaydım, beni öldürecekti."

"*Yalan* söylüyordu, Nahri. Seni etkilemeye çalışıyordu." Yüz ifadesi yumuşadı. "Dinle, ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum-"

"Hayır, yapamazsın." Nahri ayağa kalktı ve harabenin gölgelerine doğru ilerledi.

Ali tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "O zaman söyle bana. Allah biliyor ya, ailemin sorunlarını yeterince dinledin. İzin ver iyiliğinin karşılığını vereyim."

"Size ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kimse beni haberdar etme zahmetine girmiyor. Bana kendi annemin hayatta olduğunu bile söylemediler."

"Babanın kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Nahri, sesindeki sızıyı kontrol ederek. "Ve Manizheh'in nasıl bir adama aşık olacağını hayal bile edemiyorum. Muhtemelen cinayet işliyordur.

Yavru kedileri rahatlatmak için. Çok da önemli değil. Eğer şafit ise, Daevaların umursayacağı tek şey bu olacaktır."

"Bunu bilemezsin," diye karşı çıktı Ali. "Seni adamlarınla birlikte gördüm. Seni seviyorlar. Eğer insanlara gerçekte kim olduğunu söylersen-" "Bana düşman olurlar."

"Ya da belki herkesi bir araya getirirsin. Başka kimsenin yapamayacağı bir şekilde."

Nahri bir an için bunu hayal etti. Gerçek kimliğini dünyaya ilan etmek, her iki toplumla da barışmak, bir Şafit'in her şey olabileceğinin, hatta bir Nahid şifacısı olabileceğinin meydan okuyan kanıtı.

Ve sonra kayboldu. Bu tür bir iyimserlik Nahri'nin içinden uzun zaman önce sökülüp atılmıştı.

"Bazen seni kıskanıyorum," dedi usulca. "Keşke insanların iyiliğine olan inancın bende de olsaydı." Ve sonra Nahri onun gözlerinde nefret ettiği acıma duygusunu göremeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Nahri gün batımına kadar dönmedi ve bayat ekmek ve hurmadan oluşan gergin bir yemekten sonra -yolculuklarının başlarında her ikisinin de diğerinin daha fazla yemek pişirme deneyimi olduğunu düşündüğünü

öğrenmişlerdi-

tekne, demir atmadan önce gün ışığı kaybolana kadar yelken açtı. Ali hızla uykuya daldı, marid büyüünün verdiği acı gözle görülür bir şekilde hissediliyordu.

Nahri kendini uyanık tutmanın bir yolunu bulmalıydı. Her zamanki gibi asker olan Ali, vardiyalarını değiştirmelerini önermişti. Ama uzun bir gün olmuştu ve kararan gökyüzünün ılık kadifesi ve teknenin yumuşak sallantısı onu uykulu bir büyüye kaptırırken gözlerini açık tutmanın imkânsız olduğunu fark etti.

Uzaktan gelen hıçkırık sesleri onu kendine getirdi. Nahri gözlerini kırıştırdı, bir an nerede olduğunu unuttu ve sonra bir feryat daha geldi. Nehrin yukarısında bir yerdeki bir kadının ağlama sesine benziyordu ve ağlaması su boyunca devam ediyordu.

Bir parmak buz Nahri'nin omurgasından aşağıya doğru fırladı, adrenalın sersemliğinin kalıntıları. Bir süredir uyuyor olmalıydı, çünkü şimdi zifiri karanlıktı, o kadar karanlıktı ki kendi ellerini bile zar zor görebiliyordu. Ve tamamen, doğal olmayan bir şekilde sessizdi, böceklerin olağan vızıltısı ve kurbağaların gıcirtısı yoktu.

Ağlama tekrar başladı. Nahri ayağa kalktı ve tekne suda yalpalarken, yelken tutulmuş gibi sallanırken yuvarlandı. Bu imkânsızdı çünkü yelken geri bağlanmış ve demir bırakılmıştı.

Böyle bir gece gördüğümü hiç sanmıyorum. Sürünerek ilerledi. Ay çıplak bir oraktı, zayıf ışığı akan suyun üzerine dağılmıştı ve her iki kıyıdaki çalılık ağaçlar ve sazlıklar, insanı bütünüyle yutabilecek türden inanılmaz derecede siyahtı.

Yönünü kaybedince tökezleyerek doğrudan Ali'nin uyuyan bedenine çarptı. Bir yay üzerindeymiş gibi doğruldu, hançerinin parıltısı çoktan elindeydi. Açıklamak için ağzını açtı, ama sonra ağlama tekrar başladı, ağlamaklı çılgılık neredeyse müzikaldi.

"*Şarkı söyleyen biri mi var?*" Ali sordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Nahri. Kadın şimdi şarkı söylüyor gibiydi ama Nahri'nin daha önce duyduğu bir dilde değildi. Bu ses Nahri'nin iliklerine kadar işledi ve kollarında tüyler diken diken oldu. "Cenaze ağıtına benziyor."

Ali hançeri yeniden kılıfına sokarken hançerin parıltısı kayboldu. "Belki de yardıma ihtiyacı vardır."

"Bu onun için talihsizlik." Ali, parıldayan gözlerinde onaylamayan bir ifadeyle ona bakınca Nahri daha kararlı konuştu. "Büyürken hangi hikâyeleri dinledin bilmiyorum ama ben gizemli bir sesin peşinde değilim. gecenin bir yarısı."

Işık aniden önlerinde patladı, alevler o kadar parlaktı ki Nahri elini gözlerine götürdü. Manzara ona yıldızlı parçalar halinde geldi: dalgalı suya dağılmış büyük, soluk topaklar, kayalık nehir kıyısı ve diş gibi çıkıntı yapan dikenli çalılar.

Kadın kıyıda sallanıyor, uzattığı ellerinden ateş fişkırıyor.

Önlerindeki yanan şarkıcı kesinlikle kayıp bir çiftlik kızı değildi. Teni solgundu -çok solgundu, kemik rengindeydi- ve siyah saçları açıktı, parlak dalgalar halinde ayak bileklerini geçerek ayaklarının dibindeki sığıklara dökülüyordu. Vücuduna ıslak bir şekilde yapışan ve kıvrımlarının çok azını gizleyen ince bir elbise içinde sade ve seyrek giyinmişti.

Ateşten bahsetmiyorum bile. Nahri içgüdüsel olarak ayağa kalktı, zihnindeki şifacı yanıklara ve merhemlere gitti ... ta ki kadının yanmadığını fark edene kadar, tam olarak değil. Alevler bileklerini okşuyor ve parmaklarının arasında dans ediyordu ama ne derisi kararmıştı ne de hava kömürleşmiş et kokuyordu.

Ve Nahri'nin bakışlarıyla karşılaştığında, bakışlarında acı yoktu. Sadece zevk. Gerçekten ve harika bir şekilde şaşırmış birinin sevinci. "Ama

ağıma düşmesini beklediğim son kişi sizdiniz." Kadın sırttı, dişleri ateş ışığında parlıyordu. "Ne güzel bir hediye."

Nahri ona bön bön baktı. Kadının alaycı gülümsemesinde ve sesinde yemin edebileceği bir şey vardı.

Midesi bulandı. "Qandisha."

Ifrit güldü. "Zeki kız." Parmaklarını şıklattı ve ateş onu kucaklamak için koştu, insan görünümü kayboldu. "Kılık değiştirdiğim için kusura bakma. Ateşli deri avlanmaya uygun değil."

"Av" kelimesiyle birlikte Ali, Nahri'nin önüne geçti. İfrit'in pırıl pırıl parlayan turuncu gözleri prence kilitlendi ve dudakları hırıltıya dönüştü.

"Süleyman'ın işareti," diye alay etti Qandisha. "O cin kralı sen misin o zaman?" Onlara bir kedinin bir böceği izlemesi gibi aç, eğlenen bir merakla baktı. "Ah, Aeshma ..." Kıkırdadı. "Büyük planında ne yanlış gitti?"

Ali zülfikarını çekti. "Peki bu nasıl bir plan?"

"İkinizin de ölümüyle sonuçlanması gereken bir savaş." Qandisha'nın sesi çekici bir hal aldı. "O kılıçla orada yapabileceğin pek bir şey yok, küçük ölümlü. Neden daha yakına gelmiyorsun? Bana eşlik etmen için *can* atıyordum."

Nahri geri adım attı, korku göğsüne tırmandı. "Ali, hangi büyüü kullanmak zorunda olduğun umurumda değil. Bizi buradan çıkar."

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Qandisha. "Henüz işimizi bitirmedik.

konuşma." Parmaklarını şıklatarak suya doğru bir işaret yaptı. "Arkadaşlarım seni kaba bulacak." Ellerini açarak nehri aydınlattı.

Nahri boğuk bir nefes verdi.

Suyun içinde yüzen soluk tümsekler kaya değildi. Onlar, en azından birkaç tanesi, çeşitli çürüme durumlarında olan *cesetlerdi*. Başlarını aniden sudan kaldıran ve görmeyen gözlerle ona bakan katledilmiş insan bedenleri.

Qandisha ellerini bıraktı ve cesetler mide bulandırıcı bir birleşik sıçramayla suya geri düştü. "Vatandaşlarınız çok misafirperver," diye çıkıştı. Mısır Arapçasıyla "'Ya, sayyida, yardıma ihtiyacın var mı?" diye alay etti. "Ve uçarak karşıya geçtiği söylenen bir tekneyle ilgili fısıltılarını paylaşmaya çok hevesliler.

Nil'i büyülenmiş gibi." Cık cık etti. "Binlerce yıldır bu topraklarda cin köleler aramak için dolaşıyorum. Varlığınızı gizlemek için gerçekten daha dikkatli olmalıydınız."

Nahri nefesinin altında küfrederek attığı yanlış adım için kendine lanet okudu. Onları yakalayanın Qandisha olması durumu daha da kötüleştirmişti. Nahri, Qandisha'nın Gozan'da Dara'yı ne kadar kolay alt ettiğini, marid nehrin yükselmesini sağlamadan önce onu neredeyse boğduğunu hâlâ hatırlıyordu. O ve Ali, Nil'in kalın şeridi onları ifritten ayırdığı için güvende olabilirlerdi ama Nahri

Gulyabani sürüsünün tekneye üşüşmesi durumunda şansları gibi.

Ve onlar sadece hortlak değildi. Onlar onun vatandaşlarıydı. Masum insanlar, onun dilini ve topraklarını paylaşan Mısırlılar, bir ifritin merakını gidermek için öldürülmüşlerdi.

İçinden nefret fıskırdı. "Eğer burada savunmasız insanları öldürüyorsan, Aeshma'nın seni planının dışında bıraktığını anlıyorum. Şirketiniz bu kadar dayanılmaz mı?"

İfrit omuz silkti. "Afşin'inize bir imtiyaz. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılarını geri kazanmaya bu kadar ilgisiz olması çok yazık. O bir görkemli." Gözlerinde acımasızlık titreşti. "Seni tekrar kaybettiği için yıkılmış olmalı. İlk yalvardığı kişi sendin, biliyorsun. Hayata döner dönmez ağlamaya başladı, 'Nahri! Nahri nerede?'"

Sözlerin derinden etkilemesi gerekiyordu ve öyle de oldu, Dara'nın yalvarışlarının anıları içinde yuvarlandı. Nahri cevap vermek için mücadele etti, öfkeli bir inkâr

önce geliyor. "Dara artık anneme hizmet ediyor. O bir katil. İkisi de öyle."

İfrit güldü ama gülüşünde yeni bir soğukluk vardı. "Sen de öylesin ama önemli değil. Darayavahuş'un atalarınız için çok az şey ifade ettiği açık. Böyle bir sadakati ve yeteneği boşa harcamak gerçekten utanç verici."

Qandisha bunu söylerken dudaklarını yaladı ama Nahri bu tahrik hattına kapılmayı reddetti. Onun yerine "Ben katil değilim," dedi.

"Hayır mı? Sakhr'ı soğukkanlılıkla öldürdün." Nahri kaşlarını çatınca, isim kafasını karıştırdı, Qandisha'nın gözlerinde gerçek bir öfke parladı. "Onun adını bile hatırlamıyorsun, değil mi? Kanla zehirlediğin ve bulması için kardeşine bıraktığın bir adam."

Kan zehirlenmesi. Sakhr, tabii ki yıllar önce Gozan'da ona saldıran ifrit.

Nahri hâlâ meydan okurcasına başını salladı. "O bir insan değildi, o bir ifritti. Bir canavardı."

Qandisha hırladı. "Sen kimsin ki kimin canavar olduğuna karar veriyorsun? Sen zamanın bir parçasısın, insanlığın lekesiyle kirlenmiş ve bir hainin soyundan gelen küçük bir ölümlü kızsın. Sakhr'a bir tanrı gibi tapılırdı. Peygamberlerle savaşır ve kuzey rüzgârlarında dolaşırdı. O benim *arkadaşımdı*," diye tersledi, tüm mizah izleri kaybolmuştu. "Bu uzun yüzyıllar boyunca bir yoldaş."

"Nahri. . ." Ali ona doğru ilerledi, sesinde bir uyarı vardı.

"Bir daha sözünü kesersen cin, seni dalgaların altına sürükletirim."

Qandisha'nın bakışları sadece Nahri'ye yönelikti. "Cinlerle Daeva arasında mekik dokumak, rüzgârlar nasıl eserse essin müttefiklerini ve dostlarını hiçe saymak ne kadar da Nahidce. Zavallı Dara'nın bu dersi tekrar öğrenmek zorunda kalması ne yazık."

Nahri kalan küreği eline aldı. Burada bekleyip bu yaratığın onu yemlemesine izin vermeyecekti. Tek bildikleri, Qandisha'nın diğer ifriti çağırmak için görünmeyen bir büyü yaparken oyalandığı idi. "Çıkar bizi buradan Ali,"

Nahri küreği bir sopa gibi kaldırarak şöyle dedi. "Onun yalanlarını dinlemektense şansımı gulyabanilerle denemeyi tercih ederim."

"Yalan yok, Nahid. Bu gece bana eşlik etmesi için bir cin ruhu almayı umuyordum ama Nahid kanına yaklaşmam ve Süleyman'ın lanetli mührünün

en yeni eşinize yönelik her türlü çabayı boşa çıkaracak. "Yani bunun yerine Sakhr için intikam olacak."

Qandisha daha konuşmaya başlamamıştı ki, çamur damlayan bir kaya havada yükseldi. Elini uzattı ve kaya onlara doğru uçu.

Ve sonra, daha da hızlı bir şekilde, Nil'den ıslak bir kalkan gibi parlayan bir dalga fişkırdı. Suyun ivmesi kaya parçasını yavaşlatmaya yetti ve teknelerini parçalayamadan nehre düştü, sıçrayan su onları sıırıslıklam etti.

Ali.

Cin prensi ellerini uzattı. Nefes nefese kalmıştı, marid büyüsünün ona harcattığı efor yüzünden yüzü acıyordu.

"Çok konuşuyorsun," diye homurdandı ve sonra terleyip titreyerek ellerini aşağı doğru salladı. İfrit'in ayak bileklerinin etrafındaki su yukarı fırladı ve onu sığılığa doğru çekti. Ali göğsünü tutarak tısladı ama tekneleri çoktan hareket etmişti.

Ancak Qandisha, Nahri'nin beklediğinden daha çabuk toparlandı, ayağa kalktı ve ıslak bir kedi kadar kızgın görünüyordu.

"Başka zaman olsa ilgimi çekebilirdi," dedi ifrit, ağzından ateşler saçarak. "Ama seni müdahale etmemen konusunda uyarmıştım."

Qandisha parmaklarını şıklattı ve yelken alevler içinde patladı, ateş kötücül bir hızla direktten aşağıya doğru aktı.

Nehirdeki cesetler yeniden canlandı.

Eğer Nahri, Vizareş'in hortlaklar üzerindeki kontrolünün güçlü olduğunu düşündüyse, diğer ifritin Qandisha karşısında hiçbir şeyi yoktu. Öldürülen insan adamlar, gözleri kül grisiyle örtülü, hızlı, spazmodik hareketlerle hareket ederek saniyeler içinde tekneyi sardılar. Ama Nahri'ye saldırmadılar.

Ali'nin üzerine öyle bir çullandılar ki, aç ölü et yığınının altında kaybolmadan önce bir çığlık atmayı ancak başarabildi.

Nahri ona doğru hamle yaptı ama iki adım atamadan yanan direk kırıldı. Yelkenin ağırlığı onu aşağı sürükledi, güverteyi parçaladı ve teknelerini yırttı.

Bir anda su göğsüne ulaşmış, ipler bacaklarına dolanmıştı. Felucca altından parçalanırken Nahri çılgınca tekmeler atarak onları uzaklaştırdı. Enkaz elbisesinin alt kısmına takılarak onu suyun altına sürükledi.

Onu kopardı ve yeniden ortaya çıktı. "Ali!" Nahri onun adını haykırdı ama kızgın enkaz ve boğucu dumandan başka bir şey göremiyordu. Ali'den hortlakların ıslak homurtuları ve korkunç bir çıtırtı dışında bir yanıt gelmedi.

Hayır, Yaratıcı, hayır. Nahri teknenin kalıntılarına doğru koşuşturdu.

"Ali!" "Ah, Anahid senin ruhunla gurur duymaz mıydı?" Qandisha güldü. "Ama

Hepiniz için ölümlülüğü seçti ve bunun tek bir sonu var."

Nehri örten sisin içinden şişmiş ve gri renkte üç bulanık şekil çıktı. Ghoullar.

Nahri son bir yudum hava bile alamadı. Hortlaklar onu yakalayıp aşağı çekti ve nehir tekrar başının üzerine kapandı.

HAYIR. Çılgınca savaştı, ölü ete tekme atıp tırmaladı, kollarına karşı kıvrandı. Hiçbir şey fark etmedi. Saniyeler içinde dibe vurmuşlardı, Nahri bulanık çamura saplanmıştı ve korkudan ne yapacağını bilemiyordu. Göğsü zonkluyor, hava almak için can atıyordu.

Odaklan, Nahri! Kahire'nin dolandırıcısı, sinsî hırsızıydı. Nil'in altında boğulmak onun için böyle bir son olamazdı. Bir planı olmalıydı, elini çabuk tutmalıydı.

Ama bu sefer Nahri'nin elinde hiçbir şey yoktu.

Dara böyle öldü. Dara'nın çok uzun zaman önce paylaştığı anıları zihninde canlandı. Gülen bir Qandisha tarafından bir kuyuya atılmıştı. Çaresizce çırpınışı, karanlık sudan kaçamayacağını anladığında yaşadığı panik ve çaresizlik...

Savaşma yeteneğini kaybediyordu, gücü dalga dalga onu terk ediyordu. Daevabad ve onunla birlikte Nahri'nin başarısızlığa uğrattığı tüm insanlar gözlerinin önünden geçti. Hastane avlusu kutlama yapan arkadaşlarıyla doluydu. Nisreen yeni bir prosedür için ellerine rehberlik ediyordu. Ali'nin muhteşem saray kütüphanesinde ona bir cümleyi okuması için koçluk yapması. Cemşit ve Subha'nın temkinli ilk buluşması.

Yıkık dökük bir amfiteyatronun sahnesine çıkan bir savaşçının yeşil gözleri parlıyordu.

Darayavahoush! Darayavahoush e-Afshin benim adım.

Karanlık, Nahri'nin görüş alanının sınırlarını zorluyordu. *Benim adım.* Küçük kerpiç bir evde güneşli bir oda, hatırlayamadığı bir isim yüksek sesle söyleniyordu. Sıcak kahverengi gözler ve omuzlarına sarılmış bir battaniye. Burnuna kondurulan bir öpücük.

Bir balıkçı teknesi, güçlü elleriyle onu gemiye çekiyor. *Adın ne senin?* Sonra su dudaklarından taşı ve Nahri daha fazlasını hatırlamadı.

15

Ali

Ali hortlaklara karşı çırpındı, tekmeledi, kesti ve kafasını ölü et ve keskin tırnakların baskısına çarptı. Çürüme kokusundan öğürüyor, kendini kurtarmak için çaresizce çırpınıyordu. Hareket etmeyi bırakmak ölmek demektir; bir saniye bile hareketsiz kalmak hortlaklara onu parçalamaları için aynı saniyeyi verecekti. Ali hançerini ve zülfikarını öyle sıkı kavradı ki canı acıdı. Bıçaklarını kaybederse işi biterdi.

Kemikli bir bilek boğazını iterek havasını kesti ve homurtularını susturdu. Ötede, Nahri onun adını haykırıyordu.

Ali boğuldu, ona seslenmeye çalışıyordu. Kıymık kıymık tahta sesleri, çarpma ve düşme hissi vardı. İfrit gülüyordu ama Kulaklarına hücum eden kan ve hortlakların iniltileri kelimeleri bastırıyordu.

Çiviler midesini parçalıyor, kör dişler omzunu kemiriyordu. Canlı canlı yenmesine dakikalar kaldığını aniden fark ettiğinde, ayak bileklerine değen suyun soğuk dokunuşunu bir kurtarıcının eli gibi karşıladı. Bunun canı cehenneme; kalbinin patlaması en azından ölümler tarafından parçalanmaktan daha hızlı bir ölüm yolu olurdu.

Ali elindeki her şeyle nehri gördü.

Su yardımına koştu ve ardından Ali uludu, göğsündeki yakıcı kırbaç neredeyse bayılmasına neden oldu. Nehir bir canavar gibi şaha kalktı, suyun aç yiyici dilleri hortlakları vücudundan söküp aldı. Ali çılgılık attı, vücudu tutuldu.

Marid büyüü üzerindeki tutuşu paramparça oldu ve sonra her şey bitti. Ali kırık tahta parçalarının üzerinde acıdan hissiz bir şekilde yatıyordu. Silahları ellerinde asılı duruyordu, sıkılı parmakları kabzalarına kilitlenmişti.

Kendine gelen Ali etrafına boş gözlerle baktı. Islak havada kanının kokusunu alabiliyordu, kalbinin her atışında yeni bir çarpıntı hissediyordu. Gözlerini ovuşturarak çevresini anlamaya çalıştı. Tekneleri yok olmuştı, akan nehrin üzerinde sallanan ateşli enkazdan başka bir şey yoktu.

Ve Nahri gitmişti.

İçinden panik geçti ve Ali kendini iterek oturur pozisyona geldi. Ağzına kan dolmuş, konuşurken dudaklarından damlıyordu. "Nahri . . ."

Bir kıkırdama dikkatini nehir kıyısına çekti, Qandisha nehir kıyısında duruyordu.

Yağlı dumanın sisi. Başını karanlık suya doğru eğdi. "Çok geç." Sözlerinin anlamını kavramak bir an aldı.

Nehir. Nahri.

Ali Nil'e daldı.

Serin sıvı cildine merhem gibi geldi. Ali bıçaklarını kınına soktu, yüzmek için son gücünü topladı ama marid güçlerini tekrar çağırdığı anda rahatlama kayboldu. Büyüyü tutmak çok zordu, Nahri'yi bulmak için tam da ihtiyaç duyduğu şey göğsüne saplanan acı iğneleri gönderiyordu.

Önemli değil. Ali kendini daha derinlere yüzmeye zorladı, uzuvları itiraz ediyordu, yaralarından kan akıyordu. Daha uzağı aramak için güçlerini genişletti, ancak gulyabanilerin sürüklenen bedenleri duyularını karıştırdı ve yüzeyde yanan ateş, bulanık suda titreşen pürüzlü, güvenilmez bir ışık gönderdi, bu da onu cam ve aynalardan oluşan çamurla kaplı bir tımarhanede sıkışıp kalmış gibi hissettirdi. Sonra . . .

İşte!

Hızla soğuyan bir sıcaklık kıvılcımı. Ali dip boyunca hızla ilerledi ve hortlakların Nahri'yi nehir yatağına sabitlediği kırık teknenin tırtıklı dış hatlarını gördü. Gözleri kapalıydı, elbisesi hareketsiz bedeninin etrafında sürükleniyordu.

Ali bir an sonra oradaydı, hortlakları parçaladı ve onu kollarının arasına aldı. Sertçe tekmeleyerek yüzeye fırladı.

Havaya çıktıklarında "Nahri, nefes al," diye soluk soluğa bağırdı. "*Nefes al!*" Hiçbir şey olmadı. Nahri kollarında gevşek, sessiz ve tepkisiz kaldı. Ali telaşla ıslak saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. Gözleri

kapalıydı, dudakları maviye çalan bir renkteydi.

Hayır. Tanrım, hayır. LÜTFEN. Onu göğsüne bastıran Ali sendeleyerek sığığa doğru gitti ve çamurlu kıyıya yatırdı.

"Nahri, lütfen," diye yalvardı, onun sırtını sıvazlayarak. "*Lütfen!*"

Qandisha ileri atıldı. Ateşli teninin altında kasları dalgalanıyor, örgülerindeki metal ve göğüs plakasındaki bıçak keskinliğindeki mücevherler ışıltı ışıltı parlıyordu.

Ona doğru yaklaştı. "Suda kalmalıydın." Açlık gözlerini doldurdu. "Acaba yüzündeki mührü kessem ne olur, ruhun çalmam için açık kalır mı?" Elini uzattı.

pençeleri parlıyordu. "Sanırım deneyeceğim..."

Her şey çok ama çok soğuduğunda Ali'nin yanağını sıyırmamıştı bile.

Ayaklarının dibine vuran su soğudu, hava o kadar buz gibi oldu ki Ali'nin kesik kesik nefesleri buhara dönüştü ve Nahri'nin çıplak kollarında tüyler diken diken oldu. Döndü, Nil'den büyük sis bulutlarının yükselişini ve çalkalanan yüzeyindeki ateşleri öfkeli bir tıslamayla söndürüşünü şaşkınlıkla izledi.

Ardından Qandisha'ya eşlik eden doğal olmayan karanlık kayboldu, Bulutsuz geceyi yaran ay ışığı huzmeleri ve geri dönen yaşamın sesleri - böcekler, kurbağalar ve sazlıkların arasından gelen rüzgâr, öyle gürültülüydü ki bir koro gibiydi.

Siyah suyun içinde bir şey kımıldadı. Ali, Nahri'yi yakaladı ve kaslı bir kuyruk bacaklarına pullu bir et darbesi indirirken onu uzaklaştırdı.

Sonra o güne kadar gördüğü en büyük timsah Nil'den fırladı.

Yaratık geceyi yaran, ağaçları sallayan ve kurbağaları susturan bir böğürtü çıkardı. Kükremesi Ali'yi yarıp geçti ve bir Derin ve ilkel bir korku vücudunu dörtmala sarmıştı. Devasa timsah ıslak bir şaklamayla dönüştü, sürüngen formu yerini bir insaninkine bırakırken arka ayakları üzerinde şaha kalktı. Vücudu ince ve sırm gibiydi, derisi doğal olmayan koyu yeşil renkteydi ve derimsi pulları sırtı gibi uzuvlarına yayılıyordu.

Güçük sürüngen pençeleri uzun perdeli parmakları taçlandırıyor, kemikli çıkıntılar çıplak kafa derisinden aşağı uzanıyordu.

Ali kendini bir korkak olarak görmüyordu. Halkının en büyük savaşçısıyla düello yapmış, bir gulyabani güruhuyla yüzleşmiş ve bir ifriti pençelerini boğazına geçirdi. Ama yaratığa bakarken

Puslu Nil, toprak ve nehir teslimiyet içinde hareketsiz kaldığında, kendini hiç bu kadar küçük hissetmemiştir.

Denizkızı -Ali su büyüsünün kanında durulduğu anda neye baktığını anlamıştı- umursamaz bir yırtıcının soğukkanlı bakışlarıyla hepsini inceledi. Bir sürüngen gibi hareket ediyor, omuzları ve boynu sallanıp bükülürken sarı ve siyah benekli gözleri hortlaklara sabitlenmeden önce Qandisha ve Ali arasında gidip geliyordu.

Hemen sustular. Öldürülen adamların yüzlerindeki gri büyü kaplaması kayboldu, yerini huzur maskeleri aldı. Ve sonra, mırıltılı iç çekişlerle suyun altına battılar.

Marid tıslayarak geri döndü. "*Qatesh*."

Qandisha bir adım geri çekildi, yüzünü şok edici bir korku kaplamıştı. "Sobek," diye fısıldadı.

Marid -Sobek demişti ona- ifrit'e doğru duraksayan bir adım attı. "Sularında can aldın," diye suçladı onu, hortlakların kaçıp gittiği yeri işaret ederek.

Qandisha hâlâ geri geri gidiyordu. Ali onun bu kadar korkmuş görünebileceğini tahmin etmemişti. "Burada olduğunu bilmiyordum. Gittiğini söylediler. tarafından öldürüldüğünü
-"

"*TOPRAĞIMDAN DEFOL*."

Marid ona böyle bağırması olsaydı Ali kıtanın öbür ucunda olacaktı ama Qandisha yerini korudu.

"Daevalar ateşten doğmuştur," diye karşı çıktı. "Onlara sahip olmaya hakkın yok." "Onlarda her hakkım var. Git buradan."

Alevler ellerine doğru büküldü. "Bana zarar veremezsin. Ben Daeva Darayavahoush'un müttefikiyim, sana hükmedenin."

Sobek'in gözleri parladı. "Hiçbir daeva bana emir veremez ve sen yalnızsın." Sesine açlık karışmıştı. "Senin türünden birini yemeyeli bir asır oldu. Sen çoktan haddini aştın; kendini eşit ilan et ve ben de haklarımı kullanayım."

"Buna pişman olacaksın."

"Kalbini dişlerimin arasında tatmadığım için pişman olacağım. *GİT*."

Bir sonraki an kum ve duman girdabında kayboldu, gök gürültüsü havayı kırdı.

Ali ise olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Kaçmanın bir anlamı yoktu. Nehir onun ve Nahri'nin arkasından kabarmış, kayalık kıyıyı bir tırpan gibi kesiyordu.

Sobek onların üzerinde yükseliyor, dünyanın geri kalanını engelliyordu. Pullu derisi yıldız ışığında göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Nefes kesici. Sarı-siyah gözleri sabit kalsa da görüntüsü titriyor, sisin içinde bir düzine şekil değişiyordu.

Ali bir titremeye savaşıyor nefes aldı. Marid onun tamamen ötesindeydi, bildiği her şeyin ötesindeydi. Birdenbire Sobek'in, Nahri'yle birlikte dolaştıkları harabelerde boyanmış ve oyulmuş yaratıklar arasında, kadim bir dünyanın kayıp bir tanrısı olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmadı. Dudaklarından inanç beyanı döküldü ve bunu bir hatırlatma olarak mı yoksa yaklaşan ölümüne hazırlık olarak mı söylediğinden emin olamadı.

Marid. Onunla oynayan, onu değiştiren, onu mahveden ve onu kurtaran yaratıklar. Ta Ntry'de halkına terör estiren ve Hisar'ı göle sürükleyen yaratıklar. Bir tanesi o kadar yakındaydı ki Ali onun çamurlu nefesinin kokusunu alabiliyordu.

Sobek açık ve acımasız bir değerlendirmeye onu inceledi, ürkütücü gözleri Ali'nin yanağındaki mührü ve kollarından akan kanı izledi. Bakışları Nahri'ye kaydı ve sonra Sobek başını eğerek soğuk yüz ifadesindeki beklentiyle Ali'ye baktı.

Ve Issa'nın tüm sözleri aklına geri geldi.

Marid size neredeyse istediğiniz her şeyi verebilir. Cinlerin ve insanların bu şeytani yaratıklarla güç ve zenginlik için yaptıkları anlaşmalar. Aşk için. Kanla, ölümle ve ruhlarının lanetlenmesiyle mühürlenmiş anlaşmalar. Ali'nin bin yıl düşünse aklına gelmeyecek anlaşmalar.

Ta ki Nahri onun kollarında hareketsiz yatana kadar.

Ali gözlerini kırpıştırarak Deniz'e baktı. Bilmemesi mümkün değildi. "Fiyatınız nedir?" diye sordu kısık sesle.

Marid ona o duygusuz, yabancı gözlerle baktı. "Fatih Anahid'in yüzüğünü ateş şehriden mi aldın?"

Hâlâ sersemlemiş olan Ali cevap vermek için çabaladı. "Anahid'in yüzüğü Fatih mi? Süleyman'ın mührünü mü kastediyorsun? Ben ... evet," demeyi başardı. "Ama-" "O zaman bedel ödendi."

Ali tepki veremeden, denizci onun yanında diz çökmüştü. Nahri'yi Ali'nin kollarından sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi aldı ve nehir kıyısına, ikisinin arasına bıraktı.

Arkadaşını böyle tepkisiz görünce Ali'nin içine yeni bir keder saplandı. Ali her an Nahri'nin alaycı bir ifadeyle açılmış kara gözlerini görmeyi bekliyordu. Onun uyanmayacağı düşüncesi dayanılmazdı.

Sobek, "Bana ellerini ver," dedi.

"Ellerim mi?"

"Boğulmuş birini geri getirmek benim doğama aykırı. Seni kullanmam gerekecek."

Ali ellerini uzattı, titremelerini durdurmaya çalıştı ama denizkızının pullu parmakları onunkilerin üzerinden kaydığı anda başarısız oldu. Sobek ellerini biri Nahri'nin kalbinin, diğeri de ağzının üzerine bastırırken kalbi küt küt atıyordu.

Pençelerini uzattı ve pençeler derisini delip geçerken Ali'nin nefesi kesildi.

Ama çok daha kötü bir ihlal bekliyordu. Çünkü buz gibi bir büyü dalgasıyla nehir kıyısı yok oldu ve sonra Sobek onun kafasının içindeydi.

Müdahaleci varlık o kadar korkunç derecede tanıdıktı ki, Ali geri çekilmeye çalıştı ve Daevabad gölünde Marid'e yapılan işkenceyi hatırladı. Ama artık çok geçti: Sobek çoktan zihnini karıştırmaya başlamıştı.

Daevabad'ın sarayındaki harem bahçesi Ali'nin gözlerinin önünde canlandı. Söğüt ağacı

O ve Zeynep küçükken kanalın altına saklanırlardı.

"Bakın neler yapabiliyorum!" Zeynep parmaklarını su dolu cam bir kâsenin üzerinde oynattı. İçindeki sıvı havada dans ederek yükseldi, onlar birlikte kıkırdarken hareketi takip etti-

Ali kafasının içindeki varlığı çılgınca itti. "Çık aklımdan," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Bunu görmene gerek yok."

Sobek pençelerini Ali'nin hem ellerinde hem de zihninde daha derine batırdı. Konuştuğunda, yüksek sesle değildi. *Onu böyle kurtaracaksın.*

Ali titreyerek geri çekilmeye çalıştı.

Birden büyümüştü. Hâlâ bir çocuktuk ama üzerinde Kraliyet Muhafızları'nın çizgili gri bel giysisi vardı. Yine haremdedi ama bu kez yanında

Anne, yüzmeyi öğreniyor.

Hatset onu sıska belinden tuttu. "Bacaklarını düzelt, Alu. Top gibi iki büküm yüzemezsin."

"Ama neden yüzmeyi öğrenmem gerekiyor?" diye sormuştu, çocuk sesi yüksek ve ağlamaklıydı. "Diğer çocukların hiçbiri yüzmüyor. Benimle dalga geçiyorlar, Amma. Bana timsah diyorlar."

Annesi bir eliyle çenesini tutmuştu. "O zaman onlara söyle Timsahlar her gün onlar gibi çocukları yakalayıp nehirde boğuyor. Siz benim kanımsınız ve bizim işimiz bu."

Bahçe tekrar yok oldu ve sonra acı vücudunu, dişlerini, pullarını ve pençelerini parçaladı. Daevabad'ın gölündeki mülkiyeti. Ali kendi adını haykırdı ve sonra suyun içinde koşmaya başladı. "Daeva'yı öldür, Daeva'yı öldür-"

*Bir Nabat'ın sular altında kalmış tarlaları, ayak parmaklarının arasında ezilen zengin çamur,
Kayaların arasından fişkırان yaylar parmaklarının arasında dans ediyor.
Yine Daevabad*

-O korkunç gecede Citadel, pencereden görünen göl ...

"Lütfen," diye yalvardı Ali. "O değil."

Babasının ofisinin önündeki koridorda. Darayavahuş ona saldırdı ve Ali zülfikarını savurdu, ama sanki görünmez bir el onu yakaladı ve geri fırlattı. Afşin kılıcı elinden çekip aldı, geri indirirken alevler yükseliyordu. Muntadhir kıpırdandı, kendini aralarına soktu.

Buna karşı koymanın imkânı yoktu. Ali'nin elleri Nahri'nin bedenine kenetlenmişti; büyü kanını yakıp kavururken ve Sobek zihnini didik didik ederken, bilincini korumak yeterince zordu. Bunun yerine Muntadhir'in tekrar ağır bir şekilde üzerine düştüğünü hissetti ve kardeşinin dudaklarından çıkan nefesi duydu.

Gözyaşları Ali'nin yüzünden aşağı akıyor, gözlerinin önünde kıvılcımlar patlıyordu.

Ve sonra Daevabad gitmişti.

Sularının yanında dinleniyor, sıcak bir kayanın üzerinde güneşleniyordu. Keyifli bir öğleden sonraydı, nehrin aşağısındaki insanlar tapınaklarında koşuşturuyor, soluk bel giysileri içindeki adamlar taş çıkarıyordu. Onun benzerliği

Her yerde, parlak kireçtaşı sütunlarda ve oyma heykellerde ve bu onu memnun ediyordu. Onların tapınmalarından ve sığılıklarına çektiği genç kadından arta kalan, dişlerini hâlâ boyayan kanlı kıkırdaktan doymuştu.

Ali öğürdü ama ellerinin altında Nahri kıpırdandı. Sanki Ali çağırması gibi ağzından su fişkırı ve sonra boğuluyor, öksürüyor, hava almak için mücadele ediyordu.

"Nahri." Sobek'in ellerini çektiğinin farkında bile olmayan Ali, Nahri'yi oturur pozisyona getirdi ve kusarken dizlerinin üzerine çökmesine yardım etti. "Nefes al," diye fısıldadı, Nahri hava almak için emerken sırtını ovdu. "Sadece nefes al. Her şey yolunda; sen iyisin."

Başını Ali'nin göğsüne yasladı, teni hâlâ buz gibiydi. Mavi Ama sonra gözleri Ali'nin gözlerini buldu ve Ali o kadar rahatlamıştı ki, ona sıkıca sarılma isteğine direnmek zorunda kaldı.

"Ali?" Nahri'nin sesi kısıktı. Bakışları onun omzunun üzerinden geçti.

Sobek bir elini onun alına koydu ve gözleri kapandı.

Nahri kollarının arasında yığılıp kalırken, Ali denizciye doğru döndü.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı.

Sobek ayağa kalktı. "O sadece uyuyor daeva, korkma. Beni görmemeli."
Ali hâlâ titriyor, az önce olanları anlamaya çalışıyordu. "Neden olmasın?"
"Bir söz verdim."

Bu hiçbir şeyi yanıtlamadı. Ali Nahri'ye sıkıca sarıldı ve kalbinin düzenli atışından güvence almaya çalıştı.

Sobek hâlâ onu inceliyordu, kuzu gibi gözleri Ali'yi katman katman soyuyor gibiydi. Eğildi ve perdeli bir el çenesini kavrayıp güdük bir pençe yüzündeki mührü okşayınca Ali hareketsiz kaldı. Tiksintiyle geriye doğru sallanmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu pençelerin altında kaç kişinin öldüğünü kim bilebilirdi? Sobek'in adına daha kaç kişi katledilmişti?

Marid tekrar konuştu, sesi kayaların üzerinde yuvarlanan su gibiydi. "Sen onların kaçırdığı daeva'sın, Nahid'in şampiyonunu öldürmek için kullandıkları kişi."

Bu bir soru değildi. *Nahid'in şampiyonu*. "Afşin'i mi kastediyorsun?" diye sordu Ali. "Evet."

Sobek gri dudaklarını büzdü. Ali bir an için her yöne fırlamış kırık oklar gibi sıra sıra dişler gördü.

"Bir anlık tereddüt," diye mırıldandı Marid. "Kanının lezzetini tatmak için bir an ve tüm bunlar önlenebilirdi." Sesini pişmanlık doldurdu, öfke dışında ihanet ettiği ilk duyuydu bu. "Çok çaresiz kalmış olmalılar." Pençesi mühür izine daha sert bastırdı.

derisi yırtılmaya başladı. "Anahid'in yüzüğünü alıp sularına getirmek senin seçimin değil miydi?"

Ali ürperdi. Sobek ne kadarını görmüştü? "Hayır," diye yanıtladı.

Sobek'in gözleri parladı ve gözbebekleri bir kertenkeleninki gibi dikey yarıklara dönüştüğünde Ali sıçramamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Yani benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

Bu sorunun ardında bir ağırlık vardı, nemli hava gerginlikle ağırlaşmıştı. "Hayır," dedi tekrar, çünkü karşısındaki yaratığa yalan söylemek imkânsız görünüyordu. "Kim olduğumu bilmiyorum."

Sobek bir kırbaç gibi geri çekildi. "O zaman ikiniz de gitmelisiniz. Qatesh Nahid'in şampiyonu hakkında doğru söyledi. Halkımın ona kan borcu var; ona zarar veremeyiz ve eğer onu getirirse sizi koruyamam."

Nahid'in şampiyonu. Bir an için Darayavahuş'un görüntüsü Ali'nin önünde dans etti. Zülfikar elinden sökülmiş, Muntadhir'in kanı

Yüzünü.

Kardeşinin katili gelsin. Ali bunu memnuniyetle karşılar. İkisi bu işi bitirsin.

Hiçbir şeyi bitiremeyeceksin. Ona bir kılıç bile kaldıramazsın. Acı gerçek onu eziyor, Ali'nin kendini küçük ve işe yaramaz hissetmesine neden oluyordu. Eğer Qandisha Darayavahoush ile geri dönerse, Ali ölmüştü - Afşin

ölümünü tekrar erteleme hatası.

Ve sonra Nahri ve Süleyman'ın mührü Manizheh'e iade edilecekti.

Ali nehre bakarak nefes verdi. Yüreği ağzına geldi. Tekneleri yok olmuştu, batmayan parçaları ve malzemeleri yanıyordu. Yiyecekleri, eşyaları. Ali'nin silahları vardı ama haftalar önce oldukları yere geri dönmüşlerdi, tüm emekleri boşa gitmişti. Daha da kötüsü, artık ne şehir, ne köy, ne de tarım arazisi vardı. Yakınlarda bir insan olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Yeni bir tekne için takas yapabilecekleri ya da erzak alabilecekleri bir yer. Cin ateşi ya da insan ışığının dokunmadığı karanlık çölden başka bir şey yoktu.

"Teknemiz gitti," dedi çaresizlik içinde, Sobek'ten çok kendi kendine.

Denizci Ali'ye baktı, içini açan ve içini yeniden düzenleyen o uzun, değerlendirici bakışlardan bir tane daha. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Ta Ntry," diye cevap verdi Ali, başı dönüyordu. "Annemin memleketi. Güneyde, deniz kıyısında-"

"Ta Ntry'nin nerede olduğunu biliyorum." Sobek'in sesi şimdi hırçın ve huzursuz çıkıyordu. Başını ileri geri sallayarak daha çok bir timsaha benziyordu. "Orada güvende olacak mı?"

"Qandisha'dan daha güvenli."

"O zaman seni kendi yolumuza götüreceğim. Sularımın denizle buluştuğu, türünüzün sık sık ziyaret ettiği bir yer var." Sobek çağıran bir hareket yaptı. "Gel."

Bizim yolumuz mu? Endişe Ali'nin omurgasından aşağı süzülüyordu ama Sobek çoktan arkasını dönmüş, fethettiği bölgeyi yoklayan bir general gibi kasıla kasıla nehre doğru ilerliyordu.

Bir numara, bu bir numara olabilir. "Neden?" Ali seslendi. "Neden bize yardım ediyorsun?"

Sobek suyun kenarında durdu, keskin hatları ay ışığıyla aydınlanmış kuma ve karşı kıyının gölgelere bürünmüş çalılıklarına karşı siyahtan da siyahtı. Uzayda kesilmiş bir boşluğa benziyordu, çok yaklaşan her şeyi içine çekip yutacak bir boşluk.

"Ben *yardım* etmiyorum." Marid'in sesi iyice sinirlenmiş gibiydi, Nil onun ruh haliyle dalgalanıyordu. "Değiş tokuş yapıyorum ve bunlardan biri onun hayatını korumak içindi." Burun gibi çenesini Nahri'ye doğru uzattı.

Bu rahatlatıcı bir cevap değildi. Ali tekrar boş çöle baktı ve sonra kollarındaki kadına göz attı. O da bir zamanlar bir gizemli büyü varlık güvenlik teklif etti ve sonuç olarak hayatı altüst oldu.

Ama burada kalamazlardı ve Ta Ntry'ye, annesinin masallar anlattığı yemyeşil sahile, Ali'nin ailesini ve güvenliğini bulabileceği bir yere götürölme ihtimali çok cazipti.

Neredeyse kardeşinin katiliyle yüzleşmek kadar kışkırtıcı.

Dikkatsiz olma. Ali ayağa kalktı. Nahri kendini çok hafif hissediyordu, teni kan ve çamur içindeydi, elbisesi yırtılmıştı. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bildiği için titriyordu.

Boğazında yükselen yumruyu yuttu. "Bir ... takas talep edebilir miyim?" diye sordu, nabızı hızla atıyordu.

Denizci ona baktı. "Konuş."

"Yanında tıbbi aletlerle dolu siyah bir çanta vardı. Metal şeyler. Yüzdüğünü görmüyorum-"

Ali daha sözünü bitiremeden Nahri'nin çantası maridin perdeli ellerinde uygunsuz bir şekilde tutuluyordu. Üzerinden su damlıyordu ama onun dışında iyi görünüyordu. "Bu mu?"

Ali korkusunu gizlemeye çalışarak başını salladı. "Peki ya fiyatınız?"

Sobek başını eğip düşündü. "Bilgi. Yolculuğumuz sırasında benimle konuşacaksın. Sorularım olacak. Onları dürüstçe cevaplayacaksın."

Kafamı karıştırıp bulamadığın cevaplar mı? Ama Ali bunu söylemedi. Sadece başını salladı ve çantayı aldı. Kendisini defalarca kurtarmış olan arkadaşı için bunu yapabiliyordu.

"Anlaşıldı," dedi, kayışı silah kemerinden geçirirken, neyse ki hala belinde güvendeydi.

"O zaman gidelim." Sobek arkasını döndü.

Ali derin bir nefes aldı ve Nil'e doğru denizciyi takip etti.

Dünya tersine döndüğünde su göğsüne dayanmıştı. Ali, yıldız ışığı ve siyah su tepesinde yükselirken sanki bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuş gibi tökezledi. Bir sonraki adımı sert, ıslak topraktaydı, zengin bitki örtüsünün kokusu -havada başını döndürecek *kadar* ağır bir *yaşam kokusu*- vardı. Yukarı baktı ve nefesi kesildi.

Karanlık, çamurlu nehir gitmişti. Ya da gitmediyse bile dönüşmüştü. Su etrafında bir tünel gibi uzanıyor, bataklık kökleri ve su altındaki ağaçlar kırılan göksel ışıktan, parıldayan damlacıklardan ve benekli yeşil nilüfer yastıklarından oluşan ışıltılı bir gölgelik oluşturmak için uzanıyordu. Balıklar ve kaplumbağalar yüzerek geçiyor, karınlarının gümüşü beyazları mum gibi parlıyordu.

Ali bu olağanüstü manzaraya hayretle baktı. "Güzel" kelimesi etrafındaki dünyanın büyüsunü anlatmaya yetmiyordu. Nil'in kendisine ait bir tapınakta, su ve yıldızlardan oluşan ışıklı bir camide olabiliirdi. A Uzun, dar patika uzaklara doğru uzanıyordu; sıcak, çamurlu toprak, parlayan nehir taşları, altın ve beyaz taş parçacıklarıyla çakıllıydı. Havayı solumasına rağmen görünmez sis akıntıları belini okşuyor, kollarının altında dalgalanıyordu. Ali gözlerini kapatıp onları yakalayabileceğini, çöl köylerinin ve yemyeşil dağların arasından geçen durgun Nil boyunca huzur içinde sürüklenebileceğini hissetti.

Sobek'in ağır eli onun omzunu sıktı. "Dikkatli ol. Aklın burada dolaşırsa, sen de onunla birlikte gidersin."

Ali başını salladı, hâlâ büyülenmişti. Tekrar nehir yoluna baktı, altın ve gümüş-beyazın parıltısı zihnini çeğiştiriyordu. "Tuz ve altın nehri," dedi hatırlayarak. "Sen, sen tuz ve altın nehrinin maridisin.

Rüyamda gördüğüm, Anahid'in adayı yükselttiği ve-"

Sobek omzunu o kadar hızlı bıraktı ki Ali sendeledi. "Evet," dedi sorulara yer bırakmayacak kadar açık bir şekilde. "Bizim tarzımızda nefes alabiliyor ve yüzebiliyor musun?"

Konunun değışmesiyle afallayan Ali kekeleyerek cevap verdi. "Evet. Yani, eğer sorduğunuz buysa boğulamam."

"O zaman yüzmemiz en kolayı olur." Marid'in gözleri Nahri'ye kaydı. "Onu bir balğa dönüştürebilirim ve o da bize eşlik edebilir."

Ali hemen geri adım atarak Nahri'ye daha sıkı sarıldı. "Onu bir balğa dönüştürmeni istemiyorum."

Sobek'in başı boynunun üzerinde döndü. Ali yine uzun bir burun ve tırtıklı dişler gördüğüne yemin edebilirdi.

"Ona zarar vereceğimden korkuyorsun." Bu bir soru değildi.

"Hafızanı gördüm," diye yanıtladı Ali titreyerek. "Anahid'e karşı intikam yemini etmiştin."

Sobek, Nahri'yi işaret ederek, "O sadece Anahid'in değil," diye karşı çıktı. Parmaklarının arasındaki ağ zırlı bir eldivene benziyordu. "O aynı zamanda

Bu *toprakların* -benim topraklarımın, benim sularımın- insanlarından doğdum ve onlarla olan bağım o daeva iblisi gölümüze ayak basmadan çok öncesine dayanıyor."

"Nahri'nin insan ailesi Mısır'dan mıydı?" Ali bunun onu rahatlatacağından şüpheleniyordu. Marid başını sallayınca daha da ileri gitti. "Hâlâ burada yaşayan akrabaları var mı?"

"Öldüler." Denizci döndü, hareketi sarsıntılıydı; Ali yarı yarıya bir timsah kuyruğunun kuma çarptığını görmeyi bekliyordu. "Yürümekte ısrar ediyorsanız gelin. Bu patikalar yüzmek içindir ve bu şekilde korunması zordur."

Nahri'yi kollarına alan Ali, Marid'i takip etti. *Marid*. Bunca zaman sonra yaratıklardan birinin yanında olması imkânsız görünüyordu. Dudaklarında yüzlerce soru dolaşıyordu ve yine de Ali - sahip olduğu şeyle ilgili cevaplar için çaresizdi, normalde bir bilgi kaynağını asla geri çevirecek biri değildi - kendini neredeyse konuşmaya korkarken buldu.

Sobek değildi. "Kaç kişi kaldınız?"

Ali soruyu anlamadı. "Sadece biz varız," dedi. "Nahri ve ben-"

Marid sinirlenerek dişlerini gıcırdattı. "*Akrabalarından* kaç kişi var? Kız kardeşinin zihninde su döndürdüğünü gördüm ve annen geleneğimizi sürdürüyor. Başka kaç kişi var?"

Ali'nin içinden yeni bir endişe yükseldi. "Neden ailem hakkında bilgi edinmek istiyorsun?"

"Çünkü bir iyilik istedin ve ben de kabul ettim. Şimdi bana cevap ver."

Kollarında baygın bir Nahid varken güçlü denizkızının diyarında yatmak pek akıllıca görünmüyordu ama Ali yine de soruyu geçiştirdi. "Emin değilim. Daevabad'da büyüdüm ve annemin akrabalarını iyi tanımıyorum."

"Hep Ta Ntry'de mi yaşadılar?"

Ali bunun tam olarak doğru olmadığını fark etmeden önce "Evet," diye cevap verdi. Annesinin kraliçe olmasının bir nedeni vardı, ne de olsa ailesinin siyasi bağlantıları iyiydi. "Yani, çoğunlukla. Annem bana atalarımızın fetihten sonraki ilk yüzyıllarda Ta Ntry ve Daevabad arasında sık sık gidip geldiklerini söyledi. Hükümette bakanlık, danışmanlık gibi görevlerde bulunmuşlar. Ama o zamandan beri birçoğu Ta Ntry'de yaşamak için geri döndü."

"Ah," dedi Sobek sessizce.

"Anlıyorum." "Neyi görüyorsun?"

Marid onu görmezden geldi. "İçlerinde senin gibi kutsanmış olan var mı?"

Kutsanmış. Ali böyle biri miydi? İsa'nın odasındaki o günü düşündü, endişeli annesi itilmiş bilgine yardım etmesi için yalvarıyordu. "Bildiğim kadarıyla değil

Biliyorum. Ta Ntry'de senin türünden canavar olarak korkulur. Benim gibi başka biri olduğunu sanmıyorum."

"İnsanlarınızın hafızası çok kısa."

Ali, Sobek'in uzun adımlarına ayak uydurmak için mücadele etti, Nahri ağrıyan kollarında ağırlaşıyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Marid hakkındaki hikâyelerin doğru olmadığı anlamına mı geliyor bu?"

Sobek şimdi sürüngen gözleri parlayarak geriye baktı. "Ben öyle bir şey demedim."

Ali'nin içini bir ürperti kapladı. *Senin hakkında da böyle hikâyeler var mı?* diye sormak istedi ama nadiren kendini koruduğu bir anda soruyu dudaklarında durdurdu.

Konuyu değiştirmeye çalışarak farklı bir soru sordu. "Ifrit sana Sobek dedi. Senin adın bu mu?"

"Ölümlülerin bana verdiği isimlerden biri."

"Ölümlüler seni tanıyor mu?"

"Ölümlüler bana *tapardı*." Açlık yeniden Sobek'in sesine doldu, soğuk kayıtsızlık çekilmiş bir gelgit gibi kaçtı. "Parlayan tapınakları benim suretimle doldurdular ve benim adıma şehirler inşa ettiler. Bu toprakların büyük olmasının sebebi benim."

Ali'nin ağzı kurumuştur. "Peki bu onlara neye mal oldu?"

"Gelinler." Ali ona şok olmuş bir bakış attı ama Sobek bunu fark etmemiş gibiydi, maridin tüm puslu ifadesini değiştiren bir hayalin içinde kaybolmuştu. Yüzü artık tamamen timsaha dönmüştü, sarı gözlerinde kana susamışlık, dişlerinde salya parlıyordu. "Kadınlar, doğurganlığın, ölümlülüğün o ilk ışıltısıyla ... böyle bir çiftleşmedeki, kanlarındaki güç ..." Sobek'in sesi hüzne dönüştü. "Başka hiçbir şeye benzemez."

Ali ayaklarının üzerinde sallandı ama bu kez yorgunluktan değildi. Sobek'in sesindeki açık arzu ve kibir, Ali'nin gözleriyle sanki ortak bir arzuyu paylaşıyormuş gibi buluşması Ali'yi hasta etmişti. Böylesine güçlü bir yaratığın huzurunda dilini kontrol etmeye çalışsa da kalbi buna izin veremezdi.

"Bu çok kötü." Gözlerini Sobek'e dikti. "O kadınların onursuzlaştırılıp boğulmak yerine yaşamayı ve kendi ailelerine sahip olmayı tercih edeceklerini düşünmedin mi?"

"Onları her zaman boğmadım." Sobek, Ali'nin tiksintisinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Onlar benim nehir kıyılarıma yerleşmeyi seçenlerdi. Ve ne kadar kana mal olursa olsun, her zaman

sevindiler.

selimi gördüler. Hiçbir zaman isteksizliği kabul etmek zorunda kalmadım, yapamadım. Sen ırklarımız arasındaki kanunları biliyorum. Onlardan daha küçük bir varlığı rızası olmadan öldüremem."

"Aileleri kıtlıkla tehdit ettiğiniz ve Yaratıcı gibi davrandığınız halde buna hala rıza mı diyorsunuz?"

Sobek'in bakışları onun üzerinde gezindi, Ali'nin tiksintisini nihayet fark etmiş gibiydi. İfadesindeki açlık biraz olsun kaybolmuştu ama Ali öfkelenmekten korktuysa da buna gerek yoktu: Sobek sadece yorgun ve belki de biraz sinirli görünüyordu. "Sen kendilerine cin diyenlerdensin, değil mi?" dedi marid.

sordu. "O halde bu topraklardaki insanların inançlarından birini, beni yerimden eden inançları paylaştığınızı varsayıyorum. İkimiz için de kaderin oldukça ironik bir cilvesi."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kadının kollarında yatarken, ilk sözlerin fiyatını sordu." Sobek, Ali'nin dirseğini yakaladı ve arkalarındaki yol gürleyen bir şelaleyle çökerken onu ileri doğru itti. "Tecrübelerime göre, hiçbir erkek bir parçası ödemeye razı olmadıkça bunu sormaz."

Ali, Nahri uyanmadığında yaşadığı çaresizliği hatırladı. Ağzını açtı ama bu reddedebileceği bir suçlama değildi. Onun yerine "O benim kadını değil," dedi.

Sobek'in ona attığı bakış çok sertti. "Kafanın içindeydin." Ali'nin yanıt vermesine fırsat vermeden arkasını döndü. "Sen farklı bir zamandan geliyorsun ölümlü. Daha nazik bir zamandan. Benimkini anlayamazsın."

"Ama sen kendi zamanında bile cezalandırıldın," diye belirtti Ali. "Hafızanı gördüm. Süleyman, insanları istismar eden Marid'i cezalandırması için Anahid'i gönderdi."

Sobek'in gri-yeşil yüzünde öfke dalgalanıyor, ayaklarının dibinde sis çalkalanıyordu. "Anahid çok ileri gitti. Bizi aşağıladı, gölümüzü çaldı ve akrabalarımı köleliğe zorladı."

"Peki ne oldu? Atalarımın Daevabad'ı Nahidlerden almasına yardım mı ettin? Bunun senin intikamın olması mı gerekiyordu?"

"Kısmen." Sobek elini havaya kaldırdı ve altın sisten bir şerit, sanki bir ipi sıkıca çekmiş gibi yumruğunda dondu. Üçünün üzerine doğru salladı ve sanki yeni bir dünyaya girmişlerdi. Nehir burada daha vahşiydi, başlarının çok yukarıdaki kayaları yıkıyor ve şelalelerin girdapları.

Ali hayretler içinde kalmıştı ama artık Sobek sorulara cevap verdiğine göre durmayacaktı. "Ama Manizheh ve onun şampiyonu gölü

Citadel'ime saldır. Bu Marid büyüü. Halkınız neden şimdi onlara yardım etsin ki?"

Sobek tısladı. "Hiçbir marid bir daeva'ya kendi isteğiyle *yardım* etmez. Eğer benim

Kuzenler bu Manizheh'e ve onun yanındaki iğrençliğe yardım ettiyse, başka seçenekleri olmadığı içindir."

"Anlamıyorum."

Sobek eline bir akıntı daha aldı, üzerlerinde sakın bir havuz dalgalanıyordu. "Nahidlerden kurtulmamız uzun zaman aldı. Halkım gururludur ve onların aşağılamalarına kolay kolay katlanmadık. Bir daeva'ya boyun eğmek ve kutsal gölümüze kuru bir şehir ucubesi dikmeye zorlanmak

-Su nihayet etlerinin tadına baktığında sevindik," dedi ve Ali'nin kanına buz gönderdi. "Uzun zamandır akrabalarımın ayrı kaldım ama ben bile Anahid'e denk olduğu söylenen bir soyun topraklarda dolaştığı ve daha da büyülü bir savaşçıyla ortaklık kurup ailesinin eski yöntemlerini geri getirmeye niyetli olduğu söylentilerini duydum." Sobek'in sesi sessiz bir pişmanlıkla doluydu. "Kuzenlerim özgürlüklerine yeni kavuşmuşlardı.

Sanırım onlar

onu durdurmanın bir yolunu bulmak için çaresiz."

"Demek savaşçısını öldürdüler," dedi Ali, taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

İşte buradaydı: ele geçirilmesinin nedeni. "Ya da en azından bana yaptırılar." "Fazla düşünmeden ele geçirdikleri bir fırsat olduğundan şüpheleniyorum.

Akrabalarım ellerini doğrudan kirlletmeden ondan kurtulmanın bir yolunu arıyor olmalılar. Birdenbire sularında senin gibi bir savaşçıya sahip olmak - başka bir daeva, ya da bir cin, ya da kendine ne saçmalık diyorsan -Onların yerine kılıcı kim kullanabilirdi? Bunun bir lütuf olduğunu düşünmüş olmalılar."

Bir lütuf. İşte yine o kelime. "Bana işkence ettiler," diye cevap verdi Ali, sesi boştu. "Bunların hiçbirisiyle bir ilgim yok."

"Oradaydın ve işe yaradın." Bu ifadede zalimlik yoktu. Sadece bir ifadeydi.

"Ama planları işe yaramadı," diye belirtti Ali. "Darayavahoush daha da güçlü bir şekilde geri döndü. Peki yanlış giden neydi?"

Sobek hiçbir uyarıda bulunmadan durdu ve Ali neredeyse onun pullu sırtına çarpıyordu.

Arkasını döndü, Ali'nin zihnine tekrar girebilecekmiş gibi bakıyordu. Tanrım, o gözler tüylerini diken diken etmişti. Başka bir dünyadan, başka

bir çağdan gelen bir yırtıcının bakışlarıydı bu; aralarındaki uçurum aşılamazdı.

"Değiş tokuşumuz senin aydınlanman için değildi," diye yanıtladı sonunda Marid. "Benim içindi. Kızı bana bir dakika verin."

Ali geri adım atmaya çalıştı ama Sobek, Nahri'yi sanki bir dalga çalmış gibi kollarından kaydırdı.

Ali uzuvlarını saran su şeritlerinden kurtulmaya çalışırken Sobek, "Sakin ol, seni dikenli yaratık," dedi.

kadim varlığın yüzüne yerleşti. "Solunuzdaki akıntıyı yakalayın."

"Akıntıyı yakalamak mı?" Ali şaşkınlıkla tekrarladı. "Ama ben marid değilim."

"Hâlâ ellerin var, değil mi? Yakala onu, yoksa kadınına içine atar ve sana başka bir meydan okuma sunarım."

Denizci bunu yapacakmış gibi hareket etti ve Ali panik içinde itaat etti. Elini altın sislere doğru uzattı ve kavradı. Parmaklarının hiçbir şeye yaklaşma.

Onun yerine sanki elini bir şelaleye daldırmış ve dokunuşuyla şelaleyi dondurmuş gibiydi. Güç onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve Ali haykırdı, Acı bıçakları kolundan aşağı iniyordu. Yüzük kalbini yaktı.

Sobek hemen sonra oradaydı ve boştaki elini Ali'nin alnına koydu. Acı donuk bir sızıya dönüşmüştü. Ali gözlerini açtı.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı. Etraflarındaki dünya aniden daha da harikulade, daha parlak, sanki yeni bir varoluş seviyesine adım atmış gibiydi. Ali binlerce akıntı görebiliyordu, on binlercesini, daha fazlasını

hayal edebileceğinden çok daha fazla olasılık ve yer vardı.

önünde. Karla kaplı dağlar ve tropik denizler. Kıvrıla kıvrıla akan kuzey dereleri ve kasırgayla yıkanan bir kıyı. Basit bir kerpiç avlunun sakin çeşmesi ve gri, yağmurla ıslanmış bir şehirdeki bir su birikintisi.

Elindeki. Sobek'in sesi zihninde patladı. *Dal, küçük ölümlü.*

İçgüdüleriyle hareket eden Ali, elindeki akıntıyı hepsinin üzerinde sürükleyerek kendini ileri doğru bıraktı. Bıraktığı anda tüm yollar yok oldu ve sert bir nefes alarak beyaz kumlara yuvarlandı.

Marid büyüü devam ediyordu. Ali bu büyüyle karıncalanıyor, kollarında su dalları dans ediyordu. Önünde inci gibi bir kum yolu uzanıyor, tepesinden geçen balıklar hızla uzaklaşıyordu. Sobek'ten akan ham gücü hissedebiliyordu.

Nahri ise farklı bir tada sahipti. Kışkırtıcı bir tat. Tuzlu kan ve kaynayan büyü. Dünyayı yakıp yıkan ve suyu yeniden yaratmaya davet eden türden. Orada, narin damarlarında ve kolayca delinebilecek kırılgan tenindeydi. Kolayca alınabilirdi.

Ali öğürdü ve korkunç açlık kayboldu - yine de dişlerinin kısa süreliğine keskinleştiğine yemin edebilirdi. "Bana ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Marid'in gözleri dans etti. "Sende hâlâ var," diye mırıldandı, sanki kendi kendine. "Bir düzine nesil geçti ama hâlâ devam ediyor."

Ali hâlâ avuçlarını kuma dayamış, nefesini tutmaya çalışıyordu. Ötede, bir hipopotam sürüsü gürleyerek sulu tünelin ışıltısını geçti.

"Bütün bunlar nasıl *oluyor*?" diye sordu ayağa kalkarak. "Zihnime girme şeklin, seyahat etme şeklimiz?"

Sobek ona ilerlemesini işaret etti ve yürümeye devam ettiler. "Bunu kelimelere dökmek çok zor. Benim türüm sizinkiler gibi iletişim kurmaz. Birbirimize katılır ve zihnimizdekileri, ruhumuzdakileri paylaşıyoruz. Biz ... biz

su gibidir, değil mi? Birçok akarsu olabilir ama hepsi aynı nehirden gelir." Sesine küçümseyici bir ton girdi. "Daevalar gibi değil. Hepiniz ayrı ayrı yanan korlarsınız."

Ali bu yorumu duymazdan gelerek devam etti. "Peki ya akıntılar, gördüğüm tüm yollar?"

"Her yerde su var. Sadece göller ve nehirler değil. yüzeyin altında ve bulutlarda yağmur. Biz böyle seyahat ederiz - ya da daha doğrusu seyahat edebilenlerimiz böyle yapar." Sobek konuya ısınıyor gibiydi, bunu açıklamaya Marid'in şiddetinden daha hevesli görünüyordu Nahidlerle olan geçmişi. "Ben halkımın ilk neslindenim, bu yüzden bu katı formu alabiliyorum, ancak akrabalarımın çoğu ölümlü gözler tarafından görülemez. Doğdukları suyun bir parçası olarak var olurlar ve istedikleri zaman etki alanlarındaki diğer küçük yaratıklara sahip olurlar."

"Her zaman istedikleri zaman değil," dedi Ali sertçe. Ama başka bir şey daha vardı, kaçırıldığı bir şey... "Bekle, *herhangi bir* suya seyahat edebilir misin?

Bizi göle götürebilir misin? Daevabad'a geri dönebilir miyiz?" diye sordu, göğsünde yükselen umutla.

Sobek'in yüzündeki sıcaklık kayboldu. "Hayır." Nahri'yi tekrar Ali'nin kollarına bıraktı ve hışımla ilerledi.

Ali tökezleyerek peşinden gitti. "Ne demek *hayır*? Yapamayacağın için mi yoksa isteksiz olduğun için mi?"

Sobek dişlerini göstererek ona doğru döndü. "Çünkü mühür yüzüğünün o iğrenç şehre geri döndüğünü görmeyeceğim. Hiçbir şey için. Eğer bu şehirde ışık varsa

Kuzenimin gafletinin yol açtığı felaket, Anahid'in büyüünün nihayet bozulmasıdır. O iğrenç adanın ve onun iğrenç şehrinin de aynı şeyi yapıp dalgaların altında boğulması için dua ediyorum."

Ali sarsıldı. "Burası benim evim."

"O zaman ne kadar şanslısın ki bir tane daha var." Sobek yeni bir akıntı yakaladı, üzerlerine doğru sürükledi ve sinsice uzaklaştı.

Ali vazgeçmek istemeyerek onu takip etti. "O zaman ben yapabilir miyim? Akıntılarda kendim yolculuk edebilir miyim?"

"*Hayır.*" Marid'in sesinde yeni bir uyarı vardı. "Sen asla Kalbindeki o yüzükle güçlerini tam olarak kullanabilirsin ve bunun için minnettar olmalısın." Sobek ellerini dua eder gibi açarak kaldırdı.

Sulu tavan çöktü ve Ali'nin yüzüne hafif bir yağmur gibi indi.

Harikulade nehir tüneli gitmişti, parıldayan ışık, altın-benekli patika. Ali ve Sobek, sahil kenarındaki dolambaçlı bir derenin diz boyu sığılığında duruyordu. Hâlâ geceydi ama yıldızlar ve ay, çölün yerini tanımadıkları ağaçlardan oluşan bir ormana bıraktığını gösterecek kadar ışık veriyordu.

Okyanusu göremese de Ali uzaktan gelen dalga seslerini duyuyordu.

"Ta Ntry," diye duyurdu Sobek. "Güneye doğru yürüyün. Kıyı ve ormanlar, türünüzün uğramayı sevdiği insan kalıntılarıyla işaretlenmiş durumda."

Ali manzaranın aniden değişmesiyle sarsıldı ve Nil'in büyüğü göbeğine, suyun ısıltılı tapınağına son bir kez bakmak için can atarken buldu kendini. Nil'in yok oluşu, içinde açıklayamadığı bir hüznle yankılandı.

Nahri'ye baktı. Tılsımlı uykusunda kıpırdamamıştı bile, nemli bir bukle yanağına yapışmıştı.

Fiyatınız nedir? Ali birdenbire bu soruya kendisi cevap vermek zorunda kalmadığı için çok memnun oldu. "Onun görünüşünü lanetleyen Marid sensin, değil mi?" diye sordu. "Onu insan gibi gösteren ve Kahire'de bırakan."

"Öyleyim."

"Neden?"

"Çünkü onun insan akrabaları benim bedelimi ödedi ve onu korumanın en iyi yolu buydu."

"O bir çocuktü, yalnızdı ve korkmuştu. Bu bir koruma değildi."

Sobek'in gözleri parladı. "Onun hayatını iki kez kurtardım ve seni öldürebilecek bir yolculuğun bir gecede geçmesini sağladım. Değiş tokuşumu onurlandırdım." Geri adım attı. "Gitmelisin."

"Bekle!" Ali, Sobek ile daha derin sular arasında ilerledi. "Akıntılarda seyahat etmeyi öğrenmemin gerçekten bir yolu yok mu? Suyun türüne erişmek için

Mührü almadan önce sahip olduğum sihir?"

"Hayır." Sobek onu geçmeye çalıştı.

Ali onun yolunu kesti. "O zaman başka bir marid olabilir mi?" Hızlı hızlı düşündü. "Tiamat. Gölde doğmuş olan. Bu okyanusun şimdi onun alanı olduğu söylenmiyor mu? Ben-"

Sobek onu yakaladı ve Ali'nin yapabileceği her türlü itiraz dudaklarında öldü.

"Tiamat büyük ihtimalle ruhunu bedeninden ayırır ve yüzüğüne birlikte seni yer bitirirdi." Sobek siyah-sarı bakışlarıyla Ali'nin gözlerinin içine baktı ve Ali'nin kalbi korkuyla çarptı. "Sana *merhamet* ediyorum ölümlü. Kendi dünyanda bir yerin var. Oraya geri dön. Akıllı olsaydın, marid hakkında bildiklerini unutturdun. Halkım senin adını taşıyor ve Anahid'in yüzüğü seni geride tutarken onlarla savaşamazsın. Kadınını al ve çöllerine kaç. Orası daha güvenli."

Ali'yi aniden bıraktı, Ali dengesini kaybetti ve neredeyse Nahri'yi düşürüyordu. Kendini toparladığında, Sobek derenin derinliklerine doğru ilerliyordu, yeşil bulutlar alt yarısının etrafında dönüyordu.

"Neden?" Ali aniden bir şeyi kaçırdığından, Sobek'in onu çok geç anlayacağı bir şekilde çarpıttığından korkarak patladı. "Bize yardım etmediğini söylüyorsun, sadece değiş tokuş için çalışıyorsun. Neden bana merhametinizi ya da tavsiyelerinizi sunuyorsunuz?"

Sobek durakladı. Genç insansı formu neredeyse kaybolmuştu. "Alizayd al Qahtani," dedi Ali'nin adını ilk kez yüksek sesle söyleyerek. "Seni hatırlayacağım." Yüzünün son parçası da timsah maskesinin altında kayboldu.

Ve sonra başka bir şey söylemeden suyun altında kayboldu.

16

Dara

Gecenin bu en karanlık saatinde Daevabad'ın Büyük Tapınağı'nda sessizlik hakimdi. Güneşin doğuşunu ve batışını onurlandıran, onun yanan küresine ilk ve son bakışlarını Yaratıcılarına sessiz bir minnettarlıkla işaretleyen bir halk için, onun varlığından en uzak olan bu zaman, sevdikleriyle birlikte güvende ve uykuda olmak, şeytanları uzak tutmak için yanan bir ateş sunağı anlamına geliyordu.

Ama Dara'nın hiç seveni yoktu ve kendisi de bir iblisti, o yüzden buradaydı. Geldiği ilk gece, en eski tapınaklara çekilmişti. Daevabad'ı inşa etmek için kabileleri birleştiren Nahidler ve onların Afşinli koruyucuları, çok daha basit görünen bir dünyadan, kahramanların sadece öyle olduğu ve düşmanlarının açıkça kötü olduğu bir dünyadan figürler. Bakışları onların heykellerini kıskançlık ve özlemle izledi. Böyle bir toplumun kendi toplumu olmasını ne kadar isterdi.

Yine de Dara'nın bile gereksiz düşüncelere dalmak için bir sınırı vardı ve bu yüzden kendini Tapınak kapısından geçip ay ışığının aydınlattığı, mis gibi yasemin kokan bahçe yollarından geçerek geri dönerken bulsa da bunu bir amaçla yapıyordu: Yerdeki külleri süpürmek ve tapınakların tozunu almak. Bunu büyü yapmadan yaptı, çünkü Tapınak'ta buna izin verilmiyordu ve bu hizmeti elleriyle yapmak daha iyi hissettiriyordu, yapabileceği en küçük kefaretti.

Dara, Anahid'in devasa merkezi sunağının mermer temeli boyunca kurumuş çalı süpürgesini gezdirirken kulağına yumuşak adımların sesi geldi. Yorgun bir şekilde aldığı havayı ve ayaklarını sürüyerek yürüyüşünü, formunun ona verdiği genişlemiş duyularla, nefret ettiği yırtıcı bir içgüdüye sahip olan duyularla tanıdı.

"Beni ne zaman yakalayacağını merak ediyordum," diyerek Kartir'i sessizce selamladı ve arkasını dönmeden birikmiş toz yığınına topladı.

"Temizlikten sorumlu yardımcılarının bir sabah daha fazladan uyumalarına izin vermeyi düşündüm," diye yanıtladı Kartir. "Ama gecenin bir yarısı mabetlere hizmet etmek için gizlice içeri giren bir adamın danışmana ihtiyacı olabileceği aklıma geldi."

"Bu kadar açık mı?"

Rahibin sesi nazikti. "Bu çok uzun zamandır belliydi, Darayavahoush."

Dara'nın süpürgeyi tutuşu sıkılaştı. "Manizheh dışında bana artık böyle hitap eden tek kişi sensin."

"Siz Yaratıcınız için Darayavahoush'sunuz. Afşin, sizi burada tanımlamasına gerek olmayan bir unvandır."

Dara sonunda arkasını döndü. "Peki ya diğer unvanım? Sence Yaratıcı bunu biliyor mu? Mutlaka biliyorlardır; binlerce dudaktan adalet için dualar dökülüyordur." Sesi acıya dönüştü. "Neredeyse sonunda kabul edildi."

Kartir ilerledi. "Duydum. Kendini nasıl hissediyorsun? Yaralı olduğun söyleniyordu. Pek görünür değilmişsin."

Bunu söylemenin bir yolu da buydu. Manizheh sözünde durmuş, Dara'yı resmi görevlerinin çoğundan almış ve yerine kendi yetiştirdiği savaşçıları getirmişti. Dara artık Daevabad'ı yönetme konusunda rehberlik edemiyordu. Bunun yerine, sözde daha soğukkanlı kişiler tarafından kendisine görevler veriliyor, itaat etmesi ve ağzını sıkı sıkıya kapalı tutması bekleniyordu.

Silah olmanın da bir onuru var. Dişlerini sıktı. "Gözden düştüğümü söyleyebilirsin."

"Dürüst olmak gerekirse ikimiz de," diye yanıtladı Kartir. "Banu Manizheh benim tavsiyemden çok emekliliğimi istediğini açıkça belirtti. Ama sen bir Daeva dostunun hayatını kurtardın, değil mi? Genç kadının?"

"İrtemiz." Kırık kolu ve bacağıyla tek yapabildiği bir sandalyeden acemilere düzeltmeler yapmak olsa da, çırağının eğitimde olması iyi bir haberdi.

Ama Dara'nın morali çoktan bozulmuştu. Hastanede geçirdiği o gece içinde bir şeyleri kırmıştı. Bir hayvan gibi avlanmış, dünyanın geri kalanının ona nasıl baktığını açıkça görmüştü.

"Onun hayatını kurtarmak için muhtemelen üç düzine can aldım," dedi Dara. "Belki daha fazla. Önemli değil, değil mi? Onlar kum sinekleri ve pis kanlardı."

Doğal olmayan yaratıklar; varlıkları bizim varlığımızı tehdit eden ruhsuz iğrençlikler ve onların fanatik destekçileri."

"Öyle olduklarına inanıyor musun?"

Dara'nın gözlerinde yaşlar yandı, ıslaklık sıcak tenini yeniden cızırdattı. "Eskiden. Eskiden her şeye inanırdım Kartir. İnanmak zorundaydım."

Kartir'in yüz ifadesi hiçbir yargıyı ele vermiyordu. "Neden bunu yapmak zorundaydın?"

Dara derin bir nefes aldı ve sonra kalbinin en gizli korkusunu ifade eden kelimeler nihayet yüksek sesle söylendi. "Çünkü doğru olmak zorundaydı Kartir. Çünkü eğer Şafitler insansa, masum anneler, babalar ve çocuklarsa ve ben onlara yaptığım şeyleri yaptıysam ..." Nefes verdi. "O zaman lanetlendim. Ben bir canavarım, en aşağılık ifritten bile daha kötüyüm ve öyle olmak istemiyorum. Ben sadece kabileme hizmet etmeye çalışıyordum. Nahidler beni Qui-zi'ye gönderdiğinde *on sekiz* yaşındaydım. Onlara taptım, güvendim ve onlar *yalan* söylediler." Ellerini kaldırarak Tapınağı içine çekti. "Böyle bir vahşete yer açıyorsa bunların ne anlamı var?"

Kartir, "Yaratıcıyı ölümlülerin kötülükleriyle yargılamanın bir hata olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi. "Nahidlerin kutsanmış olduğuna inanıyorum. Bize rehberlik etmeleri gerektiğine inanıyorum ama bu onların kusurlu olmadıkları anlamına gelmiyor. Kendi korkularına ve arzularına yenik düşmedikleri anlamına da gelmiyor. Nahidleri, onlara mükemmellik beklentisi yüklemeyecek kadar seviyorum. Sevemem. Tapınakta yetişmiş bir kadının yeteneklerini öldürmek için kullandığını, insan olarak yetişmiş birinin ise kutsal olduğunu düşündüğüm bir tabuyu yıkıp hayat kurtardığını gördüm."

Dara gözyaşlarıyla verdiği savaşı kaybetmek üzereydi. "O zaman ne yapıyorsun?"

"Bence bunu dinleyerek başla" -Kartir Dara'nın başına vurdu- "ve bunu" -Dara'nın kalbine dokundu- "rahiplerin, kitapların ve Nahidlerin kutsal sözlerini yaptığın kadar. Senin kalbin ve aklın da Yaratıcı tarafından bahşedildi, biliyorsun."

"Kalbim ve aklım bana en korkunç, en affedilmez suçları işlediğimi söylüyor. Sadece daha fazla şiddetle düzeltilebilecek bir dünyanın yaratılmasına yardım ettiğimi. Ben-" Dara tereddüt etti. Hâlâ hainlik gibi geliyordu. "Yanlışı insanları takip ettiğimi." Yalvarırcasına rahibe baktı. "Böyle bir yükün altında ne yaparım Kartir? Eğer adalet olsaydı, cehennem ateşinde yanıyor olurdum. Bunun yerine, hayata geri döndürülmeye devam ediyorum." Vücudunu işaret etti. "Benim formum mu? İfritler binlerce yıl böyle yaşar."

"Bu bir lütuf gibi görünmüyor mu?"

"Bir *lütuf* mu?" Dara tekrarladı, sesindeki histerik tını boş enginlikte yankılanıyordu. "Bu bir lanet!"

Kartir süpürgeyi Dara'nın elinden tam zamanında aldı, çünkü süpürge yanmaya başlamıştı. "Benimle yürü, Darayavahuş." Rahip onun koluna girerek devasa, pırıl pırıl parlayan gümüş sunağın yanından geçip Tapınağın arka koridorlarına götürdü.

Koridorun sonundaki bir çift pirinç kapıya yaklaştıklarında Kartir, "İzin verirsiniz," dedi, "sizden duyduğum tek şey 'Ben şuyum, *ben* buyum,'. Acı çekmenizin ve kefaretinizin kurbanlarınızın gönlünü almaktan daha az önemli olabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

Sözler derinden etkiledi ve Dara'yı bir yanıt vermek zorunda bıraktı. "Bunu uydurmak mümkün değil. Ölülerini geri getiremezsin."

"*Daha fazla* ölü yaratmayı bırakabilirsin. Sen tanıdığım en cesur adamsın ve şimdi hayaletlerden mi kaçırıyorsun? Bu yükü birlikte otur, Dara. Bunu yapmanın, onu başının üzerinde tutup seni ezmesini beklemekten daha kolay olduğunu görebilirsin."

Kartir kapıyı açtı. İçeride cam raflarla kaplı küçük, dairesel bir oda vardı. Odanın ortasında, içinde sedir ağacının parlak bir şekilde yandığı, dövülmüş pirinç bir kâseden biraz daha fazlası olan, kaba, neredeyse ilkel bir ateş sunağı duruyordu. Ateşin ışığı ışıltılı cam raflara ve yumuşak kadife minderlere yansiyarak odanın her tarafına yayıldı.

Ve her yerde bulunan zümrüt süslerin üzerinde.

Dara o kadar hızlı geri çekildi ki kapının çerçevesine çarptı. Köle kapları, yüzükler, lambalar, bilezikler ve tasmalar. Düzinelerce.

Kartir onun kolunu sıktı. "Nefes al, Darayavahoush. Sana zarar veremezler. Uyuyorlar."

Dara başını iki yana salladı ve kolunu koparıp odadan çıkmamaya çalıştı. "Burada olmak istemiyorum."

"Onlar da öyle. Ama bence içinde bulunduğunuz durumu hatırlatmaya ihtiyacınız var, açıkçası bundan sorumlu yaratıkların yanında yer aldığınızı hatırlatmaya. Bu ruhlar şanslı; kurtardığımız kalıntılara bakılırsa, hala insan dünyasında en az bir düzine daha var."

Dara kendini rahatlamaya zorladı. Odanın sessizliğinde, uykulu nefesler duyduğuna yemin edebilirdi.

Kartir onu bıraktı. "Banu Nahri'yi ilk gün buraya getirmişt看. Daha sonra da sık sık buraya geldi. İyi bir kalbi var. Nerede olursa olsun güvende olması için Yaradan'a dua ediyorum." Durakladı. "İkinizi karşı karşıya göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ben de öyle. Dara kapının çerçevesine yaslandı. "Ben bunu düzeltebilecek kapasitede değilim," dedi. "Ben ne bir peygamberim, ne de bir rahip. Ben bir katilim."

"Yine 'ben' diyorsun," diye azarladı Kartir onu. "Söyle bana Darayavahuş, katılmak için yanıp tutuştuğun bu cehennem ateşinde yanarak ne işe yarayacaksın? Bu kurbanlarına yardım edecek mi? Sen kutsandın; sana güç, ayrıcalık, *zaman -istemediğin tüm* bu yüzyıllar boyunca- bir şeyleri düzeltmek için bahşedildi. Ve sonunda Yaratıcımızla yüzleştiğinizde, onları suçluluk içinde yuvarlanarak geçirdiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" Kartir'in ifadesi sertleşti. "Yoksa fazladan aldığın her nefesi daha adil bir dünya için savaşıyor geçirdiğini mi söylemek istersin?"

"Tapınaktan vaaz vermek kolay bir şeydir. Sen tapınağı görmüyorsun. Ya saraydan tehditler savuracağız ya da birbirini parçalamaya hazır on binlerce korkmuş insanı koruma sorumluluğunu üstleneceğiz."

"Haklısın. Ben bilmiyorum. Ama sen de bilmiyorsun," diye karşı çıktı Kartir. "Yalnız değil. Manizheh Daevabad'ı yönetmek istiyorsa, Daevabad'ı *dinlemeli* - sadece onunla aynı fikirde olan seçkin Daevaları değil. Cinlerle barış yapmalı ve bir birleştirici, merhamet ve şefkat sahibi biri olarak görülmeli. sebep."

Dara şakaklarını ovuşturdu, kendi köle yüzüğü kafatasına çarpıyordu. Hastanede kendini öldürmek için yüzüğü çıkarmayı düşündüğü anı hatırlayınca midesi bulandı.

Ama yine de hayatta kalmayı başarmıştı.

Değişebilir mi? Manizheh değişebilir miydi? Çünkü yürek parçalayıcı bir şekilde, Dara, Ghassan ona acımasızca davranmasaydı olabileceği liderin ipuçlarını görüyordu. Son derece zeki, ölçülü, akli başında ve düşünceliydi. İnsanların onu çölde takip etmesini sağlayan şey sadece güçleri ya da ismi değildi.

Ama onu ikna etmek kolay olmayacaktı.

Cinleri etkilemek daha da zor olacak. Yüzünün düştüğünü hissetti. "Cinlerle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hangisi bize güvenmek şöyle dursun, uğraşmak isteyebilir ki?"

Kartir ona eşit bir bakış attı. "Hatırladığım kadarıyla, şu anda zindanda çürümekte olan, kabile politikaları konusunda oldukça deneyimli bir cininiz var."

Dara anında kaşlarını çatı. "Muntadhir asla bizimle çalışmaz. Manizheh ve benim de onunla birlikte batmamız anlamına gelecekse, kendisi de dahil olmak üzere tüm sarayın göle gömüldüğünü görmekten mutluluk

duyacaktır."

"Bunu bilemezsiniz. Muntadhir'in zayıf yönleri var, evet, ama Daevabad'ı gerçekten önemseydiği izlenimini hep edindim.

kabilemiz için sevgi. Ve böyle bir yardım önerisinde bulunmak sizin için iyi görünebilir," diye ekledi Kartir. "Pragmatik ve dikkatli. Eğer Banu'yu istiyorsan

Manizheh'in sizi dinlemesi için, görüşlerinizin ağırlığına değer olduğunu göstermelisiniz."

"Eğer emiri zincirlerinden kurtarırsam, beni öldürmeye çalışacaktır."

Kartir onu sırtından alkışladı. "O halde böyle bir başarıyı elde etmenin bu kadar zor olması bir lütuf."

17

Nahri

Gerçekten çok güzeldi.

Nahri okyanusa baktı. Denizi ilk kez görüyordu ve göz kamaştırıcıydı, yaklaşan şafağın zengin renkleriyle o kadar güzel boyanmıştı ki, sanki Yaratıcı onu bizzat kutsamış gibi görünüyordu, su puslu bir ufukla buluşmak için uzanıyordu. Bir martı ağlayarak Yumuşak dalgalar yumuşak kumsalı okşuyor, sörf ileriye doğru koşuyor ve sabit, hipnotize edici bir hareketle geri çekiliyordu.

"Lütfen bir şey söyle."

Ali, onun batık gemiler ve gizemli denizcilerle ilgili kekeleyerek yaptığı açıklamalara uyandığından beri ikinci kez konuşması için yalvarıyordu. Adam onun yanında bir enkaza dönmüştü, üzerinde sadece yırtık pırtık bir bel kıyafeti ve silah kemeri vardı, derisine ve sakalına çamur yapışmıştı. Kendisinin de aynı şekilde görüldüğünü hayal etti, elbisesi mahvolmuş ve derisini çizikler kaplamıştı. Nahri uyuşmuş bir halde kumda spiraller çizerek deniz kabuklarından ve kuruyan deniz otlarından oluşan bir çizgiyi bozdu.

"Nahri-"

"Yiyeceklerimizden hiç kaldı mı? Son mücevherleri takas ettiğim paralar?" Sesi cızırtılı bir fısıltıyla çıkıyordu, boğazından aşağı dökülen çamurlu nehir suyu boğazını yakmış ve aynı acıyla geri çıkmaya zorlamıştı.

Ali tereddüt etti. O duraksamada endişe vardı, kötü haberi nasıl vereceğini düşünen bir adam.

"Özür dilerim," dedi duraksayarak. "Tekne çok hızlı battı. Sizi nehirden çıkardığımda, zaten yok olmamış olan her şey yanıyordu. "Seni nehirden çıkardığımda

Marid hemen gitmemizin daha güvenli olacağını söyledi. Eğer Qandisha Darayavahoush ile dönerse bizi koruyamayacağını söyledi."

Nahri, Dara'nın adını duyunca irkildi. Nil'in tadını hala üzerinde hissedebiliyordu.

ve ağzını kapalı tutma savaşını kaybettiği anı iç burkan bir netlikle hatırlıyordu. Ne kadar şiirsel, ikisi de aynı ifrit tarafından boğulmuş.

Her ikisi de hayata geri sürüklendi ve yeniden savaşmaya zorlandı.

Tuzlu bir esinti dağınık saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savurdu. Okyanus rüzgârı ve sallanan palmyeler, dalgaların uyuklayan sıvı bir dev gibi yükselip alçalması, kelimelerin ötesinde muhteşemdi, sanki o ve Ali dün gece gerçekten ölmüş ve Cennetten bir parçaya fırlatılmışlardı. A Ne yazık ki yapmadılar. Belki de Cennet'te Nahri'nin nihayet dinlenmesine izin verilecekti.

"Her şey yoluna girecek," dedi Ali aceleyle, belli ki onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. "Susadıysan hindistancevizi var. Yiyecek başka bir şey görmedim ama Sobek güneşe doğru yürürsek orada cinlerin sevdiği harabeler bulabileceğimizi söyledi.

."

Nahri kahkahalara boğuldu.

Vahşi bir kahkahaydı, ardından bir başkası geldi ve sonra Nahri duramadı, o kadar çok kıkırdadı ki gözleri yaşardı ve nefes almak için mücadele etti.

Islaklığı sildi. "Özür dilerim, sadece... Yani, komik, değil mi? Bunu kaç kez yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun? İyileşmeyi unutun; benim uzmanlık alanım hayatımın mahvolması ve sonra sıfırdan yeniden inşa etmeye zorlanmak olmalı." Nahri, Yaqub'un değerli aletleri, takas ettiği ve çaldığı tüm malzemelerle birlikte Nil'in dibini boylayan küçük teknelerini düşündü. Önceki günler aklına geldi, yıkık dökük tapınakların gölgesinde rölantide geçen uzun, huzurlu yelken saatleri ve yeşil tarlalar ve güneşle yıkanan köyler.

Bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

"Çok yorulдум," dedi sesi çatlayarak. "İnşa ettiğim her şey yıkılıyor. Kahire'deki hayatım. Daevabad için kurduğum hayaller. Her şeyimi, *her* şeyimi veriyorum ama birileri gelip her şeyi yerle bir ediyor. Hepsi bir hiç uğruna. *Hiçbir şey için.*"

Son kelime boğuk bir hıçkırıkla ağzından döküldü ve sonra Ali oradaydı, onun eline uzandı.

"Hiçbir şey için değil, Nahri," diye ısrar etti. "Hâlâ işleri yoluna koyabiliriz."

Kendini geri çekti. "Yapma. Böyle konuşma. Bana öyle bakma," dedi kollarını kendine dolayarak ve ileri geri sallanarak. "Senin acımana ihtiyacım yok. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Nahri." Ali yılmadan diz çöktü ve gözlerini bulanıklaştıran yaşları sildi. "Muntadhir'le kalıp ölebilecekken beni kederimden çekip çıkardın. Hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardın." Nemli yanaklarına yapışan saçlarını okşadı, sesi yumuşaktı, "Burada başka kimse yok dostum. Bunu devam ettirmene gerek yok. ön tarafta."

Nahri itiraz etmek istedi. Elini tokatlamak ve her zamanki mesafesine çekilmek. Maskesini takmak için.

Bunun yerine, her şey yıkıldı. Hangisinin önce hareket ettiğinden emin değildi ama sonra Ali ona sarılmıştı ve o da ona yapışmış, yüzünü boynunun sıcaklığına gömmüştü.

"Öldüğünü sanmıştım," diye ağladı. "Öldüğümü *sandım*. Herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı ve hiçbir şey yapamadığımı düşündüm. Karşı koyamadım bile.

Onlardan çok fazla vardı."

Ali onu daha yakına çekti. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Qandisha gitti. Hortlakları gitti. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikri yok."

"Bizi bulacaktır. Bizi bekliyordu." Nahri'nin üzerine yeni bir umutsuzluk çöktü. "Anlamadığımız bir büyü var. Hepsinde var. İfrit, Manizheh, Dara. . . ve benim hiçbir şeyim yok. Yeteneklerim yok. Ve annem ..." Tanrım, Nahri kelimeleri söyleyemiyordu bile, çünkü Manizheh'in yaptığı şey daha kötüydü. Sihirsiz bir sihirdi ve bu yüzden daha güçlüydü. Nahri'nin kendini değersiz hissetmesine neden olmuştu. Aptalca. Annesi onun sözde zekâsına bakmış ve onu Nahri'nin bir işareti okuduğundan daha iyi okumuş, tüm korkularını ve hırslarını Nahri'nin ayaklarını yerden kesen hesaplanmış kelimelerden oluşan bir bıçağa dönüştürmüştü.

"Bunu yapamam," diye boğuldu. "Yapamam." Nahri güçlüydü, bir savaşçıydı ama kendini bir kez daha toparlayacak, bu yeni aksilikten kurtulacak ve her halükarda mahkum görünen bir gelecek için savaşacak gücü yoktu.

Ali onun bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekildi. Bir an için gözlerinin sıcak grisi daha koyu bir sisle yüzer gibi oldu ama sonra kayboldu.

"Seni Mısır'a geri götüreceğim," diye söz verdi. "Bir yolunu bulacağım.

Qandisha

senin öldüğünü düşünüyor. Daevabad ve Ta Ntry'ye bu hikayeyi götüreceğim. Yaqub'a dönebilir ve bir grup büyülü yaratık tarafından

mahvedilmeden istediğın hayatı kurabilirsin. Bunu hak ediyorsun."

Sözleri doğrudan Nahri'nin kalbine işledi. Nahri bunu görebiliyordu, çıkış yolunu, tüm bunlardan kaçışı. Kendisini otuz yıl sonra kendi çıraqlarıyla, bebekken doğurduğu mahalle çocuklarıyla, fantastik Daevabad şehriyle, cinlerin ve büyülü sarayların ülkesiyle çevrili olarak hayal edebiliyordu -Efsaneye dönüşüyor.

Bu sadece sevdiği diğer herkese sırtını dönmesi anlamına gelirdi. Ve sonra Nahri onun inşa ettiklerini yıkan kişi olacaktı.

Güneş okyanusun ufkunu aşarak dalgalı denizi vahşi bir renk cümbüşüne dönüştürdü. Kavurucu sarı ve şarap gibi koyu kırmızı, yanık turuncu ve sıcak bakır. Bu ona Navasatem alayının sabahında Daevabad'ın gölünü hatırlattı. Evlerinin kuruluşunu kutlamak için fenerler yakan ve Yaratıcı'ya ayetler söyleyen halkıyla birlikte gülüp gülümsemeyi.

Anahid bunu nasıl yapmıştı? Onun soyundan gelenler yoldan çıkmış olabilirdi -bütün devrimcilerin başına gelen bir şeydi bu- ama yine de Anahid kabileleri Süleyman'ın lanetinin tahribatından nasıl kurtarmış, onları ifritlerin yağmasından nasıl korumuş ve göz kamaştırıcı bir şehri nasıl inşa etmişti? Koca bir *medeniyet* mi kurmuştu? Nahri'den daha mı üstündü? Yoksa kemiklerini titreten şüphesini gizlemiş, kendinden emin bir gülümsemeye zorlamış ve hata yapmamak için sürekli dua ederek yoluna devam mı etmişti?

Nahri, Ali'nin beklenti dolu bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes alarak parmaklarını Ali'nin parmaklarına doladı ve elini yanağına doğru kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Ama bana başka bir konuda yardım etmeni istiyorum."

Ali kıpırdamadan durmuştu, o kadar yakınlardı ki nefesleri ılık havada birbirine karışıyordu. "Ne ile?"

"Bir ateş yakmak istiyorum."

Gelgit molasında küçük bir havuz kazmayı bitirdiklerinde güneş ufukta yükselmişti, giysileri deniz suyuyla yeni nemlenmişti. Nahri, turuncu ışıktaki parıldayan tarçın renkli taraklı bir deniz kabuğunu havuzda dikkatlice yüzdürdü.

Abdest almak için elinden geleni yaptı, kollarını ve ayaklarını okyanusun spreyinde yıkadı, ellerini kavuşturarak suyun yüzünden ve kırılmış saçlarından aşağı süzülmesini sağladı. Tuz ve kum teninde kurumuştur, taze kokuyordu, yeni bir başlangıcın aroması.

Nahri Ali'yi yanına çağırdı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Mührü kaldır."

Uydu ve hemen düştü. Bu işte gittikçe daha iyi oluyorlardı. Diğer elinde bir çift alev yarattı ve onları topladıkları dalgaların karaya attığı odun dallarından birini yakmak için kullandı. Sonra onu bıraktı, büyüü kaybolurken pişmanlık içinde kıvranıyordu.

"Seninle oturabilir miyim?" Ali sordu. "Rahatsız etmek istemem ya da izin verilmiyorsa ..."

Nahri şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bunu isteyeceğini düşünmezdim." Ali ona baktı, gözlerinde okyanus yansıması vardı.

"İstiyorum." "O zaman otur." Yanındaki nemli kumu okşadı. Nahri, Ali'nin elindeki

yanan çubuğu kabuğa sapladığı kurumuş ot parçasına değdirdi ve çubuk alev aldı. Çubuğu bir elinde tutarak başını eğdi ve Divasti dilinde sessizce dua etti.

Ritüelden geçmek iyi hissettirdi, hayal edebileceğinden çok daha iyiydi. Nahri Daevabad'dan ayrıldığından beri dua etmemişti. Aslında Navasatem'in şafağında Nisreen'in yanında kandil yaktığından beri dua etmemişti.

Nahri'nin inancıyla her zaman karışık bir ilişkisi olmuştu, çünkü bu ona gerçek bir inançtan çok bir görev gibi geliyordu. Banu Nahida olabilirdi ama çoğu zaman kendini bir sahtekâr gibi hissediyor, etrafındaki Daevaların çoğunun sahip olduğu samimi bağlılığı paylaşmayı arzuluyordu. Onların daha yüce bir güce olan inançlarını, dünyalarını saran acımasızca kaotik şiddete bir anlam vermelerini istiyordu.

Manizheh ve Dara dua ediyor mu? Annesi şimdi bile şafak vakti Daeva tapınağındaki törenler ve sadık Afshin'inin alnını işaretlemek? Nahri, Dara'nın bir zamanlar dindar olduğunu biliyordu; insanları öldürmüştü çünkü ona Yaratıcı'nın bunu gerektirdiği söylenmişti.

Ve uzun bir süre boyunca, sadece bu düşünce bile Nahri'nin inancını sarsmak için yeterli olacaktı. Bu ritüelleri, bu sözleri, aynı Yaratıcı'nın adına masumları katledenlerle nasıl paylaşabilirdi? Ama kaba ateş sunağına ve güneş ışığıyla parlayan denize bakarken, inancının bir kısmı şüpheler giderildi.

Manizheh bir katildi, açık ve net. Annesi diyebilirdi ki Aksi takdirde istediği *her* şeyi yapabilirdi; rollerine ihanet eden oydu. Halkları arasında ne olmuş olursa olsun, Anahid şehrini tüm kabileler için inşa etmişti. O bir şifacı, bir birleştirici, kutsanmış bir kadındı. mucizevi güçler.

Manizheh buna sahip değildi. Kimse sahip değildi. Anahid'in mirası ve inancı Nahri'nin de eşit derecede sahip olduğu ve güçlenebileceği şeylerdi.

İçten içe yanan çubuğu alına dokundurarak tenini külle işaretledi. Ali sözsüzce başını eğdi ve Nahri de onun için aynısını yaptı. Çıra yanarken ve güneş dalgalarından uzaklaşırken bir süre sessizce oturdular.

"Ne anlama geliyorlar?" diye sordu. "Dualar mı?"

Nahri kızardı. "Bir rahibe sorsanız daha iyi olur. Dualar sizinkilere benziyor, en azından çocukken camilerin dışında sadaka dilenirken duyduğumu hatırladığım kadarıyla." Dalgaların sürüklediği odunu kuma sapladı ve dumanın tenini koklamasına izin verdi.

"Peki ya ritüeller? Ateş sunağı?"

"Ritüeller bize sunağa bakmamızı ve alevleri yanık tutmamızı hatırlatıyor." Dudağını ısırdı. "Bir keresinde Kartir'e bunun insanlara dua etmelerini hatırlatmak için akıllıca bir yol gibi göründüğünü, aksi takdirde ateşin söneceğini söylemişim ve o da bana alaycı olduğumu söylemişti. Yine de hareketlerin ritüelini seviyorum; beni huzura kavuşturuyor. Sürekliliği seviyorum - Anahid'in aynı şeyleri çok uzun zaman önce yapmış olabileceğini düşünüyorum.

Daevaların onları koruduğunu. Daha kötülerini atlattık. Daevabad'a ilk geldiğimde, Nisreen bana geceleri hayatta kalan alevlerden güvence almam gerektiğini, çünkü her zaman karanlık olacağını söyledi. Ama ışığını yanık tuttuğun sürece her şey yolunda gidecekti."

"Bu çok güzel," dedi Ali usulca. "Bunu hiç bilmiyordum. Muhtemelen bilmeliydim. Şehrimdeki pek çok insanın kutsal saydığı şeyleri öğrenmek için zaman ayırmalıyım."

"Sanırım Hisar, askerlerine bizim insan değil, ateşe tapan şehvet düşkünleri olduğumuzu öğretmenin daha akıllıca olacağını düşündü. Bu da bize zarar vermeyi kolaylaştırdı."

"Bu benim cehaletimi mazur göstermez." Ali ellerine baktı. "Daevas'ı incittim, Shafit'i incittim. İnsanların ölümüne sebep olacak şeyler söyledim ve yaptım. Onları kendim öldürdüm." Bakışlarını kaldırdı ve yüzen kabuğun üzerinde yanan otlar. "Nisreen'in söylediği gibi bizim de böyle bir ayetimiz var. Tanrı'nın göklerin ve yerin ışığı olduğunu, camın arkasındaki bir lamba kadar sabit ve korunaklı bir ışık olduğunu ve bir yıldız kadar parlak parladığını söylüyoruz. Bize yol göstermek için her zaman oradadır."

Bir aksaklıkla söylediği son sözleri, Nahri'nin zihninde giderek büyüyen kararı yankıladı. Bir parça dalgaların karaya attığı odun aldı, ellerindeki titremeyi yatıştırmak için parçaladı ve sonra küçük parçalardan birini dikkatlice

Çıra. Tutuştu, ateş kuru odunları yaladı.

"Mısır'a geri dönmeyeceğim Ali," diye başladı. "Dönemem. Bu şekilde Qandisha konuşuyordu, bence ifritlerin Manizheh ile ittifak kurmakta kendi amaçları vardı. Çok fazla tesadüf var. Görünüşe göre kimse Dara'nın köleleştirildiğini bilmiyordu ve bir şekilde annem onun yüzüğüne ve onu köleleştiren ifritlerin arkadaşlığına mı sahip oldu? Ve onlar da can düşmanları olan bu kadına yardım etmekten mutlu mu oluyorlar?"

Ali'nin geri dönmeyeceğini söylemesi hiç de şaşırtıcı değildi. Mısır -belki de gerçekten onu okumaya başlamıştı- ama diğer sözleri karşısında ikna olmamış görünüyordu. "Annen *babamı* alt edecek kadar zekiydi.

Gerçekten bir ifrit planına kanacağını mı düşünüyorsun?"

"Bence ifritler biz doğmadan binlerce yıl önce entrikalar çeviriyorlardı. Ve evet, bence Manizheh güce ve intikama o kadar açmış olabilir ki bunun bedelini umursamadı. Ya da belki de onları alt edebileceğini düşündü. Her iki durumda da ..." Nahri'nin boğazı korkuyla daraldı, bedeni aptal, intihara meyilli kalbinden çok daha mantıklıydı. "Bu işin dışında kalamam.

Daevabad benim evim. *Bizim evimiz*." Parmaklarını tekrar onunkilerin arasından geçirdi. "Bizi buraya Kahtaniler ve Nahidler getirdi. Bence bunu düzeltecek olan bir El Kahtani ve bir Nahid olmalı. Ya da daha büyük olasılıkla korkunç bir şekilde ölmeliler." Onun elini sıktı. "Son kısmı duymamış gibi davranacağım.

Ama-oh!" Ali elini bıraktı. "Neredeyse unutuyordum!" Ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı.

"Neyi unuttun?" Nahri aradı.

Ama o çoktan geri dönmüştü. "Kuruması için bir ağaca astım."

Nahri onun elindeki siyah çantayı tanıdı. "Enstrümanlarım!" diye sevinçle haykırdı. Ayağa fırladı ve çantayı adamın elinden alarak hızla inceledi. Her şey yolunda görünüyordu ve aletlerin görüntüsü üzerindeki umutsuzluk örtüsünü hafifleterek rahat bir nefes aldı. "Oh, Ali . . teşekkür ederim!" dedi ve kollarını onun boynuna doladı. "Allah aşkına bunu nasıl buldun?"

"I . . ." Onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. Sonra Nahri birden onun gömleksiz halinin farkına vardı. Kızardı, geri adım attı ve Ali devam etti. "Sobek-marid onu benim için buldu. Ondan geri almasını istedim."

"Bir *maridden* çantamı getirmesini mi istedin?" Nahri ürperdi. "Bazen beni korkutuyorsun. Ama teşekkür ederim. Ve sahilde olanlar için de teşekkür ederim," diye ekledi, yanakları utançtan daha da ısınmıştı.

"Sen iyi bir arkadaşsın. Muhtemelen şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin." Sesini sertleştirdi. "Ama ağladığımı birine söylersen seni öldürürüm."

Ali gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Beni tehdit edilmiş say."

"Güzel. Gidelim o zaman. Yeterince zaman kaybettik ve dün gece ne olduğunu bilmek istiyorum, bu yüzden bir marid ile ilk isim bazında bir araya geldiniz."

"Bu uzun bir hikaye."

"Ali, bu yolculukla ilgili hiçbir şey iyi gitmedi. Uzun bir yürüyüşümüz olduğunu biliyorsun."

Nahri devrilmiş bir palmiyenin çürüyen kalıntılarının üzerinden geçerek terden ıslanmış bir tutam saçı yüzünden itti. Açık sahilde yürümekten çekindikleri için ormanın kenarına sıkışmışlardı. "Yani timsah mıydı yoksa timsaha mı benziyordu?"

İleride, Ali yeşil sarmaşıklardan oluşan bir ağı kesti. "İkisinin arasında bir şey gibi görünüyordu," diye cevap verdi. "Sanki aynı anda ikisi birden gibiydi. Ona bakmaya çalıştıkça ayırt etmek daha da zorlaştı."

"Ve beni biliyor muydu?"

"Görünüşünü lanetleyen Marid'in kendisi olduğunu iddia etti. Bunun seni korumak için insan akrabalarıyla yapılan bir anlaşmanın parçası olduğunu söyledi."

"İnsan akrabalarım mı?" Nahri olduğu yerde durdu. "Mısır'da ailem mi var?"

Sana başka bir şey söyledi mi?"

Ali özür dileyerek arkasına baktı. "Öldüklerini söyledi. Özür dilerim, Nahri."

Bana başka bir şey söylemeyi reddetti. Bu yüzden seni uyuttu. Hatırlamamanın en iyisi olduğunu söyledi."

Mısır'da bir ailem vardı. Ben gerçekten Mısırlıyım. Bu acı tatlı bir ifşaydı, çünkü Nahri kalbinin derinliklerinde Mısır'ı bir daha asla göremeyeceğinden korkuyordu. Yine de geçmişinin karmakarışık dokusuna bir düğüm daha atmıştı. Annesi, her hareketi izlenen, Daevabad'da yetişmiş bir Banu Nahida'ydı. Nahri sözde Daevastana'da, Daevabad ile Zariaspa arasındaki yolda doğmuştu. Bu hikâyenin neresinde Mısırlı bir babaya, bir Şafit'e yer vardı? Ve Nahri çocukken anavatanına nasıl dönmüştü?

"Ne zaman yeni bir şey öğrensem, aklıma daha fazla soru geliyor." Nahri kurumuş bir hindistan cevizini tekmeledi. "Bundan nefret ediyorum. Bulmacalardan nefret ediyorum. Tüm parçalara sahip değilseniz bir plan

yapamazsınız."

"Ne olursa olsun, Marid'in şehrin düşüşündeki rolü hakkında düşündüklerimizin bir kısmını doğruladı. Anahid'i gölü çalmakla ve Süleyman'ın mührünü akrabalarını köleliğe zorlamak için kullanmakla suçladı - bu yüzden atalarımın Nahid Konseyi'ni devirmesine yardım ettiler. Bunu duyduklarında

Yeni ve güçlü bir Nahid'in ortaya çıktığı ve mührü ve Daevabad'ı geri almak istediği söylentileri üzerine onu durdurmaya karar verdiler."

Güneş iyice yükselmiş, gün bunaltıcı bir hal almıştı ama Nahri'nin sırtında soğuk bir ter belirdi. "Demek Marid Dara'yı bu yüzden öldürdü. Çünkü Manizheh'in onu Daevabad'ı fethetmek için kullanacağından korkuyorlardı." Elbette, Dara'nın sonunu bir kez daha getiren şey Nahidlerle olan bağlantısıydı.

Ali bir dalı kesti. "Beni de bu yüzden aldılar. Sobek bir daeva'yı doğrudan öldürmekten çekineceklerini söyledi, bu yüzden kılıcı kullananın Dara'nın kendi halkından biri olması için komplo kurdular. Ama bu yeterli olmadı ve şimdi maridler daha aşağı bir varlığı öldürdüğü için ona bir tür kan borcu borçlular. Ona zarar veremezler ve ona yardım etmekten başka çareleri yok."

"Sen de ona zarar veremezsin."

Ali biraz durgunlaşır gibi oldu ama sonra tekrar ileri atılarak sivrisineği yüzünden uzaklaştırdı. "Şey, üzerimde hâlâ Marid'in büyüğü var. Belki de bu yüzden."

"Belki," diye yineledi Nahri usulca. "Sana başka bir şey söyledi mi?" "Hayır, ama bana gösterdiği şey, seyahat ettiğimiz yol,

Tanrım, o

İnanılmazdı. Sanki nehrin kendisi üzerimizde asılı duruyordu. Tüm balıklar ve kumda parıldayan altın, suda yansıyan yıldızlar." Ali'nin sesini hayranlık doldurdu. "Bana akıntıları nasıl kovaladıklarını gösterdi ve sanki tüm dünyayı tüm farklı sularından görebiliyordunuz."

"Size işkence eden insanlar için ne kadar güzel."

"İnanın bana, o kısmı unutmadım. Ve onun hakkında hoş *olmayan* pek çok şey vardı. Sobek'in insanlara yapmaktan bahsettiği şeyler-" Ali ürperdi. "Tanrı korusun, onları yüksek sesle bile söyleyemiyorum."

Yüksek sesle söylenemeyecek kadar iğrenç şeyler, Nahri'nin bildiği büyülü dünyaya daha çok benziyordu. Ağaçların arasından parıldayan okyanusa tedirgin bir bakış attı, yarı yarıya derinliklerinden deniz canlılarının çıkmasını bekliyordu. "Size tüm bunları göstermesine şaşırdım. Bizi *kurtarmasına* şaşırdım."

Ali bir sarmaşığı daha kesti. "Dediğim gibi, ailene seni güvende tutacağına dair söz verdi."

"Sanırım." Ama Nahri hâlâ bir parça daha eksikmiş gibi hissediyordu.

Yürümeye devam etti, kumlu zemini kaplayan kırık dalların üzerinden dikkatlice geçti.

Yerde. Ayakları acıyordu ve çıplak tenini kaplayan sivrisinek ısırıklarının sayısı arttıkça deli gibi kaşınıyordu. Bütün sabah yolculuk etmişlerdi ve sıcak güneş yapraklı gölgelikleri delip geçiyordu, gölge biraz rahatlatıyordu.

Önde Ali lanetlenmiş bir otomat gibi yürüyor, kılıcı bir inip bir kalkıyordu. Sadece belindeki giysisiyle, çarpışan krallar ve ilahi savaşçıları gördükleri taş oymalardan koparılmış gibi görünüyordu; vücudu kıvrak kaslar ve doğaüstü bir zarafetten ibaretti. Ormanın içinden gelen güneş ışıkları çıplak tenini çizerek aydınlatıyordu.

Gulyabanilerin saldırısından kalan yaralar ve ısırık izleri. Mührü daha önce kaldırmak onları iyileştirmeye başlamıştı ama tamamen değil. Her ne kadar ilahi bir savaşçı gibi görünse de Ali hâlâ ölümlüydü.

Dün gece onu neredeyse kaybediyordum. Bunu düşünmek bile midelerini bulandırdı ve *bu* da Nahri'yi daha da endişelendirdi. Arkadaşlıklarının çalkantılı bir geçmişi olduğunu söylemek hafif kalırdı ama Nahri bunu sahilde yüksek sesle itiraf edene kadar aralarındaki ilişkinin derinliğini gerçekten fark etmemişti. Ali gibi başka kimsesi yoktu, zaman zaman hala çileden çıkaran, aşırı idealist atalarının düşmanı, en iyi arkadaşı haline gelmişti.

Arkadaşı, Mısır'da günlerinin geri kalanını birlikte geçirmeye hazır olduğu ortağı.

Böyle düşünmemelisin, diye kendi kendini azarladı. Yüce Tanrım, Nahri insanlara bağlandığında neler olduğunu öğrenmemiş miydi? İçinden böyle bir şey söylemek bile kaderi kışkırtmak gibi görünüyordu.

Sıcaklık arttıkça ve güneş yükseldikçe sessizliğe gömüldüler. Sonunda, Nahri tükenmek üzereyken, yer kayalık bir tepe halinde yükselmeye başladı - daha doğrusu bir tepe değil, yabani otlar tarafından yutulmuş, kökleri gümüşü taşların üzerine yayılmış bir tür ufalanan tuğla temel. Etrafında geniş bir dere kıvrılıyor, zengin kahverengi suyu okyanusla buluştuğu yerde masmavi akıntıları renklendiriyordu.

"Bir harabeye benziyor," diye yorumladı Ali. "Sobek, bildiği cinlerin orada toplanmayı sevdiğini söylemişti."

Derenin içinden geçtiler. Sadece dizlerine kadar gelmesine rağmen Nahri titredi. Dün geceden sonra suyla olan rahatlığını yeniden kazanmasının uzun zaman alacağından şüpheleniyordu. Temel duvarında durdular, yüksekliği onunkinin iki katıydı. Suyun kenarına kadar uzanıyor, ormanın kasvetinde eriyip gidiyordu.

"Tırmanmak mı, etraftan dolaşmak mı?"

Nahri elbisesinin altını sıktı. "Şekerleme bir seçenek değil mi?" Ali gözlerini kıstığında içini çekti. "Tırmanış, sanırım."

"Size yardım edeyim," diyerek silahlarını kınına soktu ve tıbbi çantasını aldı.

Tırmandılar ve Nahri'nin tenini tırmalayan sık bir yeşillik düğümünün içinden çıktılar. Nahri onu uzaklaştırmaya çalıştı ama sonra Ali onu aşağı çekti.

"Şirket," diye usulca uyardı. "Bak."

Onun bakışlarını takip ederek yaprakların arasından baktı. Devasa bir gemi temel duvarının üzerinde kötü bir şekilde karaya oturmuş, ağaçlar sanki gökten düşmüş gibi cüssesinin altında ezilmişti. Gövdesi, manzarayla uyum sağlamak istercesine sıcak bej ve zeytin yeşilinden oluşan kıvrımlı şeritlerle boyanmıştı. Ön üçte birlik kısmı derenin üzerine çıkıntı yapmış, gümüşü yelkenleri bağlanmıştı.

"Bu bir kum gemisi," dedi Ali nefesinin altından.

"Emin misiniz?" Nahri tekneyi inceleyerek sordu. "Belki de insandır." "O yelkenlerle değil. Bak, gelgit çizgisini teknenin yarısına kadar görebiliyorsun.

temel duvarı. Su, bu şekilde sahile vuracak kadar yükselmiyor.

Bir de onlar var," diye ekledi iki cinli denizci

Her ikisi de Sahrayn'ın kendine özgü kıvrımlı çalan siyah saçlarıyla gövdenin etrafından dolanıyordu; bellerinde ve kollarında parıldayan silahlar fazlalık gibi görünüyordu.

Kalbi daha hızlı atıyordu. "Sanırım arkadaş edinmeye gidiyoruz."

Ali onun bileğini tuttu. "Hayır." Sesine alarm rengi karışmıştı.

"Mürettebatın kökeni ne olursa olsun, o teknenin bu sulara girmesine izin verilmesi için Ayaanle renklerini taşıyor olması gerekir. Ayaanle ve Sahrayn müttefik oldukları kadar düşmanlar da; sınır konusunda yıllardır didişiyorlar. Tek şey

onları topyekün savaştan alıkoyan şey bu gemiler. Ayaanle'nin onlara ihtiyacı var.

Ticaret malları ve Sahrayn'ın bu malları taşıyarak kazandıkları paraya ihtiyaçları var. Hangi bayrakların kullanılacağını düzenleyen bir düzine anlaşma ve vergi var."

Nahri onu susturdu ve Ali'nin ona anlatmaya çalıştığı şeyin kabileler arası ticaret geçmişi olmadığına karar verdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani etraftan dolaşacağız."

Nahri sessizce küfrederek onu takip etti ve duvardan aşağıya doğru çekildi. Arkasından bir ses yükseldiğinde henüz yere değmemişlerdi. "Orada kal, timsah."

Nahri dondu kaldı. Ses, tam olarak çıkaramadığı bir aksanla Cinnistani konuşuyordu. Hareket etmemeye dikkat ederek, göz ucuyla aşağıya baktı.

Göz.

Yüzleri kapalı üç adam duvarın dibinde onları bekliyordu. İlki bir arbalet tutuyordu ve metal tonlu gözlerinin parlak tonundan Sahrayn olduğu anlaşıyordu. Bir diğeri ufak tefekti ve tırpan uçlu bir asa taşıyordu; üçüncü adam ise iriydi ve elinde bir Benzer büyüklükte bir gürz ve belinde bir kılıç. Rengarenk kıyafetler giymişlerdi: yırtık pantolonlar, çalıntı bir Geziri kemeri ve Ayaanle sarıkları.

Onun yanında Ali hareketsiz duruyordu. Yüzü sadece yarı dönüktü, Süleyman'ın izi henüz diğerlerine görünmüyordu.

Arbaleti tutan cin tekrar konuştu, sözleri Ali'ye yönelikti. "Silahlarını bırak, Ayaanle. Güzel insan arkadaşınla planladığın yasak eğlenceleri mahvettiğim için özür dilerim ama kılıcını teslim etmezsen ikinizi de delik deşik edeceğim."

Nahri, Ali'nin ağacı bıraktığını bile görmedi.

Bir an onun yanındayken, bir an sonra yaylı tüfeği tutan cinin üzerine atılmış ve adamı yere düşürmüştü, Silahı elinden çekip aldı ve tek bir akıcı hareketle suratının ortasına indirdi.

Elinde topuz olan adam geri çekiliyor, iri gözlerini iki adam arasında gezdiriyordu.

Ali'nin elindeki zülfikar ve yüzünde şimdi görünen iz. Nahri'nin şu şekilde anlayacağından oldukça emin olduğu bir ses çıkardı dilsel güçleri çalışıyor olsaydı.

Diğer cin çoktan ıslık çalmış, kanatlı asasını havaya kaldırarak Ali'nin kafasına doğru savurmuştu. Nahri uyarmak için bağırdı ama Ali çoktan eğilmiş, topuzlu adamın arkasından çıkmak için ayağa yuvarlanmıştı. Zülfikarının kabzasını adamın kafatasına indirerek onu yere serdi.

Ve Nahri aniden Ali Daevaları keserken sarayın çatısına, Dara cinleri keserken yanan tekneye geri döndü. Bu insanların ikisine de zarar vermek istedikleri belliydi ama Nahri'nin içinde ani ve mantıksız bir şekilde Ali'nin elinden zülfikarı kapma, kendisini tutan adamı başka bir can almaktan sahilde parçalanırken.

Ali'nin son rakibi diğerlerinden daha yetenekliydi, ancak Ali'nin dönen vuruşlarına karşı kendini savunurken dans ediyordu. Sürmeli bakır-kahverengi gözlerinde çılgın bir zevk vardı -şaşkın gözler- sanki meydan okumanın tadını çıkarıyordu.

Yine de uzun sürmedi çünkü Ali'nin bir sonraki darbesi diğer savaşıncının esasının metal başını temiz bir şekilde kopardı. Ali adamın suratına bir dirsek atarak gürültülü bir çatırtıya neden oldu ve ardından bacaklarını savurdu. Cin sertçe yere düştü, baş örtüsü yuvarlandı.

Nahri'nin nefesi kesildi. Ali'nin dövüştüğü adam değil, kırmızı-siyah saç örgüleri savrulan genç bir kadındı. Dirseklerinin üzerinde geriye doğru sürünürken burnundan kanlar akıyor, korku dolu gözlerle Ali'ye bakıyordu.

"Lütfen beni öldürme!" diye yalvardı.

Ali zülfıkarı indirdi ama peşinden giderken yüzü sertliğini koruyordu. "Kimsin sen?"

"Tüccarlar!" diye bağırdı. "Takedda'dan tüccarlar. Lütfen, prensim!"

"Yabancı bir ülkede tüccar olmak için oldukça iyi silahlanmışlar," diye alay etti Ali. "Deneyin tekrar."

Birdenbire gülümsedi, zafer korkmuş yüzünü silip süpürmüştü. "Haklısınız. Biz tüccar değiliz. Biz korsanız." Dişlerini yaladı ve başını temel duvarına doğru eğdi. "Onlar da öyle."

Nahri yukarı baktı.

Bir düzineden fazla silahlı cin ona bakıyordu, yaylarını çekmişlerdi.

Ön kolunda uzun bir hançer taşıyan Sahraynlı bir adam öne çıktı.

"Görünüşe göre avı biz kazandık," dedi alaycı bir ifadeyle. "Daevabad kayıp kraliyet ailesi bizimdir."

18

Ali

Ali uzuvlarını saran zincirlere karşı zorlandı, demir prangalar bileklerini yakıyordu. "Korkaklar," diye tısladı bir korsan bacaklarına bir halka daha eklerken. "Sayıca benden yirmi kat üstünsünüz ve hâlâ korktuğunuz için beni demirle mi bağladınız? Ne biçim adamsınız siz?"

Adam ek zinciri daha sıkı çekti. "Ölmek istemeyen türden."

Adam geri çekilirken, Ali Nahri'yi fark etti. Korsanlar onları zorla karaya oturtmuş, silahlarını ancak "Daevabadi soyluları" zincirlendiğinde indirmişlerdi. Nahri, korsanların giydiği battaniyeyi giymiyordu. Zincirlerle bağlıydı ama ayak bileklerini görünce Ali'nin kalbinde öfke kabardı. "Belki bir dahaki sefere seni öldürürüm."

"İşte bu yüzden Daevabad'a varana kadar bu şekilde kalacaksın." "İşte sihrimizi yok etmekten sorumlu prens." Sahrayn

"Kazandıklarını" sevinçle ilan eden korsan ileri atıldı.

Sandaletler ahşap güvertede tıkırdıyordu. Birkaç adım gerisinde Ali'nin dövuştüğü Şafit kız vardı. Adam Nahri'ye doğru eğildi. "Ve tabii ki mübarek Banu Nahida'mız. Ateşler sizin için ışıllı ışıllı yansın leydim."

Nahri Mısır'da ne kadar mütevazı köklere sahip olduğunu iddia ederse etsin, korsana yönelttiği buyurgan bakış tamamen Nahid'e aitti. "Peki ya sen?"

"Kurtarıcınız!" Kalbine dokundu. "Bana Al Mudhib de."

Ali ona baktı. Güneşin dövdüğü yüzündeki çizgilere bakılırsa, el Müdebbir en az bir buçuk asırlık olmalıydı. Sakalı tamamen gümüş rengindeydi ve metalin kendisi gibi parlak, doğal olmayan bir tondaydı. Geniş yapılıydı ve

Kolsuz, keten bir tunik giymiş, üzerinde savaşıyan yılanları tasvir eden renkli ipek işlemeler vardı. Açıkta kalan kolları kordonlu kaslar ve yanıklarla kaplıydı ve sıvı altın gibi akan kumaştan bir türban başını sarıyordu.

Belindeki silah Muntadhir'in hançeriydi. Ali ters ters baktı. "O benim kardeşimin kılıcı."

Al Mudhib omuz silkti. "Artık kül olduğu için buna pek ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Ali." Ali zincirlerini test edemedi Nahri'nin sesi uyarıyı kesti. Tekrar korsana döndü. "Kendine kurtarıcım diyorsun ama beni teknene zincirledin."

"Bir önlem," diye açıkladı Al Mudhib. "Gördüğünüz gibi sizi kaçırın kişiyle bu kadar samimi olmanız hepimizin kafasını biraz karıştırdı."

"Onu *kaçıran* mı?" Ali tekrarladı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Duymadın mı?" Al Mudhib'in gözleri neşeyle dans ediyordu. "Bizim yeni Hükümdar, Tanrı - pardon, *Yaratıcı*," diye düzeltti, Divasti'nin kullandığı kelimeyi kullanarak, "saltanatını kutsasın, Afşin'i korkunç hikâyeyi anlatmaya gönderdi. Hain Kahtani prensi, Manizheh'in merhametini kabul etmek yerine kızını kaçırmış, Süleyman'ın mührünü çalmış ve kendi maridine kaçmıştı.

ustalar." Al Mudhib Nahri'ye geniş, dişlek bir sırıtış attı. "Annen çok üzgün. Kızı ve sefil tutsağı Daevabad'a geri dönene kadar kimsenin büyüünün geri getirilmeyeceği konusunda uyardı. Peki bu geri dönüşü kim yapacak? Ah, onlar iyi ödüllendirilecekler."

Ne yaptığımı söylüyorlar? Ama Ali kendini katil gibi hissediyordu. Belki de Sobek onu etkilemişti. Çünkü Al Mudhib'i Nil'in altında boğma düşüncesi birden çok cazip gelmeye başlamıştı.

Ali yine de dilini tuttu ve Nahri'nin cevap vermesine izin verdi. "Ve sen bu hikâyeye inanıyor musun?" diye sordu.

"Bir kısmı." Al Mudhib batan gemiyi işaret etti. "Çökmüş teknemi fark etmişsinizdir. Belli ki bir şey büyüümüzü bozmuş ve Baskın yaptığımız Ayaanle köyleri, Navasatem turistlerinin evlerine kaçış hikayelerinde tutarlıydı. Eğer başka bir açıklama?"

"Ben biliyorum. Annem büyüü bozan, binlerce kişiyi öldüren yalancı bir katil ve seni köleleştirilmek üzere ifritlere teslim edecek 'ödül'."

Ukala korsan Nahri'nin ateşli sözleri karşısında şaşırdıysa da bu sadece bir an içindi. Yanındaki şafit kıza eğlenen bir bakış fırlattı. "Asiller. Size ne demiştim? Aile sadakati yok."

Kız gülümsemedi. Kulakları, beline kadar inen örgüler halinde toplanmış, deri ile bağlanmış kıvrık kızıl-siyah saçlarının altında yuvarlak bir insandı.

bantlar ve cowrie kabukları ve cam paralarla süslenmişti. Alnında ve çenesinde mürekkep mavisi noktalı üçgenlerden oluşan bir dövme vardı. Kanlı burnunun yanında, bir kontrolünde kötü bir yara izi vardı.

Kollarını kavuşturdu. "Bundan hoşlanmıyorum." Ali ilk kez onun aksanında bir aşinalık izi fark etti. "Onları Shefala'ya götürmeliyiz," diyerek Ali'nin yüreğini hoplattı. "Kraliçenin ailesi orada ve Muhtemelen Daevalar kadar iyi ödeme yaparlar. Bir hafta içinde oraya varıp gidebilir ve tüm bu işten elimizi eteğimizi çekebiliriz."

"Evet," diye ısrar etti Ali, ona sarılabilmeyi dileyerek. "Yapman gereken tam olarak bu. Ailemde istediğiniz fidyeyi ödeyecek kadar altın var." Normalde ailesinin zenginliğiyle övünen biri değildi ama kendisini ve Nahri'yi güvende tutacaksa bu ikisini şahsen altın yağmuruna tutabilirdi.

"Sihrimi geri almaya yetecek kadar altın mı?" diye karşılık verdi el Müdebbir. "Manizheh'in yalan söylediğini mi iddia ediyorsun? İyi o zaman. Yüzündeki mührü kaldır, bana yeteneklerimi göster, ben de seni Shefala'ya götürmeyi düşüneyim."

Ali tereddüt etti, ne kadar güçsüz olduğunu göstermek istemiyordu. "Bunu yapmayacağım. Tek bildiğim, eğer sana sihrini veririm, parmaklarını şıklatırsın ve bu gemiyi Daevabad'ın yarısına getirirsin. Ama bizi Shefala'ya götürürsen, söz veriyorum."

"Verdiğin sözün artık bir ağırlığı yok, El Kahtani. Ben bir denizciyim ve rüzgarın hangi yönden estiğini görebiliyorum. Senin ailen bu raundu kaybetti, *onunki* ise yükselişte. Ben sadece altın istemiyorum. Anavatanımın kumullarına yeniden yelken açmak istiyorum ve bunun için büyüye ihtiyacım olacak - aslında bana geri verme yeteneğine sahip olmadığından şüphelendiğim bir büyüye."

"Kaptan." Şafit kızın sesi uyarılarla doluydu. "Büyü olmadan Daevabad'a ulaşmamız aylar sürer. Bunun yarısını okyanusta, Marid'in müttefiki olduğunu söyledikleri bir adamla geçireceğiz. Mürettebat çoktan fısıldayarak-"

"Mürettebat söyleneni yapacak," diye emretti al Mudhib, sesindeki mizah kaybolmuştu. "Sen de öyle Daevabadi. Yüz yıldır bu okyanusta yelken açıyorum ve hiçbir marid görmedim. Kıyılarında sadece birkaç mevsim geçirdikten sonra bir avuç Ayaanle masalından korktuğunu

söyleme bana."

Daevabadi. Kızın aksanının tanınabilir olmasına şaşmamalı. Ama bir Daevabadi şafiti? Bu kaçtığı anlamına mı geliyordu? Ali daha önce kanunen bağlı olduğu şehirden kaçmayı başarmış bir şafitle hiç karşılaşmamıştı.

Nahri tekrar konuştu. "Bir hata yapıyorsunuz."

"Göreceğiz." Al Mudhib tekrar şafit kıza döndü. "Zaten burada çok uzun süredir oyalanıyoruz. Gemiye parçalara ayırıp kıyıda yeniden bir araya getirmemiz gerekse bile aşağı indirmenin zamanı geldi. Arkadaşlarına söyle başlasınlar." Nahri ve Ali'ye başparmağını salladı. "Ve bu ikisini izleyin. Prens yaldızlı Ayaanle diliyle fısıldamaya başlarsa, kesip atmaktan çekinmeyin."

"Peki ya Nahid?"

Al Mudhib son derece endişesiz görünüyordu. "Prensesin karnını doyurun ve hiçbir adamın onu yalnız yakalayamayacağından emin olun. Daevabad'ı yöneten ateşe tapan delilere yarı aç yarı tok, peçesinin içinde ağlayan bir kraliyet mensubunu teslim etmek istemiyorum."

Başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Ali küfretti. "Korsanlar. Karşılaşabileceğimiz onca insan varken."

Şafit kız el Müdebbir'in gidişini izlemişti ve Ali onun gidişiyle yüzünde beliren rahatlamayı gözden kaçırmadı. "Kaptanım çok konuşursan dilini kesmemi söyledi," diye hatırlattı ona.

"Onun kellesini alacağım, o yüzden istediğini söyleyebilir."

Dönüp ona baktı, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı. "Gezirilerin asabi olduğunu duymuştum."

Ali bu hakareti kaldıramadı. Onu ne kadar kötü yaraladığını görebiliyordu ve koşullara rağmen kendini suçlu hissediyordu. "Yüzün için üzgünüm."

"Beni öldürmediğin için üzgünüm demek istiyorsun."

"Öldürmek için savaşmıyordum." Zincirlerini kaldırdı. "Ama ben sayıca az."

"Gerçekten de öyleydin." Gözlerinde merak parlıyordu. "Hisar'da sana böyle dövüşmeyi mi öğretiyorlar?"

"Gördüler. Eğer Daevabadi iseniz, sanırım siz de görmüşsünüzdür. En son ne zaman evdeydin?"

"Uzun zaman önce." Gözleri karardı. "İkinize de biraz yiyecek getireyim. Ve lütfen sizi öldürmemizi gerektirecek bir şey yapmayın. Bu haftalardır yaşadığımız en heyecanlı an."

"Terör estirmek ve yerel Ayaanle'den çalmak eğlenceli değil mi?"

Yuvarlak kulaklarına vurdu. "Hiçbir Ayaanle'yi korkutmadım, prens. Al Mudhib insan kanı taşıyanların gözünün önünden ayrılmasına izin vermez. Geçen hafta bir çocuğu sahile kazıkla bağladı ve sözleşmesinden kaçmaya çalıştığı için gelgitin onu boğmasına izin verdi. *Evet,*" diye ekledi Ali şaşkınlığını gizleyemeyince. "Yani yargılarını kendine saklayabilirsin."

Kadın uzaklaştı ve Ali tekrar konuşmak için o gidene kadar bekledi. "Peki. Görünüşe göre seni kaçırmışım."

"Elbette." Nahri'nin sesi kinle doluydu. "Dara ve Manizheh'in söylediği yalanlar bile beni kurtarılması gereken biri haline getiriyor." Güverteye doğru yığıldı, yorgunluk yüzünü buruşturuyordu. "Onlara zincirler içinde teslim edilmeyeceğim. Önce kendimi denize atacağım."

"İş oraya varmayacak," diye ısrar etti Ali. Nahri'nin yüz ifadesi daha da çaresizleşince devam etti. "Gel bakalım. Bir zamanlar övünerek Daevabad'ın kütüphanesinin kilidini açan kadın nerede?" Zincirlerini şingirdattı. "Bu meydan okumadan zevk aldığını düşünürdüm."

"Gerçek bir planınız var mı yoksa sadece ölümlerimizle sonuçlanacak çılgın fanteziler mi?"

"İkisinin arasında bir şey." Ali çok belli etmeden çevrelerini incelemeye çalıştı. Kum gemisinin pruvası uçurumun üzerine çıkmıştı, geri kalanı ise kırık ağaçlardan oluşan yatağına yerleşmişti. Dere epey aşağıdaydı, gelgit çizgisi bile en az bir vücut boyu uzaktaydı. Okyanus uzakta olmasa da, dere bu kadar büyük bir tekneyi taşıyacak kadar derin değildi.

En azından şimdi değildi.

"Ali. . ." Nahri'nin sesi alçaktı. "Neden çok pervasızca bir şey düşünüyormuş gibi görünüyorsun?"

Tanrım, gerçekten de birbirleriyle çok fazla vakit geçiriyorlardı. "Bu gece olmalı," dedi usulca. "Onlar gemiyi parçalamaya başlamadan önce." Genişleyen kum gemisine ve zincirlerine baktı. "Ve yardıma ihtiyacımız olacak."

"Ne için yardım?" Nahri dürttü. "Al Qahtani, konuş."

Başını pırıl pırıl parlayan okyanusa doğru eğdi. "Shefala'ya yelken açın."

Bakışları dere ile okyanus arasında gidip gelerek onun yolunu izledi ve yüzünü bir endişe kapladı. "Hayır. Bu marid büyüsünü artık kullanmamalısın bile. Bu çok tehlikeli."

Ali de aynı fikirde değildi. Sobek'in şifreli uyarısı ve kendi tedirginliği arasında, bu düşünce tarzından Nahri kadar o da hoşlanmıyordu. Ama Manizheh'e demirler içinde teslim edilme ihtimali daha kötüydü. Ve onlar

Ailesine çok yakındı. Al Mudhib ve adamlarıyla birlikte denizde kapana kısıldıklarında bulamayacakları kaynaklara ve güvenliğe.

"Daha iyi bir öneriniz var mı?" diye sordu.

Nahri suratsız görünüyordu. "Böyle bir şeyi yapabilecek durumda mısın?" "Acıtacak, yalan söylemeyeceğim." Acıtmaktan çok daha fazlasını yapacaktı-

Gulyabanileri marid büyüyle kovmak, gemiyi kurtarmak için gereken çabanın sadece bir kısmını almıştı ve bu acı neredeyse Ali'nin bayılmasına neden oluyordu. "Ama belki yanımda olursan mührü kaldırabiliriz ve sen de yeteneklerini kullanarak kalbimin patlamasını engelleyebilirsin."

"Az önce söylediğin hiçbir şey kendime daha fazla güvenmemi sağlamadı." "Hâlâ daha iyi bir fikir bekliyorum."

Derin bir nefes aldı ve sonra nefesini verdi. "Peki. Ama döndüğünde o kızı bizim tarafımıza çekmen gerekecek."

Nahri'nin yanıtı onu şaşırttı. "*Ben mi?* Daha ikna edici olan sensin."

"Evet, ama ben gözlerini alamadığı yarı çıplak prens değilim."

Ali aniden göğsünü kapatmaya çalıştı, zincirler içinde imkansız bir işti bu. "*Burnunu kırdım.*"

"Tehlike çekici olabilir." Nahri'nin ifadesi daha da kurnazlaştı. "Geri döndüğünde konuşmaya devam et. Flört edin. Şafit'in sözleşmeli olması konusunda ne demek istediğini öğren. Orada bir öfke vardı, işe yarayabilir."

Ali yükselen panikle savaştı. Korsanlar arasında bir isyanı kışkırtmak için marid büyü kullanılarak hayatını riske atmak başka bir şeydi. Flört etmek başka bir şeydi. "Ben bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

Kızgınlık yüzünü gerdi. "*Dene.* Ciddi davranıp adaletten bahsettiğin o şeyi yap. Sevimlidir." Nahri doğruldu. "Geri geliyor."

Şafit kız geri döndüğünde telaşlanan Ali çenesini kapalı tuttu. Kızın elinde hırpalanmış bir teneke kâse, seramik bir matara ve içinde minik elmalara benzeyen küçük, canlı sarı meyveler olan bir file vardı.

"Kraliyet tutsaklarımız için yiyecek," diye duyurdu ve kâseyi Nahri'ye uzattı. Nahri aç bir pişmanlıkla kâseye baktı. "Bu et mi?"

Kız omuz silkti. "Kaplumbağa, belki. Sormuyorum, sadece yiyorum. Burada hepimiz süslü insanlar değiliz."

Nahri başını salladı. "Onu yiyemem. Ben Daeva'yım. Et yemem."

"O zaman sadece meyve yiyerek hayatta kalmak istiyorsan, buyur."

Kız

bir avuç meyve ve matarayı Nahri'nin kucağına attı. "İç." Kaseyi Ali'ye

uzattı. "Sen mi?"

Midesi guruldadı ama Ali dayanışma için geri adım attı. "Meyve iyi, teşekkür ederim." Sinirle yutkundu. "Adınızı sorabilir miyim?"

Bakır kahverengi gözlerine küçük bir şaşkınlık girdi. "Fiza."

Ali yanıt vermeyince, Nahri matarayı gereksiz bir güçle ona fırlattı, sonra da Fiza'ya döndü. "Yüzündeki kesiği temizlemen gerekecek. Ve derin. Muhtemelen bir ya da iki dikiş atılabilir."

Fiza homurdandı. "Senin çantanı gördüm Nahid, aletlerin yarısı boğazımı kesebilir. Bir yara iziyle şansımı deneyeceğim." Üzerinde sadece gövdesine dolanmış bir keten vardı; Ali karnını görebiliyordu. ayrılmak için hareket etti. Güçlü ama zayıf görünüyordu. Aç görünüyordu.

Ali kâseyi başıyla işaret ederek, "Kal," diye ısrar etti. "Bunu çabucak ye, kimse bizim olmadığımızı anlamasın."

Ona temkinli bir bakış fırlattı. "Ölü bir adamın merhametine ihtiyacım yok."

Flört iyi gidiyordu. Ali söyleyecek başka bir şey bulabilmek için beynini zorladı.

Dhiru'nun yapacağını yaptı. Ali cesaretini toplayarak olabildiğince geniş bir şekilde gülümsedi ve ağabeyinden almış olabileceği cazibeyi kullanmaya çalıştı. "O zaman bana merhamet et. Bu ölü adamın biraz arkadaşına ihtiyacı var."

İfadesinde eğlenen bir parıltı belirdi. "Oldukça açık konuşuyorsunuz, prens."

"Çaresizim. Ve bana prens demene gerek yok. Alizayd iyidir."

Fiza gözlerini kıstı ve bir deniz kuşu gibi kırık bir kütüğün üzerine tüneyerek yere düştü. "Pekâlâ." Kaseyi ağzına götürdü, çorbayı höpürdeterek içti. "En azından yoldaşlarıma götürebileceğim iyi bir hikâye anlat. Has Bela gerçekten geri döndü mü? İnsanlar onun bir shedu üzerinde uçtuğunu ve Musa Peygamber gibi Gozan'ı yardığını söylüyorlar."

Ali, Nahri'nin irkildiğini fark etmedi. Yapmak zorunda olduğunu bildiği şeyden nefret ederek alay etti. "O yarı ölü bir adam. O ve Manizheh hileyle kazandılar ve kaptanınızın korktuğu kadar güçlü lordlar değiller."

"O zaman neden ondan kaçtın?" Fiza güldü. "Sizi yatakta mı buldular?" diye alay etti, başını Nahri'ye doğru sallayarak. "Çünkü sana söyleyeyim, Manizheh'in senin kızını çaldığına dair uydurduğu bu masala çok sayıda yaratıcı ekleme yapıldı."

"Tabii ki hayır," diye kekeledi Ali. "O benim kardeşimle evli."

"Bunun bir önemi var mı?" Fiza çorbadan biraz daha içti. "Ben çocukken, İnsanlar Daevabad'daki tüm soyluların birbirlerini aldattığını ve birbirleriyle yattığını söylüyor."

"Hepimiz değil." Ali konuşmayı daha faydalı bir yöne çekmeye çalıştı. "Peki... gemiyi parçalamaya ne zaman başlamayı düşünüyorsunuz?"

"Neden?" Fiza gözlerini sahte bir masumiyetle kocaman açarak sordu.

"Sen

Bir şey mi planlıyorsun?"

"yle olsaydım ilgilenir miydin?"

Nahri, Fiza'nın omzunun ötesinde, gözle görülür bir hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. Ali taktik değiştirerek dürüstlüğü tercih etti.

"Bize yardım edin," diye yalvardı. "Lütfen.

Kaptanınızın aptallık ettiğini biliyorsunuz. Bizi Shefala'ya götürün, akrabalarım sizi tüm bunlardan kurtaracak kadar altınla ağırlaştıracaktır."

"Dşndğmden daha kısa sürdü." Fiza çorbayı bıraktı, kalıntılar etrafa saçılıyordu. "Kaçmak yok, Alizayd. Bunu aklından ıkarmalısın. Sayıca azsın, orman saklanmak için çok seyrek ve ben sana kesinlikle yardım etmeyeceğim."

"Kamayı planlamıyorum. Tek istediğim bir sonraki gelgite kadar teknenin sağlam olduğundan ve güvendiğiniz herhangi birinin tekne de olduğundan emin olmanız."

"Gelgit mi?" diye tekrarladı. "Eğer bir dahaki sefere sular yükseldiğinde teknenin batacağını hayal ediyorsan, bu hayalini ilk dağıtan ben olayım. Dere uçurumun ancak yarısına kadar gidiyor."

"Bu gece daha da yükselecek."

"Denizin yükselmesine neden olduğunuzu ima etmeniz size güvenmemi sağlamıyor. Tüm bunları Al Mudhib'e rapor etmeyeceğim, dilini kesmesini izlemeyeceğim ve sonra gövdeyi kendim kırmayacağım ne malum?"

Nahri devraldı. "nk onun hatalı olduğunu biliyorsun. Hadi ama, kaptanıyla tek bir konuşma yaparsan isyan etmeye hazırım. Sen iyi bir savaşısınsın; zeki birine benziyorsun. Neden ona hizmet ediyorsun?"

Diğer kadın omzunun üzerinden hızlıca baktı ve sonra hızlı, gizli bir hareketle örgülerini başının arkasına süpürdü ve yakasını aşağı çekti. şahdamarı boyunca uzanan, donuk gri bir yılan dövmesine benzeyen bir şey vardı.

"Bu bir demir alaşımı," diye açıkladı, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Al Mudhib

-Bir metal bycsyd. Derimizin altına girmesi için sıvı metali büyüledi. Bymz bastırıyor ve bizi öldürmeden ıkarılamıyor."

Nahri'nin rengi solmuştu. "Bunu buradaki tüm şafitlere mi yaptı?"

Fiza yakasını düzelterek başını salladı. "On yıllık kölelik ve yeni bir hayata başlamana yetecek kadar gümüşle gitmene izin veriyor. Acı veriyor ama güven bana, şafit için daha kötü seçenekler de var. Ben beş yıldır

Çalışıyorum," diye ekledi.

şiddetle. "Ve sen benden bunu bir kenara bırakıp bir çift safkan için hayatımı riske atmamı mı istiyorsun?"

Ali ne diyeceğini bilemiyordu. Ne zaman Şafitlerin maruz kaldığı en kötü şeyleri duyduğunu düşünse, çıta bir kez daha düşürülüyordu.

Ama Nahri daha da kararlı hale gelmişti. "Bunu senden çıkaracağım. Ben bir cerrahım, bir Nahid şifacısıyım. Sihrimi geri aldığımda, onu alacağım Senden ve bizimle gelen herkesten iğrenç bir şey."

"Peki sürgün edilmiş bir Daeva'ya neden güveneyim? Senin halkın benimkilere pek de iyi gözle bakmıyor."

"Belki de Şafit'i zehirli metal parçalarıyla köleleştirmedığım içindir!" Nahri tısladı. "Altı ayınızı bir savaş bölgesine seyahat ederek geçirmeyi mi tercih edersiniz? Annemin hepinizi öldürmesi muhtemel, özellikle de paylaşmış olabileceğimiz bilgilerin ortaya çıkmasını istemiyorsa. Ve sizi öldürmese bile, yine de Al Mudhib'e ait olacaksınız."

"Ya da bir gecede özgür olabilirsin," diye teklif etti Ali. "Bir hafta içinde zengin olursun. Büyü geri gelirse, Nahri o damgayı boynundan çıkarır. Eğer başarısız olursak ve büyü asla geri dönmezse, altınlarını ve gemini alıp insanların dünyasında yaşamaya devam edebilirsin."

"Ya da hiçbir yere gitmeyen sıkışmış bir teknede parmaklarımızı oynatırken yakalandığımızda karnıma bir bıçak yerim. Çünkü dediğim gibi, *gelgit*-"

Ali kâsesindeki çorbayı havaya fırlattı.

Hareket küçük ve hızlıydı, onlar dışında kimse tarafından fark edilmeyecek kadar değil, ama Fiza geriye doğru itti, gözleri kocaman oldu.

"Yapabilirim," diye ilan etti. "Ve yapacağım." Ali sesini alçalttı. "Sen Daevabadi'sin ve Fiza, evimize olanlar çok kötü. Eğer Manizheh'e geri dönersek, Süleyman'ın mührünü alırsa, karşı koymak mümkün olmayabilir." Ona ciddiyle baktı. "Lütfen. Eğer orada hâlâ sevdiklerin varsa. . ."

"Fiza!" Şafit kız sustu ve Ali başını kaldırıp baktığında korsanlardan birinin kısık ateşte tüten bir et parçasının yanında uzandığı yerden kaşlarını çatarak onlara doğru baktığını gördü. "Al Mudhib seni fahişelik yapasın diye beslemiyor. Git ateş için biraz daha odun getir."

Fiza'nın gözleri parladı. Ali onun bakışlarının kısa bir süreliğine aylak adamların kampına, sonra da kapları ovup ip yapan şafit hizmetkârlara kaydığını gördü. Yüz ifadesi değişerek okyanusa baktı.

Sonra başını geriye attı ve güldü.

"Beni suçlayabilir misin?" Hiçbir uyarıda bulunmadan Ali'nin üzerine düştü ve onun beline sarıldı. "Daha önce hiç gerçek bir prens görmemiştin." Fiza ona doğru bastırdı,

tırnaklarını göğsünde gezdiriyordu.

Parmakları aşağı kayınca Ali sıçradı. "Whoa, bekle-"

Kemerinin altından ince metal bir nesne kaydı. "Eğer ikiniz de sandığınız kadar becerikliyseniz ihtiyacınız olan tek şey bu olmalı," diye fısıldadı Fiza kulağına, nefesi boynuna değiyordu. Tekrar güldü, bu kez daha yüksek sesle ve sonra yanağına bir tokat attı. "Belki gece yarısından sonra senin için geri gelirim güzel adam. Marid'in sana dokunduğunu söylüyorlar. Ne olduğunu merak ediyorum gelgit getirebilir."

Bir sonraki an gitmişti, onu çağıran adamla ilgilenmek için kucağından kaymıştı.

Sadece Nahri ona bakıyordu, siyah bakışları her zamanki gibi eşit ve esrarengizdi.

"Sana söylemiştim," dedi. "Ciddi, duygusal bir şey."

Mahcup olan Ali konuşmak için kendine güvenmiyordu. Fiza'nın yerinde başka -daha özel- bir kadınla karşılaşmayı umursamayabileceği aklına geldi.

Kendini toparla. "Umarım kilit açmayı hatırlıyorsundur." "Ne?"

Ali kıpırdandı, Fiza'nın eline tutuşturduğu şeyi incelemek için manevra yapmaya çalışıyordu. "Suç ortağımız elimizde."

Gece Ntaran kıyılarına hızla çöküyor, okyanus parlak bir ayın ışığında parlıyordu. Büyüleyiciydi, pırıl pırıl su yükselip alçaldıkça parıltıyor ve paramparça oluyordu ve Ali kendini bakmamak için mücadele ederken buldu, kendi nefesi de denizle eşzamanlıydı.

"Sular yükseliyor," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Şimdiye kadar bir ziyaretçiniz olur sanmıştım." Nahri burnunu çekti, yapmacık bir züppelikti bu; çünkü akşam karanlığıyla birlikte al Mudhib'in muhafızlarından biri onlara göz kulak olmak için gelmişti. "Şu Şafit denen kadının senin için planları varmış gibi bir hali vardı."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ali güvertedeki yerinden, korsanların zayıf bir ateşin etrafına kurdukları çadırlardan oluşan bir halkada gece için kamp kurmalarını izlemişti. Fiza daha önce başka bir şafit işçisiyle gemiyi parçalamanın en iyi yolu konusunda tartışarak büyük bir gösteri yapmış, mevcut bir kamarayı parçalara ayırmak ve parçaları gövdeye dokunmadan önce uçurumdan aşağı kaydırmak için raylar inşa etmek için kullanmak konusunda ısrar etmişti.

Ama arkadaşlarını isyana ikna etme konusunda bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini Ali bilmiyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Nahri'nin kilitlerini açmak için çoktan gizlice kullandığı metal bir çiviye ona vermişti ama bunu yapmanın bir yolu yoktu.

Korsanların Ali'ye karşı kullandıkları yarım düzine kadar. Bu arada, mürettebattan birçoğu uğramak için nedenler bulmuş, aval aval bakmış ve bağlı Daevabadi asilzadeleri hakkında o kadar kaba sözler söylemişti ki, Ali'nin onları boğmak için hemen orada denizi çağdırmamak için yapabileceği tek şey buydu.

Gözlerini kapattı. Ali derenin gelgitle birlikte yükseldiğini hissedebiliyordu ama yine de kum gemisini uçurumdan aşağıya taşıyacak kadar su yoktu. İçini bir endişe kapladı. Ali sadece bir kez bu kadar güçlü bir deniz büyü kullanmıştı; Daevabad'daki sahilde ona boyun eğmişti. Ya şimdi? Süleyman'ın mührü kalbindeyken mi?

Sarhoş, *son derece* akortsuz bir şarkının tınları aklına geldi ve Ali doğruldu, bir elinde sallanan şişeye onlara doğru sallanan -daha doğrusu sendeleyeni- tanıdık bir figür gördü.

"Fiza mı o?" diye sordu, morali bozulmuştu. Suç ortaklarının bu şekilde gelmesini ummuyordu.

Şafit korsan tökezleyerek tekneye çıktı ve ağır bir şekilde bir tarafa çarptı. "Henüz ölmedin!" dedi selamlama amacıyla, güverteden geçerken kıkırdadı.

Al Mudhib'in muhafızı aralarına girdi. "Sarhoşsun, pis kan. Git uyu."

Fiza suratını asarak şişesinden bir yudum daha aldı. Elini Ali'ye doğru belli belirsiz salladı. "Olamaz. Bir *randevumuz* var."

Muhafız onun kolunu tuttu. "Kendi başına gitmen ya da benim seni atmam benim için fark etmez." Sesine daha çirkin bir ton girdi. "Ayrıca, geri kalanımızı reddettin. Neden timsahın da tat?"

Fiza tatlı tatlı gülümsedi. "Haklısın. Tadına bakmalısın."

Şarap şişesini adamın ağzına tıktı.

Nahri zincirlerinden kurtulup adamın dizlerine atılmadan önce muhafızın bağdırmaya fırsatı bile olmamıştı. Ayağı takıldı, kadınlar onu sıkıştırırken sertçe yere düştü ve ardından Fiza şişeye tekrar vurarak onu bayılttı.

"Her zaman bir pislik," diye mırıldandı, topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak. Üzerindeki cübbenin altına uzanarak el Müdebber'in tabancasını çıkardı,

Ali'nin zülfikarı ve Nahri'nin sağlık çantası. "İşte," dedi hepsini yere atarak. "Herkes için hediyeler."

Ali bön bön baktı. "Nasıl yaptın-"

Çadırlardan biri alevler içinde kaldı.

Hâlâ uyanık olan birkaç adam ayağa fırlayıp çadıra doğru koşarken şaşkınlık çılgınlıkları duyuldu. Ama sonra ikinci bir çadır alev aldı. Bir üçüncüsü ve bir dördüncüsü, vahşi alevler geceyi aydınlattı ve gemiye doğru koşan yarım düzine figürü aydınlattı.

"Yukarı, yukarı, yukarı!" Fiza bağırdı ve diğer şafit mürettebatına el salladı. İkisi de şok içinde donup kalmış olan Ali ve Nahri'ye döndü. "Haydi safkanlar, şımartılmış hayatlarınızda bir kez olsun işe yarayın!" Fiza'nın isyancıları

halatları kesmeye ve gemiyi kırık ağaçlardan oluşan beşiğine bağlayan tahtaları tekmelemeye başlamışlardı bile.

Nahri küfretti ama Ali'nin yanına atıldı. "Hiç sağduyulu değilsin," dedi, Ali'nin kilitlerini karıştırırken sesi skandal gibi çıkıyordu. "Tanrı aşkına, en azından buradan gizlice çıkmayı *deneyebilirdik*."

Bir silah sesi ikisini de sıçrattı, Nahri neredeyse kazmayı Ali'ye saplayacaktı. Tekrar küfrederek son kilidi de kırdı ve Ali'nin zincirlerini çözmesine yardım etti.

Bir tabanca atışı daha, bu sefer ters yönden geliyor ve kum gemisinin direğine çarparak her yere tahta parçaları saçıyor.

"*Siz ikiniz acele eder misiniz?*" Fiza bağırdı, ateş ederken bir varilin arkasına sığındı.

Ali ayağa kalktı ve son prangalarını da tekmeleyip attı. Al Mudhib'in adamları yaklaşırken, yaylı tüfekler ve kurşunlar uçuşurken, daha önceki şüphelerine dalacak zamanı yoktu. Bunun yerine ellerini kaldırdı ve değişen tuzlu su kütlesine baktı. Onunla alay ediyordu

Bütün gece bilinçsizdi. Çok daha küçük olan Nil'i işbirliğine ikna etmenin ne kadar zor olduğunu hatırlayan Ali, seslendiğinde bunu kararlılıkla yaptı.

GEL.

Okyanusun oynamak için çok daha hevesli olduğu ortaya çıktı.

Korsanların bağırıışları ve yanan çadırların çitirtılarının ötesinde, sahile vuran dalgaların sesi aniden değişti. Bir fısıltı vardı, dereyi çevreleyen orman yutuldukça, ağaçlar parçalandıkça bir kükremeye dönüştü. Bunların hiçbirisi görünmüyordu - henüz değil. Bunun yerine, yıkım sadece duyulabiliyordu, gürültü gittikçe artıyordu.

Ve sonra yıldızların aydınlattığı karanlıktan, daha önce sadece kıvrımlı bir sahil deresinin olduğu yerden, Daevabad'ın duvarlarını aşabilecek bir su dalgası geldi.

İnanılmaz bir manzaraydı - eğer onu çağırmak Ali'nin kalbini ikiye ayırmak gibi gelmeseydi, inanılmaz olurdu.

Fiza'nın nefesi kesildi. "Allah'ım beni koru..." Güvertenin ortasına sıçradı ve kendisini takip eden şafitlere bağırdı. "Herkes sıkı tutunsun!"

Nahri Ali'yi yakaladı. Her zaman hazırlıklıydı, kendini çoktan direğe bağlamıştı. Bir elini Ali'nin kalbine, diğerini omzuna koyarak onu destekledi.

"Yanımdayım dostum," diye güvence verdi ona. "Mührü kaldır."

Ama çoktan kalkmıştı; geçen sefer olduğu gibi, kalbindeki halka Nahri'nin dokunuşuna Ali'nin verebileceği herhangi bir komuttan daha fazla tepki verdi. Nahri, Ali'nin vücudunda serin bir rahatlama dalgası yarattı ve acı hemen azaldı.

Tam zamanında, çünkü kabarmış dere uçurumun üzerinden kayığa doğru yırtıcı, köpüklü dalgalar halinde akmaya başlamıştı. Ali sanki denizin ta kendisiymiş gibi yağlı ahşap teknenin ve temel duvarının tuğlalarının tadına baktı. Gemi yükselen dalgaların üzerinde bir oyuncak gibi sallanıyordu.

Bir atış daha pruvadan sıyrıldı; Al Mudhib hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Onu boğmalısın. Hepsini boğmalısın. Al Mudhib ve haydutları katil ve hırsızdı.

Ayaanle köylüleri ve Fiza gibi şafitleri köleliğe zorladılar. Ölmeyi hak etmişlerdi. Ve bu çok kolay olacaktı. Ali'nin bir el hareketiyle yok olup gideceklerdi.

Dalgalar tekneye çarptı ve Ali'nin ayağı kaydı, Nahri'nin elinden düşerek güvertede savruldu. Karşıdaki küpeşteye çarptı ve göğsündeki acı intikam duygusuyla geri döndü, bembeyaz bir sıcaklıkla kalbini burktu.

BOĞUN ONLARI. Ali korkulukları kavradı ve kendini ayağa kaldırdı. Zihninde dönüp duran ölümcül dürtülerden uzaklaşmak için çaresizce kendini marid büyüsunü kontrol etmeye verdi.

Deniz, diye emretti, göğsündeki acıya karşı bir yumruk bastırarak. *Bizi denize götür.*

Tekne serbest bırakılmış bir ok gibi ileri fırladı. Yeni mürettebat telaş içinde bağırdı, küfretti ve dua etti.

"Ali!" Nahri onun yanına koştı ve gri bir sis görüşünü keserken ona doğru uzandı. Elleri derisini yaktı ve Ali sarsılarak uzaklaştı, gemi onunla birlikte hareket etti ve daha fazla ağacı düzleştirdi.

"Ben iyiyim." Ve garip bir şekilde iyiydi. Acı yürek parçalayıcıydı, evet, ama birden sanki başka birinin başına gelmiş gibi uzak hissetti. Ali bir adım öne çıktı ve okyanusa doğru koşmalarını şaşkınlıkla izledi. Bacaklarının kendi aklı varmış gibi görünüyordu, vahşi, kabarmış derenin kıvrımlarından geçerken onu sabitliyordu.

Yut onu. Ali çılgınca bir zevkle sırtarak sellerin ileriye doğru sahili tüketti. Kan ağzına doldu, dudaklarından damlayarak Damarlarındaki sihir kaynayıp içinden geçerek göğsündeki sert uzaylı girintisine çarptı.

Gemi ormandan fırladı, girişe doğru hızla ilerledi. Ve sonra . . . Ali zevkle içini çekti, tatlı su derisini bastıran okyanusun tuzunu tattı. Su, hoş bir kucaklamayla teninin üzerinden hızla geçti, Parmakları bir sevgilinin okşaması gibi saçlarının arasından ve boğazından aşağı akıyordu.

Ama okyanus bu kadar yakınken Ali neden burada, ölü ağaçlardan ve yağlı ziftten oluşan bu sallanan oyuncakta duruyordu?

Gel. Bu kez emir onun değildi. Ali sanki bir rüyadaymış gibi döndü ve onu sudan ayıran tahta parmaklığa uzandı.

"Ali, ne yapıyorsun?" Adını söyleyen bir sesin belli belirsiz farkındaydı. Zihninin bir kısmı ona Nahri olduğunu söylüyordu.

Daeva, başka bir kısmı suçlandı. Ateşli özlerinin kokusu ıslak havayı ekşitti. Her yerdeydiler, hiç bilmedikleri bir yerde onu çevreliyorlardı. İş olmak.

Bu yüzden onları bırakın. Kendini denize at ve bize katıl. Ali bir bacağını parmaklığın üzerinden kaldırdı.

"Ali, hayır!" Nahri adındaki daeva ona doğru atıldı ve göğsünden yakaladı. "Fiza, bana yardım et!"

Ali kurtulmaya çalıştı. "Dokunma bana," diye tısladı, kelimeler yabancı heceler halinde çıkıyordu.

"Nesi var bunun?" diye bağırdı başka bir daeva, bir kadın. "*Gözlerinin nesi var?*"

"Ali, lütfen." İlk daeva şimdi yalvarıyor, ellerini parmaklıklardan çekmeye çalışıyordu. "Bırak gitsin. Marid büyüsünün gitmesine izin ver!"

Ali onları silkelemeden önce onu sadece birkaç adım geri sürüklemeyi başardılar. Aptal ölümlüler, ne biliyorlardı ki? Çalkalanan, kabaran su bu kadar güçlü bir şekilde çağırırken neden burada kalsınlardı ki? Kanı bunun için acıyordu, bunun için acıyordu.

Daeva'nın elinde bir kürekle tekrar ona doğru koştuğunu belli belirsiz fark etti.

"Ali, gerçekten çok üzgünüm," dedi kendini onunla okyanus arasına koyarken. Küreği kaldırdı ...

Ve kafatasına çarptı.

19

Dara

Dara Muntadhir'i beklemiyor olsaydı, vahşı gözlü, dağınık saçlı adamın, taht odasında uzanırken ilk kez karşılaştığı emir olduğunu asla tahmin edemezdi. Gerçi Dara çok uzaklarda

Haftalar süren hapislikten sonra daha kötü bir hal almıştı ama yine de talihlerindeki değişimi hatırlatması açısından ürkütücüydü. Muntadhir zayıftı, cildi bir ay boyunca ışık görmediği için solgundu ve lekeli bel giysisinde kızgın kırmızı bir yara izi vardı.

Onu öldürmesi gereken Zülfikar saldırısı. Çürükler ve çizikler uzuvlarını kaplamıştı; yanağında bir sıyrık çıkmıştı. El ve ayak bilekleri zincirlenmiş, her dirseğinde bir muhafızla bahçe yolunda ayaklarını sürüyerek ilerlerken Dara onun kokusunu alabiliyordu.

Ama dayak yemiş ve pis olsa bile, Dara'nın bakışlarıyla karşılaştığında Muntadhir'in ifadesi ateşliydi. Dik dik bakarak ayağa kalktı ve Dara'nın ayaklarına tükürdü.

"Scourge."

"Al Qahtani." Dara askerlere baktı. "Bizi yalnız bırakın."

Adamları gidene kadar bekledi ve sonra ayağa kalktı. Muntadhir'le iç bahçelerin özel bir köşesinde buluşmayı ayarlamıştı. Güller solgun ağaçlara tırmanıyordu.

Taş duvar ve çinili çeşmede su dans ediyordu; adamlar arasındaki gerginlikle çelişen huzurlu bir sahne.

Dara Muntadhir'in önünde durdu. "Prangalarını çıkaracağım. Aptalca bir şey yapmayacağına inanıyorum."

Öfke emirin kirli yüzünü yaktı ama hiçbir şey söylemedi, Dara el ve ayak bileklerindeki demirleri çıkarırken hareketsiz kaldı. Altındaki deri

kabarmış ve çiğdi. Dara rahatlayarak geri adım attı ve burnunu kapatma dürtüsüne direndi.

Muntadhir küçük avluya ürkek bir bakış fırlattı. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak için." Dara yıkanmak için getirdiği su dolu leğeni işaret etti ve ardından baharatlı pilav, yeşillik ve kuru meyveden oluşan gümüş bir tabağın üstünü çekti. "Acıkmış olmalısın."

Muntadhir'in gri gözleri yemeğe kilitlendi ama kıpırdamadı. "Bu bir numara mı?"

"Hayır. Konuşmak istedim ve çürük kokmazsan ya da açlıktan sayıklamazsan daha kolay olacağını düşündüm." Emir olduğu yerde kalınca Dara gözlerini devirdi. "Yaradan aşkına, bu konuyu kapatır mısın? Halkınızın çok sevdiği 'asil acı çeken şey' mi? Senin hoş biri olman gerekiyordu."

Hâlâ ters ters bakan Muntadhir bir adım öne çıkıp yüzünü ve ellerini suyla yıkamaya başladı. Bu hareket Dara'nın dikkatini kulak memesindeki küçük deliğe çekti; bakır kalıntının olması gereken yer.

Muhtemelen sarayda ifriti olmayan birkaç kişiden biri. Bir çift ifritin serbestçe dolaşmaya başlamasıyla birlikte, sanki varlıkları onları köleleştirilmenin dehşetinden koruyacakmış gibi herkes kutsal emanetlerini takmaya başlamıştı. Manizheh dışında, Dara günlerdir boynunda bir muska -içinde saklı bir kalıntı- olmayan bir Daeva görmemişti.

Muntadhir yaşlı bir adam gibi hareket ederek kabarmış derisini yıkarken acı dolu bir tıslama çıkardı.

"Biraz merheme ihtiyacın var."

"Ah, evet, merhem. Hücreme dönerken biraz alacağımdan eminim. Sanırım çürüyen cesetlerin yanında."

En azından kendini daha keskin hissediyordu. Dara dilini tutarak Muntadhir'in bulaşık yıkamayı bitirip tepsinin yanına oturmasını izledi. Yemeğe şüpheyle baktı.

"Daeva mutfağını yiyemeyecek kadar züppe misin?"

"Daeva mutfağını oldukça severim," diye karşı çıktı Muntadhir. "Sadece zehirli olup olmadığını merak ediyorum."

"Zehir benim tarzım değil."

"Hayır, sanırım sizin tarzınız ölmek üzere olan bir adama küçük kardeşlerini tehdit ederek işkence etmek."

Dara ona baktı. "Seni hücrene geri koyabilirim."

"Ve muhtemelen zehirli yiyecekleri ve senin manyetik varlığını özlüyor musun?" Muntadhir tabağa uzandı, pilavdan küçük bir top yuvarladı ve ağzına attı. Yuttuktan sonra yüzünü buruşturdu. "Az baharatlı. Mutfak personeli senden pek hoşlanmıyor olmalı."

Dara parmaklarını şıklattı. Muntadhir yerinden sıçradı ama Dara sadece bir kadeh şarap yaratmış ve aynı hareketle dudaklarına götürmüştü.

Emir açık bir kıskançlıkla izledi. "Neden hâlâ sihrin var?"

"Yaradan beni kutsadı."

"Bundan çok şüpheliyim." Muntadhir'in kıyafetlerinde muhtemelen akarlar vardı ve açlıktan öldüğü belliydi ama her hareketi kusursuz ve zarif olan bir asilzade gibi yemek yiyordu. Bu, Dara'yı Daevabad'daki o son geceye dair anılarına geri götürdü. Muntadhir sarhoştı, kucağında bir cariye vardı ve onunla alay ediyordu.

Banu Nahida ile gelecekteki evliliği.

Kendini durduramayan Dara ağzını açtı. "Onu hak etmedin."

Sözcükler sert çıkmıştı ve Muntadhir sanki tekrar vurulmayı bekliyormuş gibi elini yarıya kadar ağzına götürerek sustu.

Sonra rahatladı ve Dara'ya pis bir bakış attı. "Sen de yapmadın." "Ona zarar verdin mi?"

Emir'in yüzünde gerçek bir öfke ifadesi belirdi. "Ona asla el kaldırmadım. Hiçbir kadına el kaldırmadım. Ben sen değilim, Scourge."

"Hayır, sen sadece onu seninle evlenmeye zorladın."

Muntadhir ters ters baktı. "Eminim Nahri'yi saçlarından tutup yatağıma sürüklediğim düşüncesi seni çok rahatlatmıştır."

Geziri çocuklarının cesetleri, ama aramızdaki şey böyle değildi."

Dara bunu sormaya hakkı olmadığını biliyordu ama bir kez bile kendisinden faydalandıysa bu adamla daha fazla devam edemezdi. "O zaman nasıl aranızdaki şeyler?"

"Bu son derece uyumsuz iki insan arasındaki siyasi bir evlilikti ama o benim karımdı. Onu korumaya, aramızda Daevabad için iyi olabilecek bir şeyler inşa etmeye çalıştım. Sanırım o da aynı şeyi Ben."

"Onu sevdin mi?"

Muntadhir öfkeyle ona baktı. "Nasıl bu kadar yaşlısın ama bu kadar safsın? Hayır, onu sevmedim. Ona *değer* veriyordum, eğer o ve ben elli yıl

Babam önce birbirimizi öldürmedi, eğer bir çocuğumuz olsaydı belki her şey farklı olurdu."

"Peki ya Cemşid?"

Diğer adam irkildi. Bunu iyi saklamıştı ama Dara yine de fark etti. Muntadhir'in gerçek zayıflığı.

Muntadhir yemeği itti. "Bir bardak daha şarap getir ya da beni hücreme geri koy. Seninle romantik ilişkilerimi tartışmak neredeyse zülfikarın işini yapmış olmasını dilemem için yeterli."

Öfkesini kontrol eden Dara bir fincan daha yaratarak Muntadhir'e doğru itti ve kehribar rengi sıvı fincanın ağzından taşı.

Muntadhir tadına baktı, burnu hoşnutsuzlukla kırıştı. "Hurma şarabı. Aşırı tatlı ve son derece sıradan. Sarayda hiç fazla zaman geçirmediğiniz, değil mi?"

"Politikayı iğrenç buluyorum."

"Öyle mi?" Muntadhir avluya doğru el salladı. "Bütün bunlar siyaset değilse nedir sizce? Siyasete küçümseyerek bakanların genellikle siyaset tarafından aşağı çekilen ilk kişiler olduğunu görüyorum."

Dara fincanını boşalttı ve yere bıraktı, bilmecelerin içine çekilmeye hiç niyeti yoktu. "Kız kardeşini gördüm."

Muntadhir öksürdü ve şarabını tükürdü. "Ne?" Maskesi düştü, yüzünü endişe kapladı. "Nerede? Manizheh-"

"Hayır. En azından henüz değil. Zeyneb'i hastanede gördüm, senin kabilenden savaşçı bir kadının yanında savaşıyordu."

Muntadhir fincanını o kadar sert tutuyordu ki Dara parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyordu. "Ona zarar verdin mi?"

"Hayır. Manizheh'e de orada olduğunu söylemedim." "Bu konuşmanın nasıl geçtiğini görmek için mi bekliyorsun?"

"Bunu sana onu tehdit etmek için söylemiyorum, al Qahtani. Yaşamak için bir sebebin olduğunu bilmen için söylüyorum." Muntadhir'in tek yanıtı, Dara ayakkabısındaki bir kir zerresiymiş gibi küstahça bakmak olunca, Dara devam etti. "Fethimiz ... tam olarak planlandığı gibi gitmedi."

Muntadhir gözlerini kocaman açarak şaşırmış gibi yaptı. "Söylemiyorsun."

Dara dişlerini emerek emirin şarabını kaynatma dürtüsüne direndi. "Diğer kabilelere teklifte bulunduk ama hiçbirisi olumlu yanıt vermedi."

Kendisine verilen raporları düşündü - ona göre

Manizheh onu saraya geri almamıştı ve şimdi ikinci el hesaplara güvenmek zorundaydı. "Sahrayn kaçmaya çalışıp duruyor."

Bir araya getirdikleri tekneler, Tukharistanlı haydutların Daeva bahçelerinden çalmak için duvarlara tırmanması ve Agnivanshi'nin saraya tahıl satarken yakaladıkları iki tüccarı midan üzerinde asması. Bu iki tüccar Geziriler ve Şafitler kendilerini insan silahlarıyla donattılar ve açık bir iç savaş için bastırıyorlar."

Muntadhir dudaklarını büzdü. "Peki ya Ayaanle?"

"Ayaanle'den kimse bir şey duymadı." "O zaman bu sizi diğerlerinden daha fazla ilgilendirmeli."

Dara bekledi ama Muntadhir açıklama yapmayınca ellerini havaya kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Muntadhir ona inanmaz bir bakış attı. "Daevabad'ı kelimenin tam anlamıyla kaldırıp silkeleseydiniz bile daha fazla yıkamazdınız. Bu Burası bir çıra yığını ve babam tüm saltanatını dumanı aleve dönüşmeden söndürmek için harcadı, sadece sen ve Manizheh gelip üzerine bir okyanus dolusu petrol döktünüz ve binlerce şenlik ateşi yaktınız. Ve bu büyü yok *olmadan önceydi*. Ne bekliyordun ki?"

"Düzeltememe yardım edebileceğini."

Emir kendini topladı, tüm espri anlayışı kayboldu. "Size yardım etmeyeceğim. Kaveh ve Manizheh babamı ve diğer binlerce Geziriye öldürdü. Başarısızlığı için yas tuttuğun *planın* amacı halkımı yok ettin. Seni *kardeşimi köleleştirmeye* çalışırken buldum. Her şey ters gitti, şimdi de ben mi sana yardım edeceğim? Asla. Tüm bu olanlarda bir parça zevk bulduysam, o da halkımı yok edeceğinizin güvencesidir. kendiniz de aynı şekilde muhteşemsiniz."

Ateş kanını yaktı ve Dara onu kontrol etmek için mücadele etti. Aklına hemen Zeyneb geldi; Muntehir kız kardeşi için duyduğu korkuyu o kadar açık bir şekilde ortaya koyuyordu ki, bu kolay bir tehditti.

Ama Kartir'e söz vermişti -kendisine söz vermişti- başka bir yol bulacaktı.

Gözlerini diğer adama dikti. "Senin pragmatik biri olman gerekiyor, değil mi? Eğer bu şehri gerçekten seviyorsan, bana yardım et. *Lütfen*," diye ekledi Dara, emir homurdandığında. "Djinn, benden nefret ettiğini biliyorum. Buna hakkın var. Ama inan ki şehirler düştüğünde ne olduğunu çok iyi biliyorum ve *Daevabad* - bizim

Daevabad eşikte. Bunun hepimizin birbirini katletmesiyle son bulmasına gerek yok. Halkınızı kurtarmama yardım edin."

"Halkım için en büyük tehdit sensin." Ama Dara ona yalvaran bir bakış attığında, Muntadhir sinirli bir yenilgi sesi çıkardı. "Tanrım, keşke

beni boğmuş olurdun. Şansımı öbür dünyada denemek bundan daha iyi olurdu."

Dara'nın morali bozuldu. "Çok güzel."

Muntadhir ona şaşkın bir bakış attı. "Kişisel deneyimlerinden mi bahsediyorsun?" Dara ağzını açtığı anda Muntadhir elini kaldırdı. "Boş ver, bilmek istemiyorum." Ayağa kalktı ve şarabından uzun bir yudum aldı. "Şu diğer kabilelere yapılan teklifler. . . bana onlardan bahset."

"Her mahallede bir toprak parçasını yaktım ve onları derhal teslim olmaları ve haraç göndermeleri konusunda uyardım."

"Uvertürünüz *bu* muydu?"

"Ah, evet, çünkü baban çok barışçıl bir adamdı."

"Babam ödülleri tehditlerinden daha cazip olmasını sağladı - ve onları destekleyecek asırlık bir istikrarı ve daimi bir ordusu vardı, sadece deli bir Afşin ve ifrit dostları olan daha da deli bir Nahid değil. Kendi tarafınıza katılmayı en azından *biraz* cazip hale getirmelisiniz. Çoğu insan sadece aileleri için güvenlik, masada yemek ve başlarını sokacak bir çatı ister. Onlara bunları verirseniz, pek çok şeyden uzak duracaklardır. Onlara şiddetten başka bir şey vermezseniz, kellenizi isteyen idealistlere katılırlar."

Dara ona baktı. "Sen gerçekten de babanın oğlusun."

Muntadhir omuz silkti ama Dara onun ellerinin titrediğini fark etmedi; ne kadar aksini iddia etse de kelimeler çarpmıştı. "Yani, diğer kabileleri tamamen izole ettiniz ve onlara zorbalık yaptınız. Diğer kabilelerle aranız nasıl?

Daevalar?"

"Daevalar bizim tarafımızda tabii ki." "Öyle mi?"

"Kartir ve bazı rahiplerin şiddetten ve ifritlerin varlığından memnun olmadıklarını kabul ediyorum ve yeni askerler bulmakta pek başarılı olamadım-"

"Seni orada durduracağım." Muntadhir Dara'ya kurnazca bir bakış attı, alnında kırbaçlandığı yerde oluşan inci gibi yara izi güneşte parlıyordu. "Bu şehirdeki Daevalar aptal değil. Onlar hayatta kalmayı başaranlar ve sen de onlara iki kez şiddet uygulayan bir yabancısın."

Dara sinirlendi. "Ben yabancı değilim. O zamandan beri halkım için savaşıyorum.

."

"Sen bir *yabancısın*," dedi Muntadhir kararlı bir şekilde. "Sen bu yüzyıla yabancısın, Manizheh mahalledeki günlük yaşam mücadelelerine yabancı ve Kaveh de muhtemelen yılda bir kez cin gördüğü bir kır evinde büyüdü.

Hepiniz *Daevabad'ın* Daevalarına yabancısınız ve onları kurtarmak için koşunuz.

-Sanırım hiçbirine danışmadan, değil mi? Tavsiyemi ister misin? Diğer kabilelere ulaşmadan önce kendi halkınızın desteğini aldığınızdan emin olun. Biz böyle yönettik."

"Kardeşiniz, saldırdığımız gece Geziriler arasında başarılı bir ayaklanma başlattı."

"İşte bu yüzden babamı alaşağı etmek için çok iyi bir şansı vardı. En yakın olduklarımızdır, bizi gözlemleme fırsatına sahip olanlar. Zayıflık en iyisidir ve anladığım kadarıyla Manizheh'in etrafını Daevalar sarmış."

Manizheh ile ilişkisi ne kadar gergin olursa olsun, Dara'nın omurgasında koruyucu bir içgüdü belirdi. "Ne öneriyorsun?"

"Kabilenizin soylularına ulaşın. Daeva soylu evleri dünyamızdaki en eski ve en saygın evler arasındadır. Daha da önemlisi -şimdilik- şehir surlarının dışındaki ekilebilir arazilerin çoğunu ve en azından yarısını kontrol ediyorlar. ticaret."

Dara yüzünü buruşturdu. Kaveh de Daeva soyluları hakkında bir şeyler söylemişti, değil mi? "Fetihten hemen sonra şehrin dışındaki toprakların çoğunu ele geçirdik. Dış dünyayla ticaretin hızla devam etmemesi durumunda hasadı güvence altına almak istedik."

"'El konuldu' ifadesi herhangi bir ödeme yapılmadığı anlamına mı geliyor?" "Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Daha hızlı çalışın," diye uyardı Muntadhir. "Bu evler bu şehrin bel kemiği. Birçoğu sadece Nahidlerin düşüşünden değil, o zamandan beri başımıza bela olan tüm iç savaşlardan ve çekişmelerden sağ çıktı. Ne Nahidler ne de Kahtaniler kaldığında onlar hâlâ ayakta olacaklar."

Dara bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu ve halkının bu kadar kolay bölündüğünü ve zenginlik için açgözlü olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. "Kaveh soylu bir aileden geliyor. Eminim bunu zaten biliyordur."

Muntadhir ona tepeden bakan bir gülümseme takındı. "Halkımı etkilemeseydi cehaletin beni rahatlatırdı. Kaveh taşradan geliyor; ailesi sekiz yüzyıl daha Daevabad'da kalsa, yine de bahsettiğim soylular arasında eşit olarak görülmezler. Vezir olduğu dönemde kendilerine ek imtiyazlar ve saray mevkileri kazandırması hoşlarına gidiyor ama arkasından aksanıyla alay ediyorlar ve kızlarının onun oğluyla evlenmesine izin vermeden önce utançtan ölürlerdi."

Dara, "O oğul, sevdiğini iddia ettiğin adamla aynı kişi," dedi. "Arkasından onun adıyla alay edecek kadar şerefsiz misin?"

Muntadhir genişçe sırttı. "Hayır, Afşin. Benim yanımda onunla alay etmeye kalktıklarında hançerimi çektim ve hepsini boğazlarını kesmekle tehdit ettim. Ama sonra gülümsedim ve hepsini altınla evlerine gönderdim ve garip bir şekilde Cemşid kendini daha fazla davet alırken buldu." Omuz silkti. "Rolümü biliyordum ve iyi oynadım. Her zaman birileri olacaktır. Prenslerin ilgisini çekmek için can atarsınız ve şarap, sohbet ve cazibe ile silahlarla yapabileceğiniz kadar ileri gidebilirsiniz. Kaderimiz değişirse hepimizin birbirimizi sırtımızdan bıçaklayacağı gerçeğini bir kenara bırakırsak, onların arkadaşlığını oldukça keyifli. Aralarında çok yetenekli şairler var."

Dara ağzını açıp kapadı, birden kendini taşralı gibi hissetti. Bir daha asla asker arkadaşlarıyla bir ocak ateşinin etrafında oturmanın kolaylığını hafife almayacaktı. "Ve kabile sadakatinden çok parası olan bu bal ağızlı züppeler senin ... arkadaşların mı?"

"Bu kelimeyi kullanabilirsin," dedi Muntadhir, sesi neredeyse neşeli geliyordu.

Ölümcül saray entrikaları konusu ona enerji veriyor gibiydi. "Çok düşkün olduğunuz kabile sadakatinin bir sınırı var. Manizheh burada yaşarken Daevalar tarafından seilmekten çok korkulur ve huşu ile karşılanırdı. Senden *kesinlikle* korkuluyor. Kaveh'in iyi politik içgüdüleri var ama çocukların katledilmesini planlayan sadakatsiz bir hain olduğunu kanıtladı. Şehrin geri kalanının sizden açıkça nefret ettiğinden ve muhtemelen ölümünüzü planladığından bahsetmiyorum bile. Neden aileler bu kadar zeki olup da

Yüzyıllardır süren işgal sizi alenen destekliyor mu? Kaçınılmaz olarak patlayana kadar beklemek ve sonra tozdan kim çıkarsa onunla uğraşmak çok daha iyi."

Dara gerçekten de kendini patlamaya hazır hissediyordu. "O zaman soyluları kendi tarafımıza nasıl çekeceğiz?"

Muntadhir elindeki fincanı çevirdi. "Ateşe dönüşmeni ve bir tavanın altında ezilmekten kurtulmanı izledim. Eminim üzüm şarabı da yapabiliyordur."

Öfkesini kontrol eden Dara, bardağı Muntadhir'in elinden kaptı. Bir an sonra, içinde koyu kırmızı bir renk dönmeye başladı. "Buyurun Majesteleri," dedi alaycı bir tavırla.

Emir tadına baktı ve gülümsedi. "Çok lezzetli! Belki de bu hayatı terk etmelisin. Savaşı bırak, git dağlarda bir taverna aç-"

Dara dişlerinin arasından, "Al Qahtani, beni deniyorsun," dedi.

"Soyluları kendi tarafımıza nasıl çekebiliriz?"

Neşe diğerk adamın yüzünü terk etti. "Eğer yardımımı istiyorsan vermen gereken bir söz daha var. Kardeşlerime zarar vermeyeceğine yemin et."

Dara kaşlarını çatı. "Kız kardeşine zarar vermeyeceğim ama Alizayd başka bir mesele. Adamlarımı katletmek için Marid ile ittifak kurdu. Eğer kardeşin bir daha karşıma çıkarsa, onu öldürürüm."

"Hisar'ı yıkmak ve neredeyse tanıdığı herkesi katletmek için Marid'le ittifak yaptın, seni çekilmez ikiyüzlü." Muntadhir'in gözleri kısıldı.

"Kardeşlerime zarar vermeyeceğine yemin et. Nahri'nin hayatı üzerine yemin et. Şartlarım bunlar."

İçinden lanet okuyan Dara kalbine dokundu. "*Tamam*. Onlara zarar vermeyeceğim, Nahri üzerine yemin ederim."

"Güzel." Muntadhir şarabından uzun bir yudum daha aldı. "Bir ziyafet vermelisin."

"Ziyafet mi?" Dara tükürdü. "Sen bana bir *parti* vermemi söyledin diye nefret ettiğim bir düşmanı kesmekten alıkoyacak mıyım kendimi?"

"Benden tavsiye istediniz ve ben soyluları iyi tanırım. Kendilerini önemli hissetmek isterler ve istikrarın işaretlerini görmek isteyeceklerdir. Onları yönetebileceğinize, barış için bir planınız olduğuna, büyüü geri getirmenin bir yolu olduğuna ikna edin ve diğerk kabilelerdeki meslektaşlarına ulaşmak için kullandıkları sessiz yöntemlere şaşırabilirsiniz."

Bunca yıldır Ghassan'a sözde hizmet eden zengin aptallar için bir ziyafet. Dara öfkелendi. Dönmeyi hayal ettiğı Daevabad bu değildi.

Ama hayalini kurduğu Daevabad çoktan gitmişti - eğer var olduysa tabii.

Yine de devam etti. "Nahri'nin bu insanlar arasında müttefikleri mi vardı?" Asit dilli eski gecekondu sakininin bu tür şenlikler için sabrı olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Muntadhir. "Nahri *aslında* halkı tarafından sevilen biriydi. Çünkü Tapınak bahçelerinde çocuklarıyla dalga geçer, revirde dertlerini dinler ve çeyizini yoksulların düğünlerini finanse etmek için kullanırdı.

Soylulara dalkavukluk yapmaya meyilli değildi ve ben de onun gücünün benimkini gölgede bırakmasını istemediğim için ona bunu tavsiye etmedim."

"Çok mutlu bir çift olmuş olmalısınız. Biliyorsun, kardeşiyle yatmadığın zamanlarda."

Dara azarın yerini bulup bulmadığını anlayamadı; kelimeler Münteher'in yanından su gibi akıp gitmiş gibiydi. Dara, bunu yapmalarına izin verme konusunda çok tecrübeli olduğunu fark etti. Muntadhir'in bahsettiğı saray hayatı kulağı ölümcül geliyordu.

Bir savaş alanı gibi ve yine de onlarca yıl boyunca, asla açıkça ilan edemeyeceği bir sevgiliye sıkı sıkıya tutunarak, bir Ateşli müttefikleri Muntehir'in uykusunda boğulduğunu görmekten mutluluk duyacak hırslı bir kardeş ve zalim bir babayla uğraşmak.

Tehlikeli bir adam. Muntadhir kardeşi gibi zülfikar kullanmıyor olabilirdi ama Dara bir an için onun yerinde Alizayd'ın olmasını diledi. Silahlı bir düelloda Dara savaşabilirdi ama bu âlemde Muntadhir'in dengi değildi.

Eski emir de Dara'yı aynı şekilde inceliyor gibiydi. "Manizheh beni damadı olarak kabul etmek zorunda kalacak. En azından alenen. Eski düzenden bir şeyleri korumaya çalışıyormuş ve cinlere gerçek bir el uzatıyormuş gibi görünecek."

"Peki ya Nahri seninle evli kalmak istemezse?"

"Her seferinde bir sorun, Afşın." Muntadhir paçavralarını işaret etti. "Bu arada beni de temizlemen gerekecek. Sevgili annemi bu halde zor ziyaret ederim."

"Bu kendi başına bir zorluk teşkil edebilir."

"Yani?"

"Yani bu çoğunlukla varsayımsaldı. Rütbem düşürüldü ve Banu Manizheh beni görmek istemiyor."

Muntadhir iç çekti. "Bunun için beni gerçekten uğraştıracaksın, değil mi?" şarabını yere bıraktı. "O zaman başlayalım."

20

Nahri

Geminin küçük kamarasının loş ışığında Nahri parmaklarını Ali'nin bileğindeki nabza bastırdı.

"Kalbinin sesi iyi geliyor," diye mırıldandı ve kürekle vurduğu şakağındaki morarmış düğümü incelemek için muayenesini yukarı taşıdı. "Şişlik nasıl?"

Ali'nin sersemlemiş gözleri onun bakışlarıyla buluşmak için yuvarlandı. "Artık iki kişi değilsiniz."

Suçluluk duygusu üzerine çöktü. "Özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Bizimle kavga ediyordun ve denize düşersen diye çok endişelendim-"

Onun bileğine dokundu. "Her şey yolunda. Gerçekten." Ali gülümsemeye çalışıyor gibi görünüyordu ama sonra yüzünü buruşturdu, bu hareket yüzünde hâlâ kabarmakta olan büyükçe şiş yumurtayı açıkça çekiştiriyordu. "Gizemli sesler tarafından denize çekilmektense bayılmayı tercih ederim."

Nahri elini onun kalbine götürdü. "İyileştirmeye çalışmamı ister misin-"

"Hayır." Parmakları anında kızın bileğinde sıkılaştı. "Beni iyileştirme. Hâlâ denizdeyken herhangi bir iyileştirme büyüsü yapmamız gerektiğini sanmıyorum. Sobek'in Nahidler hakkında söylediklerinden sonra olmaz. Yeni bir denizkızının senin hakkında bir şeyler öğrenmesini istemiyorum, özellikle de biz onların içinde yüzerken. diyarı."

Arkasına yaslandı. "Yani dün gece seni ele geçirenin Marid olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım maridlerdi ama beni ele geçirdiklerinden emin değilim." Ali titredi, alnında boncuk boncuk su birikti. "Marid beni göle götürdüğünde, Sobek anılarımı karıştırdığında, neler olduğunu biliyordum. *Saldırılarını* hissedebiliyordum. Dün gece öyle değildi. Tüm zaman boyunca kendimdim. Kendimi okyanusa atmak *istedim*. Al Mudhib ve adamlarını boğmak *istedim*. Onları yutmak istedim," diye fısıldadı, sesi hasta gibiydi. "Sana baktığımda sanki bir yabancıymışsın gibi hissettim." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki açık korku vücudunun her santimetrekaresinden buz akmasına neden oldu. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, Nahri."

Onun sesinin bu kadar korkmuş çıktığını hiç görmemişti ve Ali'yle birlikte *çok şey* yaşamışlardı. Nahri aniden Manizheh ona işkence ederken dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü, gözü dönmüş bir gulyabani sürüsünün altında kaybolurken haykırışını duydu.

Göğsüne hücum eden dehşete karşı keskin bir nefes aldı. "Bu artık deniz büyüsü yok demek. Ne denizde ne de kıyıya döndüğümüzde. Bir daha kullanma. Asla."

Ali iç çekti. "Savaştaız ve sahip olduğum tek güç bu."

"Önemli değil."

"Bu önemli. Bütün bir şehri-"

"*Fark etmez*. Daha fazla Marid'in beni öğrenmesini istemiyor musun? Ben de seni daha fazla ölüme sürüklemek istemiyorum. Savaşmak için başka bir yol bulacağız, tamam mı?" Yüz ifadesindeki isteksizliği hâlâ gören Nahri daha ısrarla ekledi. "*Lütfen*." Öne doğru eğildi, mürettebattan ödünç aldığı bir battaniyeyi Ali'nin bedeninin üzerine çekti ve omuzlarının etrafına sıkıştırdı. "Seni kaybetmek istemiyorum. Kaybedemem."

Verdiği yanıtta ki coşku Ali'yi şaşkına çevirmiş gibiydi. Nahri bu kadar yakinken, ince battaniyenin altındaki teninden yükselen buharlı sıcaklığı hissedebiliyordu. Tekrar gülümsemeye çalıştı. "Beni gerçekten borcundan hiç kurtarmayacaksın, değil mi?"

Bunun bir şaka olduğu belliydi ama Nahri kalbine tekme yemiş gibi hissetti. Adamın hasta ve zayıf bir halde gülümsemeye çalıştığını görünce kendini çaresiz hissetti.

Bu ona hazır olmadığı bir şey hissettirdi, sanki Nahri'nin ancak şimdi farkına vardığı bir yolda farkında olmadan birkaç adım atmıştı ve geri dönmenin bir yolu yoktu.

Hayır. Bunu yapma. Bir daha yapma. Şimdi olmaz.

Nahri ayağa fırladı. "Gidip biraz söğüt dikip dikemeyeceğime bakacağım havla," dedi, sesine zoraki bir profesyonellik katmaya çalışarak. İş, onun en sevdiği mesafe koyma tekniği. "Acına iyi gelecektir. Hayır, yapma. konuş-" diye ekledi, Ali ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Sadece dinlen. Doktorun emri."

Sonra kulübeden çıktı, kapıyı kapattı ve kulübeye yaslanıp gözlerini kapattı. Her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı. Kalbi lanet olası güvenilmez bir haindi, ama bu da iyiydi-Nahri onun aptalca, mantıksız dürtülerini görmezden gelme konusunda oldukça deneyimliydi. Gözlerini açtı, parlak, güneşli denizin görüntüsünün kafasını boşaltmaya yardımcı olabileceğini umuyordu.

Her şey yolunda değildi.

Su doğal olmayan bir şekilde durgundu, gökyüzünün kırık şeritlerini yansıtan soluk camdan düz bir ovaydı. Kırıktı, çünkü göz alabildiğine uzanan yosun kümeleri tropik suyu tıkamıştı; çürüyen bitki örtüsünün boğum boğum yumakları çatlak kabukları, çürüyen yengeçleri ve dişli balıkların ağarmış iskeletlerini hapsetmişti.

Nahri tuzlu havadaki ölüm kokusunu içine çekti. Deniz hakkında pek bir şey bilmiyordu ama iliklerine kadar bunun normal olmadığından şüpheleniyordu.

İçini öfkeyle karışık bir korumacılık dalgası yaktı. Güzel. Nahri öfkeyi bilirdi. Öfkeye güvenir, onu tercih ederdi.

"Seni öldüreceğim," diye uyardı nefesinin altından, okyanusa bakarak. Belki de Nahid mirasının ateş ve kükürt kısmına eğilmesinin zamanı gelmişti. "Onun için bir daha gelerseniz hepinizi öldürürüm."

"Bu tam da benim duymak istediğim türden bir aklıselim değil mi? gemimdeki insanlar." Nahri başını kaldırdığında Fiza'nın küçük kamaranın tavanına tünediğini gördü, elinde piposu tütüyordu. "Sevgilin nasıl?"

"O benim sevgilim değil," diye ısrar etti Nahri, sesindeki sıcaklıktan nefret ederek. "Bizi mi gözetliyordun?"

"Benim gemimse casusluk sayılmaz." Fiza sıırttı. "Benim gemim. Ne muhteşem bir ifade tarzı."

"Umarım mürettebat sana Al Mudhib'e olduğundan daha sadıktır."

"Bunu hayatımın amacı haline getirebilirim ve yine de asla Al Mudhib kadar piç olamam, bu yüzden iyi olacağımı umuyorum. Ama evet, seni gözetliyorum, o yüzden neden işleri kolaylaştırıp sorularımı geçiştirmenin daha zor olacağı bir yerde bana katılmıyorsun?"

Sorulardan kaçma konusunda ne kadar yetenekli olduğumu tahmin bile edemezsin. "Ali için biraz ilaç hazırlamam lazım."

"Henüz ölmediyse, birkaç dakika daha bekleyebilir."

Nahri ters ters baktı ama yukarı tırmandı. Ölümün deniz yosunu halısı dışında, kum gemisinin tepesi muhteşem bir manzara sunuyordu. Yelkenler sihirle parıldamıyor olabilirdi ama kehribar ve altından oluşan devasa kanopiler rüzgâra karşı çok güzeldi. En sağında, inci beyazı kumsallar ve yemyeşil palmyelerden oluşan bir sahil şeridi uzanıyordu.

Nahri yüzünü güneşin sıcaklığına doğru kaldırdı. "Bu çok güzel."

"Öyle," diye memnuniyetle kabul etti Fiza. "Çölün üzerinde uçmaktan hoşlanıyorum ama denizin de özel bir yanı var. Onu bir derede yarışmaya ve bir tekneyi ele geçirmeye zorlayabilecek birinin yanında olduğumuz için ne kadar şanslıyız."

"Belki de şanslı bir gelgitti."

"Şans, dünyanın adil olmadığı konusunda insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için kullandığımız bir peri masalı. Tehlikeli biri mi?"

"Bunu neden sordun ki?"

Fiza ona sert bir bakış attı. "Çünkü ben Ayaanle ile yelken açtım ve Bu toprakların sularında yaşayan iblislerle ilgili efsaneleri olduğunu biliyorum, bu efsaneler nadiren mutlu sonla bitiyor."

"Sıkılmış denizcilerin yaratıcı hikayeleri."

"Daeva, sana eşlik etmekten tahmin ettiğimden daha çok keyif alıyorum. Kanımı küçümsemek için yetiştirilmiş biri, ama sorumu yine geçiştirirseniz, Seni denize atacağım. Hatırlarsın, senin Prens dün gece siz onu bir kürekle bayıltana kadar kendine bunu yapmaya çalıştı. O yüzden tekrar soruyorum: Tehlikeli mi?"

Bilmiyorum. Ali'nin perili itirafı ve lanetli gözleri tekrar aklına geldi ve bu kez Nahri'nin kalbine dolan şefkat ve endişeyi inkar etmek mümkün değildi.

Soruyu geçiştirdi. "O tehlikeli değil. Sen ve mürettebatın için değil. Shefala hakkında size söz verdi ve bundan geri dönmeyecektir. O iyi bir adam."

"Marid'e yemin etmiş iyi bir adam mı?" Fiza Nahri'ye şüpheli bir bakış attı. "Denizci, hatırladın mı? İnsanların güç karşılığında onlara kanlarını feda ettiklerine dair eski hikâyeleri biliyorum. O hikâyelerde iyi adamlara pek yer yoktur."

"Ali asla böyle bir şey yapmaz," diye ısrar etti Nahri. "Her iki durumda da endişelenmene gerek yok. Sadece bizi Shefala'ya götür, sonra da altınlarınızı alın ve ellerinizi bizden çekin."

"Bir şey mi unuttun?" Fiza gömleğinin yakasını aşağı doğru çekerek derisinin altındaki demir yılan. "Bizden o kadar çabuk kurtulamayacaksın. Bu işin bitmesini istiyorum."

Damganın görüntüsü Nahri'nin ürpermesine neden oldu. "Bunu koydurmayı gerçekten sen mi seçtin?"

"Evet."

"Neden?" diye sormadan edemedi.

"Çünkü on yıl boyunca bir kum gemisinde tayfalık yapmak bulunduğum yerden daha iyi geliyordu."

"Daevabad?"

Fiza başını salladı. "Hayır. O zamanlar Daevabad'da yaşamıyordum. Çocukken şehirden çalınmışım."

Nahri başladı. "*Çalıntı mı?*"

"Evet, çalıntı. Bu kadar şaşırmana gerek yok. Belki sarayda, ama bu Shafit'in başına her zaman gelir. Safkanlar kendi çocuklarıymış gibi göstermek için bebekleri kaçıırırlar. Daha büyük olanları kaçıırırlar. ve sonra onları köleliğe zorluyorlar. Çoğu Daevabad'da kalıyor. Ben bir istisnaydım. Kendime ait nedenlerden dolayı."

Nahri kendini kelimeler bulmakta zorlanırken buldu. Daevabad'da böyle şeyler olduğunu biliyordu ama bunu daha kötü bir kadere alternatif olarak boynuna demir taktırmayı seçen bir kadının ağzından duymak gerçeğin sert bir tokadıydı.

"Özür dilerim Fiza," dedi sonunda. "Gerçekten."

"Ben de öyleyim." Fiza omuz silktilti. "Sonunda onlar da öyle oldu. Al Mudhib'in ekibiyle ters düştüler ve ben de ilk fırsatta onlara sırtımı döndüm."

Yakasını geri çekmişti ama Nahri kendini hâlâ Fiza'nın boğazına bakarken buldu. "O damgayı senden çıkaracağım, söz veriyorum. Bir yolunu bulacağım, sihirli ya da değil." Tereddüt etti. "Eğer Ali ve ben Daevabad'a varırsak, sen de bizimle gelebilirsin. Eğer ailen varsa-"

Fiza irkildi. "Bunu henüz bilmiyorum." Dizlerini göğsüne çekerek daha genç görünüyordu. "Ama Nahid'in acımasına ihtiyacım yok. Halkınızın 'kirli kanlar' hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

"Düşündüğüm gibi değil."

"Neden? İnsan dünyasında büyüdüğünüz için mi? Sözde bize benzemekle lanetlendiğin için mi?" Fiza homurdanarak piposundan bir nefes çekti.

"Hikâyeni duydum."

Nahri'nin boğazı aniden düğümlendi. "Benim hikayemi bilmiyorsun."

"Ah, evet. Zavallı küçük zengin kız. Scourge tarafından sokaklardan toplanmış ve Daevabad'a götürülmüş. Hangisi daha zordu, prenses olmak mı yoksa yakışıklı bir emirle evlenmek mi?"

"Ben prenses değilim, ben bir Nahid şifacısıyım," diye tersledi Nahri.
"Ve bu konuda bir şafit."

Fiza piposunu düşürdü. Çatıdan düştü ve güverteden aşağı yuvarlandı.

Fark etmemiş gibi görünüyordu. "Saçmalık. Daevalar insanlara yaklaşmaz." "Tanrı aşkına neden böyle bir konuda yalan söyleyeyim ki?"

Nahri

Altı yıl boyunca sıkı sıkıya tuttuğu sırrını sonunda bırakmıştı ve şimdi Fiza ona inanmıyor muydu? "Halkım gerçeği öğrenirse ne yapar biliyor musun?"

Korsan ağzı açık kaldı. "Bekle, doğruyu mu söylüyorsun? Sende insan kanı mı var? Ve kimse bilmiyor mu?"

Seni aptal, ne yapıyorsun? Ama garip bir şekilde Nahri rahatlamış hissetti, bu küçük rahatlamayla neredeyse başı dönüyordu. "Ali biliyor."

"Yastık muhabbeti mi?"

"Birini denize itebilecek tek kişi sen değilsin."

"Senin de sivri uçların yok mu?" Fiza ıslık çaldı. "Bir Nahid Şafit. Lanet olsun, ne skandal."

Nahri'nin başı çarpmaya başladı. "Evet," dedi güçsüzce, başı dönmekten midesi bulanmaya başlamıştı. "Farkındayım."

"Peki neden *bana* söylüyorsun? Benim bir suçlu olduğumu biliyorsun, değil mi? Skandal bilgiler satıyoruz."

Nahri neden Fiza'ya anlatıyordu? Daha yeni Ali'ye güvenlik konusunda bir ders vermişti ve şimdi burada, en tehlikeli sırrını daha da tehlikeli bir sırra döküyordu.

Tehlikeli biri.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sanırım seni kendime yakın buluyorum." Sonra düşünerek omuz silktilti. "Yine de sanırım başkalarına karşı dürüst olmak için iyi bir sınavsın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yalan söylüyorsun desem kimse bir suçluya inanmaz." Fiza onun omzuna vurdu. "Kilitleri açan sendin, değil miydin?" Nahri alaycı bir gülümsemeyle karşılık verince Fiza güldü. "Rüzgârın yönü değiştiği anda bana sırt çevireceğinden endişelenmesem sana mürettebatımda yer vermeyi teklif ederdim."

"Annem Daevabad'da masumları katletmiyor olsaydı, teklifini kabul etmek isteyebilirdim. Ama geri dönmek zorundayım. Doğru olan bu.

Yapılacak şey."

"Yapılacak en doğru şey nedir?"

"İnanın bana, öğrenmek istemezsiniz."

21

Dara

Yaradan onu affetsin, Muntadhir al Qahtani haklı olabilirdi.

Dara, taht odasında birbirleriyle yarışan, pirinç ses çıkarıcıları sallayan ve maytaplar sallayan heyecanlı bir grup çocuğu atlattı.

Onların ardından bir gösteri topluluğu geliyordu; elleri üzerinde ya da ayaklıklar üzerinde yürüyen akrobatlar ve saç örgüleri havada şangırdayarak dönen kara gözlü güzeller. Parlak ipekler giymiş, Dara'nın yıpranmış ordusuna yetecek kadar mücevher takmış adamlar bir araya toplanmış gruplar halinde şamatayla gülüyor, yeşim taşından yapılmış pahalı şarap kadehleri boncuklu minderlere sığıyordu.

Hayatının rotasından çıktığı taht odası tanınmaz haldeydi; tarihin ağırbaşlı havası yerini, Dara'nın çok geçmeden aralarında sert bakışlı yaşlılardan oluşan müthiş bir duvar örmüş olan dindar hanımlara uygun olmayacağından şüphelendiği görkemli bir ziyafete bırakıyordu, Evlenme çağındaki kızlar ve aşık genç erkekler. Bir köşede, bir masal anlatıcısı, boyalı fonlara yerleştirilmiş göz alıcı kuklalarla, gözleri fal taşı gibi açılmış bir grup genci eğlendiriyordu. Yeşil madeni para gözlü tahta bir okçu gören Dara yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü.

Yine de bu, yüzyıllardır hayalini kurduğu türden bir sahneydi. Daeva Havayı müzik dolduruyordu, sözleri ve ritimleri onun zamanından bu yana değişmiş olsa da hala tanınabilir şarkılar ve yüzlerce kişiyi doyuracak bir ziyafet hazırlanmıştı, bakır tabaklar ve oyma kuvars kaseler doğu duvarının tüm uzunluğu boyunca uzanan parlak akuamarin bir kumaşın üzerine yerleştirilmişti. Kalabalığı vahşi bir rahatlama atmosferi kaplamıştı.

Tabii ki rahatladılar. Şehrin geri kalanı korku içinde açlıktan ölüirken, zenginler bir kez daha dans edip ziyafet çekiyor. Dara bu küçük kutlama işaretinden keyif almadan edemese de, etrafındaki gülen Daeva soylularının bir zamanlar Ghassan'ın önünde, şimdi Banu Manizheh'e sundukları gülümsemeyle eğildiklerinden şüpheleniyordu. Bu sıradan insanlar için bir bayram değildi.

Kabilelerinin insanları: bu çok güzel bir rüşvetti - tüm insanlar arasında Muntadhir tarafından tasarlandı - Kahtaniler için yanaşan soyluları ikna etmek için

desteklerini Banu Nahida'ya vermeleri gerektiğini söyledi.

Sihrin yokluğu da tedirgin ediciydi. Her ne kadar Dara elinden geleni yapmış olsa da -mücevher parlaklığında fenerlerin tepelerinde süzülmesini ve duvarlara tırmanıp sürekli açan, parfümlü yaprakları yere ve misafirlere yağan tereyağı yumuşaklığında güller- daha fazlası olmalıydı ve halkı için bu kadar önemli bir şeyin ellerinden alındığını görmek ürkütücüydü.

Süleyman'ın gözü, işte bu yüzden insanlar sana düşünceli diyor.

Yüzüne daha hoş bir ifade vermeye zorlayan Dara, aniden sarhoş olmak için ani bir istek duyarak ve şarabın, zar oyunlarından başlarını kaldırıp şaraplarını kimin çaldığını görmek için itiraz eden ağızları kapanan inci giysili asilzadelerden oluşan bir gruba ait olduğunu pek de umursamadan, kendisine en yakın mavi cam şişeyi aldı.

Uzun bir yudum alan Dara, tören kıyafetlerini giymiş ve yanında Kaveh olduğu halde ısıltılı shedu tahtında oturan Manizheh'i incelemek için arkasını döndü. Uzun bir insan kuyruğu onları selamlamak için bekliyordu.

Onu görünce daha fazla endişeye kapıldı. Manizheh, Muntadhir'le çalışmasına razı olmuştu -şaşırmış ama hoşnut görünüyordu- ama onu henüz saraya davet etmemişti ve onu görünce

Şimdi, asil ve kutsal Nahidlerin mükemmel bir portresi olan Dara, bunu bir daha yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Seyrek dağ kampında birlikte geçirdikleri, acımasız kışları atlattıkları ve daha az kanlı bir fethin hayalini kurdukları yıllar birdenbire çok uzak göründü. Dara, Manizheh'in en kötü halini görmüştü; itaatsizliğini bir kenara bırakın, her şeyin gerçek bedelinin hoş karşılanmayan bir hatırlatıcısı olmalıydı.

Bu gösteri. Eğer akıllıysa, Manizheh'in ihtiyaç duyulana kadar saklayacağı silah.

Ama Dara artık sadece bir silah olmak istemiyordu. Şarap damarlarında hoş bir uğultuyla dolaşırken ona katılmaya karar verdi. Sırada bekleyen soyluları görmezden gelerek, halının üzerinde secdeye kapandı. "Ateşler sizin için ısıltı ısıltı yansın leydim."

"Ve senin için, Afşin," dedi Manizheh, sesi sıcaktı. "Lütfen ayağa kalkın."

Öyle yaptı ve Kaveh'in, Dara'nın tuniğinin kıvrımlarına gizlemekte pek de başarılı olamadığı şarap şişesine ters ters baktığını gördü.

Büyük Vezir kaşlarını kaldırdı. "Muntadhir'le ortak olmayı gerçekten benimsemişsin."

"Bırak onu Kaveh," diye çıkıştı Manizheh. "Afşin'imizin burayı defalarca devriye gezdiğinden hiç şüphem yok." Dara, peçesinin parıldayan kumaşının arasından bir gülümseme olabilecek bir şey yakaladı. "Ve hepimiz bir gece için mola verebiliriz."

Haftalardır ona söylediği en nazik şeydi bu ve her şeye rağmen Dara'nın kalbinde bir ışık yandı. "Teşekkür ederim leydim," dedi saygıyla. "Umarım siz de eğleniyorsunuzdur."

Manizheh hizmetlilere bekleyen konukların sırasını beklemelerini işaret ettikten sonra kendisine döndü. "Misafirlerimizi sıcak bir ortamda ağırlamak eşsiz bir deneyim.

Beni hapseden kralların ellerini öptüğünü bildiğim insanlara hoş geldiniz diyorum. Ama sarayda yeniden kahkahalar duymak güzel." Bakışları masal anlatıcısının etrafını saran çocuklara kaydı. "Belki de tüm bunlardan hâlâ iyi bir şeyler çıkarabiliriz."

İyimser sözlerine rağmen sesi melankolikti. Manizheh belli ki Daevabad'a dönmenin, kırık dökük, kanlı bir şehri elinde tutmak için mücadele etmek yerine bir kurtarıcı olarak gelip çocuklarına kavuşmanın sessiz hayallerini kuruyordu.

Dara dikkatle söze girdi. "Çocuklarınızdan başka haber var mı?"

Manizheh'in yüz ifadesi düştü ve Kaveh ona bakarak cevap verdi. "Vecid ve Cemşid hakkında da aynı söylentiler var, hepsi de birbiriyle çelişiyor. başka bir şey. Bazıları Wajed'e Tukharistanlıların güvenli geçiş izni verdiğini söylerken, diğerleri Am Gezira'da asker topladığını ya da Ta Ntry'ye gitmek üzere çalıntı bir insan gemisine bindiğini söylüyor." Başını salladı ve Manizheh'in elini sıkmak için uzandı. "Hangisinin doğru olduğunu söylemek imkânsız. Nahri ve Alizayd hakkında ise hiçbir şey yok."

Dara, "Henüz çok erken," diyerek umudunu korumaya çalıştı. Manizheh sessizce başını salladı ama onun gözlerindeki endişeyi fark etmedi.

Ya da Kaveh ile aralarındaki açık sevgi gösterisini. Manizheh insanların evlenmemiş Banu hakkında ne düşüneceğini umursamıyor gibiydi. Nahida büyük vezirle aynı yatağı paylaşıyordu ve bu onu biraz endişelendiriyordu. Dara bir politikacı değildi, ama o bile bunun daha fazla olabileceğini biliyordu.

Manizheh'in halihazırda kendi kampında olmayan biriyle evlilik ittifakı kurması pragmatiktir.

Ayrıca böyle bir şey söylemesine de imkân yoktu, hem de onun gözüne girmeye yeni başlamışken.

"Muzaffer fatihlerden gülümseme yok mu?"

Dara, Muntadhir'in arkasından gelen alaycı sesiyle irkildi ama arkasını dönerken dilini tuttu.

Bunu yaptığına hemen memnun oldu, çünkü Muntadhir yalnız değildi; yanında üç Daeva arkadaşıyla birlikte duruyordu. Hepsi de zengin giyinmişti ama emir göze çarpıyordu. Odadaki tek Geziri olan bu adam, omuzlarına yıldızsız bir gece oturmuş gibi görünen simsiyah bir cübbe ve inci süslemeli, rakik bir açıyla tutturulmuş parlak mavi bakır bir sarık giymişti. Beline desenli ipek bir kuşak bağlanmış, altına da bir hançer sokulmuştu.

Dara, "Silahınız olabileceğini söylediğimi hatırlamıyorum," diye uyardı.

Muntadhir ona tehlikeli bir gülümsemeyle baktı ve Manizheh'e dönerek kalbine ve alına öyle nazıkçe dokundu ki, birkaç hafta önce bir zindanda karşı karşıya geldiklerini hayal bile edemezdi. "Selam olsun sana Banu Manizheh. İzin verirseniz sizi birkaç arkadaşım ile tanıştırmak isterim."

Manizheh'in öldürdüğü kralın oğlunu selamlaması da daha az nazık değildi. "Eğer diğer kabilelerle görüştüğünü söylediğin yoldaşların onlarsa, elbette . . ." Manizheh gruba ilerlemelerini işaret etti. "Ateşler sizin için ısı ısı yansın beyler."

Muntadhir onları takdim ederken adamlar parmaklarını yumuşak bir uyumla birleştirerek eğildiler. "Tamer e-Vaigas, Sourush Aratta ve Arta Hagmatanur . . . Banu Manizheh e-Nahid ve Darayavahoush e-Afshin'i iyi tanıdığınıza eminim."

Vaigas. Dara şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Tanıdık bir isim. "Emrimde bir Vaigas vardı. En yakın danışmanlarımdan biriydi," diye ekledi uzun zaman önce ölen arkadaşını hatırlayarak. "Bizvan. Mızraklı bir iblisti. Zeki bir taktikçiydi. iyi."

Tamer'in yüzü hayranlıkla parladı. "Ben onun soyundanım," diye bağırdı. "Çocukken isyanda senin yanında savaştığını duymuştum ama bunun sadece bir hikâye olabileceğini düşünmüştüm."

"Hiç de hikâye değil." Dara sırtıttı, Bizvan'ın çocuk doğuracak kadar uzun süre hayatta kaldığını öğrendiği için mutluydu - her ne kadar soyundan gelenler Qahtani'nin yanına akın etmişti. Dara gençleri alkışladı.

adamın omzuna vurdu, neredeyse onu deviriyordu. "Neden orduma katılmadın? İyi bir savaşçı soyundan geliyorsun!"

Zoraki bir kahkaha atmadan önce Tamer'in yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Belki bin yıl önce. Bizvan'ın mızrağı misafir odamızın duvarında asılı. Biz artık tüccarız." Manizheh'e geri döndü. "Beni bu gece buraya getiren de bu. Ailemin önde gelen Agnivanshi tüccarlarından bazılarıyla derin bağları var; Sourush ve Arta"-diğer Daevalara başıyla işaret etti-"Tukharistanlılarla. Şehirde sıkışıp kalanlar onlara ulaşmaya başlıyor. Bunu alenen yapmaktan korkuyorlar ama ben umut olduğuna inanıyorum."

"O zaman sizinle tanıştığıma daha da sevindim." Manizheh eliyle Altındaki minderlere. "Otur." Gözlerinde bilmiş bir bakışla Dara'ya baktı. "Neden adamlarınla birlikte kutlamıyorsun? Soyluların eğilmesini izlemek bana akşamınızı geçirmek isteyeceğiniz bir yol gibi geldi."

Yaratıcıya şükürler olsun. Dara ellerini kutsamak için bir araya getirdi. "Merhametiniz takdire şayandır."

Şarap şişesinden bir yudum daha aldığında neredeyse görüş alanından çıkmıştı. "Mızrağını duvar dekoru olarak kullanıyorlar," diye mırıldandı kendi kendine, sarhoş olma arzusu etrafındaki zengin züppelerden duyduğu her kibirli sahte kahkahayla daha da derinleşiyordu. Süleyman'ın gözü, arkadaşları neredeydi?

Sonunda onları taht odasının arka tarafına yakın bir eyvanda, yastıklara uzanmış ve Dara'nın ulaşmayı umduğu sarhoşluk halinde buldu.

"Afşin!" Güştap dengesizce ayağa fırladı. "Görevde değiliz, yemin ederim." "İyi, ben de değilim." Dara elindeki şarap şişesini Güştap'a fırlattıktan sonra yandaki minderlerden birine çöktü. "Sakin ol," diye ekledi, Gushtap'ı yatıştırmaya çalışarak.

savaşçıların gergin ifadeleri. "Hepimiz bir gece dinlenebiliriz ve oradaki süslü insanlardan bıktım usandım."

İrtemiz zayıf bir gülümseme sundu. "Okçu olduğumu söylediğimde bir adamın nefesi kesildi." Görünmez bir inci dizisini kavradı. "*Ama nasıl olur da*

Yay çekebilir misin? Biçiminiz sizi engellemiyor mu?" Gözlerini devirdi. "Eğer gözlerini *formumdan* ayırmazsa, ona bir ok saplayacağımı söyledim. göt."

Bu muhtemelen Dara'nın azaltması gereken bir dildi ama ne yazık ki Manizheh sorumluluklarından vazgeçmişti. "Benimkilerden birini alabilirsin," diyerek şarabını Güştap'tan geri aldı. "Nasıl hissediyorsun bu arada? Bacağın ve kolun iyileşti mi?"

"Banu Manizheh zaman alacağını söylüyor ama en azından hayattayım.

Teşekkürler

Sen," diye ekledi, duyguları sesini kalınlaştırarak. "Sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum, Afşin. Sen ortaya çıkmasaydın Gezirilerin benim için hoş bir kader düşündüklerini hayal bile edemiyorum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz," diye ısrar etti Dara. Hepsine baktı, Daevabad'a varacaklarından emin olmadığı zamanlarda kuzey Daevastana'nın donmuş ormanlarında eğittiği savaşçılara. İstila her ne kadar korkunç bir şekilde yanlış gitmiş olsa da, ilk yetiştirdiği savaşçılar arasındaki bölünmeyi hafifletmişti.

askerler ve kendisi. Bir güven vardı, birlikte bağ kurmuş ve birlikte yas tutmuş olmanın getirdiği bir yoldaşlık. "Sizler benim kardeşlerimsiniz, anladınız mı? Birbirimiz için yaptığımız şey bu."

İrtemiz gülümsedi ve fincanını kaldırdı. "Nahidlere."

Dara şişesini kaldırdı. "Daevalara," diye düzeltti, kendini asi hissederek. Şarabın geri kalanını da içti, başı sonunda dönmeye başlamıştı. "Size katılabilir miyiz?"

Yukarı baktı. Bir çift dansçı ana gruptan ayrılarak sarhoş savaşçılardan oluşan grubuna yaklaşmış, bir dalga üzerinde süzülerek ilerliyordu. parfüm ve çınlayan çanlar.

"Süleyman'ın gözü," diye fısıldadı Guştap, siyah gözleri kocaman açılmıştı. Dara onu suçlayamazdı: dansçılar oldukça etkileyiciydi - o kadar etkileyiciydi ki, tam dudaklarını geliştirmek için büyü kullanmadıklarına inanmak zordu

gülümsemeler ve kalın mürekkep siyahı örgüler. Boyunlarında ve bileklerinde bir düzine geline yetecek kadar altın vardı, kulaklarından safirler göz kırpyordu.

Guştap'ın aksine, bir çiftçinin oğlu olan ve ilk çeyrek asrını henüz geride bırakan Dara, Daevabadi dansçılarına yeterince aşınaydı ve kadınların grubunun cüzi teklifleri karşısında muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaklarını biliyordu. Yine de onları kibarca selamladı.

"Ateşler sizin için ıslıl ıslıl yansın, hanımlarım. Arkadaşlığımıza ve şarabımıza hoş geldiniz, ancak korkarım ki dışarıdaki erkeklerin maddi takdirini karşılayamayız."

Gushtap ona ihanet sınırında bir bakış attı.

Ancak Dara'nın sözleri dansçıları caydıracak gibi görünmüyordu. Yakut güllerden oluşan göz kamaştırıcı bir yaka takan ilk kadın öne çıktı.

"Altın için bol bol dans ettim," diye cevap verdi, bakışları onunkilere kilitlenerek. "Ama kabilemin kurtarıcıları için asla."

Biraz sarhoř olan Dara belki de fazla dűrűst konuřtu. "Biz bu muyuz?"
"Kendinize bűyle diyorsunuz, deęil mi?"

Kadının gözlerindeki meydan okumadan -ve Guştap'ın gözlerindeki yalvarıştan- etkilenen Dara başını eğerek diğer kadının taşıdığı uzun boyunlu lavtayı işaret etti. "O zaman onur duyarız."

Dara hayatında kadının dönmeye başladığı andan itibaren son derece yetenekli olduğunu anlayacak kadar dans görmüştü. O kadar hassas ve zarif hareket ediyordu ki gözlerini kaçırmak imkânsızdı ve adamlarına iyilik olsun diye evet demiş olsa da Dara, kadın şarkı söylerken kendini büyülenmiş ve biraz da duygulanmış buldu; mücevherlerle süslü parmakları Havadaki desenler bir aşığın yanağının nazık kıvrımını ve gözyaşlarının düşüşünü aydınlatıyor gibiydi. Sesi çok güzeldi, şarkı sözleri her zaman öyleydi: aşk, kayıp ve ezici kalp kırıklığı.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle sözlerini bitirdiğinde. "Çok güzeldi. Böyle bir performans sergilemeyi öğrenmek bir ömür sürmüş olmalı."

"Sanırım okçulukta ustalaşmak için gereken süreden daha az değil," diye yanıtladı alaycı bir gülümsemeyle. "Etkisi daha hoş olsa da."

"Şarkılar hep hüznüyle olmaz. Aşkın daha mutlu olması gerekmez mi?" Güldü, hoş, çınlayan bir kahkaha, şarapla birlikte, Dara'yı biraz kızdırdı.

"Şairler bu tür aşklar hakkında şarkı yazmazlar. Trajedi daha iyi bir masal olur." Bakışlarını onunkilere dikti, yüz ifadesine cüretkârlık girmişti. "Yine de beni sarayda bir tura çıkarırsan, sana daha tatlı bir şarkı söyleyebilirim bir tane."

Artık sadece kıpırdanma yoktu. Omurgasında bir şimşek çaktı, *çok* uzun zamandır hissetmediği türden bir acı. Dara iki kez hayata döndürülmüş olabilirdi ama her ikisinde de yeni formlara bürünmüştü, hiçbir zaman tam olarak ona ait hissetmediği bedenlere. Dürtüleri seyrekleşmişti ve insan efendileri tarafından yüzyıllar boyunca bu şekilde kullanılmış ve istismar edilmiş olabileceğine dair korkunç şüphesi onu çok az arzuyla baş başa bırakmıştı.

Nahri'yi arzuluyordun. Dürüst olmak gerekirse, kötü bir şekilde. Onca yıl yalnız kaldıktan sonra, parıldayan siyah gözleri ve sivri diliyle güzel bir kadının aniden ortaya çıkması -ki Dara'nın nehirlerde yıkanması ve onun yanında uyuması hakkında ne düşündüğünü umursamadığı belliydi- onu rutininden çıkarmış ve onu arzulamıştı; geceleri, ertesi sabah onunla göz göze gelmekten zaman zaman utanmasına neden olan fanteziler kuruyordu.

Ama şimdi o ve Nahri karşı taraftaydı, ikisi de seçimlerini yapmışlardı.

Ve Dara bu gece suçluluk duygusu içinde kıvranmıyordu. Güzel dansçıya baktı ve bir anlık sarhoş pervasızlığı onu tüketti. Kısa süreliğine de olsa kendini yeniden ölümlü hissetme şansının tadını çıkararak bunu kucakladı.

Onun uzattığı eli tuttu. "Çok memnun olurum."

Dara'nın dansçının gerçek niyetiyle ilgili şüpheleri varsa bile, ikisi koridora girdikleri anda ortadan kalkmıştı. Koridor bomboştu, tek ses uzaktaki şölen ve ikilinin zor nefes alışlarıydı. Kadın onu kendine doğru sürükledi, ağzı ve elleri profesyonel bir hızla hareket ediyor, adamın şehvetten başını döndürüyordu. Gergin olmak için zamanı yoktu, vücudu tanıdık ritme geri dönüyordu.

"Senin odan mı?" diye nefes nefese kaldı adam boğazını öperken.

"Çok uzak." Dara onu gölgelerin içine çekti ve sonra duvara yaslayarak eteklerini kalçalarına doğru itti. Bu haddini aşma hareketi onu heyecanlandırdı. Onun zamanında bir Afşin askeri Nahid sarayının kutsal salonlarında dans eden bir kızla yakalansaydı, kırbaçlanırdı. Bu kadar dikkatsiz ve düşüncesiz bir şeyi bir kenara bırakın, kendine bir parça zevk bile vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, Dara haykırarak bacaklarını onun beline doladığında daha hızlı hareket etti.

İşlerini bitirdiklerinde iç çekti ve kaşlarını onunkilere bastırdı. "Daha tatlı, değil mi?"

Dara titrek bir nefes aldı, vücudu hâlâ titriyordu. "Evet." Onu tekrar yere yatırdı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmek mi?" Kadın güldü. "Ne için, seni güzel, trajik adam? Şu anda Daevabad'ın yarısı beni kıskanıyor."

"Normal hissetmeme izin verdiğin için," diye mırıldandı. "Kısa bir süreliğine de olsa."

Eteklerini fırçalayarak gülümsedi. "O zaman rica ederim. Bir gün torunlarımı, büyük Darayavahoush'u normal hissettirdiğim gecenin hikayeleriyle skandallaştırmayı dört gözle bekliyorum."

Duvara yaslandı, kendi kıyafetlerini düzeltti, az önce kendini bu kadar kaptırdığı için biraz skandal yaşadı. Birkaç dakika içinde kıza hiç dokunulmamış gibi görünüyordu ve adam bu beceriye hayret etti.

"Muntadhir için çalışmak nasıl bir şey?" Dara bilerek sordu.

Sadece bir an tereddüt etti ve sonra göz kırptı. "Asla sıkıcı değil, bu kesin."

"Böylesine yetenekli bir tanıdığım bana gönderdiği için onur duydum. Ve vaat edilen tatlılığın kaburgalarımın arasında demir bir bıçak olmamasına sevindim."

Dansçı, boynuna astığı çiçekli mücevherlerden birkaçını çevirdi. "Ancak sınıftaki pek çok erkekle aynı kusura sahip."

"Neymiş o?"

"Kadınları küçümseme eğilimi. Özellikle de sıradan olanları." Gözlerini tekrar adamın gözlerine dikti, bakışlarında yeni bir sertlik vardı. "Elimizdeki madeni paralar ne olursa olsun vatansever olabileceğimizin farkına varamamak."

"Eğer bu bir uyarıysa, bunu iletmek için çok ilginç bir yol seçmişsiniz."

"Sürecin tadını çıkarabileceğimi düşündüm. Ama hayır, benim bir Uyarı, Darayavahoush. Keşke yapsaydım. Sana söyleyebileceğim tek şey onun bir

Tehlikeli bir adam. *Çok* tehlikeli biri. Yakışıklı ve çekici ve o kadar açık ve cömert seviyor ki insanlar bunu fark etmiyor. Ama o her yönüyle Babasının oğlu ve eğer emir Ghassan'ın korkuyla kazandığını ikna yoluyla kazanırsa, inanın bana sonuçları da aynı derecede ölümcül olacaktır."

Kalan tüm coşku kayboldu. "Muntadhir Daevabad'ı önemsiyor gibi görünüyor.

İnşa etmekte olduğumuz küçük istikrarı da mahvetmeyeceğinden eminim."

Bir adım öne çıkarak adamın yüzünü kucakladı. "Haklı olman için dua ediyorum." Başparmağını Dara'nın alt dudağının üzerinde gezdirdi, yüz ifadesi kederle buruşmuştu. "Senin hakkında binlerce şarkı söyleyecekler."

"Üzgün olanlar mı?"

"Onlar en iyisi." Arkasını döndü. "Ateşler senin için ıslıl ıslıl yansın, Darayavahoush e-Afshin."

İçini kaplayan kasvetten kurtulmaya çalışan Dara, "Bana adını söylemedin," diye seslendi.

"Hayır, yapmadım." Arkasına baktı. "Biz sıradan kadınlar yanmaya devam etmeden sıcaklığın tadını çıkaracak kadar akıllıyızdır."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve Dara onu bir daha asla göremeyeceğinden emin bir şekilde gidişini izledi. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu akşamın pek de böyle geçeceğini hayal etmemiştii.

Muntadhir'le ilgili sözlerini tekrar gözden geçirdi. Hesapçı emire güvenilemeyeceği yeni bir bilgi değildi ama Dara onun Daevabad'ın iyiliğini düşündüğüne inanıyordu ve hiçbir kabileler arasında bir iç savaş çıkmasını istemiyordu. Yine de, belki de şimdi Daeva soylularıyla tanıştıktan sonra Muntadhir'i dışarı çıkarma vakti gelmişti.

Dara'nın kafası karıştı. Yaratıcı, şu anda düşünmek istediği şey bu değildi. Şarap damarlarında vızıldıyor, vücudu hâlâ karıncalanıyordu. Dara bunu

Kara kara düşünen Afşin'in, pek çok hayatı sona erdirmekten ve korumaktan sorumlu Bela'nın kisvesini yeniden üstlenmiş gibi hissediyordu. Bir an için

Adamlarına yeniden katılmak istiyordu ama komutanları aralarında olmazsa daha iyi vakit geçireceklerini biliyordu. Yine de ahırların yanında tuttuğu küçük, hüzünlü odaya çekilmeye hazır değildi.

Duvardan uzaklaştı. Uzakta kıvrıla kıvrıla uzanan boş koridorun soluk taşı, mermer paravanlardan süzülen ay ışığıyla desenlenmiş, davetkâr görünüyordu ve Dara'nın içinde aniden yürüme isteği uyandı. Parmaklarını şıklatarak tanıdık bir kadeh hurma şarabı getirdi ve tatlılığının tadını çıkararak bir yudum aldı. Muntadhir'in züppeliğinin canı cehenneme. Bu, emirin tercih ettiği o pahalı üzüm şarabından çok daha iyiydi.

Dara çok fazla sendelememeye çalışarak yürüdü ve içti. Parmaklarını solmuş fresklerin ve yıkık sıvaların üzerinde gezdirirken adımları yerde çınlıyordu. İleride gölgeli bir giriş kapısı onu çağırdı ve durdu, garip konumu onu şaşırttı - yarı gizli ve çok daha büyük kapılarla çevrili. Kemerin serin mermerine dokundu.

Her şey cehenneme dönmeden önce burası büyümlü olmalıydı. Basit bir büyü bu girişi oldukça iyi gizleyebilir ya da ona sıkıcı, donuk bir kapı görünümünü verebilirdi - baktıkça görmenin zorlaştığı türden.

Meraklanan ve yapacak daha iyi bir şeyi olmayan Dara içeri girdi.

Dara en az bir saat gibi gelen bir süre boyunca yürüdü, bir avuç dolusu alevler onu terk edilmiş koridorlar ve ufalanan taş basamaklardan oluşan bir labirente götürdü. Yollar uzun süredir bakımsızdı, toz yeterince yoğundu, öyle ki buradan biri geçseydi ayak izleri kalırdı. Düzinelerce örümcek ağını bir kenara itti, bu hareket sıçanların sıçramasına neden oldu.

Hava kötüleştiğinde, taşlar yosun tutup kayganlaştığında, Dara kararlarını sorgulamaya başladı. Burada kaybolursa, hurma şarabının ona yardımcı olmayacağını düşünerek içmeyi bırakmıştı. Ama halkı onun üzerinde ziyafet çekip kutlama yapıyordu, hâlâ o çok misafirperver dansçının izini sürebilirdi ve o bunun yerine perili bir sarayın küflü bodrum geçitlerinde bir önsezinin peşinden gitmeyi mi tercih ediyordu? Bunlar akli başında bir adamın yapacağı şeyler değildi.

Koridor, lentosu ancak omuzlarına kadar gelen bir çift alçak, kirli kapıyla son buluyordu. Elindeki alevleri kaldıran Dara, kapıları incelemek için diz çöktü. Dügme ya da çekmece yoktu ama yaklaşık eli büyüklüğünde yuvarlak bir bakır panelin parıltısını seçebiliyordu.

Bir kan mührü. Geziriler onları çok severdi. Belki de bu gizemli yeri inşa eden Nahidler değil, Qahtanis'ti.

Kapıları tekmeleyerek içeri girdi. Girişin küçüklüğü aldatıcı olmuştu, çünkü Dara içeri girer girmez odanın muazzam olduğunu ve bir avuç alevini kasvetle yuttuğunu fark etti. Havada nahoş bir tını asılı duruyordu ve Dara alevlerini düzinelerce ateşli top halinde dışarı gönderirken burnunu kırıstırdı. Tavan boyunca dans ettiler, aydınlık düzensiz dalgalar halinde yayıldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaradan merhamet etsin," diye fısıldadı. Mağara ölümlerle doluydu.

Özenle hazırlanmış taş lahitler ve kaba tahta kutular. Dört kişinin sığabileceği tabutlar ve çocuklar için yapılmış küçük tabutlar. Bazıları iyi korunmuş görünürken, diğerleri kararmış kemik parçalarını ortaya çıkararak toz haline geliyordu.

Dara'nın midesi bulandı. Tüm cinler ve Daeva'lar ölümlerini öldükten sonraki birkaç gün içinde yakarlardı, bu onların ilk atalarından kalan tek gelenektir. Onlar ateşten yaratıklardı, kendilerini doğuran alevlere geri dönmeleri gerekiyordu. Qahtanilerin gizli bir mahzen inşa etmeleri için ne gibi bir sebepleri olabilirdi? Bu yasak büyüün, ifritlerin uyguladığı türden bir kan büyüünün işareti miydi?

Git buradan. Burayı hemen terk edin ve mühürleyin. Dara aniden, burada her ne varsa gömülü kalması gerektiğinden son derece emin oldu.

Ama bir yanı hâlâ ilk Afşin'di, düşmanlarının açıkça saklamaya çalıştığı bir sırdan uzaklaşamıyordu.

Korkusu giderek artan Dara, kurşun mühürlü parşömenlerin bulunduğu rafın yanındaki alçak masaya yaklaştı. Parşömenlerin kendisi onu hiçbir yere götürmedi-Dara bırakın Geziriyye'yi, kendi dilini bile okuyamıyordu. Bir parşömeni kenara fırlatarak diz çöktü. masayı inceledi ve bir dizi küçük çekmece keşfetti. Bir tanesini sallayarak serbest bıraktı ve yumuşak ahşap tablayı kırdı.

İçinde tek bir şey vardı: pürüzsüz bakır bir kutu. Dara kaşlarını çatarak kutuyu eline aldı ve tüm cin büyülerinde olduğu gibi kırılmış olan bir başka kan mührünün silik izlerini fark etti.

Dara kutuyu uzun bir süre elinde tuttu, kalbi hızla çarpıyordu. Ve sonra açtı.

Zihniyle gözlerinin buluşması bir an aldı. Kabilesinin kalıntılarını korumak için taktığı, hırpalanmış pirinç muskanın kişisel olarak tanıdık gelmesi için. Dara'nın bir tarafındaki göçüğün bir hançer darbesinden, çiziklerin bir simurg pençesinden kaynaklandığını hatırlaması için.

Bin dört yüz yıl önce, ay ışığında, kana bulanmış bir savaş alanında onun için gelen ifritten kaçamayacağını anladığında aynı tılsımı boynundan kopardığını hatırlamak.

Dara kutuyu düşürdü. Nemli toprağa usulca düştü ve büyülu alevlerin hepsi titreyerek söndü.

Muntadhir tökezledi ve Dara onu yakasından tutup kaldırmadan önce dizlerinin üzerine düştü. Manizheh ve Kaveh gergin ve sessiz bir şekilde onları takip etti. Parti sona ererken Dara taht odasında yeniden ortaya çıktığından beri çok az konuşmuşlardı, üstü başı toz içindeydi ve Muntadhir'e doğru sanki dünyada başka kimse yoktu. Fazla bir şey söylemelerine gerek kalmamıştı.

Muntadhir'in "mahzen" kelimesini duyduğunda yüzünün renginin solması yeterliydi.

Emir de konuşmamıştı, Dara onu küflü geçitte sürüklerken çok hızlı ve çok yüksek sesle nefes alıyordu. Artık sonuna gelmişlerdi ve Dara onu kapılardan içeri iterek duvarları kaplayan meşalelere ateş püskürttü.

"Açıkla," diye talep etti.

Manizheh içeri girdi, Kaveh de yanındaydı.

Büyük Vezir'in nefesi kesildi ve en yakın mezardan geri çekildi. "Bunlar ceset mi?"

"Emir'e sorun." Dara parşömenlerden birini Muntadhir'in ayaklarının dibine fırlattı. "Bu kayıtlar Geziriyye'de. Hazır söz açılmışken" -kendi kutsal emanetini havaya kaldırdı, diğer adamın kafatasında parçalamak istiyordu- "*benim kutsal emanetimin Zeydi el Kahtani'nin eline nasıl geçtiğini bilmek isterim.*"

"Ne?" Manizheh odanın karşısına geçti. Dara'nın elindeki muskayı kaptı.

Yüzünden binlerce duygu geçiyor gibiydi, ifadesi ıstırapta karar kıldı. "Ellerindeydi," diye fısıldadı. "Bunca zaman, bunca yıl ..."

"Konuş, El Kahtani," diye sordu Dara. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Muntadhir titriyordu. "Senden daha fazla değil." Dara hırlayınca tekrar dizlerinin üzerine çöktü. "Yemin ederim! Etrafına bir bak; burası babamdan bile eski. *Onun* babasından da. Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Atalarım senin emanetini nasıl aldı bilmiyorum!"

"Nasıl olduğunu hayal edebiliyorum." Dara yumruklarını sıktı, serbest kalmak için yanıp tutuşan ateşi bastırmaya çalışıyordu. "Qandisha nerede olduğumu biliyordu. Adımı biliyordu.

Zeydi onlarla bir anlaşma yapmış olmalı. Korkak herif beni savaş alanında yenemeyeceğini biliyordu, bu yüzden beni ifritlere sattı."

Emir hâlâ ona bakıyordu, sanki Muntahir bunun onun için nasıl sona ereceğini çok iyi biliyormuş gibi yüzüne umutsuzluk ve kıyamet yazılmıştı. Yine de kırık sesinde bir parça meydan okuma parlıyordu. "Bunu yaptığına sevindim."

Kaveh aralarına daldı ve Dara hücum edemeden Muntahir'in önüne geçti. "Hayır," diye uyardı. "Sakin ol Afşin."

"Sakinleşmek mi? Beni köle olarak sattılar!"

"Bunu bilemezsin." Kaveh elini onun omzuna koydu. "Etrafına bir bak. Buranın yaşı hakkında yalan söylemiyor. Zaydi söylemiş olsa bile..." Sesi alçaldı. "Muntahir değildi. Yararlı olduğunu kanıtlıyor, bunu siz de söylediniz."

Manizheh bir daha konuşmadı, onun yerine tabutlar ve lahitler ormanına doğru yürüdü. Parmaklarını tozlu bir taş levhanın üzerinde gezdirdi.

"Bunlar Nahidler, değil mi?"

Dara bu öneri karşısında şoke olmuş bir halde donakaldı ama Muntahir'in ifadesi çoktan çökmeye başlamıştı.

"Evet," diye fısıldadı.

Sevdiği birinin koluna dokunur gibi mezarı okşadı. "Hepimiz mi?"

Muntahir'in yüzünü utanç kapladı. "Babamın bildiği kadarıyla, evet. Savaşta beri."

"Anlıyorum." Sesinde keder vardı. "Kardeşim nerede?"

"O burada değil. Babam Rüstem'i ve seni -her kim olduğunu düşünüyorsa- Büyük Tapınak'ta yaktırdı. İlk kral olduğunda tüm cesetleri yaktırıp kutsatmak istediğini söylemişti ama ..."

"Eminim öyledir. Yani ailem, büyükannem ..." Manizheh başını kaldırıp bir çift küçük tabuta baktı. "Çocuklar. Biz yenildik. Bizi yararlı hayvanlar gibi revirde kilitli tuttunuz. Fazla meydan okuyanları öldürdünüz, kraliyetin gözüne çarpan güzelleri ortadan kaldırdınız.

Ve tüm bunlardan sonra, ölümden bile huzur bulamadık." Parşömenleri işaret etti. "Bunlar kayıt mı, yoksa kimse isimlerini not etme zahmetine girmedik mi?"

"Kayıtlar," diye kekeledi Muntahir. "Geziriyeye'deler ama ben onları okuyamıyorum."

"Bunu yapabilecek birini bulacağız."

Dara yüzlerce ölüye baktı. Mübarek Nahidleri kefenlerinin içinde çürümeye terk edilmişti.

"Neden?" diye sordu. "Halkın bunu neden yaptı?"

"Sana bilmediğimi söyledim." Muntadhir'in sesi kızgın bir korkuyla titriyordu.

"Belki de korkuyorlardı. Belki de korkmakta haklıydılar. Şu *haline* bir bak. İki kere ölmüş olmalıydın; senin bile anlamadığın güçlere erişimin var ve hepsi onun yüzünden." Muntadhir kaba bir şekilde Manizheh'i işaret etti.

"Belki de hepinizin öldüğüne dair ara sıra güvence almak hoşlarına gitmiştir."

Manizheh ellerini yumruk yaptı ve Dara bir an için onun Muntadhir'i yumruklayacağını düşündü.

Ama sonra nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Kaveh, onu gözümün önünden çek.

Geziriyeye okuyabilen bir kâtip ve rahiplerimizden birini bulun. Ağzı sıkı olabilecek insanlar. Bu haberi paylaşmaya hazır değilim."

Kaveh tereddüt etti, Dara'nın Muntadhir'e attığı öldürücü bakıştan hoşlanmadığı belliydi ama sonra aklı başına geldi ve emiri hızla uzaklaştırdı.

Onlar gittikten sonra Manizheh gözlerini açtı ve akrabalarının gömülü kalıntılarına baktı. Hâlâ onun kutsal emanetini tutuyordu.

Dara onu kapıp götürmek için içindeki vahşi dürtüyle savaşmak zorunda kaldı. Onun *emaneti*. Eğer onu açarsa, annesinin bir dua ile içine sıkıştırdığı bebek saçı hala

Orada mı? Onun yüzyıllar önce dokunduğu bir şeye dokunabilir miydi?

Ama Dara'nın uzak geçmişi en acil olanı değildi. Şimdi de değil. "Banu Manizheh," dedi usulca, "beni nasıl geri getirdin?"

Manizheh sustu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dara onun bakışlarına karşılık verdi. Öfkesi geçmişti ve şimdi sadece yorgundu. "Kölelerin nasıl serbest bırakıldığını ve hayata döndürüldüğünü biliyorum. Benim kalıntıma ihtiyacın olacaktı."

"Sadece ölümlü kalıntılarının bir kısmına ihtiyacım vardı ve Qandisha bana öldüğün yeri gösterdi."

"Bundan bahsetmiyorum, bunu sen de biliyorsun. Ben ilk seferden bahsediyorum." Sesi yükseldi. "Sen ve ben altı yıldır bunun etrafında dans edip duruyoruz. Şimdi soruyorum. Beni nasıl geri getirdin?"

Manizheh ona temkinli bir bakış attı. "Bu duymak isteyeceğin bir hikâye değil. Eğer bazı detayları sakladıysam, bu nezaketimdendir."

Başka bir zaman olsa Dara buna inanabilirdi. Hatta bunu şefkatli bile bulabilirdi.

Artık değil. "Seni takip ettim, senin için öldürdüm ve karşılığında hiçbir şey istemedim." Titriyordu. "Hepinizin etrafında dolaşıyorum ama ben sizden biri değilim. Diğer zgr cinler gibi değilim. Köle olarak geçirdiğim yılları, yüzyılları, kendi hayatımın yzyıllarını hatırlayamıyorum. Nedenini bilmek istiyorum. *Nasıl olduğunu* bilmek istiyorum. Bunu bana borçlusun."

Manizheh bakışlarını ondan ayırmadı. Meşale ışığı gözlerine yansıyor du ama ifadesi başka hiçbir şey ele vermiyordu.

Bu yüzden Dara, kutsal emaneti bırakıp masanın üzerine oturduğunda ve başladığında şok oldu.

"ocukken yzğnz bulduk. Üçümüz: Kaveh, Rustam ve ben. Keşif yaparken bir insan kervanının kalıntılarını keşfetmiştik. Çok gentik ve bu çok heyecan vericiydi; geriye sadece kemikler ve çürümüş birkaç eşya kalmış olsa da, insana en çok yaklaştığımız andı. Cesetler dağılmış, parçalara ayrılmıştı. Ve kopmuş bir elde bir yüzük vardı."

Dara zaten tedirgindi, öldürülmüş insanlardan oluşan bir kervan belki de bu hikâyeye çok uygun bir başlangıçtı. "Yüzüğüm m?"

"Yüzüğün. Ondan çıkan büyü... Herhangi bir Nahid onun bir köle gemisi olduğunu bilirdi. İçine hapsolmüş kölenin bazı rüyalarını görmenin bir yolu var ve seninkine baktığında kim olduğunu hemen anladım. fken, umutsuzluğun, Qui-zi ve Zeydi el Kahtan'a karşı savaş anılarının... Sen Afşınlerin sonuncusu olan büyük Darayavahuş'tan başkası olamazdın."

Zaten anılarında kaybolmuş görünüyordu, ama sözleri Dara'yı daha da telaşlandırıdı. "Nahidlerin sonuncusunun Afşınlerin sonuncusuna rastlamasının tesadüf olduğunu düşünmedin mi?"

"Biz ocuktuk, Darayavahoush. Kulağa peri masalı gibi geliyordu. O zamanlar

Etrafımızdaki yetişkinler cinler tarafından çok korkutulmuştu, çok yenilmişlerdi. Bu yüzden yüzüğü Daevabad'a getirdik, kıyafetlerimizin içine sakladık ve sana ne olduğu gerçeğini öğrenmeye alıştik."

"Takipilerimden hiçbiri hesap bırakmadı mı?"

Manizheh başını salladı. "Eğer yandaşların biliyorsa bile konuşmadılar. İşyanınız dağıldıktan sonra idam edilmeyenler Daevabad'a geri getirildi ve zengin bir şekilde ödüllendirildi."

Ah, evet, tanıdık isimleriyle Daeva soylu evleri. Sinirlenen Dara devam etti. "Yani kleleştirildiğime dair hiçbir kayıt yoksa, bir kalıntı umudu da yok demektir..."

"Bu başka bir yol bulmamız gerektiği anlamına geliyordu. Rustam ve ben her şeyi denedik. Yıllarca. Onlarca yıl. Karşılaştığımız her yeni büyü-büyüler, iksirler ve hokkabazlıklar. Atalarımızı dehşete düşürecek vahşi deneyler."

Dara kendini hasta hissetti. "Deneyler mi?"

"Çaresizdik. Zalim bir şaka gibi hissettik. Bizi kurtarabilecek birine bu kadar yakın olmak ve o son boşluğu dolduramamak. Gözlerimi İnsanlar ezilmiş, kardeşim dövülmüş, Ghassan onunla evlenmem için bana baskı yapıyor ve ben gözlerimi kapatıp bu kadim savaşçıyı, atalarımın en kudretlilerini tanımış bir adamı, her şeyi düzeltmek için küllerin arasından yükselirken görüyordum."

Dara bir elini saçlarında gezdirdi, onu yargılamakta zorlanıyordu. "Peki hangi deney," dedi, kelimeyi zorlukla gizlenmiş bir hoşnutsuzlukla tekrarlayarak, "sonunda işe yarayan deney miydi?"

Masadan kalktı. "Ailemizin tarihi, büyümüzün kökenleri, kanımızın, yani hayatımızın yapabildiği söylenen tüm mucizevi şeyler hakkında çok şey okuyorduk." Manizheh başparmağını muskasının üzerinde gezdirdi. "Nahidlerin savaşta öldüklerine ve yaşam kanlarının etraflarında ölen herkesi dirilttiğine dair hikâyeler var."

"Peri masalları, Banu Nahida. Dediğin gibi."

"Belki de." Parmağını pirincin kenarında gezdirdi. "Ama sonra ikinci kez hamile kaldım. Bunu tekrar yapamazdım, bir Nahid çocuğunu daha yeteneklerinden mahrum bırakıp bir daha yüzümü görmemesi için Zariaspa'da terk edemezdim. Rüstem kabul etti, ya da ben öyle sanıyordum. Daevabad'dan ayrıldık ama hamileliğimi iyi saklamıştım ve yolculukta çok ilerlemiştim. Çok ilerlemiştim."

Manizheh sessizliğe gömüldü. Dara'nın onu hiç görmediği kadar yıkılmış görünüyordu. "Çok kırılmıştık, Afşin. Ruhlarımız, umutlarımız. Ghassan'ın peşime düşeceğinden hiç şüphem yoktu. Açıkça arzuladığı şeyi verdiğimi anladığında, bunu bana ödeteceğinden. Rüstem de bunu biliyordu. Sanırım . . . Sanırım bir şekilde beni korumaya çalışıyordu. Hepimizi korumak için."

Dara'nın kalbini hastalıklı bir korku kapladı. "Ne oldu?"

Manizheh ellerine baktı. "O doğmuştu. Belli olduğunu biliyordum ama çok yorgundum ve Rüstem işleri halledeceğini söylediğinde ... Ben yapmadım.

ne demek istediğini anladım." Derin bir nefes aldı. "Uyandığımda, seni geri getirmek için Nahri'yi kullanmaya hazırlanıyordu."

Şok onun dilini dondurdu. Dara, Manizheh'in kardeşi hakkında çok az şey biliyordu, ama resim yapmayı seven, sessiz bir adam olduğunu

duymuştu.

Kendi yetiştirdiği bitkileri ilaca dönüştürme yeteneği, ... buna eklenmedi.

"Onu kullanmak mı?" diye fısıldadı. "Yani beni geri getirmek için onun hayatını mı feda edecekti? Kendi yeğenini mi? Bir  ocuğun mu?"

"şafit bir  ocuk."

Dara gözlerini kırpıştırdı. *şafit mi?* "Ama Nahri'nin safkan olduğunu söylemiştin. Görünüşünün bir lanet olduğunu..."

"Ve  yle. Ama eğer onu lanetleyen Marid ise, ellerinde çalışacak çok şey vardı." Nefes verdi. "Kaveh bana söylediğinde yalana devam ettim. O benim kızım ve onu korumak istedim. Biliyordum ki -özellikle de şimdi, yalan söyleyip bizi kandırdığında- böyle bir bilgi sizarsa Daevalar Nahri'nin ihanetinin şafit olmasından kaynaklandığına inanacak ve ona düşman olacaklardı. Bu, insanların melezler hakkında inandıkları en kötü şeylere uyuyor."

Dara'nın nutku tutulmuştu. Yine de bu işin anlamsız bir yanı daha vardı. "Ama kim?" diye sordu, belki de patavatsızca. "Pek  yle birine benzemiyorsun-" Yüzü kızardı. "Demek istediğim, saraydaki tek şafit ..."

"Hizmetkârlar," diye bitirdi Manizheh. "Hamilelikte hissedebileceğim kadar güçlü yetenekleri olan bir Nahid çocuğu ve baba olarak bir şafit hizmetkârı. Rüstem, bunun bir skandaldan da öte olacağını söyledi. Öyle bir rezalet ki, en çok ihtiyacımız olduğu anda diğer Daevaların desteğini kaybetmemize neden olabilirdi. En azından bu şekilde ailesine hizmet edebilirdi. Kabilesine. Ve bu acısız olurdu."

"Ama bir *bebek*?"

Manizheh kara gözleriyle onu kıstırdı, ifadesi aniden donuklaştı. "Qui-zi'de hâlâ memede olan bebekler yok muydu?"

Haklı olsa da acımasız bir soruydu. "Onunla aynı *fikirde* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki onunla aynı fikirde değildim! Bu konuda kavga ettik ve Rüstem'in durmayacağı belli olunca savaştık. İnsanlarımızın hala yapabileceklerini düşünmediğim şekillerde. Beni lanetledi, nasıl olduğundan tam olarak emin değilim. Bir patlama, bir patlama. Saatler sonra uyandım. Kaveh'in bulacağı şey-

kavrulmuş manzara, parçalanmış bedenler- döndüğüm şey buydu. Kızım gitmişti, yüzük gitmişti. Ve Rüstem ..." Sesi büyüdü Eski bir kederle i i boştu. "Artık çok geçti. Onu

kurtaramadım." Dara aniden oturdu. "Süleyman'ın gözü."

"Süleyman'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Sonunda bu duruma düştük. Son Nahidler, Süleyman'ı öldürüp öldürmeme konusunda

bir bebeği öldürmek. Cinler sonunda mahvolduğumuzu görselerdi ne kadar memnun olurlardı."

Manizheh'in itirafındaki ıstırap ruhunu sertçe çekti. Ona bir silah olmasını emreden ve itaatsizlik ettiğinde onu kovan soğukkanlı kadına kızmak daha kolaydı. Dara, hayatını özgürlüğü ve halkı için dişiyle tırnağıyla savaşarak geçirmiş ama sonunda her şeyini kaybetmiş biriyle ilişki kurabilirdi.

"Bunu başka kimseye söylemedin, değil mi?" diye sordu usulca.

"Nasıl yapabiliyordum? Bu cinlerin en kötü önyargılarını doğrulayacaktı ve Ghassan'ın beni affetmek için talep edeceği bedeli biliyordum." Manizheh'in sesi yeniden şiddetlendi. "Bana dokunmasına izin vermeden önce kendi canımı alırdım."

"Kaveh biliyor mu?"

Yüzü düştü. "Hayır. O bize tapmaktan başka bir şey yapmadı. Onun inancını bu şekilde yok edemezdim." Tereddüt etti. "Ama ..."

"Ama ne?"

"Aeshma biliyor."

Eğer ifritin midanda dans etmeye gittiğini söyleseydi Dara daha fazla şaşırmazdı. "*Aeshma*?"

"Rüstem'in cesedini bulduktan kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Savaşın, büyüünün ve kanın yoğunluğunun dikkatini çektiğini söyledi. Ve beni tanıyordu. Adımı, yeteneklerim hakkında söylenenleri... Bir gün benimle tanışmayı umduğunu söyledi."

"Neden?"

"Belli değil mi?" Manizheh sordu. "O da *senin* gibi olmak istiyor Afşın. İfritler kendilerini Süleyman'ın lanetinden kurtaracak kadar güçlü bir Nahid bekliyorlar. Sadece bir avuç kaldılar ve hayatlarının sonuna yaklaşıyorlar. Barış ve eski sihirlerini son bir kez tatmak istiyorlar."

Dara ona baktı. "Sakın bana ona inandığını söyleme. Banu Manizheh, bildiğin kadarıyla *senin* böyle bir tuzağa düşmeni bekliyordu. Yüzüğüümü *senin* yoluna o ve Qandisha koymuş olabilir!"

"Muhtemelen öyleydiler. Ve umurumda değildi. Daevabad'a geri dönemezdim.

Kardeşim ölmüştü. Kızımın da öyle olduğundan emindim. Yüzük, *yani sen*, tek umudum gitmişti ve ne pahasına olursa olsun özgür olmak istiyordum. Bu bir ifritle anlaşma yapmak anlamına gelse bile -bir ifrite *yalan* söylemek- çünkü gerçekte Süleyman'ın lanetini nasıl kaldıracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun yapılabileceğini düşünmüyordum."

Manizheh elindeki emaneti yere bıraktı, volta atarak uzaklaştı. Çarşafının alt kısmı tozdan griye dönmüştü; tozun çizgileri, kavrayan parmaklar gibi yukarı doğru uzanıyordu. mahzenin zemininde.

"Ama beni yine sen buldun," dedi Dara, sesindeki acıyı bastırmaya çalışarak. Bir şekilde kaderinde hep Manizheh'in ellerine düşmek varmış gibi hissediyordu. "Ya da en azından yüzüğümü."

"Nisreen yüzüğünü geri aldı." Manizheh'in yüzünde üzüntü ifadesi belirdi. "Kaveh'e nasıl olduğunu hiç anlatmadı. Keşke hikâyeyi bilseydim. Keşke onunla konuşabilseydim ve her şey için ona teşekkür edebilseydim. Çok sadıktı ve tüm bunlar için çok çalıştı. Bunu görmeliydi. Son anlarını şafit bir vahşi yüzünden acı içinde geçirmemeliydi."

Dara ne diyeceğini bilemiyordu. Nisreen, acımasız ölümlerinin yasını tuttuğu insanlar silsilesinin sadece sonuncusuydu ve bir başkasının acısını dindirmek için uygun kelimeleri bulmak onu uyuşturmaya başlamıştı. "Anladığım kadarıyla yüzüğüm ve Qandisha'nın cesedimi çürümeye bıraktığı yeri söylemesi için emanetime ihtiyacın yoktu."

"Hâlâ işe yarayacağından emin değildim. Alizayd elini kestiğinde ölmüş olmalıydın; azat edilmiş bir kölenin bedeni büyülenmiş bedeninden ayrılamaz. Nahid kanıyla geri getirildiğin için mi yoksa başka bir şey yüzünden mi, bilmiyorum. Ama yüzüğünü tuttuğum andan itibaren hâlâ orada olduğunu biliyordum. Varlığın çok güçlü bir şekilde yanıyordu. Yüzüğün ve ölümlü kalıntıların bendeydi. Ve seni uyandırdığımda, bu haldeydin."

Sesindeki hayretin anlamını ve sözünü nasıl kestiğini kavraması bir an aldı.

"Bekle. . ." Dara'nın sesi titriyordu. "Beni bu hale getirmek istemediğini söylemiyorsun değil mi?" Derisinin kısa süreliğine aleve dönüşmesine izin verdi. "Beni bu formda geri getirmeye çalışmadığını mı?"

"Seni herhangi bir ifrit köleyi azat ettiğim gibi azat ettim. Gözlerini açtığında, ateş tenini terk etmediğinde, bunun bir mucize olduğunu düşündüm." Manizheh kısık sesle güldü, seste mizah yoktu. "İster inan ister inanma, Yaradan'dan bir işaret."

Dara'nın aklı karıştı. "Anlamıyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli." Neredeyse çaresiz bir öfke, anlaşılacak için delice bir arzu, her zamanki sakın Banu Nahida'nın üzerine çökmüş gibiydi. "Anlamıyor musun Afşin? Seni geri getirdiğimde Aeshma'nın yüzündeki şoku gördüm. Hikayenin nasıl bir güç taşıyacağını biliyordum."

Daevaların büyük koruyucusunu böyle bir yolla diriltme iddiasında bulunmak bana verirdi."

"Yalan söyledin." Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda Dara kulağa ne kadar safça geldiğini anlamıştı. Manizheh Daevabad'ı geri almak için ne kadar ileri gidebileceğini her zaman açıkça belirtmişti. Ama bu farklıydı. Kişiseldi. Paramparça olmuş ve yeniden şekillenmiş bedeni ve ruhuydu. Cennetin kıyısından koparılmış ve tekrar tekrar bükülerek başkalarına hizmet etmek için bir araca, bir silaha dönüştürülmüştü.

Ellerinde ısı birikmiş, dumansız ateş şeritleri kollarını sarmıştı. Ve aniden Dara hiçbir zaman cevap alamayacağını anladı. Anıları hakkında değil. Geleceği hakkında değil. O bir deneydi, bir karmaşaydı ve onu hayata döndüren Nahid bile nasıl olduğunu anlamamıştı.

"Haklıydın," dedi sessizce. "Bu hikâyeyi dinlemek istemedim."

"O zaman belki de bir dahaki sefere beni dinlemelisin."

Manizheh

Hızlı hızlı nefes alıyor, volta atıyor ve tekrar konuştuğunda Dara'ya olduğu kadar kendine de konuşuyor gibiydi. "Zaten artık geçmişte kaldı. Bir önemi yok."

"Hayır, sanırım olmaz. Silahlara izin verilmeyen duygular."

Gözleri parladı. "Benimle duygular hakkında konuşma. Burada olmaz." Manizheh pis zemine serpilmiş akrabalarının çürümeye yüz tutmuş tabutlarını işaret etti. "Çocuklarım kayıpken ve şehrimiz savaştayken olmaz."

Onun emanetini aldı ve cebine koydu. "Pişmanlık duyan tek kişi sen değilsin, Dara. Nahidlerin, Daevaların yükselişini bu şekilde görmek istemezdim.

"Ama boyun eğmeyeceğim. Bir daha olmaz."

22

Ali

Ali gemiden atladı ve berrak sığ sulara atladı. "Hoş görünüyor," dedi ve sık ormana bakarak aşılmaz fırça.

Nahri ormana açıkça şüpheli bir değerlendirme yapıyordu. "Burası altın sokakların ve mercan kalelerin ülkesi mi?"

Fiza aşağı atladı. "Siz insanların dünyasındasınız Daevabadis. Buradaki cinlerin ağzı sıkı olmalı."

"Ağaçlardaki kemikler mi?"

"Evet!" Fiza kıkırdarak ilerledi. "Zahhak'a benziyor. Çok yaratıcı. Haydi, süslü insanlar," diye seslendi omzunun üzerinden, koluna taktığı bıçağı serbest bırakarak. "Ayaanle'nin kurduğu büyülü tuzakların çoğunun işe yaramadığını varsayıyorum, ama muhtemelen yakın durmalısınız."

"Tabii ki tuzaklar olacaktı," diye mırıldandı Nahri, Ali'nin elini tutup aşağı inerken.

Ali hiçbir şey söylemedi ama iki tayfa daha onu takip ederken onun yanından ayrılmadı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe giriş daraldı ve geniş, tembel bir akarsudan biraz daha fazlası haline geldi. Yemyeşil gölgelikte cıvıldaayan kuşlar ve maymunlarla ve okyanus havasının kokusuyla, hoş bir ... eğer ağaçlara asılı kafatasları, dişler ve paslanmış metal aletler olmasaydı. Neredeyse gülünçtü; bir grup paranoyak cin tüccarının, meraklı insanları en iyi neyin korkutacağına karar vermek için bir komitede toplanmasından kaynaklandığını hayal ettiği senaryonun aynısıydı.

"Önümüzde veba var," diye okudu Ali büyük bir taş tepeden. "İlerleyin ve kesinlikle acı içinde öleceksiniz."" Garip bir şekilde ifade edilmiş uyarı yarım düzine farklı dilde yazılmıştı. "Neden ormanları vahşi karkadannlarla doldurmuyorlar ki?"

"Muhtemelen denenmiştir," diye cevap verdi Fiza. "Ayaanle her zaman aşırıya kaçmak zorunda. Qart Sahar'da yüzyılda bir harabelerde kamp kurar, bütün gece çığlık atıp davul çalarız. İnsanları on yıllarca uzak tutarız."

"Çok güzel," diye yorumladı Nahri. "Bir balıkçının bir cini şişeye hapsedip denize atmasıyla ilgili bir insan hikâyesi var, biliyor musun? Büyülü dünyada geçirdiğim her gün bu hikâyeyi daha çok seviyorum."

Dereden ayrılıp yürümeye devam ettiler, Ali arkasına bakıp denizi artık göremeyene kadar orman etraflarını sardı. Denizin kaybolması onu sanki hayati bir bağdan kopmuş gibi hissettirdi. Ali, bir gece yarısı okyanusa dalmayı kıl payı kaçırdığından beri deniz büyüsünü kullanmaya cesaret edememişti ama açıklayamadığı bir özlemle onu arzuluyordu. O zamandan beri her gece rüyasında Sobek'le birlikte yürüdüğü harikulade Nil yolunu ve ipeksi

onu denizle birleşmeye çağıran ses. Birden fazla kez, geminin küpeştesine yaslanmış, okyanusa uzanarak uyandı.

Eli kemerine dokundu. Muntadhir'in hançerinin asılı olması gereken yer boştu. Fiza onlar gitmeden önce hançeri çalamamıştı ve Muntehir'in eline tutuşturduğu kardeşinin hançerinin pis bir kölenin elinde olduğunu düşünmek Ali'nin boğulmak istemesine neden oldu. tüm dünya.

Dur. Ta Ntry'e odaklan. Marid'e değil, Muntadhir'e değil. Ali kendini güneşin vurduğu ormana bakmaya zorladı. Annesinin anlattığı hikâyeler geldi aklına, banyan ağaçlarının altında dere kenarında oynarken anlattığı nostaljik masallar. Başka bir hayatta Ali burada büyümüş olabilirdi, bu topraklar ona Daevabad kadar tanıdık geliyordu.

"İyi misin?" Nahri sordu.

Ali şaşkınlıkla yere baktı ve onun kendisini incelediğini fark etti. "Sadece resepsiyonumuzu düşünüyordum," diye mırıldanarak Arapça'ya geçti.

"Umarım annem burada."

"O olmasa bile, büyükbaban olmayacak mı? Kuzenlerin ve benzerleri?"

"Büyükbabamla hiç tanışmadım ve son duyduğuma göre pek iyi değilmiş. Diğerlerine gelince, annemin ailesiyle arama mesafe koydum. Kaçak bir prens olarak şimdi onlardan yardım istemek ..." Ali yırtık, lekeli tuniğini parmakladı.

ekipten birinden ödünç alınmıştı. "Aldatıcı ve aşağılayıcı hissettiriyor."

Nahri elini sıkamak için uzandı ve parmaklarının baskısı onun her yerini ısıttı. "Aldatmanın ve aşağılamanın ailelerimiz için normal olduğuna inanıyorum. Ayrıca, bir grup şafit korsan ve entrikacı Banu Nahida ile birlikte geliyorsun. Gruptaki en hoş karşılanan yüz sen olacaksın."

Ali gülümsemeye başladı ama sonra ağaçların arasındaki hareket gözüne çarptı

-Metal parıltısı, doğal bir şey değil.

Elini Nahri'ninkinden çekerek onunla görünmeyen varışları arasına girdi. "Fiza," diye seslendi alçak bir sesle. "Misafirimiz var."

Korsan hemen durdu ve Ali'nin onu gemide bırakmaya ikna edemediği tabancasına uzandı.

Hâlâ saklanan bir adam Ntaran aksanlı Cinnistani dilinde "Silaha dokunursan ölürsün," diye uyardı. "Hepiniz silahlarınızı bırakın."

Ali durakladı. Ödünç kıyafetler giymiş, saç sakalı birbirine karışmıştı, prensten çok korsana benzediğini biliyordu ama Zülfikar'ını çektiğinde kimliğini saklayamayacaktı.

"Barış için geldik," diye selamladı adamı, Ntaranca kelimeleri olabildiğince net söyleyerek ve aksanının çok çocukça olmaması için dua ederek. "Kraliçe Hatset'i görmeye geldik."

"Kraliçenin kıyılarımızı yağmalayan pislikler için çok az zamanı var ve emirlere uyamayanlar için daha da az zamanı var. Silahlarınızı alın. Şimdi."

Fiza Sahrayn dilinde, Ali'nin karşılık olarak hakaret ettiğinden şüphelendiği bir şeyler mırıldandı ama adamın uyarısı onu rahatlatmıştı. Annesi buradaydı.

Ali zülfikarını çekti, yere koymadan önce güneşin bakır kılıcın üzerinde parlamasına izin verdi, ardından Fiza ve adamlarına da aynı şeyi yapmalarını işaret etti. "Bizi görmek isteyeceğini garanti ederim."

Ali'nin eli kabzadan daha yeni ayrılmıştı ki, ağaçların arasından bir Ayaanle savaşçısı havadaki bir yarıktan adım atar gibi çıktı. Altın rengi bakışları Ali'nin zülfikarından gri gözlerine ve Süleyman'ın yanağındaki izine kadar geniş bir alana yayıldı. Nahri'ye baktı ve yemin ederek ağaçlara geri seslendi.

"Bu prens," diye açıkladı. "Ve eğer yanılmıyorsam, Nahid kız."

Sözlerinin ardından üç Ayaanle savaşçısı daha hep birlikte ormandan çıktı. Her biri diğerinden daha uzun boyluydu ve etraflarındaki yeşilliklerin renkleriyle dalgalanan yumuşak parıltılı kumaşlar giymişlerdi.

Onlar. Fırlatılan bıçaklar, orak kılıçlar, arbaletler ve ince baltalarla gülünç derecede iyi silahlanmışlardı.

Fiza takdir ve endişe arasında küçük bir ses çıkardı. "Eğer bizi öldürmezlerse, belki birkaçı ekibime katılır."

Savaşçılardan biri yaklaştı, bir kadındı; erkeklerden daha az kaslı değildi ve daha fazla bıçak takıyordu. "Bunlar sahtekâr olabilir," diye önerdi. "Manizheh ve Afşin tarafından gönderilen casuslar ya da suikastçılar."

"Prensin sahtekâr olup olmadığını muhtemelen anlayabilirim."

Ses tanıdıktı, arkalarından geliyordu ve Ali ağaçların arasından çıkan adamla yüzleşmek için döndü.

"*Musa mı?*" Am'da tanıştığı uzaktan kuzenini tanıyarak şaşkınlıkla baktı. Gezira - kız kardeşinin Ali'yi Daevabad'a geri götürme planında rol oynamış olan kişi. Kuzeni askerlerden çok daha hafif silahlara sahipti, orak kılıcı daha çok bir aksesuar gibi görünüyordu.

"Ah, beni hatırlıyorsun. Köyünüzden gönderdiğiniz savaşçıların beni Sazlık Denizi'ne kadar kovaladığını düşünürsek, öyle umuyorum."

"Kuyumuzu sabote ettiniz. Seni geri sürüklemedikleri ve üzerimize attığın tuzu yemeye zorlamadıkları için şanslısın."

Musa sıırttı. "Oh, güzel, hatırladığım kadar çekicisin." Askerlere bir bakış attı. "Silahlarınızı indirebilirsiniz. Bu kesinlikle benim kuzenim."

Musa'yı ormanda takip ettiler, o kadar hızlı ilerliyorlardı ki Ali yönünü bulmakta zorlanıyordu, zaten amacın da bu olduğundan şüpheleniyordu. Ayaanle başlangıçta diğerlerinin gözlerini bağlamak niyetindeydi ve Ali onları ikna etmek zorunda kalmış, Fiza'yı susturmuştu.

cinlerin kendilerine yapabileceklerini söyledi. Bıkkınlık içindeki Musa sonunda kabul etmişti ve şafit korsan zaferle homurdandığında, Ali'nin kuzeni şunları söyledi

Bu da serbest bırakılmadan öldürölme ihtimallerinin daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Gergin bir yürüyüş oldu.

Daha da kötüsü, Nahri henüz tek kelime etmemişti, onun yanında alışılmadık bir şekilde sessiz duruyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, Ali'nin saraydan hatırladığı o temkinli maske. Birlikte geçirdikleri onca haftadan sonra Şimdi bunu görmek onu şaşırtmıştı ve kaçıp etraflarındaki yeşilliğin içinde kaybolmasın diye elini tutma isteğine karşı koyarken buldu kendini, Muhtemelen Musa'nın altın manşetini ve lapis küpelerini yanında götürmenin bir yolunu bulmuştur.

Kasabaya aniden gelmişlerdi. Ali temizlenmiş bir arazi ve yasak duvarlar, Ta Ntry'nin zenginliğiyle boy ölçüşecek muazzam bir kale bekliyordu. Ama Shefala hiç de öyle değildi. Eski bir insan yerleşiminin kalıntıları arasında yer alan cin kasabası, topraktan ve insan geçmişinden doğal olarak doğmuş gibiydi. Eski bir tepe kalesinin temeli olabilecek yer kazılmış ve bir pazar yerini barındırmak için açılmıştı ve büyük, havadar Evler ağaçların etrafına, kurtarılmış tuğlalar, sazlar ve mercan duvarlar kullanılarak inşa edilmişti. Düz, asfalt sokaklar yoktu, bunun yerine kumlu Gölge ağaçlarının ve bağımsız bahçelerin etrafından doğal bir şekilde dolanan patikalar. Shefala'nın gelişen tüccar limanı için hoş bir ortam olduğu söylenir.

Neredeyse boş olması dışında.

Yüzlerce kişinin oturabileceği tik banklardan oluşan meydanda şimdi sadece el tezgâhlarında dokuma yapan iki kadın vardı. Açık hava camisinin önünde uyuklayan bir meyve satıcısı ve bir avuç Agnivanshi tüccarı dışında Ali kimseyi görmedi.

Gerçi Musa, belki de Ali ve Nahri'den haber alınmasını engellemek için onları kasabanın kenarından geçen dış patikada tutuyordu ama Ali'nin kalabalık bir antrepodan beklediği sesler -yarım düzine farklı dilde konuşmalar, aletlerin gürültüsü ve çocukların bağırıışları- hiçbir yerde duyulmuyordu.

Nahri sonunda konuştu. "Herkes nerede?" diye sordu devasa bir baobab ağacının gölgesi altındaki bir balık havuzunun yanından geçerlerken.

"Gitti ya da kalede," diye açıkladı Musa. "En azından şimdilik. Daevabad'ın başına gelenler duyulunca Kraliçe Hatset kadınların, çocukların ve yaşlıların çoğunun gitmesini emretti. Bazı direnişçilerimiz var, ayrıca diğer kabilelerden gelen tüccarlar ve denizciler de büyüğü araçlarla ve sıkışmış. Ancak kraliçe, karşılık olarak binlerce masumun yok edilemeyeceğini bilirse Manizheh'e karşı durmaya daha hazırlıklı olacağını söyledi."

Kulağa Amma gibi geliyor. O sırada Shefala'nın taştan kalesi göründü ve Ali koşma isteğine karşı koymak zorunda kaldı. Buraya gelmek kendi fikri olsa da, Ali'nin bir yanı annesini görmeyi hayal etmesine izin vermemiştii, planı suya düşerse ezilmek istemiyordu.

Yaklaştıkça kaleye hayranlıkla baktı. Daevabad'ın sarayından çok daha küçük olmasına rağmen kale çok güzeldi, kireç sıvalı mercan duvarları güneşte parlıyordu. Mümkün olan her yerde insan kalıntıları bir araya getirilmiş, eski bir minare rüzgâr kulesine dönüştürülmüş, yıkık bir duvar

çiçeklere. Daevabad acımasız ve defalarca çalınmış bir saray gibi görünürken, burası sıcaklığıyla yaşı yansıtıyordu.

Musa onları bir dizi büyük kapının önünde durdurdu, bu kapılar parşömen deseniyle oyulmuş ve bronz süslemelerle donatılmıştı. Kadın savaşçıya, "Onları meclise götüreceğim," dedi. "Lütfen kraliçeye misafirleri olduğunu söyleyin." Sesini alçalttı ama Ali onun usulca, "Büyükbabamın da nasıl olduğuna bakar mısınız?" diye eklediğini duydu.

Büyükbabam. Ali, her şeye aval aval bakarak ve kendini yerinde hissetmeyerek Musa'yı takip etti.

Meclis zarif ve görkemliydi; abanoz ağacından yüksek pencereleri, koyu gümüş ve ışıltılı beyaz damalı mermer duvarları ve yumuşak, ithal Daeva halılarıyla kraliyet ailesini ağırlamaya uygun bir yerdi. Duvarlarda müzisyenleri ve dansçıları tasvir eden Agnivanshi halıları asılıydı ve Tukharistan'dan gelen beyaz bir yeşim taşı ve akik perdesi, Qart Sahar'dan koparılmış gibi görünen kiremitli bir çeşmeyi çevreleyen minderli kanepeleri bölüyordu. Fildişinden oyulmuş bir platformun üzerinde ince tören silahları sergileniyordu: bir zülfikar ve bir Ayaanle kalkanı ön plandaydı.

Fiza ve adamları hemen misafirler için bırakılan meyve ve tatlıları almaya gitmişlerdi ama Nahri onlara katılmamış, sanki bir rukh'un dışarı fırlayıp kendisini yemesini bekliyormuş gibi odaya bakıyordu.

"Sen iyi misin?" Ali sordu.

"İyi," diye mırıldandı. "Sembolizme dikkat çekiyorum." "Sembolizm mi?"

Koltuk minderlerinden oluşan yükseltilmiş sahnenin arkasında çapraz duran Ayaanle ve Geziri silahlarını işaret etti. "Geziri ve Ayaanle, müttefik ve güçlü ..." Parmağını indirerek Daeva halısını işaret etti.

"Halkım ayaklar altında."

Ali ona güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme vermeye çalıştı. "Belki de sadece halıyı sevmişlerdir?"

"Hoşnutsuz görünüyorsun Daeva," dedi Musa. Onları meclisin içine kadar takip etmişti. "Bir sorun mu var?"

Nahri'nin gözleri parladı. "Evet. Hem adımı hem de unvanımı bildiğinden emin olduğum halde bana 'Nahid kız' ve 'Daeva' diye hitap ediyorsun. Yani sadece kabalık mı ediyorsun yoksa bu benim yanlış yorumladığım bir Ayaanle geleneği mi?"

"Beni bağışlayın. Katillerin kızlarını ağırlamak gibi yerleşik bir geleneğimiz yok."

Ali'nin sinirleri bozuldu. "Mecliste yumruk yemenin bir geleneği var mı? Çünkü köyümün kuyusunu sabote etmekle arkadaşşıma hakaret etmek arasında-"

"Alu?"

Kuzeniyle kavga etme düşünceleri Ali'nin aklından uçup gitti. Hatset kapıda dul kadının kül grisine bürünmüş, süsleri gitmiş bir halde duruyordu.

"Gerçekten sen misin?" diye fısıldadı annesi. Altın rengi gözleri onunkilere kilitlenmişti ama kıpırdamadı. Tüm bunların bir serap olabileceğinden en az Ali kadar endişeli görünüyordu.

"*Amma.*" Boğuk kelime dudaklarından döküldü ve Ali odanın diğer ucundaydı.

Hatset onu ayaklarının dibine düşerken yakaladı. "Ah, baba," diye ağlayarak onu kucakladı. "Çok endişelendim."

Ali ona sıkıca sarıldı. Kendini daha önce hiç olmadığı kadar zayıf, çelimsiz hissetti. "Ben iyiyim, Amma. Allah'a şükürler olsun, iyiyim." Yavaşça koluna girerek annesini koltuklardan birine götürdü, korsan adamlarına geri çekilmelerini işaret ederken Fiza'ya minnettar bir bakış attı.

Hatset onu henüz bırakmamıştı, Ali'yi sadece onu alacak kadar uzun süre serbest bırakmıştı.

yüzünü ellerinin arasına aldı. Şakağında hâlâ izi olan çürüğe hafifçe dokundu ve yanağındaki mührün izini sürdürdü.

Hüzün gözlerini doldurdu. "Süleyman'ın izini bir gün senin üzerinde görmeyi ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, ama Tanrım, böyle bir bedelle değil."

"Biliyorum." Ali duygularını sesinden uzak tutmak için mücadele etti, boğazı düğümlendi. Nahri'yle birlikte yalnız bir nehir kıyısında değildi, orada açıkça yas tutabilirdi.

-Tanıdık olsa da kendi çıkarları olan yabancı bir sarayda siyasi olarak tehlikede olan bir prensti ve onu izleyen çok sayıda insan vardı. "Ama kaybettiklerimiz artık Tanrı'nın yanında. Tek yapabileceğimiz adaletin yerini bulmasını sağlamak."

Hatset ona baktı ve gözlerinde hem gurur hem de üzüntü dolu bir bakış yakaladı. "Ama elbette, Alizayd." Ayağa kalktı, çelik gibi Ali'nin omzunun üzerinden bakarken seslendi. "Banu Nahri, Shefala'ya hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diye kestirip attı Nahri. "Her zaman seyahat etmek istemişimdir."

"Amma," diye hızlıca konuştu Ali. "Nahri'yle ben, bir gün Kaptan Fiza ve mürettebatını tanıyorum"- başını Fiza'ya doğru eğdi "hayatlarımızı borçlu olduğumuz şafit korsan. Odalar hazırlanabilir mi?"

Onları dinlendirmek için mi? Kuzen, hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyorsun. Konuklarımıza hoş geldin diyebilir misin?"

Musa ona kuşkulu bir bakış attı. "Oh, şimdiden 'bizim' mi oldu?"

"Evet," dedi Hatset kararlılıkla. "Kaptan Fiza, sizinle tanışmaktan onur duydum.

Oğluma yardım ettiğiniz için size ve ekibinize her türlü karşılama ve ödülün gösterileceğinden emin olabilirsiniz." Musa'ya baktı, bakışları biraz daha azarlayıcıydı. "Lütfen yeğenim, misafirlerimizle ilgilenir misin?"

Musa başını eğdi. "Elbette kraliçem."

Kuzeni ve denizciler odadan çıktılar ve Ali'yi Nahri ve annesiyle yalnız bıraktılar. Kapının kapanma sesi geniş alanda yankılandı.

Annesi hemen Ali'yi tekrar kucakladı ve ona sıkıca sarıldı. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi başını öperek. "Öldüğünüzden emin olduğumu sanıyordum. Manizheh'in ikinizi de öldürdüğünden ve bunu yaydığından korkuyordum.

Kendine zaman kazandırmak için deli hikayesi."

Ali onu serbest bıraktı. "Daevabad'dan başka haber var mı? Zeyneb'den bir haber var mı?"

Hatset durakladı. "Hayır. Henüz değil." Boğazını temizledi. "Ama Manizheh'e bir mesaj gönderdim."

Nahri ayağa kalktı. "Ne tür bir mesaj?"

"Onu mutlaka göreceğim," diye ısrar etti bir adam meclis kapısının dışında. "O benim prensim, *savaştayız* ve uyduruk birilerinin iznine ihtiyacım yok-"

Ali ayağa fırladı. "Bu *Vecit* mi?"

"Evet," dedi Hatset. "Daevabad'ın düştüğünü duyunca Shefala'ya geldi. Anlaşılan bir sonraki yetkili olarak bana inanmış - her zaman böyle davrandığından değil," diye homurdandı. "İçeri gel Qaid!"

Wajed zorlukla kontrol edilebilen bir aceleyle içeri girdi, iki Geziri askeri peşine takılmıştı.

"*Zaydi*," diye selamladı yaşlı savaşçı onu, sesinde rahatlama vardı.

"Tanrı'ya şükür." Ali cevap veremedi Nahri havalandı. "Kimseye teşekkür etme," diye tersledi.

"Cemşid'e ne yaptın?"

Vecit'e eşlik eden savaşçılar, Cemşit'in adı daha Nahri'nin dudaklarından çıkmadan silahlarını çekmişlerdi.

"Durun!" Ali koşarak aralarına girdi. "Silahlarınızı indirin!"

"Ben Cemşid'e hiçbir şey yapmadım," diye tükürdü Vecit, Nahri'ye gizlemediği bir düşmanlıkla bakarak. "O burada, yaşıyor ve aşağıda hapsedilmiş durumda."

"Cemşid e-Pramukh burada mı?" Ali, Nahri ile Geziri askerleri arasında durarak sordu. Askerler silahlarını bırakmış olabilirdi ama Nahri hâlâ öldürücü görünüyordu. "*Nasıl?*"

"Saldırı gecesi benim gözetimimdeydi," diye açıkladı Wajed. "Baban Navasatem saldırısından sonra Nahri ve Pramukh'un adamlarını tutuklamamı emretti. Nahri ve Kaveh'i saraya teslim edecek ve Cemşid'i Am Gezira'daki kalelerimizden birine götürecektim. O zamandan beri benimle birlikte."

"Neden?" Ali, her biri diğerine hançer gibi bakan Vecit ve Nahri'ye çılginca baktı. "Babam neden üç Daevayı geçit törenlerine saldırdıkları için tutuklasın ki? Onların bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Zaten Şafit'i cezalandırmaya hazırlanıyordu!"

"Bizi bu yüzden tutuklamadı." Nahri'nin sesi hâlâ öfkeliydi ama sesinde yeni bir tereddüt vardı.

Ali'nin şaşkınlığı her an biraz daha artıyordu. "O zaman seni neden tutukladı?"

Nahri'nin kara gözleri onunkilerle buluştu, gözlerinde bir özür vardı.

"Senin yüzünden, Ali.

Ghassan isyanınızı sona erdirmek için beni kullanacaktı. Beni işbirlikçiniz olarak suçlamayı ve teslim olmazsanız beni idam ettirmekle tehdit etmeyi planlıyordu."

Ali ne diyeceğini şaşırmış bir halde dönüp duruyordu ama Vecit cevap vermeye başlamıştı bile.

"Bu bir yalan," dedi Qaid dehşete düşmüş bir sesle. "Kral, koruması altındaki bir kadına asla böyle davranmaz!"

"Evet, yapardı," diye fısıldadı Ali, bu gerçekten nefret ederek. "Tahtı için, Daevabad'ın istikrarı için gerçek bir risk olduğumu düşünseydi, babamın yapmayacağı şey yoktu."

Hatset sessiz kalmış, kavgalarını uzaktan izlemişti ama şimdi konuştu. "Pramukh'un adamları neden bu işe karıştı?"

Wajed hâlâ mağdur görünüyordu. "Bilmiyorum."

"Sana sormuyordum." Hatset'in bakışları Nahri'nin üzerinde sabitlendi. "Banu Nahida'yla konuşuyorum. Kaveh ve Cemşid neden bu işe karıştı?"

"Sormadım," dedi Nahri dişlerinin arasından. "Beni öldürmekle tehdit ederken şeytani kocanın karmaşık planlarına burnumu sokmayı düşünmediğim için beni affedeceksin."

Hatset yılmamıştı. "Yani Ghassan'ın Cemşid'i neden değerli bulduğuna dair hiçbir fikriniz yok mu?"

Ali araya girdi. "Bu her neyse yapmayacağız. Hayatımı Nahri'ye on kat daha fazla borçluyum. O benim müttefikim ve arkadaşım ve biz buraya kapıdan adımını attığı anda saldırıya uğrasın ve sorgulansın diye gelmedik."

"Ona saldırmıyorum," dedi Hatset sakince. "Ghassan'ın Cemşid'i neden bu kadar değerli bulduğunu zaten biliyorum. Sadece Banu Nahri'nin de öyle düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

Banu Nahri odadaki herkesi bıçaklayacakmış gibi görünüyordu. "Neden beni aydınlatmıyorsun?" dedi, sesi Daevabad'daki sarayın çatısında Manizheh'inki kadar soğuk ve ölümcüldü.

Ali bileğine dokundu. Bu tam da korktuğu türden bir karşılamaydı. "Nahri-

"Sorun değil. *Belli* ki annenin bana söylemek istediği bazı şeyler var."

Odadaki erkekler silahlı olabilirdi ama iki kadın arasında başlayan savaş karşısında hiçbir şey yapamazlardı. Wajed bile geri çekilmiş, yeni yeni endişeli görünüyordu.

Hatset askerlere başını salladı. "Bizi yalnız bırakır mısınız?"

Vecit ve Ali'ye bir bakış atan muhafızlar itaat ettiler. Ancak kapı kapandıktan sonra annesi tekrar konuştu.

"Manizheh'in sözde ölümünden kısa bir süre sonra, iç bölgelerden bir Daeva soylusu geldi. Önemsiz bir adamdı, sofistike olmaktan çok çiftçi olan bir aileden geliyordu ama yüzyıllardır Nahidlere hizmet eden bir aileden geliyordu: Pramukhlar. Ghassan onun şehirde olduğunu duyunca, sempati duyduğu için soyluyu saraya davet etti - Manizheh ve Rustam'ın arkadaşısıydı, anlıyorsunuz ya, cesetlerini bulundukları yerde bulan talihsiz kişi. katledildi."

Ali'nin sırtından aşağı bir ürperti indi. Daevastana'da, son Nahidlerin ifritler tarafından katledildiği varsayılan, kana bulanmış, için için yanan ovayla ilgili hikâyeleri çocukluğunda duymuştu. "Kaveh."

"Ama sadece Kaveh değil," diye devam etti Hatset. "Cemşid de öyle. O günlerde ara sıra mahkemeye katılırdım ve Kaveh kendini ve beline ancak ulaşan küçük oğlunu resmen takdim ettiğinde babanın yüzündeki rengin nasıl kaybolduğunu hâlâ hatırlıyorum. Ghassan öfkeyle ayağa fırladı ve dışarı fırladı. Endişeli bir eş olarak hemen peşinden gittim ve kocamın Kaid'ine 'nankör fahişe' hakkında atıp tuttuğunu duydum - arzuladığı Nahid'in ona verdiği izni bir taşra soylusuyla birlikte olmak için nasıl kullandığını ve adamın kendi şehrine gelmek için nasıl bir aptal olması gerektiğini. Onun nasıl

çocuğu öldürmeyi ve cesetlerini göle atmadan önce Kaveh'e izletmeyi planlıyordu."

Wajed konuştu. "Biz ... araya girdik," dedi nazikçe. "Kral bize Cemşid'in soyunu nereden bildiğini söylemedi ama Kaveh'in bunu öğrendiğinin farkında olmadığı açıktı."

"Ve Cemşit masum biriydi. Bir çocuk," dedi Hatset. "Görünüşe göre iyileştirme yeteneği olmayan biri, ama gelecekte neler olabileceğini kim bilebilirdi? Manizheh'in kanı -annesinin kanı- güçlüydü ve Nahidler ölmüştü. Bunu aramıza katabilir ve sadık olmasını sağlayabiliriz. Değerli."

Değerli. Bu kelime Ali'nin midesini bulandırdı. "Cemşid," diye nefes aldı. "Cemşit'in Manizheh'in *oğlu* olduğunu mu söylüyorsun?" Nahri'ye döndü, onun da aynı şekilde şok olmuş görünmesini bekliyordu. "Ama bu onu ... yapar."

"Kardeşim," diye bitirdi Nahri. "Ve bu *aydınlatıcı* hikâye için size teşekkür ederim kraliçem. Söyleyin bana, ikiniz Ghassan'a masum çocukları katletmemesi için öğüt vermek zorunda kaldığınızda, hiç durup düşündünüz mü?

Böyle bir zorbaya hizmet etmenin sonuçlarını düşündünüz mü? Yoksa Daevabad'daki şiddet halkınızı etkileyene kadar kabul edilebilir miydi?"

Wajed kıpkırmızı oldu. "Eğer binlerce Gezirinin katledilmesini haklı çıkarmayı düşünüyorsanız-"

"Yeter." Ali ayaklarının üzerinde sallanıyordu ama konuştuğunda emrin net olduğundan emin oldu. "Bizi Cemşid'e götüreceksin. Şimdi."

23

Nahri

Cemşid'in hücreğine giden koridor temiz ve sadeydi: kireç badanalı duvarlar ve yüksek, dar pencereler. Kana bulanmış gibi görünmüyordu.

Daevabad'ın zindanı olduğu söylenen işkence odası, ama yine de bir hapishaneydi ve Nahri'nin meclisten beri kızgın olan öfkesi içinde bir hayvan gibi kükrüyordu. Nahri, sihri olsaydı, bir şeyler yapabileceğini düşündü.

Manizheh'in yaptığı şeyler, odanın öbür ucundan kemiklerini kırmak ve insanların uzuvlarının kontrolünü ele geçirmek. Böyle bir öfke için bir çıkış yolu olmalıydı, onu içten içe yiyip bitirmemesi için bir tahliye.

Seni saf küçük kız. Annesinin sarayın çatısındaki sözleri, Musa'nın gözlerindeki şüphe, Vecit'in gözlerindeki açık nefret ve Hatset'in korkunç hikâyesiyle karışarak bir anda aklına geldi. Nahri, Manizheh'in Gezirilere yaptıklarına göz yumamazdı ama birden kendini cinlerin eline bırakmanın korkunç bir hata olduğundan korktu.

Ali onun yanına yaklaştı, omzu onun omzuna değdi. "Biliyordun," dedi, duyulmaması için alçak sesle Arapça konuşarak. "Sen Cemşid'i biliyordu."

Cevabı kısıktı. "Evet."

İç çekti. "Keşke bana söyleseydin. Aramızda daha fazla sır olmaması gerekiyordu ve ben bir tuzağa düşmüşüz gibi hissediyorum."

"Ve bu *benim* suçum mu? Buraya barış yapmaya geldim, annen ve Vecit tarafından saldırıya uğramaya değil. Cemşid hakkında söylediklerini duymadın mı? Kardeşimin tüm hayatı baban yüzünden yalan oldu!"

"*Biliyorum*, Nahri. Biliyorum, tamam mı?" Ve gerçekten de Ali'nin gri gözlerinde sadece hayal kırıklığına uğramış bir sempati gördü. "Ama işte bu yüzden sen ve ben birlik olmalıyız - gerekirse diğerlerine *karşı*." Onun eline dokundu. "Kahire'de ve sahilde sana söylediğim her şeyde ciddiydim. Ben bu işte senin ortağınım, arkadaşınım. Sana ihanet etmeyeceğim."

"Peki ya yeterli değilsen?" Korkusunu dile getiren bir soru patladı içinden. "Zaten bir Daeva'yı hapsedtiler. Ya onları bu savaşın tüm kabileme değil de Manizheh'e karşı olduğuna ikna edemezsek?"

Ali'nin yüz ifadesi sertleşti. "Cemşit bugün o hücreden çıkıyor. Ya onu serbest bırakırlar ya da sen ve ben onu kaçıırız, Fiza'nın tayfasına katılırız ve üçümüz korsanlık yapmaya çalışırız."

Adamın sözleri öfkesini dindirmedi ama Nahri, saçma da olsa bir yedek plan vaadiyle korkusunun biraz olsun azaldığını hissetti. "Peki," diye mırıldandı ve elini bırakmadan önce bir kez daha sıktı.

Yürümeye devam ettiler, Wajed'i takip ederek toprak duvarlı bir salonda son bulan kıvrımlı bir merdivenden indiler. Tek bir pencereden içeri giren tozlu bir ışık, bir dizi ahşap kapıyı aydınlatıyordu. İnsan görünümlü yeni bir metal kilide ve girişi engelleyen ağır bir kirişe sahip olan biri dışında hepsi açıktı.

İki asker hemen dışarıdaki minderlerin üzerinde oturmuş, bir tür kart oyunu oynuyorlardı.

Ali içeri girdiğinde ayağa fırladılar, Nahri'yi yanlarına aldıklarında gözleri daha da büyüdü.

"Majesteleri," diye kekeledi biri, garip bir şekilde eğilerek. "Bizi bağışlayın," diye ekledi kartları köşeye fırlatarak. "Farkında değildik-"

"Affedilecek bir şey yok. Cemşid e-Pramukh burada mı tutuluyor?" Ali kilitli kapıyı başıyla işaret ederek sordu.

"Evet, prensim," dedi diğer cin endişeyle. Bakışları Nahri'ye kaydı. "Ama burayı berbat etti. Onun için başka bir hücre hazırlayabilirim eğer-"

"Hayır," diye araya giren Ali, Nahri'nin öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetmiş gibi diğer adamı susturdu. "Bugünden itibaren başka Daevaları kilit altına almayacağız." Avucunu uzattı. "Anahtar lütfen."

Vecit'in meclisteki kavgalarından beri dilini kontrol ettiği belliydi ama şimdi konuştu. "Prensime, bunun akıllıca olduğundan emin değilim. Pramukh zaten iki kez kaçmaya çalıştı."

"Ve serbest kaldığında, üçüncü bir girişimde bulunmak zorunda kalmayacak. Anahtar bu. Şimdi."

Ayaanle askeri itaat etti, cebinden bir anahtar çıkardı ve Ali'ye uzattı, o da hemen Nahri'ye verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Ali kibarca. "Yardımlarınız için minnettarız. Qaid, lütfen sen ve bu adamlar gidip annemle konuşur musunuz? Daeva misafirlerimiz için odalar?"

Wajed, Nahri'yi bir hücreye tıkımayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu ama Nahri kraliyet protokolünü, adamlarının önünde bir Kahtani'yi sorgulamayacağını bilecek kadar iyi biliyordu. "Elbette prensim," dedi, sesi soğuktu.

Nahri onlar gidene kadar bekledi ve ardından anahtarı hızla kilide yerleştirdi.

Ali kirişi taşımasına yardım etti. "Gitmemi ister misin?" diye sordu.

Bilmiyorum. Şimdi kardeşi olduğunu bildiği adamla konuşma ihtimaliyle karşı karşıyaydı ve Nahri kararsız hissediyordu. Cemşid'le arkadaşlıklar, evet ama bu, zamanın ve kendi ilişkilerinin gerektirdiği bir ilişki değildi. pozisyonların derinleşmesine izin vermişti. Önce onun Banu Nahida'sı olmuştu.

Ve Muntadhir'e aitti. Nahri nasıl oldu da Dürüst olmak gerekirse, empati kurabilen bir insan, onun dünyasını yıkacak kelimeleri bulabilecek miydi? Hatset ya da Wajed'in, onun dünyasını

Jamshid döngüde. Öylece içeri girip onun bir Nahid olduğunu ve sevdiği adamı öldüren istilanın arkasında ailesinin olduğunu mu söylemesi gerekiyordu?

Kadın titredi. "Hayır, henüz değil." Ali'nin yardımcı olacağını sanmıyordu -Cemşit ondan hoşlanmıyor gibiydi- ama destek işine yarayabilirdi. Kapıyı açtı.

Gözlerinin kasvetli ışığa alışması bir an aldı. Koridorda olduğu gibi Cemşid'in hücrelerinde de parmaklıkları ve bir insan kafasından daha büyük olmayan küçük bir pencere vardı. Bir köşede, doğu köşesinde tek bir kandil yanıyordu, yanındaki su kabı ve yarı yanmış dalın bir ateş sunağı denemesi olduğunu anlayınca yüreği sızladı. Dağınık bir yer masası, yarısı devrilmiş yığınlar halinde istiflenmiş kâğıt ve kitaplarla doluydu.

Cemşid'in kendisi de duvara dönük bir uyku paletinin üzerine kıvrılmıştı. Kapıyı açtıklarında hiç kıpırdamamıştı ve Nahri bir an için panikledi, göğsünün yükseldiğini fark edene kadar çok geç kaldığından korktu.

"Cemşit?" diye seslendi.

Vücudunda tek bir titreme oldu ve yuvarlandı.

Şaşkın siyah gözler onunkilere kilitlendi. "Nahri?" Cemşid ayağa kalktı, sarhoş gibi sallanıyordu. Sonra öne doğru sıçradı. "*Nahri!*"

Koşarak onu yakaladı ve kucakladı. "Biraz arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Cemşit ona sıkıca sarıldı. "Yaradan'a şükürler olsun. Senin için çok endişelendim." Onu serbest bıraktı. "İyi misin? Buraya nasıl geldin? Saraydaki herkesin öldüğünü söylediler!"

"Ben iyiyim," demeyi başardı. Ağabeyi ise berbat görünüyordu; yüzü ince ve solgundu, sakalları uzamıştı ve siyah saçları birbirine karışmıştı. "Sen iyi misin? Sana kötü mü davrandılar?"

Cemşid kaşlarını çattı. "Ağızlarını çırpıyorlar ama bana ellerini sürmediler. Çok korkuyorlar-" Birden konuşmayı kesti, dikkati onun arkasına kayd. "*Alizayd*?"

Ali beceriksizce boğazını temizledi. "Merhaba."

Vahşi bir iyimserlik Cemşid'in bakışlarını aydınlattı. "Eğer sen hayattaysan, bu Muntadhir'in de burada olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu çılginca. "Seninle birlikte Sen?"

Nahri'nin yüreği ağzına geldi. "Hayır. Üzgünüm Cemşid. Muntadhir ... dışarı çıkmayı başaramadı."

Kardeşinin gözlerindeki umudun tam anlamıyla yok olduğunu görebiliyordu. Cemşid yüksek sesle yutkundu, saray mensubu yüzünü takınmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Anlıyorum." Tekrar Ali'ye döndü. "O zaman neden buradasın?"

Ali kapı aralığından ayrılmamıştı. "Ne?" diye fısıldadı.

"*Neden burada olduğunu sordum*, El Kahtani? Çünkü Muntadhir'i korumak

Bu sizin işinizdi, tüm hayatınızın göreviydi ve eğer burada duruyorsanız, sadece başarısız olduğunuzu veya ona ihanet ettiğinizi varsayabilirim. Peki hangisi?"

Ali topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, suçlama hücrenin etrafında zengin bir şekilde yayıldı. Haftalardır süren iyileşme göz açıp kapayıncaya kadar yüzünden silinmiş gibiydi. "Ona ihanet etmedim. Asla ihanet etmem."

"O zaman sen bir korkaksın."

"*Cemşid*." Nahri aralarına girdi. "O bir korkak değil. Ve bu onun hatası değil. Muntadhir ailesini ve krallığını bildiği en iyi şekilde korumayı seçti. Bu gördüğüm en cesurca şeylerden biriydi ve kimsenin buna leke sürmesine izin vermeyeceğim."

Ama sözleri kardeşine ulaşmamış gibiydi. Cemşid titremeye başlamıştı, yüzünde taze bir keder vardı. "Bu seçimi yapmak zorunda kalmamalıydı. Bunun için *eğitilmemişti*."

Ali yaklaştı, bunu düzeltmek için can atıyormuş gibi görünüyordu. "Cemşit, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ne

kadar yakın olduğunu biliyorum-"

"Oh, ne kadar yakın biliyor musun?" Cemşid histerik bir kahkaha attı.

"Çünkü ne kadar *yakın* olduğumuzu saklamak zorunda kaldığımı çok net hatırlıyorum.

senin gibi adamların."

Nahri tekrar müdahale etmeye çalıştı. "Cemşid-"

"Hayır," diye araya girdi, sesi kırılmıştı. "Hayatımı cinler halkımı ezerken ağzımı kapatarak geçirdim. Onlar beni, babamı, *komşularımı*, sizi ezerken. Onların yalanları ve politikaları hayatımı bir kafese çevirdi ve şimdi bu adamın gerçekte kim olduğunu görmeni istiyorum. Dost olmaya çalıştığım bu prensin bana dönüp başka bir adamı göle atmamı emretmesini istiyorum." Ali'ye ters ters baktı. "Kardeşini *seviyordum*, anlıyor musun? O benim hayatımın aşkıydı."

Ali ağzını açtı. Kızgın görünmüyordu, şaşkın görünüyordu, sanki hâlâ noktaları birleştirmeye çalışıyordu.

Ve sonra her şey yerli yerine oturdu.

"Ama bu mümkün değil," diye kekeledi Ali. "Muntadhir ... değildi. Yani, o kadar çok kadın vardı ki-"

Cemşit öfkeyle böğürdü, yerdeki bir terliğe uzandı ve Ali'nin kafasına fırlattı. Prens eğildi ve Nahri tekrar aralarına girerek bugün müttefiklerini birleştirme çabasının sona erdiğine karar verdi.

"Ali, git. Ben hallederim."

Boğuk bir onaylama sesi çıkardı, kapıya doğru uzanırken gözleri hâlâ iriydi ve sanki bir kobraya rastlamış gibi hücreden geri çekildi.

Ali gittiği anda öfke Cemşit'in yüzünü terk etti ve yere yığılıp toprak zeminde çömeldi.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Özür dilerim. Bunu senin önünde söylememeliydim. Ama ikiniz de içeri girdiğinizde, düşündüm ki ..." Nefes almak için emdi. "Belki bir şansımız vardır diye düşündüm." Ellerin içine doğru düştü.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzları titriyordu. "Yarabbi, Muntadhir, nasıl yaparsın?"

Nasıl yapabildin?"

Nahri şok içinde donmuş bir halde onu izledi. Günlerdir uzamış saçlarını taramaya bile tenezzül etmemiş gibi görünen bu kederli adam, tanıdığı Cemşid değildi.

Sözleri ve davranışları her zaman çok kesindi. Birdenbire kendini bir yabancı gibi hissetti, az önce *gerçek* arkadaşını incitmiş biri gibi ve Nahri bir an için son derece kararsız kaldı.

O bir yabancı değil. O senin kardeşin. Ama "kardeş" Nahri için yabancı bir terimdi; bu tür bir ilişkinin neye benzemesi gerektiğini bilmiyordu. Birlikte en çok zaman geçirdiği kardeşleri Kahtanilerdi ve Zeynep'le aralarındaki koruyucu yakınlığı zaman zaman kıskandığı da olmuştu.

ve kardeşleri, kraliyet ailesinin geri kalanının patlayıcı draması, sözde yetim olduğu konusunda daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Dene, sadece dene. Nahri onun yanında diz çöktü ve elini omzuna koydu. "Benden özür dilemene gerek yok Cemşid. Sadece nefes al."

"Yapamam." Gözlerini sildi. "Muntadhir ... çocukken Manizheh'ten ne kadar korktuğunu anlatırdı bana. Darayavahoush onu hor görürdü. Onun için nasıl bir sondu bu?"

"Cesur biri. Dara'nın yayını ona vermemi istedi, böylece onu onunla vurabilecekti." Nahri duraksadı, Cemşid'i biraz olsun rahatlatabilecek bir şeyler arıyordu. "Hızlı biriydi. Savaş sırasında ölümcül bir darbe aldı. O hayatta kalamayacağını biliyordu ve bizi yavaşlatacağından korkuyordu." Bu yarı doğrudu ama şu an Muntadhir'in ölümüyle ilgili ayrıntıları konuşmanın zamanı değildi.

Cemşid hırıltılı bir nefes aldı ve sonra doğruldu. Nahri irkilmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Bu kadar yakından, Manizheh'e olan benzerliği açıktı, Kardeşinin zarif kanatlı kaşlarında ve uzun kirpikli gözlerinde annelerinin yüzünün hayaleti vardı.

Ancak yüzünü kaplayan utanç tamamen Cemşid'e aitti. "Alizayd'a Muntadhir ve benim hakkımda söylediklerim ... Özür dilerim. Bunu senin önünde söylememeliydim. Biz hiç -yani siz evlendikten sonra- ..."

Nahri onun elini tuttu. "Tekrar söylüyorum, özür dilemene gerek yok. Ben zaten biliyordu ve onunla aramızdaki şeyler asla böyle olmayacaktı. Ama bilmelisin ki, kaçmadan önce Muntadhir sana seni sevdiğini söylememi istedi. Ve senin için daha önce ayağa kalkmadığı için üzgün olduğunu."

Cemşit gözlerini sıkıca kapattı. "Ona bencil olduğunu söyledim. Yaradan, keşke sonunda o şekilde kalsaydı ve kendini kurtarsaydı. Ama Daevabad her zaman önce gelirdi," dedi acı bir şekilde.

Yakında benimseyebileceğin bir mantra, Baga Nahid. Nahri dizlerine sarıldı. "Hatset ve Wajed sana ne söyledi?"

"Şehrin düştüğünü ve büyüünün yok olduğunu biliyorum. Biz hâlâ Am Gezira'dayken gözcüler bizi yakaladı, çalıntı atlarla kaçıyorlardı, sanki peşlerinde şeytanlar varmış gibi. Banu Manizheh ve Afşin'in ölümden döndüğünü ve babamın kralı ve tüm Gezirileri öldürmelerine yardım ettiğini söylediler. saray."

Nahri'nin kalbi hızla çarpıyordu. "Yani senin hakkında hiçbir şey söylemediler mi?" *"Benim hakkımda mı? Hayır. Demek istediğim, beni tehdit ediyorlardı ve*

Daevalar hakkında ne düşündükleri çok açık, ancak bunun dışında memnun görünüyorlar

beni burada tek başıma delirtmek için." Cemşid gözlerini kısarak geri çekildi. "Neden? Endişeli görünüyorsun. Başka bir şey mi var?"

Öyle de diyebilirsiniz. "Cemşid," diye başladı Nahri, "Navasatem saldırısından sonra benimle konuşmak istedin. Yaraların geçmişti, Razu ile Tukharistani'nin yok olmuş bir lehçesinde konuşuyordun. . ."

Başını ovuşturdu. "Bin yıl önceymiş gibi geliyor," diye itiraf etti. "Bilmiyorum, belki de Rumi ateşini durdurmak için çağırdığın Nahid büyüsü sonunda beni iyileştirdi."

"Nahid büyüsünü çağıran sadece ben değildim." Cemşid ona sadece daha şaşkın bir bakış attığında Nahri devam etti. "Bana daha önce annen hakkında çok az şey bildiğini söylemiştin, sözde bir hizmetçiydi, alt sınıftan skandal yaratan biriydi. Sen bebekken ölmüş ve baban onun hakkında hiç konuşmamış." Onun gözleriyle karşılaştı.

"Cemşid, annen alt sınıftan değildi. Kabilemizin en üst tabakasından geliyordu. Ve o ölmedi."

Cemşid ona baktı. İfadesinde bir iki an daha şaşkınlık vardı ve sonra yüzüne bir şok-inkâr- yayıldı. "*Bunu söylüyor olamazsın...*"

"Ben söylüyorum. Manizheh senin annen. Ghassan biz tutuklandığımızda babanla yüzleşti ve Kaveh de bunu doğruladı. Sen bir Nahid'sin, Banu Manizheh'in oğlu."

"Ben değilim." Cemşid ayağa fırladı, volta atarak uzaklaştı. Ellerini şakaklarına bastırarak, "Olamam," diye ısrar etti. "Ben normalim! İyileştirme yeteneğim yok. Yaradan adına, *rahiplikten* ayrıldım. Ben kesinlikle Süleyman'ın seçtiklerinden biri değilim!"

"Adil olmak gerekirse," diye denedi, "rahiplerin bizi onurlandırması gerektiğine inanıyorum, tersi değil."

Cemşid'in gözleri daha da büyüdü.

Nahri de ayağa kalktı. "Cemşid, bunu duymanın ne kadar zor olduğunu bildiğime inan - sadece altı yıl önce büyülü hiçbir şeye inanmayan bir kadınla konuşuyorsun. Ama doğru olmasaydı bunu sana anlatmazdım. Ghassan, Manizheh'in senin yeteneklerini maskeleyerek için bir şeyler yapmış olabileceğini ima etti ama seni çocukken gördüğü anda anladı." Yanağına dokundu. "Yüzlerimizde Süleyman'ın mührü var. Sadece yüzük taşıyıcısı görebiliyor ama mühür orada. Ghassan bunca zamandır biliyordu. Hatset ve Wajed de."

Cemşid geri çekildi. "Alizayd biliyor mu?"

"Az önce ona söylediler."

"Elbette." Yıkılmış görünüyordu. "Yani, Ghassan ve Hatset. Wajed ve Ali." Ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Sence Muntadhir-"

"Hayır." Nahri'nin elinde hiçbir kanıt yoktu ama kalbindeki her şey bunu reddediyordu. "Bildiğini sanmıyorum."

"Bunu anlamıyorum." Cemşid sakalını çekiştiriyor, neredeyse koparacak gibi görünüyordu. "Babam Nahidlerden hürmetle, kederle bahsederdi. En ufak bir ipucu bile vermezdi. Ben tanışana kadar onlar efsane gibiydi. . ." Geniş gözleri onunkilerle buluştu. "Sen," diye fısıldadı. "Ah."

Nahri kızardı, kendini tuhaf bir şekilde açıkta hissetti. "Evet, sanırım bu bizi kardeş yapıyor.

Ama bu tür bir ilişki istemiyorsanız sorun değil."

Cemşid bir adım daha yaklaşarak onun eline uzandı. "*Tabii ki* böyle bir ilişki istiyorum. Senin kız kardeşim olman yıllardır başıma gelen en güzel şey olurdu."

Sesindeki samimiyet kızın daha da kızarmasına neden oldu. "Katil olmayan tek Nahid olmamak güzel olurdu." Nahri duygularını kabul etmeye ancak bu kadar yaklaşabilmişti.

Cemşid'in rengi soldu. "Evet, sanırım bu konuyu konuşmamız gerekecek. Onun hakkında." Başını kaldırıp baktı. "Babam ?"

"Hayır." Kadın sustu. Cemşid beklenti içinde bekledi.

Söyle ona. Tanrı aşkına, Nahri kendisini seve seve satacak bir korsan olan Fiza'ya şafit olduğunu söylemişti. Eminim kendi kardeşine de söyleyebilirdi. Cemşit nazikti. İyiydi ve söz konusu Şafit olduğunda daha iyisini yapmaya çalıştığını biliyordu.

Ama o da öncelikle bir Daeva'ydı ve kabilelerinin çoğunun önyargılarıyla büyümüştü. Ve Yaradan onu affetsin, Nahri şu anda onun tepkisiyle başa çıkabileceğini düşünmüyordu.

"Hayır," dedi tekrar. "Babamın kim olduğunu bilmiyorum ama Kaveh değil." "Önemli değil." Cemşid ona içten bir gülümseme verdi. "Bu çok güzel olacak.

Yüce ve kudretli Nahid gibi hayranlık duyduğum birini küçük kız kardeşim olarak düşünmek biraz garip." Yüz ifadesi düştü. "Yine de seni yakalayıp kaçma isteğimi daha da artırıyor."

"Kaçmana gerek yok." Bu hoşuna gittiğinden daha fazla yalan gibi geldi. "En azından şu anda değil. Buraya gelmeyi ben seçtim. Ali'ye güvenmediğini biliyorum ama ben güveniyorum ve müttefiklere ihtiyacımız olacak."

"Annesi beni bir ay boyunca bir hücrede kilitli tuttu, Nahri. Onlar benim müttefikim değil."

"Annemiz de öyle. Sen Daevabad'da değildin Cemşid. Onun fethinin ne kadar acımasız olduğunu görmedin. Şehirdeki her Geziri'yi öldürebilecek bir zehir saldı. Sarayda çok sayıda çocuk, alim ve hizmetçi öldürdü. Masumlar. Ben onun tarafında değilim."

"Yani Qahtaniler'den misin?"

"Hayır. Ben Daevabad'ın tarafındayım. Bunu düzeltmek ve belki bir gün kimin ailesine ait olduğumuzdan ziyade neyin doğru olduğuna göre taraf seçmenin normal olduğu bir dünya görmek istiyorum."

Cemşid iç çekti. "Ben de senin gerçekçi biri olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Lütfen. Tapınakta Shafit'le çalışacağımı söylediğimde yanımda durmuştun. Senden bunu tekrar yapmanı istiyorum."

Adımlarını hızlandırdı. "Burası Tapınak'tan çok daha tehlikeli, Nahri. Rahipler seni sadece onaylardı. Bu kalenin yarısının bizi öldürmek istediğinden eminim."

"Onları ikna etmemek için daha fazla sebep var."

Hâlâ şüpheli görünüyordu ama boyun eğmiş bir homurtu çıkardı. "Neden bana Şeyh Ateş-Kılıç'la buraya nasıl geldiğinizi anlatmıyorsunuz, ben de müttefikler hakkında ne düşündüğüme bakayım."

24

Ali

Ali, Cemşid'in suçlamalarıyla zihni dönüp dururken hücreden tökezleyerek çıktı. Nereye gittiğinden tam olarak emin değildi, sadece uzaklaşması gerektiğini biliyordu -Nahid kardeşlere yer açmak için; az önce kalbinin suçlu girintilerine ulaşan ve kırık parçaları ışığa sürükleyen adamdan uzaklaşmak için- merdivenlere doğru ilerledi. Tek yapmak istediği toprak ve taştan oluşan bu batık odayı.

Onun yerine, doğrudan Wajed'in üzerine yürüdü.

Kaid kollarını kavuşturmuş, Ali'ye sanki Hisar'a geri dönmüşler de azarlayacakmış gibi bakıyordu. Bu Ali'nin yüreğini burktu. Aradan haftalar geçmiş olmasına rağmen, akıl hocasının Hisar'daki çalıntı ofisinde durduğunu ve Wajed'in isyan için kendisini asla affetmeyeceğini bildiğini hâlâ hatırlıyordu. Wajed özünde Geziri'ydi ve Ghassan'a, kralına ve çocukluğundan beri arkadaşına son derece sadıktı.

Ali değildi, ama şimdi o kravatu çekmesinin yararlı olacağını biliyordu. "Mecliste yolumuzun kesildiğinin farkındayım ama Ta Ntry'ye gelip annemin güvenliğini sağladığınız için teşekkür ederim." Kalbine dokundu. "Ailem sadakatiniz için her zaman minnettar olacaktır."

Wajed gözlerini kıstı. "Daeva'nın sana bağırıldığını duyabiliyorum. Eğer ilk içgüdün buraya gelip hizmetim için bana teşekkür etmek ve sonra da kibarca beni kovmaksa, annene aklını kaçırdığını söyleyeceğim."

O zaman kişisel bir yol izleyeceklerdi. "Aklımı kaybetmedim, amca. Seni kovmak da istemiyorum. Sana *ihtiyacım var*, Wajed. Haklıydın, savaştayız ama düşmanımız aşağıda değil," dedi Ali, hücreleri işaret ederek.

"Nahri hayatımı Darayavahuş ve Manizheh'ten iki kez kurtardı. Cemşid, Muntadhir'in en sevgili ... yoldaşydı," dedi hafifçe bocalayarak. "Ve bana stratejiyi öğreten savaşçı, Manizheh'in çocuklarının bizim tarafımızda olmasında fayda görüyor."

"Rehine olmalarında fayda görüyorum."

"O zaman yeni bir Qaid bulmakta fayda görüyorum. Yapmamayı tercih ederim," dedi Ali, ultimatoma karşısında Wajed'in yüzünde beliren duyguyu kaçırmadan. "Ama Nahidler benim müttefiklerim ve onların tehdit edilmesine izin vermeyeceğim."

"Baban Nahidlerden müttefik edinmeye çalıştı. Bak bu onu nereye getirdi."

"Babam onları müttefik olmaya *zorlamaya* çalıştı. Benim yaptığım bu değil. Amca, o gece için bir parçanın benden nefret ettiğini biliyorum. Ama ona itaat etmediğim için pişman değilim. Babamı seviyordum. Barış içinde ayrılamadığımız için üzgünüm, ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm, ama bundan daha fazlası, ruhunda böyle günahlarla öldüğü için üzgünüm. Son emri yüzlerce masumu katledecekti. Çatısı altındaki bir kadını, kendi gelinini tehdit ederek öldü. Eğer eylemlerime katılmıyorsanız ve hizmetimden ayrılırsa, anlarım. Ama onun yolundan gitmeye niyetim yok."

Wajed ağzını ince bir çizgi halinde sıkı. "Sen benim için bir oğul gibisin, Zeydi. Sen bir Kahtani'sin ve senden önce babanın yaptığı gibi benim hizmetimde olacaksın. Ama halkımızın ne kadar kızgın olduğunu anlamalısın." Daha yakına eğildi. "İnan bana, bu olaya sadece ben bakmayacağım.

şüphe ile ittifak. Bu kaledeki neredeyse herkes bir yakınına Manizheh'e kaptırdı ya da Daevabad'da mahsur kalan bir sevdiği var. Halkımız arasında çok popülersiniz, bunu bildiğinize eminim, popülerliğinizi Kale ve Geziri Mahallesi'ni isyana ikna etmek için *kullandınız*," diye ekledi biraz da alaycı bir şekilde.

"O desteğe dikkat edin."

Ali başını salladı. "Başımı sallayacağım. Ama şu anda annemi bulmam gerekiyor. Eğer senden burada kalmanı istersem. . ."

Vecit gözlerini devirdi. "Nahid'lerinize hiçbir zarar gelmeyecek. Hatta özür dileyeceğim - evet? - ve onlara süslü unvanlarıyla hitap edeceğim."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum." Ali arkasını dönmeden önce gülümsedi.

Ancak Wajed'i yenmenin verdiği kısa süreli moral, yürümeye devam ederken kayboldu.

Bu seçimi yapmak zorunda kalmamalıydı. Kardeşi Zülfikar vuruşunu ilk yaptığından beri Ali'nin kafasında dönüp duran aynı şeydi

Darayavahoush Ali'yi kastetmişti. Çünkü Cemşid haklıydı. Ali olmalıydı.

Oysa Muntadhir ölmüştü ve Ali mührü taşıyordu ve bu suçluluk duygusunu taşımaktan asla vazgeçebileceğini düşünmüyordu.

Bir çift hizmetçi geçti, bir asker selam verdi. Ali zar zor bir yanıt verebildi. Protokol haftalardır düşündüğü bir şey değildi ve bir hata yapmayacağına dair kendine güvenmiyordu. Bunun yerine, gördüğü ilk oyuğa adım attı ve buranın küçük, boş bir balkona dönüştüğünü görünce minnettar oldu. Başka türlü güzel bir gündü ve ormanın hemen ötesinde Ali denizin parıltısını, suya yansıyan parlak güneşi yakaladı.

Ve sonra Cemşid'in bağırsının diğer kısmı aklına geldi.

Kardeşin hayatımın aşkıydı.

Ali birden kendini çok ama çok aptal gibi hissetti; yanından geçip giden yüzlerce fısıltı, yorum ve bakış geri dönmüş ve kaçırdıklarını sonradan fark etmesini sağlamıştı. Ama *nedenini* anlamıyordu; Müntehir Cemşid'le olan ilişkisini Ali'den saklamak için *neden* bu kadar çaba sarf etmişti? Kardeşi başka hiçbir şeyi gizleme zahmetine girmemişti. İçki içmesi, kadınlar, namaza, inançlarının herhangi bir unsuruna karşı cansız tutumu -bir dizi günah.

Peki siz bunu günah olarak mı görüyorsunuz? Günah mı? Ali yargılayacak biri miydi?

Gecelerinin yarısını kardeşinin karısını hayal ederek geçiriyordu ve ellerinde masumların kanı vardı. Muntadhir buna kıyasla ne yapmıştı? Yasak birine aşık mı olmuştu? Ali'nin bu noktada yapabileceği tek şey anlatmaktı.

Ama Cemşid'in suçlamalarının en kötüsü bu değildi. Tanrım, çatıdaki o gece... Bir zamanlar Ali her gün o geceyi düşünüyordu. Şimdi suikastçısının adını bile zar zor hatırlıyordu.

Hanno. Hanno, Tanzeem'den gelen shafit şekil değiştirici. Safkanlar tarafından kaçırılıp öldürülen bir kızı vardı ve her şey Ali'ye parça parça geri geldi. Diğer adamın gözlerindeki keder, kan, acı, Ali'nin bayılmadan önce Cemşit'e homurdanarak verdiği emir - *ondan kurtul*. Ali'nin bir canavar gibi görünüyordu.

Tıpkı Ghassan gibi görünüyormuş olmalıydı.

Her şey böyle mi başlamıştı, Abba? Babası da genç bir kralken böyle mi hissetmişti, nasıl yöneteceğinden o kadar korkmuş ve emin olamamıştı ki, kendisine zarar verebileceğinden korktuğu her şeyi ezip geçmiş miydi? Ghassan'ın sarayda sergilediği rol, Muntadhir'in tüm hayatı boyunca mükemmelleştirmek zorunda kaldığı rol...

Bir tür sorumluluk, bir hatanın değeri verdiğiniz herkesi mahvedeceğini bilseydiniz başka nasıl tepki verirdiniz?

Kardeşin benim hayatımın aşkıydı. Cemşid'in sözleri tekrar geldi ama Ali'nin zihninde gördüğü kişi Muntehir'di. Kardeşi kırık sırtışının ardına ne kadarını saklamak zorunda kalmıştı?

Ali duvara yaslandı, gölgeyi kucakladı. Bir an için doğru dürüst bir imamın, Kitabı bilen ve inancı sarsılmamış birinin ona bundan sonra ne yapması gerektiğini söylemesini diledi.

Kaygan bir adım dikkatini çekti. Ali hemen Zülfikar'ına uzandı.
-Ve sonra elini bıraktı.

"Saklandığım yeri bulmuşsun." Hatset güneş ışığına doğru adım attı ve ona nazikçe gülümsedi. "Küçüklüğümünden beri buraya gelirim. Eskiden okyanusu daha iyi görebilmek için tırmanabileceğin devasa bir sarmaşık vardı ama ben düşüp neredeyse boynumu kırıyordum, annem onu kestirdi." Gülümsemesi soldu. "Seni kalbime bastırmakla kafana vurmak arasında kaldım, Alu-baba. Böyle hissetmeden önce en az bir gün burada olacağını düşünmüştüm."

"Nahri'yi Ta Ntry'ye kızgın cinler tarafından saldırıya uğrasın diye getirmedi," diye karşılık verdi Ali, Hatset'i kızdıranın onun adına yaptığı kabalık olduğunu varsayarak. "Sırları için sebepleri var."

"Ve Nahidlere güvenmemek için nedenlerimiz var." Hatset ona zekice bir bakış attı. "Yeni Baga Nahid ile geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?"

Ali yalan söylemeye zahmet etmedi. Annesi zaten her zaman her şeyi biliyor gibiydi. "Sanırım ilişkimizin biraz çalışmaya ihtiyacı var." Ama sonra durakladı. Annesi her zaman her şeyi biliyor gibi görünüyordu.
"Muntadhir ve Cemşid ... onlar-"

"Evet. Bu konuda sessiz kaldılar ama çoğumuz biliyorduk." "Abba biliyor muydu?"

"Evet." Sesi acımasızdı. "İlişkilerini teşvik ettiğinden şüpheleniyorum - en azından Cemşid'in tarafında. Eminim Manizheh'in oğlunun kendi oğlunu korumak için ne kadar ileri gidebileceğini görmekten bir ölçüde tatmin olmuştur."

Ali'nin midesi altüst oldu. "Muntadhir bana hiç söylemedi. Bir zamanlar çok yakındık.

Benim vereceğim tepkiden korkmuş olması beni hasta ediyor. Belki de haklıydı."

"Her şey başladığında sen çok gençtin, Alizayd. Hisar'da çok korunaklıydın -ki annen olarak bunu umursamadığımı itiraf etmeliyim. Muntadhir'le ilişkinin ileride nasıl olacağını bilemezsin."

"Çünkü her şey çok iyi gidiyordu." Ali başını salladı. "Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum, Amma. Zeyneb'i yüzüstü bıraktım. Lubayd'ı ve Hisar'daki tüm kardeşlerimi hayal kırıklığına uğrattım. Seni, Nahri'yi ve diğer herkesi hayal kırıklığına uğrattım." Balkona doğru eğildi. "Belki de rollerimiz tersine dönseydi daha iyi olurdu. Ben Daevabad'da ölseydim ve Dhiru-"

"Yapma." Hatset onun sırtını okşadı. "O yola girme, Alu. Tanrı seni buraya bir sebepten ötürü koydu ve henüz kaybetmedin. Ayrıca yalnız da değilsin. Gel temizlen, bir şeyler ye ve dinlen. Bir sonraki hamleni planlamak yarına kadar bekleyebilir."

Ali yan gözle ona baktı. "Teklifini Nahri ve Cemşid'e de ilet, söz veriyorum bir yatakta bile uyuyacağım."

"Her zaman pazarlıkçı."

"Bu seni ikna ettiğim anlamına mı geliyor?"

"Cemşid'i serbest bırakacağım ama hem o hem de Nahri, bizim olduğu kadar kendi güvenlikleri için de sıkı koruma altında olacaklar. Ve siz de *bana* ek imtiyazlar vereceksiniz."

Titriyormuş gibi yaptı. "Ne?"

"Birincisi, özel öğretmen tutacaksın. Çocuk gibi konuşmayı bırakana kadar günde en az bir saat Ntaranca konuşacaksın. İkincisi, o Ntaranca'yı burada ailene karşı kibar ve saygılı olmak için *kullanacaksın*. Artık sadece Gezirilere bakamazsın, Alizayd. Ayaanle'ye ihtiyacın olacak. Bırak geçmişle Musa dinlen."

Ali onun kalbine dokunarak abartılı bir selam verdi. "Diplomasinin timsali olacağım, söz veriyorum. Büyükbabamla tanışabilir miyim?"

Annesinin yüzünü hüzün kapladı. "Bugün değil ama umarım yakında. Sağlığı kötüye gitmeye başladı. Akli başında olduğunda, on yıl önceki kendi dünyasında yaşıyor gibi görünüyor. İstilayı öğrenmesini engellemeye çalışıyorum ama ..." Sesi kesildi. "Sürekli seni ve Zeynep'i soruyor. Tepki vermemek çok zor oldu."

Ali ona sarıldı. "Özür dilerim, Amma." Onun her zaman yılmaz anne bitkin görünüyordu. "Allah'ın izniyle her şey yoluna girecek. Ve Zeynep'i geri alacağız. O akıllı, hayatta kalmayı başaran biri ve yanında tanıdığım en yetenekli savaşçılardan biri var."

"Haklı olman için dua ediyorum." Hatset ona sıkıca sarıldı. "Gerçekten istiyorum."

25

Nahri

Ali annesine her ne söylediye işe yaramış olmalıydı, çünkü akşama doğru Nahri ve Cemşit, sürgün edilmiş ve uzun süredir kayıp olan kraliyet ailesine yakışır bitişik süitlere yerleştirilmişlerdi. Odalar o kadar da Daevabad'ın sarayındaki kadar lüks değil, Nahri'nin daha çok takdir ettiği ölçülü, doğal bir zarafete sahipti; ince ahşap sütunların taşıdığı oymalı alçıdan yüksek tavanları vardı. Duvarlardan biri tamamen açıktı. pencereler ve balkon, deniz kokusunu içeriye taşıyor.

Onun için kişisel olarak daha da önemlisi, nihayet *banyo* yapma şansı bulmuş, ateşle ısıtılmış suda birkaç kez *yıkanmasını* gerektirecek kadar pisliği kazıyıp atmıştı. Temiz olmak ve karnını doyurmak acı verici derecede iyi hissettiriyordu çünkü odalarına döndüğünde yeni bakımlı Cemşid'in kendilerine verilen devasa tabaktaki her şeyin tadına baktığını, servis bıçaklarından birini çaldığını ve Nahri'nin yemeklere dokunmasına izin vermeden önce zehirden ölüp ölmediğini görmek için beklediğini görmüştü. Nahri onun yıkanmış ama hâlâ çok uzamış saçlarını ve sakallarını nazikçe sorguladığında, hiçbir cinin ona usturayla yaklaşamayacağını kesin bir dille açıkladı.

Sonunda yan odada uyuyordu. Nahri de öyle olmalıydı; Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacı vardı. Ama akli durmamıştı ve Yumuşak, desenli yorganlarla kaplı muazzam tik yatak, son birkaç haftadır uyuduğu sayısız yerden çok farklıydı.

Ali'nin hâlâ ortalıkta olmaması da çok sessizdi. Cemşit'in hücrelerinden ayrıldığından beri onu görmemişti, buna şaşırması gerekirdi, Ali'nin kendi hücresi vardı.

halkıyla yeniden bir araya gelme ve Fiza'nın mürettebatı için konaklama

Ama bu Nahri'nin kendini başıboş hissetmesine neden oldu. Haftalardır ilk kez doğru düzgün yemek yediklerinde Ali'nin yanında olmayı, canlarının çektiği kahvenin mi yoksa çayın mı daha iyi bir içecek olduğunu tartışmayı bekliyordu.

Ve onun için endişeleniyordu. Nahri, Cemşit'i kederli suçlamaları yüzünden yargılayamazdı ama Ali'nin kardeşinin ölümü yüzünden hâlâ kendini ne kadar derinden suçladığını da biliyordu. Cemşit ona korkak dediğinde yüzünde beliren ifade ...

Bu yüzden kapısı hafifçe çalındığında Nahri utanç verici bir hızla odadan çıktı. Kendi kendini azarladı ve etkilenmiş bir soğukkanlılıkla kapıyı açtı.

Kaşlarını çattı. Ali değildi.

Kraliçe Hatset ona bilmiş bir gülümseme verdi. Cinnistani dilinde, "Barış senin üzerine olsun Banu Nahida," dedi.

Nahri Divasti'de "Ateşler sizin için ıslıl ıslıl yansın," diye karşılık verdi.

Hatset başını öne eğdi. "Başka birini bekliyorduysanız özür dilerim. Sadece uğrayıp senin ve kardeşinin yerleştiğinden emin olmak istedim. Odalar uygun mu?"

"Çok sevimliler. Keşke Cemşid'e de daha önce böyle bir misafirperverlik gösterilseydi."

"Ve keşke ailesi çocuklarımin babasını ve binlerce tebaamızı vahşice öldürmeseydi." Cümle net bir şekilde söylenmişti ama Nahri diğer kadının gözlerindeki öfke titreşimini kaçırmadı. "Sizi temin ederim ki Cemşid'in kilit altında tutulması en iyisiydi."

"Evet, hepiniz Daevas hakkında ne düşündüğünüzü açıkça belirttiniz."

"Bunun için özür dilerim. Ama bazen insanların size kim olduklarını göstermelerine izin vermek en akıllıcasıdır. Wajed tehlikeli bir adam. Kocama sadakatle hizmet eden, oğlumu seven bir adam ama ben sizin yerinizde olsaydım

Böyle bir adamın beni nasıl gördüğünü biliyordum. Herkesin beni nasıl gördüğünü. Daevabad'da kafanı kuma sokarak hayatta kalamadın."

"İnsanların beni nasıl gördüğünü bir an bile unutmadım." Nahri maskesinin arkasına tam olarak geçemeyecek kadar üzgündü ama ne kadar kin besleyebileceğini kontrol etti. "Ben de *sizin* yerinizde olsaydım, konuklarımin güvenliğini sağlayamayayı bir zayıflık olarak görürdüm."

Hatset ona kuşkulu bir gülümseme verdi. "Dilini hiç gevşetmedin mi? Ben çok daha dikkatli bir Banu Nahida hatırlıyorum."

"Ben ülkemi terk ettim, Hatset. Ali sana bunu söyledi mi? Evimi ve huzurlu bir hayatı bırakıp, işleri düzeltme umuduyla oğlunla birlikte buraya geldim. Bu yüzden

hepinizi kurtarma umuduyla. Tehdit edilmeyeceğim."

"Keşke o kadar kolay olsaydı çocuğum." Hatset işaret etti. "Benimle yürü."

Nahri durakladı, Cemşid'in aldığı servis bıçağını geri almak için can atıyordu. Onun yerine şalını almakla yetindi. "Ali nerede?" diye sordu, onlar odadan çıkarken şalı başına ve omuzlarına dolayarak.

"Uyuyor," diye yanıtladı Hatset. "Bu onun isteğine aykırı ama yemeğinize afyon karıştırıldığında uykuya direnmek pek mümkün olmuyor."

Nahri şok olmuş bir halde ona baktı. "Oğluna ilaç mı verdin?" "Dinlenmeye ihtiyacı vardı."

"*Dinlenmeye ihtiyacı vardı . . . Afyon konusunda ne kadar tecrüben var? Çok güçlü bir ilaçtır. Eğer dozajı yanlış ayarladıysanız-*"

Hatset öfkeli bir ses çıkardı. "Seni yatağından tıbbi bir ders almak için kaldırmadım. O benim oğlum. Ona asla zarar vermem."

"Tecrübelerime göre, Hatset, dünyamızdaki ebeveynler çocuklarına büyük zararlar verebiliyorlar."

Cin kraliçesi ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Haklısın Banu Nahri. Ama endişelenmene gerek yok. Ali iyi, sizi temin ederim." Durakladı. "Ona gerçekten değer veriyorsun, değil mi?"

Ali onu kumsalda dikkatle tutuyor, yanaklarındaki gözyaşlarını fırçalıyor. *Burada başka kimse yok, dostum. Bu şekilde davranmana gerek yok.*

Ancak Nahri tam olarak bunu yaptı. "Fena değil."

"Konuşması son derece sinir bozucu bir insansınız."

"Bu bir gurur meselesi." Hatset onu başka bir boş koridora götürürken Nahri konuyu değiştirdi. Bir örümceği takip eden gri çizgili bir kedi dışında, Sessiz şatoda başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu. "Yeğeniniz insanları gönderdiğinizizi söyledi. Bu doğru mu?"

"İkna edebildiğim kadarını. Afşin, insanları ateş ve intikam uyarılarıyla kendi vilayetlerine kaçmaya gönderdi. Eğer Manizheh Cemşid'i öldürüp burayı yerle bir ettikten sonra hepimizin öldürülmesini istememiştim." Kraliçenin sesini pişmanlık doldurdu. "Yazık oldu. Bu kale çocukların kahkahalarıyla dolup taşmalıydı ve oğlumun tüm kuzenleri ve teyzeleri tarafından karşılandığını görmek isterdim. Ama bu riske değmezdi."

İfadesindeki samimiyet Nahri'nin öfkesinin bir kısmını yatıştırdı. Hatset'ten nefret etmek her zaman Ghassan'dan daha zor olmuştu; Nahri, siyaset ve ailenin sınırlı seçenekler bıraktığı bir kadınla çok iyi ilişki kurabiliyordu.

Kalenin avlusuna girdiler. Burası yarı bahçe, yarı harabeydi ve son derece güzeldi. Aynalı basamak taşları kumlu yolu kaplıyor, dolunayı gümüşi ışık havuzlarıyla yansıtıyordu. Akan bir dere avluyu ikiye bölüyor, solgun ağaçlar kafesli tavana tırmanmak için uzanıyordu.

"Bu inanılmaz," dedi Nahri hayranlıkla. "Kendimi ormanda yürüyormuş gibi hissediyorum."

"Büyü işe yaradığında görmelisin." Hatset parmaklarını bir eğrelti otunun üzerinde gezdirdi. "Babam her zaman cinlerin böyle yaşaması gerektiğini söyler. Kenarda ve vahşi doğanın arasında, ruhen atalarımıza 'pis insan şehirlerinden' daha yakın. Daevabad'ı hiç bu kadar çok düşünmemişti." Sesi özlemle doluydu. "Kendi çocuklarımdan çok daha nazik bir çocukluk geçirdim ve burada nasıl gelişebileceklerini merak etmekten kendimi alamadım. Zeyneb, politikacı soylu kadınlarla dolu bir hareme kapatılmasaydı ne kadar rahat olabilirdi. Ali, eline hiç zülfikar almak zorunda kalmasaydı nasıl bir alim olabilirdi."

Nahri neredeyse hiç düşünmeden, "Kendileri olmazlar," diye cevap verdi. Ali ve Zeyneb'in kraliyet kimliklerinden boşandıklarını düşünemiyordu.

"Belki de değildir," diye düşündü Hatset.

"Gitmek senin seçimin miydi?" Nahri sordu. Hatset konuşkan bir ruh hali içinde görünüyordu ve Nahri hiçbir zaman bilgiyi geri çevirecek biri değildi ama aynı zamanda gerçekten merak ediyordu.

Kraliçe omuz silktili. "Senin ve benim gibi insanların gerçek seçenekleri olduğundan emin değilim. Ghassan yeni bir eş arıyordu ve Ta Ntry'den bir eşe açık olduğunu açıkça belirtti. Tüccar aileler toplandı ve listenin başında ben vardım. Kulağa bir macera, kabileme destek olma şansı gibi geliyordu. Yakışıklı, zeki ve son derece karizmatik bir kraldı. Temkinli bir şekilde geldim, ancak tüm kanadımı bir Ntaran'a benzeyecek şekilde büyülediğini gördüm.
kale."

Nahri ona baktı ve yaşlı kadının ifadesindeki keder karşısında şaşırdı. "Onu seviyordun."

"Sanırım birbirimizi elimizden geldiğince çok sevdik. Onun sadakatı önce Daevabad'a, benimki ise Ta Ntry'ye idi. Sonra çocuklarımız doğduğunda, *onları* ne kadar şiddetle seveceğimi ve onları şimdi dayanılmaz görünen siyasi kaderlerden korumak için ne kadar çaresiz olacağımı bilmiyordum." Başını iki yana salladı. "Ve Ali'yi sürgüne gönderdiği için onu affedemedim. Ghassan'ın yaptığı pek çok kötü şeyi mazur görebilirdim ama oğlumuzu ölüme göndererek, bir zamanlar kalbimin bir parçasına sahip olduğunu kendi elleriyle yok etti."

Nahri irkildi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Hatset onu inceliyordu. "İşte, şimdi ben evliliğimin ayrıntılarını anlattım, sen de aynısını yapmalısın. Muntadhir'i sevmediğini biliyorum ama bir gün onun yanında hüküm sürebileceğini düşünüyor musun?"

Nahri soruyu düşündü. Birkaç hafta önce olsa bu soruyu geçiştirirdi; Hatset'in evliliğine burnunu sokmaya çalıştığı ilk sefer değildi bu. Muntadhir ve Ali birbirlerine rakip olmuşlardı ve Muntadhir'in Nahid karısı aracılığıyla Daevalarla kurduğu ittifak onun en güçlü kozlarından biriydi.

Ama bunların hepsi çökmüştü ve kendini şu cevabı verirken buldu her zaman olduğundan daha dürüsttü. "Bilmiyorum. Halkım için çok şey feda etmeye hazırdım ama Muntadhir babasına dönüşseydi onun yanında durabileceğimi sanmıyorum. Ve eğer değişmeyi ve babasına karşı *durmayı* başarabilseydi, sanırım yapacağı ilk şeylerden biri beni boşamak olurdu. Birbirimize çok yakışıyorduk."

Hatset acımasız bir gülümseme sundu. "Diplomatik bir açıklama. Titizliğiniz bir yana, size saygı duyuyorum Banu Nahida. Takdire şayan bir pragmatizminiz var.

aykırı fikirleri kafanızda tutmaya istekli olmanız. Manizheh'in kızının zeki olmasını beklerdim ama senin bilgeliğine hazırlıklı değildim."

"Sürpriz yapmaktan memnunum," dedi Nahri sert bir sesle. "Onu tanıyor muydunuz? Annemi yani."

"İyi değildi, gerçi kardeşi dışında kimsenin onu iyi tanıdığından emin değilim.

Ortadan kaybolduğunda Ghassan'la sadece birkaç yıllık evliydik ve sarayda ondan uzak durdum."

"Ghassan yüzünden mi?"

"Hayır, kocamın karasevdası yüzünden değil." Hatset dönüp Nahri'nin yüzüne baktı. "Çünkü beni korkuttu Banu Nahri ve ben kolay kolay korkan bir kadın değilim. Ghassan'ın beni revire götürüp, kendi deyimiyle 'saygıdeğer Nahid'leriyle' tanıştırdığını hâlâ hatırlıyorum. Tüylerim diken diken olmuştu; esir oldukları o kadar belliydi ki kocamın bunu görememesi beni şok etmişti. Rüstem onun yanında o kadar ürkekti ki bir bardağı bile sabit tutamıyordu."

Yine de bizi tekrar tutsak etmeye istekliydin. Ama Nahri bunu söylemedi. "Peki ya Manizheh?"

"Daevalar'ın onun bir tanrıça olduğunu fısıldadıklarını duymuştum. Ateşe tapanların batıl inançları diye geçiştirmiştim," dedi Hatset, sesinde bir özür notuyla. "Ama yerinde bir tanımlamaydı ve Manizheh bunu biliyordu. Gözlerinin ardında kaynayan öfkeyi, kızgınlığı

görebiliyordunuz, onun gibi aşağılık yaratıkların

onu kontrol altına almaya cesaret edebilirdik. Siyasetin rüzgârları değişirse, hepimizi öldürmekte bir an bile tereddüt etmeyeceğinden hiç şüphem olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum." Yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. "Ve küçük bir şekilde onu suçla."

Ben de yapamam. Nahri annesinin uyguladığı şiddeti küçümsedi ama karşılık verdiği için onu suçlayamazdı. Manizheh o gece çatıda Nahri'ye ulaşmış, onun boyun eğmeyi bırakmak isteyen yanını sertçe çekiştirmişti. Korkmayı bırakmak istiyordu.

Nahri onu reddetmişti. Ve şimdi etrafı güvenmediği insanlarla çevriliydi, ileriye dönük net bir yolu yoktu.

Hatset sanki Nahri'nin zihnini okuyabiliyormuş gibi ona bakıyordu. "Kazandılar," dedi. "En azından şimdilik. Annen tahtta oturuyor, Afşin onun yanında duruyor ve Daevalar Hisar'ın enkazı ve Qahtanilerin harabesi üzerinde hüküm sürüyor. Peki bu mükemmel Hayatta kalan - düşmanın evlilik yatağına boyun eğen bir kadın. Afşin'i kınıyor, onlarla değil de burada sevdiği söyleniyor, Süleyman'ın mührü oğlumun alında?"

"Sarayda yaptıklarını gören çoğu insanın ona karşı duracağını umuyorum." Nahri, Ghassan'ın muhafızlarının kafalarını tırmalarken attıkları çığlıkları hatırlayarak ürperdi. "Annemin yaptığı zehir korkunçtu ve öldürdüğü Gezirilerin çoğu tamamen masumdu. Hizmetkârlar ve kâtipler ve sadece yanlış gecede güçlülerin oyunlarına yakalanma şanssızlığına sahip normal insanlar. Çocuklar." Kanlı festival kıyafetleri içindeki küçük çocukları tekrar görünce durakladı. Nahri onları unutabileceğini hiç sanmıyordu. "Bu bir dolandırıcılık," dedi yeni öfkelenmiş bir halde.

"*Dolandırıcılık mı?*"

"Bunun bilge bir liderin işareti olması gerekir, değil mi? Daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmaya istekli olmak? Ama kimse bu 'fedakârlara' istekli olup *olmadıklarını* sormuyor - çocuklarının sözde daha büyük bir iyilik için ölüp ölmeyeceği konusunda hiçbir söz hakları yok. Ben de böyle insanlardan geliyorum," diyerek Yakub'un Mısır'daki son savaşa ilişkin bıkkınlık veren tanımlamasını hatırlattı. "Yüzyıllardır yabancılar tarafından savaşılan bir ülkeden geliyorum. Ölüyoruz, kanımız akıyor ve bu, güçlülerin asla ödeyemeyeceği bir borç." Nahri titredi. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Hatset ona çok uzun bir süre baktı. Değerlendirici bir bakıştı bu. Kraliçe tekrar konuştuğunda, bir tür karara varmış gibiydi. "Dediğim gibi, akıllıca."

"Ya da aptalca. Çünkü her zaman şiddet uygulamaya daha istekli olacak biriyle nasıl savaşmamız gerektiğini bilmiyorum."

"Onları alt ediyorsun." Hatset arkasını döndü. "Gel. Görmek gereken biri var."

Nahri bu yorum karşısında şaşkına döndü. "Var mı?"

"Daevabad'dan yeni gelen tek ziyaretçimiz siz değilsiniz."

Nahri şaşkınlıkla Hatset'i takip ederek büyük bir kütüphanenin -Ali'nin bahsettiği kütüphanenin- arkasına sıkışmış küçük bir koridora doğru ilerledi.

Nahri içeri bakmak için can atıyordu ama uzak bir tavana kadar yükselen kitap raflarına ve canlı renklere sahip camlardan oluşan güzel pencerelere bakmakla yetindi.

Hatset daha önce asker kıyafetleri içinde gördüğü Ayaanle kadınına başıyla selam verdi ve muhafız kapıyı açıp mumlarla dolu rahat bir odayı göstermeden önce Ntaranca birkaç kelime konuştu. Küçük, yaşlı bir adam battaniyelere sarınmış, dumanı tüten bir kâsenin önünde oturuyordu. Onlar geldiğinde başını kaldırdı, yeşil gözleri bitkin bir haldeydi.

Nahri'nin nefesi kesildi. "Ustadh Issa."

Nahri hemen sonra Issa'nın yanındaydı, şifacı içgüdüleri devreye girmişti. Korkunç derecede zayıf görünüyordu, parlak yeşil gözleri sönüktü ve dumanlı siyah teninin ışıltısı kaybolmuştu. Özgür bırakılan kölelerin büyüden arındırıldıklarında nasıl tepki verecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu; bedenleri de birer büyüydü ve doğrusunu söylemek gerekirse Nahri neredeyse sonuçlarını düşünmek.

Ama görünüşe göre Yaratıcı ona bu merhameti bahşetmişti. Issa'nın elini tuttu; elini çok hafif hissetti. "İyi misin?" diye sordu aceleyle.

Hırıltılı bir öksürük çıkardı. "Hayır," diye hırıldadı. "Seyahat etmekten nefret ediyorum." Soluk bakışları ona odaklandı. "Ama sen ölmemişsin.

Bu çok iyi." "Hoşuma gitti," diye yanıtladı Nahri, oturmasına yardım ederek. "Nasıl çıktın?"

Daevabad?"

"Afşin bana yardım etti. Razu onunla bir tür anlaşma yaptı, eski bir köle olarak dostluğuna başvurdu."

Nahri ağzını açıp kapadı. *Dara*, Issa'nın kaçmasına yardım mı etmişti? Manizheh'in haberi olmadan mı hareket etmişti?

Bir umut kıvılcımını bile yakmaya cesaret edemeden bu düşüncüyü susturdu. Hayır, Nahri Dara'da hâlâ iyilik olup olmadığını merak etme çılgınlığına kendini kaptırmayacaktı.

Hatset konuştu. "Issa'nın kimliğini şimdiye kadar gizli tuttum; insanlar onun kuzenim olduğunu düşünüyor. İyileşmesine izin vermek istedim. Sonra senin ve Alizayd'ın gelişiyile birlikte, hangi bilginin gelmesi gerektiğine karar verirken dikkatli olmak istedim. dışarı."

Nahri'nin yüreği ağzına geldi. "Daha mı kötü? Buhar, Gezirilerin geri kalanı-" Hatset, Nahri'ye çabucak "Kurtuldular," diye güvence verdi, ancak ses tonu

Kendisini rahatlatmaktan başka bir şey yapmadığını gösterdi. "Zeynep saraydan kaçtı, Tanrı'ya şükür ve Geziri Mahallesi'ni zamanında uyarabildi. İnsanların kutsal emanetlerinden kurtulmaları için. O ve Ali'nin savaşçı kadını şimdilik güvende, olabildiğince güvende. Issa, Şafit ve Geziri mahallelerinin diğer aşiretlerle birlikte etkili bir şekilde barikat kurduklarını söylüyor. ilçeler."

Kendilerine barikat mı kurdular? "Bekle, Manizheh'in şehri kontrol etmediğini mi söylüyorsun?"

Üstat İsa kederli bir ses çıkardı. "Kimse hiçbir şeyi kontrol edemiyor. Bu bir kaos. Anarşi." Titreyen bir parmağını kaldırdı. "Böyle bir sivil çekişme toplum için en büyük tehlikedir!"

Nahri hemen doğruldu. "Ali'nin bunu duyması gerek."

"Bir şey daha var." Hatset, Nahri'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Issa, Muntadhir'in hâlâ hayatta olduğunu söylüyor."

Daevabad'ın güvenlik durumuyla ilgili endişeler Nahri'nin aklından uçup gitti. "Bu mümkün değil," diye fısıldadı. "Zülfikar ile vuruldu. Zehrinin yayılışını kendi gözlerimle gördüm." Issa'ya doğru döndü. "Nereden biliyorsun

Bu mu? Onu gördünüz mü?"

Bilgin başını salladı. "Hayır, ama başkaları var. Banu Manizheh prensese bir not gönderdi ve Zeyneb teslim olmazsa onu öldüreceğini söyledi."

Nahri yeni bilgilerle çalkalanıyordu. Daevabad henüz tamamen düşmemişti ama bir iç savaşın eşiğinde olmanın pek de iyi bir şey olduğundan emin değildi. Muntadhir muhtemelen hâlâ hayattaydı ve sarayda bir mahkûmdu.

Yine de bir parça rahatlamış olsa da, bir rüyadan günün sert gerçekliğine uyanmak gibi garip bir önsezi de vardı. Nahri'nin tüm zincirleri çok çabuk geri geliyordu. Başka bir yabancı şehir ve ölümcül bir siyasi saray. Cemşid, Nahri'nin koruması gereken kardeşi, başkalarının ona karşı kullanabileceği bir zayıflık.

Ve şimdi hiç istemediği kocası, onurlu ölümünün yasını gerçekten tuttuğu

iyi bir adam hâlâ hayatta olabilirdi. Tüm bunlar omuzlarına ağır bir sorumluluk yüklemişti.

Nahri odaklanmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Ali ve Cemşit'e söylemem gerek." Hatset'in bunu çoktan yapmadığına inanamıyordu.

Hatset elini onun bileğine koydu. "Bu iyi bir fikir değil."

"Peki Tanrı aşkına neden-"

Kraliçe onu odadan çıkarmaya başlamıştı bile. Kapıyı kapatıp kendisini ve Nahri'yi odadan çıkarmadan önce İsa'ya, "İzninizle Üstad," dedi.

dar koridorda tek başına. "Banu Nahri, oğlumu tanıyorsun. *Sence* Alizayd, Muntadhir'in hayatta olduğunu ve Manizheh tarafından esir tutulduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecek? Kız kardeşinin onun pençesinden kurtulmak için mücadele ettiğini ve şehrin açık bir iç savaş içinde olduğunu öğrendiğinde?"

Gidip bir marid çağırarak ve kendisini Daevabad'ın gölüne bırakması için yalvaracak. Ama Nahri kolunu sallayarak onu kurtardı. "O kadar aceleci değil

bir zamanlar öyleydi. Ve bu iyi bir haber! Eğer Manizheh'in şehir üzerindeki kontrolü zayıfsa, şehri geri alma şansımız olabilir!"

Kraliçe başını salladı. "İkiniz de henüz Daevabad'ı düşünmemelisiniz, Manizheh ve Afşin'iyle savaşmak gibi gülünç bir ihtimali bir kenara bırakın. *Dünyamız* kaos içinde, sadece tek bir şehir değil ve insanlar sihirlerini geri almaktan başka bir şey istemiyor - Manizheh seni ve Ali'yi ona teslim edene sihrini geri vermeyi vaat ediyor. İkinizin Shefala'da kendi ordusu olan bağımsız bir saray kuracak kadar uzun süre kalmanız gerekiyor. Diğer kabilelerin korkuyla ona boyun eğmek yerine ikinizle ittifak yapmak isteyecekleri kadar çekici ve istikrarlı bir saray."

Farklı koşullar altında Nahri, Hatset'in önerisindeki pragmatizmi görebilirdi.

Ama bunlar o koşullar değildi. "O kadar vaktimiz yok, Hatset. Keşke olsaydı. Ama annemin Süleyman'ın mührünü ne kadar çok istediğini biliyorum. Burada olduğumuzu öğrendiği an Dara'yı gönderecek-"

"Onu gönderemez. Issa, Afşin'in büyüye sahip tek kişi gibi görüldüğünü söylüyor. Manizheh Daevabad'ı elinde tutmak için ona güveniyor olmalı." Hatset'in sesi daha da hararetlendi. "Evladım, bu ikinize de zaman kazandırır. Bir dereceye kadar güvenlik."

Ama Daevabad'ın zamanı yok. Issa'nın sözleri Nahri'nin aklından tekrar geçti. Şehir, kabile mahalleleri birbirinin boğazına sarılmışken, izole ve kopuk bir halde ne kadar süre hayatta kalabilirdi? İnsanların yiyecekleri ve sabırları ne kadar çabuk tükenirdi? Aksine, Nahri geri dönmek için yeni bir aciliyetle dolmuştu.

"Daevabad'ı terk edemem," dedi. "Halkım orada, arkadaşlarım, hastanedeki müttefiklerim." Hatset'in sözlerinin ikinci kısmını düşündü

önerdi ve bunu alışılmadık bir şekilde pratik bulmadı. "Peki *Ta Ntry*'de bir mahkeme kurmak? Az önce bana buradaki cinlerin Daevalara ne kadar güvenmediğini söylüyordun. Neden Banu Nahida'nın hükümdarlığını kabul etsinler ki?

onları?"

"Diğer sebepten dolayı Ali'nin Muntadhir'i henüz öğrenmesini istemiyorum. Burada sadece Banu Nahida olmayacaksınız. Kraliçe olacaksınız. Ali'nin Kraliçe."

Nahri'nin zihni aniden karardı.

"Bağışlayın beni," diye kekeleydi, bu konuşmada birkaç kritik adımı atlamışlar gibi hissediyordu. "Ama biz ... değiliz. Yani, *o* değil."

"Kral mı? Hayır, henüz değil ama olacak. Ve Ali krallığını ilan ettiğinde, ailelerimiz ve kabilelerimiz arasındaki ittifakı koruyarak sizinle evlenecek."

Hatset her şeyi o kadar açık bir dille anlatmıştı ki, Nahri şaşkınlıktan neredeyse kendini aptal gibi hissedecekti; sanki kraliçe sadece öğle yemeğinde ne yiyeceklerini planlıyordu.

"Açık olmak gerekirse," diye tekrar başladı Nahri, "Cemşid ve Ali'ye sevdikleri adam olan Münteher'in hayatta olduğu yalanını söylememi ve sonra da halkımı ve evimi toplu katliam yapan bir zorbaya terk etmemi istiyorsun, tüm bunlar cinlerinin benden nefret etmek için *gerçekten* bir nedeni olacak yabancı bir toprakta hüküm sürmem için mi?"

"Eğer 'Daevabad'da kazanılması imkânsız bir savaşta ölmek yerine sana sırlıslıkla aşık olan bir adamla pragmatik bir siyasi ittifak yap' cümlesinden bunu anlıyorsan, evet."

Nahri ona bakakaldı. Eğer daha önce duygularıyla mücadele ettiğini düşünseydi, Hatset içeri girip Nahri'nin tüm duygularını toplayıp bir fıçıya doldurduktan sonra insan patlayıcılarla havaya uçurabilirdi.

Odaklan, sakın ol. Bu herhangi bir pazarlık gibiydi ve şimdi rakibini yıpratma ve tekliflerindeki kusurları bulma zamanıydı.

Ama pazarlık ettikleri bir anlaşma değil, Nahri'nin hayatı ve geleceği idi. Normalde daha dikkatli olan Nahri'nin ilk önce tartışmak için yanlış kısmı seçmesinin nedeni de buydu.

"Oğlunuz bana vurgun değil. Ali hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı-"

"Ve yapmayacak da," dedi Hatset. "O dindar biri, Nahri. Kurallara uyar ve haddini aşmaz. Ama Ghassan'ın ona karşı kullanmak için neden onca insan arasından seni seçtiğini biliyorsundur."

Nahri'nin buna verecek bir cevabı yoktu. Ghassan bir işareti okuma

konusunda en az onun kadar iyiydi.

Ve sonra Nahri birdenbire, Kahire'de birlikte bir hayat kuracaklarından bahsederken Ali'nin yüzündeki özlemi yeni gözlerle gördü. Onun Ona dokunduğundaki gerginliği. Nil'de yelken açıp her şey ve hiçbir şey hakkında konuşurlarken utangaç sırtışı.

Kendini gördü. Nahri'nin onun varlığında nasıl daha iyi hissettiğini. Nefes alabiliyormuş gibi. Kendisinin daha açık, daha onurlu bir versiyonu gibi, onu ezmek için bu kadar uğraşmamış bir dünyada olabileceği Nahri gibi. Kendini durduramadan, Nahri çok tehlikeli bir yere gitti. Düğün gecelerinde Muntadhir'in değil Ali'nin olduğu, Ali'nin onu yaktığı bir yere. Evlilik maskesi.

Ama gördüğü geniş bir kraliyet dairesi ya da Shefala'nın meclisindeki eşleşen tahtlar değildi. Burası çay kokulu bir eczanenin üzerindeki kitap dolu bir yatak odasıydı ve gece için kapatılmıştı. Kahkaha ve rahatlıkla dolu mütevazı bir ev, Nahri'nin performans göstermesine gerek kalmayacak bir yer. Yanında maske takmasına gerek olmayan bir insan.

Dur. Gemide olduğu gibi bir enerji dalgası, bir kendini koruma içgüdüsü onu delip geçti. Hatset'in önerdiği gelecek böyle bir şey değildi.

Bu Nahri'nin sahip olacağı türden bir gelecek değildi.

Çünkü kraliçenin sözleri düğümleri çözüyordu. Çocuklarını ne kadar şiddetle sevdiğini. Oğlunun doğru olanı yapmak için ne kadar pervasız olabileceğini biliyordu. Bir başka kurnaz hükümdar olan ölü kocasının, Nahri'nin eline yazdığı tek bir mektupla Ali'yi nasıl alaşağı etmeyi planladığını.

"Beni kraliçe yapmakla ilgilenmiyorsun," dedi Nahri sonunda. "Bu savaşı başlamadan bitirmekle ilgileniyorsun ve Ali'yi Ta Ntry'de güvende tutmak için beni kullanmak istiyorsun."

Koridora düşen sessizlik sağır ediciydi. Ah. Nahri bir işarete doğru dediğini her zaman anlayabilirdi.

Hatset ellerini birbirine kenetledi, çok emperyal bir jestti bu.

"Çocuğunuzun ölüm haberini beklemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Her mektubun, kapının eşiğinde tereddüt eden her ziyaretçinin dünyayı yıkacak kişi olup olmayacağını merak etmek? Çünkü ben bunu iki kez yaşadım, Banu Nahri. Bu yüzden oğlumun beni gerçekten korkutan tek kişiye karşı kazanamayacağı bir savaşa girmesini izlemek istemediğim için beni affedin."

"Kazanamayacağımızı bilmiyorsun," dedi Nahri şiddetle. "Peki ya *diğer* çocuğun? Unuttun mu-"

"Zeyneb'in nerede olduğunu unuttuğum *bir saniye* bile yok." Gerçek öfke -Nahri'nin her zaman sakın olan kraliçeden hiç duymadığı türden- Hatset'in sesine sinmişti. "Ali'nin Daevabad'da kendini öldürmesi onu eve getirmeyecek."

Bu Nahri'nin kazanacağı bir zemin değildi. Rotasını değiştirdi. "Muntadhir hakkında Ali ve Cemşid'e yalan söylemeye devam etmemi gerçekten istiyor olamazsın. Bu seni aşan bir zalimlik."

"Öyleyse ikisine de söyle ve Muntadhir'i boşa," diye cevap verdi Hatset, Nahri'nin kıskandığı bir hızla yedek planına başlamış olmalıydı. "Ta Ntry'de senden boşanmayı reddedecek bir şeyh yok. Birkaç ay içinde evlenebilirsiniz."

"Birkaç ay içinde evlenmek istemiyorum!"

"O zaman sen bir aptalsın," diye suçladı Hatset. "Zeyneb'den bahseden sendin, yani şimdi kızım senin yerinde olsaydı ona söyleyeceğim şeyi duyacaksın: Bizim gibi kadınlar bağımsız kalamaz. İki kez bir erkekle yalnız yolculuk yaptın. İnsanlar konuşur ve kötü şeyler söylerler. Uzun zamandır senin ve bu iki adam hakkında kötü şeyler *söylüyorlar*. Sadakatini açıkça ortaya koymalısın."

Kızma sırası Nahri'deydi. "Sadakatimi açıkça *belirttim*." Şimdi öfkeliydi ve öfkesine yenik düşmüştü. Öfke tanıdıktı. "Daevabad'a ve halkına sadığım. Bir kez evliliğe zorlandım ve bunun doğurduğu kızgınlığı gördüm. Bunu bir daha yapmayacağım, özellikle de bir erkekle."

..

"Ne yaptığın bir adam? Öz annene ihanet ettiğin bir adam. Kurtarmak mı? Yatak odanızın kapısını açtığınızda sizi bir kız öğrenci gibi gülümseten kim? Ah, evet, sizi seven genç ve nazik bir kralla evlenip deniz kıyısındaki huzurlu bir kalede birkaç yıl kalmak korkunç bir kader. Gurur yüzünden kendini mahvetmek ve sonunda başka bir yaldızlı kafeste tutsak olmak çok daha iyi. Daevabad."

Bu sözler kötü niyetten çok hayal kırıklığıyla söylenmişti. Nahri Hatset'e inanıyordu: muhtemelen Zeyneb'e vereceği tavsiye de buydu. Ne kadar zeki, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, bağlı oldukları erkekler tarafından her zaman tanınacak olan kadınlar arasındaki bu dikenli sopa geçişi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Nahri arkasını döndü. Koridorun sonunda, gece yarısı ormanına açılan geniş bir pencere, denizin ötesinde parlayan bir pırıltıyı gözler önüne seriyordu

kara ağaçların arapsaçına dönmüştü. Nahri oraya doğru ilerledi, ağaçlarla arasına mesafe koymak istiyordu.

kendisi ve kraliçe. Avuçlarını taş eşiğe bastırdı. Ellерinin altındaki taş soğuk ve sertti.

Hatset bir cevap bekliyordu. Nahri onun gözlerini sırtında hissedebiliyordu. Nahri kaledeki fısıltılardan haberdardı. İnsanların kendisi ve Dara hakkında neler söylediğini biliyordu. Onun ve Ali hakkında ne söylediklerini de.

Hepsinin canı cehenneme.

Nahri hâlâ pencereden dışarı bakarak, "Ali'ye İsa'dan bahsetmen için sana yarına kadar süre veriyorum," dedi. "Söylemen için dua ediyorum. Çünkü Muntadhir hakkında yalan söylediğini öğrenirse kalbi kırılır ve Ali bunu hak etmiyor."

Hatset içini çekti. "Bir hata yapıyorsunuz."

"Seçimlerimin elimden alınmasındansa hata yapmayı tercih ederim." Nahri, sanki kalbindeki küçük, kırılgan ve yeni bir şeyi de söndürüyormuş gibi hissetmiyormuş gibi kararlı görünmeye çalıştı. "Onunla evlenmeyeceğim. Bu şekilde olmaz. Ve Daevabad'ı asla terk etmeyeceğim." Odasına doğru dönmeden önce shayla'sını kendine yaklaştırdı. "Oğlunuzla konuşun kraliçem. Ben kararımı verdim."

26

Ali

Ali ertesi sabah nihayet uyandığında sersemlemiş bir haldeydi. Yastığına doğru inledi; ipek çarşafı vücuduna dolanmıştı.

Bekle. . . yastık mı? İpek çarşaf? *Yatak* mı?

Ta Ntry. Temiz havadaki okyanus kokusuyla birlikte mür kokusunu da içine çekti. Ali gözlerini ovuşturarak sırt üstü yuvarlandı. Kendini alışılmadık derecede sersemlemiş hissediyordu, bu yatakta olmasına neyin yol açtığını hatırlamaya çalışırken uyku ona kararlılıkla yapıştıyordu. Hatırladığı son şey, annesiyle yemek yediği ve ardından loş bir odaya götürüldükleri, bazı insanların -Tanrım, Ali o kadar yorgundu ki yüzlerini bile hatırlayamıyordu -onun olduğuna dair güvence verdi.

Karanlıkta gözlerini kısarak baktı. Hoş bir odaydı, üç büyük Pencere yaklaştıkça şafağın koyu moruyla aydınlanıyordu. Yıkanmak için su, Ayaanle tarzında kesilmiş, kollarında ve yakasında gereksiz miktarda bordo nakış bulunan açık mavi bir bornozun yanına bırakılmıştı. Yanında da ona uygun bir şapka duruyordu.

Ali ağır ağır ayağa kalktı -bu sabah nesi vardı ki?- bir niyet duası mırıldanarak teneke leğene doğru ilerledi. Yansıması suyun içinde dalgalanıyordu.

Tıpkı tabak gibi yuvarlak bir çift düz siyah göz gibi.

Ali geri çekildi. Leğeni itti ve su şırıldayarak yere sıçradı.

Tanrı aşkına, bu da neydi? Bir an sonra -artık tamamen uyanıktı- tekrar yaklaştı ve leğenin üzerinden baktı.

Hiçbir şey yoktu. Kalbi hızla çarpan Ali elini serin suya daldırdı ve parmaklarını leğenin pürüzsüz dibinde gezdirdi. Köpekbalığına benzeyen gözlerin hayal gücünün bir ürünü, bir rüyanın uykulu kalıntısı olabileceğine inanmayı o kadar çok istiyordu ki.

Ancak bu Ali'nin hayatıydı ve görünmeyen bir su ruhu tarafından gözetlenmek daha olası görünüyordu.

Eğer gerçekten Sobek'in meraklılarından biri Kuzenler az önce ona bir göz atmıştı. Bunun yerine Ali abdestini tamamladı ve giyindi. Kabartmalı ahşap bir sandığın üzerine bir seccade bırakılmıştı ama Ali gökyüzüne bakarak köyün açık camisine yürümek için yeterli zamanı olduğunu tahmin etti. Kaybolan yıldızların altında ve sabah namazını camide kılmayı tercih edenlerin sessizliğinde namaz kılmanın iyi hissettireceğini biliyordu.

Ali'nin kapısının hemen dışındaki bir asker, kapıyı açtığı anda dikkat kesildi. "Prens Alizayd," diye selamladı muhafız onu, kalbine ve alnına dokunarak Geziri selamı. "Barış üzerinize olsun."

"Ve senin üzerine barış," dedi Ali. Adamın alçalmış bakışlarını inceleyerek kaşlarını çatı. "Bekle . . . Sameer?" Güldü ve diğer adamın omzuna vurdu. "Gerçekten sen misin?"

Muhafız utangaç bir şekilde gülümsedi. "Beni hatırlayacağından emin değildim." "Tabii ki seni hatırlıyorum! Harbiyeli sınıfımdaki herkesi hatırlıyorum-

Özellikle de başkalarının battaniyemin altına yavru bir timsah koyduğu konusunda beni uyaran çocuklar. Nasılsınız? Buraya kadar nasıl geldin?"

"İyiyim, Tanrı'ya şükürler olsun. Hisar'daki eğitimimi tamamladıktan sonra Dadan'a transfer edildim," diye açıkladı Sameer, Am Gezira'nın en kuzeyindeki garnizonlardan birinin adını vererek. "Kaid Ta Ntry'ye giderken buradan geçti ve hepimize ona eşlik etmemizi emretti."

Etrafta dolaşan düzinelerce Geziri savaşçısı da bunu açıklıyordu. "Sizi gördüğüme sevindim," diye cevap verdi Ali. "Bizim sınıftan başkalarının da olduğunu bilmek güzel. hayatta kaldı."

Sameer'in ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Hisar'a ne olduğuna hâlâ inanamıyorum." Yüzü kızardı. "Beni affedin, orada olduğunuzu biliyorum-"

"Sorun değil. O gece arkadaşlarını kaybeden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum." Ama Ali duygularının önüne geçmeye çalışarak konuyu değiştirdi. "Eğer bana katılmak istersen fecr için mescide gidiyorum."

Sameer'in gözleri mutlu bir şaşkınlıkla doldu. "Onur duyuyorum Ekselansları, yani Majesteleri," diye düzeltti. "Özür dilerim; adamlar ve

Hangisini kullanacağımın emin değildim."

Şaşırın Ali, kendisinin de öyle olmadığını fark etti. Kral unvanı muhtemelen sürpriz olmamalıydı - son Kahtani prensiydi ve zaten yüzünde Süleyman'ın mührünü taşıyordu. Elbette bunu resmileştirmek için bir tören yapılacaktı: pratik kabilesinin geleneklerine göre basit bir tören. Subaylar, soylular, kısacası otorite konumundaki herkes halka açık bir yerde onun yönetimine sadakat yemini edecek, ellerinde tahta simgeler sunacaktı. Çeşitli köylerin ve aşiretlerin şeyhleri ve liderleri tahta levhalar veya ağaç kabuğu kağıtları üzerine sözleşmeler gönderirken isimler. Ali bunları taç giydikten bir ay sonra, kendi elleriyle yaktığı bir ateşte yakacaktı; halkının güvenini boşa çıkardığı takdirde kendi elleriyle gireceğine söz verdiği bir ateş.

Ne kadar saçma görünse de, Ali siyasi geleceği hakkında pek düşünmemişti. Ta Ntry'ye ulaşmaya odaklanmıştı ve Evinin ve ailesinin felaketle yıkılışı. Yeminler, törenler ve unvanlar... Tüm bunlar, hayattan daha büyük olan bir babaya ve mücevherlerle dolu pırıl pırıl bir koltuğa ait olan bir dünya uzakta gibi görünüyordu. Ali, Shedu tahtında oturmayı ya da kimsenin önünde eğilmesini hayal bile edemiyordu. Zülfikarından başka malı mülkü olmayan, başkalarının lütfuyla hayatta kalan, sürgündeki bir prensti.

Sameer'in hâlâ bir yanıt beklediğini fark eden Ali, dürüstçe hissettiren bir şey söyledi. "'Kardeş' iyi. Ben unvanlardan hoşlanan biri değilim ve bence bu karmaşada hepimiz birlikteyiz. Şimdi gidelim. Geç kalmak istemeyiz."

Shefala sessiz şafakta çok güzeldi, kale çoğunlukla boştu. Yosunlu taştan bir patika, mercan duvarlarından uzaklaşıp ormanlık bir vadiye doğru uzanıyordu.

Cıvıl cıvıl kuşlar ve yüksek yaşlı ağaçlar, gümüşü gövdeleri o kadar geniş ki, onları çevrelemek için iki kişinin el ele tutuşması gerekirdi. Sık çalılıkların ardındaki hareket Ali'nin gözüne çarptı ve ilerideki çimenlik alanda yüksek bir mimoza ağacından yemek yiyen bir çift zürafayı görünce sevinçli bir ses çıkardı.

Cami zarif bir şekilde seyrekli - kamış hasırlar ve yün halılar Baobab ağaçlarından oyulmuş devasa sütunlar arasında temizlenmiş bir zemin. Belki de yağmur mevsimi boyunca bir çatıyı taşımak için tepeye ahşap bir kafes inşa edilmişti.

Ali'nin beklediğinden daha büyük bir kalabalık orada toplanmıştı bile, erkekler ve kadınlar karşı taraftaydı. Çoğunluk Ayaanle ve

Gezirilerin yanı sıra Ali, Fiza'nın şafit tayfasından bazılarını, yarım düzine Sahrayn'ı ve Daevabad'ın düştüğü haberi geldiğinde Ta Ntry'yi ziyaret etmekte olan diğer kabilelerden bir avuç tüccar ve gezgini de gördü.

Ali içeri girdi ve ibadet edenler arasında bir kayma oldu, selamlar ve kutsamalar mırıldanıyorlardı. Zayıf bir gülümseme sundu. dikkati dağılmıştı ama arkada, minderlere yaslanmış beyaz saçlı bir Ayaanle'nin yanındaki yerini almadan önce selamların mümkün olduğunca çoğuna karşılık vermeye çalışıyordu.

Yaşlı adam, bir gözü katarakt yüzünden bulanıklaşmış bir şekilde ona ürkek bir bakış attı ve sonra güldü. "Yanımda ne yapıyorsun prens? Biz de sizin gelip namaz kıldırmanızı bekliyorduk!"

Ali'nin yüzüne kan hücum etti. "Onur duydum ama bu gerçekten gereksiz. Yerimden etmek istemem-"

"Oh, sadece yap." Fiza camiye girmişti, saçlarına sarık sarmıştı. Yaşlı adama sırtıttı. "Okuması çok güzel."

Ali şaşkınlıkla ona baktı. "Teşekkürler mi?"

Fiza güldü. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok. Suçluların da zaman zaman Tanrı'ya ihtiyacı oluyor, bizim affedilmeyi gerektiren daha çok şeyimiz var."

Ali bekleyen yüzlere şöyle bir baktı. Bu büyüklükte bir grup için en son Bir Nabat'ta dua etmişti ve bu anı kalbini heyecanlandırdı. Orada çok mutluydu, huzursuzluğu onu koruyan insanlar için yapabileceği iyi işlerle giderilmişti. Bu, insanın kazanması gereken türden bir saygıydı, süslü unvanlar ve mücevherli tahtlarla kazanılan türden bir saygı değil.

Bekleyen cemaate gülümsedi. "Bazılarınız daha sonra benimle sohbet ederse, bundan onur duyarım."

Ali son kişi ayrılana kadar camide kaldı, namazı kıldırdı ve sonra oturup katılan cinlerle sohbet etti. Konuşmaktan çok dinledi, Geziri askerleri kederli sesleriyle Hisar'da öldürülen arkadaşları hakkında konuşurken ve yabancı tüccarlar savaş sırasında evlerinden bu kadar uzakta oldukları için endişelenirken kahve ve çay içti. Neredeyse herkesin Daevabad'da sevdikleri vardı, birden fazla kişi heyecanlı bir kardeşini ya da kızını Navasatem'e gönderdiğini hatırlayarak gözyaşlarına boğuldu. Ali, savaş başladığında herkesin ne kadar paniklediğine dair hikâyeler duydu. Sihir başarısız oldu, hayatları bir günde altüst oldu ve Yüce Tanrı'nın onları tekrar cezalandırmaya gelip gelmediğini merak ettiler.

Bunlar ağır hikâyelerdi ve Ali'nin belki de bu hikâyelerin ağırlığını hissetmesi, dün böyle bir sorumluluk düşüncesiyle içini kaplayan korkunun aynısına kapılması gerekirdi.

Ama bunalmış hissetmiyordu. Aksine, Ali kaleye dönmeye hazır olduğunda, kendini ... topraklanmış hissetti. O ve Nahri bunu yalnız yapmıyorlardı. Yanlarında savaşan insanlar -iyi insanlar, akıllı insanlar, cesur insanlar- vardı.

Kapının önünde durdu ve yaşlı adama gülümsedi. Ali, ihtiyarın kendisini ne kadar dikkatle izlediğini fark etmemişti. "Seni şatoya geri götürmemi ister misin büyükbaba?"

Büyükbabası ona muzip bir sırıtışla baktı. "Bunu ne ele verdi?"

"Birkaç şey, en önemlisi de aile benzerliği."

Yaşlı adamın gözleri parladı. Ali annesinin dedesinin sağlığı ve ruhsal durumuyla ilgili sözlerinden şüphe duymuyordu ama Seyf Şefala'nın zekâsı parlıyordu. "Bah, senin kadar çevik ve yakışıklı olduğumu hiç sanmıyorum."

Ali gülerek kolunu uzattı ve dedesinin minderli tekerlekli koltuğa oturmasına yardım etti. "Eminim sen daha da gösterişliydin. Ama neden kendini daha önce tanıtmadın?"

"Bir erkeği, değerlendirildiğinin farkında olmadığı zaman daha doğru ölçebildiğimi görüyorum."

"Peki ben geçtim mi?"

"Bu, annen fark etmeden beni gizlice kaleye sokup sokamayacağına bağlı. Ne zamandan beri kızların ebeveynlerini uzak tutmasına izin veriliyor?"

Ali sandalyeyi şatoya doğru götürmeye başladı. "Her zaman aşırı korumacı olmuştur."

Kasaba uyanıyordu, demlenen kahvenin kokusu ve uykulu Etraflarındaki evlerden gelen fısıltılar. Ali yine gerçeküstü bir aidiyet duygusuna kapıldı; buranın yüzyıllardır kendi kanından olanlara ev sahipliği yaptığını ve kaderindeki birkaç tuhafılık dışında belki de kendi evi olabileceğini biliyordu.

Daevabad senin evin. "Sana teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum," dedi büyükbabasına. "Yıllar boyunca bana gösterdiğin tüm destek için."

"Bebekliğinden beri Hazine kasalarını doldurduğum paradan mı bahsediyorsun?" Büyükbabası kıkırdadı. "Teşekküre gerek yok, oğlum. Babanın karşılığında gönderdiği kibarca öfkeli mektuplar kendi ödülleriymi."

Hiçbir şey yaralı Geziri onuru kadar dikenli olamaz."

Kaleye girdiler. Kuşların tatlı ötüşü ve avludaki eski tuğlaların üzerine vuran güneş ışığı Ali'ye unutulmuş bir harabeye rastlamış gibi hissettirdi. Şatonun büyüyle büyüleyici, insanlarla doluyken hareketli ve canlı görüldüğünden hiç şüphesi yoktu ama onu bu halde görmek Kendisini atalarına daha yakın hissetmesini sağladı. insan dünyasında gözlerini dört açarak dolaşmış ve kendilerine yeni hayatlar yaratmışlardır.

"Burası inanılmaz bir yer," dedi Ali hayranlıkla. "Buraya bayıldım. Binalar insanların geride bıraktıklarını bir araya getiriyor. Eskiden burada yaşayanlar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Sadece büyük büyük dedem geldiğinde insanlar çoktan gitmişti." Seif'in sesine pişmanlık karıştı. "Zeki bir grup olmalılar. Hâlâ eski aletler ve bu güzel kapların parçalarını buluyoruz. kimsenin yeniden yaratamayacağı bir sır. Ancak ailemizin savaştan sonra Ta Ntry'ye dönen ilk nesli kökleri konusunda ketumdu ve bunun yeni evlerinin geçmişine de uzandığından şüpheleniyorum."

"Bunu bilmiyordum."

"Neden düzgün bir soyadımız olmadığını, onun yerine Shefala'yı kullandığımızı hiç merak etmediniz mi? Bu bir Cinnistan geleneğidir. Qahtanilere hizmet ettikten sonra Ta Ntry'ye geri dönen Ayaanle arasında pek yaygın değildi.

Sanırım savaş ve devrim karmaşası içinde bir sürü kendilerini yeniden keşfeden insanlar." Büyükbabası gözlerini devirdi. "Bu kıyıda hiç ayrılmayan ve şimdi bize burun kıvıran bir sürü züppe aile var ama ben bunun atalarımızın kurnaz olduğu anlamına geldiğini düşünmek istiyorum."

Ali bunu düşündü. Hayatının, tüm hayatlarının ve geçmişlerinin ne kadarı incelendikçe çözülüyordu? Büyüdüğü hikâyeler, hayal edebileceğinden çok daha karmaşık köklere ve çok daha farklı yorumlara sahip hikâyelerdi. Bildiği dünyanın ve gerçeğin sürekli sarsılması tedirgin ediciydi.

Ama aynı zamanda geçmişi yakınlaştırıyor ve gerçek kılıyor gibiydi. Altı yıl önce Zeydi el Kahtani gibi insanlar başka bir çağın efsaneleriydi. Mükemmeldi, başarıları benzersizdi. Ali artık efsanenin ardındaki karmaşayı, shafit'i kurtaran ama aynı zamanda korkunç hatalar yapan kahramanı görebiliyordu.

"Abu Hatset . . ." Kemerli bir kapı aralığında genç bir Ayaanle kadını belirdi. "Başımı belaya sokacaksın." Ali'yi kibarca selamladı. "Kaçağımızı yatağına geri götürmemin bir sakıncası *var* mı? dinlenmek için?"

"Elbette." Ali büyükbabasına baktı. "Bu bir zevkti. Sizi tekrar ziyaret edebilir miyim?"

"Yapmazsan gücenirim." Seyf'in sesi komplocu bir hal aldı. "Aşçının yaptığı şu hurmalı böreklerden getir, gül şuruplu olanlardan. Annen şeker alımım konusunda tam bir zalim."

Gülümsemesini bastıran Ali onun kalbine dokundu. "Ne yapabileceğime bakacağım." Ancak şu anda aklında başka bir hedef vardı.

Nahid kardeşler için ayrılmış odalara doğru ilerlerken sinirleri gerilmişti -sadece Nahri'yi görmeye hevesli olduğu için değil, Cemşid'e kafasına bir terlik daha yemeden ne diyeceğini bilemediği için de. Ali hâlâ bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Diğer adamın suçlamalarıyla barıştı ve hiçbir zaman sözleriyle çok diplomatik olmamıştı. Kardeşinin kızgınlığıyla küçük bir konuşma yapmak

Ali'nin bir zamanlar bir adamı öldürmeye zorladığı eski sevgilisi onun yeteneklerinin ötesinde görünüyordu.

İyi silahlanmış bir çift muhafız, ince oymalı tik ağacından kapının önünde duruyordu.

Geziri adam selam verdi; Ayaanle olan eğildi.

Ali onları "Selam olsun size," diye selamladı. "Banu Nahida burada mı?"

"Evet, prensim," diye cevap verdi Ayaanle. "O ve erkek kardeşi kahvaltı ediyor."

"Mükemmel." Ali, annesinin dün gece kendisine verdiği çok sayıdaki dirhemden iki tanesini çıkardı ve her birine birer tane verdi. "Lütfen hizmetinizin çok takdir edildiğini bilin," dedi ve gitmelerini işaret etti. Ali, Cemşit'in daha çok bağırmasını bekliyordu ve kimsenin onu "kurtarmak" için içeri dalmasını istemiyordu. "Sakıncası yoksa, Daeva ziyaretçilerinin Nahidlerin kullanabileceği bir ateş sunağı bırakıp bırakmadığına bakabilir misiniz?"

Onlar gittikten sonra Ali derin bir nefes aldı. Nahri'nin gülümsemesini zihninde canlandırarak bornozunu düzeltti ve parmaklarını sakalında gezdirdikten sonra sessizce kendine küfrederek kapıyı çaldı. Ona seslenmeye başladı

ve sonra durdu, çevrelerini hatırladı. Başkalarının önünde onunla bu kadar rahat konuşma riskini göze almış mıydı? Onun yerine Cemşid'i mi sormalıydı? Nahid unvanını mı kullanmalıydı?

Ve Tanrım, özel girişine rüşvet vermiş gibi mi görünüyordu?

Nahri'nin yatak odası mı?

Ali'nin ağzı hâlâ kararsızlık içinde açıkken kapı açıldı. Cemşit ona baktı,

elindeki servis bıçağını arkasına saklamıştı.

"Ateşler senin için ıslıl ıslıl yansın!" Ali, Divasti dilinde, çok yüksek olduğunu hemen anladığı bir sesle, berbat aksanıyla konuştu.

Cemşid'in düşmanca ifadesi hiç değişmedi.

Ali tekrar denedi. "Buraya gelip, senin kalacak yerler uygundu. Nasıl uyudunuz? Yatak rahat mıydı?"

Şimdi Cemşid'in yüz ifadesi belli belirsiz bir küçümseme ve kuşkuya dönüşmüştü. "Nahri, senin ..." Cemşit'in bakışları, sahip olduğu yeni Nahid ciddiyetinin her bir zerresiyle Ali'nin üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaştı. ". . . arkadaşları burada."

"Evet, duydum." Kapı Cemşid'in elinden çekilerek Nahri'yi ortaya çıkardı.

Ali'nin kalbi son derece yararsız bir dans yaptı ve bu sabah topladığı tüm güven duygusu yok oldu. Nahri fırtınalı bir deniz renginde, blok desenli cesur bir tunik ve çizgili bir pantolon giymişti. Onu saçını örerken yakalamıştı ve kolları yukarı kalkmış, saçları ortaya çıkmıştı. iç bileğinin narin genişliği.

Tanrı onu affetsin, ona dokunmak istiyordu. Ali onun yerine bakışlarını anında kaçırdı. "Sabah el-hayr," diye selamladı onu, yanaklarında yükselen mahcup ısıyla savaşıyor.

"Sabah el-noor," diye cevap verdi. "Bu sabah seni görüp görmeyeceğimi merak ediyordum."

Ali onun ses tonuna şaşkınlıkla baktı. "Gelmemeli miydim?" "Hayır, kastettiğim bu değildi." Ama Nahri sanki bir şey varmış gibi bakıyordu.

söylemediği bir şey. "Gel. Bizimle çay iç." Ali tedirgin bir şekilde odaya adım attı, Cemşit'in hâlâ

hoşnutsuz bir ifade. "Her şey yolunda mı?" diye sordu ona.

"Elbette." Ama Ali'nin tanıdığı Nahri, içinde bulundukları koşullarda böyle bir soruya "tabii ki" demezdi. Böyle bir soru karşısında iğneleyici bir şikayet dizisi. "Bu sabah annenle konuştun mu?" diye sordu.

Annesi mi? Ali'nin şüpheleri anında çiçek açtı. "Hayır, neden? Sana bir şey mi söyledi?"

Nahri'nin eli geri çektiği perdenin üzerinde durakladı. Solgun sabah ışığında birden çok yorgun göründü. "Hayır. Dün gece yerleştiğimizden emin olmak için uğradı ama hepsi bu kadar."

"Bunun o olduğuna *emin* misin?"

"Evet." Gözlerine dokunmayan sıkı bir gülümseme sundu. "Gel."

Ali, her gergin nezaket anında bir şeylerin ters gittiğine daha fazla ikna oluyordu. Ama Nahri'nin ne kadar temkinli olabileceğini bildiği için dilini tuttu ve onu ormana bakan küçük bir balkona kadar takip etti. Minderler meyve, hamur işleri, çay ve meyve suyu ile donatılmış alçak bir masayı çevreliyordu.

Nahri oturmasını işaret etti ve Ali oturdu. Sonra, daha çok kendisi gibi, kardeşine parmaklarını şıklattı. "Hayır, Cemşit. Sakın sıvışma. Sen de bize katılıyorsun." Minderlerden birinin üzerine çöktü ve bir fincan çaya uzandı. "Biliyor musun, kadınların ne kadar duygusal olduklarına dair duyduğum onca nasihate rağmen, tanıdığım erkeklerin yanında bizim hiçbir şeyimiz yok."

Cemşit oturdu, öfkeyle baktı.

Ali bir an kıpırdandı ve sonra içini dökmeye karar verdi.

"Özür dilerim." Diğer adamın bakışlarıyla karşılaştı. "O gece için çok üzgünüm Cemşid. Yakalanmaktan, babamın suikastçının Shafit olduğunu öğrenip korkunç bir şey yapmasından korkuyordum ama bu sana yaptıklarımı mazur göstermez. Bunu geri alamam ve bana güvenmemeni anlıyorum. Bir zamanlar inancınız ve halkınız hakkında ne kadar kaba konuştuğumu da biliyorum; Nahri Daevabad'a gelmeden önce bile kabilenizin bana şüpheyle bakmakta haklı olduğunu biliyorum. Ama özür dilerim."

Bir an sessizlik oldu, havada gerilim yükseldi ve sonra Cemşit konuştu, gözleri Ali'nin gözlerinden ayrılmıyordu. "Peki ya Muntadhir ve ben?"

Muntadhir. Ağabeyinin adı bir yara gibiydi; Ali acısının hiç dinmeyeceğinden korkuyordu. Zihninin gözünde sırtan ağabeyini gördü, Her zaman çok çekiciydi ve bu yüz ifadesini korumanın ne kadar acı verdiğini merak ediyordu. Buna mecbur kalması Ali'nin kalbini kırmıştı.

"Muntadhir hayatımı kurtardı," dedi Nahri'nin bakışlarını kaçırdığını fark ederek. "Son aylarımızı birlikte geçirdiğimiz ve benim davranışlarım yüzünden benden bu kadar çok şey saklamak zorunda kaldığı için ömrümün sonuna kadar pişmanlık duyacağım. Ama yanında senin gibi mutluluğu paylaşabileceği biri olduğu için son derece minnettarım."

Sonunda Cemşid'in soğuk yüzünün çatladığını gördü. "Bir politikacının yaldızlı diline sahipsin," diye cevap verdi Cemşid, ama gözlerini hızla silerken hakaretinde hiçbir sıcaklık yoktu. "Senden hâlâ hoşlanmıyorum. Seninle çalışmayı sadece Nahri istediği için kabul ediyorum. Güvenimi kazanmak için kat etmen gereken çok uzun bir yol var."

"Bir gün yapabilmem için dua ediyorum," dedi Ali içtenlikle, bir fincan çay doldururken. "Belki bu bizim için yeni bir başlangıç olabilir."

Cemşid'in yüzünde bir ifade belirdi ama kapı çalındı ve ardından bir kâhya içeri girdi.

"Kraliçe sizi görmek istiyor, prensim. Banu Nahida ve Baga Nahid de öyle."

Tanrım, annesi onun her hareketini izliyor muydu? Ali sadece birkaç dakikadır buradaydı. "Birazdan geliyoruz," dedi iç çekerek.

Nahri ayağa kalktı. "Pelerinimi alayım."

Cemşit bir içki dolduruyordu. Bardağı Ali'ye doğru itti. "Ayrılmadan önce demirhindi suyu," dedi kibarca. "Ne kadar düşkün olduğunu biliyorum."

Ali kaşlarını çatı. "Biri zehirlemeye çalışmadan önce çok severdim..." Cemşit'in gözlerindeki meydan okumayı fark edince sözünü kesti. "Oh, seni bas-"

Cemşid, Nahri'nin geri çekilişini başıyla onayladı. "Onu üzmemek istemeyiz." Tehlikeli bir şekilde gülümseyerek kendi kadehini kaldırdı. "Yeni başlangıçlara."

Öne doğru eğildi, sesini alçalttı. "Kız kardeşime ihanet edersen -onu herhangi bir şekilde incitirsen- bir dahaki sefere etrafta sana müdahale edecek kimse olmayacak. zehirlendi."

Cevap vereceğine güvenemeyen Ali sadece homurdandı. Nahri, kıyafetlerinin üzerine çektiği kapüşonlu pelerini ve dağınık örgüsüyle geri döndü.

"Hadi gidelim." Sanki bir cenazeye gidiyorlarmış gibi konuşuyordu.

Ali, Cemşit'in koridorda önlerine geçmesine izin verdikten sonra Nahri'ye döndü. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu. "Yapmamalı mıyım? söyledim-"

"Hayır," diye hemen araya girdi. "Söylediğin şey mükemmeldi." "O zaman sorun ne?" Ali bastırdı. "Çok üzgün görünüyorsun."

Nahri durdu ve kendini dengelemek istercesine derin bir nefes aldı. "Yanlış bir şey yok. Ama bunu burada yapmamalısın," diye ekledi ve geri çekildi.

Ali utanç içinde, farkında olmadan onun eline uzandığını fark etti.

Hemen geri adım attı. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Sorun yok. Sadece Kahire'de kendi başımıza koşturmuyoruz. artık." Nahri'nin yanakları kızardı. "İnsanlar konuşuyor. Yanlış bir izlenim

edinmelerini istemem."

"Hayır," dedi Ali kısık sesle. "Tabii ki hayır."

"Güzel." Nahri bir süre daha ona baktı ve ne iddia ederse etsin, Ali onun gözlerinde, bakışlarını kaçırmadan önce bir pişmanlık titreşimi gördüğüne yemin edebilirdi. "Cemşid'e yetişmeliyim."

Ali başını salladı, sadece kardeşler çok ilerideyken onları takip etti. Mesafesini korudu, iyi ve normalmiş gibi davranmaya çalıştı ve eskiden kalbinin olduğu yerde göğsünü yırtan bıçaklardan oluşan dönen bir mekanizma yoktu. Nahri haklıydı. Ali ona dokunmamalıydı; karısı olmayan hiçbir kadına dokunmamalıydı.

Karın olmak ister mi diye sorabilirsin.

Bu saçma düşünce aklına hoş olmayan bir şekilde dörtnala geldi ve ardından sanki koridorun sonunda Nahri bir şekilde aklını okuyormuş gibi büyük bir paniğe kapıldı.

Tanrım, marid onunla o kadar uğraşmış mıydı ki Ali tüm hislerini kaybetmişti?

O senin ötende ve hep öyle kalacak. Nahri, düşmanlarının güzelliğini öven şiirler yazdığı kadar yakışıklı bir adam olan Afşin tarafından sevilmiş ve Daevabad'ın ünlü kalp kırıcısı Muntadhir ile evlenmişti. Ali gerçekten de zeki ve güzel Banu Nahida'nın, yanlış şeyler söylemeye meyilli, yaralı bir Geziri bakireyle ilgileneceğini düşünüyor muydu? şey?

Hayır. Olmayacaktı. Bu da Ali'nin çenesini kapalı tutacağı ve annesinin ne istediğine bakacağı anlamına geliyordu, en yakın arkadaşlığını ve en önemli siyasi ittifakını havaya uçurmayı daha fazla düşünmeden.

Hatset onları kütüphanenin dışında bekliyordu. "Hepinize günaydın." Ali'ye gülümsedi. "Duyduğuma göre politikaya erken başlamışsın. Bugün camide."

"Politikadan kastınız insanlarla hayatları hakkında gerçekten konuşmak ve birlikte dua etmekse, evet," diye yanıtladı. "Güzeldi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Annesinin gülümsemesi dalgalandı ve onun elini tuttu. "Alu, burada görmen gereken biri var. Dün seni bunaltmak istemedim ama-"

"Kim?" Ali sordu. Hatset tedirgin görünüyordu ve bunu yapmak için çok şey gerektiğini biliyordu.

"Ustadh Issa."

"Issa?"

Kadın başka bir şey söylemeyince, Ali hâlâ şaşkınlık içinde kütüphaneye doğru ilerledi. Ama kapıyı iter itmez yaşlı bilgin, ev dokuması bir battaniyeye sarınmış, etrafı kitaplarla çevrili, dev zümrüt gözleri bir yarasaninkiler gibi kırpışan bir halde oradaydı.

"Üstat İsa . . . Allah'ım," diye kekeledi Ali. "Allah'ın selamı üzerinize olsun." Uzun odayı saniyeler içinde geçti. "Buraya ne zaman geldin?"

Issa'nın gözleri cevap vermeden önce Hatset'e kaydı. "Kısa bir süre önce. Yolculuk beni çok yordu ve iyileşmek için birkaç gün istedim."

"Ama sen Daevabad'daydın," dedi Ali, şaşkınlıkla. "Nasıl kaçabildin?"

"Görünüşe göre Tukharistanlı kadın Razu'ya teşekkür etmelisin," dedi annesi.

açıkladı. "Afşin'i, İsa'nın sıkıntılı olduğuna ve İfrit'in işgal ettiği bir şehri terk etmesine izin vermenin bir iyilik olacağına ikna etti."

Ali, İsa'nın üzgün olduğunu düşünecek birine inanmakta güçlük çekmiyordu ama Afşin'in ona yardım ettiğini öğrenince şok oldu. "Bir haber var mı?" diye yalvardı. "Kız kardeşim, diğer Geziriler-"

Hatset tekrar cevap verdi. "Zeyneb yaşıyor. Diğer Gezirileri uyarmayı başardı ve mahalledekiler kurtuldu. Görünüşe göre Şafit Mahallesi'yle birleşmişler ve şehrin geri kalanıyla aralarına barikat kurmuşlar." Durakladı. "Hayatta kalanlar sadece onlar değil baba. Issa, Muntadhir'in hayatta olduğunu söylüyor."

Ali ona baktı, kelimeler imkansızdı.

İlk tepki Cemşid'den geldi, kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Muntadhir yaşıyor," diye tekrarladı Hatset. "Issa onun sarayda esir tutulduğunu söyledi."

"Aman Tanrım." Ali aniden oturdu, bacakları altından kesilmiş gibi hissediyordu. Gözleri yaşardı. "Emin misin? Gerçekten emin misin?"

"Hayır," dedi İsa, öfkeli bir sesle. Ali ona dönünce devam etti. "Bu durumda kesinlik diye bir şey yok genç adam. Emir'in etrafı son derece değişken düşmanlarla çevrili. Ben gittiğimden beri onu öldürmüş olabilirler. Leydi Manizheh, eğer Emir'i öldürürlerse bunu yapmakla tehdit ediyordu bile.

Geziris ve kız kardeşiniz teslim olmadı."

"Onu öldürmeyecekler." Bu Nahri'ydi, annesiyle garip bir şekilde yüklü bir bakış alışverişinde bulunuyordu. "Henüz değil. Muntadhir çok değerli ve Manizheh de aptal değil."

Cemşid, "Onu kurtarmamız gerekiyor," diye açıkladı.

"Birçok insanı kurtarmamız gerekiyor," diye düzeltti Nahri. "Sen artık bir Nahid'sin Cemşid. Tüm Daevabad senin sorumluluğunda."

Cemşit isyankâr görünüyordu ama Ali'nin şaşkınlığı çoktan dağılmıştı, kardeşi ve şehriyle ilgili haberler onu harekete geçirmişti. Bir masaya doğru yürüdü, bir parça parşömen ve bir kara kalem kaptı. "Issa, bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum."

Bilgin yüzünü ekşitti. "Çok fazla olacak. Razu ve Elashia gitmeden önce bana yiyecek, güvenlik ve benzeri saçmalıklarla ilgili her türlü şeyi ezberlettiler." Bir skandal sesi çıkardı. "Razu *peştemalimin* astarına haritalar koydu."

Ali kıpırdamadan durdu, kanı kulaklarına hücum etti. Bu sadece "sıkıntılı" yaşlı bir adamın dönüşü değildi. Razu onlara kasıtlı olarak değerli bilgiler aktarmıştı.

Cemşit yüksek sesle nefes verdi, Ali'nin bakışlarıyla karşılaşınca gözleri büyüdü. Ali, eski kaptanın bunun ne kadar şanslı bir zafer olduğunu anladığını biliyordu.

"Dara'nın gitmene izin verdiği inanamıyorum," diye nefes aldı Cemşid. "Zaydi al Qahtani'ye karşı lanet olası isyanı o yönetti. Nasıl böyle bir hata yapabilir?"

"Razu çok ikna edici olabiliyor," dedi Nahri yumuşak bir sesle. "Ve belki de Dara biraz merhamet göstermeye çalışıyordu."

Ali, Afşin ve "merhamet" konusunda dilini tuttu, bunun yerine adım atmayı tercih etti. Eğer yapabilseydi, İsa'yı kaldırıp ve bildiği her şeyi silkeledi. "Gezirilerin ve Şafit mahallelerinin Daevaları uzak tutmayı başardığını söyledin, diğer kabileler hakkında bilgin var mı?"

"Ben ayrıldığımda herkes kendi başınaydı," diye açıkladı Issa. "Kız kardeşin Ayaanle ve Tukharistanlılarla görüşüyordu ama fazla şansı yoktu. Ortalık tam bir kaos ve kimse kimseye güvenmiyor."

Ali'nin yüreği ağzına geldi. "Yani Manizheh şehri kontrol etmiyor mu? Mutlaka ek asker ve güvenlik getirmişlerdir."

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi Issa. "Razu, Afşin'in bir düzineden az adamı olduğunu söyleyen raporları sana söylememi istedi. Daha fazlasını eğittiğine dair söylentiler var ama Manizheh şimdilik sadece Daeva Mahallesi'ni kontrol ediyor."

Cemşid bön bön baktı. "Sadece bir düzine savaşçıyla ailenizi nasıl devirebildiler?"

Ali cevap vermedi. Dara'nın bir düzineden fazla askeri vardı elbette ama Cemşit'e Ali'nin bu sayıyı sadece marid büyüyle bizzat öldürdüğünü söylemek için doğru zaman gibi görünmüyordu. Nahri'ye baktı ama Nahri taş suratlı ve sessizdi. Neden bunların hiçbirine tepki vermiyordu? Issa'nın dönüşüne? Afşin'in haberine? Haberlere...

Muntadhir. Oh.

Ali ona karşı hissettikleri konusunda dilini tutmasının iyi olduğunu düşünüyordu.

Savaş. Savaşı düşün. Daha basit. Cemşid'in sorusuna döndü. "Kraliyet Muhafızlarını ve tüm Geziri nüfusunu yok etmeyi planladılar. Manizheh nesiller içindeki en güçlü Nahid şifacı. İki ifrit ve Afşin artık her ne haltsa onu da ekleyince muhtemelen şehri ellerinde tutmaya yeteceğini düşündüler. Ve dürüst olmak gerekirse, Manizheh mührü alsaydı ve büyü düşmeseydi, diğer kabilelerin teslim olduğunu görebilirdim. Kimse Gezirilerin örneğini takip etmek istemezdi."

Sözleri bir an için odayı soğuttu ama sonra Cemşid tekrar konuştu. "Ne demek istiyorsun, Dara *nedir*?"

Nahri bir eliyle eşarbının eteğini kıvırdı. "Dara, Manizheh'in onu Süleyman'ın lanetinden kurtardığını söyledi. Artık orijinal bir daeva'nın güçlerine sahip."

Cemşid'in rengi soldu. "Bunu bana söylememiştin."

"Zor birkaç hafta oldu, tamam mı?" Nahri cevap verdi. "Yaşlı Afşin'imın düşmanlarının üzerine dev duman canavarları salmak için nasıl ateşe dönüştüğünü düşünmek istemediğim için beni mazur görün."

"Ah." Cemşid daha da yeşil görünüyordu. "Bu talihsiz bir gelişme."

"Bir de bana sor." Ali, İsa'ya baktı. "Üstat, atalarım Nahidlerin eski metinlerinin çoğunu geri getirdiler. Arşivlerde olmalılar. Onu yenmenin bir yolunu bulabileceğimizi umuyorum."

"Onu *yenmek* mi?" Hatset araya girdi. "Dün tek müttefikiniz bir korsan çetesi ve bir Nahid kaçağıydı. Saldırı planları yapmak için biraz erken değil mi sizce de?"

"Bugün hiçbir yere gitmiyorum. Issa ile konuşacağız, öğrenebildiğimiz her şeyi öğreneceğiz ve sonra bir sonraki hamlemizi değerlendireceğiz."

"Konumunuz herhangi bir hamleyi değerlendirecek kadar güçlü değil; Daevabad'a geri *götürülmediğiniz* için şanslısınız. Başına ödül konduğunu bilmiyor musun?"

"Çok uzun zamandır başımda bir ödülle yaşıyorum, Amma," dedi Ali nazikçe. "Ve korkarım Daevabad'ın burada rahat etmem için zamanı yok. Eğer şehir gerçekten bir iç savaşa karışmışsa, Manizheh onu dünyanın geri kalanından koparmışsa ..." Kafasında hesaplamalar yaptı. "Navasatem kalabalığı için hazırlanıyorduk ama ay boyunca erzak bekliyorduk. İnsanlar açlıktan ölecek ve yakında."

"O zaman bırak Manizheh ve Afşin ilgilensin. O hükmetmek istiyordu."

Ali şaşkınlıkla annesine baktı. "Zeyneb orada."

Hatset'in gözleri parladı. "İnan bana, biliyorum. Ama şu anda durup *düşünmeni* istiyorum. Hepimiz için en iyisinin ne olduğunu düşünmeni istiyorum.

Daevabad."

Ali bu işin gidişatından hoşlanmayacağından kuvvetle şüpheleniyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani *dünyamız* parçalandı, Alizayd, sadece Daevabad değil. Büyü bozulduğunda insanlar histeriye kapıldı: işlerini bırakıp camilere doluştular ve yeni bir Süleyman'ın gelip bizi evlerimizden ve hayatlarımızdan koparmasını beklediler. Korkmuş, lidersiz insan grupları şeyler." Hatset tereddüt etti. "Ama yeni bir şey inşa etme şansımız da var. Güvenli bir yer. Yeni bir krala, yeni bir hükümete ihtiyacımız var. Hapishane hücreesindeki bir adamın etrafında dönen bir hükümete değil."

Ali tepki vermeden önce Cemşit ayağa fırladı. "Kesinlikle olmaz. Bu Muntadhir'in pozisyonu."

"Alizayd da en az kardeşi kadar taht için uygun. Her zaman öyleydi," diye ısrar etti Hatset, öyle sert bakıyordu ki Cemşit sustu. Ali'ye yaklaştı, yüz ifadesi aceleciydi. "Öyleyse al oğlum. Kendini kral ilan et. Kabilelerimizin desteğini alacaksınız ve Ta Ntry'de güvende olacağınız bir mahkeme kurabilirsiniz."

"Ta Ntry'de Daevabad'ı bir daha asla göremeyeceğin bir mahkeme." Nahri'nin sesi de en az annesi kadar sertti. "Sen de rahatça konuşabilirsin Hatset. Manizheh'i yenebileceğimizi düşünmüyorsun ve denememizi de istemiyorsun."

"*Ölmenizi* istemiyorum. İkinizin de konumunuzun ne kadar zayıf olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Bir grup korsanın Ghassan'a el kaldıracacağını mı sanıyorsunuz? Onunla alay edip zincire vururlar mıydı?" Annesi tekrar Ali'ye döndü. "Anlıyor musun, Alu? Kendini takip edilmesi gereken bir lider olarak kabul ettirmelisin. *Korkulacak* bir lider. Çünkü bu insanları kral olarak yönetmezsen, Daevabad'daki yeni kraliçelerine hediye olarak verileceksin."

Ali ağzını açıp kapatarak bir yanıt vermek için mücadele etti. Onun sözleri ... bu tanıdığı anne değildi.

"Amma, bana Abba'nın hatasının kendisinden çok korkması olduğunu söylemiştin.

insanları ezdi. Şimdi de bana aynı şeyi yapmamı mı tavsiye ediyorsun?"

"Evet." Hatset tereddüt bile etmedi. "Senin *yaşamayı* istiyorum," dedi. hararetle. "Ve düzeni sağlamak için babandan borç alman gerekiyorsa, öyle olsun. İşler daha istikrarlı hale geldiğinde, elindeki kozları

azaltabilirsin."

Ve işte böyle başlıyor. Kral. Ta Ntry'deki bir sarayda Ali, Daevabad'ın parçalanışını uzaktan izleyecek, kanlı ve açlıktan ölmek üzere olan istikrarsızlığının, itaat etmeleri için kandırıp şantaj yaptığı müttefiklerine bir uyarı görevi görmesine izin verecekti. Tarafından hizmet Askerleri askere alırdı.

Bu onun olmak istediği türden bir lider değildi.

O zaman ne tür bir lider olmak istiyorsunuz?

Ali yine babasını Shedu tahtında gördü, bir zamanlar onları harekete geçiren devrimin ideallerini yavaş yavaş terk eden uzun bir Kahtani krallar silsilesinin sadece sonuncusuydu. Daevabad'a en az herhangi bir Nahid kadar zulmetmiş krallar. Ve sonra aniden daha netleşti, uzun zamandır vermekte olduğu bir karar olduğunu fark etti.

"Özür dilerim, Amma." Ali alçak sesle konuştu, çünkü annesinin kalbini kırmak üzere olduğunu biliyordu. "Ama başka bir Qahtani olmayacak. Kral."

Hatset ona şaşkınlıkla baktı. "Affedersiniz?" Altın rengi gözleri öfkeyle irileşti. "Eğer bu ikisi seni hepimizi yeniden Nahid'in yönetimi altına sokmaya ikna ettiyse..."

"Yapmadılar. Nahid'in yönetimi altında olmak istemiyorum ama Nahri ve Cemşid'in üzerine konuşmayacağım," dedi Ali, Nahri'ye bakarak. Nahri onu dikkatle izliyordu, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Halkımızın yeni bir hükümete ve Manizheh'e karşı organize bir tepkiye ihtiyacı var. İhtiyaç duymadıkları şey ise başka bir tiran."

"Tanrı aşkına, Alizayd." Hatset'in yüzündeki öfke bir anda yerini kızgınlığa bıraktı. "İdealizminin zamanı değil."

"Evet, öyle," diye açıkladı Nahri. Ali ona bön bön baktı ama o devam etti. "Halk yönetime hazır değil mi? Çünkü biz onları çok iyi yönettik, Öyle mi? Ghassan bütün bir Şafit mahallesini katletmeye hazırlanıyordu ve Manizheh daha yeni binlerce kişiyi öldürdü. Bence Qahtaniler ve Nahidler daha iyi bildiklerini söyleme hakkını kaybettiler." Kollarını kavuşturdu. "Ben de ona katılıyorum. Hiçbirimiz o tahtta olmamalıyız."

Ali ona baktı, içinde bir şeyler alev alev yanıyordu.

Başka kimse memnun görünmüyordu. Cemşid kız kardeşine bakıyor, gözle görülür bir şekilde dehşete düşüyordu ve şimdi İsa bile parmağını havada sallayarak olaya dahil oldu.

"İkinizin savunduğu şey devrimden daha azı değil.

Anarşi! Böyle bir şey yasaktır, Alizayd al Qahtani. Bizim inancımız düzene öncelik verir. *İstikrar-*"

"İnancımız adalete öncelik verir," diyor Ali. "Bize ne olursa olsun adalet için ayakta durmamızı söyler. *Doğru olanı* isteyen ve *buna* tanıklık eden bir topluluk olmalıyız."

"Biz zaten yaptık!" Issa öfkeyle konuştu. "Büyükbabam Zeydi'nin savaşında savaştı. Tüm hayatı boyunca Şafitleri özgürleştirmek ve kabileleri eşit kılmak için çalıştı ve siz burada onun mirasını umursamadan bir kenara atıyorsunuz. Peki ne için?"

Mükemmellik mi? O cennet içindir, bu hayat için değil."

Ali başını iki yana salladı. Kendisini atasına her zamankinden daha yakın hissediyordu; efsaneye değil, o kadar çetin savaşmış, katledilen ailesinin yasını tutmuş ve bu ıstırap içinde

Ali'nin asla tekrarlamak istemediği hatalar. "Zeydi'nin mirasını bir kenara atmıyorum. Onu tamamlıyorum."

"Pervasız bir aptal gibi davranıyorsun," dedi Hatset kaba bir şekilde. "Kendini ve etrafındaki herkesi öldürtecek biri."

"Umursamaz davranmıyorum, Amma. Dinlememi mi istiyorsun? Dinliyorum zaten. Mümkün olduğunca çok insanı dinlemeye, gerçekten dinlemeye çalışıyorum. Hayatlarında söz sahibi olmak ve çocukları için özgürlük istiyorlar. Şafit için yaptığım en iyi şey neydi biliyor musunuz? *Onların yolundan çekildim*. Onlara her zaman sahip olmaları gereken parayı ve fırsatları sağladım ve sonra hepsini inşa *etmelerini* izledim. Krallara inanmıyorum. Artık inanmıyorum. Ve eğer inansaydım, yine de tahtı hak etmiyor olurdu. Ellerimde masumların kanı var ve şehir halkının üçte birinin dilini konuşamıyorum. Onları hayal kırıklığına uğratan bir aileden geliyorum. Artık değil."

"Peki ne yapacaksınız? Bir komite mi kuracaksınız?" diye sordu Hatset. "Çünkü size şunu söyleyebilirim: İnsanlardan özgürlük hakkında belirsiz, güzel sözler söyleyen iki yıldızlı gözlü soylu ile rakiplerini korkunç bir şekilde öldüren bir Banu Nahida arasında oy kullanmalarını isteyen, Nahri'yi başka bir kafeste ve Afşin'i kalbinizi oyarken bulacaksınız."

Korkutucu bir görüntüydü. Ama yine de yeterli değildi. Bu pervasızca gelmiyordu. Adil hissettiriyordu. Ondan önceki pek çok kral bir gün daha iyi olacaklarına, halklarına hak ettiklerinde özgürlük vereceklerine yemin etmişti. Ali bunu yapmayacaktı. Korkunç ihtimallerle karşı karşıyaydılar ve o, insanların söz hakkı olmadan onlara ölüm emri vermeyecekti.

Aynı şeyi kendisine yapmamaları için onları ikna etmesi gerekiyordu. "Hayatlarımız üzerine bir oylama yapmayacağım, Amma. Ama tahtta hak iddia etmeyeceğim. Ve elimizden gelen direnişi toplarken bu işte hep birlikte olduğumuzu açıkça belirteceğim. Ve farklı bir Daevabad için savaştığımızı."

"O zaman kazanamayacaksın." Ama Hatset onun sözlerindeki kararlılığı duymuş olmalıydı, çünkü şimdi ona bir hayaletmiş gibi bakıyordu. "Ben iki kez senin yasını tutup tutmayacağımı bilememenin kederiyle yıkıldım." Geri adım attı. "Eğer sonunda beni buna zorlarsan, Alizayd, seni affetmeyeceğim. Ne bu hayatta ne de öbür dünyada." Issa'ya işaret etti. "Gel, Ustadh."

Kadın çıkarken kapıyı çarptı ve Ali geri çekildi, yemini onu derinden yaralamıştı.

"Otur dostum," dedi Nahri sessizce. "Yüzünden akan kanı görebiliyorum."

"Tamam," diye mırıldandı Ali, itaat ederek. Bir sonraki aile kavgası onun değildi.

Cemşid bir ileri bir geri volta atıyor, kız kardeşine sanki az önce bir karkadannla arkadaş olmalarını önermiş gibi bakıyordu. "Nahri, senin tarafında olduğumu açıkça belirttim ama bu konuda *emin* misin? Daevabad her zaman bir Nahid ya da bir Qahtani tarafından yönetildi. Halkımız başka bir şey bilmiyor."

"Bence halkımız sizin onlara verdiğiniz değerden daha yetenekli. Ama Evet." Ali'ye baktı, sesi biraz gergin geliyordu. "Bu doğru geliyor. *Çok* küçük bir ihtimal de olsa şehri kurtarırsak, bence Daevabad'a her şeyi olabildiğince yoluna koymayı borçluyuz.

Şahsen benim yönetmek istediğim tek yer hastanem."

"Önce bir savaş kazanmamız gerekiyor," dedi Ali kasvetli bir sesle.

Cemşid başını salladı. "İnsanları seni anneme satmamaları için ikna etmek istiyorsan, buna savaş demeyi bırakacaksın."

Ali ona şaşkın şaşkın baktı. "Oldukça savaşçı hissettim, Pramukh. Askerler savaşıyor, saraylar yıkılıyor."

"Ama *halklarımız* savaşta değil. Tam olarak değil." Cemşid onlara baktı. "Bir an için politikacı olabilir miyim, çünkü belli ki ikiniz de Eğimli mi?" Nahri gözlerini devirip Ali de yüzünü ekşitince devam etti. "Onları itibarsızlaştırmanız gerekiyor. Buna savaş demeyin, çünkü 'savaş' diğer tarafta liderlik ve strateji olduğunu ima eder. Onlara suçlular. Onlara canavar deyin. Onların yönetimi altındaki bir dünya düşüncesini o kadar *kişisel* bir tehdit haline getirin ki insanlar yapabilecekleri tek şeyin savaşmak olduğunu hissetsinler."

Uzun bir süre sessizlik oldu. Ali sonunda, "Bu aslında kötü bir fikir

değil," dedi.

Cemşid ona sinirli bir bakış fırlattı. "Size sürpriz yaptığıma sevindim."

"Yine de bunu yapabilir misin?" Nahri, kardeşine bakıyordu. "Ben annemizi çoktan geçtim ama sen geçmedin Cemşit. Ve karşı duracağın iki ebeveynin de olacak. Canavar dediklerin."

Cemşid, "Daevabad'da canavar olarak adlandırdıklarımız sadece onlar olmayacak," diye uyardı.

Yüz ifadesi kendi içine kapanmadan önce Nahri'nin gözleri parladı. "Issa'nın gitmesine izin verdi." Darayavahuş'un adını söylemesine gerek yoktu, kimden bahsettikleri belliydi. "Belki de Manizheh'e düşündüğümüz kadar sadık değildir.

Belki bir işe yarayabilir."

Ali sessiz kalmak için kendini zorladı. Darayavahuş Muntadhir'i öldürmeyi başaramamış olabilirdi ama Daevabad'ın Geziri nüfusunu katletmeyi planlarken Manizheh'in yanında durmuştu. Ali masum değildi ve pek çoğunun elinin kana bulaştığını biliyordu ama Afşin'de şehirlerin değeri vardı.

Ve yine de onu seviyor. Ali'nin, Darayavahuş'un tavanı başına indirmeden hemen önce Nahri'ye yalvardığını bilmesi için Divasti konuşması gerekmiyordu. Gerçekten de Afşin onu ilk kez kaçırmaya çalıştığında, bu Nahri'nin Müntehir'le evlenmesini engellemek için olmuştu. Kontrolcü, korkunç bir aşk olabilirdi ama yine de vardı. Ve tehlikeliydi.

Belki size de kalbinizin aklınıza hükmetmesini engellemeniz için bir hatırlatma olabilir.

Neyse ki Cemşid cevap verdi. "Bunu öğrenmenin bir yolu yok Nahri ve Dara'nın Manizheh'e sadık olmadığı varsayımıyla hareket etmek çok riskli. Eğer Issa'nın söyledikleri doğruysa, şehri onun için elinde tutan Afşin'dir. Onun ortadan kaldırılması gerekiyor."

Kaldırıldı. Ne kadar dikkatli bir kelime. "Kitaplar," diye hatırlattı Ali onlara aynı dikkatle. "Büyünün ortadan kalkması, Darayavahoush artık her neyse onun hakkında ve onu nasıl durdurabileceğimiz hakkında bilgiler olabilir."

Nahri ayağa kalktı. "O zaman sanırım karar verildi." Sesinde yeni bir keskinlik vardı. "Hadi Cemşid. Gidip Afşin'imizi bir kez daha öldürmenin bir yolunu bulmak için ailemizin çalıntı kitaplarını arayalım."

Ali onu takip etmek için ayağa kalktı. "Nahri-"

"Sorun yok." Ama Nahri iyi görünmüyordu. Son kırılğan kontrol kaplamasına tutunmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Her zaman böyle olacaktı."

"O zaman en azından bana izin ver-"

"Hayır. Bu kısım mı Ali?" Nahri onu iterek geçti. "Bence kendi başımıza olmamız daha iyi."

Dara

Dara antrenman yapan adamların sırasına doğru ilerledi. "Hayır," dedi sabırsızca, bir çiftin arasına girerek. "Kalkanın dizlerinin dibinde sana hiçbir faydası yok. Kaldırın ve sonra kılıcınızı gerçekten *tutun*. Bu nasıl bir tutuş böyle? Bir kuş onu elinden düşürebilir."

Genç adamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Affet beni, Afshin."

"Seni affetmek istemiyorum. Birinin ölümüne sebep olmadan önce beni dinlemeni ve söylediklerimi yapmanı istiyorum."

İrtemiz bastonunu arenanın kumuna vurarak oraya doğru ilerledi. "Neden bir süre bu ikisiyle çalışmıyorum?" diye diplomatik bir teklifte bulundu. "Bu güneşin altında uzun ve acımasız bir gün oldu. Belki bir moları hak etmişlerdir?"

"Biraz gelişme gösterdiklerinde ara verebilirler." Dara en yeni ve en sevmediği acemi grubuna ters ters baktı. Kaveh'in önerisiyle, Daeva soylu evlerinin her biri bir genci askeri eğitime vermişti. Teoride bu iyi bir fikirdi. Daeva subayları her zaman soylular arasından seçilmişti. Bunlar büyük onurlu mevkilerdi, soyluları Manizheh'in rejimine daha sıkı bağlayacak, geçimlerinin ona bağlı olduğunu açıkça gösterecek mevkilerdi.

Ancak Dara bu genç adamların ve "büyük onurun" bir araya geleceğinden şüpheliydi.

Onlar tüccar veletlerdi ve birkaçı istekli görünse de geri kalanı değildi.

İrtemiz tekrar konuştu, sesi sahte bir neşeyle yükselmişti. "Afşin, seninle yeni silahlarımız hakkında biraz konuşabilir miyiz? Demirciler loncası güncellenmiş bir tasarım gönderdi."

"Bir dakika," diye homurdandı ve onu gölgeli pavyona kadar takip etti.

İrtemiz minderli bir banka çöktü. "Neden bir şeyler içmiyorsun?" diye sordu ve bir sürahi kayısı suyu getirdi.

"Ben susamadım. Bu tasarımlar nerede?"

Ona mahcup bir gülümseme verdi. "Aslında henüz teslim edilmediler. Ben sadece adamlara bir mola vermek istedim." "Bu itaatsizliktir."

"Biliyorum ve bunu affedebileceğinizi umuyorum." İrtemiz durakladı. "Bir arkadaş olarak konuşabilir miyim?"

Dara hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Sizin nesliniz edepten anlamıyor, ama olsun, ne haliniz varsa görün."

"Ziyafetten beri kendinde değil gibisin. Bizimle neredeyse hiç konuşmuyorsun, bu adamları çok zorluyorsun ..."

Dara irkildi. İrtemiz haksız değildi. Ziyafette hissettiği kısa süreli neşesizlik

-adamlarıyla kutlama yapması, dansçıyla cilveleşmesi- mahzende öğrendikleriyle silinip gitmişti. Daha da kötüsü, bu ona bir ceza gibi gelmişti. Dara eğlenmeye ve normal olma hissiyle flört etmeye cüret etmişti ama bunun yerine öyle biri olmadığını öğrenmişti. Zeydi el Kahtani'nin emriyle köleleştirilmiş ve bir deney olarak yeniden diriltilmişti; ifrit planları, marid kan borçları ve iki Nahid'in bir bebeği öldürüp öldürmeme konusunda birbirlerini parçalamasıyla bir araya getirilmiş bir iğrençlik.

Tüm bunlar onu gerçekten de normalden daha kötü bir ruh haline sokmuştu. Manizheh'in yeni Daeva müttefiklerinin entrika çevirmeyi başardığı bir avuç cin temsilcisiyle planladığı toplantıdan bahsederken, "Gerginsem, bunun nedeni şu sözde barış zirvesi," diye yalan söyledi. "En azından birkaç tanesini dahil etmek zorundayım.

Güvenlik ekibimdeki bu aptal çocuklar süslü ailelerini memnun etmek için çalışıyorlar ve hiçbir işe yaramıyorlar."

İrtemiz ikna olmuş görünmüyordu. "Eğitim yaparken bize karşı çok daha sabırlıydın."

"Öğrenmek istedin. Bu büyük bir fark yaratıyor."

Saraya geri dönen gölgeli kemerden bir kâhya çıktı. "Afshin, Banu Nahida seninle konuşmak istiyor."

"Hemen geliyorum." Dara hâlâ Manizheh'in gözüne tekrar girebilmek için elinden geleni yapıyor, mahkemedeki yerini geri almaya kararlıydı.

Yükseliyor,

İrtemiz'in bacağına başıyla işaret etti. "Nasıl iyileşıyorsun?" "Sanırım bu terim 'yavaşça'."

"Eğer çok yavaş gidersek, tekrar ata binmek ister misin?" Gözleri parladı.

"Bu harika olurdu."

"Güzel. Bu veletlerle ilgilenin ve zirveden sonra belki de dış duvarlarda bir tur atabiliriz. Onları kontrol etmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Sanırım sadece güvenlik amacıyla. Herhangi bir şekilde eğlenceli bir faaliyet olarak yorumlanabileceği için değil?"

Dara kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Git, bıçaklamak üzere olan çocuğa dilini salla.

kendisi," dedi, acemilerden birini başıyla işaret ederek. "Bakalım Banu Nahida ne istiyormuş."

Dara, Manizheh'i bahçede bulmuş - esasen onun bağırma seslerini takip ettiği için, ona hiç benzemeyen bir hareketle çalılar arasında koşmuş ve bu sırada neredeyse bir bahçıvanı deviriyormuş.

"-Onu öldüreceğim. Ona zarar verirse onu öldüreceğim. Çocuklarını yakalayacağım, o izlerken damarlarındaki kanı canlı canlı kaynatacağım ve sonra onu öldüreceğim!"

Virajı hızla döndü. Manizheh ve Kaveh gül kafesleriyle çevrili küçük bir vadide yalnızdılar, bu huzurlu manzara Manizheh'in öfkeli adımlarıyla çelişiyordu. Bir elinde kırık bir parşömen vardı ve onu o kadar sert sallıyordu ki Dara parşömenin ikiye ayrılmamış olmasına şaşırı.

"Banu Manizheh?" diye cüret etti. "Her şey yolunda mı?"

Ona doğru döndü. "Hayır, Ghassan'ın timsah karısı oğlumu elinde tutuyor ve çocuklarına zarar veririm onu öldürmekle tehdit ediyor. Hayır, beni affedin, 'Zeyneb'e ya da Alizayd'a yapılanın iki katını yapmak' Cemşit'e de aynısını yapacağım," dedi ve mektubu yüksek sesle okudu. "Onun kalbini sökeceğim."

Dara geri çekildi. "Cemşid kraliçenin elinde mi?"

Kaveh başıyla onayladı ve Manizheh'e gergin bir bakış attı. "Görünüşe göre Wajed Ta Ntry'ye doğru yola çıkmış." Pullu bir güvercinin tünediği ağacı işaret etti. "Bu sabah bir mesaj aldık."

Manizheh mektubu ikiye böldü. "Zeyneb el Kahtani'yi istiyorum. Bu hafta.

Hatta yarın. Kardeşine karşı tehditlerime cevap vermeyecekse, onu teslim eden herkese ağırlığınca altın ve şehirden ücretsiz geçiş teklif etmeni istiyorum. Ailelerine. Onlara at ve erzak vereceğim, her yerde rahat bir yaşam sürmelerine yetecek kadar."

Dara tereddüt etti. Manizheh'e Zeyneb'i hastanede gördüğünü hâlâ söylememişti. "Mesajı gönderebilirim leydim ama zaten bir sürü teşvik teklif ettik. Söylentilere göre, diğerlerini uyaran kişi oymuş.

Geziris'i kutsal emanetlerini kaldırmaya ikna etti. Ona ihanet etmeyeceklerdir. Muhtemelen etrafı her zaman sadık, iyi eğitimli savaşçılarla çevrilidir."

Manizheh, "Herkesin bir bedeli vardır," diye karşı çıktı. "Belki de onların küçük şehirlerini blok blok yıkmaya başlamalı ve birileri çıkmak isteyene kadar ne kadar zaman geçeceğini görmelisiniz."

Kaveh boğazını temizledi. "Leydim, Daevabad'ın üçte biri bu duvarların arkasında. Ulaşmaya çalışacağımız konusunda anlaşmıştık-"

"Elimizi uzattık. Peki ne için? Neredeyse iki ay oldu ve elimizdeki tek şey barıştan çok altınla ilgilenen yarım düzine tüccar. Bu arada, Midan'a girmeye çalışan her Daeva'yı vuran Shafit nişancıları var. Bize *güliyorlar*. Şüphesiz daha fazla Rumi ateşi ve mermi üretirken güliyorlar. Aeshma bana onların demir ocakları bütün gece yanıyor."

"Aeshma'nın söylediği hiçbir şeyi dinlemem," diye uyardı Dara. Manizheh'in onu dikkate alacağından değil. İfrit son zamanlarda onun yanında o kadar istikrarlı bir varlık gösteriyordu ki, Dara şimdi Aeshma'yı orada görmediğine şaşırıyordu.

"Ve kimse gülmüyor," diye onu temin etti Kaveh. "Sadece biraz daha sabırlı olman gerekiyor."

"Sabrım tükendi." Manizheh'in yüzü acıyla buruştu. "Ghassan sabırlı mıydı? Cin kabileleri onlara gösterdiğim merhamet için minnettar olmalı. Eğer *ona* bu şekilde karşı gelselerdi, onları katlederdi. Geziriler ve Şafitlere gelince, saflık ediyoruz. Onlarla asla barış yapamayacağız. En iyisi bunu kabullenelim ve onlar saldırmadan önce kendimizi korumak için gerekeni yapalım."

Sözleri gergin havaya ağır bir şekilde indi. Şaşırtıcı değillerdi - aslında Dara'nın üçünün de bir zamanlar sessizce düşündüğünden şüphelendiği şeylerdi.

Ama hastanedeki o gece onu değiştirmişti. Dara şehrin diğer tarafına bakıp sadece gölgeler ve silahlar göremezdi. İnsanlar vardı, on binlerce insan. Aileler, çocuklar ve kendisi gibi savaştan bıkmış askerler. Elashia ve Razu.

"Eğer gerekli olanın yeni bir katliam olduğuna inanıyorsanız, yeni bir Afşin'e ihtiyacınız olacak," dedi. "Saray Gezirilerinin başına gelenler son kez oldu. Başka bir katliama katılmayacağım. Ve eğer ifritleri içeri gönderirseniz, hükümdarımız olarak tüm güvenilirliğinizi kaybedersiniz."

Manizheh'in gözleri parladı. "O zaman belki de eğittiğin askerleri gönderirim."

"O zaman katledilenler onlar olur. Sayıca az olurlar ve etrafları sarılır."

"Yani bunun yerine arkamıza yaslanıp saldırıya uğramayı beklememizi mi istiyorsun? Ve neden senin tavsiyeni sorguladığımı merak ediyorsun?"

"Manu." Dara'nın daha önce duymadığı bir isim kullanan Kaveh, Manizheh'in ellerini tutmak için uzandı. Sesi nazikti. "Bu haberin seni yolundan saptırmasına izin verme. Cemşid için ne kadar endişelendiğini biliyorum. Ben de

o da. Ama bana güvenin; tehditleri ne olursa olsun Hatset'in elinde olması daha iyi. Vecit onu öldürmüş olabilir; Hatset pazarlık yapacaktır. Fırsat verilirse kızını Cemşid'le takas edeceğinden hiç şüphem yok."

"Kızının hâlâ elimizde olmaması dışında." Manizheh mektubu yırtmaya devam etti, parçaların yere düşmesine izin verdi ve sonra Dara'ya ters ters baktı. "*Bu konuda* yardımcı olabilir misin yoksa bu yeni vicdanını rahatsız mı edecek?"

Dara öfkesini kontrol etti. Manizheh'i kan dökülmesini engellemek için ikna etmenin yollarını bulması gerekiyordu, ondan atılması değil

Tamamen. Ve belki de Zeyneb'i bulmak biraz işe yarayabilirdi.

Düşmanları liderlerini kaybedecekti ve prenses Cemşid'le takas edilebilirse ... Belki oğlu sağ salim yanında olursa Banu Manizheh tebaasına karşı daha merhametli ve sabırlı davranırdı.

Dara başını öne eğdi. "Toplantımıza herhangi bir Ayaanle katılacak mı?"

Kaveh başını salladı. "Amani ta Buzo adında bir fildişi tüccarı. Tamer'in iş ortaklarından biri."

"Atasının mızrağını duvar süsü olarak saklayan adam mı?"

"Aynen öyle."

"O zaman onunla konuşmaya çalışacağım," diye söz verdi Dara. "Belki Zeyneb'i dışarı çıkarmak konusunda bazı fikirleri olabilir."

"Gördün mü?" Kaveh, Manizheh'i neşelendirmeye çalışıyormuş gibi bir ses tonuyla konuştu. "İlerleme." Dara onun elini sıktığını gördü.

"Oğlumuzu geri alacağız," dedi sertçe. "Söz veriyorum."

Manizheh'in bakışları çok uzaklara bakıyordu. "Keşke senin güvenine sahip olsaydım."

Kaveh Manizheh'in elini dudaklarına götürürken Dara sözsüz bir şekilde geri çekildi. "Hepimiz yeniden bir arada olacağız, aşkım. Bunu biliyorum."

Barış zirvesinin yapıldığı gün pek de hoş bir gün değildi. Daevabad'ın havası her zaman düzensizdi, ama büyü olmayınca tam bir serbest düşüşe geçmişti - bulutsuz gökyüzünden fişkıran sağanak yağmurlar, ardından öğleden sonraları

kavurucu sıcaklar. Ekinleri mahvediyordu, çiftçiler ürünlerini kaybediyordu. meyve bahçelerini ve tarlalarını korumak için savaşıyorlardı. Bugün Dara çürük kokan soğuk bir sise uyanmış, gökyüzü gittikçe daha değişken bir hal almış ve sonunda açılarak dışarıda bulunacak kadar talihsiz olanları karla karışık yağmur yağmuruna tutmuştu. Biriken buza rağmen bir cırcır böceği sürüsü *de* gelmişti, beklenmedik haşarat Süleyman'ın mührünün kaybının bir başka yan etkisiydi.

"Mükemmel bir alamet," dedi Muntadhir Dara'nın yanında sert bir sesle. Emir'in keyfi yerindeydi, haftalardır ilk kez saray duvarlarının dışına çıkmanın heyecanını yaşadığı belliydi. Topuğunun altındaki buza bir cırcır böceği vurdu ve sonra yan tarafa baktı. "Söylesene, daha tedirgin edici halinle, yağmurda cızırdayacağını düşünüyor musun? Bu çok eğlenceli olurdu. Bir yağın içindeki yağ gibi beceri."

"Al Qahtani, ağzını kapatıp seni tekrar odana tıkmaktan araba." Dara karla karışık yağmura hoşnutsuz bir bakış attı. Soğuk yağmur. Neden *soğuk yağmur* olmak zorundaydı ki? "Neden burada olduğunuzu bile bilmiyorum."

"Onu görmek cinleri rahatlatacaktır." Şimdi konuşan Tamer'di. "Benim tanıdıklarım gergin. Bizim mahalleye adım attıkları anda kaçırılmaktan korkuyorlar. Onlara emirin bizimle çalıştığını söyledim ama onu burada görmek daha iyi."

Muntadhir sıırttı. "Ve tasma bile olmadan!"

"Bu hâlâ ayarlanabilir," diye mırıldandı Dara. Kanopili bir pergolanın altındaydılar ama su hâlâ derisinden aşağı süzülüyor, içindeki bir şeyi rahatsız ediyordu.

"Misafirlerimizden bir iz var mı?" Kaveh onlara katılarak sordu. Dara hoş geldiniz anlamında başını salladı. "Henüz yok."

Muntadhir'in alaycı gülümsemesi büyük veziri görünce kayboldu ve yerini açık bir düşmanlığa bıraktı. Dara, babasını bizzat öldürmenin kurnaz emirin bile geçmişte bırakabileceği bir şey olmadığını tahmin ediyordu. "Kaveh, seni burada göreceğimi düşünmemiştim. Manizheh seni yatağından erken mi çıkardı?"

Dara, "Kendine dikkat et, El Kahtani," diye uyardı.

"Sorun değil Afşin," diye cevap verdi Kaveh, bakışlarını Muntadhir'den ayırmadan. "Muntadhir'in fikirlerine duyduğum azıcık saygıyı da uzun zaman önce kaybettim." Çenesini kaldırdı. "Tam olarak altı yıl önce. Hayatını kurtardıktan sonra oğlum için ayağa kalkamayacak kadar korkak olduğun zaman."

"Oh, bakın, cinler!" Dara heyecanla Kaveh ve Muntadhir'in arasına girerek, Tukharistani yönünden yaklaşmakta olan iki küçük grubu işaret etti

ve Agnivanshi mahalleleri. Islak şemsiyelerin altında toplanmışlardı ve etrafları Daeva askerleri tarafından sarılmıştı. Dara, elçileri Manizheh'e yaklaştırmak şöyle dursun, Daeva topraklarının derinliklerine bile götürmeden önce onlarla görüşmek konusunda ısrar etmişti.

Tamer öksürdü. "*Bunu* yapmasan daha iyi olur," dedi nazıkçe. "Senden zaten korkuyorlar."

Dara onun bakışlarını takip ettiğinde, her zamanki gibi elini bıçağının kabzasına vurdu. Homurdandı, hâlâ Kaveh'e dik dik bakan Muntadhir'e bir kez daha baktı ama elini bıraktı.

Yeni gelenleri inceledi; Ayaanle, Tukharistani ve Agnivanshi kabilelerinden birer temsilci. Sahrayn ile şansları yaver gitmemiş, Geziri ve Şafit intikam konfederasyonuna ulaşma zahmetine girmemişlerdi. Cin temsilcilerinin her birinin kendi kişisel korumaları vardı ve tüm gözler - altın, kalay ve alaca kum- Dara'nın üzerindeydi.

Tamer onun yanında eğildi. "Selamlar, dostlarım. Bize katıldığınız için teşekkür ederim. Bugünün hepimizi yeni bir yola çıkarması için dua ediyorum." Durakladı. "Ben

Arkadaşlarımla bir tanıtıma ihtiyacı olduğundan eminim ama Darayavahoush e-Afshin, Grand Wazir Kaveh e-Pramukh ve Emir Muntadhir al Qahtani ile tanışmaktan memnun olabilirsiniz."

Muntadhir araya girdi. "Ah, Tamer, sanki hepimiz yabancıymışız gibi konuşuyorsun ve müşterilerini mücevherleri kayıp halde yatağa bağlı bırakmasıyla ün salmış bir şarkıcı kızın kucağından Naktaş'ı çekmemişsin." Anında yüzü kızaran, son derece boğucu görünümlü bir Agnivanshi'ye göz kırptı. "Hepinize selam olsun dostlarım."

"Ateşler senin için ılık ılık yansın," diye ekledi Dara, daha da fazla korku uyandıracakmış gibi görünen bir gülümsemeyi zorlayarak. Cinlerden ikisi geri çekildi.

"Senin için de Afşin," diyen yaşlı bir Ayaanle kadınıydı, kusursuz bir Divasti diliyle konuşuyordu. "Tanışmadığımız için beni affedin Emir. Şarkı söyleyen kızların kucağı benim doğal ortamım değil."

Muntadhir'in sesi hafif bir ürpertiye büründü. "Amani ta Buzo, sanırım."

"Doğru tahmin ediyorsun. Gerçi ailemin bu kadar Emir tarafından bilinecek kadar ünlü."

"Şöhret konusunda endişeniz olmasın leydim." Muntadhir gülümsedi, ifadesi hançer gibi keskindi. "Ailenizin ismini biliyorum çünkü üvey annemin bir engerek sürüsüne ait olduğunu söylediğini duydum."

Amani onun gülümsemesine karşılık verdi. "Ama şimdi kraliçe gitti ve sen ve ben babanın katillerinin tarafındayız. Belki de ikimiz de bu kadar yargılayıcı olmamalıyız."

Dara araya girdi. "Misafirlerimizi yağmur altında bekletmeyelim. Guştap, adamlarda silah araması yaptın mı?"

"Evet, Afshin. Silahları olanlar onları çoktan teslim etti; ancak ..." Guştap sesini alçalttı. "Bir sorun var."

"Sanırım Banu Nahida'ya verdiğim hediyeden bahsediyor," diye açıkladı Amani, iki adamının taşıdığı büyük tik ağacından sandığı göstererek. "Sen de bir göz atabilirsin Afşin. İlk seçimi sen yapabilirsin."

Dara endişeyle sandığın açılmasını işaret etti. Demirin topraksı kokusu burnuna çarptı ve sonra gözlerini kıstı.

Sandık tamamen silahlarla doluydu. Fildişi saplı demir hançerler ve düz bıçaklar, kısa çelik kılıçlar ve fırlatma bıçakları.

"Banu Manizheh'e hediyeniz *bu* mu?" diye sordu.

"Pratik uygulamayı takdir edeceğimi düşündüm. Yakında Geziri Mahallesi'ne taşınacaksın, değil mi?"

Muntadhir'in gözleri parladı ve Dara birkaç hızlı karar verdi, devasa silah sandığı, huysuz emir ve silah ticareti yapan yaşlı kadınla başa çıkmak için sadece kendisine güveniyordu. "İkiniz de benimle geliyorsunuz," diye emretti Amani ve emiri işaret ederek. "Şu sandık da öyle."

Tamer ona gergin bir bakış attı. "Benim de seninle gelmem akıllıca olabilir, Afşin."

Bir diplomat sadece yardımcı olabilirdi. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diye onayladı Dara. "Kardeşim bize katılabilir mi?" Tamer yüklenen acemi askerleri işaret etti.

Bekleyen vagonlara. "Fazladan bir koltuğumuz var."

Dara onaylar gibi bir ses çıkardı, bakışları hâlâ Amani ve Muntadhir'deydi. Arabaya tırmanmışlardı ve son derece öfkeli bir sesle, hızlı hızlı Cinnistani konuşuyorlardı.

Kaveh onları takip etmek için döndü.

Dara onu durdurdu. "Muntadhir'le birlikte küçük bir yere kapatılmamanız gerektiğini düşünüyorum." Guştap'ın arabasının yönünü işaret etti. "Adamımın yanında daha iyi bir arkadaşlık bulacağınızı söyledüğimde bana güvenin."

Kaveh şüpheyile Muntadhir ve Amani'ye baktı. "Onlarla başa çıkabilir misin?"

"Bana çok korkutucu olduğum söylendi. Git hadi. Sarayda görüşürüz."

Tamer'in kardeşi, Dara'nın eğitim sırasında azarladığı genç adamlardan biri olmuştu ve arabanın kapısı kapanıp Muntehir daha da asi görünmeye başladığında, Dara daha deneyimli bir savaşçı almadığı için pişmanlık duydu. Silah kutusunun üzerine oturdu, ani bir hareket yaparsa emirden bir uzvunu koparmak niyetindeydi.

Amani pencereden dışarı baktı. "Ne kadar kasvetli bir gün. Daevaların büyü kaybına nasıl uyum sağladıklarını merak ediyordum. Görüyorum ki artık arabalarınızı atlar çekiyor."

"Belki de bize Ayaanle'nin ne durumda olduğunu anlatırsınız," dedi Tamer hoş bir şekilde.

"Yani yiyecek stoklarımızı tükettik mi ve Banu Nahida'nın ayaklarına kapanıp yardım dilenmeye hazır mıyız? Hayır, henüz değil, Tamer."

"Ama anladığım kadarıyla güç el değiştirdiğinde ilk sırada olmak istiyorsun," diye suçladı Muntadhir. "Hatta bu değişimin biraz daha hızlı gerçekleşmesine yardımcı olmak için silah bile teklif ediyorsun."

Amani arkasına yaslandı. "Bir Qahtani prensinden daha fazlasını beklediğimi söylemeliyim. Ayyaş ve serseri olduğunu söylediklerini biliyorum ama nerede o Geziri onuru? Babanı öldüren insanlara yardım etmeden önce kendini kendi zülfikarının üzerine atacağını düşünmüştüm. Ah, affet beni," diye düzeltti. "Zülfikar kullanmayı bilen sen değildin."

Bunun üzerine Muntadhir irkildi, gözlerinde cinayet ateşi kaynıyordu.

Ama o tuttu

Dara onu uyaran bir bakış fırlattığında dili tutuldu ve sanki hepsi onun altındaymış gibi perdeli pencereden dışarı baktı.

Araba yoluna devam etti, yağmur gölgeliklere durmadan vuruyordu. Dara burnunu kırıştırdı ve yakın havada yoğunlaşan silahların demir kokusunu hafifletmek için bir elini yüzünün önünde yelpazeledi. Elinin hareketiyle Tamer'in genç kardeşi -Dara'nın adını hatırlamadığı- sıçradı.

Ve ben böyle adamları savaşçı mı yapacağım? Dara bıkkınlıkla arkasına yaslanıp perdenin arkasından baktı. İlerideki diğer üç arabadan birini görebiliyordu ama bunun dışında gri, puslu cadde boştu. Daevabad'ın en iyi malikânelerinin önünden gečen cadde boyunca ilerliyorlardı.

Vaigas kardeşler gibi insanlar ve talihsiz bir hizmetçi dışında hiç kimse böyle kötü bir havada dışarı çıkmaya cesaret edemezdi.

Etraflarındaki villaları koruyan kalın duvarları inceledi. Taş döşeli yolda sivri bir çatlak uzanıyordu ama bu Daevabad'ın yıkımının tek işaretiydi.

Çürüme. Islak güller ve yemyeşil sarmaşıklar binalara tırmanıyor, mermer ve pirinç aksanlar zenginliklerini işaret ediyordu.

Belki de Dara onların varlığıyla teselli bulmalıydı, Daevas'ının daha kötülerinden kurtulduğunun kanıtı olarak. Ama öyle yapmadı. Bunun yerine, şimdi maliyetini merak ediyordu; Daevas'ın sessiz gücünü sağlamak için verilen ödünleri burada yaşayan insanlar.

Bir çatırtı dikkatini çekti, ses atın nal seslerinden pek de farklı değildi ama kaşlarını çatmasına yetti. Öndeki arabadan boğuk bir çığlık geliyordu.

Dara sarsıldı. Bu Kaveh'in sesine benziyordu. "Atları durdurun!" diye emretti. "Adamlara söyle-"

Bacağında keskin bir sızıl, sanki kötü bir böceğin ısırması gibi. Şaşkınlıkla yere bakan Dara, kalçasından çıkan bir çeşit küçük cam ve metal tüp gördü. Revirde bulunabilecek bir alete benziyordu ve Dara o kadar şaşkındı ki, metal parçalarıyla parıldayan koyu bir sıvıyla dolu olduğunu ancak yarım saniye sonra fark edebildi.

Ve Tamer'in kardeşi -Dara'nın adını hatırlamaya bile zahmet etmediği o işe yaramaz- onu tutuyor, Dara onu durduramadan bir pistona bastırıyordu.

Dara aleti bacağından söktü, çocuğu yakaladı ve diğerleri daha haykıramadan boynunu kırdı. Ayağa fırladı, büyüsünün onu tüketmesine izin verirken ateş derisini yakıyordu.

Ve sonra *durdu*. Araba durduğunda Dara yere yığıldı ve bacağı tutmaz oldu.

"*Tur!*" Tamer feryat ederek kardeşine uzandı. "Hayır!"

Acı Dara'nın kalçasını kavurdu, dalgalar halinde o noktadan geliyordu. Çocuğun ona enjekte ettiği yerde. Diğer vagonlardan gelen çığlıkların, Gushtap'ın kesilmeden önce adını haykırdığının farkındaydı ama Dara odaklanamıyordu. Gözlerinin önünde gümüş yıldızlar parlıyor, korkunç, felç edici bir yanma vücudunu sarıyordu. Kasıldı, yerde kıvranıyor ve elinin kendisine itaat etmesini sağlamaya çalışıyordu. Belindeki bıçak - eğer yapabilseydi ...

Sandaletli bir ayak bileğine sertçe bastı ve ardından Muntadhir üzerine eğildi, emir Dara'nın elinden bıçağı çekip alırken yüzündeki acımasız ifade parçalara ayrılmıştı. Uzaktan bir alkış sesi daha duydu, karanlık içeriden bir ışık parlaması geldi.

Ve sonra Muntadhir bıçağı Dara'nın karnına sapladığında beyaz bir acı patlaması yaşandı.

"Haklıydınız Leydi ta Buzo," dedi Muntadhir, sesi düzdü. "Babamı öldüren insanlarla asla çalışmam." Dara göz ucuyla Muntadhir'in tik ağacından sandığı açışını izledi. "Sana teşekkür ederim. Bunlar," diye ekledi elini silahların üzerinde gezdirerek. "Ayaanle'ye hâlâ güvenebileceğimizi bilmekten memnunum."

Amani eğildi. "Ama elbette, Emir'im." Düşmanlıklarının -Dara'nın kanmış olduğu aptalca hareketin- tüm izleri silinmişti. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Afshin!"

Kaveh. Ama Dara cevap veremedi. Donup kalmıştı; ona enjekte edilen zehir her neyse, sanki tüm bunları kendi gözlerinin hapishanesinden izliyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Hayır leydim," diye cevap verdi Muntadhir. "Adamlarımdan biri sizi mahallenize geri götürecektir. Acele etmelisiniz."

Amani bir anda ortadan kayboldu, vagonun dışında gözden kayboldu. Rüzgâr kapıyı çekerek ardına kadar açtı. Donmuş yağmur Dara'nın yüzüne çarptı.

"Afshin!"

Dara, Kaveh'i görebilecek kadar başını kaldırmayı başardı. Büyük Vezir'in etrafı diğer Daeva soyluları tarafından sarılmıştı. Korkmuş görünüyordu, elleri

Sanki onları savuşturmak için uzanmıştı. Guştap ölmüştü, boğazı çamurlu sokakta açılmıştı.

Muntadhir silah dolu sandığı arabadan dışarı itti. Dara sandığın sokakta parçalandığını duydu, adamlardan bir tezahürat yükseldi.

Çılgınca büyüüne, bedenine, *herhangi bir şeye* uzandı ama kanında dolaşan demir onu hareketsiz bırakmıştı. Acıyla kıvranan, bedeni ve zihni darmadağın olan Dara sadece silahları için savaştan asilzade kalabalığına, Kaveh'in sürüklenişine, öfkeyle böğürüşüne tanık olabildi. Ve sonra başka sesler. Korkunç, gırtlaktan gelen yırtılmalar ve ulumalar.

"Cemşid," diye mırıldandı Dara. "Onun babası. Yapma-yapma ..." *Bu şekilde ölmesine izin vermeyin.*

Muntadhir ona doğru döndü ama emirin yüzündeki duygu Dara'nın beklediği gibi acımasız bir intikam değil, kaybolmuş, sersemlemiş bir kederdi. Dara'nın fark ettiğinden çok daha fazla kırılmış ve bunu artık saklayamayan bir adamın bakışydı.

"Cemşit öldü," diye fısıldadı Muntadhir. "Ali öldü. Nahri öldü. Senin yüzünden hepimiz öldük." Elindeki kısa kılıcı kaldırıp ucunu Dara'nın kalbine doğrulttu.

Bir gök gürültüsü koptu ... ve tüm vagon havaya uçtu.

Dara yanıp sönen ışıklar ve ateş gördü, sonra sertçe yere çarptı ve hiçbir şey göremedi.

28

Nahri

Nahri önündeki kitabı bir kenara itti. "İşe yaramaz. Bu Geziriyya'da da olabilirdi."

Cemşid metni yere yuvarlanmadan önce yakaladı. "Dikkat et! Etrafta savurduğun iki bin yıllık aile geçmişi." "Benim için iki bin yıllık bir karalama." Nahri şakaklarını ovuşturdu, Başı çarpmaya başladı. "Ne zaman bu işte daha iyi olduğumu düşünsem ..."

"İyileşiyorsun," diye güvence verdi Cemşid ona. "Yaradan aşkına Nahri, Divasti'nin sadece âlimler tarafından bilinen eski bir lehçesini okumayı öğrenmek için kendine birkaç günden fazlasını ver."

"Ve eski Tapınak yardımcıları," diye homurdandı. "Kesinlikle herhangi bir sorun yaşıyor gibi görünmüyorsunuz."

"Kraliçe Hatset dilbilimciler için bir çağrı yapabileceğini söyledi."

"Hatset'in bu kitaplarda bulmak istediği tek şey, Ali'yi Ta Ntry'de sonsuza dek kalmaya zorlamanın sihirli bir yolu. Ve ben Nahid'in sırlarını kiraladığı herhangi bir cine emanet etmezdim. Hayır, bu sadece senin ve benim sorumluluğumda."

"Yani yalnız ben."

"Biliyor musun, artık kraliyet ailesinden olduğunu bildiğin için çok kabalaştın." Nahri minderine uzanıp üzerindeki oyma mercan tavanı hayranlıkla seyretti. Çarpıcıydı, karmaşık elmaslar ve kıvrımlar halinde yayılan bir geometri ve sanat şaheseri idi. Shefala'nın kütüphanesindeki her şey de benzer şekilde güzeldi. Daevabad'ın sarayındaki uçsuz bucaksız kitap mağarasından daha küçük olmasına rağmen, kütüphane iyi stoklanmıştı ve yükselen

maun raflar ve uzun pencerelerin yanında küçük mahremiyet köşelerine izin veren kavisli zemin masaları. Güneşli günlerde içeriye ışık giriyordu ama yaklaşan muson yağmuruyla birlikte gökyüzü kararmış, Nahri ve Cemşid iyi korunan kandillere başvurmuştu. Yanan ateşler nemli soğuğu uzak tutuyordu ve onların sesleri dışında mekân bir mezar kadar sessizdi.

Mezar doğru bir kelime olabilirdi, çünkü kapana kısılmış hissetmemek zordu. Cemşid ve Nahri gece gündüz korunuyordu.

Gündoğumu kahvaltısından sonra kütüphaneye gidip akşam boyunca orada kalıyorlardı. Görünüşte her dakikalarını Manizheh ve Dara'yı alt etmenin yollarını bulmak için Nahid metinlerini tarayarak geçirmek kendi tercihleriydi ama yine de Daevabad gibi hissettiriyordu. Nahri muhafızlara ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu ama bakışlardan da korkuyordu.

Şatonun askerleri daha meraklı ve düşmanca.

O zaman belki de kendini korumalı ve herkesin taptığı prensle evlenmelisin.

Bu düşünce aklına ilk kez gelmiyordu. Hatset'in teklifi, kesinlikle olması gerektiği gibi Nahri'nin derisinin altına gömülmüştü. Ve Nahri bundan nefret ediyordu. Arkadaşlığını fena halde özlediği Ali'ye fısıltılara neden olacağı endişesi olmadan bakamıyordu. Hatset'in *ona* böyle bir evliliği önerip önermediğini ve onun da kendini görev ve politika ile gereksiz, dağınık duygular arasında sıkışmış bulup bulmadığını merak etmeden.

"Ah... ah, bu çok ilginç," dedi Cemşid, sesinde yükselen heyecanla.

Düşüncelerinden sıyrıldığı için mutlu olan Nahri doğruldu. "Bize aşırı güçlü Afşin savaşçıları nasıl hareketsiz hale getireceğimizi ve büyüü tüm cin dünyası?"

Cemşid'in yüzü düştü. Masada oturarak verdiği ciddi bilgin pozunu çoktan terk etmişti ve şimdi dirseklerini bükerek yüzüstü yatıyordu. "Şey, hayır. Ama Nahidlerin maridi kontrol etmekte ve gölde seyahat etmekte zorlanmaya başladıklarından bahsediyor." Kaşlarını çattı. "Marid'in serbest bırakılmak istediğini söylüyor ama bu mantıklı değil. Onları kontrol etmiyorduk. Hikâyelerde Anahid'in şehri inşa etmesine yardım ettikleri ve haraç getirdikleri söyleniyor ama ..."

"Sevgili kardeşim, bir daeva çağırdığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da gücü elinde bulunduranların kendilerine haraç 'getiren' insanlara nasıl davrandıkları konusunda oldukça önyargılı bir bakış açısına sahip olduklarıdır."

"Haklısın." Cemşid sırtarak başını kaldırdı. "Bana böyle hitap etmen hoşuma gidiyor. *Berbat, berbat* hafifletici sebepler bir yana, en azından bir gizli akrabam olduğunu öğrendiğime sevindim." İçini çekti. "Yine de babamı tekrar gördüğümde onunla yapacağım kavga ..."

Az önce yaptığın seçimin hesabını vereceksin. Bu gece değil. Bana değil ... ama cevap vereceksin. Kaveh'in sözleri Nahri'nin hafızasında canlandı; Cemşid'i kurtarmak için Ali'yi ölüme sürüklemeyi reddettikten sonra dile getirdiği tehdit.

Boğazı düğümlendi. "Eminim."

Cemşid kitabına baktı ve sonra yüzü kızardı. "Süleyman'ın göz . . . görünüşe göre gölde seyahat etmeyi bırakmışlar çünkü deneyen Nahidler vücut parçalarıyla birlikte sahile vurmuşlar yeniden düzenlenmiş-bazen hala *canlı*. Kısa bir süre sonra suyun tamamen lanetlendiği ve Marid'den en son o zaman haber alındığı yazıyor." Sayfayı çevirdi. "Oh. Bir çizim var. Ne kadar kapsamlı."

Nahri dilini tuttu. *Başka bir sır.* Ta Ntry'ye geldiklerinden beri Ali'yle marid hakkında konuşmamıştı -çoğunlukla ondan kaçtığı için- ama en tehlikeli sırrını kardeşine bile söylememişti.

Konuyu değiştirdi. "Acaba Mısır'a bu şekilde mi geldik? Gölün büyüsunü kullanarak Ali'yi ve kendimi bilmeden naklettiysem." Cemşid, "Aklında Mısır olsaydı olabilirdi," dedi. Dalgınca. Bir sayfa daha çevirdi, narin parşömeni bir kelebeğin kanadıymış gibi tuttu. "Bu kitapların bunca zamandır burada olduğuna hâlâ inanamıyorum. Daevabad'a döndüklerinde, tozlanmak üzere kilit altında tutulmak yerine Büyük Tapınak'ta okunup incelenerek ne kadar faydalı olabileceklerini düşündüğümde ..." Başını salladı, yüzünü acı bir ifade kapladı. "Kabilemiz tarihi hakkında *başka* neler bilmiyor ve Düşmanlarımız bizi mirasımızdan mahrum bıraktığı için mi kültürümüzü kaybettik?" "Muhtemelen çok fazla."

Cemşit doğruldu ve hızla kapıya baktı. "O zaman sana sorabilir miyim Bir şey mi var?" Nahri başını sallayınca devam etti. "Doğru yolda ilerlediğimizden emin misin, gerçekten emin misin?"

"Cemşid, bunu konuşmuştuk. Ve sen de kabul ettin."

"Dinlemedim. Dinleyeceğimi söyledim ve deniyorum, Nahri. Gerçekten deniyorum."

Ama her gün burada mahkûmlar gibi kilitli kalıyoruz ve ben çalınan geçmişimizi okuyorum ..." Ona döndü, gözleri anlayış arıyordu. "Sen Tanıdığım en zeki insansın ve sana güveniyorum. Ama muhafızlarımıza baktığımda Ghassan'ın haydutlarını görüyorum. Daeva'ların evlerine girip onları döven askerler görüyorum."

Daeva erkekleri sarhoş olduklarında ve sokakta yanlarından geçen birinin görünüşünden hoşlanmadıklarında."

"Peki onların da aynı şeyi hissettiğini düşünmüyor musun? Bazıları *bize* bakıyor

ve Hisar'da arkadaşlarını öldüren 'ateşe tapanları' gördünüz mü? Bu asla kolay olmayacaktı."

"Biliyorum, ama ..." Cemşid ellerini yüzünde gezdirdi. "Hayatım boyunca farklı bir şey olabileceğini hiç düşünmedim. Daevalar ben doğmadan önce yüzyıllar boyunca Kahtaniler tarafından ezilmişti. Bundan sonra da yüzyıllar boyunca devam edecekti. Bu kaçınılmazdı. Muntadhir bile -sevdiğim, daha nazik olması için dua ettiğim adam- bunun içine çekiliyordu. Peki ya şimdi?" diye fısıldadı. "Yine Daeva egemenliği altında. Tıpkı eski ihtişamlı çağlarında olduğu gibi.

bu kitaplar. Belki de bunu geri almayı düşünecek kadar aptalız."

Nahri'nin sırtından aşağı bir ürperti indi. "Herkes için ihtişamlı bir çağ değildi,

Cemşid. Sanki Daevabad'da sadece cinler ve Daevalar varmış gibi konuşuyorsun. Peki ya Şafitler? Sence bir Nahid'in onlara hükmetmesi, Qui-zi Belası'nın geri dönmesi hakkında ne düşünüyorlar?"

"Son birkaç Kahtani kralının onlara çok daha iyi davrandığı söylenemez." "Evet, ama dinlerinin temel ilkelerinden biri onların haşarat."

Şimdi kardeşi açıkça sinirlenmiş görünüyordu. "Metinlerimizin öğrettiği bu değil. İnancımızı çarpıtmak isteyen yobazlar yokmuş gibi davranmayacağım, Şafilere tepeden bakan pek çok Daeva var ama Yaratıcı, bazen ..."

"Bazen ne? *Ne?*" Nahri onun sözünü kesince sordu.

"Bazen sen de onlar kadar sinirli konuşuyorsun, tamam mı?" Cemşit utanmış görünüyordu ama devam etti. "Ve seni anlıyorum, gerçekten. İnsan dünyasında büyüdüğünü ve Subha'ya yakın olduğunu biliyorum-"

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

Cemşid gözlerini kırptırdı, Nahri'nin sesinden uzak tutamadığı öfke karşısında şaşırmış görünüyordu. Ama uzun sürmedi. "O zaman belki bana *anlatabilirsin?* Sanki tüm bu sırları saklıyormuşsun, bana hâlâ güvenmiyormuşsun gibi geliyor."

Benim yok. Ve bu Nahri'yi çok kötü hissettirdi. Ama şu anda zar zor nefes alabiliyordu. Bir yandan hayatını mahveden diğer her şeyle uğraşırken, bir yandan da kardeşinin Şafitlere karşı hâlâ sahip olduğu önyargıları yıkmak için ona bizzat eşlik edecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Sanırım bugünlük işim bitti," diye açıkladı. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ben ... tamam." Cemşid içini çekti. İkisi de onun yalan söylediğini biliyordu. "Neden burada kalıp okumaya devam etmiyorum, böylece seni rahatsız etmem?"

Nahri dişlerini sıkarak alaycı bir yanıt vermekten kaçındı. *Sen bir Aile*. Artık bir ailesi vardı, dikenleri ve her şeyiyle. "İyi o zaman. O zaman yemekte görüşürüz."

29

Ali

Ali avucundaki gümüş paraları inceledi. "Sana verilen paralar bunlar mı?" diye sordu karşısındaki şafit marangoza.

"Tam da onlar, prensim." Marangoz öfkeyle karşısındaki bir çift cini işaret etti: bir Sahrayn gemi kaptanı ve onun Ayaanle ticaret ortağı. "Halkım ve ben onların kum gemisinde şafaktan akşama kadar çalıştık ve o piçler yine de beni kandırdı."

Ali tırnağıyla bir sikkeyi yonttu, birkaç gümüş pul koparak altındaki bakırı ortaya çıkardı. "Boya mı?" diye sordu tüccarlara sinirli bir bakış atarak. "Gerçekten mi?"

Ayaanle tüccarı kollarını kavuşturdu. "Şafit işçilerin ücreti bakırdır zaten."

"Ücretler sizin kanla ilgili saçma fikirlerinize göre değişmez. İçinde değil Shefala." Ali paraları küçük bez torbaya geri koydu. "Onlara borçlu olduğun paranın geri kalanı nerede?"

Tüccar ters ters baktı. "Şu anda elimizde yok."

"Eyvah, demek ki senin de bir gemin yok." Ali yanında duran Fiza'ya baktı. "Kaptan... Bir geminin, bir gemiye dönüşmemesini sağlamanın yolları vardır mutlaka.

borçları ödenene kadar kıyılarımızı terk edecek mi?"

Hınzırca sıırttı. "Aklıma birkaç tane geliyor."

"O zaman anlaştık. İşçilerinizin parasını ödeyene kadar gemi burada kalacak ve geciktiğiniz her gün için bir dirhem daha alacaksınız." Ali marangoza baktı. "Bu kulağa adil geliyor mu?"

Marangoz hâlâ üzgün görünüyordu ama başını salladı. "Evet. Teşekkür ederim, Prens Alizayd."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Fiza'yla birlikte, onarım için kumların üzerine çekilmiş teknelerin oluşturduğu ormanın içinden geçerek ayrıldılar. Çeşitlilikleri görülmeye değerdi: kum gemileri ve ısıldayan aynalı cam kayıklar, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap pruvaları ve balık ağlarıyla yüklü küçük bir sığınağı olan insan yelkenlilerinin yanında oturuyordu. Kumsal Ali'nin gördüğü en kalabalık yerdi; kapalı bir gündü ve insanların serin havadan yararlanarak çalıştıklarını ve teknelerini yaklaşan muson yağmurlarına hazırladıklarını tahmin ediyordu.

"Peki bugün kaç toplantı kaldı?" Fiza sohbet eder gibi sordu. "Elli mi? Altmış mı?"

"Saymayı bıraktım," diye yanıtladı Ali. Söylentiler hızla yayılmıştı. Nahri'yle birlikte Shefala'da yeni bir tür Daevabad'ı geri almak ve inşa etmekle ilgilenen müttefikler arıyorlardı. Ancak ciddi görünen her yeni gelen için para, gelecekteki bir görev ya da hesaplaşma peşinde koşan bir başkası vardı ve bu zaman alıcı olduğu kadar çıldırtıcıydı da. Onların insanları

savaştaydı, on binlercesi Manizheh ve Dara'nın merhametine kalmıştı ve yine de Ali buradaydı, sadece şu ya da bu klanın kendi tarafına geçmesini sağlamak için ilgisiz kavgaları çözmek için saatler harcıyordu.

O zaman kendini kral ilan et ve onlara emret, diye fısıldadı annesinin sesi kafasının içinde. Ali tam olarak minbere çıkıp soyluların tasfiyesini ilan etmemiş olsa da -Hatset'in düşündüğünün aksine, bu işi ağırdan alıyordu- kimsenin savaşmaya zorlanmayacağını açıkça belirtmişti. Birlikte girdikleri şeyin bir başka fetih savaşından ziyade bir kurtarma görevi; akrabalarını kurtarma, büyülerini geri getirme ve Daevabad için yeni bir gelecek şekillendirme görevi olduğunu söylemeye özen göstermişti. Sabahları camide kalıyor, bazı fikirlerini nazikçe ortaya koymaya ve onunla konuşmak isteyenlerin kendisine ulaşabilmesini sağlamaya çalışıyordu.

Onunla konuşmak isteyen pek çok kişi olduğu ortaya çıktı. *Birçok kişi.* Fiza ve Vecit Ali'ye ellerinden geldiğince yardım ediyor olsalar da dedesinin aklı başka yerlerdeydi ve Ali ile annesi kütüphanedeki tartışmalarından beri gergin bir uzlaşmazlık içindeydiler. Hatset maddi destek ve barınak sağlıyordu -ve kamuoyunda aralarında her şeyin yolunda olduğu algısını yaratıyordu- ama Ali kendini kral ilan edeceğine söz verene kadar onunla konuşmayacaktı. "Danışmanımı mı istiyorsun?" diye sormuştu. "I

verdin. Gözleri parlayan bir aptal gibi davranmayı bırakın ve adınızın ima ettiği gibi bir adam olun."

Nahri'ye gelince, neredeyse hiç konuşmamışlardı. Bütün zamanını kütüphanede Cemşit'le geçiriyor, Cemşit onun izini sürdüğünde de yorgun ve mesafeli görünüyordu. "Sadece yorgunum," diye ısrar etti, Ali geçen akşam nihayet kırıldığında ve neyi yanlış yaptığını bilmek için yalvardığında. "*Sen* bir de bütün gün askerler tarafından ters ters bakılırken eski metinleri çözmeye çalışmayı dene."

Fiza'yla birlikte kayıkların arasından çıkıp kasabaya giden kumlu yokuşu tırmandılar. Ali okyanustan uzaklaştığı her adımda, okyanusun onu geri çağırdığını hissediyor, ayak bileklerine dolanan sörfün dokunuşunu, ılık, kaldırma kuvveti yüksek suda yüzmenin ve kaslarının gevşemesine izin vermenin vaat ettiği rahatlığı özlüyordu.

Hiç şans yoktu. Ali, Shefala'ya geldiğinden beri denize adımını bile atmamıştı ve yakın zamanda da atmaya hiç niyeti yoktu.

"Yağmur yağacak," dedi Fiza, onu düşüncelerinden çekip çıkararak. Açık bir hoşnutsuzlukla gri gökyüzüne bakıyordu. "Musondan nefret ediyorum. Gökten bu kadar su yağmamalı."

Ama Ali'nin dikkati hâlâ sahili dolduran teknelerdeydi. "Keşke benim de bir donanmam olsaydı," diye düşündü.

"Affedersiniz, neyiniz olmasını isterdiniz?"

"Bir donanma. Belki de doğru kelime bu değildir." Ali'nin Nil'de yelkenli kullanma konusundaki hızlandırılmış kursu bir yana, gemiler hakkında çok az şey biliyordu. "O zaman Zeydi'nin Daevabad gölüne getirdiği söylenen filo gibi bir filo. Büyülü dünyanın her yerinden gemiler ve cinlerle."

"Peki Zeydi'nin böyle bir filoyu bir araya getirmesi ne kadar sürdü?"

"Onlarca yıl," diye itiraf etti Ali. "Ama yine de böyle bir şeyi hayal edebiliyor musun?" "Alizayd, gerçekliği kavrayışının çok sağlam olmadığını öğreniyorum, ama sen

Yüzlerce gemi yapıp, onları düzinelerce farklı cin limanına götürmenin, insanları sizi takip etmeye ikna etmenin ve sonra da karayla çevrili bir göle varmanın bir yolu olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkti. "Ah, bilemiyorum. Bir keresinde Ntaran kıyılarındaki en korkutucu ve kurnaz korsanı isyan etmeye ikna etmiştim."

Fiza bir dal kopardı ve kafasına fırlattı. "Beni hiçbir şeye ikna edemedin. Çaresizliğinden faydalandım."

"Ya seni sorumlu yaparsam? Amiral olabilirsin."

"Bir filoyu ele geçirmenizden daha olası olmayan tek şey, bu kadar çok cinin bir shafit suçlusundan emir alacağını düşünmenizdir."

Ali dilini şaklattı. "Kendini küçümsüyorsun. Ekibin seni çok takdir ediyor ve detaylar ve yönetim konusunda mükemmel bir zekân var."
."

Fiza inledi. "Başka bir erkek bana böyle iltifat etse, yatağıma girmeye çalışıyor sanırdım, ama sen daha betersin, şimdi de beni adam etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır." Bir çift gölge ağacının altından geçtiler. Gerçekten de hava birdenbire çok daha karanlık görünmüştü, yapraklı gölgeliklerin ardında çürük renkli gökyüzü parçacıkları görünüyordu. Fiza'nın az önceki yorumuyla alay edencesine yağmur çiselemeye başladı. "Buradayım çünkü annenin mutfakları inanılmaz ve Nahri'nin hâlâ bunu boynumdan çıkarmanın bir yolunu bulması gerekiyor." Yakasını aşağı çekerek derisinin altındaki metal yılanı ortaya çıkardı.

Ali, Fiza'nın kayıtsızlığına inanmadı. "O markayı her gördüğümde sinirleniyorum. Seni de öfkeliendiriyor olmalı." Ona doğru dürüst hitap etmek için döndü. "Fiza, benim gibi birinin senden hayatını riske atmanı istemeye pek hakkı olmadığını biliyorum ama-"

Bir acı çivisi kafatasını çatlattı.

Ali'nin nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine düştü. Başına uzandı ve parmakları ıslandı ama yağmur suyuyla, kanla değil. Bir çekiçle vurulmuş gibi hissediyordu, kalbinin her atışında şakağına yeni bir ağrı saplanıyordu.

"Evet, iyi misin?" Fiza sordu.

Ali yüzünü buruşturdu. "Sanırım bana bir şey çarptı." O noktaya tekrar dokundu.

Alnının ortasına vurulmuş gibi hissetmesine rağmen, garip bir şekilde acı şimdi daha derindi ve kafatasının altında dalgalar halinde zonkluyordu.

"Ben bir şey görmüyorum." Ali cevap vermeyince onun yanında diz çöktü. "İyi görünmüyorsun. Nahri'yi çağırayım mı?"

"I . . ." Ama Ali kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. Şimdi titriyordu, yağmur daha sert yağmaya başladığında yüzünde terler boşalıyordu. Başındaki ağrı azalıyor, yerini nemli derisinin altında bir uğultuya bırakıyordu. Her yağmur damlası içinde bir şeylere çarpıyor gibiydi, sanki Ali bir göletin yüzeyindeydi ve hafif pıtırtilar üzerinde dalgalanıyordu.

Bir keresinde başımda böyle bir ağrı vardı - göl yükselmeden birkaç dakika önce

Citadel'i yutacaktı. "Fiza," diye fısıldadı, "o insanları sahilden çıkarmamız gerek."

Hiçbir uyarı olmadan yağmur sıırıslıklam oldu. Rüzgâr uğulduyor, Ali'nin cüppesini yırtıyor ve onu denize doğru çekiyordu. Aşğıda denizcilerin küfürlerini, halatları ve aletleri bağlamak için koşturtmalarını duyabiliyordu.

Fiza itirazlarına aldırmadan onu ayağa kaldırdı. "Sahili unut. Seni Nahid'ine götüreceğim."

Ama daha virajı yeni dönmüşlerdi ki, kalenin yönünün sığınılacak bir yer olmadığı anlaşıldı.

Batıdaki gökyüzü bir kazandı, fırtına bulutları çalkalanıyor ve kontrol edilmeyen bir tencerenin üzerindeki köpük gibi kaynıyordu. Toprak her an daha da kararıyordu, sanki biri ufukta büyük bir siyah mürekkep kuyusu açmış gibiydi.

"Muson yağmurları," diye sordu Ali, "böyle mi görünmeleri gerekiyor?"

Fiza'nın rengi solmuştu. "Hayır." Arkasını döndü ve sonra aniden onu bıraktı.

"Gözlerin ..." Dehşet yüz ifadesini kapladı. "Onlarda bir sorun var."

"Gözlerim mi?" Ali içgüdüsel olarak yüzüne dokunmaya gitti ama ellerini görünce durdu. Parmaklarının üzerinde su damlacıkları dans ediyordu. Ali'nin kendisinin çağırarak için kullandığı türden bir deniz büyüüne benziyordu.

Ama Ali bunu yapmıyordu.

Hayır. Oh, hayır. "Fiza," dedi, içini bir korku kaplamıştı. *Koş.*

Ama Ali sözünü tamamlayamadı. Kafasının içinde hem yabancı hem de son derece tanıdık bir varlık patladı. Onu ele geçirdi, *çaldı* ve sonra uzuvlarının hareket etmesini istemeden, Ali Fiza'yı kolundan yakaladı ve en yakındaki ağaca çarptı.

Yere yığıldı, yüzünden akan kan yağmura karıştı.

"Ölmemiş olsan iyi edersin," diye uyardı Marid, Ali'nin ağzından konuşarak ve çimenlerin üzerinde hareketsiz yatan ölümlü kıza bakarak. "Halkım bu borçlardan bıktı." Kızın bedenini daha iyi gizlemek için üzerine yapraklı bir dal attılar. Asla çok fazla önlem alınamazdı.

Marid, kaçırdıkları cinin gözlerini kapattı.

Rüzgarın fısıltıları onları bulutlara geri çekmeye çalışıyordu. *Diğer* fısıltıları, endişeli dere pınarlarının ve dedikoducu okyanus dalgalarının görüldüğü yerleri araştırmak için gönderilmişlerdi.

Ve öyle de yaptılar, cinin anılarına daldılar.

Çok uzun sürmedi. Sobek'in ilk görüntüsü nehir lordunun Nil'den çıkıp iki ölümlüyü korumak için hücum etmesiydi.

Hiçbir şey. Soğukluğuyla nam salmış timsah, ölümlülerden birine bir akıntıyı yakalaması için kararlı bir şekilde koçluk yaptıktan sonra onu kaçması için uyardığında, yaşlı ve acımasız yüzünde gerçek bir alarm belirdi.

"Ah kuzen," diye mırıldandı muson marid, cinin dudağını ısırıp kanının tadına bakarken. "Ne yaptın sen?"

30

Nahri

Nahri odasına geri dönerken kendini azarladı.

*Seni saf küçük aptal. Gerçekten ona öyle dediğin için mi
Şimdi "kardeşim" dediğinizde aranızdaki tüm farklılıklar silinecek mi?*
Cemşid on yılını Tapınak'ta geçirmiş bir Daeva soylusuydu ve birkaç ay
öncesine kadar bir şafitle konuşmanın bile yasak olduğuna inanıyordu.
Kaveh'in oğluydu ve ne tür şeyler duyarak büyüdüğünü ancak Tanrı
bilirdi.

Hala sessizce inandığı şey.

*Ona yalan söylemeye devam edersen, ne senin ne de Şafit hakkında iyi
şeyler düşünmeye meyilli olacaktır.* Nahri merdivenleri tepti. Sırlardan o
kadar bıkmıştı ki.

Merdiven boşluğundan çıktığında koridor karanlıktı, yağmur açık
korkulukları kırbaçlıyordu ve gökyüzü mor bulutlarla kaplıydı. Bir çift
kadın pencere kenarında Ntaranca heyecanla sohbet ediyor, dışarıya
bakıyorlardı.

Ama Nahri'yi gördüklerinde aniden sustular ve aceleyle uzaklaştılar.

Yalnızlık içini parçaladı. *Eve gitmek istiyorum.* Ama her iki evi de çok
uzaktaydı, ikisi de güvenli ya da kolay bir dönüş sunmuyordu.

İçeri girdiğinde odası karanlıktı, soğuk ve korunaksızdı -Nahri'nin henüz
dönmesi beklenmiyordu ve lambalar yakılmamıştı. Tek ışık, Cemşid'le
birlikte bir köşede derme çatma yaktıkları ateş sunağından geliyordu ve
dışarıdaki vahşi fırtınanın yanı sıra *içerideki* fırtınaya karşı da sabit bir
şekilde parlıyordu. Balkon kapısı patlamıştı ve odanın yarısı sıırılsıklamdı,
yağmur dalgaları da devam ediyordu.

"Kahire'de muson yağmurlarıyla uğraşmak zorunda kalmadım," diye mırıldandı Nahri, hasarı değerlendirmek için karşıya geçerken. Şalını yerinde tutan börülce kabuğundan tokayı çözdü, ipek eşarby yatağın kuru bir yerine fırlattı ve saçlarını salladı. Narin eşarp Hatset'in yakın zamanda verdiği bir hediye idi, muhtemelen Ali'yle evlenmeyi ve Ta Ntry'de bir krallık kurmayı kabul ederse Nahri'nin *başka* neler alabileceğini hatırlatıyordu. Ama eğer Hatset, Nahri'nin süslü hediyeler almayacak kadar ilkeli olduğunu düşündüyse, bu onun hatasıydı.

Nahri yatağının ayak ucunda dondu kaldı. Yalnız değildi.

"*Ali?*" diye sordu, Ali'yi bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda balkonunda görünce şok oldu. Sırtını ona dönmüştü ve iliklerine kadar ıslanmıştı, ellerini sanki boğulmuşların krallığını inceliyormuş gibi korkuluklara açmıştı. "Burada ne yapıyorsun? Sen ne yapıyorsun *orada?*"

Arkasını dönmedi. "Seni görmek istedim ve yağmura yakalandım. Bunun tadını çıkarabileceğimi düşündüm."

"Ayakta boğulacaksın."

Ali'nin gözleri hâlâ kapalıydı ama Nahri'nin ağzının kenarının bir sırtıyla kıvrıldığını görebileceği kadar döndü. "Benim için hep çok endişeleniyorsun."

"Birisi olmak zorunda. Çok fazla ısrarla ölümle flört ediyorsun." "Benden nasıl kaçtığını düşününce, seni duyduğuma şaşırdım. böyle bir kura aldırma."

Nahri irkildi. Bu söz her zamankinden daha sertti ama haklıydı da; ondan kaçıyordu.

"Özür dilerim," diye özür diledi. "Durum biraz karışık." Hâlâ yağmurun altında duran Ali'ye tekrar baktı. "Ama seni görmek güzel," diye itiraf etti, yalnızlığının bir kısmı geçmişti. "Kafana takma ama Yaradan beni affetsin, sanırım arkadaşlığını gerçekten özledim."

"O zaman bana katıl."

"Hayır, teşekkür ederim. Birkaç ömür yetecek kadar su içtim."

Ali fırtınayı kucaklamak istercesine ellerini kaldırdı ve yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi.

"Hadi ama Banu Nahida," diye takıldı. "Biraz yaşa." Gözleri hâlâ kapalıydı ve yağmur beyaz pardösüsünü ıslatmış, omuzlarının geniş hatlarına ve sırtının düzlemlerine yapışmasına neden olmuştu. Ali'nin başı ve ayakları çıplaktı, su traşlı saçlarının üzerinden akıyor ve ensesinden aşağıya doğru süzülürken parlıyordu.

Fırtınayla çalkalanan gökyüzüne karşı orada dururken çok güzel görünüyordu. O güzeldi - bu daha ilk günden beri düşündüğü bir şeydi

tanıştıklarında onu kanala itmek istemişti. Ama bu uzak bir gerçektir, tıpkı güzel bir gün batımına hayran kalması gibi.

Nahri şu anda Ali'yi bir gün batımı gibi düşünmüyordu. Ona dokunmak, vücudundan akan yağmurun izini sürmek ve buna karşılık ne yaptığını görmek için çok ani bir arzu duydu.

Sana vurulmuş. Lanet olası Hatset ve onun zehirli, kalıcı sözleri. Ama Nahri'nin uzun zaman önce nişanlılık sözleşmesini imzaladığında gömdüğü, hayatını ayaklarına tüküren bir nişanlıya bağlayan bir parçasına gidiyorlardı.

Ona vurulmuş biriyle birlikte olmak nasıl bir şey *olabilirdi*?

Sonunda evlendiklerinde nefreti azalmış olsa da Muntadhir kesinlikle öyle olmamıştı. Birlikte yatmışlardı ve Nahri bundan zevk almıştı - kocasının kayıtsız kalmak için iyi uyguladığı yeteneklerini üzerine çevirdiği herkese meydan okurdu- ama bu işlemsel. Kızaran yeni gelinlerin fısıldaşmalarına kulak misafiri olduğu o tatlı gevezeliklerden ya da yaşlı evli kadınların kahkahalar atarak skandal yaratan tavsiyelerinden eser yoktu. Muntadhir Nahri'nin yatağına girmişti çünkü ailesi Nahri'nin ailesini yenmişti ve babası Nahid'den bir torun istiyordu.

Bu da Nahri'nin içindeki arzu ya da sevgi kırıntılarını bastırmaya yetmişti. Ama şimdi Ghassan ölmüştü ve Nahri artık Daevabad'da tutsak değildi. Ve odanın karanlık sessizliğinde -yalnızca Ali ve fırtına ona eşlik ediyordu- aniden her şeyin yıkılmasına izin vermenin nasıl bir his olduğunu merak etti. İnisiyatif almak için hem çok gururlu hem de çok. Her zaman onu gerçekten istemediğini bildiği kocasına karşı savunmasızdı. Keşfetmek, dokunmak ve yansıtılan özlemle sarsılmak için.

Dur. Ne de olsa Nahri hâlâ bir tutsaktı, Muntadhir'le evliydi, Hatset'in kontrolü altındaydı ve etrafı düşmanlarla çevriliydi. Güvendiği tek bir kişi vardı ve onu da havaya uçurmak için şu anki düşünce tarzına kapılmaktan daha muhteşem bir yol düşünemiyordu.

Yine de balkona doğru yürüdü, kapıların önünde durdu ve elini birkaç damla yakalayacak kadar dışarı uzattı. "İşte. Size katıldım."

Ali onun alaycılığını fark etmemiş gibiydi. "Bu yağmurlar çok uzaklara gidiyor," diye düşündü. "Dağların ve ovaların, adaların ve Tiamat'ın büyük okyanusunun üzerinden. Binlerce yıl boyunca her yıl bu yolculuğu yaptığını hayal edebiliyor musun? Eons? Göreceğiniz onca şeyi. O bulutların üzerinde Daevabad'ın gölüne bile uçabilirsin."

"Kendimi gezgin bir yağmur damlasının yerine koyabildiğimi söyleyemem, hayır."

Ali elini ıslak parmaklığın üzerinde gezdirerek aşağıdaki bahçeye bir su spreyi gönderdi. "Bunun bozulduğunu hayal et o zaman. Zamanın başlangıcından beri sürdürdüğünüz bir rutinin, bir zamanlar onu sona erdiren tatlı kucaklaşmadan aniden mahrum kaldığını."

Tatlı kucaklaşma mı? "Ali, sorumu başla ama içki mi içiyordun?"

Kahkahasının sesi kale duvarlarına çarpan yağmurun sesine karıştı. "Belki de gevşemeye çalışıyorumdur."

Hiç uyardan bileğinden tutup onu kendi tarafına çekti. Nahri öfkeyle bağırdı, anında sıırıslıklam oldu. Balkon su basmış, terliklerinin üzerinden sular akmıştı.

"Bunun eğlenceli olması mı gerekiyor?" diye bağırdı bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun sesine karşı, gözlerini çılgınca kırıştıtararak. "Zar zor görebiliyorum!"

"O zaman gözlerini kapat."

Rüzgâr ıslak saçlarını savurdu ve Nahri yere tedirgin bir bakış attı. Yağmur, kırmızı-kahverengi çamurdan fişkırarak seller halinde akıyordu. O kadar da uzak bir düşüş değildi ama düşmek canını yakabilirdi ve balkonun korkulukları alçaktı.

"Gözlerimi kapatmak istemiyorum. Yüksekteyiz ve kaygan. Tökezleyip uçmama gerek yok-"

"Tökezlemene izin vermeyeceğim." Ali'nin elleri onun beline dolandı ve onu kendine çekti. "Seni burada istediğime güven."

Nahri'nin yatak odasında aklından geçen tüm uygunsuz düşünceler geri geldi. Sırıslıklam elbisesinin içinde adamın ellerinin sıcaklığını hissedebiliyor, kalbi göğsüne çarpıyordu. İrkilerek başını kaldırdı ve adamın yüzünde bir açıklama görmeye çalıştı.

Hiçbir şey yoktu. Ali'nin gözleri hâlâ kapalıydı, yağmur lekeli dudaklarında aynı tuhaf, şakacı ve son derece karakter dışı gülümseme vardı. Nahri'nin onu hiç görmediği kadar rahat görünüyordu.

Davetkâr görünüyordu.

Davetkâr görünen tek kişi o değildi. Altı yıl önce Nahri, sağanak yağmurun hemen ötesinde yakışıklı bir savaşçıyı bir hevesle öpmüş, bir arzu dalgasına teslim olmuştu. Ve aralarında yaşananlar onu neredeyse mahvetmişti.

"İçeri geri dönmeliyiz," diye ağzından kaçırdı Nahri. "Ve sonra gitmeliyiz. Yatak odamdan yani. Yatak odamı terk etmeliyiz. İnsanlar konuşacak."

Suratını buruşturdu ve şimdi Nahri gerçekten de ikisine bir şey katılıp katılmadığını merak ediyordu -Zeyd el Kahtani *surat* asmazdı.

"Gitmek istemiyorum." Kulağına fısıldamak için eğildi, nefesi boynunda sıcaıktı. "Burada seninle olmaktan çok memnunum."

İçinden bir alarm geçti. Karnındaki ateşin yayılması her ne kadar inkar edilemez derecede hoş olsa da, arkadaşında açıkça yanlış giden bir şeyler vardı. "Bence yapmamalıyız ..." Nahri kendini toparlamaya çalıştı.

Ali'nin tutuşu sıkılaştı.

Daha önce yanlış giden bir şeyler varsa bile, gitmesine izin vermemesi zihninde uyarı zillerinin almasına neden oldu. Bu tanıdığı adam değildi. "Ali, bırak gideyim."

Güldü ama artık sesinde sıcaklık yoktu. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum." Başını eğdi ve sonunda gözlerini açtı.

Fırtınanın kararttığı muson gökyüzünün çalkantılı bir aynası gibiydiler. Nahri anında irkilerek uzaklaşmaya çalıştı.

"Marid," diye fısıldadı.

Ali neredeyse çocukça bir kıkırdama çıkardı. "Ama sen vardın!" Nahri'yi uzattı, vahşi gözleri onu içine çekti. "Tanrım, çok *güzelsin*. Tam Sobek'in tipi. Akranla yaptığı anlaşma her neyse, seni hemen kapmaması için çok güçlü olmalı," dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Bırak beni," diye yalvardı, kurtulmaya çalışıyordu. "Ali'ye ne yaptın?"

Gözlerini devirdi. "Senin Ali iyi. Hayır, değil. ığlık atıyor ve sana zarar vermemem için bana yalvarıyor." Ali -Ali'nin içindeki her neyse- aniden durakladı, gizli bir sesi dinliyormuş gibi başını eğdi. "Ne gereksiz bir tehdit ml." Bir elini Nahri'nin saçlarına sokarak onu tekrar kendine çekti.

"Sana gerçekten aşık, biliyorsun. Bunu uzun zamandır istiyor, sana dokunmak, seni tatmak için yanıp tutuşuyor-" Onu itti. "Bu ironi, sizinkilerin anlatmayı sevdiği hikayelerden biri için yeterince zengin. spin."

Nahri sert bir şekilde yere düştü ve su basmış taşa çarptı. "Bırakın onu."

Ali sırttı ama bu onun gülümsemesi değildi. Kötü niyetli ve arpıktı ve bunu yüzünde görmek onu paramparça etti. "Bana adını ver, Anahid'in kızı, bir sonraki nefeste ondan gitmiş olacağım. Beni Daevabad'ına götür, pis sokaklarını suyun altına batırmama izin ver, ben de ikinizi Kahire'ye geri götüreyim, sihirle ilgili anılarınızı sileyim ve eczanende mutlu küçük ölümlüler olarak yaşamanıza izin vereyim. Gerçekten istediğiniz bu, değil mi?" Sesi bir anda yükseldi

onunkinin tiz bir kopyası. "*Burada birlikte bir hayatımız olabilir, Ali. İyi bir hayat.*"

İçinde utançtan çok öfke kaynıyordu. Nahri kendini iterek ayağa kalktı. "Kimsin sen?" diye sordu.

Çivit rengi dalgalar gözlerinde bir açıp bir sönerik bulutları yansıtıyordu. "Ben muson yağmurlarının maridiyim," diye açıkladı Daeva'nın kutsamasıyla alay edencesine parmaklarını birbirine dokundurarak. "Bu mevsim erken bir muson, çünkü ben aynı zamanda Tiamat'ın en sadık hizmetkârıyım ve o beni halkımıza bu kadar çok sorun çıkaranın kim olduğunu keşfetmem için gönderdi."

O kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki Nahri kapının açılma sesini duymamış olmalıydı ama birden Cemşid'in yatak odasından gelen boğuk sesini duydu.

"Nahri? Nahri, dinle, muhtemelen benimle konuşmak istemediğini biliyorum, ama
-"

Ali bir anda onun yanındaydı. Kolundan tuttu, Fiza'ya ait bir bıçağı boğazına dayadı ve onunla birlikte yatak odasına girdi.

Kardeşi dondu kaldı.

"Kapa çeneni," dedi Marid soğuk bir sesle. "Kapıyı kapat ve içeri gir, yoksa onun boğazını keserim."

Cemşid kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bakışları alev alev yanarak yaklaştı. "Seni öldüreceğim."

Nahri itiraz etmeye çalıştı. "Bu-"

Denizci bir eliyle onun ağzını kapattı. "Kız kardeşini affedeceksin," dedi. "Zavallı kız son birkaç ayını çok zor geçirdi."

Cemşid ters ters baktı. "Ne istiyorsun, Al Qahtani?"

Bıçak boğazına yaklaştı. "Kendini öldürmeni istiyorum." Cemşid'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Affedersiniz?"

"Öldür kendini. Balkondan atlarsan onu bırakırım. Kardeşim için ölmeye hazırdın. Kardeşin için de aynı fedakarlığı yapacağından eminim."

Cemşid başını salladı, artık kızgınlıktan çok dehşete kapılmış görünüyordu. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır, evimi kaybettim ve akrabalarımın köleleştirildiğini gördüm." Marid onu aniden serbest bıraktı ve Ali'nin kollarını hayranlık duyuyormuş gibi kaldırdı. "Ve yaşlı bir kuzenim yarım ağızla merhamet göstermeye çalışarak *çok* aptalca bir şey yaptı."

Nahri çabucak uzaklaştı. "Onu ele geçiren bir marid var."

Cemşid onu yakaladı. "Bir *marid* mi?"

Ali dilini şaklattı. "Senden bir sürü sır saklıyor." Uzaylı bakışları ona döndü. "Ona diğerini de söyleyelim mi?"

Hayır. "Lütfen," diye yalvardı.

Yüz ifadesi hırçınlaştı. "Bir zamanlar biz de yalvarmıştık ama atalarınız umursamadı." Başını öne eğdi. "Yani bazı atalarınız. İnsan olanların bununla hiçbir ilgisi yoktu - muhtemelen Nil'iniz boyunca basit hayatlarını yaşıyorlardı ve Sobek'e tapıyorlardı."

"*Sobek* de kim?" Cemşid'in sesi tamamen şaşkındı. "Ve hangi insan olanlar? Sen neden bahsediyorsun?"

Ali, sanki birlikte büyük bir şaka yapıyorlarmış gibi Nahri'ye sırıttı. "Sanırım annenin zekâsını alan sen oldun." Tekrar Cemşit'e döndü, bir çocukla konuşuyormuş gibi konuşmasını yavaşlattı. "Kız kardeşin bir ... halkınızın kullandığı kelime neydi? 'Pis kan' kulağa çok zalimce geliyor."

Cemşid'in bakışları onunkilere kaydı. "Bekle . Sen *Şafit* misin?" Ve sonra Nahri gördü, ağabeyi noktaları birleştiriyordu - pişmanlık, Nahri'nin gözlerini doldurmasını asla izlemek istemediği acıma. "Ah, Nahri . . ."

Marid kıkırdıyordu. "Sürpriz!"

Ama eğer Marid bu ifşaatla onları ayırmayı düşündüyse, açıkça yanlış kardeşi seçmişti. Cemşid onu sertçe arkasından kapıya doğru itti. "Nahri, kaç. Bunu ben hallederim."

"*Kaçmak mı?*" Marid'in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Gerçekten çok daha fazla dövüşmeyi umuyordum. Anahid şimdiye kadar beni bu bedenden koparır ve bulutlara doğru kaçmaya gönderirdi. Onun büyüsunü bozmuş olman çok yazık."

Sesindeki kışkırtma bardağı taşıran son damla oldu. Nahri, "Okyanus ötesindeki on bin yıllık yolculuğunu bir avuç ölümlüyle oynamak için yarıda kesmediğine eminim," diye suçladı. "Öyleyse neden bize ne istediğini söylemiyorsun?"

"Senin ölmeni istiyorum," diye cevap verdi Marid ve Ali'nin samimi sesiyle

sözler daha da derine iner. "İçinde ateş taşıyan her birinizin damarlarının ölmesini ve şehrinizin yok edilmesini istiyorum. Ne yazık ki, halkım bu hedeflere, durumu kendimiz için daha da kötüleştirmeden ulaşamıyor gibi görünüyor."

"Belki de düşündüğün kadar zeki değilsindir."

Marid bıçağı aniden içe doğru çevirdi ve ucunu Ali'nin boğazına dayadı. Nahri ona doğru hamle yapmaya çalıştı ama Cemşit onu engelledi.

"Belki de öyleyimdir. Dikkatli ol, Nahid," diye uyardı Marid. "Onun neler yaşadığını gördüğümü unutuyorsun. Seni nasıl inciteceğimi biliyorum."

"O zaman bunun amacı bu mu? Bize zarar vermek mi?"

"Oh hayır. Bu toprakların sularında meydana gelen garip olayları ve kuzenim Sobek'in çağrımızı neden reddettiğini araştırmak için gönderildim." Marid bıçağı Ali'nin boynundan aşağı doğru sürükledi. İnce bir kan çizgisi bıçağın izini takip ediyordu; bıçağı elinden kapmamak için Nahri'yi öldürmek gerekiyordu. "İki Nahid'e işkence etmek sadece zevktir."

Bıçağın kabzasını Ali'nin yüzüne vurdu. Burnundan kan fışkırdı.

"Yardım edin!" diye bağırdı marid. "*Muhafızlar!*"

Cemşid'i sürekli takip eden askerlerin kahve molası vermeye karar verdiklerine dair tüm umutlar, kapılar içeri doğru patlayıp iki silahlı adam içeri girdiği anda yok oldu.

Gardiyanların gözleri fal taşı gibi açılmış, yatağın yanında saçları dağınık bir şekilde duran Nahri, kanlar içindeki Ali ve gözle görülür bir şekilde öfkeli

Daeva kardeş.

"Prens Alizayd!"

Ali çılgınca Cemşit'i işaret etti. "Ateşe tapan bana saldırdı. Onun ölmesini istiyorum!"

Nahri ileri atıldı. "Bu doğru değil!"

"Öldürün onu!" diye bağırdı marid. "Öldür-" Ve sonra Ali boğuk bir çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü. Derisinden fırtına renginde bir sis fışkırdı ve ardından gözlerine tanıdık bir grilik yayıldı.

"*Nahri,*" dedi Ali, adını boğuk bir şekilde söyleyerek. "*Nehir,*" diye nefes nefese kaldı. "Dere. S-Sobek. Get So-" Sözleri kan donduran bir çığlığa dönüştü, sis vücuduna geri girerken sırtı kamburlaştı.

Ali ona tekrar baktığında, muson maridinin nefret dolu bakışlarıyla bakıyordu.

Gök gürültüsü Nahri'nin kulaklarında çınladı, bir rüzgâr odaya girdi ve hepsini ıslattı. Yağmur canını acıtacak kadar sert yağıyordu. Nahri'nin Gardiyanlar haykırdı, Cemşit onu korumak için harekete geçti ...

Ama Nahri bir dakikasını daha boşa harcamayacaktı.

Koştı, kardeşinin elini kenara itti ve ona doğru hamle yapan Marid'den kaçtı. Nahri balkona çıkana kadar koşmayı bırakmadı ve sonra korkulukların üzerinden atlayıp kendini havaya fırlattı.

Nahri yere çakıldı. Her ne kadar konaklardan atlamak Yeni bir deneyimdi, yıllar olmuştu ve inişte tökezledi, kaygan çamurda bir bileğinin üzerine acı içinde çöktü.

Ama arkasından kükreyen marid, arkadaşınıninkine hiç benzemeyen bir ulumayla, ayağa fırlayıp ormana doğru kaçmaya başladı. Dallar ve sarmaşıklar yüzünü parçaladı, terlikleri anında parçalandı.

Arkasından gelen ayak sesleri, hırıltılı nefes alış verişine rağmen zar zor duyuluyordu. Ali başka ses çıkarmadı ve Nahri birden kendini korkunç bir şekilde avlanmış ve yenilmiş hissetti, aslandan kaçan lanetli bir ceylan gibi. Az ileride, çamur ve yağmurdan kıpkırmızı olmuş, kabarmış bir dere vardı. Ona doğru koştu.

Marid onu yakaladı. Sular altında kalan kıyıya çarptılar ve Ali onun üzerine düştü.

"Hayır, Nahid," dedi Marid. "Bunu birlikte yapacağız. Çünkü ben de Sobek'i görmeye oldukça hevesliyim." Bıçağı serbest bıraktı. "Eğer sakıncası yoksa..."

Bıçağı avucuna doğru sürükleyerek deriyi parçaladı. Nahri acı dolu bir çığlık atarak kendini tuttu ve kanayan elini göğsünden çekip suyun altına iten Marid'in tatmin olmasına izin vermedi.

"*SOBEK!*" Ali'nin burnundan akan kanı dereye tükürdü. "Ölümlülerin çağırıyor!"

Yanıt gelmedi. Yağmur Nahri'nin yüzüne çarptı, denizci onu öyle sert tutuyordu ki canı acıyordu. Uzaklaşmaya çalıştı ama adamın eli boğazına gitti ve başını kabaran suya yaklaştırdı. Dere saçlarını acımasızca çekiştiriyordu.

"Sence ne onu daha hızlı boşaltır?" diye mırıldandı deniz kızı. "Seni boğarsam mı yoksa onun küçük kalbine bir bıçak saplarsam mı? Kuluçka mı?"

"Nahri!" Cemşid ona yetişmiş, kalenin bahçesinden koşarak yanına gelmişti.

Her şey çok soğuktu.

Altındaki dere soğudu, düzleşti ve sonra tamamen duruldu, öyle ki yerin derinliklerinde el değmemiş bir göl olabilirdi. Muson denizcisi, Nahri'nin serbest kalmasına yetecek kadar gevşedi ve derenin üzerinde dalgalanan sislerin içinde bir şey kıpırdandığında çalılık kıyı boyunca geriye doğru süründü. Sürünen bir kafanın ana hatlarını, koyu renk pulları ve parlayan gözleri gördü.

Nahri'nin daha önce hiç bilmediği bir tür ilkel dehşet -ne Kahire'deki bir mezarlıkta doğaüstüne dair ilk ipucunu gördüğünde, ne de ateşli bir ifritle yüzleştiğinde- o güne kadar gördüğü en büyük timsahın önlerinde yükseliyordu. Daha fazla sis onu örtüyor, sanki adanmışlık içinde dolaşıyordu,

Sonra timsah şekil değiştirerek yeşil tenli ve ürkütücü sarı-siyah gözlü bir genç görünümüne büründü.

Yaratık -Sobek, diye fark etti Nahri, Ali'nin ona Nil denizkızı hakkında anlattıklarını hatırlayarak- sırayla her birini değerlendiriyor, başını ve boynunu yemek seçen bir yılan gibi oynatıyordu.

Bakışları Ali'ye takıldı ve hücumla geçti.

Sobek ellerini göğsüne bastırduğunda Ali zar zor sallanabildi. Bunun yerine, fırtına bir tıslama ve taze yağmur kokusuyla sırtından tekrar patladı ve ardından Ali, Sobek'in ayaklarının dibine yığıldı.

Ama muson yağmuru gitmedi. Gök gürültüsü yeri sarsıyor, şimşek gökyüzünü yarıyor, yağmur yoğunlaşıyor, Sobek ve Ali'nin üzerinde bir dalga gibi dalgalanıyordu. Gozan'ın dönüştüğü nehir canavarı değildi ama yine de korkutucuydu.

Ancak Sobek'e karşı hiçbir şey yapamamıştı. Nahri gözlerini kısarak Nil deniz canavarının görüntüsünü zihninde sabit tutmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Kendini Dara'yı yavaş gösteren bir hız ve ölümcül bir zarafetle taşıyordu, boğazından gelen alçak bir hırıltı Nahri'nin ensesindeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Hava kan ve güneşten kavrulmuş pullardaki çamur kokuyordu.

Cemşid onun yanına gelmişti. "Süleyman'ın gözü," diye soluk soluğa düello eden marid çiftine baktı.

Ali dizlerinin üzerine çöktü. Bulanık suyu kustu ve sonra bir feryatla sendeleyerek ayağa kalktı ve muson yağmuruna koştu. Bıçağı işe yaramaz bir şekilde yağmurlu formu kesti.

Zalim kahkahalar havayı doldurdu. Hayır, havayı değil. Nahri'nin kafası, zihninin içindeki bir ses gibi. Ve sonra kelimeler de, kendilerini bir araya getiren tıslayan heceler halinde.

Senin yavrun da senin gibi öfkeli, Sobek. Ne yazık ki ona kendini korumayı öğretmemişsin.

Sobek Ali'yi kolundan tutup geriye itti ve çalıkların arasına düşürdü. "O seni ilgilendirmez. Bulutlara geri dön."

Daha fazla gök gürültüsü gökyüzünü çatlattı. Nahri sıçradı, Cemşid kolunu sıkıca kavradı.

O bizi ilgilendirir, seni kibirli aptal! Onun anılarını tükettin; ne olduğunu biliyorsun. Senin hatan yüzünden Nahidlerin şampiyonuna borçluyuz!

"Bir daeva'yı diğeriyle öldürerek sınırları test etmeyi seçen ben değildim," diye tısladı Sobek. "Bu pervasızca verilmiş bir karardı. Onun kanını düşünmek için zaman ayırsalardı-"

Öldüklerine yemin etmiştin! Kutsanmış Olan'a söz verdin, oldu!

"Ve yapıldı. Tiamat biliyor. Anılarla beslendi!"

Ali ayağa kalktı ve kendini sabitlemek istercesine ellerini uzattı. Kan revan içindeydi, sırlıslıkam giysileri paçavraya dönmüştü, burnu şişmişti. "Neler oluyor, Sobek?"

Al onu, muson maridi istedi. Ne olduğunu anladığın anda onu almalıydın. Onu Tiamat'a ver, merhamet için yalvar ve Anahid'in yüzüğünün hediyesinin ruhunu kurtarması için dua et.

"Hayır," diye ısrar etti Sobek. "O atalarının anlaşmasını yerine getirdi. Yüzüğü Nahidlerden ve onların şehrinden aldı."

Onu hemen geri vermek istiyor!

Nahri Cemşid'den kurtuldu. İki keskin nişancı su iblisi tarafından konuşulmaktan bıkmıştı.

"Sizin adamlarınızın benimkilere karışmaması gerekiyor," diye hatırlattı onlara, Ali ile iki maridin arasına girerek. "Unuttunuz mu? Burası *kesinlikle* müdahale ediyor ve bu noktada, hepinizin çok korktuğu Nahid şampiyonunu arayarak şansımı denemeye hazırım. Gidin."

Bu bir yalandı, ama her iki denizci de geri çekildi, bulut dalgalandı.

Ama sonra muson yağmuru ileri atıldı, buz gibi, ıslak bir ürperti tenini okşadı. *Blöf yapıyorsun. Kendini zeki sanıyorsun ama seni yok etmesi gereken bir aleti korumak için kendi kanına sırt çeviriyorsun.*

"Bu kadar yeter," diye açıkladı Sobek. "Tiamat'ın elçisi şimdi ayrılıyor olacak." Bakışlarını muson maridine çevirdi. "Bunu ben halledeceğim."

Hiçbir şeyi halledemedin. Sabrımız tükendi, Sobek. Sen ve daeva hayvanın bir sonraki gelgitte kendinizi Tiamat'a teslim edeceksiniz.

Nil denizcisi homurdandı. "O bana emir veremez."

Diğer marid gülüyormuş gibi havada dalgalandı. *Nehir Lordu, Kutsanmış Olan'ın beni yalvarmam için gönderdiğine inanıyor musun? Sen ve yavrun boyun eğeceksiniz, yoksa bizzat kendisi bu topraklara gelecek ve onu alıp götürecektir.*

Sobek hemen sakinleşti, tüm tavrı değişti. "O yapmaz. Bu kıyıda on binlerce ölümlü var. İncitmeye izniniz yok-"

Yine o soğuk kahkahalar. *Ama biziz, görmüyor musun? O bizim ve biz ona zarar vermesine izin verilir. Bu kadar çok potansiyel kurban arasında kalıp kalmamak onun kararıdır.*

Ali ayağa kalktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Ama muson yağmurunun sisli varlığı çoktan yükselmeye başlamıştı. *Mesajımızı ilettim. Akıllı olsaydın, Sobek, bunu dikkate alırdın. Ya bir sonraki gelgitte kendini Tiamat'a teslim edersin ya da bu toprakların yutulduğunu görürsün.*

Bir saniye sonra muson yağmuru kayboldu. Gökyüzü bir nebze aydınlandı ama yağmur sabit kaldı, etraflarındaki yapraklara ve toprağa vurmaya devam etti.

Ali'nin yüzü kül rengine dönmüştü. "Onlar ... bunu yapamazlar. Kesinlikle bunu yapamazlar."

Sobek onun için harekete geçti. "Benimle geleceksin."

Nahri aralarına girdi. "Hayır, yemeyecek. *Bu ne demek oluyor, Tiamat ülkeyi yutacak mı?*"

Sobek'in gözleri onunkileri kıstırdı ve Nahri'nin parçalanmamak için her şeyini ortaya koyması gerekti. Yine de onun taşlaşmış, güzel yüzünden başka bir tarafa bakmadı. Kaçmak istediği kadar yaklaşmak da istiyordu, aniden kendini çamurlu suyun altında sürüklenirken gördü, dişlerinin etini parçaladığını hissetti.

"Eğer o buradaysa, Piramitlerinizden daha yüksek bir dalga sabaha kadar tüm sahili boğacak *demektir.*" Sobek hırlayarak Ali'ye döndü. "Sizi uyarmaya çalıştım. Türümden uzak durmak için çöllerinize kaçmanızı söyledim!"

"Bana kendi dünyamda bir yerim olduğunu ve oraya dönmem gerektiğini söyledin," diye karşılık verdi Ali, sesi aynı derecede öfkeliydi. "Bu bir uyarı değil. 'Onların dikkatini çekmek bir okyanus iblisinin on binlerce kişiyi öldürmesine neden olur' deseydin, belki farklı davranırdım!"

On binlerce. Tanrı adına. Nahri tartışan çifte baktı, tehdidin büyüklüğünü anlamaya çalışıyordu. Muhtemelen Ali'ye çenesini kapatmasını, Nil'in gerçek efendisiyle sanki bu bir aile kavgasıymış gibi kavga etmeyi bırakmasını söylemeliydi.

Bir aile kavgası.

"Neden ona akraba dedi?" Nahri yanılmış olması için dua ederek sordu. Genellikle ona çok iyi hizmet eden içgüdülerinin çılgınca yanılmış olması için dua ediyordu.

Ali Sobek'e bağırmayı bıraktı ve ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Ne?"

Sobek hançer gibi keskin dişlerini göstererek hırladı. "Bu seni ilgilendirmez, Nahid."

Hayır. Oh hayır. Ama Nahri bunu görebiliyordu, eksik olan yapboz parçası zaten bildiği diğer parçalarla birlikte yerine oturuyordu. Daevabad'ın gölündeki marid ona dokunmadan çok önce Ali'nin bıçak yaralarını iyileştiren su. Marid'in Dara'yı başka bir daeva ile öldürmek için yaptığı dikkatli planlar parçalanıyor, korktukları silahı, dokunamadıkları silahı yaratıyorlardı.

Ali'nin dokunamadığı silah.

Sobek'in yavrusu, Sobek'in yumurtası. Muson denizkızının Ali'ye savurduğu sözler sadece hakaretten ibaret değildi.

Ali ikisinin arasına bakıyordu. "Ne var? Ne oldu?"

Nahri konuşamıyordu. Ağzı kurumuştı, zihni imkânsız olması gereken bir sonucu haykırıyordu. Dünyalarını parçalayabilecek ve karşısındaki adamı, korumak için çok uğraştığı adamı mahvedebilecek bir sonuç.

Yine de birbirlerine karşı dürüst olacaklarına söz vermişlerdi.

"Sen maridsin," diye fısıldadı. Başka nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Çünkü tanıdığı Ali ile ona dik dik bakan sisler içindeki timsah hortlağı arasına "aile" ve "akraba" gibi kelimeler koyamıyordu. "Sen *onunsun*."

Ali'nin yüzünde yavaşça dalgalanan dehşete tanık olmak korkunç bir şeydi. "Ben değilim," diye kekeledi Ali. "Bu imkânsız. Bu *çok saçma*."

Ama onun

Sesi duygusallaşmıştı; Nahri onun da kendisiyle aynı parçaları bir araya getirdiğini görebiliyordu. "Benim atalarım var. Cin atalarım! Sobek ..." Sessiz Marid'e doğru döndü. "Ona bunun imkânsız olduğunu söyle."

Nil denizkızı sislerin içinde kıpırdandı, parlayan pulları derisinin altında kayboldu ve sürüngen görünümünden biraz daha uzaklaştı. Sonunda konuştuğunda, sesi yumuşak bir akarsuyun sessiz mırıltısına dönüşmüştü, su hala kıyılarını çökertecek ve kendi temelini yok edecek kadar acımasızdı.

"Bölüştüğüm ölümlü topraklarda çok şiddet gördüm," diye başladı.

"Nasıl savaştıklarını, nasıl komplo kurduklarını izledim. Güvenli olduğu düşünülen surlarla çevrili bir şehrin nasıl tehlikeye atılabileceğini gördüm." Doğaüstü gözleri kırıştı, irisleri titriyordu. "Anahid ve onun gibilere doğrudan saldıramazdım. Bu yüzden bir ihlal."

"Bir ihlal mi?" Ali'nin rengi griye dönmüştü.

Sobek tısladı. "Anılarımı gördün, Alizayd al Qahtani. Anahid'in gölümüzü nasıl çaldığını ve halkımızı nasıl köleliğe zorladığını biliyorsun. Kıl payı kurtuldum ama nehrim boyunca uzanan topraklarda yeni daevalar buldum. Dönüşmüşlerdi; yeni dünyalarını anlamlandırmaya çalışan zayıf, korkmuş şeyler. İnsanlara, alışkın olduğum ölümlü gelinlere daha yakındılar.

"Bu yeni daevalardan bir kadın aldım. Sularına girmekten korkmayan, böyle bir anlaşmadaki vaadi görecektik kadar zeki birini. Ve sonra senin soyunu -*benim* soyumu- topraklarındaki en güçlü klanlardan biri haline getirdim. Onlara akıntılarda yüzmeyi ve denizden saraylar çağırmaı öğrettim. Tek istediğim sadakattir. Ve sağduyu."

"Sana inanmıyorum." Nahri, Ali'nin gözlerinde parlayan yaşları gördü.

"Benim

Atalarımız bunu yapmazdı; nesiller boyunca marid casuslar klanı olarak yaşamazlardı."

"Amaçlarının ne olduğunu bilmiyorlardı. Onlara sadece ne olduklarını gizli tutmalarını ve gelecek nesillere şu sözleri aktarmalarını söyledim. Bir gün, yüzyıllarca süren nimetlere karşılık bir hizmet talep edecektim. Bu yüzden bekledim. Nahidlerin zayıflamasını izledim ve bir fırsat çıktığında onu değerlendirdim."

"Zaydi'nin savaşı." Nahri kendini hasta hissetti. "Yani Daevabad'ı almasına Marid yardım etti. *Sen* de ona yardım ettin."

Sobek ona soğuk bir bakış attı. "Anahid gölü kirlettiğinden beri gölümüze yaklaşmadım. Benim soyum benim yerime geçti ve akıntıların içinden koca bir ordu getirdi. Ailen bana itaat ettiğinde işte bunu yapabiliyordu," dedi Ali'ye, sesi giderek sertleşiyordu. "Önemli olduğundan değil.

Daevalar her zaman yalan söyler ve aralarındaki akrabalarım da daha iyi değildi. Nahidlerin yok edilmesini ve Anahid'in yüzüğünün sularına geri getirilmesini istediğimi açıkça belirttim. Her iki konuda da başarısız oldular."

Nahri onun dehşet verici sözlerini çözdü ve yüzeyin altındaki anlaşmayı duydu. "Biliyordun," diye suçladı onu. "Biliyordun, değil mi? Yüzük Daevabad'dan çıkarılırsa ne olacağını biliyordun, değil mi?"

"O iğrenç şehir sadece Anahid'in büyüü sayesinde var. Senin *dünyan* onun sayesinde var. Evet, biliyordum."

"Fiyatı," dedi Ali usulca. Yine kusacakmış gibi görünüyordu. "Zeydi, Ayaanle'nin Marid'le ittifakları için korkunç bir bedel ödediğini söyledi. Yüzüğü sana atalarım vermedi, ona verdiler."

Nahri gözlerini dikmiş Sobek'e bakıyordu, üzerine bir korku çökmüştü.

"Ne yaptın sen?"

Marid şimdi daha timsah gibi görünüyordu, ama gözlerinde çok eski ve lanetli bir şeyin titreşimi vardı. "Onları elimden geldiğince sevdim. Ama itaatsizlik ettiler. Onlar benim sorumluluğumdaydı ve benim sihrimin suçları. Süleyman'ın kanunları hakkındaki kurallarıyla anlamam gereken bir şey Nahid."

"Tanıştığımızda bana o soruları bu yüzden sordun," dedi Ali. "Beni  ğrendiğinde neden şaşırdın?" Sesinde korku yükseldi. "Atalarım ne yaptınız?"

"Onları yiyip bitirdim. Bulabildiğim her şeyi."

Nahri nefesini tutamadı ama yanı başındaki Ali sarsılmadı. Derin bir nefes aldı ve Nahri ile Cemşit'i arkasına alarak geri çekildi.

"Bu okyanus Tiamat'ın meskeni, değil mi?" diye sordu.

Sobek'in bu ani soru karşısında Nahri kadar şaşırmadığı belliydi. "Evet."

"O zaman git."

Marid uzun bir süre durakladı. " zg ns n. Bu anlaşılabilir bir şey. Ama sen de ben de bir uyarı aldık ve Tiamat senin  fkeni umursamayacak."

"Tiamat'la tek başıma başa çıkacağım." Ali bıçağını kaldırdı ve şimdi sesi titriyordu. "Atalarımın anlaşmasını yerine getirdiğimi söyledin, o yüzden *git*. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Eğer inmişse, Nahri bunu anlayamadı. Ama Sobek suya doğru geri çekildi.

Ona döndü. "Bir sonraki gelgit şafaktan kısa bir süre sonra yükselecek. İnsan soyuna olan borcum için sana şunu söyleyeceğim. Batıya kaç, Anahid'in kızı."

"Batı mı?" Nahri belli belirsiz tekrarladı.

"Tiamat'ın gazabından kurtulamayacaksınız. Hiçbiriniz kurtulamayacaksınız. O buradaysa kurtulamazsınız."

Sonra Sobek su yüzeyinin altında kayboldu ve ardında dalgalardan başka bir şey bırakmadı. Dalgalar ve    , durmak bilmeyen yağmur ve Daevabad'ı aniden çok uzakta hissettiren bir tehdit.

31

Dara

Bilinç, Dara'yı çatırdayan alevler ve iğrenç, keskin dumanlar şeklinde kendine çekti.

Kabarcıklı sıcak çiviler sırtına, bacaklarına ve kafatasına batıyor, onu acıya boğuyordu. Sağ kolunda daha kötü bir işkence zonkluyordu, bileği bağlıydı ve kendi demir çivili kırbacına benzeyen bir şeyle sarılmıştı.

Arabaya yapılan saldırı. Muntadhir'in ihaneti ve Kaveh'in iç parçalayan çığlıkları. Dara kendini kurtarmaya çalıştı ama uzuvlarının kısıtlandığını, zincirlerin bileklerinden ve ayak bileklerinden şingırdadığını gördü. Bu girişim onu nefes nefese bıraktı, vücudu o kadar zayıftı ki bir yabancıncı gibi hissediyordu.

"Ah, bakın sonunda kim uyanmış."

Dara gözlerini kırıştırdı, görüşü külden bulanıklaşmıştı.

Vizareş ona doğru yaklaştı. "Göz kulak olmak için çok sinir bozucusun, bunu biliyor muydun? Uykunda çığlık atıp kız kardeşini çağırıyorsun.

'Tamima! Tamima!'"

Dara kendisini tutan zincirlere doğru hamle yaptı ve ardından bir acı dalgası onu nefessiz bırakınca nefesi kesildi. Bağlı olduğu yanan yüzeye doğru geri düştü.

Vizareş yavaşça onun etrafında dönüyor, ateşli gözleriyle vücudunu tarıyordu. "Dikkatli ol, Afşin. Banu Nahida'n seni hayata döndürmek için çok çaba sarf etti. Onun tüm emeklerini boşa çıkarmak saygısızlık olur. Özellikle de şimdi, sana bu kadar ihtiyacı varken."

Dara hâlâ nefes almakta zorlanıyordu ama boğulan bir adam gibi ifritin sözlerine sarıldı. "Yaşıyor mu?"

"Hayatta kaldı." İfrit dişlerini yalayarak bir an için parlayan dişlerini ortaya çıkardı. "Daevalarınız ne kadar vefasız, uçarı şeyler. O hükümdardan bu hükümdara koşmak-"

"Nerede o?" Dara talep etti. "Ona ne yaptınız?" Vizareş'in gözleri parladı, yüzünü kuşku kapladı. "Ah, seni zavallı adam, Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Endişelenmen gereken kişi *ben* değilim. Manizheh'inizi kızdıracak bir şey de yapmam. Şu anda sadece onu izlemekten keyif alıyorum."

Dara onu bilmeceleriyle boğmak istiyordu. "Aeshma nerede?"

"Her zaman olduğu gibi onun yanında. Sanırım bu ifade 'gerçek potansiyeline ulaşmasına yardımcı olmak' anlamına geliyor."

Dara zincirlerine karşı kıvrandı, gücü biraz olsun geri gelmişti. "Çıkarın beni bu zincirlerden."

Vizareş homurdandı. "Zincirlerinden asla kurtulamayacaksın. Şimdi değil." Dara'nın görüş alanından çıktı ama geri döndüğünde elinde bir çekiç vardı. "Rüzgârlara ilk kapıldığında seni uyarmıştım. Yeniden doğuşunu bu ölümlüler ve onların savaşları için harcamamalydın."

Vizareş zincirleri koparmaya başladığında bile Dara'nın içinde alarm zilleri çalıyordu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu sol elini serbest bırakarak. "*BU NE*-"

Dara dondu kaldı. Yüzüğü gitmişti.

Ayağa fırladı, Manizheh ve Aeshma ile ilgili tüm düşünceleri yok oldu. "Yüzüğüm," diye fısıldadı, dehşet içinde eline bakarak. İfrit köleliğinin diğer izi oradaydı: aldığı insan efendilerin hayatlarını kaydeden dolambaçlı dövme. Ama parlayan zümrüt ve hırpalanmış bant, daha önceki kaybı anında ölümü anlamına gelen yüzük hiçbir yerde görünmüyordu.

Dara, muhtemelen onu serbest bırakma kararından pişmanlık duyan ifritin üzerine atıldı. Ani hareket başının dönmesine neden oldu ve Vizareş'in yakasına yapıştı. Yaratıcı, ona ne olmuştu? Dara hiç bu kadar parçalanmış hissetmemişti, sanki zihni ve bedeni arasındaki yollar kırılmış ve kötü bir şekilde tekrar bir araya getirilmişti.

"Yüzüğüm nerede?" diye hırıldayarak ellerini ifritin boğazına doladı.

Vizareş ateş püskürterek kıvrandı. Dara'nın sağ bileğini başıyla işaret ederek, "Gitti," dedi. "O artık sende."

Onu bırakan Dara yere baktı. Bileğine saplanmış olan mekanizmayı görünce irkildi. Bir okçunun bileziğine benzeyen pirinç bir kılıf

Ham yara dokusu ve sızan, altın benekli siyah kan. Ortada onun kutsal emaneti, dövülmüş ve düzleştirilmiş bir tılsım vardı.

Ne oldu? Bana ne yapıldı?

Korkudan hasta olan Dara kendini etrafına bakmaya zorladı. Sarayın revirindeydiler ama kendisi ve Vizareş dışında tüm revir boşaltılmıştı.

Aletler

Tanımadığı, yanmış paçavralar ve kırık eczane şişeleri, sanki biri cinnet geçirmiş gibi çalışma masalarını dolduruyordu.

Dara kırık zincirlerini bir kenara itti. İçten içe yanan bir ateşin üzerine yerleştirilmiş alçak metal bir masaya bağlanmıştı ve duman kötü kokuyordu. Alevleri neyin beslemiş olabileceğini araştırdı ama ne kömürleşmiş odun parçaları ne de yağ vardı. Bunun yerine, yıpranmış keten parçaları havada uçuşuyordu. Dara bir elini kucağındaki küllerin arasında gezdirerek ufalanan kalıntıları inceledi. Küçük siyah parçalar solgun tozun üzerine serpilmişti.

Kemik.

Şaşırdı. "Bu da ne böyle?" Çok fazla kül vardı. Çok fazla. "O ne yaptı?"

Vizareş geri çekilmişti ve boğazına masaj yapıyordu. "Aeshma ve ben seni geri getirdiğimizde neredeyse ölmüştün. Hainlerinizden biri size demir solüsyonu enjekte etti. Dürüst olmak gerekirse, zekice ve korkunç bir fikirdi. Hâlâ içinde. Manizheh, büyüğü olmadan onu kanından çıkarmanın bir yolu olmadığını söyledi. Bu yüzden seni kurtarmak için başka bir yola ihtiyacı vardı." Bakışları Dara'nın kollarıyla buluştu, haince ve bilerek. "Ölü akrabasına sahip olduğu için ne kadar şanslıymış. Nahid'in gücü hakkında ne derler bilirsin."

Dara haykırarak ellerindeki kemik parçalarını savurdu ve yanan çukurdan çıkmaya çalıştı. Dizlerinin üzerine tökezledi ve daha fazla kül bulutu. Dilindeydi, gözlerindeydi, derisine yapışmıştı.

Mahzendeki Nahid cesetleri, Yaradan. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, hepsi de Qahtanilerin parmağı altında ölmüşlerdi. Onun kutsanmış Nahidleri, gölün altında çürümeleri için ölümün huzurundan mahrum bırakılmış ve sonra sadece kutsal alevleri bir iğrençliği -kendisini- geri getirebilsin diye yakılmışlardı. Dara külden sıçradı, soğuk fayansın üzerine düştü ve yakan erimiş bir maddeyi kustu.

Kat.

Vizareş gülüyordu. "Oh, Afşin, umutsuzluğa kapılma! En azından hayatta kaldı. Darbeler ne kadar kötü bir iş. Kölelerimin sayamayacağım kadar çok darbeye sürüklendiğini gördüm ve her zaman başlangıçta planlanandan çok daha şiddetli oluyorlar. Ancak başarılı olamadıklarında?" İfrî'tin gözleri parladı. "Neredeyse gücünü kaybedenlerin intikamı kadar vahşi bir şey yoktur."

Dara bir tabureye tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Nerede o?"

"Arenada. Yeterince büyük olan tek yer orasıydı."

Yeterince büyük olan tek yer mi? Dara ilerledi, tüm oda sallanıyordu.

Çaresizlik içinde büyüsünü çağırdı ama büyü ona sarsıntılı, düzensiz dalgalar halinde geldi. Ateş onu parçalar halinde sardı, sadece bir eli aleve dönüştü, sol tarafındaki acı kayboldu ama sağ tarafındaki kaybolmadı.

Yaratıcı, benim neyim var? Dara revir kapısına kadar geldi ve sarhoş gibi kapının kolunu tutmaya çalıştı.

"Uçmalıydın Afşin," dedi Vizareş tekrar. "Nahidler senin sadakatini hak etmiyor. Onların dünyasındaki hiç kimse hak etmiyor. Daha akıllı bir adam olsaydın, onlar için kendini yok etmeden önce bunu görürdün."

"Ben onların dünyasının bu hale gelmesinin bir parçasıyım. Onları terk etmeyeceğim." Dara kapıyı açtı.

Sonra da Banu Nahida'sını kurtarmak için çok geç kalmamış olmak için dua etti.

Saray ürkütücü, sessiz ve boştu, ancak taş korkulukların arasından süzülen parlak güneş öğle vakti olduğunu gösteriyordu. Dara'nın kalbi hızla çarpıyor, nefesi tozlu koridorlarda düzensiz bir şekilde yankılanıyordu. Tüm bu insanlar neredeydi?

Kâhyalar mı? Hizmetkârlar, askerler ve kâtipler? İç savaşı ve kitlesel açlığı önlemeye çalışan yeni, gelişigüzel bir hükümetin endişeli işleyişine dahil olan, randevular arasında koşturur durması gereken düzinelerce insan?

Manizheh yaşıyor, demişti Vizareş. Banu Nahida hayatta kalmış.

Dara ileri atılırken diğer tüm düşünceleri kovmaya çalıştı. Bunu düzeltebilirlerdi. Bu her neyse hâlâ düzeltebilirdi.

Kan kokusu onu daha arenadan çok ama çok uzaktayken çarptı.

Dara bir arka geçitten sendeleyerek geçtiğinde, çürümüş ve serbest kalmış bağırsakların oluşturduğu hava onu boğacak kadar yoğundu. Bu bir savaş alanının kokusuydu ve onu hayatının en kötü anılarına geri götürüyordu.

Ama arenada, bu sarayda, Dara'nın korumak için her şeyi yaptığı Daeva Mahallesi'nin kalbinde bir savaş alanı olmamalıydı. Cinler nasıl içeri girebilmişti? Kaç kişiyi öldürmüşlerdi?

Bir kadın çığlığı duyunca düzensiz bir koşuya başladı. İlerideki kapının kilitli olduğunu görünce homurdanarak kapıyı tekmeledi.

Dara bir anda kendisine iki ok doğrultmuştu. Yine de bu manzara onu rahatlatmıştı; yayları savaşçıları tarafından tutulmuştu.

"Afşin," diye nefes aldı adamlardan biri, Piroz. "Yaradan'a şükürler olsun." Titriyordu.

Dara onun omzunu kavradı. "Neler oluyor? Revirde uyandım; saray bomboş-"

Arenadan bir çığlık daha geldi.

Dara bir adım öne çıktı ama ikinci Daeva askeri onu engellemek için hamle yaptı. "Bağışla beni Afşin," dedi. "Ama hanımefendi kendisine dokunulmamasını istedi.

yarıda kesildi."

"*Yarıda mı*

kesildi?"

Askerler belirsiz bir bakış attılar. Piroz konuştu. "O ... o hainleri cezalandırıyor."

Bunu söyleme şekli Dara'nın damarlarına buz dolmasına neden oldu.

"Kenara çekilin." "Ama bize verilen emirler var-"

Bunun üzerine Dara askerleri iterek ayırdı ve içeri girdi. "Ben ölmem," diye uyardı. "Size kullanmayı öğrettiğim silahlarla beni sırtımdan vurursanız, bunu unutmayın."

Son kapıyı iterken kırık bir hıçkırık duyuldu. "Bağışlayın beni leydim. İtiraf ediyorum, itiraf ediyorum!"

"İtirafını istemiyorum." Manizheh'in sesi hiç duymadığı kadar soğuktu. "Senden ne istediğimi açıkça belirttim. Adını ver, ben de çocuğunu bağışlayayım."

Dara koşarak arenaya girdi.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Her yerde cesetler vardı. Düzinelerce, yüzlerce. Her yaştan kadın ve erkek; çocuk görmediyse de kenarda dolaşan yeterince genç vardı. Hepsi Daeva'ydı, çoğunun üzerinde hâlâ kül izleri vardı, cam gibi siyah gözleri gökyüzüne açılmıştı. Bazılarının boğazları kesilmişti ama çoğunun boğazında delikler vardı.

Yüreklerine kadar yaralar içindeydiler, giysileri kuma akan kanla ıslanmıştı; bu kan, kısa bir süre önce saray bahçelerinde akan Geziri kanı kadar yoğun ve boldu.

Ama Daeva kanının bir daha bu şekilde dökülmemesi gerekiyordu. Savaşlarının odak *noktası*, *tüm amacı* buydu. Dara dizlerinin üzerinde sallanarak kumlara baktı.

Manizheh'in ayaklarının dibinde diz çöken kadının kendi göğsüne bir hançer sapladığına tam zamanında tanık oldu.

Dara şaşkın ve anlamsız bir çığlık attı. Kraliyet seyir platformu mermer yüzeyine kadar soyulmuştu ve Manizheh,

Başı çıplak ve saçları dağınık, karışık dalgalar halinde, cin elçileriyle başarısızlıkla sonuçlanan toplantının yapıldığı gün onu gördüğü tören elbisesinin içinde duruyordu. Artık tamamen kanla kaplanmıştı. Kadının yere yığılmasını kayıtsızca izledi.

Manizheh'in arkasındaki gölgelerden Aeshma çıktı. İfrit bıçağı ölü kadından çekip aldı ve ayağıyla onu platformdan kumun üzerine yayılmış ceset yığınının doğru tekmeledi. Doğrulurken bakışları Dara'nın kilerle buluştu.

Dara'nın alaycı, kibirli ifrit liderinden hiç görmediği bir bakış Aeshma'nın yüzünü geçti. Bu açlıktı. Dara'nın hayal bile edemeyeceği kadar eski ve özlenen bir şeyin beklentisi. Sanki Aeshma Dara'dan yayılan umutsuzluk ve dehşetin kokusunu alabiliyordu ve bunu tatmak, dişlerini hepsine geçirmek istiyordu.

Ve sonra kayboldu. Aeshma hançeri Manizheh'e geri verdi.

Parmaklarını bıçağı kaplayan kanda gezdirdi, çarpık bir okşayış. Titredi, dudakları kısa süreliğine aralandı.

Aeshma konuştu. "Afşin'iniz bize katıldı." Bir uyarı gibiydi.

Dara titreyerek yerden kalktı ve aralarında uzanan kanlı kuma dehşet içinde baktı. Karşıya geçmeye dayanamıyordu. "Ne yaptın sen? bitti mi?"

Hançerin düz kısmını eline sildi. "Görünüşe göre Muntadhir, Daeva soylu evlerinin vefasız sadakatleri konusunda haklıymış." Manizheh onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki tekinsiz boşluk Dara'nın içini ürpertti. "Yani artık Daeva soylu evleri yok."

Ayaklarının üzerinde sallandı. "Bu insanların hepsi sana ihanet etmedi." "Hayır, ama akrabaları ihanet etti. Bir ders verilmesi gerekiyordu."

Dara'nın bakışları tekrar yere düştü. Genç bir kadın yan yatmış, bir eli hâlâ yırtılmış boğazına bastırılmıştı. Dara onu Mısır'da bulduğunda Nahri'nin olduğundan daha genç görünüyordu.

"Yapma." Manizheh'in sesi kırılıyordu. "Qui-zi'de daha kötüsünü yaptın. Zeydi el Kahtani'ye karşı isyanınız sırasında daha kötüsünü yaptınız. *Muntadhir'i* tahta oturtmak istediler. Bize destek vermeyi aklından bile geçiren her Daeva'yı öldürecekti." Elindeki bıçakla çılginca bir hareket yaptı. "Biz başka bir yol denedik. Merhameti ve iyiliği denedik ve karşılığında ihanete uğradık. Herkesin anladığı tek şey *bu*."

Dara ona baktı ama daha önceki kavgalarındaki öfkeyi çağıramadı. Çünkü Nahidler'e olan inancı sonunda, tamamen paramparça olsa bile, onun

kalbi onun için kırıldı. Acımasız bir katil olmak yerine kendi alanında ilerlemeler kaydetmesi ve hayat kurtarması gereken parlak şifacı için. Zeki ve cesur olan ve başka bir dünyada iyi bir lider olabilecek kadın için. Çocuklarının güven içinde büyüdüklerini görmeli ve dönüştükleri insanlarla gurur duymalıydı.

Onun için, hepsi için ağlamak istedi. "Leydim ..."

"Kaveh'i öldürdüler. Halkımızı, Dara'yı. Onu sokakta hayvanlar gibi parçaladılar." Sesi acıyla kırıldı, kan çanağına dönmüş gözleri ıslaktı.

Kaveh. Dara bacakları altından kesilmiş gibi hissetti. Büyük Vezir'le çok tartışmışlardı ama Kaveh Cemşid'in babasıydı ve kabilesinin kararlı, acımasız bir savunucusuydu.

Ve Daevalar onu bu yüzden öldürmüştü. Dara, Manizheh için bundan daha yıkıcı bir kayıp düşünemiyordu.

Başını iki yana salladı. "Adamlar ellerini üzerime koydular, beni *bağlamayı* düşündüler, kesinlikle anladığımı söylediler. Kimse *bana* zarar vermek istemiyordu, *ben* onların kutsanmış Nahid'idim ama artık daha iyi bilen erkeklerin devreye girme zamanı gelmişti. Bir *Kahtani*'nin devreye girmesi için," dedi adını tükürerek. "Aeshma olmasaydı başarabilirdi."

"Özür dilerim." Dara başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Eminim öylesindir." Kadın ona baktı. "Biliyorlardı. *Tam olarak* biliyorlardı

Seni nasıl öldüreceğimi biliyordum ve bunun nedeni de hastanede yaptıklarındı." Dara cesetlerin üzerinden geçerek ilerlemeye çalıştı.

"Banu

Manizheh. . ."

"Hayır." Bu azarlama yüzünde bir tokat gibiydi. "Afşin, sana değer veriyorum. Ama şu anda senin yersiz suçluluk duyguna ihtiyacım yok."

Suçluluk. Şu an hissettiğimin suçluluk olduğunu mu düşünüyor?

Platformun arka tarafındaki kapı açıldı ve yüreği daha da daraldı. İrtemiz ve yeni adamlarından biri, elleri ve ayakları bağlı bir Muntahir'i aralarında tutuyordu. Emir dövülmüştü; çıplak, kirli derisini çürükler ve kanlı yaralar kaplamıştı ve sakalı kesilmişti.

Ama onu Manizheh'in önünde dizlerinin üstüne çöktürdüklerinde bile gözlerinde meydan okuma ateşi yanıyordu. Açık bir nefretle ona baktı.

Dara, *onunla hiç şansımız olmadığını* fark etti. Şölende onu Muntahir hakkında uyarmaya çalışan dansçı haklıydı. Halkını ve babasını öldürmüşlerdi, bu yüzden Muntahir de karşılık vermiş, onları yok etmeyi bildiği en iyi şekilde planlamış ve tüm bu süre boyunca gülümsemişti.

Dara'nın üzerine yeni bir korku çöktü. "Cin temsilcileri ..."

"Gittiler," diye yanıtladı Manizheh. "Ifrit onları yakalayamadan fareler gibi odalarına kaçtılar. Onlar da işin içindeydi. Hepsi. Şimdi anlıyor musun, Afşin? Güvenebileceğimiz kimse yok. Daeva soyluları değil. Ne cinlere. Ghassan'a sözde bile olsa hizmet eden hiç kimseye. Onlar zehirlenmiş. *Enfekte* olmuşlar." Aşağı uzandı, Muntadhir'i saçlarından tutarak. "Ve *sen* de hastalıksın. Müttefiklerine bak, El Kahtani. Ellerine daha fazla kan bulaşmasından memnun musun?"

Müntehir ölüye sözsüzce baktı.

Dara, emirin mağrur sessizliği karşısında Manizheh'in öfkesinin daha da arttığını gördü. "Hiçbir şey mi? Senin için gerçekten piyonuz, değil mi? Birini baştan çıkar, diğeriyle evlen. Bizi öldür, bize işkence et, bizi ez ve sonunda karşı koyduğumuzda bizi birbirimize düşür." Kadın adamın ağzındaki bezi yırttı.

"Yoldaşlarının hepsi öldü. Seninle arkadaşlık etmekten hoşlanan her bir Daeva. Arkadaşlığınızdaki hoşlandığı söylenen her biri. Pişman değil misin?"

Muntadhir başını kaldırıp ona baktı. "Kaveh'in tüm parçalarını bulmaya çalışırken ağlamayı izlemediğim için pişmanım."

Dara, sarayın kendisinin onun öfkesinden titredigine yemin edebilirdi.

"Sonuna kadar Ghassan'ın oğlu," diye tısladı. "Bencil, zehirli bir yılan." Manizheh askerlere başıyla işaret etti. "Onu hareketsiz tutun. Kum sineği gözyaşlarını bir zayıflık olarak görür, bu yüzden onu sahip olma yeteneğinden kurtarırsam kesinlikle aldırmayacaktır. onları."

Muntadhir'in cesaretinin bir kısmı o anda kaybolmuş gibiydi. Askerlere karşı kıvrandı ve Dara, İrtemiz'in Muntadhir'in yüzünü tutup bir eliyle ağzını kapattığı zalim zaferi kaçırmadı. İrtemiz'in intikam arzusu Dara'yı şaşırtmamıştı; vahşi doğada geçirdikleri yıllar boyunca körüklediğini çok iyi bildiği bir arzuydu bu. Bu arzu sadece arkadaşlarının ve sevgilisinin Muntadhir'in kardeşinin elinde ölmesini izlediğinde ve hastanede ölümle tehdit edildiğinde büyümüştü.

Ama Dara bakışlarını kaçırdı. İzlemesine gerek yoktu. Muntadhir'in çığılgı İrtemiz'in elinin arkasından yeterince yüksekti.

Manizheh geri adım attı ve onu yere düşürdüler. Muntadhir, Geziriyye'de acı dolu bir feryatla dizlerinin üzerine çöktü, sol gözünün olması gereken yerden kan akıyordu.

"Şimdilik diğerini sana bırakıyorum," dedi Manizheh soğuk bir sesle. "Çünkü onu yakaladığımda kız kardeşine bakmanı istiyorum. Onun ölümünün son ölüm olmasını istiyorum."

gördüğün şey."

Bunun üzerine Dara tekrar konuştu. "Banu Manizheh, eğer prensesi öldürürsen, annesi-"

"Hatset'in ve mesajının icabına baktım. Her şeyin icabına baktım." Gözlerini ona dikti. "Gitmelisin Afşin. Tamamen iyileştiğini sanmıyorum."

Bir elini kaldırdı. Ve sonra, çağırان bir hareketle, yapamaması gereken bir şey yaptı.

Manizheh büyü kullandı.

Arkasındaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve bir rüzgâr göğsüne çarparak onu sert bir şekilde itti. Dara şok olmuş ve ihanete uğramış bir halde geriye doğru sendeledi.

"Beni affet, Afshin. Ama artık işleri kendi bildiğim gibi yapıyorum."

32

Ali

Annesinin bakışları binlerce kilometre ötede olabilirdi. "Buna inanmıyorum. Bu mümkün değil. Mümkün *değil*."

Cemşit halı boyunca o kadar uzun süredir aynı rotada volta atıyordu ki bu Ali'nin başını döndürmeye başlamıştı. "Ve eminim Tiamat hepimizi boğmaktan geri duracaktır çünkü biz bunun imkânsız olduğunu ilan ettik."

"O *zaman* git kendini ona ver, Baga Nahid." Hatset, Cemşit'e ters ters baktı. "Onun gölünü çalan Anahid'di, Marid'i kendilerine hizmet etmeye zorlayan Nahid'lerdi. Neden benim ailem, hiçbirine bir şey yapmamış *olan oğlum* bunun bedelini ödesin?"

Ali sessiz kaldı. Nehirde Sobek'i reddettiğinden beri konuşmamış, Nahid kardeşlerin Hatset, Wajed ve Issa'ya olanları anlatmasına izin vermişti. Annesini daha fazla yıkmayacak ya da amca dediği adamı yüz yıl yaşlanmamış gibi göstermeyecek ne ekleyeceğini bilmiyordu. Ali'nin pervasız bir iyimser, asla pes etmeyen bir idealist olması gerekiyordu.

Ama bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, çatlamış ve kurumuş, acıyan ellerine baktı. Ali eve döndüğünde derisini kanayana kadar ovalamıştı.

Kaledeki son nemi, muson yağmurlarını hatırlatan her türlü fiziksel kalıntıyı temizliyordu.

Önemi yoktu. Ali ne olanları ne de öğrendiklerini geri alamazdı.

Bu mümkün değil. Ali kendini annesinin çaresizliğini tekrarlarlarken buldu. kelimeler. Babasının bir kasaba, karşı durması gereken bir adama dönüşmeye hazır olduğu gerçeğini kabullenmişti. Ama bu, Tanrım. Sobek bunun bile ötesindeydi. O başka bir çağdan, başka bir elementten gelen bir yaratıktı. Kan ve ayın gerektiren bir dünyaydı ve Ali'ninki bunu haklı olarak ezip geçmişti.

Bunlar onun kökleri olamaz.

Odasının kapısı açıldı ve Nahri ışık şeridinden içeri süzüldü. Ali bakışlarını yere indirdi; ona bakamıyordu.

"Fiza iyi. Kafasına kötü bir darbe aldı ama iyileşecek." Nahri tereddüt etti. "Ama gideceğini söylemişti."

Ali gözlerini kapattı. Birlikte ördükleri her şey dağılıyordu.

Cemşid'in sesi daha da telaşlandı. "Peki ya gemisi? Mürettebatı?"

"Ben sormadım," dedi Nahri. Ali onun sesinden kendisini incelediğini anlayabiliyordu. "Ama insanlar bir şeyler olduğunu biliyor. Görünüşe göre gelgit çekilirken kumların üzerinde et, kan ve çürümüş balık parçaları bırakıyormuş."

Cemşit bunu bozana kadar ölüm sessizliği hüküm sürdü. "Belki *de hepimiz* Fiza'yla gitmeliyiz."

"Buradaki insanların yarısını bile tahliye etmeye yetecek kadar gemimiz yok."

Wajed işaret etti. "Peki ya bir sonraki gelgitte? Tek yapacağımız kendimizi okyanus kıyıya vurduğunda. Eğer Maridler tehditlerinde ciddiye, zamanlama kasıtlıydı. Diğer cinlerden ve insanlardan bahsetmiyorum bile. sahil hiçbir uyarı almayacak."

Ali sonunda konuştu. "O zaman gitmem lazım. Başka yolu yok."

Annesi ona doğru döndü. "Eğer bunu söylersen seni bir hücreye kapatırım. tekrar." Sesinde inkâr ve keder savaşıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Alu. Bu çok saçma. Bu Sobek atalarımızla ne tür bir ilişkisi olduğunu iddia ederse etsin, ailemizin yüzyıllardır maridlerle hiçbir ilgisi olmadı. Ve seni kaybetmeyeceğim," dedi, parmağını onun yüzüne doğru sallarken eli titriyordu. "Bir daha olmaz."

Suçluluk duygusu içini burktu. Ali, hayatını kurtarmak için bu kadar mücadele eden annesine bunu nasıl yapabilmişti? Kocasını öldürülmüş ve kızının etrafı düşmanlarla çevrilmişti?

O zaman nasıl yapmasın ki?

İsa konuştu. Annesi ve Cemşit tartışırken alim alışılmadık derecede sessiz ve düşünceli davranıyordu ama Ali onun dikkatli öksürüğünün kötü bir haberi olan bir adamın sesi olduğunu fark etti.

"Eğer Tiamat bunu talep ettiyse, prensin gitmesi gerekebilir. O sadece bir marid değil. O bizim kavrayışımızın ötesinde," diye açıkladı Issa. "Onunla ilgili hikâyeler Süleyman'dan öncesine dayanır ve ondan büyük okyanusun kendisi, bir uçurum olarak bahsederler. kaos ve yaratılış. Binlerce yıl önce dünya henüz yeniyken onları doğurmuş olan Marid'in annesi olabilir."

"Küfür dolu efsaneler koleksiyonu," diye alay etti Hatset. "Cehalet çağından kalma ilkel masallar."

"Saygılarımla, kraliçem, bu kadar pervasızca konuşmazdım. Bu Bu dünyanın uçsuz bucaksız olduğunu, tarihinin büyük bir kısmının örtülü kaldığını söylemek küfürdür. Tanrı'nın bizim anlayışımızın ötesine koyduğu şeyler vardır. Biz bilmiyoruz. Ama Tiamat, aktif olduğu dönemden yüzyıllar sonra bile bu şekilde hatırlandığına ve konuşulduğuna göre büyük bir korku uyandırmış olmalı."

"O zaman neredeydi?" Hatset meydan okudu. "Madem o kadar güçlü, neden Darayavahoush'un halkını terörize etmesine izin verdi? Neden Nahidlerin Daevabad'ı ele geçirmesine ve çocuklarını köleliğe zorlamasına izin verdi? Neden sadece şimdi bizim için geliyor?"

Issa'nın sesi çaresizdi. "Bilmiyorum leydim. Hiçbirimizin böyle bir yaratığın zihnini görebileceğini sanmıyorum. Belki de denizin altında uyuyordur, böyle ölümlü endişeler onun altındadır. Mührü arzuluyor olabilir, ya da Alizayd'ı ve onu sadece bir merak unsuru olarak istiyor olabilir, tıpkı maridlerin söylediği gibi

Süleyman'dan önceki dönemde gemileri ve köyleri tüketin."

Bir merak olarak tüketilmek ne anlama geliyordu? Ali merak etti. Kendini Tiamat'a vermek? Onu öldürmekle ve kanıyla doymakla yetinir miydi? Ya da daha kötüsü olabilir miydi - ruhunu tuzağa düşürüp yutabilir miydi, böylece bir daha Cennet'i ya da ailesini görmemek üzere varoluştan silinebilir miydi?

Böyle düşünmeyin. Sen bundan daha merhametli bir Tanrı'ya inanıyorsun. Ama yine de Ali kollarını dizlerine dolamış, ileri geri sallanmamaya çalışıyordu.

"Gelmeme riskini göze alamayız," dedi Cemşid. "Siz ikiniz orada değildiniz. Bu şeylerin ne kadar güçlü olduğunu görmediniz. Ne kadar *öfkeli*. Süleyman'ın gözü, Sobek sanki Anahid onu yeni aldatmış gibiydi. On nesildir intikam planları yapıyor!"

Ali bakışlarını kaldırdı ve açık pencereden fırtınalı gökyüzüne baktı. Onun odası Nahri'ninkinden daha yüksekti. Eğer daha cesur bir adam olsaydı, belki de

kendini pencereden atabilir ve sevdikleri için seçimi kolaylaştırabilirdi.

Kolundan keskin bir acı geldi ve Ali kan görmek için aşağı baktı. Tırnaklarını o kadar derine batırmıştı ki deriyi kırmış ve dört kıvrımlı oluk açmıştı.

"O zaman *ben* giderim." Yine annesiydi, sesi kararlıydı. "Benim Bu marid kanı benim içimde de var, değil mi? Tiamat'a gideceğim ve onunla konuşacağım."

Oh, Amma. Ali onun için ağlamak istedi. *Özür dilerim, çok özür dilerim.* Ama konuşurken sesi sabitti; onun bir kral olmasını istemişti ve onun için bu işe cesurca girebilirdi.

"Yapamazsın. Onlar gibi yüzemez ve nefes alamazsın. Ben yapabilirim. Ve istedikleri kişi benim," dedi Ali, bundan sonra ne yapması gerektiğini geçirterek. "Deniz

Ben bu topraklara sığınırken saldırabileceklerini açıkça belirttiler."

"Hepinizin gitmesini istiyorum." Nahri'nin emri profesyonelce ve itiraza yer bırakmayacak şekilde cınladı. Hatset itiraz edecekmiş gibi durarak uzun bir adım attığında, Nahri sakinliğini korudu. "Oğlunuz hâlâ yaralı kraliçem. Zamanımızın kısıtlı olduğunu ve bazı önemli kararlar vermemiz gerektiğini anlıyorum ama ben Ali'yle ilgilenirken siz de gidip tartışabilirsiniz."

Minnettarlık içinde kabardı, ardından bir utanç dalgası geldi. Tanrım, muson maridinin ona Nahri'ye söylediği şeyler, ona dokunma şekli ...

Kaçmaya hevesli görünen İsa fırladı, ancak Ali'nin annesi onun yatakta oturduğu yere geçti ve ona sarıldı. "Her şey yoluna girecek, Alu. Söz veriyorum. Bunun bir yolunu bulacağız."

Ali kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bunun tek yolunun onun içinden geçmek olduğunu zaten biliyordu. "Elbette, Amma." Onu bir an daha kendine yakın tuttu, parfümünün kokusunu ve kollarındaki hissini hafızasına yerleştirmeye çalıştı.

Annesine tekrar sarılabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ayrılmadan önce onun başının üstünü öptü. Cemşid ve Nahri Divasti'de hararetle fısıldaşıyorlardı.

"Vecit," diye seslendi Ali, Kaid'i yanına çağırarak. Geziriyye'ye geçti -Bu kimsenin duymasını istediği bir şey değildi. "Bir tekneye ihtiyacım olacak. Tedbirli olmamız gerekecek. Eğer annem düşünürse-"

"Seni buradan çıkaracağım." Wajed'in sesi yıkılmış gibiydi ama ikisi de önce askerdi ve bu kıyıdaki insanları korumanın kendi güvenliklerinden daha öncelikli olduğunu biliyorlardı. "Eğer kararınız buysa, prensim, gereken yapılacaktır."

Ali diğer adamın elini sıktı. "Teşekkür ederim amca." Cemşit de onlara katıldı. "Özür dilerim," dedi. "Kişisel bir şey değil."

"Kişisel olmadığını biliyorum. Özür dilemene gerek yok."

Daeva'lı adam söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu. "Kitaplarda Tiamat'tan bahsedilip bahsedilmediğine bakacağım. Belki orada bir şeyler vardır."

Ali umutlu bir gülümseme bile taklit edemedi. "Belki."

Cemşit ve Vecit kapıyı arkalarından kapatarak Ali ve Nahri'yi yalnız bıraktılar.

Uzun bir sessizlik anı yaşandı. Yağmur nihayet dinmiş, cıvıl cıvıl böceklerin ve damlayan yaprakların gece şarkısı tek ses olmuştu. Ali bunun son kez duyacağı ses olup olmadığını merak etti.

Önce Nahri konuştu, sesi kısıktı. "Bu bana ikinci karşılaşmamızı hatırlattı. Kanalda boğulduğunu düşündüğümde, yanında bir refakatçi olmadan yatak odandaki kitaplara bakmama izin vermemiştin."

Ali yere baktı. O gün sanki bir ömür önce yaşanmış gibiydi. "O zamanlar çok çekilmez olduğumu hatırlıyorum. "Şanslıyım ki beni bir odaya tıkmadın. kanal."

"Baştan çıkarıldım." Nahri onun yanındaki yatağa oturdu. "Lütfen bana bak, dostum."

Gözyaşlarıyla savaşıarak başını salladı. "Yapamam."

"Ali." Nahri onun yanağına dokundu ve çenesini kaldırarak ona bakmasını sağladı. Koyu renk gözleri yumuşacıktı. "Bana sahilde ne demiştin? Şu anda sadece sen ve ben varız."

Parmakları sakalının çizgisine dokundu ve sonra Ali kırıldı. "Derimden çıkmak istiyorum," diye patladı. "O şeyi hâlâ kafamın içinde, bedenimde hissedebiliyorum. Ben onlardan *biriyim*. Ailem bile şeytani bir maridin planının ürünü. Damarlarımda onun kanı, onun büyüğü dolaşıyor. Gelinleri çalarak ve çocukları yiyerek inşa ettiği güç." Kusma isteğine direnerek gözlerini sıkıca kapattı. "Ben ... gerçekte olduğum şey bu olamaz. Ben bir inananım," diye fısıldadı. "Nasıl bir iblisin soyundan gelebilirim?"

"Sen bir iblisin soyundan gelmiyorsun Ali, Allah aşkına." Nahri içini çekti. "Sobek'in aileme ya da cinlerine yaptıklarını haklı çıkarmayacağım."

ama intikam almak isteyen tek kiři oymuş gibi de davranmayacağım. Ama sen o değilsin. Sende annenin, büyükbabanın kanı var. Sobek'e karşı duran atalarınızın soyundan geliyorsunuz, geri kalanımızı kurtarmayı sečen ve nihai bedeli ödeyenlerin."

Onları yuttum. Ali'nin midesi altüst oldu. "Kendi çocuklarını öldürdü. Bunu nasıl yaptı ve sonra hayatımı kurtardı? Bana sihrini gösterdi? Tanrım, Nahri, bana daha fazlasını öğretmesi için ona yalvardım. Akıntıları tekrar görmek için can *atıyordum*."

Nahri onun yanına kaydı ve ellerinden birini kendi ellerinin arasına sıkıştırdı. "Nahidlerin şafit'e ne yaptığını ilk öğrendiğimde derimden çıkmak istedim. Onları asil şifacılar olarak hayal *etmiştim* ve bazılarının canavar olduğunu, beni çocukken öldüreceklerini, çocukları öldürdüklerini öğrendim. Dara'ya cinlerin istilasından memnun olduğumu söyledim. Sanırım ona Nahidlerin öldüğüne sevindiğimi bile söyledim. Ama bu o kadar basit değil." Yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı. "Sen ve ben atalarımızın en kötüsü değiliz. Onlar bize sahip değil. Mirasımıza sahip değiller. Manizheh Nahid büyüsünü öldürmek için kullanıyor; ben ise iyileştirmek için. Sobek'in büyüyü kötülük için kullanmış olması, sen kullandığında da öyle olacağı anlamına gelmez."

Ali onun endişeli gözlerinin içine baktı. Nahri o kadar yakındı ki başları neredeyse birbirine değiyordu ve içine çektiğinde sedir ağacının kokusunu alabiliyordu. Tenine yapışan ts. "Politikadan nefret etmen ne yazık," diye mırıldandı. "ok iyi bir kraliçe olurdun."

"Evet, ama o zaman insanların beni devirmesini ve tahtımı bir tür Allah'ın belası yönetim konseyi için bir masaya dönüştürmesini savunuyor olursun." Nahri ona kırık bir gülümseme verdi, bakışları dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Aynı tarafta olmayı tercih ederim."

Bu Ali'yi yine paramparça etti. "Bunu seninle yapmak istedim," diye boğuldu. "Daevabad'a geri dönmek ve işleri düzeltmek için. Hastaneyi. Hkmeti. Tüm aptalca fikirlerimizi. Bir gelecek istedim."

Nahri onu kollarının arasına aldı ve Ali ağlamamak için her şeyi yaptı. ığlık atmamak için. lmek istemiyordu. Bu şekilde değil. şimdi değil, onun

İnsanların ve ailesinin ona en çok ihtiyaı vardı.

Nahri gözlerini silerek onu serbest bıraktı. "Seni iyileştirmeme izin ver. Lütfen. Kendimi daha az işe yaramaz hissedeceğim."

Ali başını salladı, omuzlarına sardığı arşafı Nahri'nin kalbine ulaşabileceği kadar aşağı indirdi.

Ama onun parmaklarının baskısına hazırlıklı değildi. Duyguları karmakarışıkken ve muson yağmurları ona olan hislerini çoktan açığa vurmuşken, şimdi olmazdı. Ali titredi, eli titrediğinde sıçramakla savaştı.

Boğazını temizledi. "Mührü bırak."

Ali itaat etti, tanıdık acı darbesi geldiğinde yüzünü buruşturdu. Ama ardından rahatladı, şişmiş burnundaki zonklayan ağrı söndü. Nahri'nin diğer eli, Marid'in bileğinde açtığı yaranın izini sürdü.

Parmakları üzerinde gezindi. Özlem içini parçaladı, şimdiye kadar hissettiklerinin en şiddetlisiydi. Dokunduğu ten yanmış gibiydi. *Ali* yanmış hissetti.

Nahri elini Ali'nin kalbinden çekti, büyüğü bozulmuştu. Ama hâlâ Ali'nin bileğini tutuyordu ve Ali'nin bakışlarıyla karşılaştığında yanakları kızarmıştı.

"Daha iyi mi?" diye fısıldadı, sesi kesilmişti.

Ali aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu öptü.

Dudakları onunkileri sıyrır sıyırmaz -ve *ah*, ağzı o kadar yumuşak, sıcak, davetkâr ve görkemliydi ki- aklı başına geldi ve paniğe kapıldı.

Geriye doğru sarsıldı. "Aman Tanrım, özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum-"

"Durma." Nahri bir elini boynunun arkasına geçirdi ve onu geri çekti.

Ali'nin özü önce dilinde, sonra da zihninde tamamen kayboldu.

Nahri onu derin, yavaş ve acı verici bir dikkatle öptü. Nahri dudaklarını ayırarak onu kendine doğru çekti ve Ali kendini kontrol edemeyerek Nahri'nin ağzına doğru inledi. Bu ses onu durdurmalı, utandırmalıydı. Ona bunun yasak olduğunu hatırlatmalıydı.

Ama Ali'nin tüm dünyası yıkılmıştı, bir sonraki gün batımından önce ölecekti ve Tanrı onu affetsin, bunu istiyordu.

Nahri kucağına kayarken kafasının içindeki bir ses ona durmasını emretti. Ali sonunda Nahri'nin yüzüne dolanan siyah buklelere dokunacak, parmaklarını bir tanesinin etrafına dolayacak ve yumuşaklığını öpecek kadar cesurlaştığında *durdu*. Bu yanıltı, çok yanıltı.

Sonra keder ve deliliğin etkisiyle yatağa düştüler. Nahri onun beline sarıldı ve Ali onun yanaklarında, çenesinde gezinerek ağzını kendi ağzına doğru çekti. Saçları etraflarında koyu, bulanık bir perde gibiydi, yumuşak vücudunun baskısı ve dudaklarındaki tuz tadı ... böyle hissedebileceğini, *herhangi bir şeyin* bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemişti.

Kadın battaniyeyi tamamen üzerinden çekti ve Ali çıplak tenine değen serin havanın şokuyla nefesini tuttu.

Nahri anında uzaklaşarak onun bakışlarıyla buluştu. Hızlı hızlı nefes alıyordu, karanlık gözlerinde belirsizlik ve arzu savaşıyordu. "Durmamı istiyor musun?"

Verebileceği tek bir cevap vardı. Muntadhir'in karısıydı. *Kardeşimin karısı.*

Ali gözlerini ona dikti. "Hayır."

Kadının yüzündeki ifade Ali'yi titretti. Nahri onu yatağa sabitledi, parmakları Ali'ninkilerin arasından geçti ve sonra devam etti, yara izlerinin izini takip etti ve göğsünün yükselişini keşfetti. Dokunuşu tüy kadar hafifti ama yine de onu yakıyor, her seferinde vücudunu alev alev yakıyordu.

Her okşayışında, ağzını onun çıplak omzuna, yakasına, karnına her bastırışında. Ali onun kadar cesur değildi, elbisesinin altından herhangi bir yerine dokunmaya cesaret edemiyordu. Ama Nahri onu kendine yakın tutup bileklerini, kulağını, boğazının çukurunu öperken iç çekti. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama kızın zevk sesi onu daha da tahrik ediyordu.

Bir kere. Tanrım, lütfen bunu sadece bir kez yaşamama izin ver. Ali hayatı boyunca kurallara uymuştu, elbette bu anı yaşayabilirdi, aralarındaki her şeyi yok etmeden önce sevdiği kadınla bir an.

Sonra onu yok edeceksin. Çünkü arzudan başı dönse de Ali başına gelecekleri çok iyi biliyordu.

"Nahri." Bacaklarını Ali'nin beline dolayan Nahri'nin kalçalarının sallanması Ali'yi çılgına çevirirken Ali onun adını haykırdı. Ali, Nahri'nin bacaklarını daha ileri giderlerse kendini durdurmak için. "Bekle. Yapamam. Bunu sana yapamam."

Adamın sakalını okşadı, çenesinin altını öptü. "Yapabilirsin. Gerçekten, söz veriyorum."

"Yapamam."

Nahri onun sesindeki değişikliği duymuş olmalıydı. Geri çekildi, temkinliydi. "Neden?"

Çünkü biz evli değiliz. Çünkü sen kardeşimin karısısın. Kalbini parçalayan sebepten çok daha basit sebepler. Dün yaptıklarını bugün yapmaları için yeterli olabilecek nedenler.

düşünülemezdi ve şimdi kıyaslandığında neredeyse önemsiz

görünüyordu. "Çünkü kalbimdeki mührü sökmene ihtiyacım var." Nahri geri çekildi, vahşi gözlerle ona baktı. "Ne?"

Akıllı Nahri, her zaman ondan iki adım öndeydi: korkunç derecede açık görünen şeyi nasıl görmemişti? "Süleyman'ın mührü kalbimdeyken

Tiamat'a gidemem," diye açıkladı Ali, kendini hasta hissederek. "Marid'in onu almasına izin veremeyiz. Sen

Sobek'in ne dediğini duydum. Başından beri amaçları buydu. Mührü ele geçirip büyümüzü çalmak. Daevabad'ın gölün altında battığını görmek. Mührü benden almalısın. Bu gece."

Nahri çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Yapamam. *Yapmayacağım*. Bu seni öldürür." "O zaman cesedimi bir tekneye atıp okyanusa doğru yüzdürebilirsin.

Kuralları esnetmeyi sevenler onlar," dedi sesindeki acılığını kontrol edemeyerek. "Bırakalım da kendi ilaçlarının tadına baksınlar."

Nahri ona incinmiş bir ifadeyle bakıyordu, adamın karıştırdığı siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. "Bunu bana nasıl sorarsın? *Şimdi mi?*" diye ekledi, hala çok uygunsuz olan pozisyonlarını işaret ederken sesinde öfkeli bir sıcaklık oluşuyordu. Ondan uzaklaştı, yataktan fırladı ve vücudunun işgal ettiği alanı soğuk bıraktı. "Yaratıcı, sanki bir şey söylemek için en kötü zamanı seçme konusunda kendinle yarışıyor gibisin."

Ali ayağa kalkarak onun ellerine uzandı. Kendine karşı biriktirdiği tüm inkar rezervleri ilk öpüşmeleriyle birlikte yok olmuştu; ona dokunmaktan asla vazgeçmek istemiyordu.

"Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum! Ölmek istemiyorum Nahri, istemiyorum," diye itiraf etti aceleyle, ellerini ellerinin arasına alarak. "Yaşamak ve Daevabad'a geri dönmek istiyorum. Ama bir marid geri kalanınızı alaşağı etmek için beni kullanırsa lanetleneceğim. En azından seninle" -Ali yutkundu, ağzı kurudu

-"Hayatta kalma şansım var. O çocuğu nasıl ameliyat ettiğinizi gördüm."

"O sen değildin!" Nahri ellerini onunkilerden çekti. "Ben bir cerrah değilim Ali, ben bir Nahid'im. İnsanları sadece onları iyileştirecek sihrim olduğunda keserim!"

Affet beni, lütfen affet beni. "O zaman Cemşit'e soracağım." Nahri ona döndü ve Ali devam etti. "Ona mühürle ilgili her şeyi anlatacağım. Bunu yapacağını biliyorsun. Ama muhtemelen beni hayatta tutacak kadar tecrübeli değil."

Nahri ona ters ters baktı, ihanete uğramış gibi görünüyordu.

"Bunu yapar mıydın?" "Anlamıyorum."

"Durum tersine dönseydi bana bunu yapabilir miydin? Yoksa baban o gece seni doğru mu okudu?" Nahri çenesini kaldırdı. "Gözlerimin içine bak, Alizayd ve bana gerçeği söyle. Artık yalan söylemeyeceğine söz vermiştin. Eğer Daevabad'ı kurtarmak beni öldürmek anlamına gelseydi, bunu yapar mıydın? Kalbime bir bıçak saplayıp en iyisini umabilir miydin?"

Ali ona baktı, utanç içini parçalıyordu.

Ama yalan söylemeyeceğine söz vermişti. "Hayır." "O zaman bunu benden nasıl isteyebilirsin?"

"Çünkü sen benden daha *iyisin*," dedi. "Çünkü eğer isteseydin, iyi bir kraliçe olurdun. Çünkü sen tanıdığım en güçlü insansın ve zekisin." Ali nefes aldı. "Ve çünkü eğer buna bakabilirsen ve Başka bir yol görürsem sana güvenirim. Ama değilse, o zaman Nahri, Banu Nahida olmana ihtiyacım var. Çünkü birkaç saat içinde Daevabad'ın can düşmanı beni ele geçirecek ve Anahid'in yüzüğü o sırada kalbimde olamaz."

Nahri ona baktı, yüzünden bir düzine duygu geçti. Siyah gözleri parıltıyor, nadiren dökülmesine izin verdiği gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

Ali kendini onun ayaklarına atmak istedi. Kendisini kurtarması ve affetmesi için yalvarmak istiyordu. Onu sevdiğini söylemek ve Kahire'ye geri dönüp yeni bir sorumluluktan daha kurtulmasını söylemek istiyordu.

Ve sonra duygular birer birer yüzünü terk etti, bir dizi mumun sönmesi gibi, okunacak, ele geçirilecek hiçbir şey bırakmadan. Babasına dik dik bakan ve annesini kandıran kadının yüzü. Deniz kenarında dua ederken ve kendini yeniden toplarken izlediği Banu Nahida'nın yüzü.

"Aletlerimi almam gerekecek." Sesi soğumuştı. "Ve git Cemşid'le konuş, onun yardımına ihtiyacım olacak." Nahri uzaklaştı, tüm tavrı değişti ve Ali aralarında bir duvarın yıkıldığını hissetti. "Kendini hazırla."

33

Nahri

Nahri önündeki taslağa dokundu. "Tekrar üzerinden geç."

Karşısındaki Cemşid'in yüzü kül rengiydi. Nahri ona odasına gitmesini emrettiğinden, Süleyman'ın mührüyle ilgili tüm gerçeği hızlıca anlattığından ve sonra Yakub'un aletlerini açıp planlanmamış bir göğüs ameliyatına girmek üzere olduğunu söylediğinden beri daha da solgunlaşmıştı.

"Yine mi?" diye tekrarladı belli belirsiz. "Bunu on kez konuştuk."

"Mümkün olsaydı, yirmi kez *pratik yapmamızı* isterdim. Tekrar."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Cemşit, gözle görülür bir şekilde gergindi. "Biz ona dokunurken Ali mührü bırakacak, sonra da ben acısını yönetirken sen de iş."

"Nasıl?"

"Bana gösterdiğin gibi sınırları körelterek," diye cevap verdi. Ali şimdi gitmiş, son hazırlıklarını yapıyordu ama bu kısmı çabucak çalışmışlar, Cemşit'in sihrinin nasıl hissettireceğine alışmasını sağlamışlardı. "Ve onunla konuşarak, onu sakin ve uyanık tutarak, böylece sen kalbini oyarken mühürle bağlantısını sürdürebilmesini sağlayarak."

"Ben dış zarda bir kesik açarken," diye düzeltti Nahri, daha önce Ali'yi incelerken yaptığı çizimi işaret ederek. "Yüzük tam altında. Halkayı çıkardığım anda büyüümüzün başarısız olacağından şüpheleniyorum ve bu gerçekleşirse Ali çok acı çekecek. Bu onu bayıltmak için yeterli olacaktır ama sen yine de kendini onun tepkisine hazırla."

"Ve sonra kesiyi dikmeyi planlıyorsunuz, doğru mu? Bunun onu kurtarmak için yeterli olacağını düşünüyor musunuz?"

Bilmiyorum. Nahri yetenekliydi. Nahri yetenekliydi ve Süleyman'ın yüzüğü olmadan, Ali'nin kanında yüzen marid gücünün iyileşmesine yardımcı olacağından şüpheleniyordu - Daevabad'da bir suikastçı tarafından bıçaklandığında olmuştu. Ama onlar

bilinmeyenler dünyasında o kadar sağlam bir şekilde yer alıyordu ki, bu planın umuttan başka bir şey olduğunu iddia etmek aptalca görünüyordu.

"Olmayabilir de," diye yanıtladı. "İşte bu yüzden başka bir şey daha yapacağız: mührü sen alacaksın."

Cemşid başladı. "Ne?"

"Mührü sen alacaksın," diye tekrarladı Nahri, bu konudaki her şeyden nefret ederek. "Çünkü yapabileceğimden emin değilim. Daevabad'dayken Manizheh bunu yaparsam şafit olduğum için beni öldüreceğini söylemişti. Bu yüzden mührü Ali'ye verdim."

Adam kararsız bir ifadeyle ona baktı. "Peki Muson Denizcisi ne dedi-"

"Doğru, evet. Bende insan kanı var ve şu an bunun zamanı değil. Bunu tartışalım. Manizheh yalan söylüyor olabilir, ama bunu riske atmayacağım. Şimdi olmaz. Eğer yüzüğü almanın sana iyileştirici yetenekler kazandıracağına dair küçük bir ihtimal bile varsa, bunu yapacağız."

"Bu doğru gelmiyor," diye itiraz etti Cemşid. "Nahid olduğumu daha yeni öğrendim. Büyü konusunda hiç deneyimim yok ve sen uzun zamandır kabilemize hizmet ediyorsun.

Banu Nahida olarak."

Bu itiraz onu biraz daha iyi hissettirdi -Nahri, kardeşinin ilk içgüdüsünün annelerine katılarak şafitlerin zayıf olduğunu söylemesini kalbinin kaldırabileceğini sanmıyordu. "Biliyorum. Ve eğer bunu Ali'nin açık göğsünü içermeyen koşullarda, bu olasılığı değerlendirirdim. Ama öyle değil."

Cemşid'in rengi daha da soldu. "Yaradan bize yardım etsin."

"Sen de rahipliği geride bıraktığını sanıyordun." Nahri hazırladığı alana baktı: temiz bir bezle örtülmüş bel yüksekliğinde bir masa; yeni temizlenmiş ve yerleştirilmiş cerrahi aletleri; dikiş malzemeleri, kaynamış su ve keten. Sahip oldukları tüm kandil ve mumlar yanıyor, odayı ışıkla dolduruyordu ve Ali'nin marid yeteneklerini kullanabilmesi için teneke bir su kabı yakınlarda duruyordu.

Odasının kapısı usulca açıldı. Ali içeri adımını attı ve Nahri'nin kalbi yere çakıldı. Hâlâ Ali'nin ellerini saçlarında hissediyordu ve dudakları birbirine değdiğinde Ali'nin nasıl titrediğini görebiliyordu. Nahri onun üzerinde böyle bir etkisi olabileceğini bilmiyordu.

Ali onu öldürmesi için yalvarana kadar, onun üzerindeki etkisini bilmiyordu.

O senin hastan, diye hatırlattı kendine. Şu anda Nahri öncelikle bir doktordu ve her ikisi de sınır için daha iyi olacaktı. "Wajed'le konuştun mu?" diye sordu.

Ali başını salladı, gözlerinin onunkilerle buluşmasını engelledi. "Evet. Ben yapamazsam beni Tiamat'a o götürecektir," dedi, ikisinin de gerçekte ne demek istediğini bildikleri şeyin etrafında dans ederek. "İkinizi de güvende tutacağına yemin etti."

"Ona inanıyor musun?" Cemşid sordu.

"Evet." Ali şimdi başını kaldırmış, gri gözleri bıkkınlıkla yumuşamıştı. "Beni yetiştiren adamın son arzumu yerine getireceğine inanıyorum."

Nahri masanın kenarını kavradı. "Kimse ölmüyor. Başlamaya hazır mısınız?"

Ali, celladına bakan bir adam gibi masaya baktı. "Of Elbette." Parmakları büyük, tırtıklı bir aletin üzerinde geziniyordu. "Bu ne için?"

Nahri kendini hasta hissetti. "Bu bir kemik testeresi. Kaburgalarından birini çıkarmam gerekiyor."

"Oh," dedi zayıf bir sesle. "Bunlara ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm."

"Eğer sihrimi geri alırsam, kemiği tekrar dikerim. Olmazsa, onsuz da yaşayabilirsin."

Ali hafifçe sallandı. "Anlıyorum." Kendini dengelemek istercesine derin bir nefes aldı, bakışları onunkilere kaydı. Söyleyecek daha yüzlerce şeyi varmış gibi görünüyordu ve Nahri de aynı şeyi hissetti. Kelimeler dudaklarında geziniyordu, onun bilmesini istediği şeyler, ifade edemediği duygular.

"Gömleğini çıkar," dedi onun yerine. "Ve uzan."

O da itaat etti. Cemşit Ali'nin göğsüne bir örtü örttü. "Gözlerini benden ayırma," dedi. "Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yok ve sen de onun ne yaptığını *kesinlikle* görmek istemezsin. İstersen kardeşin ve kaçırdığın yüzlerce işaret hakkında konuşabiliriz."

"Yani ben kan kaybından ölürken benimle alay etmeyi mi planlıyorsun?" Nahri göğsünü dezenfektanla ovarken Ali sordu. "Kulağa berbat bir hasta bakıcı tavrı gibi geliyor."

"Seni uyanık ve odaklanmış tutmak için ne gerekiyorsa," dedi Cemşid neşeyle. Ama Nahri'ye baktığında yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Hazır mısın?"

Parmaklarını kalbinin üzerine bastırarak, "Evet," diye yanıtladı. Cemşit de aynısını yaptı. "Senin sıran, Ali."

Göz ucuyla, adamın elini bırakıp suyun hemen üzerinde durduğunu gördü. Arapça bir dua fısıldadı ve ardından küvetten bir su dalgası fırladı. Mühür düştü ve Nahri'nin büyüü ham, vahşi ve sıcak bir şekilde tekrar içine doldu. Yanındaki Cemşid'in nefesi kesildi.

Ali hızlı hızlı nefes alıyor, kalbi hızla çarpıyordu. "Yapabilir misin? . . acı," diye hırıldadı.

"Jamshid-"

"Buldum." Cemşit konsantrasyon içinde gözlerini kapadı ve Nahri, Ali'nin içinden serin bir dalganın geçerek sinirlerini uyuşturduğunu hissetti. Koşullara rağmen bir yanı hayret ediyordu. Başka bir Nahid'le bu şekilde çalışmak inanılmazdı, sanki kendilerinden bir parçayı paylaşıyorlardı.

"Başlıyorum," dedi Divasti dilinde. "Onu uyanık ve sakın tut."

"Yapacağım, küçük kardeşim."

Cemşid'in iyileştirme büyüünü tutmasına izin veren Nahri, aletlerini almak için teması kesti. Korktuğu gibi, güçleri anında yok oldu ama bu kısım için onlara ihtiyacı olmayacaktı. Yine de neşterle durakladı. Ali'yi kesmek inanılmaz derecede yanlış geliyordu.

Yine de Nahri'nin başka seçeneği yoktu. Çünkü söylediği gibi, o Banu Nahida'ydı.

Neşteri derisine batırırken Ali seğirdi, ama Cemşit'in hakkını vermek zorundaydı; prensi ne olduğundan habersiz tutmak için iyi bir iş çıkarıyordu. boynunun altında devam ediyordu.

Cemşid konuşmaya başladı: "Öyleyse sana bir binici olarak nasıl berbat bir formda olduğunu anlatmama izin ver," dedi. "Çünkü bunu izlemek gerçekten üzücü ve Muntadhir bunu sana söylemeye hiç cesaret edemedi. Aslında, bana bir atı nasıl kullanacağımı öğretmen karşılığında sana *söyleyeceğimi* umuyordu. zulfiqar . . ."

Nahri konuşmalarının arka planda kaybolmasına izin verdi. Önünde sadece yapacağı iş vardı. Dikkatlice kesilmesi ve geri kenetlenmesi gereken deri ve kaslar. Gazlı bezle paketlenecek kan. Açtığı şey, daha birkaç saat önce öpüştüğü kader arkadaşı değildi. Sadece parçalar, kesilip çıkarılması gereken yabancı bir nesneye sahip biyolojik bir mekanizmaydı.

Sadece kemik testeresine başladığında diğerlerinin tereddüt ettiğini hissetti. Cemşit'in sesi kısıldı ve Ali onun altında titredi.

"Al Qahtani," dedi Cemşid yatıştırıcı bir sesle, "bana bak, tamam mı? Gözlerini açık tut ki uyanık olduğumu bileyim."

Ali'nin yanıtı duyulamayacak kadar mırıltılıydı. Nahri daha hızlı çalışıyor, burnuna kemik tozunun kireçli kokusu doluyordu. Kaburgayı kesip çıkardı ve bir kenara koydu. Sonra huşu içinde adamın kalbine baktı.

Cemşid küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Böyle mi görünmesi gerekiyordu?" diye fısıldadı Divasti.

"Hayır," diye nefes aldı. "Pek sayılmaz." Çünkü Nahri çalışmalarında kalpler görmüştü. Cin kalpleri insan kalplerinden daha büyüktü ve zengin, göz kamaştırıcı bir mor renkteydi. Ali'ninki de büyüktü ama parlak altın kahverengisi ve gümüş tonlu maviyle girdaplanmıştı. Bunu marid possession mı yapmıştı?

Odaklan, Nahri. Bir elindeki neşterle diğer elini adamın nabız gibi atan kalbine dayadı ve büyüü daha da hızlandı. Daha güçlü. Kaslar zonkluyordu; yüzük patlamaya hazırdı.

Seni istiyor, demişti Ali bir keresinde. Nahri bunu gülünç bulmuştu ama yine de şimdi bu duygudan kurtulmak zordu. Damarlarında sihir yanarken, yüzüğü kalbinden çıkarıp onu iyileştirmek çok kolay bir iş gibi görünüyordu.

Her seferinde bir adım. Kalbi koruyan zarın farklı seviyelerini ayırt etmek için gözlerini kapatan Nahri, yüzüğü zihninin gözünde dalgalı doku duvarlarının arasında gördü.

"Şimdi kalbi açıyorum," diye Cemşid'i uyardı. "Hazır ol."

Çok nazıkçe zarı kesti, neşterinin ucuyla zarı geriye doğru itti. Parlak kehribar rengi sıvı dışarı aktı ve sonra oradaydı, Süleyman'ın yüzüğü, altın kordon ve siyah inci ıslak bir şekilde parlıyordu.

Yaradan, eğer dualarımı dinlediysen, şimdi sana yalvarıyorum. Nahri derin bir nefes aldı. "Ali, bu acıtabilir, ama sadece bir an için olacak, ben söz veriyorum."

Hızlı nefes alıyordu, kalbi tepki olarak atıyordu. "Git."

Nahri neşteriyle halkayı kancaladı ve çekip çıkardı.

Onun büyüü, Cemşit'in büyüü, her şey anında düştü. Su Ali'nin parmaklarından aşağıya sıçradı ve sonra çığlık attı, tüm vücudu kasılırken çığ, iç burkan bir uluma. Elleri açık göğsüne doğru uçtu ve Nahri kendine zarar vermeden önce onları yakaladı, aceleyle neşterini ve mühür yüzüğünü yere düşürdü.

Ali'nin gözleri çoktan açılmış, masaya doğru yığılırken kapakları çırpınarak kapanmıştı. Ama bu hareket göğsünü sarsmış, gözlerinden akan

kan daha kalın fışkırmalara yol açıyor.

Panikle savaştı, kanı gazlı bezle hızla durdurdu ve dikiş malzemelerine uzandı. "Cemşid, şu lanet şeyi parmağına tak." Süleyman'ın mührünün yüzyıllar sonra ilk kez bir Nahid'e geçişi biraz daha törensel bir şeyle kutlanmalıydı sanki

Son Baga Nahid yerde debelenirken kız kardeşi umutsuzca bir kalp zarını sıkıştırıyordu ama bunun için zaman kaybedilmişti. Cemşid masaya çarptı ve yuvarlanan yüzüğün peşinden sürünerek giderken küfretti. Yine de kızın dediğini yaptı ve bir saniye bile duraksamadan yüzüğü kapıp parmağına geçirdi.

Ali'nin kalbi yavaşlıyordu. Nahri kanlı göğsünün üzerine eğilmiş, ilk dikişi dikkatle çekiyordu. Kesiği bir kapatabilse ... "Cemşit, neler oluyor?" diye omzunun üzerinden seslendi.

"Yok bir şey! Sadece parmağında duruyor. Söylediğin gibi kaybolmuyor."

"Ne?" Kendi kalbi düştü. "Sihri hissedebiliyor musun?"

"Hayır, hissetmiyorum-"

Odadaki tüm alevler daha da yükseldi. Cemşid haykırdı ve Nahri risk alarak arkasına baktığında onun dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü.

"Süleyman'ın gözü, bu yanıyor." Ellerini kaldırdı, içlerinde ateş dönüyordu. "Bunu kontrol edemiyorum."

"Denemeni istiyorum." Nahri ikinci bir dikiş ekledi. Allah aşkına Ali'nin kalbi neden hâlâ yavaşlıyordu? Kanama kontrol altındaydı ve sadece Deldiği dış zarı. "Nahid büyü kullanabiliyor musun?" diye sordu Arapça'ya geçerek. "Beni anlayabiliyor musun?"

Cemşid otomatik olarak "Ayva," diye cevap verdi ve sonra nefesi kesildi. "Bu çok tuhaf."

Ali'nin kalbi parmaklarının altından hafifçe itildi. Hala tutuyordu Membran kapalı, Nahri iğnesini üçüncü bir dikişten geçirdi. *Ali, lütfen dayan.* "İyileştirme yeteneklerini kendi üzerinde test et."

"Ama benim hiçbir sorunum yok."

"O zaman sende bir sorun var. Bıçaklarla dolu bir odadayız!"

Cemşit kaba bir şeyler mırıldandı ama sonra jilet gibi keskin tıbbi aletlerinden birini daha aldı. Derisini deldi ve ön kolunda derin bir kesik açtı.

Anında iyileşti.

Kardeşinin gözleri kocaman oldu. "Oh."

"Şimdi buraya gel."

Cemşid sendeleyerek onun yanına gitti. "Az önce bir ateş kuşu yemiş ve onu bir düzine şişe şarapla yıkamış gibi hissediyorum," dedi başını tutarak. "Ben ... her şey çok *gürültülü*. Kaledeki herkesin kalbi, senin kalbin nefes alıyorum . . . Beynim patlayacakmış gibi hissediyorum."

"Sadece nefes al." Nahri dikişini bitirdi ve sonra başını kaldırıp Cemşid'in gözlerini kapattığını, yüzünün acıyla buruştuğunu gördü. "Cemşid? Derin bir nefes al ve geri kalanını dışarıda tutmaya çalış. Çok zor olduğunu biliyorum ama fazla zamanımız yok."

Başını sallamayı başardı. Nahri hızlı bir dua ile ellerinden birini Ali'nin göğsünden çekti ve Cemşit'inkini almak için uzandı. Dediği gibi, yüzük hala oradaydı, kanlıydı ve serçe parmağından parlıyordu. Nahri başparmağını bandın üzerine bastırdı.

Metalden başka bir şey hissetmedi. Sihrinin canlandığına dair bir ipucu bile yoktu.

Ali'nin kalbi diğer elinin üzerinde titredi, henüz en zayıf nabız onu başka bir karara itti. "Cemşit, onu iyileştirmeni istiyorum. Hâlâ sihrimi kullanamıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama dikişlerin . . ."

"İşe yaramıyor. Söz veriyorum, iyileştirme büyüsünde sana yol göstereceğim. Ama hızlı olmamız gerek." Sesi korkuyla çatladı. "Cemşid, onu kaybedemem. Lütfen."

"Bana ne yapacağımı söyle."

"Ellerini kalbinin üzerine koy. *Yavaşça*," diye ekledi, parmaklarına rehberlik ederek. "Ve zihnini açmaya çalış. Bana ne gördüğünü söyle."

Cemşid titriyordu. "Bilmiyorum. Sanki aynı anda on şey görüyormuşum gibi hissediyorum. Önümde onun kalbi var, ama altında da sıvı, hareket ve uğultu var-"

"Kalbine konsantre olun. Nabızı zayıflıyor. Bana kana ne olduğunu söyle."

Cemşit tekrar gözlerini kapadı. "Buradan geliyor," diye fısıldadı Ali'nin kalbinin sağ tarafını işaret ederek. "Sonra dışarı çıkıyor - bir şey açılıp kapanıyor . . ."

"Ciğerleri," diye açıkladı Nahri. "O zaman ne olacak?"

"Buradan geri pompalanıyor." Cemşit'in parmağı Ali'nin kalbinin üzerinde gezindi, dikişle kapattığı zarın hemen üzerinde durdu. "Ve sonra ..." Kaşlarını çatı. "Yavaşlıyor. Bir çeşit tıkanıklık, pıhtı var."

"Onu eritebilir misin?" diye ısrar etti. "Parçalandığını gözünde canlandır ve sonra iyileşmesini emret. Diğer büyüler gibi; odaklanman gerek. Kelimeleri yüksek sesle bile söyleyebilirsin."

Yüksek sesle yutkundu. "Deneyeceğim." Ellerini kaydırdı. "İyileş," diye fısıldadı Divasti dilinde. Çatık kaşlarından kül taneleri döküldü. "*İyileştir* . . . Sanırım işe yarıyor-"

Ali'nin kalbi aniden titreyip şişti ve ardından Nahri'nin dikkatle diktiği zar, ikisini de sıırıslıkla eden siyah bir kan püskürmesiyle parçalandı.

"Hayır!" Cemşit iki eliyle Ali'nin kalbine uzanarak ağladı. "Yarabbi, hayır! Bunu yapmak istememiştim!"

Her nabız atışında Ali'nin göğsünden kan fışkırıyor, boşluğu dolduruyor ve masanın üzerine dökülürken kalbini gizliyordu.

"Nahri, ne yapacağımı bilmiyorum!"

Nahri kanlı masaya baktı, kardeşinin bağırıışları aniden uzaklaştı. Ama baktığı bir hasta, onarılması gereken bir beden ve kafasını ve kalbini bölebileceği bir beden değildi.

Ali'ydi. Daevabad'daki ilk gününde kavga ettiği iğrenç genç prens ve sahilde ağlarken ona sarılan ve başka hiç kimseye olmadığı kadar açık olabileceğini hissettiren adam. Revirdeki yaşlı Geziri, Nahri'nin öldürdüğü ilk hastaydı. Bu

Nisreen'di, kollarında ölüyordu. Muntadhir, Zülfikar zehri onu işe yaramaz hale getirdi.

Manizheh'in sözleri onu yıkadı. *Mührü alamazsın. Ona sahip olmak seni öldürür. Yeterince güçlü değilsin.*

Nahri Cemşid'in elini tuttu, parmağındaki mühür yüzüğü çıkardı ve başparmağının üzerine geçirdi.

Dünya etrafında alevler içinde patladığında daha yeni nefes almıştı. Acı ve güç - sanki ellerini bir yıldırımın içine sokmuş gibi ham ve dizginlenemez - içinden geçti ve Nahri dizlerinin üzerine düştü, çığlık atmaya çalışırken boğuldu. Halka derisini kavurdu, o kadar sıcaktı ki Nahri yanmak üzere olduğundan, bir sonraki anda kül olacağından emindi. Görüşünde siyah noktalar belirdi ve sonra her şey içine doldu. Sarayın karşısındaki aç bir muhafızın mide gurultuları karnında kıpırdandı. Tapınaklar, köyde başı ağrıyan bir kadınla aynı anda gümbürdüyor.

Nahri nefes alamıyordu. Zemini kavradı, tahtalar onun dokunuşuyla eğriliyor ve tütüyordu. Kalbi patlamak üzereymiş gibi hissediyordu.

Hayır. Nahri, Manizheh'in haklı çıkmasına izin vermeyi reddetti. Daevabad'da bir Şafit'i daha aşağı gören her sözde safkanın haklı çıkmasına izin vermeyi de. Atalarının en kötülerinin - onu çocukken öldürebilecek olanların - önyargılarının doğrulanmasına izin vermeyi. Bu sihir Daevlabad'da tehlikeliydi. Shafit'in elleri. Onlar pervasız ve zayıf, yok edilmesi ya da kontrol edilmesi gereken insanlardı.

Nahri zayıf değildi.

Islak masanın kenarına tutunup havayı içine çekti ve sonra kendini ayağa kaldırdı. Ellerini tekrar Ali'nin göğsüne daldırdı. Cemşit'ten daha tecrübeli olan Nahri, Ali'nin kalbini hemen buldu; yırtılmış kapakçık, yanmış bir odun parçasının son kuru gibi göze çarpıyordu.

İyileş, diye emretti.

Karanlık onu yuttu, sanki görünmeyen buz dalları tarafından ele geçiriliyormuş gibi derisinin üzerinde nemli bir ürperti gezindi. Nahri kendini bırakma içgüdüsüyle savaştı, tuzun tadı ağzını doldurdu.

Tuz değil. Kan. Öksürdü, dudaklarından çıkan sprej zift kadar siyahtı.

"Nahri!"

Cemşid'in ona seslendiğinin belli belirsiz farkındaydı ama çok uzaklardan geliyor gibiydi. *İyileş,* diye tekrar ısrar etti, yıpranmış dokuyu çekiştiriyor ve kan fışkırtıyordu. *İYİLEŞ.*

Oda yok oldu, ona ait olmayan bir anı onu alıp götürdü. Nahri gece mavisini bir gölde yüzüyordu, gözleri yüzeyin hemen üzerinde, sudan fışkıran kayaları ve kumları izlerken, soluk çarşaf ve çamurlu elbiseli genç bir kadının altında dönüyordu. Kadın şekillendirilmiş bir patikada ilerledikçe gittikçe büyüyen bir ada. Diz çökerek parmaklarını tozların arasında gezdirdi, bir elinde altın ve inci bir yüzük parlıyordu.

Kadın başını kaldırdı, siyah gözleri Nahri'ye dikilmişti.

Anahid gülümsedi.

"Nahri, bırak!"

Görüntü paramparça oldu ve yerini aynı derecede inanılmaz bir görüntüye bıraktı: Ali'nin kalbi gözlerinin önünde iyileşiyor, zar tekrar örülüyor ve iz bırakmadan pürüzsüzleşiyordu. Kaburgası yeniden büyüyor, Nahri elini çekerken neredeyse eline saplanıyordu. Doku, kas ve deri kaburgayı örtmek için yarıştı ve sonra Ali gözlerini açarak kendini tuttu.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa ayağa kalktı. "Ne oldu?" Parmakları yanındaki kaburga parçasına dokunduğunda boğuk bir ses çıkardı. "Ah!"

Nahri cevap vermedi. Kardeşiyle birlikte yere düşmüştü, ikisi de ağlıyordu.

Cemşit, Nahri'nin parmağındaki yüzüğü düşttü. "Daha büyük olacağını düşünmüştüm. Ve biraz daha büyük."

"Bir zamanlar bir peygamber tarafından takılan ve kelimenin tam anlamıyla dünyamızı şekillendiren binlerce yıllık yüzükten etkilenmediyseniz Münteher ile çok fazla zaman geçirmişsiniz demektir."

"İnan bana çok şaşırdım. şaşkın ama hayran." Sesine bir endişe notası girdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Nahri yumruğunu açıp kapadı. Yüzük teninde hâlâ sıcaktı ama artık yakıcı değildi. "Odanın dönmesi durdu. Ve artık şehirdeki bir kadının baş ağrısını çekmiyorum ya da kusma düştüsü hissetmiyorum iki kat aşağıda bir nöbetçinin yanında, yani bu bir merhamet." Parmaklarını şıklattı, aralarında büyülü bir alev patladı. "Bu benim büyüüm ama normalden daha güçlü hissettirmiyor. Yüzüğü ilk taktığımda olduğu gibi değil."

"Mühürle ilgili bir şey hissedebiliyor musun? Yüzündeki işareti göremiyorum." "Belki de yüzük hâlâ parmağımda olduğu içindir." Nahri ona dokundu

dizine karşı. "Anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum." "Bu ikimiz için de geçerli." Cemşid içini çekti. "Gerçi sen açıkça Nahid'in bunu giymesi doğru olur." Sesi utanmış gibi geliyordu. "Nahri, daha önce olanlar için çok özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Senden nasıl yapılacağını bilemeyeceğin bir şey yapman istendi. Ben de seni zorladım. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim."

Cemşid ikna olmuş görünmüyordu. "Kendimi başarısız hissediyorum. Onu öldürebilirdim. Sen orada olmasaydın onu öldürebilirdim."

Nahri bu duyguyu biliyordu. Ayrıca tüm hatalarından ve kazalarından sonra onu tekrar ayağa kaldıran, ona iyileşme konusunda bildiği her şeyi öğreten kadını da hatırlıyordu. "Bu senin hatan değildi. Ama öyle olsa bile sorun değil, hata yapacaksın. Dürüst olmak gerekirse, bu işi bırakın yüzyılları, on yıllar boyunca yaparsanız, neredeyse kesinlikle birini öldüreceksiniz." Midesi bulandı. "Yaptığımı biliyorum. Ama yardım edeceğin *çok* daha fazla insana yardım etmek istiyorsan bu korkuyla baş etmen gerekecek." Onun eline dokundu. "Kendine zaman tanı, ağabey. Bu sabır ve pratik gerektirir."

"Ama zamanımız yok."

"Bunun için yapıyoruz. Her şeyden sağ kurtulup şehrimizi geri almamız gibi küçük bir ihtimalde, Daevaları yola getirip hastaneme geri döneceğim. Ve eğer istediğin buysa - *istediğin*, yapman gerektiğini düşündüğün şey değil - sana nasıl şifacı olunacağını öğreteceğim. Söz veriyorum."

"Bu hoşuma giderdi." Cemşid onun omzunun üzerinden baktı. "Konuşacak daha çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama size bir dakika vereceğim."

Nahri bakışlarını takip edince Ali'nin kapıda durduğunu gördü. Üstünü başını temizlemiş, kana bulanmış bel giysisini bir yolcu cübbesiyle değiştirmişti. Başına ve boynuna Ayaanle tarzında soluk mavi bir sarık sarmış, bir omzuna bir çanta asmış, zülfikarını ve yeni bir demir bıçağı kemerine kılıf yapmıştı.

"Sular birazdan yükselecek," dedi. "Sanırım gitmeliyim."

Tüm bunları sadece Ali'nin kendisini denizin dibindeki şeytani bir deve teslim etmek zorunda kalması için yaptıklarını açıkça hatırlatması Nahri'yi yeniden umutsuzluğa sürükledi. Ayağa kalktı ve sesine biraz profesyonel mesafe katmaya çalıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kalbinin üzerindeki noktayı ovuştururken Ali'nin yüz ifadesine biraz rahatlama girdi. "Sanki dünyanın en kötü dikenini çıkarılmış gibi."

Cemşit Nahri'nin elini sıktı. "Sonra gelip seni bulacağım."

Ancak Ali, Cemşit geçmeye çalışırken bileğini yakaladı. "Teşekkür ederim, Baga Nahid."

Cemşid dudağını ısırды, alaycı bir yanıt vermeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu ama sonra sadece başını salladı. "Bir şey değil. Ve iyi şanslar, Alizayd." Kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Ali henüz yarısını temizledikleri masaya baktı. "Beklenenden *çok* daha fazla kan var gibi görünüyor."

Nahri durakladı, onun gözlerinin önünde ölüşünü izlerken hissettiği dehşete geri dönmek istemiyordu. "İşler biraz karıştı."

Yaklaştı ama kolunun erişebileceği mesafeden uzak durdu. "Seni istediğini biliyordum," dedi başparmağındaki yüzüğü göstererek. Dudakları eğlenerek kıvrıldı ama Nahri onun yüz ifadesinde, ikisinin de söylemek için döndüğünü bildiği vedadan dolayı gizlenmiş bir keder gördü. "Beni kaç kez kurtardın
Şimdi mi?"

"Borcumdan asla kurtulamayacağını söylemiştim."

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" Ali açık bir kederle ona baktı. "Sana olan borcumu hiçbir zaman ödemek istemedim."

Zemin onun altında hareket ediyor gibiydi. "Ali-"

"Bekle. Lütfen. Lütfen bunu söylememe izin verin." Nahri nefesini verip sessizliğin uzamasına izin verdiğinde, Ali devam etti. "Seni öptüğüm için pişman değilim. Yanlış olduğunu biliyorum. Bir daha yapmayacağım. Yine de kendimi pişman edemiyorum. Ama başlama şeklimiz, durma şeklim... bunun düşüncesizce olduğunu düşünmeni istemedim. Bunu istemediğimi." Bakışlarını indirdi. "Bunu çok uzun zamandır istemediğimi."

Nahri ağlayacaktı. Çığlık atacaktı. Bu hâlâ gerçek gibi görünmüyordu; kaderi son derece adaletsiz ve neredeyse gerçekten düşünülemeyecek kadar korkunçtu. Yine de Nahri onu parçalamakla tehdit eden ıstırapı kontrol etti. Endişelenecek başka bir şeye ihtiyacı yoktu. "Ben de pişman değilim Ali."

Başını kaldırıp baktı, o da gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Sevindim," diye fısıldadı. "Ve üzgünüm. İşleri senin için doğru şekilde yapamadığım için üzgünüm. Yapamadığımız için üzgünüm ..." Sözlerini yarıda kesti, kelimeleri bulmakta zorlandı.

Nahri onlara teklif etmeliydi. Ama yapamadı. Çünkü Nahri bu sözleri söylerse, onun asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Umutlar ve hayaller kurmaya cesaret ettiğinde neler olduğunu biliyordu.

Kırıldılar.

Bunun yerine iki adım öne çıktı ve kollarını onun boynuna doladı. Onu öpmedi -Ali'nin çizdiği çizgiye saygı gösterecekti- ama yanağındaki serin ıslaklığı kaçırmadan ona sıkıca sarıldı. Hangisinin ağladığını söyleyemezdi.

"Geri dön," diye yalvardı. "Tiamat'la bir anlaşma yap. Ya deniz yılanlarını pohpohla ya da kendini Sobek'in merhametine bırak. Aptal, umursamaz ya da gururlu olma. Ona istediğini ver Ali ve bana geri dön."

Titriyordu. "Deneyeceğim."

Nahri ona sert bir bakış atarak ayrıldı. "Hayır, söz ver bana. Geri döneceğine söz ver."

Ali gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Onun böyle imkânsız bir sözü yerine getirmesinin mümkün olmadığını söylemesini bekliyordu. Tiamat'ın arzuladığını bildikleri tek şeyi Nahri'ye zaten vermişti.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Kapı çalındı. "Zeydi," diye seslendi Vecit. Yaşlı savaşçının sesi kalp hastasıymış gibi geliyordu. "Vakit geldi."

Ali geri adım attı ama parmakları bir süre daha Nahri'nin parmaklarına dolandı. "Daevabad hakkında . . ."

Toplayabildiği en kendinden emin gülümsemeyle "Bulduk," dedi.
-Hâlâ daha iyi bir yalancıydı. Onun elini sıktı. "Cemşit, annen ve ben.
Bizim için endişelenme."

"Hiç bu kadar yetenekli bir grup olmamıştı." Ali başparmağını kızın
parmağındaki yüzüğün üzerinde gezdirdikten sonra ellerini serbest bıraktı.
"Ateşler senin için ısıll ısıll yansın, dostum."

Gözleri yaşardı. "Allah'a emanet ol Ali," diye karşılık verdi
Arapça. "Selam senin üzerine olsun."

34

Ali

Yağmur nihayet dinmiş olsa da kumsal o kadar puslu ve nemliydi ki Ali, Vecit'in hazırladığı ve kumların üzerine sürdüğü gemiyi fark edene kadar sıırıslıklam olmuştu. Gelgit, vahşi ve açgözlü bir şekilde dikilmiş gövdenin etrafını sarmıştı. Orada

ne yıldızlar ne de ay vardı, sadece gizledikleri göksel ışııkla belli belirsiz parlayan muson bulutları vardı. Tipik olarak çok yumuşak olan okyanus, fırtınayla çalkalanan dalgalar sahile vurdukça püskürüyordu.

Geri döneceğine söz ver. Nahri'nin yalvarışı aklından geçti. gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Ali hâlâ onun dudaklarını hissedebiliyor, dokunuşu onu çılgına çeviriyordu. Çıldırınamak için mücadele ediyordu. Son duasında toplayabildiği en içten özrü dilemiş, aynı zamanda kendine ve Yaratıcısına karşı dürüst olmuştu; her halükârda kalbini bilene yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu.

Ama Ali, Nahri'ye yalan söylemiş olabileceğinden korkuyordu. Çünkü bundan dönüş yolu göremiyordu.

Yüzük gittiğinde, içinden akıp giden marid büyüsünü zar zor kontrol edebiliyordu. Zihninde fısıltılar dolaşıyor, nemli rüzgâr onu nem şeritleri üzerinde ileriye doğru sürüklüyordu. Islak kum sandaletlerini emiyordu ama Ali ona bakmamaya çalıştı. Diğerlerinin de uyardığı gibi, gelgit beraberinde çürüyen yosunlar, çürüyen balıklar ve korkunç, imkânsız bir şekilde cin kanına benzeyen bir koku getirmişti.

Gel, okyanus çağırıyor, alay ediyor gibiydi. Ali kahkahalar duyduğuna yemin etti ve tanıdık bir şeyi tutma arzusuyla zülfikarını sıkıca kavradı. O ve Wajed teknenin etrafına geldiler.

Annesi bekliyordu. Ali donup kaldı ama ne Vecit ne de Hattet birbirlerini gördüklerine şaşırmış gibiydiler.

Hatset kollarını kavuşturdu. "Gerçekten bana söylemeyeceğini mi düşündün?" "Evet," diye yanıtladı Ali, Wajed'e bir bakış fırlatarak.

"Geziri'ye ne oldu?
dayanışma?"

"O senden daha korkutucu."

"Ve seni durdurmak için burada değilim baba," diye güvence verdi annesi ona. "Kanımdaki her şey bunu yapmam için haykırıyor ama yapamayacağımı biliyorum. Yine de yardım etmezsem kendimle yaşayamam."

"Ambarı doldurduk," diye açıkladı Wajed. "Hepimiz. Cemşid ve o kaçık bilgin Tiamat'ı memnun edebilecek adaklar bulmaya çalıştılar. Altın, tütsü, ipek ve fildişi."

Suçluluk ve minnettarlık Ali'nin üzerine çöktü. "Hazinenin yarısını benim için boşaltmak zorunda değildin," diye itiraz etti. "Savaş için buna ihtiyacın olabilir."

Hatset ona sarıldı. "Senin için veremeyeceğim hiçbir şey yok. Daha önce söylediğim sözler için çok üzgünüm ama pişmanlıklarımı ya da kederimi sana yüklemeyeceğim aşkım. Sadece sana oğlum dediğim için ne kadar onurlu ve gururlu olduğumu bil."

"Böyle bir anneye sahip olduğum için kutsanmış olan benim." Ali geri adım attı ve hızla gözlerini sildi. "Qaid, ailemi koruyacak mısın?"

Vecit, Geziri selamıyla kalbine ve alnına dokundu. "Son nefesime kadar, kralım." Ali'ye küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sana en azından bir kez böyle seslenmeliydim."

"O zaman izin ver de krallara yakışanı yapayım ve duygularım beni ele geçirmeden gideyim." Ali, denizin bacaklarını yaladığı dalgalara doğru adım attı ve teknenin gövdesine tırmandı. "Allah nasip ederse geri döneceğim." Nefesinin altında ekledi, "-Söz veriyorum."

Ve sonra Ali gözlerini ufka dikti. Bu kez suya seslendiğinde ürkmesine gerek kalmadı. Okyanus etrafında yükseldi, tekne çılginca sallandı ve onu denize çekti. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Ali annesine tekrar bakma fırsatı bile bulamadı, aralarına bir sis perdesi girdi. Birkaç dakika içinde onu çevreleyen sudan başka bir şey kalmamıştı; yeni bir sağanakla tehdit eden bulutlar ve Tiamat'ın çivit mavisi kadar koyu denizi.

Issa ona *doğuya yelken açmasını* söylemişti. *Gidebildiğin kadar uzağa. Dinlendiği söylenen yer okyanusun en derin kalbidir.*

Ancak "doğuya yelken aç", muson gecesinin karanlığında, gelgit ve

dalgalar teknesini her yöne iterken söylenenden daha kolay bir tavsiyeydi.

Burası, efendisi Ali'nin artık indiğini bildiği durgun Nil nehri değildi ve akıntılara uzanıp tekneyi taşıması için suyu ikna etmeye çalıştığında okyanus onunla savaştı. Dümeni dengelemeye çalıştı, neredeyse rüzgârı kesiliyordu ki

Dalga tekneyi sertçe savurdu. Yağmur yeniden başladı, gemi inleyip gıcırdarken, tahtalar itiraz ederken rüzgâr kulaklarının dibinde uğulduyordu.

O kadar gürültülüydü ki Ali, kolları ayarlamaya çalıştığı yelkenle doluyken tahtada bir gıcırtı duyduğunda bunu pek düşünmedi.

Ta ki arkasından bir ses yükselene kadar. "Bunu yanlış yapıyorsun." Ali durdu ve sonra yavaşça arkasını döndü.

Fiza'nın ambarın girişinde durduğunu ve tabancasını kafasına doğrulttuğunu görmek.

Ali yelkeni bırakmak için hamle yaptığında Fiza, "Hayır, sakın düşürme," diye uyardı. "Ellerini silahlarının üzerinde görmektense onun üzerinde görmeyi tercih ederim. Ve sakın büyü *bir şey* denemeye kalkma. Eğer sen, okyanus, sis ya da başıboş bir yağmur damlası tuhaf bir hareket yaparsa beynine bir kurşun yersin ve seni kurtaracak bir Nahid de yok."

"Fiza, gerçekten burada olmamalısın."

"Peki neden?" Bir kahkaha attı ama zoraki bir kahkaha gibiydi. "Bir gemim, on ömür boyunca harcayabileceğimden daha fazla hazinem ve bir silahın ucunda düşmanım var. Bir korsana göre iyi iş çıkardığımı söyleyebilirim."

Benim düşmanım. Başının etrafına sarılmış kanlı bandaj dikkatini çekti. "Seni incittiğim için özür dilerim," dedi Ali usulca. "İsteyerek yapmadım-"

"Evet, Nahri söyledi. Şeytani bir marid kafana girmiş ve sana bunu yaptırmış. Daha da kötüsü seni yemek istiyor, yoksa tüm sahili yiyip bitirecek.

Bu ne o zaman? Kaçıyor musun? Sahilin kanamadığı ve Afşinlerin kellenin peşinde olmadığı bir yerde güzel bir yeni hayat kurmak için yeterince zenginlik taşıdığın kesin."

"Kaçmayacağımı biliyorsun."

Fiza'nın eli tabancanın üzerinde titredi. "Dün buna inanırdım. Sana, yeni bir Daevabad ve halkım için eşitlik hakkında söylediğin tüm o şeylere inanmaya başlamıştım. Sana inanmaya hazırlanıyordum.

Seni *takip* edeceğim, seni piç kurusu," dedi, sesi kırılarak. "Bana bunun mümkün olabileceğini düşündürdün. Eve dönersem, bir tür kahraman olursam, belki de yaptığım diğer tüm şeylerin bir önemi kalmazdı."

Kadın ayrıntı vermedi, o da sormadı. Sürekli alay etmesine ve kaçamak cevaplar vermesine rağmen, Ali uzun zamandır Fiza'nın çok daha kötülerini atlatmış olduğu izlenimini edinmişti.

Onun öldüğünü görmeyi o kadar çok istemiyordu ki. "Fiza, beni takip edemezsin. Gittiğim yerde olmaz. Nahri yalan söylemedi ve maridlerin gitmeme izin vermeye niyetleri olduğunu sanmıyorum."

"Yani bunların hepsi bir hiç için miydi? Nahri'nin ve senin büyük planların? Sen git okyanusa yem ol, Daevabad'ı yöneten katiller de birlikte büyüdüğüm herkes mi?"

Nahri ve annesinin yanında Ali asil bir yüz takınabilirdi. Ama başarısız olduğu başka bir şafite yalan söylemeyecekti. Bir yanı Nahri'nin onu vurup bu işi bitirmesini umuyordu. "Öyle görünüyor. Sakıncası yoksa beni biraz daha doğuya götürün ve sonra bedenimi yan tarafa atın. Gemiye ve Hazine. Birileri tüm bunlardan kaçmayı hak ediyor."

Ali ellerini yelkenden indirdi.

Fiza onu vurmadı. Yüzünü tam bir öfke kapladı - kesinlikle onu vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra silahı indirdi, kemerine geri soktu. "Şunu geri al."

"Ne?"

"Şunu geri al, seni çileden çıkaran pislik. Doğuya gitmiyordun, kuzeye gidiyordun. Doğru düzgün bir şey yapamayacak kadar boktan bir denizci olduğun için artık yetki bende. Seni marid cadına götüreceğim ve sonra, Daha da önemlisi, seni geri getireceğim."

Ali'nin dili tutulmuştu, yanlış duyduğundan emindi. "Anlamıyorum."

Fiza, Ali'yi yolundan iterek, "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldandı.

neredeyse onu denize düşürüyordu. "Sana yardım ediyorum, prens. Yapılacak en doğru şey bu."

"Bana yardım edecek kimse yok," diye karşı çıktı Ali. "Bundan kurtulamayacağım. Tek yapacağın kendini öldürtmek ve ben de-"

"Senden izin istemedim. Ve bunu senin için yapmıyorum," diye tersledi. "Bunu yapıyorum çünkü Daevabad'a geri dönmeni ve halkıma verdiğin sözleri yerine getirmeni istiyorum. Tüm bunların bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim."

"Fiza. . ." Ali öfkeli bir ses çıkardı. "Eğer kalırsan Tiamat'ın beni, seni ve tekneyi yutması da o kadar olası. *Lütfen*," diye ekledi Fiza dümeni ayarlamak için onu görmezden geldiğinde. "Yeterince Shafit öldürdüm zaten."

"Daevabad'a dönüp bizi özgür görmek için bir neden daha." Fiza -bir şeyler yaptı- ve gemi hemen daha az kayalık göründü. "Annem hâlâ orada olabilir," dedi, kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Sanırım onu tekrar görmek istiyorum."

"Göreceğimiz tek şey deniz dibi olacak."

Fiza, Ali'yi cayır cayır yakabilecek bir bakış fırlattı. "Hani hep Şafilere ne kadar saygı duyduğundan ve eşit olmalarını istediğinden bahsedip duruyorsun ya? Kapa çeneni ve bunu kanıtla. Kararıma saygı duy, tartışmayı bırak ve bir işe yara."

Bu onu susturdu. Ali zorlukla yutkundu, sonra "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Ona gösterdi ve sonraki birkaç saat boyunca Ali onun komutlarına göre hareket etti, palamar bağladı, yelken açtı ve hiçbir anlam ifade etmeyen ama geminin fırtınada sihirli bir değnek değmişçesine yol almasını sağlayan bir sürü başka şey yaptı. Yorucu bir işti, ama neye doğru ilerlediklerini zihninden uzak tutuyordu ve Ali, kaçınılmaz olanı geciktirmek için halatların ellerini yakmasına ve spreynin cildini günlerce ıslatmasına seve seve izin verirdi.

Ancak beklediğinden kısa bir süre sonra rüzgâr tamamen kesildi. Yağmur hâlâ yüzlerine vuruyordu ama bunun dışında hiçbir hareket yoktu. Yoğun sisin içinde bir şey görmek imkânsızdı, sanki engin bir denizin üzerinde değil de kara bir bulutun içinde yüzüyorlardı.

"Şimdiye kadar epey uzaklaşmış olmalıyız, değil mi?" Ali kalbi küt küt atarak sordu. "Belki de beni unutmuştur."

Fiza tedirgin görünüyordu. "Bir sonraki gelgitte kendini Tiamat'a teslim et' dışında bir şey söylemediler mi?"

"Soru sormak için pek uygun bir ruh halinde değildim." "Ta Ntry'ye yönelik tehdit yüzünden mi?"

"Çünkü cin dünyasını yok etme umuduyla ailemi yaratan bir Nil maridinin soyundan geldiğimi öğrendim."

Fiza dönüp ona baktı. "Affedersiniz?"

"Bu uzun bir hikâye."

Gemi aniden alçaldı.

İkisi de tekneye tutunmak için hamle yaptı. Ali nefesini tuttu, bekliyordu ki

hareketin durması için, sadece bir dalgadan aşağı indiklerini varsayarak. Tekneleri saatlerdir dalgaların doğal hareketiyle yükselip alçalıyordu.

Ama durmadılar.

"Alizayd." Az önce Fiza ambarda camla çevrili bir kandil bulup yakmıştı; şimdi titreyen alev yüzünün renginin solduğunu gösteriyordu. "Seni unuttuklarını sanmıyorum."

Rüzgâr geri döndü, sis bulutları hızla uzaklaşırken uğuldayarak geçti. Yavaş ve kalıcı bir şimşek, gökyüzünde parçalanarak okyanusun üzerine pürüzlü bir ışık saçtı.

"Tanrım," diye fısıldadı Fiza. "Ah, Tanrım."

Gerçekten de bir dalgayla aynı anda düşüyorlardı. Koca bir dalga *ordusuyla*. Dört bir yanlarını saran su duvarı, Ali'nin hayatında gördüğü her şeyden daha yüksekti, sanki bir dağın dibine atılmışlardı. Ölüm kadar sessiz çakan şimşekler, Ali ve Fiza'nın başlarının çok üzerinde bir noktaya ulaşan ve tepeleri beyaza dönen dalgaları aydınlattı. Dalgaların kenarları birbirine değerek tekneyi kısa bir süreliğine Nil'in gizli geçitleri kadar güzel bir su kozasının içine aldı.

Daha fazla şimşek çaktı, yabancı bir gökyüzü gibi su perdesinin ötesinde mavi ve yeşil parlıyordu.

Ve sonra o okyanus gökyüzü yere çakıldı.

Dara

Daevabad'ın bir şehir fikriyle eşanlamli olduğu her şeye rağmen - hareketli sokaklar, yüksek binalar ve kalabalık pazarlar - adanın teraslı tarlalarını ve çobanların otlaklarını çevreleyen ormanlarda ve kayalık tepelerde hala bulunacak vahşi bir yer vardı. Tüm bu yüzyıllardan sonra bile, surların ötesindeki topraklar Daeva olarak kalmıştı. Onların Geziri Fatihler, Dara'nın kabilesinin nesiller boyunca mükemmelleştirdiğı bilgiyi asla kopyalayamamıştı ve Daevabad'ın en yakın besin kaynağını riske atmaya değmezdi, Daeva toprak sahiplerine rüşvet vermek ya da onları korkutarak boyun eğdirmek varken.

Dara şimdi çalılık ormanda kayarak ilerliyordu, insanların dünyasında korkutucu bir hayalet olarak görülebileceğı kadar sessiz ve görünmezdi. Ancak insanların dünyasında değildi; doğduğı ve her zamankinden daha fazla tehlikede olmasından korktuğı adadaydı. Geçti Doludan harap olmuş tarlalar ve çekirgelerin istila ettiğı bir meyve bahçesi. Birkaç Çiftlik evleri yanmıştı; bozuk bir değirmen tahılı yerde çürümeye terk etmişti.

Her zamanki zarafeti kaybolmuş bir halde araziye takıldı. Eğer Dara Süleyman'ın laneti ortadan kalktığında sınırsız ve güçlüydü - formundan sıyrılıp rüzgârda uçmakta özgür olan orijinal bir daeva - Nahid cesetlerinin için için yanan yığınının arasında "iyileşmek" onu tekrar sıkı, dikenli bir kafesin içine itmişti. Her şey acıyordu. Hareket etmek acıtıyor, nefes almak acıyordu. Güçleri kırılgan, titrek şeylerdi, sanki ne bedeni ne de büyüğü ona aitti, sanki göremediğı bir kuklayı kontrol etmek için ipleri çekiyordu.

Tüm bunlarla ilgili bende bir sorun var. Çünkü Dara, Manizheh'in öldürülmüş Daevalar tarafından kuşatılmış, sahip olmaması gereken büyüü kullandığı görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Manizheh'e bakmaya bile dayanamıyordu.

Bileğine yerleştirdiği kalıntı, metal ve kandan oluşan o hastalıklı mekanizma. Dara onu ketene sarmıştı ama benekli siyah altın çizgiler hâlâ vücudunun sol yarısında iz bırakıyor, kalbinin her düzensiz atışında pürüzlü ışık çizgileri titreşiyordu.

Kaçmalıydın Afşin, diye alay etmişti Vizareş. Ama Dara kaçmamıştı. Yapamadı.

Ancak şimdi, kendisini daha da kötü hissettiren bir hedefe doğru ilerliyordu.

Hizmet etmeniz gerekiyor. İtaat etmek. İyi bir Afşin öğüt verebilir, tartışabilir ama *itaat* ederdi. Bu onların kuralıydı.

Ama siz sadece Nahidlere hizmet etmiyorsunuz. Daevalara da hizmet ediyorsunuz ve onların da size ihtiyacı var. Dara yürümeye devam etti.

Buluşmak için ayarladıkları harap yapı, bir taş yığınının biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Dara'nın zamanında burası ünlü bir Hac noktası: Anahid'in ölümünden sadece birkaç yüzyıl sonra ünlü bir Nahid münzevisinin kıtlıktan kurtulmak için dua ettiği bir mağara. Mağara, gebe kalmayı uman çiftler arasında popülerdi - onun halkının kolay kolay yapmadığı bir şeydi bu - ve mağaranın tabanına bir bebeğin şapkasının içine gümüş bir para bırakmaktan, çevredeki tepelerde yetişen küçük mor çiçekleri kaynatarak çay haline getirmeye kadar burayla ilgili her türlü ritüel vardı. Mağaranın görünüşüne bakılırsa, önemi ya unutulmuş ya da Dara'nın bildiği dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Kahtani istilasından kurtulamamıştı.

Gölgelerin arasından bir figür çıktı. "Dur."

Dara bu sert sesin Am Gezira'dan gelen kaba kadın savaşçıya ait olduğunu anladı ve hemen kaşlarını çatı. "Rahibim nerede?" diye sordu. "Razu nerede?"

"Buradayız." Razu elinde küçük bir meşaleyle mağaradan çıktı, Kartir de arkasındaydı.

Dara üçüne baktı ve diğer yöne kaçmak için duyduğu vahşi dürtüyle savaştı. Hain, *diye* azarladı zihni onu. Dara gecenin köründe saraydan gizlice kaçıp rahibi tapınaktaki yatak odasında şaşırttığından beri onu azarlıyordu.

"Korkunç bir şey yaptı," diye patlamıştı.

ürkmüş yaşlı adam bir kelime bile edemedi. Dara "kan büyüü" ifadesini söyleyememiş ya da korktuğu gerçek dehşeti kelimelere dökememişti,

Ama Aeshma kına yakarken Manizheh'in öldürülen Daevaların isimlerini istemesi hakkındaki saçmalıkları -bileğini kelepçeleven iğrenç mekanizmanın görüntüsünden bahsetmiyorum bile- Kartir'in solgunlaşmasına yetmişti.

Rahip uzun bir sessizlik anından sonra, "Onlarla konuşmamız gerek Darayavahuş," dedi. "Bu iş artık bizi aşıyor."

O sırada bu doğru bir karar gibi gelmişti, arenadaki sahneler Dara'nın zihninde canlanmıştı ama şimdi bu aceleyle yapılmış bir hata gibi görünüyordu.

Manizheh güvenebileceğine inandığı Daevalar tarafından ihanete uğramıştı ve şimdi de Afşin düşmanıya gizli bir görüşme mi yapıyordu?

Kartir onun yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı. "Her şey yolunda, Darayavahuş," dedi, sesi yumuşaktı. "Her şey planlandığı gibi."

Planlanmış. Bu sadece Dara'nın daha kötü hissetmesine neden oldu. Manizheh ne yapmış olursa olsun, içine işlenmiş olan her eğitim ve tapınma buna direniyordu. Şüphe hâlâ onu da sarıyordu ve Dara kendi meşalesini yakarak cinin üzerine daha parlak bir ışık tuttu. Çeşitli erkeklerden çalınmış gibi görünen paçavralar giymiş Geziri savaşı - Dara'nın hastanedeki saldırısından hatırladığı adıyla Akisa - sırtıyordu, yaylı tüfeği kalbine nişan almış, belinde bir bıçak ve kılıç vardı. Dara ona ters ters baktı, kadının belirgin bir şekilde zayıflamış olduğunu fark etmemişti.

"Afşin," diye sordu Razu, sesinde bir uyarı notu vardı. "Kartir barış için geldiğini söyledi. Yaptığın yüz ifadesi Barış."

"Beni hedef alan arbalet de öyle. Prensesinizle konuşmaya geldim, nerede o?"

Aqisa kemerinden sarkan bir çift demir kelepçeye dokundu. "Onu görmeden önce bunları takacaksın."

"Onları senin boğazına tıkacağım."

Kartir hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Dara-"

Dara dişlerinin arasından tıslayarak, "Birkaç ömür yetecek kadar demir yedim," dedi. "Esaretten bahsetmiyorum bile. Onları takmayacağım. Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin."

"Bilmiyorum." Aqisa başını eğdi. "Söylesene, seninle bir hortlak arasında tam olarak ne fark var? İkiniz de ölümden diriliyorsunuz, rahatsız edici "Bu kadar yeter, Aqisa."

Emir çok güzel söylenmişti, yeni kadının sesi sakın ve kendinden emindi. Ve gerçekten de Zeyneb el Kahtani mağaradan çıktığında,

Sanki saklandığı yerden çıkmak yerine bir taht odasına girmiş gibi yaptı.

Dara doğruldu. Hastanede Zeynep'i bir an görmüştü ama şimdi onu incelemek için acele etmiyordu. Bunu yapmak belki de içini utançla doldurmalıydı; gerçek Daeva erkekleri ilgisiz kadınlara bakmazdı. Ama Zeyneb el Kahtani onların en yakın düşmanıydı. Daevabad'da özgürce dururken, silahlı Geziriler ve Şafitlerden oluşan kendi birleşik bloğunu yönetirken, Manizheh'e bir alternatif sunuyor, şehrin gerçekten düşmediğini hatırlatıyordu. Henüz değil.

Bu yüzden ona baktı. Zeynep ona okuyacak pek bir şey vermemişti; tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve başörtüsünün bir ucunu yüzüne sararak parlak gri-altın bakışları dışında her şeyi gizlemişti. Dara yüksek kaşlarının ve iri gözlerinin küçük kardeşine olan benzerliğini görebiliyordu ve ona başka nasıl benziyor olabileceğini merak etti. Zeynep, Ali'nin şiddetli inancını ve taviz vermeyi reddedişini paylaşıyor muydu? Yoksa onun gibi bir hayatı

Saray onu yumuşatmış, Muntadhir'in ustalaştığı siyaset ve uzlaşma sanatını - ölümcül entrikalardan bahsetmiyorum bile - ona öğretmiş miydi?

Ya da belki de tamamen farklı bir şeydir.

Her iki durumda da Dara dikkatli davranmaya niyetliydi. Onu selamlayacaktı ama kendi halkının tarzıyla. "Ateşler sizin için ıslıl ıslıl yansın leydim," dedi parmaklarını kutsamak için bir araya getirerek.

"Ve senin için," diye karşılık verdi Zeynep, belli ki onu değerlendirmek için kendi zamanını ayırıyordu. Eğer korkmuşsa, ki korkmuş olmalıydı, bunu iyi saklamıştı.

"Sizinle yalnız konuşmak istiyorum." Dara, rahibin buluşmayı ayarlamasına yardım ettiği için minnettardı ama bu Kartir'in yargılamasını ya da kaba savaştının araya girmesini istediği bir konuşma değildi.

"Kesinlikle hayır," diye araya girdi Aqisa. "Senin Nahid'in onu ne kadar çok istediğini bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

"Onu götürecek olsaydım, çoktan götürmüş olurum." Gerçekten de Dara bunu denemek için giderek daha fazla istek duymaya başlamıştı.

"Buluşmaya karar verdiğinizde bilmeniz gereken bir şey vardı."

Zeynep gözlerini ondan ayırmamıştı. "Aqisa, burada kal." Diğer kadın itiraz edince bir elini kaldırdı. "Lütfen." Başını ormana doğru eğdi.

"Yürüyüş mü?"

Dara selam verdi ve sonra yola koyuldu. Küçük bir alev küresini tepesinde dans etmesi için ayarladı ve dar siyah bir yolu aydınlattı.

Zeynep de onu takip etti ve orman kısa sürede onları yuttu. Yuttuğunda nefesi hızlandı ve bu kez Dara bunun yürüyüşün verdiği yorgunluktan ziyade korkudan kaynaklandığından şüphelendi.

Kibar ol, dedi kendi kendine. *Ama dikkatli ol*. Zeynep sarayda siyaset yaparak büyümüştü ve Dara, Müntehir'den bu alanda kendisine denk olmadığını zor yoldan öğrenmişti. Ama şu ana kadar ne tehditler ne de diploması işe yaramıştı, bu yüzden Dara'nın yaklaşmakta olduğundan korktuğu felaketten kaçınmak için başka bir yol bulması gerekiyordu.

"Geleceğinden emin değildim," diye başladı, adımları yumuşak toprakta sessizdi. "Yine de, cesaret hiçbir zaman sahip olmadığım birkaç özellikten biridir.

Geziris'e haksızlık edemem."

"Kartir bana zarar vermeyeceğine dair söz verdi. Ona güveniyorum. Dürüst bir din adamına benziyor."

"Bir Qahtani prensesi bir Daeva din adamını nasıl tanır?"

"Onunla sizin Tapınak'ta tanıştım," diye açıkladı Zeynep, Dara'nın yüzü şaşkınlıkla aydınlanınca ona baktı. "Alizayd ve ben ikimiz de."

Dara kaşlarını çatı. "Ama cinlerin oraya girmesine izin verilmiyor."

"Nahri'nin misafiri olarak ziyaret ettik. Hastanesini Şafit'e açacağını duyurduğunda desteğimizi göstermek için gittik." Zeyneb'in sesine acılık karıştı. "O ve Ali farklı bir şey deniyorlardı, siz bizim zamanımızda bu umudu yok etmeden önce barışmak için küçük bir yol."

"Bu barış, bizim fethimizle olduğu kadar Navasatem geçit törenine yapılan Şafit saldırısıyla da sona erdi."

"Eminim buna inanmak senin için rahatlatıcıdır. Halkımın katledilmesini planladıktan sonra tutunacak yeni bir gerekçeniz olduğunu öğrenmek ne büyük bir rahatlama."

Keskin sözler hoşuna gitmeyecek kadar yakınından geçti ve Dara kendini otomatik olarak her zamanki savunmasına uzanırken buldu. "Daha fazla gerekçeye ihtiyacımız yok. Burası bir Daeva şehri. Daevalar tarafından yönetilmeli."

"Anahid'in bir *Daeva* şehri için altı kabilenin her birine ayrı bir yer ayırması ve giriş için sadece bir damla büyülü kan şartı koyması garip. Sanki buranın herkes için bir yuva olmasını istemiş de onun mirasını çarpıtan sizler olmuştunuz gibi."

Dara ona baktı. "Bu dilinle sen ve Nahri ya en yakın yoldaşlar ya da en büyük düşmanlar olmalısınız."

Zeynep gözlerini kaçırdı. "Eskiden onun için en kötüsünü düşünürdüm. Ondan *korkardım*, büyürken Manizheh hakkında hikayeler duymuştum ve onun bu kadar yakın olmasından hoşlanmazdım.

kızım kardeşlerime ulaşıyordu. Nahri'nin bizi yok etmeyi planladığını sanıyordum."

"Belki de öyledir."

"Nahri halkının hayatta kalmasını istiyordu. Gelişmelerini. Eğer bunun için yok edilmemiz gerekseydi, sanırım bunu yapardı, ama öyle görünmüyordu.

Aklındaki ilk şey intikamdı." Zeynep ona baktı. "Ama anladığım kadarıyla kızını konuşmak için Manizheh'e gizlice gitmiyorsun?"

Hain, diye fısıldadı ses yine. Dara, Zeynep'e mi yoksa kendi şüphelerine mi cevap verdiğinden emin olamadan, "Hayır," diye yanıtladı.

Prenses durdu, ona baktı, böceklerin gece şarkısı aralarındaki sessizliği dolduruyordu. Yüzen alev küresi arkasındaki yoğun karanlığı aydınlatmak için çok az şey yaptı, ağaçların gümüşü yumuşak siyahın karşısında uçsuz bucaksız, geçilmez bir gökyüzündeki yıldızlar gibi duruyordu.

Gördüğü her neyse onu telaşlandırmış olmalıydı. "Muntadhir mi o?" diye sordu fısıltıyla, gözlerini korku kaplamıştı.

"Muntadhir şimdilik hayatta. Ama onu öldürmeyi planlıyor. *Seni öldürüp* ona izletmeyi. Muntadhir, Daeva soylularından bazılarıyla onu devirmek için. Kaveh bu girişim sırasında öldürüldü ve kardeşinizi suçluyor."

Darbe girişiminden bahsedilmesi yüz ifadesinde hiçbir şaşkınlık yaratmadı -Belli ki kendi kaynakları vardı. "Kaveh bunu hak etti."

"Kaveh sokakta bir kalabalık tarafından parçalandı ve Manizheh kana susamış durumda. Kardeşinize ve müttefiklerine karşı iyi niyetli bir çaba gösterdik ve ihanetle ödüllendirildik. Bir başkası olmayacak." Dara sesini sakinleştirdi. "Muntadhir ölecek ama senin ölmene gerek yok. O da bunu *istemezdi*. Bunun daha fazla şiddetle sonuçlanmasına gerek yok prenses. Teslim ol.

Halkınızı silahlarını bırakmaya ve kapılarını açmaya ikna edin."

"Mesajınız *bu* mu?" Zeynep çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Hayır."

"Yaşayacaktın," dedi Dara, sakın kalmak için mücadele ederek. Onu sarsmak istiyordu, hepsini sarsmak istiyordu. "Şerefim üzerine yemin ederim. Ta Ntry'deki annene döndüğünü görecekim ve kabilenin geri kalanının Am Gezira'ya dönmesine izin verecekim."

"Peki ya Am Gezira'da yaşamayan bizler?" Gözlerini kısmıştı. "Bu şehrin sadece size ait olmadığını nasıl göremezsiniz? Burada Daevabad'ı evi olarak gören, sadece Daevabad'ı bilen ve Daevabad'dan ayrılmak *istemeyen* binlerce cin ve şafit. Onlara ne olacak?"

"Halkımın yüzyıllardır yaptığını yapıyorlar ve yabancı bir hükümet altında

yaşıyorlar. Manizheh'e kraliçe diyorlar ve bizim yönetimimize boyun eğiyorlar."

"Onların ölümünü planlayan bir kadının yönetimi mi? Akrobalarını öldüren ve kendi halkını idam eden bir kadının mı?"

"*Evet.*" Dara ellerini havaya kaldırdı. "O tahtta oturacak en kötü kişi bile değil! Bir peri masalında mı yaşıyorsun da bunun başka bir şekilde biteceğini hayal ediyorsun? Senin ve arkadaşının zayıfladığını görebiliyorum. Sizin mahallenizde ve *tüm* mahallelerde kıtlık ve hastalık haberleri duydum. Gökyüzünden kurbağalar ve buz parçaları yağıyor. Meyve bahçelerimiz bozuldu, ormanlar çürüyor. Açlıktan öleceksiniz. Teker teker *düşeceksiniz*, daha çok ölü bırakarak. Ve sonunda Manizheh'in öfkesi sabrını aştığında ve siz zayıf düştüğünüzde basitçe verebileceğin şeyi zorla al."

Gözleri parlıyordu. "Sayıca sizden fazlayız. Diğer kabileler hâlâ kendi başlarına-"

"Onda büyü var."

Zeyneb'in yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Bu mümkün değil. Şimdiye kadar bizim üzerimizde kullanmış olurdu."

İçindeki her şey sımsıkı sarılmıştı. Dara'nın itiraf etmeyi hiç istemediği korkunç gerçek, bu kızın mantıklı düşünmesini sağlayabilecek tek gerçektir; bunu söylemek bile ona küfür gibi geliyordu.

"Yakın zamanda oldu," dedi sonunda. "Nasıl olduğunu ben de tam olarak anlamıyorum - bana güvenmiyor. Ama büyü kullandığını gördüm. Bir tür büyü. Daeva hainlerinin idam edilmesinden sonra ve ifrit."

Zeynep ona baktı. Yüzü örtülü olabilirdi ama gözlerinin, insanın saklayamayacağı türden içgüdüsel bir korkuyla açıldığını görebiliyordu. "Ne diyorsun Afşin?"

"Zamanın tükendiğini." Dara Daeva kutsamasıyla ellerini tekrar yukarı kaldırdı. "Ve senden teslim olmanı istiyorum, *yalvarıyorum*. Daha fazla ölüm görmek istemiyorum prenses. Kaveh onun sadece büyük veziri değildi. Hayatının aşkıydı, çocukluğundan beri en yakın arkadaşıydı ve sokakta onun parçalarını toplamak zorunda kaldı. Merhamet göstermeyecektir."

Zeynep geri adım attı, yüzünü panik kaplamıştı. Güzeldi. Dara onu orada istiyordu, aklı başına gelene kadar körüklemek istiyordu.

"Kutsal emanetlerimizi kaldırdık," diye fısıldadı. "Onun zehri-"

"Başka bir şey bulacaktır. Anlamıyor musun, Al Qahtani? Sen *kaybettik*. Onların kanı ellerinize bulaşmadan önce kendinizi ve halkınızdan geriye kalanları kurtarın."

"Ellerim mi?" Sözlere öfke karıştı. "Peki ya *senin* ellerin? Daha fazla ölüm görmek istemediğini iddia ediyorsun, buraya gelip kan büyüsünden bahsediyorsun, intikam hırsıyla delirmiş bir zorbanın resmini çiziyorsun ama istesen bu savaş tek bir iyi niyetli hamleyle bir günde bitirebilirsin."

Zeyneb'in sözlerinin gerçek anlamını kavraması biraz zaman aldı ve kavradığında Dara'nın ruhunda öfke kükredi. "Ona *zarar* vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu dehşete kapılarak. "Ben onun Afşin'iyim, o da benim Nahid'im. Eğer hata yaptıysa, bunun tek sebebi baban-"

"Babam öldü," diye araya girdi Zeynep. "Ona şiddetle davrandığını ya da yönetiminin yaralar açtığını inkâr edecek değilim ama o artık yok. Ve Daevabad'ı 'yoksa hepimizi öldürür' diye bir canavara teslim etmek çözüm."

Bir canavar. Sadece birkaç on yıl yaşamış bu kız için böyle bir şeyi ilan etmek ne kadar kolaydı. Halkının acı çektiğini görmemişti. Yüzyıllar. Bir şeyleri düzeltmek için bedenini ve ruhunu parçalamamıştı, sadece çabalarının patladığını görmek için.

Ve yine de . . .

Ve yine de. Öldürülen Daevaların isimlerini vermeleri ve Aeshma'nın soğuk ve muzaffer gülümsemesi. Dara'yı arenadan uçuran sihirli yumruk.

Üzgünüm, Afshin. Ama artık işleri kendi bildiğim gibi yapıyorum.

Zeynep hâlâ ona bakıyordu ve Dara bir tıslamayla bakışlarını ondan ayırarak bakışlarını gece yarısı ormanına sabitledi. Parmaklarının arasından bir ateş titremesi geçti.

Peki sen ne yapardın? Dara ne yapabilirdi? Sadece Manizheh'i incitme düşüncesi bile vicdansızcaydı. Eşini, çocuklarını ve büyüsünü kaybetmişti. Cinlere ulaşmaya çalışmış ve kurtarmak istediği Daevalar tarafından neredeyse tahtı altından çekiliyordu.

"Ona güvenseydin Manizheh'in haberi olmadan buraya gelmezdin," dedi Zeynep, sesi daha ısrarcıydı. "Razu *senin* içinde hâlâ iyi bir şeyler olduğunu düşünüyor. Lütfen bize yardım et."

Manizheh'in eli yanağında, Gozan'a ağlarken Dara'nın yüzünü kaldırıyor ve Daevabad'ın düşüşünden beri sahip olduğu tek umudu ona veriyordu. Daevastana'daki takipçileriyle ilgilenirken ve onlara ilham verirken onu izlemek, mücadele eden hayatta kalanlardan oluşan dağınık bir grubu bir araya getirmek.

Dara ellerini arkasında kavuşturdu. "Seni uyarmıştım."

"Ben de size cevabımı verdim. Ona teslim olmayacağız. O yüzden bir uyarıda *bulunmama* izin verin. Daha fazla kan dökülmesini önlemek mi istiyorsunuz? Bu işin başındaki kadınla ilgilenin." Zeynep topuklarının üzerinde döndü. "Burada işimiz bitti."

Dara saraya tamamen bitkin bir halde döndü. Hâlâ iyileşiyordu -ya da iyileşmiyordu ya da yaratılıştaki her ne oluyorsa- yürüyüşün onu yorduğunu fark etti ve ahırların yanında tuttuğu küçük odaya doğru ilerlerken vücudunun her yeri ağrıyordu.

Yürürken bileğini göğsüne bastırdı. Süleyman'ın gözü, o lanet kalıntı canını yakıyor, metalin ağırlığı hâlâ iyileşmekte olan derisini çekiştiriyordu. Dara ilk kez bileğini kesip atmayı ve sonuçlarına katlanmayı düşünmüyordu. Cehennem bundan daha kötü olamazdı.

Kapısının önünde iki savaşçı bekliyordu. Biri İrtemiz'di, diğeri ise Dara'nın adını hatırlayamadığı solgun yüzlü bir genç olan yeni bir acemiydi.

Durdu, sinirlenmişti. "Beni yatağımdan alıkoyuyorsun."

İrtemiz stresli görünüyordu. "Afşin, nerelerdeydin? Saatlerdir seni arıyoruz."

Dara birden botlarına yapışan ölü yaprakların farkına vardı. "Yürüyorum."

Genç adam kaşlarını çatı. "Gecenin bir yarısı."

"Ve?" Dara ters ters baktı. "Benim zamanımda bir üst subayla böyle konuşsaydım, bir yıl boyunca simurg muhafazalarını temizlerdim."

İrtemiz hemen, "Kötü bir niyeti yok," diye açıkladı. "Banu Manizheh bizden sizi almamızı istedi."

Dara bundan hiç hoşlanmamıştı. Manizheh onu arenadan attığından beri onunla doğru düzgün konuşmamıştı ve bunu yapmak için şu andan daha kötü bir zaman düşünemiyordu.

Zeyneb'le tanıştıktan sonra duygularım darmadağın oldu.

Onu inkar da edemezdi.

Kapıya özlemle son bir kez baktı -yatağı gerçekten rahattı ve aşağıdaki atların hafif kokusu ve sesi Dara'yı kolayca başka bir yerde olduğu hayaline sürükleyebilirdi- yüzünü buruşturdu. "Elbette. Hizmet etmek için buradayım. *Her zaman*," diye ekledi, sesindeki ıgnelemeyi saklamaya zahmet etmeden.

Onu Manizheh'in ofisine -Ghassan'ın eski ofisine- götürdüler. Dara ofisi aldığı ilk başta çok şaşırmıştı, Manizheh ofiste ölüleri bulunduracak kadar ileri gitmişti.

Kral'ın masası onarılmıştı, böylece onu da talep edebilecekti. Dara sihrini kullanarak ona revire ya da bahçeye yakın, aydınlık ve havadar bir yer olan yeni bir oda yaratmayı teklif etmişti ama o reddetmişti.

"Ghassan benden her şeyimi aldı," demişti o zaman, parmaklarını restore edilmiş masanın cilalı ahşabına yerleştirilmiş fildişi telkari üzerinde gezdirirken. "Ondan alabildiğimi almak beni mutlu ediyor."

Ofise girdiğinde Dara'nın ruh hali daha da bozuldu. Manizheh yalnız değildi, Vizareş de onun karşısında oturuyordu. Tuhaftı. Tipik olarak Manizheh'in arkadaşlık ettiği Aeshma, Vizareş Aeshma'nın emirleriyle meşguldü ya da genellikle onun gibi kötü baş belalarının günlerini doldurmak için yaptıkları her şeyi yapıyordu.

"Afşin. Nihayet. Bir şey olmasından korkmaya başlamıştım." Manizheh'in bakışları elbiselerindeki yapraklara gitti. "Ormanda bir yürüyüş mü?"

"Ormanı seviyorum. Orada hiç insan yok."

İçini çekti ve askerlere baktı. "Bizi bırakacak mısınız?"

İtaat ettiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Odanın havası boğucuydu ve kendini biraz sersemlemiş hisseden Dara başıyla perdelerin olduğu yönü işaret etti. "Pencereyi açmamın bir sakıncası var mı? Bahçeden hoş bir esinti geliyor."

"Bahçeye bakmak istemiyorum. Bana kardeşimi hatırlatıyor."

Dara yüzünü buruşturdu. Gerçekten de onun bu duyguyu ifade ettiğini daha önce duymuş ve unutmuştu. "Bağışlayın beni."

"Sorun yok. Otur." Manizheh, Vizareş'in yanındaki minderi işaret etti.

İfrit ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Solgun görünüyorsun, Afşin. Son dirilişin sana iyi gelmiyor mu?"

"Değil," diye cevap verdi Dara, toplayabildiği kadar içtenlikle. "Mantıksız ve öngörülemez hale geldiğim ve karşımdakini bıçakladığım bu şeyi yapıyorum."

Hangi ateşli varlık en yakınsa onun boğazını sıkacaksın. Sözü açılmışken, bu akşam ne kadar parlak göründüğünüzü söylemiş miydim?"

"Bu kadar yeter," dedi Manizheh sınanırcasına. "Vizareş, sen de bizden ayrılabilir misin?"

İfrit abartılı bir eğilmeyle itaat etti.

Ama bu odadaki gerginliğe pek yardımcı olmadı. Dara ellerini bacaklarına bastırdı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Bu sadakat ve dehşet, sevgi ve tiksinti karışımı.

Manizheh ile yalnız kalmak ona burada başka kimin olması gerektiğini hatırlattı, bu yüzden onunla başladı. "Çok üzgünüm Banu Manizheh. Daha

önce de söylediğimi biliyorum ama Kaveh için çok üzgünüm."

"Öyle olduğunu biliyorum." Sesi sessizdi. "Ben de öyleyim. Ama onun ölümü boşuna değildi. Her şeyi daha da netleştirdi."

"Daha net mi?"

"Evet." Manizheh ona gülümsedi. "Ama çok ileri gidiyorum. Kendini nasıl hissediyorsun? Revirden ayrıldığını öğrenince telaşlandım. Nerede olduğunu her zaman bilmem gerekiyor Afşin. Senin iyi olman benim için önemli."

Dara boğazını temizledi. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

"Gerçekten mi? Farklı hissetmiyor musun? Zayıf?" Elini uzatarak Dara'nın bileğindeki kutsal emanete sardığı ketene dokundu. "Bu konuda sorularınız olacağını düşünmüştüm."

Kolunu çekme isteğiyle savaştı. "Bana zamanında söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Evet, elbette. Aslında, seni buraya çağırmamın nedenlerinden biri de bu. Aramızdaki şeyleri düzeltmek istiyorum, Dara. Ailelerimiz, ortaklığımızın bu kadar gergin olması için çok uzun zamandır birbirine bağlı. Birbirimizle dürüstçe konuşmamızı istiyorum."

"Peki arenada ne oldu?" Soru içinden patladı. "Büyü kullandığını gördüm. Ve platformdaki Daeva kadını ..." Dara ürperdi. "Onun adını istedin. Senin adına kendini *öldürmesini* istedin." Manizheh'in ifadesi hâlâ sakindi, ürkütücüydü ama sesinden hayal kırıklığı okunuyordu. "Lütfen açıklayın. Bana yanlış yorumladığımı söyle. şeyler." Artık neredeyse yalvarıyordu. "Bu tür bir büyü bizim değil. Bu yanlış."

"Neden? Bilgisi ifritten geldiği için mi?" Başını iki yana salladı. "O sözde soylular haindi ve her halükarda öleceklerdi. Neden kanlarındaki gücün ihtiyacımız olduğunda kullanılmadan kuma karışmasına izin verelim ki?"

Ah, Manizheh. Arenada her şey apaçık ortadaydı ama onun böylesine korkunç bir şeyi rahatça itiraf ettiğini duymak Dara'nın kalbini bir kez daha kırdı.

Ve sonra Zeyneb'in uyarısı geri geldi.

İçinde bir kararın yerleştiğini hissetti. Ama şiddetle ilgisi olan bir karar değildi bu. Manizheh hâlâ bileğini tutuyordu, bu da Dara'nın daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmasını kolaylaştırdı.

Onun ellerini tuttu. "Banu Nahida, sanırım gitmeliyiz." Manizheh şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Gitmek mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Daevabad'dan ayrılmalıyız. Bu hafta. Erzak alacağız, tüm Bize eşlik etmek isteyen Daevalar, Hazine'den geriye ne kaldıysa. Dağlara döneceğiz ve-"

Ellerini geri çekti. "Aklını mı kaçırdın sen? Neden biz Daevabad'ı *terk etmek* mi? Savaşın tüm amacı orayı geri almaktı!"

"Hayır, halkımızı kurtarmak içindi. Aileni yeniden bir araya getirmek için. Ve bunun üzerine not . . ." *Yaradan, bunu söylemek çok zordu.* "Banu Manizheh, başarısız olduk.

Şehir parçalanıyor ve halkımız bize sırtını dönüyor. İşleri düzeltebileceğimiz bir yol göremiyorum."

"Yani sırf birkaç hain ve cin başlarını eğmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyor diye kaçmak mı istiyorsunuz? Kesinlikle hayır!"

"Çünkü seni bir canavara dönüştürüyor!" Dara sesini sabit tutmaya çalıştı ama bu mümkün değildi. "Banu Nahida, seninle kampta buhar hakkında bir konuşma yapmıştık. O zaman beni dinlememiştin. Dinlemen için sana yalvarıyorum.

Şimdi. Daevastana'ya, köklerimize dönelim. Gerçek bir şey inşa edelim. Kan büyüğü olmadan, ifrit olmadan."

"Ya Daevabad?" Manizheh'in sesi iğrenmiş gibiydi. "Bizi dağlara kadar takip etmeyen Daevalar mı? Yapamayanlar mı? Benim *çocuklarım* mı? Onları terk mi edeceksin?"

"Onların yaşadığını görmek isterdim," diye yanıtladı Dara, bir sonraki sözlerindeki gerçekten nefret ederek.

Kartir'in adını vermeye cesaret edememişti ama Zeynep onu etkilemişti ve Daeva rahibinin ve kabilelerinin diğer üyelerinin

İşlerin daha da kötüye gitmemesi koşuluyla prensesle idare edilebilir bir barış görüşmesi yapabilir. "Bu noktada, bize bağlı olmamalarının daha güvenli olacağını düşünüyorum. Ve belki de Daevabad'ın güvende olduğuna inanırlarsa, Nahri ve Alizayd mühürle birlikte geri döneceklerdir."

"Ya Cemşid?" Sesi şimdi daha keskindi. "Onun senin aşık olduğun Nahid olmadığını biliyorum ama oğlumun şu anda esir olduğunu hatırlarsın. Ve eğer Hatset'in ben gücümü toparlamak için ara verdiğimde onu bırakacağını düşünüyorsan, bir zamanlar sahip olduğun taktik zekâyı kaybetmişsin demektir.

tutuldu." Manizheh ayağa kalktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. "Kaveh'i kaybettim. Cemşid'i kaybetmeyeceğim."

"O zaman onu geri getiririz. Şehri tutmak için Daevabad'da bana ihtiyacınız yoksa, Ta Ntry'ye gidip deneyebiliriz-"

"Hayır."

Kaba bir cevaptı, bir zamanlar onu susturacak türden bir emirdi. Şimdi ise Dara'yı daha da öfkeliendiriyordu. Parmaklarını minderine gömdü,

onu parçalama arzusuyla savaşıyor.

Manizheh masanın karşısındaki raflarda durmuştu. "İşçiler hasarı incelerken burada bir şey buldular, biliyorsun."

Konunun değişmesi onu şaşırttı. "Ne?"

İnce siyah bir çantayı çoktan almıştı. Açtı ve arkasını döndü.

Dara buz kesti, ayağa kalktı. "Bu bir Afşin oku," dedi, sadece ailesinin kullanmasına izin verilen tırpan benzeri uçları tanıyarak. Ama bu özel okun yiv tarzı ... "Bu *benim* oklarımdan biri. Süleyman'ın gözü. İsyanıdan kalma olmalı."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm." Manizheh parmaklarını ok boyunca gezdirdi ve bu jestteki sahiplenme duygusu Dara'yı tedirgin etti. "Seninle dürüstçe konuşmak istediğimi söyledim ve sen de açıkça kendin. Ben de aynısını yapmak isterim. Hedeflerimiz söz konusu olduğunda açıkçası ve ne yazık ki anlaşmazlık içindeyiz."

Sakin tonu çıldırtıcıydı. "*Hedeflerimiz mi?* Kan büyüsü için Daevaları öldürüyorsun ve beni iyileştirmek için akrabalarının cesetlerini kullanıyorsun. Aramızda 'anlaşmazlık' yok. Sen çok ileri gittin ve ben seni geri getirmeye çalışıyorum!"

Çantayı kapattı ve rafa geri koydu. Diğer eli boynundaki bir şeyle oynuyordu. Mücevher olabilir. "Biliyor musun, Rüstem de aynı şeyi söylemişti." Manizheh örgüsünün altındaki altın zinciri çekip çıkardı ve kolyeye ani bir hamle yaparak kırdı.

Şaşkına dönen Dara, kolyede neyin asılı olduğunu çok geç gördü. Onun yüzüğü.

İleri atıldı ama Manizheh çoktan parmağının üzerinden geçirmişti.

"Dur," diye fısıldadı.

Dara o kadar ani durdu ki sanki bir duvara çarpmış gibiydi. Şok dilini dondurdu.

Manizheh'in gözleri daha önce hiç görmediği kadar genişti, tüm vücudu titriyordu. "Kımıldama."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz tüm vücudu uyuştı, sanki uzuvları taşla kaplanmış gibiydi. Dara çığlık atmaya çalıştı ama sanki bedeni artık onun komutlarına itaat etmiyordu.

Vücudu artık onun emirlerine itaat etmiyordu. Yüzüğü Manizheh'in parmağındaydı.

Hayır, bu olamazdı. Bu *mümkün* değildi. Dara rüya görüyor, halüsinasyon görüyor olmalıydı. Manizheh bile böyle bir güce sahip değildi. Sadece ifrit-

Manizheh de kımıldamamıştı. Emin değilmiş gibi görünüyordu ama sonra yüzüne bir şüphe yayıldı. "Bu akşam neredeydin? Bana doğruyu söyle. Konuşabilirsin."

Ağzı onun kontrolünden çıkan Dara dişlerini sıktı ve dilini öyle sert ısırıldı ki kan tadı aldı. Önemli değildi, büyüünün yanığı vardı ve sonra dudakları açılıyordu. "Ormanda."

Gözleri kısıldı. "Kiminle?"

Onu tutan görünmez bağlara karşı kıvrandı. "Zeyneb el Kahtani ve savaşçısı. Özgür cin Razu." Ağzını kapatmak için mücadele ederek inledi. *Hayır, Yaratıcı, hayır.* "Kartir."

Yüzünde öfke parladı. "Sen ve o kâfir rahip Zeyneb el Kahtani ile mi buluştunuz? Bulmanız için size yalvardığım kadının, oğlumun hayatının bağlı olduğu kadının karşısına dikildiniz ve çekip gitmesine izin mi verdiniz?"

"Barış yapmaya çalışıyordum." Konuşmadan duramıyordu. "Onu senden önce teslim olmaya ikna etmek için-"

"Neyden önce?"

"Ona karşı kan büyüü kullanmadan önce."

Manizheh'in gözleri parladı. "O kum sineği prensesine kan büyüü kullandığımı mı söyledin?" Kükredi. "Benden sakladığın başka bir şey var mı?"

"Evet." Dara'nın ağzı tıkanı, kelimeler o kadar hızlı geliyordu ki takılıp düştü. "Serbest bırakılan başka bir cinin Ta Ntry'ye kaçmasına yardım ettim."

Manizheh'in beti benzi attı; belli ki bunu beklemiyordu. "Kim? *Ne zaman?*" "Issa adında yaşlı bir adam. Haftalar önce."

Manizheh ona doğru iki adım attı, Dara'nın kemerinden bıçağı kaptı ve kabzasını yüzüne vurdu.

"Hain," diye tısladı. "Demek sen de bana karşı çalışıyordun?"

Umutsuzluk ve acı onu kasıp kavurdu. "Senin *için* çalışıyordum. Tek yapmak istediğim seni takip etmektir. Senin en iyi versiyonunu takip etmek. Halkımızın iyi ve onurlu Nahid liderleri altında geliştiğini ve özgürleştiğini görmek." Dara ağzından dökülen bu sözlerden nefret etti. Kulağa ne kadar safça geliyorlardı.

Ne kadar da safmış.

Seni yok etmelerine izin verdin. Defalarca onları sevdin ve bu yüzden seni yok ettiler. Vizaresh'in alaycı uyarısı ve Aeshma'nın zalim zafer bakışı. Başından beri bunun nereye varacağını biliyorlardı. Ifrit, Manizheh'e sadece kan büyüü öğretmemişti.

Ona bildikleri en kötü şeyi öğretmişlerdi.

Gözyaşlarını geri kırttı, bir yanı hâlâ gerçek dehşetin ortaya çıkmasına izin vermeyi reddediyordu. Bu onu delirtecekti. Bunu o yapmış olamazdı.

Gerçekten yapamazdı. Kalıntı,

Yüzük, ifrit zalimliğinin bu umutsuz taklidi. Bunu kastetmiş olamaz.

Manizheh bir Nahid'di, *onun* Nahid'i. Bu-

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti.

Dara yere yığıldı, dizleri halıya çarptı. Kadının bıçağıyla vurduğu yerden gözlerine kan akıyordu. "Lütfen bırak gideyim." Sesi bir çocuğunki gibi titreyerek yalvarıyordu artık. "Lütfen beni köle yapma. Bir daha yapma. Özgürlüğümü elimden alma. Bunu düzeltebiliriz. Bunu düzeltebilirim!"

Öfkesinin bir kısmı yüzünü terk etti. "Sana gerçekten inanıyorum. Bunu düzeltmek istediğine inanıyorum." Manizheh elini uzattı ve kolunun kenarıyla gözlerindeki kanı sildi. "Bunu kolaylaştıracam."

"Daha kolay mı?"

"Daha fazla kan dökülmesinin sorumluluğunu taşımak istemediğini biliyorum. Artık bunu taşımak zorunda kalmayacaksın," diye güvence verdi Manizheh. "Ben taşıyacağım. Kararları ben vereceğim.

"Sen sadece silah olacaksın."

Yaptığı şeyin tüm etkisi Dara'ya bir tuğla yığını gibi çarptı. Bir kez daha mücadele etmeye çalıştı. "Hayır leydim, lütfen, yap-"

Parmağını onun dudaklarına koydu. "İhtiyacın olduğunda seni uyandıracam. Şimdilik uyu Afşin. Çok yorgun görünüyorsun."

Dara daha konuşmasını bitirmeden karanlığa gömülüyordu.

36

Nahri

Nahri sağ elindeki cerrahi kancayla hastasının boynundaki son demir parçasını çıkarırken, sol elini de kafatasının arkasına dayadı. Hassas bir çevirmeyle demir parçasında bir halka yakaladı ve ardından dikkatlice çekerek metali altındaki teneke tavaya bıraktı Dirsek.

Fiza'nın arkadaşlarından biri olan hastası konuşmaya çalıştı. "Bu ... bu ..." Kelimeleri bulanık çıkıyor, buğulu gözlerindeki sersemliği yansıtıyordu. Nahri ona kaslarını kısmen felç eden bir iksir vermişti. prosedür daha güvenli.

"Neredeyse bitti," diye söz verdi ona. "Ve harika gidiyorsun. Bir şeyi kontrol etmeme izin ver-" Nahri gözlerini kapadı ve zihninin şifacısının görüşünün derinliklerine dalmasına izin verdi. Bir an içinde boynu önünde açılmış gibiydi; kaslar ve bağlar hem orada hem de yok olmuş, kemik, kan ve doku ayrı parçacıklara dönüşmüştü. Demirin tüm izleri nihayet ortadan kalkmıştı.

-Al Mudhib'in iğrenç damgası kaldırıldı.

Sadece bir niyet dürtüsüyle yara iyileşti ve Nahri yırtılan etin yerini sağlıklı bir cilde bırakmasını izledi. Büyüsüz geçen haftaların ardından, yanmış aşçılardan eğitim kazalarında yaralanan askerlere kadar kendisine izin veren herkesi iyileştiriyordu. Ve bu sadece yeteneklerine nihayet, düzgün bir şekilde geri kavuşmanın rahatlatıcı olmasından kaynaklanmıyordu.

Ama meşgul olmak onu bir tekneye atlayıp denize açılmaktan, ateşle ilgili bazı akılsızca kararlar vermekten ve kadim bir deniz kraliçesini tehdit etmeye kalkışmaktan alıkoyan tek şeydi.

Yeniden odaklandı ve adamın kanında dolaşan felç iksirinin hayaletini hissetti. Nahri iksirin etkisinin azalması için ısrar etti ama adamı iksirin vücudunu tamamen terk etmesinin bir gün daha süreceği konusunda uyarmıştı.

Onu bıraktı. "İyi ve özgürsün, dostum. Boynunda herhangi bir ağrı veya sertlik hissedersen hemen geri gel, ama bunun dışında iyi olacağını düşünüyorum. iyi."

Hastası boğazına dokundu, ağlamaya yakın görünüyordu. "Kefaletimden kurtulacağımı hiç sanmıyordum," diye itiraf etti, kelimeleri şimdi daha netti. "Al Mudhib her zaman borcuma ekleyecek yeni suçlamalar buluyordu."

"Eh, artık sana bir şey yapamaz. Muhtemelen hâlâ gökyüzüne yumruk sallıyor ve Fiza'ya küfrediyordur."

Yüzü düştü. "Umarım kaptan geri döner. Bundan kesinlikle emin görünüyordu - gemisi hasar görürse bizi kurtaracağını söyledi ama ..." Sözü nü kesti, belki de korkularını kelimelere dökmek istemiyordu.

Nahri bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Fiza'nın Ali'nin peşine düştüğünü öğrendiğinde şaşırılmış, rahatlama ve hüznün arasında kalmıştı. Fiza doğru kumarları seçen bir tipe benziyordu ve Tanrı biliyordu ki Nahri Ali'nin hayatta kaldığını görmek için yanıp tutuşuyordu. Ama bu aynı zamanda Nahri'nin sevdiği bir başka kişinin, arkadaş olabilecek bir kadının daha elinden alınması anlamına geliyordu.

Cemşid içeri baktı. "Banu Nahida'yı ödünç alabilir miyim?"

Hastası başını eğdi. "Ben de tam gidiyordum. Tekrar teşekkür ederim, Leydi Nahri."

Cemşid onun sendeleyerek geçmesine izin verdikten sonra odaya girdi; Nahri'nin mutfaktan aşırıldığı malzemelerle yaptığı derme çatma ecza dolabını ve aletleri görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bütün bunları çabucak hazırlamışsın," dedi, sesi hayretle çıkıyordu.

"Bizi kurtardıklarında Fiza'nın ekibine o damgayı boyunlarından çıkaracağıma dair söz vermiştim."

Kardeşi ürpererek karşı mindere çöktü. "Birinin bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"Keşke ben de şaşırsaydım."

Cemşid içini çekti. "Hayır, sanırım şaşırmazsın. Ama sözler bir yana, sen iyi misin Nahri? Günlerdir çalışmayı bıraktığını sanmıyorum. Günlerdir *uyuduğunu* da sanmıyorum."

Nahri kendini savunarak, "Yetişmemiz gereken çok şey var," dedi. "İnsanları iyileştirmeyi seviyorum ve burada toplayabileceğimiz tüm iyi

niyeti kullanabiliriz. İnanın bana, 'doktorları öldürmeyin' duygusu muhtemelen ailemizi Kahtanilerin hükümdarlığı sırasında uzun bir yol kat ettirdi."

"Çok hoş." Başını duvara yasladı, sanki ona doğrudan bakmanın istenmeyen bir şey olacağını biliyormuş gibi yarı kapalı gözlerle ona baktı. "Hem benden hem de duygularından kaçmak için kendini iksirlerden ve neşterlerden oluşan bir duvarın arkasına saklamışsın gibi görüldüğünü söylesem?"

"Ben iyiyim." Nahri sakın bir gülümsemeye zorladı. "Gerçekten."

"Bunu yapmaya devam ediyorsun. Kendini koruman gereken bir düşmanmışım gibi surat yapıyorsun. Düşman değilim. Ben ailedenim, Nahri. Tüm bu sırları saklamak yerine benimle *konuşabilirsin*."

"Oh, yapabilir miyim?" Kancayı yere bıraktı, sözlerindeki küstahlığa aniden sinirlendi. "Çünkü bana hiçbir zaman şafit olmaktan bahsedebileceğimi hissettirmedin."

Cemşid derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Eğer ben olsaydım Şafit hakkında asla böyle şeyler söylemezdim."

"Sadece bunları söylememeni istemiyorum." Nahri sesindeki titremeyi yatıştırmaya çalıştı. "Onları hiç düşünmemeni istiyorum."

Utanç içinde yüzünü buruşturdu. "Adil. Bak, halkımızın arasında olmanın ve Şafit hakkında söylediğimiz şeyleri duymanın ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım. Yapmayacağım. Ama farklıymış gibi davranmak zorunda kalan, güç sahibi insanlar asla açıkça giyemediğin parçalarını aşağıladığında kibarca gülümsemek zorunda kalan tek kişi sen değilsin. Keşke bana güvenmiş olsaydın. Ama bundan da öte, keşke bana güvenmen için seni cesaretlendirecek şekilde davranmış olsaydım."

Nahri kollarını kavuşturdu, gözleri yeniden yaşlarla dolarken daha fazla öfke toplamaya çalışıyordu. "Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu.

"Tüm sesler makul ve nazik?"

"Sinir bozucu insanları sevmek konusunda çok deneyimim var. Seni her gün sabırsızlıkla bekleyebilirim, küçük kardeşim."

"Eğer beni ağlatırsan, seni bıçaklarım."

"O zaman bunu götüreceğim," dedi Cemşid yumuşak bir sesle, aletlerin bulunduğu tepsiyi hareket ettirerek. "Neden elini yüzünü yıkamıyorsun? Bir bez parçasını sıkıp ben konuşurken boynummuş gibi davranabilirsin."

Nahri ters ters baktı ama lavaboya yönelirken zorlamak zorunda kaldı.

Devam etti. "Bana neden şafit olduğunu söylemediğini anlıyorum. Bundan hoşlanmayabilirim ama anlıyorum. Ama bana Marid'den bahsetmeliydin, özellikle de onların tüm bunlarla ne kadar iç içe olduğunu biliyorsan. Tiamat'la ilgili ne kadar çok referans okuyup bir kenara koyduğumu biliyor musun? Eğer savaşacaksak birbirimize

güvenebilmeliyiz."

Eğer karşı koyacaksak. Sadece küçük bir ifade değişikliği ama yine de her şeyi anlatmıyor mu? Birçok yönden, Ali bu işi tutan tutkal olmuştu. Ta Ntry'de cinler, Daeva ve Shafit'ten oluşan kırılgan bir ittifak vardı ve onun olası kaybı hâlâ etrafında dans ettikleri bir aksilikti.

Yaptığım her şey kırılıyor. Nahri lavabonun kenarını kavradı. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman konuşmaya devam edeceğim. Çünkü biraz ikiyüzlü davranıyorum. Senden sakladığım bir sır var."

"Var mı?"

Suçluluk duygusu Cemşid'in yüzünü kapladı. "Ziyafette ben vardım," diye itiraf etti. "Ali'yi zehirleyen bendim."

Nahri'nin çenesi düştü. "Buna inanamıyorum."

"Onu öldürmek istememiştim." Cemşid kızardı. "Daevabad'ı terk etmesi için onu korkutmak istedim. Zehir, Tapınak günlerimden bir arkadaşımın genç ve aptalken bulup karıştırdığımız eski bir not parçasından bir formüldü. O hazırladığında hiç böyle bir etkisi olmamıştı."

"Gençken ve aptalken mi? Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, eski bir sevgiliden öğrendiğin zehri karıştırıp bir prence - *Ghassan'ın oğluna* - herkesin *içinde* verdin ve *gençken* aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım ben bir aptaldım. Masum bir hizmetkârın ölümüne ve kim bilir kaç kişinin sorgulamalar sırasında dövülmesine ve terörize edilmesine neden olan çaresiz, kibirli bir aptal. Ve bunun hesabını yargı gününde vereceğim. Ama bunu yapmaya karar verdiğimde bunların hiçbirini düşünmedim, Nahri. Tek gördüğüm Muntadhir'di. Ali'nin onun yerine geçmek için döndüğüne ikna olmuşum. Tehlikeli olduğuna ikna olmuşum. Muntadhir dağılıyordu ve biliyordum ki kendini koruyacak gücü yoktu. Ben de yaptım. Hayatımda yaptığım en kötü şeydi ve gözümü bile kırpmadım."

Nahri onu endişeyle inceledi. "Umarım bu konuda kimseye içini dökmeyi düşünmüyorsundur. Hatset ve Wajed seni hücreye atmak için bir bahane arıyor."

Cemşid, "Ta Ntry'deki bir hücreye ya da başka bir yere dönmeye niyetim yok," dedi. "Sana söylüyorum çünkü birbirimize karşı dürüst olmamızı istiyorum. Ve sevdiğin biri tehlikedeyken sağlıklı düşünmenin ne kadar zor olduğunu bildiğim için."

Nahri irkildi. Cemşid'in bir saraylı dili vardı ve kelimelerini dikkatle seçerdi.

Tekrar konuştuğunda sesi sessizdi. "Nisreen bir keresinde bana kalbimin ne istediğini sormuştu. Ona ne söylediyimi biliyor musun?"

Cemşid'in gözleri Nisreen'in adını duyunca hüzünle doldu. "Ne?"

"Bilmediğimi. Beni mutlu edecek şeyleri düşünmenin bile onları yok edeceğinden korktuğumu. Ve öyle de oldu," diye fısıldadı.

Sonunda Ali'yi sadece onu kendi kıyametine göndermek için öpmemiş miydi? "Sadece böyle konuşmak bile ..."

"Böyle konuşarak ne?" diye sordu.

Sana yaklaşmaya korkuyorum. Nahri sevdiği herkesi, istediği her şeyi kaybetti. Cemşid'i de nasıl riske atabilirdi?

Ama kapının çalınması onu cevap almaktan kurtardı. "Banu Nahida?" diye seslendi boğuk bir ses.

Nahri el bezini kavradı. "İçeri gel."

Arayan Musa'ydı. "Bağışlayın beni," diye selamladı onu, yüz ifadesindeki endişeyi zorlukla kontrol ederek. "Ama Daevabad'dan bir ziyaretçimiz var."

Sahildeki bir çift yaratık on adım öteden Nahri'nin ensesindeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Uzaktan bakıldığında normal, sağlıklı simurglar, Daevas'ın yarışmaktan zevk aldığı ateş kuşları olabilirlerdi.

Ancak bu ateş kuşlarıyla ilgili hiçbir şey normal değildi. Tipik olarak kızıl, safran ve altının göz kamaştırıcı tonlarındaki parlak tüyleri donuktu, kül ve mor renkli çıbanlarla kireçlenmişti. Cam gibi boş gözlerinin üzerinde sinekler vızıldıyor, yarı açık gagalarından köpükler damlıyordu.

"Hareket etmediler." Musa'nın sesi hasta gibiydi. Cemşit gitmiş, gizemli ziyaretçilerini karşılamak için giyinmişti. "İlk başta onları yakalamak zorunda kalabileceğimizi düşündük ama hareket etmediler. Yarı ölü görünüyorlar."

Bir grup cin toplanmıştı, fısıldaşıyor ve bariz bir tedirginlikle işaret ediyorlardı. Nahri için ayrıldılar ve o da yaklaştı. Parmağındaki mühür yüzük kaleden ayrıldığından beri vızıldıyordu ve şimdi acı verici bir şekilde soğudu.

Bir uyarı. Nahri simurgların gözlerini tekrar inceledi, parlak deniz mavisi boş ve ateşliydi. Kıvılcım yoktu, hareket yoktu, yaratıkların içinde yaşam olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu ve Nahri elini uzatıp dokunmadan kalplerinin atışını algılamaya çalıştıkça tedirginliği arttı. Nabız vardı ama çok azdı ve ona yaşam olduğunu düşündüren bir nabız değildi.

"Ve birinin bir tanesine bindiğini söylemiştin?" diye sordu.

Musa başını salladı. "Bir Daeva adamı. Kendisini Manizheh'in elçisi olarak tanıttı ve kardeşinizi sordu."

Mutlak bir yanlışlık duygusu içini kapladı. "Bu yaratıkları kontrol eden bir büyü var ama benim bildiklerime benzemiyor."

"Belki de Afşin yapmıştır? Hâlâ yetenekleri var, değil mi?"

Nahri ateş kuşlarını inceledi ve Dara'nın sarayda yarattığı dumanlı canavarları hatırladı. Korkunç ama vahşiydiler, bir yıkım tayfunuyla saldırıyorlardı - bu zavallı çürüyen yaratıkların olmadığı bir şekilde canlıydılar.

"Bunun Dara olduğunu sanmıyorum." Sonra kalbi yerinden fırladı. İki simurgh. Biri binici için.

Bir tane de kimi almaya geldiyse onun için.

Cemşid meclise bakan perdeli bir balkonda bekliyordu; silueti, gökyüzündeki yıldızlar gibi küçük ışık patlamaları olan oyma elmaslardan oluşan bir alanda görülebiliyordu. Nahri yaklaşırken arkasına baktı ve Nahri onun görünüşü karşısında irkildi. Ayaanle'nin nereden geldiğini sadece Tanrı biliyordu.

Daeva kıyafetleri bir Baga Nahid'e yakışırdı ama ağabeyi mavi ve beyaz keten üzerine sıçrayan geyik desenli bir cübbe giymiş ve dalgalı siyah saçlarını altın bir diademle taçlandırmıştı. Bıyıkları dışında tıraşlıydı ve alnında bir kül izi vardı.

Her şeye rağmen çok asil görünüyordu ve Nahri onun da kendini farklı bir şekilde taşımaya başladığını fark etti. Cemşid, yanlış cinlerin gazabını çekmemek için başını öne eğmek zorunda kalan sessiz Daeva saraylısı değildi. O son Baga Nahid'di, bir savaşçı, âlim ve eğitim gören bir şifacıydı.

Nahri, üzerinde hırıltılı bir shedu damgası bulunan altın diademi başıyla işaret etti. "Bu kesinlikle fetih sırasında ailemizden çalınmış."

"Güzel bir hatırlatma, değil mi?" Cemşid başparmağını ekrana doğru salladı. "I

Ziyaretçimizi tanıyorum. Kendisi Saman Paşanur, babamın en yakın arkadaşlarından biri. Rahip kökenli büyük bir toprak sahibi."

"Güvenilir bir arkadaş mı?"

Cemşid başını salladı. "Büyürken, şarabı fazla kaçırdığında Kahtaniler hakkında pek çok haince söz söylediğini duydum."

Artık Manizheh'in elçisi olacak kadar hain miydi? Perdenin arkasından bakan Nahri yeni gelenleri inceledi. Saman bir seyahat cübbesi giymişti ve tozlu atkısı hâlâ şapkasının üzerindeydi. Ayakta duruyordu.

ayağa kalktı ve etrafının silahlı cinlerle çevrili olduğu düşünöldüğünde oldukça meydan okuyucu görünüyordu. Hatset onun üzerindeki platformda alçak, minderli bir divanda oturuyordu.

"Ve seni mi arıyor?" Nahri sordu.

"O da öyle diyor. Burada olduğunuzu bilmediği izlenimine kapıldım." Cemşid başıyla elçinin ayaklarının dibindeki siyah sandığı işaret etti. "Bir mesajı olduğunu söylüyor ama beni görene kadar başka bir şey söylemeyecek."

"Kutu içinde bir mesaj. Kulağa umut verici geliyor." Nahri kardeşine baktı, loş ışıhta yüz ifadesini okumak zordu. "Tutsak olup olmadığını öğrenmek isteyecektir."

"O zaman ortak bir noktamız var. Burada mı kalacaksın?"

"Şimdilik." Kadın ona güven verici olduğunu umduğu bir baş hareketiyle karşılık verdi ve adam gitti.

Ama Ali gittiği anda içini bir yalnızlık acısı kapladı. Ali burada olmalıydı, bir şeyleri çözmeye çalışırken yaptığı gibi kaşlarını çatmalı ve şüphesiz küçük, karanlık bir odada birlikte kapana kısılmış olmayı daha da garip hale getirmenin bir yolunu bulmalıydı.

İçini keder ve çaresizlik karışımı bir duygu kapladı -Tanrı, ama Nahri bu korkunç bilinmezlikten nefret ediyordu. Tiamat onu çoktan alıp öldürmüş müydü? Yoksa Ali şimdi bile Süleyman'ın yüzüğünü verdiği için işkence mi görüyordu?

Yapma bunu. Şimdi olmaz. Nahri ekrana doğru eğildi ve Katı bir şeye dokunmanın onu topraklayacağını umarak parmaklarını kesiklerin içine soktu.

Cemşid odaya girdiğinde Daeva elçisinin gözlerinde gözle görülür bir rahatlama vardı. "*Cemşid*," diye selamladı Saman onu. "Yaradan'a şükürler olsun. Endişelenmeye başlamıştım."

Hatset araya girdi. "Senin Baga Nahid'ine çok aşınayım," dedi küstahça. "Sizinkiler bunun için dillerini çıkarmıyor mu?"

Saman kaskatı kesildi. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Cemşid yaklaştı ve sonra Nahri'yi gülümseten cesur bir hareketle kardeşi bir tabure alıp kraliçenin yanına koydu ve oturdu.

"Dürüstçe konuşabiliriz," diye başladı. "Ben kim olduğumu biliyorum Saman ve eğer Manizheh seni peşimden gönderdiyse, senin de bildiğini sanıyorum. Keşke babam bana karşı dürüst olsaydı da gerçeği yabancı bir ülkede yabancılardan öğrenmek zorunda kalmasaydım."

Saman bakışlarını indirdi. "Özür dilerim lordum. Ne olursa olsun, yakın zamana kadar bilmiyordum." Tekrar başını kaldırdı, gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "İyi misin Baga Nahid? Sana zarar verdiler mi?"

Cemşid başını eğerek silahlı askerlerin bulunduğu odayı işaret etti. "Daha iyiydim ama zarar görmedim. Şehir nasıl? Babam nasıl? Benim . . . Anne?"

Saman ellerini kutsamak için kaldırdı. "Bu konuları özel olarak konuşsak daha iyi olur."

"Böyle bir şey olmayacak," diye belirtti Hatset. "Gelin. Onu gördün, şimdi bazı cevaplar almalıyız. Manizheh seni neden gönderdi?"

"Çünkü oğluyla ilgili tehdidinizi aldı," diye yanıtladı Saman. "Kötü bir zamanda geldi - cinlerle barış yapmaya çalışıyordu, ancak bir kez daha ihanete uğradı. Baga Cemşid," dedi daha yumuşak bir sesle, "babanın öldüğünü sana bildirdiğim için çok üzgünüm."

Cemşid taburesinde geriye doğru sallandı. "Ne? *Nasıl?*"

"Banu Nahida'nın nezaketle organize ettiği bir barış zirvesi sırasında öldürüldü. Bizim bilmediğimiz bir şekilde Emir Muntadhir, Daeva evlerini ona karşı zehirleyerek her türlü zenginliği teklif ediyordu. İnsanlarımızdan bazılarının bu cazibeye kapılmış olması benim için büyük bir utanç kaynağıdır. Ona dönmek için savaşan büyük veziri öldürdüler."

Cemşid hızla gözlerini kırptırarak nefes almaya çalıştı. "Ah, Baba," diye fısıldadı. Dudağını ısırды, yüzündeki duygu girdabını gizlemek istencesine bakışları yere düştü.

Nahri ekranı öyle sert kavıyordu ki canı acıyordu. Onu sürükleyip götürmek istiyordu. Kaveh'in yasını tutuyormuş gibi yapmayacaktı ama kardeşinin herkesin içinde, cinlerin önünde kederini gizlemeye çalıştığını görmek

Düşmanları onun kalbini kırdı.

Hatset hâlâ sakindi. "Emir şimdi nerede?" "Kız kardeşiyle birlikte idamı bekliyor."

Cemşit irkildi, yüzünde yeni bir şok ifadesi belirdi. Hatset'in yanındaki Vecit bile kısa bir soluk alıp verdi.

Hatset ise çelik gibiydi, altın rengi gözleri sanki karşısındaki adam bir böcekmiş gibi kısılmıştı. Zamanını harcamaya değmeyecek kadar yalancı bir böcek. "Kaynaklar

kızımın Manizheh'in gözetiminde olmadığına dair bana güvence verdi."

"Kaynaklarınız güncel değil." Saman ellerini iki yana açtı. "Ben sadece bir elçiyim, Leydi Hatset ve bana bir uyarı iletmem emredildi. Ghassan'ın hain oğullarının kaderi belli, ama bizim Banu Nahida sana son bir merhamet göstermek istiyor. Baga Cemşid'i beş gün içinde sağ salim geri getirin, o da kızınızı bağışlasın."

"Beş gün mü?" Şimdi Wajed'di. "Daevabad'a beş günde varamazsın."

Saman, "Üç dakikada yapabilirim," diye düzeltti. "Banu Manizheh büyük bir sihirle kutsanmıştır. *Yeni* bir sihir, seleflerinden farklı olarak biliyorum. Birlikte seyahat ettiğim simurg sadece küçük bir parçası. Baga Cemşid benimle birlikte dönecek ve kızınıza merhamet gösterilecek."

"Yani ikisi de hâlâ hayatta mı?" Cemşid toparlanmıştı, yüz ifadesi aceleciydi. "Muntadhir ve Zeynep?"

Büyükelçi ona dikkatli bir bakış attı. "Şimdilik, Baga Nahid. Ama hanımefendimiz kederli ve haklı olarak öfkeli ve Daevabad'da onlar adına konuşacak kimse yok."

Nahri onun söylemediği kelimeleri duyarak dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Büyükelçinin aptal olmadığı açıktı. Cemşid korkak bir mahkûm gibi davranmıyordu ve Muntadhir'le ilişkisi herkesin malumuydu. Manizheh onu kışkırtmak istiyordu. Cemşit ona dönerse Muntehir'in hayatı için yalvarabileceği ihtimalini açık bırakmak istiyordu.

Hatset elçiye çıplak bir nefretle bakıyordu. Sandığa doğru kabaca başını salladı. "Peki mesajınızın diğer kısmı?"

Saman göğsüne doğru ilerledi. "Banu Nahida yakında bir çift mülteciyi ağırlayacağınıza dair söylentiler duymuş. Bu onu rahatsız ediyor. Birleşik bir halk olarak daha güçlü olduğumuzu kabul edeceğinizden eminim. Kabilemin bunu görmesine yardım ettiğini biliyorum.

"Bu yüzden itaat etmeyen Daevalara ne olacağını açıkça belirtmek istiyor." Sandığı açtı ve içindekileri dökmek için tekmeledi. Düzinelerce -Kan sıçramış pirinç muskalar yere düştü.

Kalıntılar. *Daeva* kalıntıları.

Nahri bir anda ekranın arkasından izlemekten sıkılmıştı.

Kendisine yardım etmek için hamle yapan askeri görmezden gelerek kapıyı ittirerek açtı. Nahri etkilemek için giyinmemişti; bütün gün giydiği sade pamuklu elbisesi ve çizgili tozlukları üzerindeydi, üzerine kurumuş kan lekeleri sıçramıştı.

Göğsünün her tarafı çamur içindeydi ve pantolonunun altı çamurla kaplanmıştı. Nem saçlarını yabanileştirmiş, bukleler ensesine bağladığı eşarptan kaçmıştı.

Ama Nahri'nin kim olduğunu ilan etmek için süslü kıyafetlere ihtiyacı yoktu, hele de sahip olduğu tüm kibirle meclise girdiğinde Saman'ın yüzünden akan kanı tam anlamıyla hissedebiliyorken. "Neden

Sözde itaatsizlik eden bu Daevalara *tam* olarak ne yapıldığını bana açıklayıyor musunuz?"

Saman gözlerini hızla kırpıştırarak ona baktı. "Banu Nahri," diye kekeledi. "Ben ... ateşler senin için ısıt ısıt yansın. Bağışlayın, beni görmeyi beklemiyordum-" "Beni görmeyi. Evet, tabii ki." Nahri kutsal emanetleri işaret etti. "*Açıkla.*"

"Baga Nahid'e de söylediğim gibi, durum daha da vahim bir hal aldı." Saman'ın alışık olduğu kelimeler şimdi biraz daha az düzgün çıkıyordu, adamın onun beklenmedik varlığı karşısında sarsıldığı belliydi. "Banu Manizheh kabilemizin

"Cinlerin onu bölmesine izin vermenin bedelini biliyorsun."

"Ve bu fiyat *ifrit*'e mi veriliyor? Bunu mu ima ediyorsun? Çünkü Manizheh ifritlere bir Daeva daha verirse kendisine hain demekten başka bir şey yapma hakkını kaybeder."

"Hain" kelimesini duyunca Saman'ın gözleri yukarı fırladı, yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Gerçek bir mümin o zaman. "Peki Süleyman'ın mührünü çalan adamla ittifak kurmaya ne denir?"

Nahri elini kaldırdı ve bir çift alev yarattı, Süleyman'ın yüzüğü alevlerin ışığında parlıyordu. "Yanlış bilgi."

Adamın yüzünde beliren şaşkınlık neredeyse tüm yaşadıklarına değdi. "Bize söylenen bu değildi."

"O halde kaynaklarınız güncel değil," dedi Nahri, soğuk bir şekilde sözlerini tekrarlayarak. "Bu emanetlerin ait olduğu Daevalara ne olduğunu açıklamanız için size bir şans daha vereceğim."

Boynu büküldü. "Vatana ihanetten idam edildiler, tek bildiğim bu. Ve bunu hak etmiş olsalar da, Banu Nahida'nın onları ifritlere vermek kadar iğrenç bir şey yapmayacağından eminim."

"O zaman sen saf bir aptalsın. Kaç tane?"

"Kaç tane ne?"

Nahri ona doğru bir adım daha attı ve adam geri çekildi. "Kaç Daeva'yı idam etti? Bizim insanlarımızı, Saman. Kaç tane kutsal emanet getirdin?"

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki Nahri bayılabileceğini düşündü.

"Bilmiyorum

."

"O zaman say."

Saman gözle görülür bir şekilde titriyordu. Ama itaat etti ve bir avuç muskaya uzandı. Dudakları sözsüzce kıpırdadı.

"Yüksek sesle," diye emretti Nahri. "Gel, Manizheh'in ne kadar harika bir kadın olduğuyla övünerek geldin ve hediyesini böyle gösterişli bir şekilde

sundun. Elbette

her birini tutmaktan ve öldürdüğü Daeva'yı yüksek sesle çağırmaktan utanmıyorsunuz."

Meclis bir mezar kadar sessizdi. Saman etrafına baktı ama kimse yoktu. ve Nahri'nin ifadesi onu hızla saymaya döndürecek kadar ölümcül olmalıydı.

"Bir, iki . . ." Kutsal emanetlerin şingirtısı geniş odada yankılandı. "Üç, dört ..."

Hepsini bitirmesi birkaç dakika sürmüştü ve Saman "iki yüz altmış dört" dediğinde Nahri'nin öfkesi göğsünde yoğunlaşmıştı.

"İki yüz altmış dört," diye tekrarladı. "Söyleyin Büyükelçi, politikada biraz yeniyim ama yaklaşık üç yüz altmış dört kişinin İnsanlar darbe planlıyor olsalardı, Manizheh bunu daha önce öğrenirdi."

Saman kızardı ama yüzünü öfke kapladı. Cinlerle dolu bir sarayda genç bir kadın tarafından aşağılanmaktan hoşlanmadığı belliydi. "Gerekeni yaptığına inanıyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur. Mesajını iletilmiş say." Wajed'e baktı. "Qaid, kalenin altındaki hücreleri henüz su basmadı, değil mi?"

Büyükelçiye açık bir düşmanlıkla bakıyordu. "Tam olarak değil."

"Güzel. Lütfen bu adamı onlardan birine götürün. Beslenmesini ve bakımını sağlayın.

için." Başını Saman'a doğru eğdi. "Manizheh'in mezardan çıkardığı o zavallı yaratıkların bir şeye ihtiyacı var mı, yoksa sahilde çürümeye devam edebilirler mi?"

Saman ona ters ters baktı. "Banu Manizheh'e dönmek için bekliyorlar." Cemşid ve Hatşet'e baktı. "Onun uyarısına kulak vermenizi öneririm, Hatşet Hanım. Başka bir tane olmayacak."

Hatset'in gözleri parladı. "Ve Banu Nahida'mız seni bıçaklamadan önce *buradan* gitmeni öneririm."

Büyükelçi askerler onu yakaladığında karşı koymadı ama ayaklarını kapıya dikti. Cemşid'e dönerek, "Baga Nahid, lütfen," diye yalvardı. "Sen mantıklı bir adamsın. Evine git. Kız kardeşini de al. Belki hâlâ merhamet vardır."

Cemşit'in bakışları onunkilere kaydı ama Saman sürüklenerek dışarı çıkarılırken hiçbir şey söylemedi. Hatset başını sallayarak diğer askerleri gönderdi.

Kraliçenin kabadayılığı sadece üçü yalnız kalana kadar sürdü ve sonra minderine yaslanıp titrek bir nefes verdi.

"Zeyneb," diye fısıldadı.

Cemşid ayağa fırlamıştı. "Ben geri dönüyorum. Annemizle konuşacağım, mantıklı düşünmesini sağlamak. Şüphesiz bu bir abartı. Hiçbir Daeva ifrit tarafından köleleştirilmek için bir başkasını vermez."

Nahri kutsal emanetlerin bulunduğu sandığa doğru yürüdü. Bir tanesini eline aldı ve pencerelerden süzülen ışık huzmeleri altında inceledi. Daevalar kutsal emanetlerini muska olarak boyunlarına takarlardı ve muskalar her zaman pirinçten yapılmış olsalar da çok çeşitli şekillerde olabilirlerdi. Onun eline aldığı muska, minik kakma yakutların çevrelediği kabarık yarım aylarla süslenmişti. Kan kurumuştur. Oluklar.

Sen kime aitsin? Ghassan onu taht odasında küçük düşürdüğünde ayağa kalkıp Nahri'nin önünde eğilen Daevalardan biri miydi? Ya da belki de Tapınak bahçesinde alay ettiği utangaç gençlerden biri? Ailesinin kitaplarını almak için tozlu arşivleri karıştıran bir rahip ya da tapınağı ziyaret ettiklerinde ona ev yapımı tatlılar bastıran adamlardan biri?

Revir mi? Belki de bu tılsımı takan soylu bir kadındı, düğünü sırasında Nahri'ye sessizce eşlik eden, Banu Nahida ile dedikoducu cinler arasında sessiz ama sağlam bir çizgi oluşturanlardan biri?

Belki de bu kalıntılar entrikacı soylulara aitti. Ya da belki vatanseverlerdi, ya da ikisi arasında bir şey. Her iki durumda da Nahri bu emanetlere baktığında kanlı pirinç parçaları görmüyordu. İnsanları görüyordu. Kendi insanlarını, kusurlu, kırılmış ve kendi tarzlarında bağınaz ama yine de onun insanlarını.

Ve Manizheh onları katletmişti. Bir mesaj göndermek için.

Dara, lütfen bu işte parmağın olmadığını söyle. Nahri, Cemşid ve Hatet'in tartıştığının belli belirsiz farkındaydı ama Nahri'nin şu anda gördüğü Shefala'nın meclisi değildi. İlk geldiği günkü Daevabad'dı, feribot gölü yararak geçerken gizemli büyü adası giderek yaklaşıyordu. Zigguratlar ve tapınaklar, minareler ve kuleler, hepsinin üzerinde yükseldiği duvarlar Ataları yüzlerini oymuştu.

Daevabad'a hoş geldin, Banu Nahida. Dara o gün ne kadar gururlu ve heyecanlıydı. Nahri onun da ne kadar gergin olduğunu sonradan fark etti -Kendince, ikisinin de çok geç öğrendiği barışa giden köprüde sallantılı bir adım atmıştı ama bu onun için yeterince sağlam değildi.

Nahri emaneti yerine koydu ve sandığı kapattı. "Cemşid, geri dönemezsin."

Kraliçeyle kavgasının ortasında durdu. "Neden olmasın?"

"Kesinlikle yapabilir," diye ısrar etti Hatset. "Yapmazsa Zeyneb ölebilir."

Nahri sesini yumuşattı. "Manizheh'in onu almasının mümkün olmadığını kendin söyledin. Bu muhtemelen bir blöf."

"Umurumda değil. Bu sefer değil." Hatset'in özenle oluşturulmuş ifadesinden bir parça kırıldı. "Kocamı Manizheh'e, oğlumu da Marid'e kaybettim. Kızımı kaybetmeyeceğim. Eğer Manizheh blöf yapıyorsa bana doğru."

Cemşid, "Ve onu ikna edebilirim," diye ısrar etti. "Müntehir ve Zeyneb'e izin vermesi için onu ikna edebilirim-"

"İkiniz de bir dakika *dinler* misiniz?" Nahri yalvardı. "Manizheh'in bunu yapmasının üstünlük sağladığı anlamına geldiğini düşünüyorsunuz. Ama öyle değil. *Çaresiz* olduğu anlamına geliyor. Bu, sarayın çatısında tanıştığım kadının eylemi değil. Kur yapması gereken Daevaları öldürüyor. Ortağını kaybetti. *Kırılıyor*. Ve eğer şimdi pes edersek, asla durmayacak. Ödüllendirilmeye değil, uzaklaştırılmaya ihtiyacı var."

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Hatset sordu. "Süleyman'ın yüzüğünü oğlumdan aldınız ama kimsenin büyüsunü geri getiremediniz. Cemşid, Nahid metinlerinde olmasını umduğu mucizeyi henüz bulamadı. Ve Alizayd ..." Kraliçe titreyerek divanının kenarını kavradı. "Şafit, cin ve Kraliyet Muhafızları'nı bir araya getirebilecek onun konumunda başka kimse yok. Onun kaybının ne anlama geldiğini hep göz ardı ettik ve şimdi o noktaya geldik. Daevabad'ı geri almak için uygun bir yolumuz yok."

"Yani Ghassan'ı aziz gibi gösteren bir kadına mı boyun eğeceğiz? Çözümün bu mu?"

"*Hayatta* kalıyoruz," dedi Hatset. "Çocuklarımızın, ailelerimizin ve mümkün olduğunca çok insanın bunu atlatmasını sağlamaya çalışıyoruz ve savaşmak için başka bir günün gelebileceğini umuyoruz." Nahri'ye şaşkın bir bakış attı. "Bunu herkesten çok sizin anlayacağınızı düşünürdüm."

Nahri anlıyordu ama o öyle biri değildi. Artık değildi. Herkesin hayatta kalmasını sağlayan güçlü bir akrabası ya da savaşmamaya karar verme lüksü yoktu.

"Ben giderim," dedi Cemşid tekrar, daha sessiz bir şekilde. "Annemiz Nahri'yle konuşmama izin ver. Daevabad'ın siyaseti hakkında deneyimim var. Eğer yapamazsam-"

"Kraliçe Hatset!" Kapılar patlayarak açıldı ve Ayaanle kâhyası dizlerinin üzerine çöktü. "Bağışlayın leydim. Ama o sizin babanız."

Nahri muayenesini bitirdi, parmaklarını Seif'in zayıf bileğinin üzerinde gezdirdi ve kâğıt inceliğindeki derisinin altındaki kemikleri tekrar bir araya gelmeye zorladı.

"Neden kuzey kulesindeydi?" Hatset sordu. "Seni onun büyülerinden birini yaptığı konusunda uyarmıştım. Bu haldeyken ona daha iyi göz kulak olmalısın!"

Musa sinirli bir ses çıkardı. "Deniyoruz teyze, ama biliyorsun ve her zaman bir çıkış yolu bulur. Melekler hakkında mırıldanıyor, onların kalenin etrafında fısıldadıklarını duyduğunu söylüyor."

Nahri topuklarının üzerinde kayarak yaşlı adamın sıska kalçasını nazikçe yerine oturttu. Oradaki kırık bileğindekiinden daha basitti ama onu iyileştirmek için yapabileceği çok şey vardı. Yaşlanmanın kaprisleri - körelen kemikler ve solan organlar- Nahid'in ellerini sürmesiyle ortadan kaldırılamazdı, belki de Yaratıcı'nın onların yeteneklerine karşı sessiz bir geri tepmesiydi bu. Ölümsüzlüğün onlara bahşedilmemesi gerekiyordu.

Baskıyı hafifletmek için altına küçük bir yastık koydu. "Onu yatakta tutmanın bir yolunu bulman gerekecek." Bu, Nahri'nin Seyf Şefala'yla ilk karşılaşması değildi; aklı on yıl geçmişte kalsa bile onu kazanmayı başaran çekici, sinsi bir ihtiyardı. "Üzgünüm kraliçem ama kısa mesafelerde bile tekrar yürüyebileceğini sanmıyorum.

Ve bileği ..."

Hatset yıkılmış görünüyordu. "Büyük büyükannesinin şiirlerini yazıya döküyordu. Ailemizin sözlü tarihi. Onu kendine getirecek tek şey buydu."

Musa, Hatset'in eline dokundu. "Kendini daha iyi hissettiğinde bize yazdırabilir. Onları kaydedeceğiz. Ve aileden birinin onun yanında olmasını sağlarız."

Nahri konuşulmayanları *sonuna kadar* duydu. Çünkü en iyi bakımla bile Hatset'in babasının bir muson daha göreceğinden emin değildi. Ve onun uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadığını bilecek kadar çok şey duymuş olsa da, bu onun ölümünü sevdikleri için daha az yıkıcı yapmayacaktı.

"Teşekkür ederim yeğenim," dedi Hatset yumuşak bir sesle. "Ailenin geri kalanıyla bir toplantı yapabilir misin? Konuşmalıyız."

Musa gitti ve sonra sadece üçü kaldı. Nahri Seyfi iyileştirmeyi bitirdiğinde yaşlı adam kıpırdanmaya başlamış, yüzünü buruşturmuştu.

Ayağa kalktı. "Şişliği için bir iksir hazırlayacağım. Onun yanında olmadığım zamanlarda acısına iyi gelecektir."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Hatset, bakışları babasının üzerindeydi. Nahri kapıdayken "Banu Nahida," diye seslendi.

Nahri arkasına baktı ve kraliçenin yüzündeki yorgun, perişan ifade onu durdurdu. Hatset'in hiç bu kadar yenilmiş görüldüğünü görmemişti.

"Issa bu sabah Alizayd için cenaze namazı kılmayı teklif etti." Kraliçe konuşurken Nahri'ye bakmadı. "Nasıl tepki vereceğimi anladığımı sanmıyorum. Bence gerçekten nazik olmaya çalışıyordu."

"Ali ölmedi." Kelimeler Nahri'nin ağzından şiddetli bir inkâr olarak döküldü. "O geri dönüyor."

Hatset ona baktı ve Nahri ilk kez kraliçenin acıyan altın rengi gözlerinde gerçek bir çaresizlik ifadesi gördü. "Halkın senin kutsanmış olduğuna inanıyor. Onun kaderini bir şekilde biliyor musun? Kesin olarak?"

Nahri ona yalan söyleyemezdi. Babası ölmek üzere olan bir kıza değil. Çocuklarını güvende tutmak için her şeyi yapmış ama canavarlar tarafından parçalanmış bir anneye. "Hayır." Kendi sesi kırıldı. "Ama ona yemin ettirdim ve sanırım benden korkuyor."

Hatset ona kederli, kalbi kırık bir gülümseme verdi. "Kesinlikle öyle." Durakladı, yüzündeki duyguların bir kısmı kayboldu. "Ta Ntry'de kalabilirsin Banu Nahri. Ailem için, babam için, oğlum için yaptıklarından dolayı evimde her zaman bir yerin olacak."

Nahri muhtemelen minnettar olmalıydı ama bir şey duyduğunda hemen anlıyordu. "Peki ya Cemşid?"

"Cemşid Daevabad'a geri dönüyor. Ben kararımı verdim. O da kararını verdi." Hatset'in sesi neredeyse üzgün geliyordu. "Ve eğer onu durdurmaya çalışırsan, seni bir hücreye kapattırırım."

Beni orada tuttuğunuzu görmek isterim. Ama Nahri başını eğdi. "İlaç tedavisine başlamalıyım."

Nahri ancak koridorda yalnız kaldığında maskesinin düşmesine izin verdi ve çılgılık atmamak için yumruğunu ağzına bastırdı.

Kardeşim ölecek. Cemşit'in Ali'yi zehirleme hikâyesi aklına geldi. Manizheh'i şiddetten vazgeçmeye ikna edemeyecekti, bu yüzden onu durdurmaya çalışmak için aptalca ve cesurca bir şey yapacak ve sonra da ölecekti. Cemşid'in Manizheh'in oğlu olması önemli değildi; Nahri annelerinin anne şefkatinin sınırlarını görmüştü.

Nahri koridordaki soğuğa karşı kollarına sarılıp bildiği her şeyi zihninde evirip çevirirken, sevdiği bir insanı daha kaybetmeyi içermeyen bir çözüm bulmak için çaresizce çırpınırken umutsuzluk onu tüketti.

Gidip o ateş kuşlarını boğmalıyım. Onların acılarına son verecek ve Cemşid'in gitme imkânını ortadan kaldıracaktı. Nahri tekrar titredi, buharlı nefesi bulanıklaştı.

Ve sonra durdu.

Shefala'da hava bu kadar soğuk olmamalı.

Nahri koridora bakarken bir parmak buz omurgasına dokundu. Yalnızdı ve havada doğal olmayan bir durgunluk vardı, fiziksel hissettirecek kadar yoğun bir sessizlik. Boğucu. Öğleden sonraydı; çeşitli seslerden oluşan bir kakofoni olmalıydı ama yine de kale o kadar sessizdi ki sanki tek sakini Nahri'ydi. Büyüsüyle uzandı, altıncı hissi biraz reddedildi.

Hiçbir şey yoktu. Duvarların ötesinde atan kalpler, öksürükler ya da kabaran ciğerler yoktu. *İnsan* yoktu. Bunun yerine, serseri bir bulutun nefesi gibi ısırان bir rüzgâr ensesini süpürdü.

Nahri kırıldı, odasına doğru koşmaya başladı. Kapıyı çekip açtı, girişe doğru hamle yaptı.

Ve doğrudan buzlu bir uçuruma adım attı.

Önündeki imkânsız manzaraya bir kez baktı: karla kaplı dağlar ve soluk bir gökyüzüne karşı yerleştirilmiş sivri siyah kayalar - *yatağının* olması gereken yer - ve aniden arkasını dönerek kapıya doğru uzandı.

Yok olmuştu. Artık orada sadece pürüzsüz bir buz kütlesi, her yöne uzanan pırıl pırıl bir duvar vardı.

Nahri panikleyemeden, zihni Tanrı aşkına az önce ne olduğunu anlayamadan, gölgenin içine fırlatıldı. Bir yaratık bulutlarla örtülü güneşi engelleyecek kadar büyük, arkasına indi. Nahri buzun üzerinde kayarak döndü.

Bir shedu ona baktı.

37

Ali

Ali büyürken cehennemle ilgili hikâyeler duymuş, orayı alev alev yanan ateşler ve kavurucu rüzgârlarla dolu bir sefalet olarak tasvir etmişti. Kötülerin ruhları ve onların korkunç çığlıklarıyla kalabalık ve gürültülü bir yer olurdu.

Bunun yanlış olduğundan korkmaya başlamıştı. Ama içinde sıkışıp kaldığı denizin altındaki sessiz, boş alemini tanımlamak için cehennemden daha uygun bir terim olamazdı.

Gündüz yoktu, gece yoktu. *Gökyüzü* de yoktu. Sadece tepede beliren, Ali'nin başı dönmeden ve ezilecekmiş gibi hissetmeden kafasını kaldıramayacağı kadar katı ve önsezili, ağır bir karanlık vardı. Tek ışık, bir zamanlar Daevabad'dan bile daha büyük bir şehir olduğu anlaşılan, görünüşe göre çağlar önce yıkılmış ve terk edilmiş bir şehrin kalıntılarından ortaya çıkaran, zemini dolduran ürkütücü deniz mavisi suyun parıltısından geliyordu. Dünyanın dibinde, Ali'nin tek sakini olduğu kayıp bir şehir ve zamanın bir anlamı yoktu.

Bir başka dar geçitten daha topallayarak geçti, yüksek, midye kabuklu duvarları iterek aştı. "Fiza!" diye bağırdı, kurumuş boğazı itiraz ediyordu. "*Fiza!*"

Sesi yankılandı, adı solan dalgalar halinde yankılandı. Yanıt yoktu. Ali su basmış kumların üzerinde tek başına, kanlı yaralarla kaplı, bir ayak bileği fena halde burkulmuş ve yan tarafına saplanan kırık bir kaburga kemiği hissiyle uyandığından beri ne bir yanıt ne de başka bir ses vardı. Bazıları

yaralar iyileşmeye başlamıştı - en azından yürüdüğünde açılmayanlar, kanla kabuk bağlamış yaraları onun tek

zamanı ölçüyordu. Her nefes alışında ve adım atışında ayak bileği ve kaburgası itiraz ediyordu ama Ali yine de yürümeyi bırakmadı, buradan bir çıkış yolu bulmak için çaresizdi. için vazgeçmek deliliğe davetiye çıkarmak olur.

Belki de bu benim cezamdır. Belki de Tiamat Ali'ye şöyle bir bakmış, Süleyman'ın mührünü ele verdiğini görmüş ve acı çekmesi için onu buraya fırlatmıştı. Ve acı çekecekti. O bir cindi. Bu onun haftalarını alırdı. açlıktan ölür ve bu çok kötü olur.

Dar geçit genişledi ve Ali, ayak bileklerinin etrafında çalkalanan su aniden boğazına dayandığında nefesini tuttu. Suyu daldı, yüzecek kadar kendine gelmeden önce bir ağız dolusu tuzlu sıvı aldı, yeni kasları tepki olarak ağrıyordu. Zülfikarı kınında yüzüyor, kalçasına çarpıyordu. Kılıcı kuru tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

Ağır sessizlikte, tuhaf yaratıkların taş kabartmalarının yanından geçerken her sıçrayışı gök gürültüsü gibi geliyordu: kanatlı boğalar ve sakallı adamların yüzleri, topuzlu ve kırbaçlı aslan başlı savaşçılar. Sadece yaratıklar değil, bahçelerin ve savaşan orduların, tuhaf yuvarlak gemilerin ve dikkatli avcılarının soluk sahneleri. Kabartmalar ilk başta Ali'yi büyülemişti.

çözölemeyen yazılar ve gizemli resimler. Bunları kimin oyduğunu, bu şehrin maridlere mi yoksa ölümlülere mi ait olduğunu merak etmişti.

Artık umurunda değildi. Tek istediği kaçmaktı. Tadı deniz gibi olmayan bir su içmek ve acısız bir dakikanın tadını çıkarmak.

"Fiza," diye tekrar bağırdı. Arkadaşının bu korkunç labirentin içine atılmış olduğu düşüncesi onu itti. "Fiza!"

Havuz, karanlığın içinde eriyen devasa bir amfi tiyatronun koltuklarının bulunduğu, belki de bir arena olan su basmış düz bir zemine açılan ufalanan basamaklarla son buluyordu. Ali sendeleyerek kumların üzerine çıktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Su burada yüzüne gelmeden uzanabileceği kadar alçaktı ve Tanrım, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Lütfen Fiza'nın yaşamasına izin ver, diye yalvardı.

Buradan çıkmamıza izin ver. Tüm bunların bir önemi olsun.

Ali nemli soğuşun içinde titreyerek kendi üzerine kıvrıldı. Sadece kuru olmak istiyordu. Sıcak. Bu korkunç, ışıksız, su ve harabeden oluşan yerde kendini hiç bu kadar ateş kanlı bir cin gibi hissetmemişti. Bir alevi tutmak, zihninde o kelimeyi fısıldamak ve parmaklarının arasında ateşin çiçek açtığını görmek için yanıp tutuşuyordu.

Ve sonra, sanki Daevabad'ın gölüne itildiğinde büyüsü yok olmamış gibi, elinde bir ısı parladı.

Ali ayağa fırladı ve avucunun içinde dans eden alevlere şaşkınlıkla baktı. Onun büyü. *Cin* büyü; çocukluğundan beri onu besleyen yetenekler, göle sahip olmasıyla ya da korkunç bir aile sırrıyla lekelenmemiş olanlar. Bir saniye sonra ayağa kalktı, zülfikarını kınından çekerken acıya aldırmadı.

"Aydınlan," diye fısıldadı.

Zülfikar alevler içinde patladı. Altın ve yeşilin görkemli, girdaplı alevleri parıldayan bakır bıçağın üzerinde hızla ilerliyordu. Işık dışarı doğru patlayarak boğucu karanlığa saldırdı.

Ve onu bekleyen yüzlerce silahlı savaşçıyı aydınlattı.

Ali dövüş pozisyonuna geçti ama hiçbir kırıdamadı. Onların *heykel* olduğunu fark etti. Taştan ve deniz kabuğundan yaratılmışlardı, o kadar gerçekçi görünüyorlardı ki, baş döndürücü bir dizi ulusun ve zamanın kıyafetlerini giymişlerdi.

Kısa tunikler ve pilili etekler, daha önce hiç görmediği türden zırhlar ve bir düzine çeşit miğfer ve kalkan. Heykellerin çoğu hazır olda, emir bekler gibi sıralanmış dururken, birçoğu da taştan ellerini başlarını korumak için kaldırmış, yüzlerine acı dolu ifadeler kazınmış halde yere yayılmıştı. Kesilmiş uzuvlar, sanki birisi büyük bir çekiçle bacaklarını ve kollarını parçalamış gibi yere saçılmıştı.

Ali ayağıyla taştan bir gövdeyi dürttü. Sanatçı, dökülen bağırsakları tam olarak tasvir etmek için kesinlikle büyük özen göstermişti.

Git buradan. Şimdi. Zülfikarını kavrayan Ali dikkatlice uzaklaştı ve geldiği yöne geri döndü.

Tam o sırada göz ucuyla büyük bir şeyin sıçrayarak uzaklaştığını gördü.

Ali döndü ama o çoktan gitmiş, karanlığın içinde kaybolmuştu. Bekledi ama çarpan kalbi ve düzensiz nefes alıp verşi dışında hiçbir ses yoktu. Siyahın ötesinde her ne varsa sessizdi. Bekliyordu.

İzliyordum. Ali, Vecit'in ona verdiği demir bıçağı çıkardı. Her iki elinde birer silah, ayak bileğindeki acıyı bastırarak ayaklarının üzerinde hafifçe durdu.

Hâlâ hazır değildi.

Pullu bir dokunaç fırlatarak Ali'nin karnına çarptı ve onu uçurdu. Daha yeni kuma düşmüştü ki, ciğerlerindeki rüzgâr kesildi ve onları gördü; uçurumdan fırlayan iki iblis. Biri fil büyüklüğünde bir deniz akrebiydi ve üst yarısı ölü bir insanın korkunç

gözlü, mor bir adam. İkincisi de aynı derecede korkunçtu: örümcek bacakları ve yarasa gibi kanatları olan boynuzlu bir engerek yılanı.

Ali akrep adamın kuyruğundan kaçmak için tam zamanında yuvarlandı. İğnesi başının yanındaki su dolu kuma saplandı, bıçak gibi keskin tırpanından zehir damlıyordu.

Ayağa fırladı ve engerek yılanının karnını deşecek olan tırtıklı bacaklarından kıl payı kurtuldu. İblisler, canavarlar -her ne haltsa onlar- Ali'yi hazırlıksız yakalamıştı.

Ama onu yakalayamadılar.

Aylardır ilk kez elinde alev alev yanan bir zülfikar tutan Ali, şehri düştüğünden beri -babası onu sürdüğünden beri, marid ona işkence ettiğinden beri, ellerinin bin bir şekilde bağlı olduğu kırık dökük bir dünyada yaşadığı gerçeğine uyandığından beri- onu saran umutsuzluğun, kederin ve mutlak *çaresizliğin* yok olduğunu hissetti. Marid'in istediği Savaşmak mı?

Güzel.

Ali, engerek yılanının tıslamasına ve akrep adamın korkunç iniltisine cevap vererek öfkeyle böğürdü ve kendini onlara doğru fırlattı.

İğneden tekrar kurtuldu, sonra akrep adamın göğsüne bir tekme attı ve zülfikarıyla engerek yılanına saldırdı. Engerek gözünün takip edebileceğinden daha hızlı şaha kalktı ve yaralı ayak bileğini yakalayarak Ali'yi kuma sürükledi.

Bu sefer iğnesi ıskalamadı.

Ali omzunu deldiğinde çığlık attı, zehrin yakıcı acısı Binlerce demir bıçakla derisi yüzülmüş gibiydi. Ama korkudan çok öfkeyle zülfikarıyla saldırdı, akrep adamın kuyruğunu kesti ve hâlâ omzuna saplı olan iğneyi kopardı. Yaradan tuzlu kan fişkırırken iblis çığlık attı.

Ali zülfikarı bıraktı, iğneyi omzundan söktü ve silahını almadan önce engereğin yüzüne fırlattı. Sol kolu uyuşmuştu ve bir sersemlik dalgasıyla savaşırken kendi ayaklarına takılıp düştü. Akrep adam ciyaklıyor, yarı ezilmiş bir böcek gibi dönüp duruyordu Kuyruğundan kan fişkırırken.

Yine de boynuzlu engerek geri geldi, Ali'nin alt yarısına sarıldı ve sertçe sıktı. Ali kurtulmaya çalıştı, canavar nefesini keserken soluk soluğa kaldı. Çalışan tek kolu hâlâ serbestti, zülfikarı itti engerek yılanının pullu derisine karşı. İkisi ölüm maçında ulurken kıvılcımlar saçtı ve alev alev yandı.

"*DUR.*" Gürleyen ses artık o kadar tanıdık gelmişti ki, Ali daha Sobek'in sular altındaki kumda ilerlediğini görmeden rahatlama ve endişe karışımı bir duygu kaplamıştı içini.

Akrep adam hırıltılı sakalını çekiştiriyor, cırlıyor ve feryat ediyordu.

"O bir istilacı değil," diye tersledi Sobek. "O bir akraba." Sobek akrebi yakaladı

Akrep adamın kuyruğu, ama ona zarar vermek yerine, Nil denizcisinin ellerinden bir su fışkırdı ve canavarın derisinden aşağı döküldü. Birkaç dakika içinde iğnesi eski haline döndü.

Sobek bir sonraki hamlesini Ali için yaptı, boynuzlu engereği çözmeye çalışıyordu.

Sanki canavar uygunsuz bir otmuş gibi torununu boğuyordu. Ali'yi tehlikenin içinden çekip çıkarırken duyduğu bıkkınlığın neredeyse babacan bir yanı vardı ve aralarındaki bağı -Ali'nin hâlâ kabullenmekte zorlandığı geçmişi- hatırlatması ona Kusmak.

Zehir de olabilir.

Sobek kolunu kavradı, pençelerini Ali'nin derisine batırdı ve vücuduna bir serinlik dalgası gönderdi. Ali dizlerinin üzerine çöktü ve zülfikarının sesi kesildi ama rahatlamaya başlamıştı bile; yaraları bir anda yok oldu. Akrebin etine açtığı delik kaynar su gibi cızırdadı ve sonra iyileşerek yeni bir yara izi bıraktı. Ali ona dokundu, parmakları kaba deriyle buluştu. Sobek'in iyileştirdiği, Ali'nin eli büyüklüğündeki deri parçası, sanki Sobek'in kendi pullarıyla değiştirilmiş gibi görünüyordu.

Bunu düşünmek için fazla zamanı yoktu. Nil denizcisi Ali'nin kolunu bırakmış, ancak onu çenesinden yakalayarak ayağa kaldırmıştı. Sobek'in sarı gözleri Ali'nin şakağında Süleyman'ın mührünün işaretlendiği noktayı aradı. Nahri yüzüğü aldığı anda solmaya başlamıştı. Ali'nin buradaki sudaki yansımasını yakaladığı birkaç bakış, artık sonsuza dek yok olduğunu gösteriyordu.

Sobek'in gözleri sürüngen yarıklarına dönüştü. "Seni aptal. O yüzük senin Tiamat'a karşı tek kurtuluş umudundu."

Ali, Sobek'in elinden kurtuldu. "Halkımın büyüüne ya da şehrimin güvenliğine değmezdi."

Marid'in yüzü buruştu, hırlayan dişleri hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle birleşti.

Sonra mürekkep boşluğundaki hareket ikisini de susturdu.

Ali'nin ayaklarının altındaki zemin titredi, dalgalar sular altındaki kumun üzerinde dans etti. Taş savaşçılar titredi, bir çifti devrildi ve parçalandı

Bir araya geliyor, sonra da küçük b r lce kabuklarından oluşan bir patlamayla dağılıyor. Uzakta bir başka parıltı, bir balinanın yüzgeci gibi pullu bir yüzgecin parıltısı

Aysız bir gecede denizin yüzeyi gibi. Sadece bir tane olan yüzgeç, akıl almaz bir b y kl ge işaret ediyordu.

Ali doğruldu ve zülfikarını bir kez daha parlamaya teşvik etti. "Ateş b y m ..."

"Süleyman'ın laneti bu diyarı kapsamıyor. Sen doğuştan gelen büyüye sahipsin, ateş ve su bir arada." Sobek'in gözleri Ali'ninkilerle buluştu. "Bu yeterli olmayacak."

Karanlık yoğunlaşıyor, çalkalanıyordu. Gri ve gece yarısının tonları siyahın içine giriyor, görünmeyen gökyüzünden yağmur yağıyordu.

Gökyüzü değil, Ali fark etti. *Denizin ta kendisiydi*. Dünyanın dibinde, kırılğan bir hava ve kum baloncuğunun içinde, okyanusun eziciliğinin altındaydı.

Deniz mavisini su ayaklarının etrafında şiddetle çalkalanıyor, dalları yukarı doğru yalıyordu.

A  diller gibi. Sanki terk edilmiş şehrin tamamı geçen bir geminin akıntısına kapılmış gibi yer ikinci kez büyük bir sarsıntı geçirdi ve yüksek bir mermer sütün devrilerek bir grup taş askeri düşen domino taşları gibi devirdi. Bu sefer daha yakından bir yüzgeç darbesi daha geldi ve kaslı böğründe pırıl pırıl, inanılmaz büyüklükte bir kıvrım belirdi.

Sobek'e karşı hissettiği tüm düşmanlık yok oldu. "Sobek," diye fısıldadı. "Ne yap-"

"Eğlenmeyi seviyor," diye araya girdi Nil denizcisi, sesi aceleliydi. Ali'nin bileğini tekrar, canını acıtacak kadar sert bir şekilde kavradı ve onu sıkıca kendi tarafında tuttu. "Kaos ve tutkudan beslenir ve hevesi kursağında kalırsa bunu senin pahasına yapar. Oyle olmadığından emin ol."

Bunu nasıl yapabilirim? Ali sormak istedi. Ama artık ağzını a amıyor, başka bir ses çıkaramıyordu. Karanlık yarılmış, dalgalar ve fırtına bulutları harap şehri yutulmak üzere olan bir ada gibi sarmıştı. Gök gürlüyor, daha fazla yağmur yüzüne vururken onu iliklerine kadar sarsıyordu. Hava kan gibi kokuyordu, tuz gibi, tatlı

Ölümün kokusu. Okyanus ufkunda  akan şimşekler derinlerdeki deniz canlılarının vahşi yayılımını aydınlatıyordu. Köpekbalıkları, m rekkepbalıkları ve yılanbalıklarının yanı sıra daha tuhaf şeyler de vardı: zırhlı balıklar, insan yüzlü deniz insanları ve deniz birden fazla arama kafası olan ejderhalar.

Ali bunların hiçbirini umursamadı. Çünkü ilerde yüzmek, günlerdir

dolařtıđı uęsuz bucaksız řehri kűęűk gűsteren bir devdi.
Tiamat.

Marid anne de giderek daha korkunç parçalar halinde ona geldi Devasa ve aynı anda bakılamayacak kadar ürkütücü. Devasa bir sopayı andıran çivili bir kuyruk ve pençelerle sonlanan ata benzer ön ayaklar. Bir meme, ağlayan şelaleler ve yağmurlu kasvetle gizlenmiş puslu dağlar gibi sırtından çıkan zırhlı plakalar olabilir. Yılan gibi göbeği Daevabad'ın beş sarayını içine alabilirdi ve göz kamaştırıcı bir renk dizisiyle ıslak mermer gibi parlayan parlak pullarla kaplıydı - Daevabad'ın gölünün dibini ve Büyük Tapınak'ın yollarını kapladığını gördüğü pullar. Bir başka şimşek çakması midye ve mercan kaplı kanatları ortaya çıkardı, sanki deniz tabanının bir bölümü yükselmışti. Görünüşe göre her yerden dokunaçlar kıpırdıyor ve uzanıyordu.

Ve yüzü . . . Oh, Tanrım. Ali başını kaldırıp yukarıya, eğer bu cehennem gibi bilinmeyen âlemde olmasaydı bulutların ve güneşin olacağı yere bakmak zorunda kaldı. Yüzü neredeyse bakılamayacak kadar korkunçtu; bir aslanla bir ejderhanın en kötü özelliklerini bir araya getirmiş, alaycı bir kafatası. Boğa kulakları, dönen tayfunlar gibi gözlerin üzerinden fırlıyordu ve sivri dişleri bir parçayı ısırıp koparabilirdi.

Shefala daha fazla dokunaçla çerçevelenmiş bir ağzı doldurdu.

Tiamat kıpırdandı ve gerindi, sonra esnemek ister gibi ağzını açtı ve ortaya çıkan çığlık gibi kükreme, gelgit dalgalarının kırılması ve ölüm Deniz kuşlarının çığlıkları, eğer Sobek kolunu tutuyor olmasaydı Ali'yi dizlerinin üzerine çökertebilirdi. Yine de Ali aniden gözlerini kapattı, beyninin ilkel bir kısmı önündekileri algılayamadı ve tepki olarak kapandı.

Sobek'in pençeleri etine saplandı. "Ona bak," diye tısladı Marid uyararak. "Kendini kontrol et. Akraba olarak geldiğinizi belli edin, düşman olarak değil.

teklif ediyorum."

Ali titriyordu. Burada hiçbir şeyle akraba gibi hissetmiyordu. Ama kendini itaat etmeye zorladı ve kadının korkunç yüzüne tekrar baktı. Çalkantılı, yağmurlu bir sis, sadık bir ay gibi başının etrafında dönüyordu; Ali, Tiamat'ın habercisi olan muson maridini tanıdı.

Kafasının içinde bir ses gümbürdedi ve Ali ellerini kulaklarına götürdü.

Çocuklarım, dedi Tiamat tembelce. Sesi bir tiz, bir tıslama ve kanında bir çarpıntıydı. *Şimdi başınızı nasıl bir belaya soktunuz?*

Muson maridi daha hızlı döndü. *Sobek! Yalan söyledi, sana bir kez daha itaatsizlik etti!*

"Ben böyle bir şey yapmadım," diye homurdandı Nil denizcisi.

Hayır mı? Tiamat'ın kuyruğu yeri dövüyor, üzerinde durdukları su dolu ovayı çevreliyordu. Bir keresinde akrabalarını bana getirmen emredilmişti, ama bunun yerine onları kendin yedin. Şimdi elçim bir tanesinin hayatta kaldığını söylüyor.

her dünyada bir ayağıyla duruyor ve hepimizi tehlikeye atıyor.

"Daeva soydaşlarımın yok edilmesini emrettiğinde iyi niyetle hareket ettim. Bunu yaptığımı hepiniz biliyorsunuz," dedi Sobek, fırtınalı suda yüzen maridlere bakarak. "Eminim sana verdiğim hatırayla birden fazla kez ziyafet çekmişsinizdir. Daevabad'da hayatta kalanlar hepimiz için görünmez olacaktı." Sesini bir timsah böğürmesiyle yükseltti. "Daevalara tekrar bulaşmakla aptallık ettiniz! Onların nesli bizi unutmuştu, Fatih Anahid'in yüzüğünü bize karşı nasıl kullandığını unutmuştu. Bu yeni Nahid onu elinde tutabilir ve sular için asla gelmeyebilirdi. Bunun yerine, düşüncesizce hareket ettiniz ve onun şampiyonunu güçlendirdiniz!"

Kaplumbağa suratlı, yılanbalığı benzeri bir yaratık sudan fırladı. *Bir Dünyanın öbür ucunda sürgünde güvende olan bir nehir lordu için söylemesi kolay bir şeydi. Gagasını kırdı. Onların köleliğinin boyunduruğunu hiç taşımadın.*

Gerçeği öğrenmenin yeterince basit bir yolu var, diye ilan etti Tiamat ve yılanbalığı yarattığı anında eğildi. Sobek suların iletişiminden kopmuş olabilir ama yanlış yere konmuş yavrusu kopmadı. Göreceğiz ve paylaşacağız.

Dokunaçlarından biri fırlayarak Ali'nin bacağına dolandı ve onu Sobek'in elinden kurtardı. Ali şaşkınlıkla irkildi; Tiamat'ın devasa bedenine doğru ilerlerken, göz kamaştırıcı pulların bulanıklığı ve çürüyen deniz yaşamının tuzlu kokusundan bunalmış bir halde, sular altında kalan kumlar giderek küçülüyordu.

Son dokunaç onu devasa, perdeli bir pençenin üzerine bıraktı, pençeleri Ali'nin etrafında ölümcül fidanlar gibi yükseliyordu. Tiamat onu kendine doğru çekti.

Korkunç bir yüzle sırtı ve acı dişlerini gösterdi. Bu kadar yakından bakınca vücudunda büyük yara izleri olduğunu görebiliyordu, belki de uzun zaman önceki bir savaşın kalıntılarıydı.

Bu kadar küçük bir şey için bu kadar yaygara, dedi selamlarken. Umarım uyandırılmaya değersin.

Onun zihnini parçaladı.

Tiamat, hayatını gözlerinin önünden çekip alırken Ali dizlerinin üzerine çökmüş, başını tutuyordu. Bu Sobek ya da canı sıkılan bir öğrencinin kitap karıştırması gibi boş boş anılarını karıştıran muson maridi değildi. Bu aynı anda her şeydi, yüzler, kahkahalar ve acılardan oluşan bir bulanıklık.

Haremdeki ağaçlara tırmanmak ve annesi için ağlamak. Bir hançer darbesi soğuk bir gecede midesine girmesi ve Darayavahoush'un onu boğması

Revir. Kan kokusu, her zaman kan. Arenanın kumunda Enes'in kanı, Ali'nin yüzünde kuruyan şafit kanı, Lubeyd'in dudaklarından dökülen kanı, babasının kulağından damlayan bakır benekli kan. Duygular.

Tutkular. Şehvetler, açlıklar ve o kadar uzun zamandır unutulmuş şeyler ki Ali bunların kendisine ait olduğundan bile tam olarak emin değildi.

Sobek'in onu Kandişa'dan kurtarmak için Nil'e atlaması ve akıntılarda ona rehberlik etmesi. Muson denizinin onu ele geçirmesi; Ali'nin Nahri'yi ele geçirmesi.

Nahri onunla birlikte yatağa yuvarlanıyor, elleri vücudunda geziniyordu. Elleri göğsünü kesiyordu. Başparmağındaki mühür yüzüğü kanla ıslanmıştı. ait olduğu yere . . .

Tiamat elini aniden ters çevirdi. Ali kuma çakıldı ve sert bir şekilde sırt üstü yere düştü.

Geri verdi. Sesindeki eğlence kaybolmuştu. Suyunuzu onunla terk etmesine izin verdiniz ve o da geri verdi.

Ali nefes nefese kaldı ve Tiamat'ın pençeli pençesini göğsüne bastırarak onu su dolu zemine sabitlemesi için tam zamanında nefesini yakaladı. Tuzlu su yüzünü yıkadı.

Ölümlü, o yüzük için sana ne verirdim biliyor musun? Akıntılarda seyahat etmek mi istiyorsun? Düşmanlarını yer bitirir ve seni onların kemiklerinden bir tahta oturturdum. Sana öyle bir güç verirdim ki, dünyanı parçalayabilir ve onu o çok sevdiğin ışıkla yeniden şekillendirebilirdin. umutsuzca arzuluyorum.

Sobek homurdandı; Tiamat onu ölümüne eziyor olmasaydı Ali'nin sırtındaki tüm tüyleri diken diken edecek alçak bir uyarı sesiydi bu. Sobek'in Nil maridi artık neredeyse tamamen timsahtı. "Atalarının anlaşmasını yerine getirdi. Benim korumam altında."

Tiamat, hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı.

korkunç tıkrıtlar geliyordu. *Sen ve senin anlaşmaların, Sobek.* Pençesine daha fazla ağırlık verdi ve Ali göğsünün çökmek üzere olduğundan emin bir şekilde kıvrandı. *Bir timsahın ne kadar koruyucu olabileceğini hiç gördünüz mü?*

yumurtalarının üzerinde olmak, ölümlü? Bu ne kadar çabuk değişebilir?

"O akrabamız," diye ısrar etti Sobek. "Akıntıları görebilir ve büyümümüzü şekillendirebilir. Nahid'in şampiyonuna karşılık vermemizi engelleyen kan borcu onu da işaretliyor."

Tiamat güldü ama sonra Ali'yi serbest bıraktı. Yan yattı, boğuluyor ve öksürüyordu.

Kin mi? Aklını okudun mu? Bizi cehenneme bağılı iblisler ve canavarlar olarak görüyor. Atalarına yaptıklarınız yüzünden sizden nefret ediyor. Nahid'e sizin onun bir parçası olduğunuzu öğrendiğinde derisinden çıkmak istediğini söyledi!

Sobek irkilmedi. "O daha genç. Anlamaya başlayacaktır."

İstediğin bu mu Sobek? Yalnız nehrinde sana eşlik edecek başka bir daeva hayvanı olsun diye onu geri vermeme mi? Neden kuzenlerinin ne düşündüğünü görmüyoruz?

Tiamat kıpırdandı, yeri salladı ve sonra bir ışık patlaması yüzgeçli sırtından aşağıya ve kuyruğunun omurgasına doğru akarak ötesinde belli belirsiz parladı

mavi su perdesi bir dağ zinciri boyunca işaret ateşi gibi uzanıyordu. Şimdi daha fazla denizkızı derinliklerden çıkıyor, daha yakınlarda kümeleniyordu.

Ali ayağa kalktı, vücudu ve zihni ağrıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu Sobek'e.

"Bir araya geliyorlar." Nil maridinin ifadesinde açık bir özlem vardı. "Senin anılarını onlarla paylaşıyor."

Daha fazla yaratığın onun en derin düşüncelerine erişme ihtimali Ali'nin midesini bulandırdı. "Sen onlara katılmıyor musun?"

"Hayır."

Sobek'in sesi kesikti ama Ali ona baskı yaptı. Ölümcül aile geçmişi bir yana, Nil maridi buradaki tek müttefikiydi ve Ali'nin hâlâ bilmediği çok şey vardı. "Neden olmasın?"

Sobek ona öyle kötü bir bakış attı ki Ali geri adım attı. "Çünkü ona itaatsizlik ettim."

Ali'nin onu daha fazla sorgulama şansı olmadı. Tiamat yine onlar için harekete geçmişti bile. *Çocuklarım bana adaklarla geldiğinizi hatırlatıyor. Hayatınızı satın almak için ne getirdiğinizi görelim mi?*

Bir su patlamasıyla Ali'nin gemisi önlerinde belirdi. Tiamat bir pençesini boynundan aşağı sürükledi ve bir şahinin tavşanı parçaladığı gibi parçaladı. Ambar patladı, mücevherler, tüsüler ve değerli reçineler etrafa saçıldı. Dokunaçlarından biri üst üste yığılmış hazinenin içinde geziniyor, değerli nesneleri sanki kumun üzerinde hayatlarını değiştirecek bir servet değilmiş gibi bir o yana bir bu yana savuruyordu.

İvir zıvır, hepsini bir kenara attı, bir orduyu satın alabilecek altın dolu bir sandığı çamura gömdü. Benim krallığımda ısıltılı süsler ne işe yarar ki? Seninle uğraşmak için uykumdan uyandırıldım ve tek yaptığın beni hayal kırıklığına uğratmak oldu. Kitap dolu sandığı kapı.

"Hayır, yapma-" diye konuştu Ali, sonunda onun karşısında sesini

bulmuştu.

Tiamat durakladı ve Ali başını kaldırıp baktığında korkunç yüzünde vahşi bir sırıtış gördü. *Bu senin için değerli bir şey mi?*

Telaşlanan Ali açıklamaya çalıştı. "Onlar biblo değil. Onlar kitap. Sizi onurlandırabileceğini düşündüğümüz değerli kitaplar. Bilgi, hikâye ve tarih. Eğlence," diye ağzından kaçırdı, Sobek'in daha önceki tavsiyesini hatırlayarak.

Tiamat daha yakından baktı. *O zaman belki seni ve onu bağışlar ve İkiniz de sarayımın bir parçasısınız. Canım istediğinde hepimizi eğlendirmek için sizi okumaya götüreceğim.* Dokunaçlarından biri uzandı ve omzundaki yeni sürüngen derisi parçasını okşadı. *Burada, parçaları değiştirmeye devam edersek bin yıl kadar dayanabilirsin.*

Ali ürpermeye çalıştı. "I-"

Marid anne sözünü bitirmesine izin vermedi. Dokunaç ona sert bir tokat attı ve ardından kahkahası tekrar gürledi, acımasız ve alaycı. *Ama bu Ne istiyorsun, Alizayd al Qahtani. Evine, halkına dönmek ve büyük bir kahraman olmak istiyorsun. Daeva ailenle ve sevdiğin Nahid'le bir daha Marid'i düşünmeden yaşlanmak.*

Yapabileceği hiçbir inkâr yoktu. Tiamat onun zihninin içini görmüştü ve Ali onun yalan söylemesinden hoşlanacağını sanmıyordu.

"Evet," diye itiraf etti.

Bir su püskürmesi kitap sandığını parçaladı, öyle şiddetli çarptı ki sayfalar ve ciltler uçtu, mürekkepleri anında suya boyandı. Sıvı ona doğru koşarak bacaklarına dolandı.

Peki neden en değerli teklifinizden bahsetmediniz?

Ali titreyerek harap sayfaların uçup gitmesini izledi. Paha biçilmez bir şeyin aniden yok olması onu derinden sarstı. "Başka hiçbir şeyim yok."

Ama sen biliyorsun.

Ve işte, bir başka su patlamasıyla Fiza oradaydı.

Şafit kaptan baygındı, saç örgüleri ve giysileri darmadağınktı.

Yanağında kötü bir yara vardı ve bir gözü morarmıştı. Ama yaşıyordu, göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyordu.

Ali ileri atıldı. "Fiza!"

Onu bana bizim yolumuzla ver, diye ısrar etti Tiamat. Benim adıma boğazını kes, savaşçılarımın biri olarak yeniden doğacak, dedi taş ordusunu işaret ederek. Yüzyılda bir kez, onları savaşırken izlemek için toplandığımızda bir özgürlük veririm. Daeva kanı taşıyan bir kadın büyüleyici bir katkı olacaktır.

Ali geri çekildi. "Asla."

O zaman belki de denizin onu ezmesine izin veririm ve seni savaşçılara veririm.

Zavallı, büyülenmiş insanlara karşı ateş ve su gücüne sahip bir adam.

Sözcükleri söyleme biçiminde, adamın omurgasında endişenin dans etmesine neden olan zalim bir heves vardı. Tiamat onun kafasının içini görmüştü. Ali'nin masum bir arkadaşını öldürmeyeceğini, hele bunu bir deniz iblisin adını zikrederek yapmayacağını biliyordu.

Peki neyin peşindeydi?

"Yap şunu," diye uyardı Sobek. "Ona verecek başka bir şeyin yok."

"Cinayet konusunda senin fikrine ihtiyacım yok," diye tersledi Ali, sesindeki duyguyu bastırmaya çalışarak. Aniden, Nahri'nin yanında olmasına neredeyse şiddetle ihtiyaç duydu. Tiamat'ın ne istediğini anlayabilirdi. Bir anlaşma yapması için ona yalvarmıştı.

Tiamat gülüyordu. *Atana karşı çok nankörsün.*

Ali sertçe yutkundu. "Birbirimize yardım edebileceğimiz bir yol olmalı. Ben Banu Nahida ile müttefikim. Belki de gölün iadesi için pazarlık yapabiliriz-"

Tiamat kıkırdadı ve sonra o kadar hızlı onun seviyesine indi ki Ali sıçradı. Parıldayan kafatası bir tepe büyüklüğündeydi, sivri dişleri Ali'nin boyundan daha uzundu.

Ötede, daha fazla marid geliyordu. Gölden bahsedilince ileri atılmışlardı, parlak gözleri parlıyordu.

Tiamat'ın pek ilgisini çekmemiş gibi görünüyordu. *Tüm okyanus elimdeyken neden eski bir göl için daeva ile pazarlık yapayım? Hayır ölümlü, seninle ve Sobek'le ilgilenmek için uyandırıldım ve öyle de yapacağım. Kendinin ve arkadaşının hayatını korumak ve evini kurtarmak için akıntılarda yolculuk etmek istiyorsun. Sobek, sen yalnızsın ve bize katılmayı arzuluyorsun. Ya tüm bunları çözmenin bir yolu olsaydı?*

Ali'nin yanında, Sobek durgunlaştı. "Sürgünümün kalıcı olduğunu söylemiştin. Eğer bir başkasıyla iletişim kurarsam, nehrimi besleyen suları durduracağını ve bana topraklarımın ölümünü izleteceğini söylemiştin."

Ve şimdi size bu yaratıklara olan sevginizin azaldığını kanıtlamanız için bir bağışlanma şansı sunuyorum.

"Onun sevgisi mi?" Ali tekrarlardı. "Atalarımın nesillerini yoldan çıkardı ve halklarına ihanet etmeyi reddettiklerinde onları yiyip bitirdi!"

Tiamat sırtıttı. *Yavrularının senin hakkında ne düşündüğünü görüyor musun, Sobek? Asla minnettar olmayacaklar, asla sadık olmayacaklar.*

Sobek ters ters baktı, belki de kendi öfkesi tutmuştu. Doğal formu timsah olan bir marid muhtemelen kısa bir timsaha sahipti. "Seni kaçman için uyarmıştım," diye hırladı Ali'ye. "O mührü kalbinden kazıyabilirdim. Muson denizkızının seni delirtmesine izin verebilirdim."

Tiamat dişlerini yalıyordu. Kaos için can atıyordu. Eğlence.

Elbette insanların bizi unuttuğu bir çağda, sadece bir taneye ihtiyacımız var

tuz ve altın nehrinin efendisi. Tiamat tartışan çiftin yanından uzaklaştı ve bir zigguratın en üst katını devirerek boğulmuş şehre doğru uzandı.

Korkunç gözleriyle onlara baktı. *Kazanan benim lütfumla ödüllendirilsin.*

Galip. Ali taş askerlerin olduğu alana bir kez daha baktı. *Arenaya.* Eminim bunu önermiyordu.

Dikkatsiz olma, diye uyarmıştı Nahri.

Ali bir barış hareketi yaptı. "Bekle, sadece-" Sobek ona doğru hamle yaptı.

Ali'nin Sobek'in merhametine dair beslediği tüm umutlar, Nil maridi göğsüne çarptığı anda yok oldu. Yere düştüler ve Ali yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı. Sobek pençeleriyle onları taradı ve sonra Ali'nin boğazına saldırdı.

Tiamat gerçekten de eğlencesine kavuşacaktı.

Omzunu Sobek'in burnunun alt tarafına doğru itti -Nil maridi artık tamamen timsahtı ve talihsiz soyundan üç kat daha büyüktü- tam da Sobek'in sivri dişleri boynunu sıyrırken. Ali uzandı, çenesini yakaladı ve iki eliyle denizkızının ağzını kapalı tutmak için mücadele etti.

"Oh, kızgın mısın?" Ali onlar güreşirken suçladı. "Piç kurusu." Homurdandı. "Babamdan daha kötü olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Sobek karşılık olarak yuvarlandı, döndü ve Ali'yi suyun altında ezdi. Tiamat sıçrayan dalgaların ve boğuşan dövüşçülerin ötesinde kıkırdıyordu.

Silahlarıma ihtiyacım var. Ali her halükarda Sobek'e karşı pek şanslı olduğunu düşünmüyordu ama tuz ve altın nehrinin bin yıllık efendisini çıplak elleriyle yenemeyeceği de kesindi.

Ali bir tekme atarak en yakındaki taş savaşçıları yere serdi. Toga giymiş, saçında defne çelengi ve yüzünde acı dolu bir ifade olan bir adam, Sobek'in üzerine bir gümbürtüyle devrildi ve kuyruğunu sıkıştırdı. Ali dikkatinin dağıldığı andan yararlanarak hızla uzaklaştı.

Yıkık duvara doğru hamle yaptı ama Sobek onu yakaladı. Dişleri Ali'nin ayak bileğinin üzerine kapandı ve onu geri çekti. Ali acı içinde haykırdı ama çoktan zülfikarına uzanmıştı.

"Aydınlat!"

Kılıcın altından alevler fışkırdı ve izleyen marid kalabalığından tıslamalar, ısıklıklar ve tıkırtılar yükselmesine neden oldu. Ali kılıcı Sobek'in kafasına doğru savurdu ama zehirli alevlerin Sobek'e doğrudan temas etmesini engelledi, hâlâ atasını öldürmek konusunda isteksizdi.

"*Bırakın beni.* Sobek, lütfen, aşkına-" Sobek'in çeneleri daha sıkı kenetlendiğinde Ali çığlık attı. Timsah onu daha derin sulara çekiyor, sanki bacağı koparacakmış gibi çırpınıyor ve sarsıyordu.

Oh, Tanrım, acıyordu. Çok acıyordu ama yine de Marid'in acımasızlığı Ali'nin ihtiyacı olan hatırlatıcıydı. Burada merhamet görmeyecekti.

O da aynı şekilde karşılık vermedi. Ali zülfikarını savurdu ve Sobek'in gözlerini alev alev yaktı.

Denizkızı böğürdü, Ali'nin bacağı kurtarmasına ve dirseklerinin üzerinde geriye doğru debelenmesine yetecek kadar gevşedi, bu sırada yaralı ayak bileğinden fışkıran kan deniz mavisi suyu boyadı. Sobek kumların üzerinde kıvranıyordu. Kan Ondan da zehir akıyordu, harap olmuş gözlerinden narin, ölümcül dallar halinde zehir çizgileri uzanıyordu.

Ve sonra durdular. Ali dehşet içinde donmuş bir halde, Zülfikar'ın zehrinin tersine dönmeye başlamasını, Sobek'in gözlerinin tekrar dikilmesini izledi.

Ali ayağa fırladı ve kaçtı.

Sakat bacağı protesto için yanıyor, ayağı yere her vurduğunda bileğinden acı fışkırıyordu. Ali yine de koştu. Daha yeni tadına bakmıştı Sobek ona acımasız bir ölüm sunmaya niyetliydi ve Ali ikisi arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koyarak bundan kaçabildiği kadar kaçacaktı.

Düşün, El Kahtani, düşün! Ali bir dizi merdiveni hızla çıkararak taş bir duvarın üzerinden atladı. Ötede daha küçük binalardan oluşan bir labirent vardı.

Bir zamanlar sıkışık evler ve atölyeler olması gereken yapılar. Yarıyı yıkılmış olan bu yapı, artık her şeyden çok bir labirent gibiydi.

İşe yaraması gerekiyordu. Zülfikarını ve bıçağını tutmaya devam eden Ali, alevleri şimdilik söndürmüş olsa da binaların arasından kaçtı.

Rastgele dönüşler yaparak şehrin derinliklerine doğru ilerlerken karanlık üzerine çöktü. Sobek gibi bir yaratık, kadim bir yırtıcı nasıl öldürülürdü?

Nahid kadar, hatta Nahid'den *daha* hızlı iyileşen biri? Ali'nin olabileceğinden daha güçlü biri?

Aşırı güçlü biri. Kazanmaya ve daha küçük ölümlüler üzerinde böbürlenmeye o kadar alışmıştı ki onları hafife alıyordu. Ali'nin Darayavahuş'la uzun zaman önce yaptığı dövüş aklına geldi -ilk dövüşleri, Ali'nin babasının misafirinin boğazına hançeri dayamak istemeyerek geri adım atana kadar neredeyse kazandığı ve Afşin'in kafasına bir silah duvarı fırlatarak karşılık verdiği idman maçı.

Ali bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Etrafındaki yıkıntılara baktı, şimdi hepsi askerdi, düşmanlarını düşünmek için eğitilmiş bir savaşçıydı.

Sobek mezar gibi sessiz bir şekilde içeri girdiğinde Ali hazırды.

Esintinin kokusunu taşımayacağı kadar yüksekte, kırık bir çatının üzerinden izledi. Belindeki sargıya kadar soyunan Ali üşüyordu ama titremesine izin vermedi, kırık bir tuğlayı kana bulanmış cesedini bıraktığı odaya fırlatırken nefes almasına izin vermedi.

dishdasha- marid'in avlmasına izin verdiği koku. Sobek hırlayarak odaya daldı.

Ali çatıdan atladı ve sırt üstü yere düştü.

Marid hızlıydı ama Ali hazırlıklıydı; timsahın kafasını yere çarptı, silah kemerini Sobek'in burnuna doladı ve ağzını bağladı.

Ali zülfikarının kabzasını kafatasının arkasına vurdukça marid eğilip büküldü ama bu bir kayaya vurmak gibiydi.

Sobek dönüşmeye başladı. Sobek şekil değiştirdikçe Ali'nin vuruşları daha etkili oluyor, daha yumuşak ve insansı boynundan kan fışkırıyordu. Ancak diğer formunda, denizkızı kemeri yüzünden sökmek, Ali'yi yakalamak ve onu boğarak öldürmek için ihtiyaç duyduğu ellere sahip olacaktı. Ali avantajlıydı ama sadece bir an için.

Öldür onu. Öldür onu, seni idealist aptal. Kafasını kes, kalbini mızrakla. Seni öldürecek. Seni öldürecek!

Sobek dövuştü, Ali ona dönük olacak şekilde kayarak etrafından dolaştı.

Bu bir

akılsızca bir hareketti. Ellerini serbest bıraktığında Ali'yi yakalayabilecekti ama şu anda boğazının soluk alt tarafı açıktaydı.

ÖLDÜRÜN ÖNU! Bu Tiamat'tı, sesinde kana susamışlık vardı.

Atası kendini kurtarmak için mücadele etti. Ali bıçağını Sobek'in ellerinden birine saplayarak onu yere yapıştırdı ve marid acı içinde böğürdü.

Sobek ölmeyi hak ediyordu. Yüzyıllardır masumları katlediyordu. Marid kuzenleri Ali'ye gölde işkence etmiş ve onu kaçırmıştı. İnsanların ona en çok ihtiyacı vardı. Annesinin onu ölüme gönderirkenki çaresizliğini bir kez daha gördü. Nahri'nin ona geri dönüş yolunu bulması için yalvardığını duydu.

Sobek neyle kıyaslanıyordu? Bir canavar. Bir *katil*. Ali'nin haklı olarak ezip geçtiği cehalet ve vahşet çağından kalma bir iblis.

Tiamat gülüyordu. Ötede, uzaylı bakışları okunamayan diğer maridler bekliyordu.

Sobek'in ürkütücü sarı gözleri onunkilerle buluştu. Ali gözbebeğinin siyah şeridinde yansıyan kendisini gördü; genç görünüyordu. Dehşete düşmüştü.

Nil maridi ona baktı. Kolları dönüşüyor, pençeleri Ali'nin bileklerine uzanıyordu.

Ve sonra, sadece Ali'nin fark edebileceği kadar hafifçe, Sobek hareketsiz kaldı.

Bir numara. Bir numara olmalıydı. Ali titriyordu, Zülfikar'ının kabzası kanla kayganlaşmıştı. Onu indirebilirdi. Bir vuruş ve Tiamat ona halkını kurtarması için gereken her şeyi verecekti. Bir kahraman olmak için. İntikamını almak için.

Ali hayal kırıklığı içinde uludu. Sonra zülfikarını fırlatıp attı, öldüremediği atasını yuvarladı ve Tiamat'la yüzleşmek için ayağa kalktı.

Ona hırlamak için çoktan yere düşmüştü. *Zayıf küçük ölümlü! Ateşli kalbin sevgiyle mi ağlıyor? Öldürülen babanı mı özliyorsun? Sobek'in onun yerine geçeceğini mi sanıyorsun?*

Ali ona ters ters baktı, dilinden çeşitli tepkiler yükseldi. Bu ölümcül eğlencelerin kötü olduğunu ilan edebilirdi. Bağlı bir adamı öldürmeyeceğini. Tiamat'ın bir canavar olduğunu. Bir iblis.

Marid kalabalığı hâlâ izliyordu. Muhtemelen doğruluk için ayağa kalkacağını ve derhal yutulacağını düşündükleri saf gencin anılarını görmüşlerdi.

Ve Ali onları görmüştü. Anahid onları bağlarken feryat ediyorlardı. Sobek'i uzaklaştırmak için güçlerini feda ettiler, böylece hepsini kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi.

Ali soğuk bakışlarını Tiamat'ın üzerine dikti. "Yani bunca zamandır yaptığın şey bu muydu?" Kendisi ve Sobek arasında bir işaret yaptı, sonra başıyla

taş ordusu. "Çocuklarınız kutsal göllerinden kovulurken, Nahidler için çalışmaya zorlanırken ve şampiyonlarının terörüne boyun eğerken, siz çamurda oyuncaklarla mı oynuyordunuz?"

Tiamat tısladı, kokuşmuş hava ve tükürük onu neredeyse bayıltıyordu.

Belki seni bu sözde şampiyona geri atarım.

"Bunu memnuniyetle karşılarım. Burada sinmektense savaşmak daha iyidir." Ali dönüp marid kalabalığına baktı. "Hepiniz Sobek'i yargılıyorsunuz ama en azından o bir şey *yaptı*! Benim korkarak büyüdüğüm kudretli maridler nerede? Topraklarımı yiyip bitirebileceğinizi, düşmanlarımın kemiklerinden bir taht inşa edebileceğinizi iddia ediyorsunuz ve yine de bu Afşin'den mi çekiniyorsunuz?"

Bir figür ortaya çıktı; boğulmuş, kabuk bağlamış bir kemiğe dönüşmüş, kafatasının etrafına otlar sarılmış bir adama benziyordu. *Onun gücünü ve gaddarlığını anlamıyorsunuz. Sırf dikkatimi çekmek için yardımcılarımın birini, masum bir insanı öldürdü. Gölümü kaynattı, içindeki canlıları katletti ve aynı şeyi tüm sularımıza yapmakla tehdit etti!*

"Öyleyse onu durdurmanın bir yolunu bulalım. Bu oyunlarla vakit kaybetmek yerine birbirimize *yardım* etmeliyiz. Dünyayı dolaşma, kendi akarsu ve göllerinizle ilgilenme özgürlüğünüzden vazgeçip burada . . annenle birlikte," diye ekledi Ali nazıkçe,

"sonsuz dek?" Grupta gözle görülür bir ürperme yaşandı.

Tiamat kuyruğuyla yere vurarak hepsini sarstı. *Onu dinlemekle aptallık ediyorsunuz. O bir daeva, kalbi ve ruhu var ve tek yaptıkları yalan söylemek. Kendini bu şampiyonun ayaklarına atıp onu sizin sularınıza götürmesi daha muhtemel.* Başını öne eğdi. *Sobek'e en son ne zaman bir daeva'ya güvendiğini sor.*

Sobek tekrar ayağa kalkmış, diğer formuna geçmiş ve Ali'nin kemerini ağzından koparmıştı. Ali orada ne olduğundan, Sobek'in vazgeçmeye niyetli olup olmadığından emin değildi ama atası hâlâ cinayet işleyebilecek gibi görünüyordu.

Yine de sözleri ölçülüydü. "Akrabam doğru söylüyor. O en genç Nahid'in müttefiki ve benim de onun ailesiyle koruma bağlarım var. Eğer onlarla bir anlaşma yapmanın zamanı geldiyse, şimdi tam zamanıdır." Sobek durakladı. "Ya da belki nehrimin ağzını ziyaret edebilir ve kuzey denizinde yüzen büyük annenin yardım etmek isteyip istemediğini görebilirim."

Tiamat hırlamaya başladı ama Ali araya girdi. Öldürülemez bir savaşçı ya da timsaha dönüşme yeteneğine sahip olmayabilirdi ama adalet adına siyasi muhalefeti körüklemek?

Artık onun oyununu oynuyorlardı.

"Bırakın ben ve arkadaşım geri dönelim," diye yalvardı. "Sobek bize eşlik edebilir ve bana akıntılarda nasıl yüzüleceğini öğretebilir. Sana gölünü geri getireceğim ve seni tehdit eden daevaları ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacağım. Hadi ama," diye ekledi Tiamat'ın gözleri daha hızlı çalkalandığında, "eminim ki buradaki halkınız için buradaki eğlenceden daha yararlıyım."

Deniz canlıları mırıldanıyor ve cıvıldaşıyordu, su çalkantılı bir hal alıyordu.

Sobek yaklaştı. "Başka bir yol arzuluyoruz Tiamat. Bunu görmek için akrabalarım ile iletişim kurmama gerek yok. Onu ben alacağım."

Tiamat alaycı bir tavırla ayağa kalktı. *Yapamayacaksın. Bedelini ödeyene kadar olmaz. Maridler adına mı konuşmak istiyorsun, ölümlü? En ufak bir bağlantıyı itiraf edemeyecek kadar korkarken bizim sesimiz mi olmak istiyorsun? Hiçbir şey bilmediğin çocuklarımla kayıpları hakkında mı konuşuyorsun?*

"Onları dinleyeceğim," diye söz verdi Ali. "Yemin ederim. I-"

Biz işleri böyle yapmayız. Tiamat korkunç yüzüyle aşağıya baktı. Daevalarınızla birlikte yaşamaya niyetli olmanıza rağmen size güvenmemizi, kutsal akımlarımızı açmamızı mı istiyorsunuz? O zaman yükümlülüğünüzü asla unutmamanızı sağlayacağım. Böylece kimse unutmayacak.

Endişe sırtından aşağıya doğru indi. "Ne demek istiyorsun?"

Adını bana gerçekten vereceksin. Sonra da kanındaki son ateş parçasını da akıtacağım.

Ali'nin midesi altüst oldu. "Anlamıyorum."

"Bu, senin ateş büyüünü alacağı anlamına geliyor." Sobek onunla yüzleşmek için döndü. *"Hepsini. Daevalardan çok bize ait olacaksın."*

Ali'nin zihni aniden boşaldı. *Daevalardan daha çok bize ait olacaksın.* Bakışları zülfikarının üzerine düştü, sonunda onu alevlendirirken hissettiği heyecan soğumaya başladı.

Ama bu sadece onun Zülfikar'ı değildi. *Her şeyiydi.* Nahri'ye yapmayı öğrettiği alevler, Daevabad'ın perdesinden geçmesini sağlayan büyü, bir fincan kahveyi kaynatmak için kullandığı ellerindeki ısı. Onların yarısı Gelenekleri ateş etrafında dönüyordu, *dünyaları* ateş büyüğü etrafında dönüyordu. Bu yüzden onu kaybetmek toplumlarını durma noktasına getirdi.

Ve onunki de gitmiş olacaktı.

Ali'nin ağzı kurudu. "Sonsuza kadar mı?"

"Evet," diye cevap verdi Sobek yumuşak bir sesle. "Anlamalısın, bu seninle ilgili her şeyi etkileyecek. Hayatını. Zihnini. Görünüşünü."

Benim görünüşüm. Böyle bir şeyin kalbini korkuyla çarpıtması aptalcaydı ama işte oradaydı. Ali, Tiamat'ın onu ne kadar akıllıca tuzağa düşürdüğünü görmüştü. Onun maridler hakkında ne hissettiğini biliyordu. Halkının onlar hakkında ne hissettiğini biliyordu.

Ali'nin atalarının yaptığı gibi dikkatli bir diplomasi yürütülmeyecek, Marid'in bu işe karıştığı gizlenmeyecek, hatta ortalık yatıştığında yavaş yavaş ortaya çıkarılmayacaktı.

Bana geri dön, diye söz verdirmişti Nahri ona. Ali gözlerini kapadı, mührü kesmesi için ona yalvardığında yüzündeki ıstırabı gördü. Kalbi. Ona eşlik etmek için ısrar ettiğinde Fiza'nın meydan okuyuşunu görmek. Muntadhir'in savaşmak için geride kaldığında gösterdiği acımasız kararlılığı ve Enes'in şehitliği kabul ederken gösterdiği sessiz cesareti. Tüm bedeller diğerleri ödemişti.

Daevabad önce gelir. Babasının öğrettiği ve Ali'nin hâlâ saygı duyduğu birkaç dersten biriydi bu.

Tiamat küçümseyici bir hırıltı çıkardı. Onları nasıl seçtiğini görüyor musun? Daeva veledi bize cesaret dersi veriyor ve sonra-

"Alizayd al Qahtani." Heceler ağzından sanki başka biri söylüyormuş gibi döküldü. Tiamat gözlerini kırıştırdı, büyük marid anne aslında Şaşırmış görünüyordu ve bu yüzden kelimeleri daha sert bir şekilde tekrarlardı. "Benim adım Alizayd al Qahtani."

Tiamat ona baktı. Kızgın mı yoksa memnun mu görüldüğünü anlayamadı. Öyle olsun, dedi.

Ali'nin son bir alev çıkarma şansı bile olmadı.

Kadının sözleri daha kafasında çiçek açmamıştı ki, sular altında kalan kumlara doğru sürüklendi. Kalbine buzdan ve metal dikenlerden yapılmış bir kazık saplanmış gibi hissetti. Dönüyor, içini soğuk bir zehirle dolduruyor ve her türlü sıcaklığı emiyordu. Ali neredeyse dilini ısıracaktı, acı yavaş ve acı verici dalgalar halinde yayılırken çığlık atmamaya çalışıyordu.

Öne, avuçlarının üzerine düştü. Erimiş ateş ellerinden dans ediyordu, şimdiye kadar gördüğü en sıcak, en güzel altın ışıltısı. Yakalanmış bir kurdele gibi, isteksizce kendini çekip bıraktı, damlalar parmak uçlarına yapıştı düşmeden önce. Ali onları yakalamak için vahşi bir dürtüyle savaştı, onları toplamak için değerli sıvı kuma akıyordu. Yanaklarından daha fazlası aktı, Tiamat'ın talep ettiği kan mı yoksa gözyaşları mı, bilmiyordu.

Derin, nemli bir soğukluk vücuduna hücum etti ve havanın tadı değiştikçe beşlinin işgal ettiği alanı ele geçirdi. Görüşüne bir parça gri çalındı ve siyah boşluk aniden netleşti. Marid'in sahip olduğu şeyin kollarına kazımış olduğu yaralar parlıyordu. Dokular eriyerek parlak, yanardöner pullardan oluşan girdaplı yollara dönüşüyor.

Ali gözlerini kapadı, bunu görmek istemiyordu. Acı içinde kıvranırken Tiamat'ın tekrar konuştuğunu zar zor fark etti.

Göster ona, Sobek. Ona ne olduğumuzu göster.

Sobek bir elini kafatasının üzerine koydu. "Bırak geçsinler. Eğer savaşırsan, bu seni delirtecek."

Ali nefes nefese kalmıştı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Beni ne harekete geçirecek-" Sobek'in anıları kafasının içine dolmuştu.

Ali haykırdı, derisinden sular fışkırıyordu. Kendini kurtarmaya çalıştı ama Nil denizcisi hazırды ve onu kollarının arasında sıkıca tutuyordu.

"Bırak geçsinler," diye tekrar ısrar etti Sobek. "Duymana ve tatmana, görmene ve hissetmene izin ver. Bu bir lütuf. Kabul et."

Bırak geçsinler. Zihni açıktı, çığ ve yara bere içindeydi, Ali'nin başka seçeneği yoktu. Artık geri dönmek için çok geçti.

Duyun. Şelalelerin şırıltısını ve balıkçılların uçuşunu. Artık konuşulmayan dillerde hasat şarkıları söyleniyor ve yumuşak bir tapınma içinde onun adı zikrediliyor.

Tadı. Taşan tarlaların demir toprağını ve avının kanını.

Bakın. Gökyüzüne dokunan taş bir piramidin parıldayan kapağı, bir O kadar çarpıcı bir yapı ki, nehrinden yükseldi ve insanların neler yapabileceğine dair ilk korkuyu hissetti. Boş bir ova bir gecede filizlenip bir şehre dönüşmüş gibiydi.

Hissediyorum. Daeva çocuğu, ilk çocuğu, kollarında, garip bir şekilde sıcak ve kıpır kıpır. Sonra düzinelerce, ilkinin onu karşıladığı sevgi, endişeli bir saygıya dönüşüyor. En sevdiği varisi, sonunda kurtuluş vaat edebilecek kişi dizlerinin üzerine çöküyor.

Affet beni büyükbaba, diye yalvardı varisi. *Onlara ihanet edemezdim.*

Sobek'in sürgününün ani darbesi, tapınaklarının yıkılışını ve ölümlülerin adını unutuşunu izlerken yaşadığı yalnızlık, suretinin üzerinin çizilmesi ve katlar için suretiyle birlikte tuğlaların alınması. Yüzyılların sessizliği Timsah formundan çıkamayacak kadar zayıflayana, açlıktan otların arasına sürünene kadar ne ibadet ne de anlaşma yaptı.

Onu bulan küçük insan kız, nehir kenarındaki köyünü çevreleyen şeker kamışlarının arasından korkusuzca süzülüp çenesinin önüne bir güvercin bırakmıştı, bin yıldır ona sunulan ilk ikramdı bu.

"Büyükanmem timsahlara karşı iyi davranmamız gerektiğini söyledim," diye açıkladı kız onun karşısına çömelerek. Sözleri onu en az gözleri kadar şaşırtmıştı. Büyük, parlak ve kahverengiydi; gözlerinde uzun zaman önce ölmüş daeva akrabalarının gözlerini renklendiren altın renginden bir parça vardı.

Bir parça sihir.

Ali kendine dönmeye ve anıyı yakalamaya çalıştı ama bunun yerine suyun yükseldiğini ve şimdi boynundan yukarıya, kapalı dudaklarına doğru süzüldüğünü fark etti. Verdiği söze rağmen, atasının tutuşuna karşı mücadele etti, marid ona daha önce ne yapmış olursa olsun, bu son kısmın en kötüsü olacağı ve onu asla kaçamayacağı halkından uzaklaştıracağı korkunç bir önseziyle doluydu.

Ona döneceğine söz vermiştin. Daevabad'ı her zaman ilk sıraya koyacağına yemin etmiştin. Ağlayarak ve Tanrı'ya ondan geriye bir şey kalması için dua ederek, Ali dudaklarının aralanmasına izin verdi. Tuzlu su boğazından aşağı döküldü, her köşesini istila etti.

Yüzlerce denizcinin hayatları ve anılarıyla birlikte.

Bulutlarda dans edip kendilerini yere bırakan, akiferlere katılmak için toprağın derinliklerine sızan yağmur ruhları. Perdeli elleri ve kaplumbağa benzeri gagalarıyla sessiz göletler ve yeraltı kaynakları arasında gezinen utangaç dere koruyucuları. İnsanların ağlarına takılan, avlanan ve mızraklanan, parıldayan derili ve yosun saçlı deniz insanları. Sobek ve köpekbalıklarına hükmeden, boğulanların kanıyla yaşayan ve daevalarla savaşıyan diğerleri gibi her ölümcül denizkızı için, avcı değil koruyucu olan, küçük su canlılarına bakmakla yetinen yirmi nazik denizkızı vardı. Diyarlarını evleri olarak gören ve hayat veren sularını çevredeki toprakları doyurmaya ve onları yeşertmeye çağıran yaratıklar.

Ali birdenbire Sobek'in maridlerin birbirine bağlı olduğunu söylerken ne demek istediğini anladı. Onlar bir aileden daha fazlasıydı - birbirlerinin zihinleri ve anıları arasında yüzüyorlardı, akrabaları ve sularıyla yoğun bir bağları vardı, bir ayakları fiziksel dünyada, diğeri ise akıntıların çalkalandığı kolektifte. Tüm akıntılar aynı değildi. Belirli düğüm noktaları, denizkızlarının bulunduğu ve anılarını paylaştığı, cıvıldaştığı ve doğduğu büyük sular vardı. Buzla çevrili soğuk bir kuzey denizi ve sıcak, tuzlu

Ali'nin şu anda bulunduğu yerin dibindeki karanlık. Ormanla çevrili nemli bir tropik şelale ve parlayan kuvarlarla aydınlatılmış bir nehir mağarası. Sisle örtülü bir göl. Derin ve dingin, belki de sahip oldukları en kutsal yer. Ali buranın *çalındığını* gördü, havanın boğucu, yabancı bir dumanla yandığını ve şu anda kapana kısılmış olan halkının çığlıklarıyla dolduğunu hissetti.

Kuru taştan bir şehir inşa etmek için çalıştılar ve ayakları altında ezildiler. Daevalar zayıflamaya ve unutmaya başlamadan ve maridler teker teker kaçmadan önce nesiller boyu süren zulüm gördü.

Soğuk bir sahilde bir daeva savaşçısının çığlık atan bir insan yardımcısının kafasını parçaladığını gördü. Öfkeli gözlü adam yıkım ve ölüm vaat ederken bedenini yanıştırdı, *gölün* yanıştırdı. Ali, halkı kaçınılmaz görünen bir kaderden kaçınmaya çalışırken hiç hissetmediği düzeyde varoluşsal bir dehşet hissetti.

Sularımızı yakacaklar. Bizi köle yapacaklar.

Ali, Anahid'in günlerinden beri gölün erimiş kabuğuna hapsolmuş bir ihtiyarın gözlerinden, genç bir daeva adamının sulara atılışına tanık oldu. Çoktan ölüyordu, boğazına ve göğsüne oklar saplanmıştı. Bir savaşçı, gri gözlü bir gençti ve kanı diğer daevalar kadar keskin bir tada sahip değildi ama Marid yaşlısı bu konuda endişelenmeyi düşünmedi. Kaçınılmaz görünen kıyametten kurtulmak, perilerin hepsini yok edeceğini fısıldadığı Nahid'in şampiyonundan kurtulmak için bir fırsattı bu.

Onu ele geçirdiler.

Sobek elini gevşetti, Ali suda sürüklenirken anılar seli azaldı.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu Nil Lordu.

Evet, Ali cevap verdi. Anlıyorum.

38

Dara

"Uyan."

Dara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için nerede olduğunu ya da içinden sürüklendiği karanlığın neden bu kadar kuşatıcı olduğunu anlamadı, sanki varlığı kısa süreliğine sona ermiş gibiydi. Hareket vardı, altındaki zemin sanki engebeli bir yolda ilerliyormuş gibi gümbürdüyordu. Yukarıda, saray arabalarında bulunanlar gibi desenli, ipek dökümlü dar bir tavan vardı. Bileğinin etrafına sıkıştırılmış kalıntıdan zonklayan bir ağrı yayıldı.

Kalıntı. *Yüzük*. Dara sarsılarak ayağa kalktı ve bıçağına uzandı. "Yere yat."

Yere yığıldı, kafatasının arkası vagonun zeminine çarptı.

Etkileyici bir ısıklık sesi duyuldu -Aeshma'ninkini tanıdı- ve sonra Manizheh ve iki ifrit olmak üzere üç kişi yüzüstü yatan Dara'nın üzerine eğilmişti. Dara onun kontrolüne karşı kıvranıyor, ellerini büküp sıkıyor ama kendini yerden kaldıramıyordu.

"Başardın." Dikkatini Dara'ya çevirdiğinde Aeshma'nın ateş saçan gözlerinde huşu parlıyordu. "İyi uyudun mu Afşin?"

Dara birini öldürmek için hiç bu kadar şiddetli bir ihtiyaç hissetmemişti. Parmaklarını tahtaya geçirdi. "Seni öldüreceğim. Lanet boğazını parçalayacağım-"

"Yeter." Manizheh'in emriyle kelimeler ağzında kayboldu. Dara tısladı ve onu tutan görünmez bağlara karşı bir kez daha kıpırdandı.

Vizareş Dara'nın kelepçesini inceledi, emanete dokundu ve bir parmağını bileğindeki nabza bastırdı. Dara çığlık atmak istedi. Ağlamak istedi.

Dünyayı ve onunla birlikte kendini de yakmak için. Nahidlere hizmet etmek için her şeyini verdiğini düşünüyordu, ancak ondan hâlâ alabilecekleri şeyler olduğunu öğrendi. Geriye kalan küçük özgürlüğü. Temsilciliğini. Bu aşağılık yaratıklar vücudunu dürtüp dürttüğü saygınlığını.

"Hâlâ hayatta," dedi Vizaresh. "Onu öldüreceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Lanet daha iyi bağ kurardı." Yine de sesi hayal kırıklığından çok büyülenmiş gibi geliyordu ve Dara, Vizaresh'in yeni büyü türlerine olan takıntısına daha fazla dikkat etmediği için kendini azarladı.

Köleye

İfrit'in boynuna taktığı yüzükler. Elbette o ve Manizheh birlikte deneyler yapacaklardı.

"O hâlâ benim Afşin'im. Onu öldürmeyeceğim." Manizheh Dara'ya şefkatle baktı. "Gerçekten de, tüm bunların sonunda umuyorum ki Düşmanlarımız öldü ve sonunda barışa kavuştuk..." Nazıkçe gülümsedi. "Bunu neden yaptığımı anladığında, sana özgürlüğünü vereceğim."

Dara yalvaramayacak kadar çaresizdi. "Banu Nahida, lütfen." "Sessiz ol ve dinle."

Ağzı kapandı.

Alnındaki çatık çizgi gevşedi. "Daha iyi. Şimdi, Ghassan'ın kızıyla buluşarak beni zor bir duruma soktunuz. Sadece biz değil Onu tutuklama fırsatını kaçırdım, ama sadakatsizliğiniz hakkında ne hikayeler yaydığını sadece Yaradan bilir. Buna izin veremem, Afshin. Cinin, kendi generalimin arkamdan toplantılar yaptığını fısıldamasına izin veremem. Tüm Daevabad'ın senin sadakatini sadece bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Bana karşı geldiklerinde ne olacağını bilmelerini istiyorum."

Dara kendini yerden kaldırmak ve çılgılık atmak için çabaladı. Ama tek yapabildiği boğazının arkasından boğuk bir protesto sesi çıkarmak oldu.

Bir bıçak. Bir *bıçak*. Bir bıçak bulabilseydi, boğazını kesebilirdi. Ciğerlerini, kalbini del, kalıntıyı kes. Manizheh'in onu bu şekilde kullanmasını engelleyecek herhangi bir şey.

Bir tane vardı, Dara'nın düz hançeri şimdi belinde kılıflıydı. Toplayabildiği tüm güçle ona uzanmaya çalıştı ama eli bir kaya tarafından sıkıştırılmış gibi hissetti. Sonunda parmak uçlarını kaldırdı.

Vizaresh fark etti. "Senin kontrolünle savaşıyor. Daha açık konuşmalısın Banu Nahida. Kelimeleri kullan."

Dara homurdandı, Manizheh dudaklarını büzerken kafasının içinde kükrüyordu. *Hayır*, bağırarak istedi. *Lütfen!*

"Pekâlâ," diye yavaşça başladı. "Afşin, sadakatini herkesin önünde göstermeni istiyorum. Ne benim aleyhimde konuşacaksın ne de devletine şüphe çekecek bir şey yapacaksın."

Mücadele ondan çıktı. Zorla. Dara'nın elleri iradesi dışında çözüldü, botları vurmaya bıraktı.

Manizheh devam etti. "Zeyneb el Kahtani teslim olana kadar Geziri, Ayaanle ve Şafit bölgelerini blok blok yok etmenizi istiyorum. Merhamet göstermemenizi istiyorum. Bana itaatsizlik etmeyeceksiniz ya da kendinize zarar gelmesine izin vermeyeceksiniz. İsyanınız sırasında yaptığınız gibi korku ve nifak tohumları ekeceksiniz.

"Sen Bela olacaksın."

Yaratıcı, öldür beni. Sana yalvarıyorum. SANA YALVARIYORUM. Ama Dara çoktan ayağa kalkmıştı, büyü dalgalar halinde onu yıkıyordu. Kirli cübbesi değişmiş, yerini şehre saldırdıklarında giydiği siyah-gri üniformaya bırakmıştı.

Pullu pirinç zırh göğsünün üzerinden kollarına doğru iniyor, boynuna tırmanarak bir zamanlar giydiği miğferin mükemmel bir taklidi olduğunu bildiği bir şekilde sırtını süpürüyordu. Belinde bir kılıç ve topuzun ağırlığı, sırtında bir yay ve kını vardı.

Sonra bir kırbacın cilalı ahşap sapı eline indi, dikenli kirpikler iğrenç bir ot gibi ondan filizlendi.

Dara'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer Afşin'e itaat etme görevi onu rahatsız etmeye başladıysa, bu -bedeninin ve dilinin *çalınması*- hayal edilebilecek en acımasız karşılıktı. Arabanın kapısına doğru döndü ve sanki biri bacaklarının kollarını itiyormuş gibi kapıyı tekmeleyerek açtı.

Daeva Mahallesi'nde, Midan'a açılan kapının hemen arkasındaydılar. Kapıyı tutan parmaklıklar açıktı ve kapıyı çevreleyen shedu heykellerinin taş kanatları ortaya çıkmıştı. Dara, Nahri'yi Daevabad'a geri getirdiği gün yardımına nasıl koştuklarını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Nahri. *Ah küçük hırsız, keşke o gece seni dinlemiş olsaydım.* Keşke Dara onun yerine başını ona eğseydi ve bu dehşeti asla harekete geçirmeseydi.

Savaşçıları da en az kendisi kadar silahlı ve at sırtında sıraya girmişlerdi. Belirsiz siyah bakışlar ona yöneldi, yüzlerinde şaşkınlık vardı. Ne de olsa Dara sabırlı olunması konusunda uyarıda bulunmamış mıydı? Yakın çevresine cinlerin sayıca onlardan üstün olduğunu ve içeri girmenin kan banyosu olacağını sessizce anlatmamış mıydı?

Onlara kaçmalarını söylemek istedi. Bunun yerine, kanında güç biriken Dara, kılıcını havaya kaldırdı.

"Bugün buna bir son vereceğiz!" diye duyurdu. "Cinler barış jestimize aldatma ve cinayetle karşılık verdiler. Onlara bir ders verilmesi gerekiyor. Merhamet göstermeyecek ve esir almayacaksınız. Onlar teslim olana, silahlarını bırakana ve Zeyneb el Kahtani'yi teslim edene kadar durmayacağız."

Kelimeler ağzından dökülürken, Dara onların yüzlerinde huzursuzluk görmek için dua etti. Tereddüt.

Hiç yoktu. Onları çok iyi eğitmişti. Kükreyerek onayladılar.

"Nahidler için!" Noshad kılıcını sallayarak haykırdı.

"Banu Manizheh için!" Dara parmaklarını şıklattı ve büyü, daha önce olduğundan yüz kat daha hızlı ve güçlü bir şekilde, sanki akan bir nehre atlamış ve sürüklenmiş gibi eline doğru yükseldi. Sihirle yarattığı kanatlı atlardan biri önünde belirdi, abanoz yelesinde için için yanan korlardan bir püskürtü ile göz kamaştırıyor, dört kanadı duman gibi dalgalanıyordu. Kendini atın sırtına fırlattı.

Dara midanda belirir belirmez silah sesleri duyuldu ve ardından bir ok yağmuru başladı. Önemli değildi. Manizheh ona zarar verilmemesini dilemişti ve bu yüzden lanet buna izin vermedi - mermiler alevler içinde patlıyor ve önüne kül olarak düşüyordu.

"Cin!" diye kükredi, kanatlı atının üzerinde havaya yükseldi. "Basit bir mesajla geldim. Teslim olun. Silahlarınızı bırakın ve Zeyneb el Kahtani'yi teslim edin, yoksa sizi yok ederiz. Ne kadar uzun sürerse, o kadar çoğunuz ölecek."

Bir yanıt beklemedi. Bekleyemezdi. Manizheh'in dileği içini parçalıyor, enerji uzuvlarını sarıyor ve parmaklarından aşağıya doğru çatırdıyordu. Yedigâri derisini yakıyordu.

Dara ellerini yumruk yaptı ve midanın yarısı aşağı indi.

Üç büyük kapı, onun zamanında bile yüzyıllardır ayakta duran kapılar. çocukluğumdaki gibi- sade Geziri kemeri, gururlu Ayaanle standartları ile çivili piramitler ve dükkanlar ve şafit evler labirentine giden kiremitli sütunlar- toz haline geldi, onları birbirine bağlayan bakır duvar paramparça oldu. Duvar öyle bir şiddetle yıkıldı ki, ona yaslanan binalar parçalandı, mobilyalar, tuğlalar ve kirişler aşağı düştü. Fazla çaba gerektirmedi; şehir yavaş yavaş ölüyor, çürüyordu.

büyülü kalbi parçalandığından beri içeriden. Ama bir zamanlar çok güçlü, çok eski olan bir şeyin saniyeler içinde yok olduğunu görmek ...

Daevabad'ın kurtarıcıları olmamız gerekiyordu.

Dara onun yerine yıkıntılara baktı. İçlerinden çığlıklar yükselmeye başlamıştı bile. Aileleri için ağlayan çocuklar, ölenlerin feryatları.

Ama Manizheh ona Zeyneb yakalanana kadar sokakları yıkmasını emretmişti. Böylece Dara ellerini tekrar kaldırdı ve insanlar çoktan yıkılmış olan binalara koşup içeride mahsur kalanları kurtarmak umuduyla yığınlara tırmanırken zihninde haykırdı.

Bir sonraki bloğu doğrudan onların üzerine yağdırdı.

Bu sessizlik getirdi. Bir an için. Enkazdan yükselen tozlar havada puslu bir hal aldı. Dara savaşçılarına işaret etti ve ileri atıldı.

Konuşmasına gerek yoktu. Emirlerini vermişti ve geçtiğimiz haftaları Daeva Mahallesi'nde komplolar ve paranoyalar içinde geçiren, başarısız darbeye öldürülen yoldaşlarının cenaze törenlerine katılan askerlerinin hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Kendilerini hayatta kalanların üzerine attılar, enkazı kazmaya çalışan cinleri ve şafitleri parçaladılar ve kaçanların sırtlarına oklar fırlattılar. At sırtında daha hızlıydılar, kurbanlarını ezip geçiyorlardı.

Kafanın içindeki bu şeyden uzaklaş. Bu eski bir içgüdüydü, sanki kendisinin geçmişteki bir versiyonu -unutulmuş bir versiyonu, yüzyıllar süren ifrit köleliğinden kurtulmuş olan Dara- elini tutmak ve ruhundan geriye kalanları yok etmesin diye bu son dehşeti atlatmasını sağlamak için sessizce ayağa kalkmıştı.

Ama bunun için artık çok geçti. Dara'nın atı yola indi ve bir adamı göğsünden kırbaçlayarak, kırbacına bulaşacak kanların sadece ilki olacağını bildiği şeyi aldı. Adamlarına ileri atılmaları için kükredi ve ardından başka bir bina bloğunu yıktı. Tuğlalar dışarı doğru patladı, uzun bir dükkân sokağının çatısı oraya sığınmak için koşuşturan kalabalığın üzerine çöktü. Dara bir adamı daha kırbaçladı. Bir kadını. Bir çocuğu. Derisinde yoğun kan vardı, cesetler etrafına yığılmıştı.

Bu yeterli değildi. Zeyneb el Kahtani ortalıkta görünmüyordu ve Manizheh'in arzusu onu daha fazla yıkıma, daha fazla ölüme sürükledi. Dara, Ayaanle Mahallesi'ndeki ünlü bir okul ve Geziri Mahallesi'ndeki bir halk bahçesi olarak tanıdığı büyük bir kompleksi yıkmak için gökyüzüne döndü. Ardından Geziri ve Şafit mahalleleri arasındaki eski sınıra yöneldi.

Bir sonraki blok Nahri'nin hastanesiydi.

Hayır. Dara onu bağlayan lanete karşı daha çok savaştı, bir çıkış yolu bulmak için çıldırdı. Ertelemek için bir yol. Kendisine zarar veremezdi; emri yerine getiremezdi.

O da atını yere doğru savurdu.

Kaldırım taşları vücudundan akan ısı ve enerjinin altında çatladı. Sanki hak ettiği cehenneme düşmüş gibiydi; hıçkıra hıçkıra ağlayan çocuklarıyla koşuşturan paniklemiş annelerin ve şafit sivillerle kanlı, düzensiz bir savaşa kilitlenmiş askerlerinin kabus sahneleri. Silah patlamaları ve ok sesleri vardı. Evler alevler içindeydi, yoğun duman bıçakların yükselip alçalmasına, kan püskürmesine fon oluşturuyordu.

Daevabad'ın kurtarıcıları.

Yine de Dara'nın ayakları onu ileriye taşıdı. Dizlerinin üzerine çöküp hayatı için yalvaran ağlayan bir adamın sırtına saplandığında elinden kopan kırbacı gitmişti. Dara şimdi bir elinde gürz, diğerinde hançer tutuyordu.

Ama cin tamamen dağılmamıştı. Henüz değil.

"Hastaneyi tutun! Scourge'u hedef alın!"

Savaşçılar kendilerini onun üzerine attılar. Erkekler atlara binmiş, kadınlar Rumi ateşi fırlatıyordu. Dün olsa, orijinal daeva güçleri bir yana, onlarca kez ölmüş olurdu. Şimdi, kan büyüsu onu korurken, Manizheh'in laneti doğanın kendisine meydan okurken, Dara ayakta kaldı ve sevdiği kadının yeniden inşa etmek için çok uğraştığı hastaneye doğru ilerlerken ölüm yolunu kesti. Gözlerinden süzülen yaşlar daha görünmeden buharlaşıyordu; onu paramparça eden ıstırabına dair hiçbir ipucu vermesine izin verilmiyordu.

Hastaneden yirmi adım ötede. On adım. Dara ellerini kaldırdı. *Bunu aklından çıkar.* Enerji parmaklarında cızırdadı.

Büyük ahşap kapılar patlayarak açıldı. "Durun!"

Zeyneb el Kahtani elinde siyah bir bayrakla duruyordu.

Çığlığının duyulması birkaç dakika sürdü. Bayrağı dışında silahı olmayan bu kadının görüntüsü cin savaşçıları oldukları yerde dondurdu. Bir adım daha attı ve sanki varlığı onları geri çekilmeye zorlamış gibi birkaç kişi geri çekildi. Razu onun yanındaydı, Dara'ya çıplak bir nefret ve ihanetle bakıyordu.

Bayrağı bir kılıç gibi kavrayan Zeynep, başı dik bir şekilde ona doğru bir adım daha attı. "Teslim oluyoruz," dedi soğuk bir sesle. "Teslim olacağız."

Eğer durursanız silahlarımızı bırakırız." Bayrağı indirdi. "Manizheh beni alabilir."

Dara kendi elini kaldırdı. "Geri çekilin," diye adamlarına emretti. Gerçi buna ihtiyacı yoktu. Zeynep hepsini sakinleştirmişti.

Ah, ama Manizheh'in arzusu onu yaktı. Daha fazlasını istiyordu. *Onu aşağılamak* istiyordu. *Onu sinmiş hale getir.*

"Zeynep!" Aqisa hastane kapısından dışarı fırladı.

Razu ve bir çift Geziri askeri savaşçıyı yakalamak için harekete geçti. Zeyneb arkasına dönüp bakarken, Aqisa elini kolunu sallayarak kurtuldu.

"Geri çekil dostum. Başka seçeneğimiz yok." Ama Zeyneb'in sesi havada yankılanırken, Geziriyye'ye benzeyen bir şeyler ekledi.

Dara hayatında pek çok utanç yaşamıştı ama gururlu Qahtani prensesinin alev alev yanan gözlerle yaklaşmasını izlemek, ömrünün sonuna kadar taşıyacağını bildiği bir onursuzluktu. Daevabad'ı, kendisini mahveden aileden bu şekilde almaması gerekiyordu.

Seni mahveden aile onlar değil. O aile hala seni yönetiyor.

Zeynep ona doğru yaklaştı. Küçük kardeşi gibi o da uzundu ve Dara'nın boyuna eşitti.

"İşte buradayım," diye ilan etti. "Hanımefendi dediğiniz sefil iblisin hoşuna gitsin."

Ayaklarına kapanıp af dilemek için yanıp tutuşsa da Dara ters ters baktı. "Savaşçına ne söyledin?"

"Seni deşmek için."

Sözler duyulacak kadar yüksekti. Askerlerinden birkaçı sinirlenerek tekrar silahlarına uzandı.

Yaradan, öldür beni. Dara Zeyneb el Kahtani'yi yakaladı, kabaca kolundan tutup öne doğru çekti. Manizheh'in arzusu onu daha kötüsünü yapmaya, peçesini yırtmaya ve saçlarından sürüklemeye itiyordu. Bunun yerine, yok ettiği mahallelerden geçerek midana doğru daha hızlı yürüdü ve kendini korkunç özleminden uzaklaştırmaya çalıştı. Sanki büyük bir tekerlek yuvarlanmış, yoluna çıkan her şeyi un ufak etmiş ve geriye sadece ateş ve kan sıçramış moloz bırakmış gibi görünüyordu. Ve ağlıyordu. Hep ağlıyordu.

Manizheh midanda, ifrit tarafından çerçevelenmiş bir şekilde bekliyordu. Dara, sonunda arzusu onu alt ettiğinde ona ancak ulaşabilmişti. Zeyneb'i Banu Nahida'nın önünde dizlerinin üstüne çöktürdü. Prens ne haykırdı ne de irkildi. Bunun yerine Manizheh'e tam bir tiksintiyle baktı.

Banu Nahida ona küçümseyici bir bakış attı. "Ne kadar da büyümüşsün." Başını Dara'ya doğru eğdi. "Teşekkür ederim, Afşin."

Göğsü aniden genişledi, dileği yerine geldi. Dara titrek bir nefes aldı ve işte oradaydı. Bir parça özgürlük.

Hançerini kaptı ve boğazına sapladı.

"Afşin, onu yere bırakmanı istiyorum," dedi Manizheh, sert ama hoş bir emirle. "Kendine zarar vermeni istemem."

Hançer elinden düştü.

Zeyneb'in bakışları onunkilere kaydı. Yüzündeki itaatkâr maskeden sızmayı başaran umutsuzluk, şüphesini tetiklemeye yetmiş olmalıydı, çünkü tekrar Manizheh'e döndü.

Manizheh arabayı çağırmak istercesine elini kaldırdı. Hafif bir hareketti ama Dara'nın zümrüt yüzüğünün tozlu ışıktaki kısa süreliğine parıldamasına yetti.

Zeynep boğuldu. "Aman Tanrım."

Manizheh bu kez zaferle gülümsedi. "Gel kızım. Kardeşin seni görmeyi çok istiyordu."

39

Nahri

Nahri şaşkınlıkla irkildi, geri adım attı ve arkasındaki duvara çarptı. Shedu o kadar yakındaydı ki ona dokunabilirdi ve başını salladığında gümüş rengi yelesine yapışan kar yüzüne düştü.

"Tanrı beni korusun," diye fısıldadı, geri çekilmeye çalışırken terlikleri buzlu zeminde kayıyordu, duvar lanetliydi. Nahri bir elini uzatarak bir avuç dolusu alev çıkardı. Ama bu pek bir savunma değildi ve birden kendini, annesinin uzuvlarını kontrol etmeyi öğrenmekte haklı olup olmadığını düşünürken buldu.

Shedu etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kalçalarının üzerine oturmuş, kediye özgü bir merak ve hafif bir küçümseme karışımıyla ona bakıyordu. Çok iri bir kediymiş, soluk altın rengi kürkünün altında kasları dalgalanıyordu. Gözleri etraflarında parlayan buzdan çalınmış olabilirdi, o kadar soluk bir gümüş ki berrak görünüyorlardı.

Ama kanatları. Oh, kanatları. Nil kıyısındaiken çarpıcı olsalar bile, şimdi son derece görkemliydi; uzun, zarif tüyler yaratılıştaki her renkte parılıyordu, çağlayanları yansıtan mücevherli bir gökkuşağı buz ve kar prizmaları onları çevreliyor.

Nahri ve shedu çok uzun bir süre birbirlerine baktılar, tek ses onun hırıltılı nefes alışığıydı. Mısır'da bir kum fırtınasında Ali'yle karşısına çıkan shedu'nun aynısı olup olmadığını bilmiyordu -aşırı iri, efsanevi uçan kedilerin yüzlerini ayırt etmekte pek deneyimli değildi- ama bu karşılaşma onu hiç de sıcak hissettirmemişti.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu, etraflarını saran karlı dağları işaret ederek. Onunla konuşmaya çalışmak delilik olabilirdi.

Ama Tanrı biliyordu ki yanlışlıkla bir Daeva savaşçısını çağırdığından beri daha tuhaf şeyler de yapmıştı.

Shedu kanatlarını salladı ve ürkütücü gözlerini tembelce kırıştıtararak karşılık verdi.

Nahri'nin öfkesi -ve korkusu- patladı. "Seninle güreşeceğim," diye tehdit etti, Cemşid'in uzun zaman önce anlattığı, ilk atalarının shedu'yu nasıl evcilleştirdiğine dair hikâyeyi hatırlayarak. "Yapmayacağımı sanma." Bu bir blöf bile değildi. Bir shedu ile güreşmek en azından, götürüldüğü gizemli dağda donarak ölmekten daha hızlı bir son vaat ediyordu.

"Konuşmuyorlar," diye araya girdi yeni bir ses, dili cıvıltılarla cıvıltıların bir karışımıydı. "Yine de böyle bir eşleşmenin oldukça eğlenceli."

Nahri sıçradı, yukarı baktı.

Bir peri gülümseyerek karşılık verdi.

Kayayı kavrayan pençeleri ve kuşa benzeyen alt yarısına kadar şekil olarak Hayzur'a benzeyen bu peri, genç bir kadının yüzüne ve inci renginde parlak kanatları vardı. Koyu fildişi tüylerden oluşan yelpaze gibi bir tepe, başından bir hale gibi yükseliyordu.

Peri, Nahri'nin suskunluğundan yararlanarak aşağı zıpladı ve yaramazca bir bakış attığı shedu'ya katıldı. Sonra Nahri'nin elinde dönmeye devam eden ateşe başını salladı. "Eğer çabuk öfkelenip bir şeyler yakmaya çalışmıyorlarsa bir daeva ile karşılaşmış sayılmazlar. öfke."

Nahri hem kendisine seslenildiğini hem de halkını savunduğunu hissetti. "Beni Ta Ntry'ye geri götürmezseniz bir şeyleri yakmaktan çok daha fazlasını yapacağım."

Peri'nin ince dudaklarında başka bir oyuncu ifade dans etti. Eğlence, değerlendirme... Nahri'nin gerçekten de onu yakmak istemesine neden olan şeyler. "Sizi neden davet ettiğimizi merak etmiyor musunuz?"

"Davet edildim mi? Beni kaçırdın!"

Yaratığın sesine sıkıntılı bir ton girdi. "Hayır, asla böyle bir şey yapmayız. Yapamayız, daha aşağı bir yaratığa yapamayız. Bizimkisi bir davet. Yol arkadaşımın üzerine tırmanıp teklifimizi dinlemek için uçup uçmamak tamamen sizin seçiminiz." Peri shedu'nun sırtını okşadı. Kanatlı aslan onun elinin altında kamburlaştı ve homurtulu bir memnuniyet sesi çıkardı. "Ya da burada kalabilirsin. Yine de geceleri rüzgârların bir ölümlünün etini kemiklerinden ayırmaya yetecek kadar tehlikeli olduğunu unutmayın."

Nahri'nin seçimi *bu* muydu? "Beni Ta Ntry'ye geri götür," diye tekrar talep etti. "Eğer burada ölürsem, bunun vebali senin boynuna olmayacak mı?"

Peri omuz silkmek için kanatlarını kaldırdı. "Bu gerçekten bizim elimizde mi? Sizi uyarmaya çalıştık, hava da öyle. güvenilmez ..."

"Rüzgarları kontrol etmiyor musun?"

"Belki." Peri'nin solgun gözleri parlıyordu. "Ama gel, Anahid'in kızı. Birbirimize yardımcı olabileceğimize inanıyorum."

"Bana perilerin ölümlülerin işlerine karışmadığı söylendi."

"Ve bu doğru. Yine de zaman zaman -çok nadiren- olası düzeltmelere işaret edebiliriz. Seçim sizin tabii ki." Bununla birlikte, peri kanatlarını açtı ve havalanarak süzüldü.

Nahri onun gidişini izledi, içinde gurur ve kararsızlık savaşıyordu. Ama peri ne derse desin, gerçek bir seçeneği yoktu.

Shedu'ya döndü. "Ben korkunç bir biniciyim," diye uyardı. "Ve eğer beni yemeye çalışırsan, sana ülser veririm."

Shedu konuşamıyor olabilirdi ama Nahri, kanatlarını katlayıp ayaklarının dibinde diz çökmeden önce onun gümüş bakışlarında bir anlayış gördüğüne yemin edebilirdi.

"Oh," dedi. "Ee, teşekkürler." Kendini tedirgin hissederek aslanın sırtına tırmandı. Aslan onun altında sıcacıktı, tüylü kürkü iliklerine kadar işleyen soğuğu hafifletiyordu. Yelesini kavradı. Bu bir attan çok daha kötü olacaktı.

"Git," diye fısıldadı.

Shedu havaya sıçradı.

Nahri'nin saygınlığı, ardından gelen çılgılık için nefesini içine çekmesi gereken süre kadar sürdü. Shedun'un boynunu kavradı, yüzünü yelesine gömdü ve dizlerini bir yengeç gibi yan tarafına gömdü.

Soğuk hava sırtını yırttı, atkısını parçaladı ve donarak ölmenin gerçekten o kadar da kötü olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Ama bir an daha düşüp yere çarpmadıktan sonra Nahri rahatlamaya çalıştı. *Sen Banu Nahida'sın*, diye hatırlattı kendine. "Anahid'in kızı."

Bu yaratıklara korkusunu göstermeyecekti.

Nahri tüm cesaretini toplayarak shedun'un yelesinden yukarı baktı. Yükseliyorlardı, dağ silsilesi aşağıda kaya ve kardan oluşan dikişli bir yaraya dönüşmüştü.

Hava almak için çırpındı, yükseldikçe nefessiz kaldığını hissetti. Yüzük parmağını yaktı ve baş dönmesi hafifledi ama hava hâlâ çok inceydi. Bir bulut kümesinin içine uçtular ve Nahri görünmeyen ellerin ve kanatların fırçasıyla ürperdi. Etrafında fısıltılar vardı, bildiği hiçbir yaratığa benzemeyen sesler.

Bulutlar dağıldı ve shedu yere indi, yer sislerle örtüldü. Nahri onun sırtından kaydı. Kanatlarından biri koruyucu bir şekilde onun etrafında kıvrıldı. Dönen kardan başka bir şey göremiyordu.

Ama *duyabiliyordu*. Başının üzerinde sayfaları sallanan bir kütüphane kitabı gibi çırpınıyor ve hışırdıyordu. Nahri yukarı baktı.

Üzerinde uçan bir düzine peris sürüsü vardı. Çok sayıda. Belki de yüzlerce. Yaratıklar bir düzen içinde dalıyor, pike yapıyor ve süzülüyordu. Gümüş pullu kuş gövdeleri parıldıyor ve bulutları kesiyordu, bir an buradaydılar, bir an sonra yok oluyorlardı. Kanatlar renkten göz kırpyordu: parlak kireç ve tavus kuşu mavisi, yanık safran ve çivit gecesi. Renksiz gözler her yerdeydi ve hepsi de Nahri'ye odaklanmış, onu bir buz ve hava tapınağına hapsedmişlerdi.

Hiçbir uyarı olmadan üç tanesi indi. Uçurumdan inci renkli kanatlara sahip olan ve yakut ve safir tonlarında iki tane daha. Nahri'nin boyu kadar olan uzun tüyleri kırağıda sürüklenerek onun etrafında döndüler. Aralarında, büyüüne rağmen Nahri'nin çıkaramadığı bir cıvıltı patlak verdi.

Kendine sarılma isteğine direnerek kollarını kavuşturdu. Hava çok soğuktu. İnce cübbesi Ta Ntry'nin sıcaklığı içindi ve Nahri'nin buz gibi rüzgârda savrulan açık saçları sert bukleler halinde donmuştu. Buz her şeyin üzerine yayılıyor, vahşi girdaplar ve yapraklar halinde iz bırakıyor, hafif kar teninin tozunu alıyor ve kirpiklerine takılıyordu.

Yaratıklar onu akbabalar gibi takip ederken, Nahri kendini bir kez daha silah istemek zorunda buldu. Gerçi bunun bir anlamı yoktu. Khayzur'un rüzgâr büyüsunü kullanarak Maridlerin kontrolündeki Gozan'ı bir dağ büyüklüğünde sulu bir yılanken yere serdiğini görmüştü. Cinler perilerden huşu içinde bahsederdi; göklere uçtukları ve melekleri dinledikleri söylenen yaratıklardı onlar. Ayı, bilinmez bir âlemde var oldukları söylenirdi.

Ve sözde asla ölümlülerin hayatına müdahale etmemek için. cinler ve insanlar gibi yaratıklar. Ne de olsa Hayzur, Dara ve Nahri'nin hayatlarını kurtarmak gibi bir "günah" işlediği için öldürülmüştü.

Bunların hiçbirini onu Ta Ntry'deki bir cin kalesinden neden kaçırdıklarını açıklamıyordu. Etrafına baktı. Etrafları, bulutların ötesinde kayan ve hareket eden beyaz, yüksek duvarlardan oluşan sonsuz gibi görünen bir alanla çevriliydi.

Yakut peri arkadaşlarına bir şeyler mırıldandı, sesi belirgin bir şekilde onaylamaz gibiydi. Eğer Hayzur tuhaf görünüşüne rağmen sıcaklık yaymış olsaydı, bu adam renksiz bakışları ve kıpkırmızı maskesiyle hava ruhlarının olduğu söylenen kadar soğuk ve mesafeli görünüyordu. Onu incelerken başı bir baykuş gibi sallanıp dalgalanıyordu.

"Ne?" diye sordu Divasti dilinde. "Neye bakıyorsun öyle?"

Yakut peri hiç telaşlanmamış görünüyordu. "Banu Nahri e-Nahid," diye cevap verdi açıkça, sanki soru dürüstmüş gibi. "Yarı insan soyundan gelen bir daeva ve Kanun Koyucu Süleyman'ın yüzüğünün şu anki taşıyıcısı."

Tamam, belki de her peri alaycılıkta ustalaşmamıştı. "Ne istiyorsun?" Nahri yaklaştığında geri sıçradı ve shedu'nun sıcak böğrüne bastırdı. "Beni neden buraya getirdin?"

Tedirginliği belli olmuş olmalı ki safir peri ilk kez konuştu. "Güvendesin," diye ona nazikçe güvence verdiler. Bu peri daha yaşlı görünüyordu, mavi tüyleri gümüş rengindeydi ve solgun gözlerinde çizgiler vardı. "İstesek bile sana zarar veremeyiz. İnsan kanın seni koruyor."

"Yalan. Bana zaten zarar vermeye çalıştın - beni bir uçurumda ölüme terk edecektin. Ve bu ilk sefer bile değil. Dara ve benim peşimden bir rukh gönderdin!"

"Rukh, uzun tartışmalardan sonra Afşin'i takip etmesi için gönderildi," diye düzeltti inci peri. "Ama onlar vahşi yaratıklar. Acıktıklarında ne olacağını kim tahmin edebilir?"

Nahri'nin içinde yine öfke kaynıyordu. "Yani bir ev büyüklüğünde açlıktan ölmek üzere olan bir yırtıcıyı yolumuza göndermeye izin verilirken, Hayzur'un hayatımızı kurtarması ölümle mi cezalandırıldı?"

"Evet," dedi peri, Nahri'ye dikkatli bir bakış atarak. "Yıllardır bir daeva hakkında fısıltılar ve uyarılar vardı.

Elemental ırkların dengesi. Halkımız öğüt aldı ve Khayzur ilk kez Afshin'i kurtardığında buna ihanet etti. O uyarılmıştı. Sonuçlarını biliyordu."

"O çok genç." Bu safir peri idi. "Çok kızgın."

Yakut peri, "Zeydi el Kahtani, halkına silahlarının bilgisi verildiğinde çok da yaşlı değildi," diye karşı çıktı.

"Ve neredeyse kurtarılan kadar can aldı," diye karşılık verdi diğer peri. "O zaman, ölümlülerin bizi kabul edecek bilgeliğe sahip olmadıkları konusunda anlaşmıştık. rehberlik."

Zaydi al Qahtani. "Bekle." Nahri tartışan yaratıkların arasına baktı. "Periler Gezirilere zülfıkarlarını mı verdi?"

"Dolaylı olarak," dedi safir olan hızla. "Bazı yollardan geçildi ve tamamlanması gereken parçalar bırakıldı. Son adımlar bizim tarafımızdan atılmadı."

"Yani periler karışır. Ama sadece size uygun olduğunda."

"Biz müdahale etmeyiz," diye ısrar etti yakut peri. "Biz en büyük zararı önlemeye, yasaları çiğnenmek üzereyken göklerin uyarılarını dinlemeye çalışıyoruz."

Nahri daha sert bir sesle, "Sen *müdahale* ediyorsun," dedi. Bunlarla tartışmak

Onların diyarında kapana kısılmışken yaratıklarla karşılaşmak muhtemelen en akıllıca hareket değildi ama kendilerini üstün gören insanlar tarafından manipüle edilmekten ve kandırılmaktan bıkmıştı. En azından Ghassan açık konuşmuştu; sanki mantıksız olan *Nahri*'ymiş gibi bu çarpıtılmış yarı gerçekler neredeyse daha kötüydü.

İnci peri eğlenmiş görünüyordu. "Sana Anahid'in diline sahip olduğunu söylemiştim." "Sanırım ona da bu 'rehberlik'ten biraz verilmiş?" Nahri sordu.

"Parmağına takıyorsun." Peri Nahri'nin eline uzanacakmış gibi hareket etti ve Nahri geri çekildi. "Ama mühür yüzüğünün büyüü sana bağlanmadı ve bağlanmayacak da - onu Daevabad'a geri getirsen bile. Anahid bin yıl boyunca kumlarda seyahat etmiş bir daeva'ydı ve bir peygamberin yoldaşydı. Şehri için hayatını ve kalbini verdi. Bu, benzer bir değişim olmadan düzeltebileceğiniz bir büyü değil."

Benzer bir değiş tokuş. Nahri bu kibar sözlerin altında yatan mesajı duydu. "Sizinkilerin bana bir teklifi olduğunu söylemiştiniz. Peki neden belirtmek mi? Açıkça, eğer bu sizin için mümkünse."

Yakut peri ellerini bir araya getirerek tekrar konuştu. "Yaratılışın belli kanunları vardır. Hepimize, peri ve daeva'ya, marid ve insana fayda sağlayan *bir denge*. Bu yasalar şimdi senin akrabalarından biri tarafından tekrar tekrar çiğnendi, çarpıtıldı ve alçaltıldı."

Nahri peri'nin sözlerini çözdü. "Manizheh tarafından demek istiyorsun. Öfkeniz için biraz geç kaldınız. Daevabad'a çoktan saldırdı ve binlerce."

"Halkınızın iç çekişmeleri bizi ilgilendirmiyor," diye yanıtladı peri,

sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibi görünerek. "Daevaların yapmak istediğı şey

Kanları başka elementlerle akanlara bulaşınca kadar, birbirleriyle olan ilişkileri onların işidir. Ta ki dengeyi tehdit edene kadar."

"Bulaşana kadar ..." Nahri kelime seçiminden rahatsız olarak tekrarladı. "O zaman olan bu. Manizheh seni korkutacak kadar güçlendi ve ondan kurtulma gibi tatsız bir görevi başka bir daeva'nın üstlenmesini istiyorsun. Zaydi gibi bir Zülfikar mı alacağım? Başka bir mühür yüzüğü mü? Ya da belki de kendi kendime çözmem gereken daha fazla saçma bilmece?"

"Dengeyi bozan Manizheh değil. Onun hizmetkârı."

Nahri'nin midesi bulandı. *Hizmetçisi*. "Dara," diye kekeledi. "Benden *Dara*'dan kurtulmamı... *Dara*'yı öldürmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi inci peri. "*Biz* böyle bir şey istemiyoruz. Asla bu tür bir talepte bulunmayız. Biz sadece büyü'nün dünyanıza geri dönüşünün maliyeti hakkında sizi bilgilendiriyor ve yükünüzü hafifletecek bir yol öneriyoruz."

"Ama sorumlu olan Manizheh!"

"Manizheh tam kanlı bir ölümlü daeva. Son derece güçlü, evet. Ama hala bizim altımızda. Daha az. Eğer ona bir şey önermiş olsaydık ölüm . . ." Yakut peri başının üzerinde dönen sürüleri işaret etti. "Biz riskin çok büyük olduğu konusunda hemfikir. Onun yarattığı şey," dedi tatsız bir şekilde, "tamamen farklı bir mesele. O bir iğrençlik, kan büyüsü, cinayet ve bir maridin borcuyla bir araya getirdiği bir canavar. Onun ortadan kaldırılmasına izin verildi."

Her dikkatli kelime Nahri'yi daha da iğrendiriyordu. İstedikleri şey buydu, Cemşid'le birlikte ailelerinin metinlerinde aradıkları şey buydu. Ama kendini beğenmiş ve kendi üstünlüklerine inanmış perilerin, aşağıdaki ölümlülerin öldürülmesini tartışmaları fikri - bunu nasıl yapacaklarını tartışmaları İzin *verilebilirlik* onu tiksintiyle *doldurdu*.

"Yani sen yapıyorsun," diye cevap verdi Nahri. "Hepiniz yüksek ve kudretlisiniz. Elbette kendi suikastlarınızı gerçekleştirebilirsiniz."

"Yapamayız," diye itiraz etti safir peri. Üçü arasında en nazik olanı bu ihtiyardı ve sözleri, anlayış gösterilmesi için yalvarır gibi bir üslupla söylenmişti. "Bu bizim doğamıza aykırı."

"Ve o Daevabad'da," diye ekledi inci peri. "Şehre giremeyiz. Perde düştüğünden beri, onun içini görebiliyoruz. Ama içine giremeyiz."

Nahri ellerini yumruk yaptı. "Herhangi bir daeva'ya sorabilirsin. Herhangi bir cine. Neden ben?"

Yakut peri bir elini havada gezdirdi, Nahri'den gerçekleştirmesini istedikleri cinayetden çok rüzgârda dönen kar tanelerinden etkilenmiş görünüyordu. "Birçok nedenden dolayı. Şehre girebilir ve ona yaklaşabilirsiniz. Mührü kalbine bağlayacak bir eyleme ihtiyacın var. Ayrıca insan kanının bizi birbirimizden uzaklaştıran ek bir koruma katmanı ekleyeceğine inanılıyor. Bir Shafit'in Bela'yı öldürmesi adalet olacaktır."

"Söz konusu adalet olduğunda adaleti önemsiyormuş gibi davranmayalım. 'halkımın iç çekişmeleri'," diye karşılık verdi Nahri. "Ve onu öldüremem. Bunu anlamadıysan tüm casusluğun boşuna olmalı. Ben savaşçı değilim."

"Ama sen öylesin," diye karşı çıktı safir peri. "Gerçekten önemli olan tek savaşta."

"Ve sen korunacaksın." İnci peri shedu'yu işaret etti. "Doğru yoldan saptıklarında shedu'yu aileden aldık ama tekrar hizmet etmelerine izin vereceğiz."

"Bir de bu var." Yakut peri havayı kaptı, kar ve buz ellerinde yoğunlaşarak sıvı cıva gibi parıldayan düz bir bıçak oluşturdu. "Ateş atan her kalbi delip geçen bir silah." Kılıcı kızın ayaklarının önünde yere fırlattı. Kabzası karla kararmış gökyüzünde bile göz kamaştırıyordu.

"Görkemli olurdun," diye fısıldadı safir peri. "Süleyman'ın mührünü ve cennetin silahını taşıyan bir Anahid kızı, bir shedu'nun sırtında Daevabad'a uçuyor. Halkın seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdi. İnsan kanın ne olursa olsun. Arzuladığın devrimci şeyler ne olursa olsun. Dünyanızı dönüştürebilirsiniz."

Nahri yumruklarını sıktı ve hesaplanmış teklif karşısında yüzünü boş tutmaya çabaladı. Periler gerçekten de onu dinliyordu. Onun isteklerini, korkularını biliyorlardı.

Onun anlaşma yapacak türden bir insan olduğunu biliyorlardı.

Demek işler bu noktaya gelmişti. Nahri'nin tüm çabalarına rağmen, hâlâ daha güçlü simsarların elinin altındaydı. Onu savunmasız bir misafir olarak tutacak bir kraliçe, onu kilitleyecek bir anne. Ya da bir piyon, iyi ödüllendirilmiş bir silah.

Ve bu hâlâ çılgınca imkânsız bir hedefti. Daha önceki bir çağda savaş tanrısı olarak tapılan Dara-Dara'yı öldürmek. Efsanevi bir binek ve göksel bir silahla bile, bu gülünç bir teklif gibi görünüyordu.

Ama öyle değil.

Nahri saray koridorunda her şeyin ters gittiği Dara'yı hatırladı; c anlayış göstermesi için yalvarırken ellerini tutuyordu. *Bunu görmemen gerekiyordu.* Onu kurtarmayı o kadar çok istemişti ki. Onu seviyordu.

Bu onun zayıflığıydı. Ve onu kolay bir hedef haline getiren tek şey de bu olabilirdi.

Nahri hançere baktı ama kimse kıpırdamadı. "Onu için kendin almalısın," diye açıkladı yakut peri. "Onu senin eline veremeyiz."

"Tabii ki hayır. *Karışmak* istemezsin." Ama Nahri diz çöktü ve yumuşak karın üstünden da gger'ı aldı. Kabzası o kadar soğuktu ki canını yaktı. elleri, bir nd kendini sessizce iyileştirme büyüsünü kontrol ederken buldu. Acı hak edilmiş gibiydi.

Kendini bundan kurtaramayacaksın. Nahri akıl hocasını ve en iyi arkadaşını kaybetmişti nd. Daevabad'a dönüp Afşin'ini öldürürse Karizma bir zamanlar kalbini çalmış olan tik savaşçı bu adamların emriyle göğsüne bir hançer saplarken gülümsüyor ve sevgi gösterisinde bulunuyordu.

meddli ng yaratıklar- bu Nahri'yi iyileşebileceğini düşünmediği bir şekilde kıracaktı. Hayatta kalırsa kardeşine, Daevas'ına kavuşacaktı. Şehrinin yeniden doğuşunu denetleyebilirdi.

Ama ruhunun bir parçasını satmış olurdu.

Ve görünüşe göre, ondan yapması istenen fedakârlık *tam* da buydu.

Nahri doğruldu ve peri hançerini kemerinin kıvrımlarına yerleştirdi. Shedu'ya doğru döndü kürkünün sıcaklığıyla biraz rahatlamaya çalıştı. Tekrar konuştuğunda sesinin sabit olduğundan emin oldu.

"Beni hemen Ta Ntry'ye geri götürmelisiniz. Fazla zamanımız yok."

40

Ali

Fiza, Ali'nin dönüşümünden pek memnun görünmüyordu.

"Aghhh!" Korsan kaptan nehir kıyısında geriye doğru sıçradı, tabancasını çekti ve yüzüne doğrulttu. "İblis! Ona ne yaptın?"

Ali tabancayı savuşturdu. "Yok bir şey! Fiza, benim, yemin ederim!"

Silahını indirmede, eli titriyordu. "Gözlerinin nesi var senin?" Bakışları adamın kollarına kaydı, gümüş pullu çizgiler
Çıplak teninde vahşi desenler çizerken sabahın ilk ışıklarında göz kamaştırıyorlardı. "Senin *her şeyinin* nesi var?"

Ali durakladı. Sobek onları Tiamat'ın diyarından Nil'e geri götürmüştü ama bu, Nahri'yle birlikte yelken açtıkları dolambaçlı çöl nehri değildi. Bunun yerine, yemyeşil bir platonun eteklerinde oturuyorlardı, güçlü nehir uzaklara doğru uzanan şelalelerden oluşan bir duvarın içine dalıyordu. Sis ve çalkalanan su arasında Ali kendi yansımasına iyi bakamamıştı.

Gözlerim. Gözleri Ghassan'ının tam bir aynasıydı, Geziri mirasının en görünür işaretiydi.

Görünüşe göre artık yok. "Bazı seçimler yapmak zorundaydım. Ama hepsini unut. İyi *misin*?" diye sordu endişeyle, morarmış gözüne başını sallayarak. "Kafana kötü bir darbe almışsın gibi görünüyor."

"Evet, etrafımızda yükselen ve yüzüme yumruk atan okyanus işaretle." Fiza sonunda tabancayı indirdi ve ardından içinden deniz suyu dökülürken inledi. "Kahretsin, buna bayılıyordum! Neredeyiz biz? Ve ne *oldu*?"

Hatırladığım son şey geminin yutulduğu."

Ali yine duraksadı, denizin dibinde olanları Fiza'yı daha fazla telaşlandırmadan nasıl anlatacağını bilmiyordu. Devasa bir akrep adam tarafından kovalanmak, gerçek pagan geçmişiyle zorunlu bir gladyatör dövüşüne katılmak ya da devasa bir kaos ruhuyla yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak beynine binlerce anının boşaltılması arasında nereden başlayacağını bilmiyordu.

O da dedi ki, "Tiamat'la tanıştım. Pek anlaşılmadık."

Fiza ona kuşkulu bir bakış attı. "*Gerçekten anlaşılmadınız mı? Bu hiç de iç açıcı bir ifade değil prens.*" Etrafına bakındı. "Tekne nerede? *Okyanus* nerede? Nerede-" Tekrar çılgılık attı, tabanca yeniden ortaya çıkıyor. "*Bu*

da ne?" Sobek onlara

yeniden katılmıştı.

Nil maridi çamurlu sudan daha az korkutucu haliyle çıkmıştı ama tedirgin edici olmak için timsah dişlerini gıcırdatmasına gerek yoktu- Kaba postunun yeşili ve benekli sarı-siyah gözleri yeterliydi.

Ali hızla aralarına girerek Fiza'nın elini indirdi. "Bu Sobek. Benim ... büyük büyükbabam. Bir bakıma. Sana zarar vermeyecek, söz veriyorum." Sobek'e baktı. "Öyle değil mi?"

Sobek'in doğaüstü bakışları hiç değişmedi. "Ben zaten yemek yedim."

Fiza gözlerini kapadı. "Dünyamızın sorunlarının kaynağının şafitler olduğunu bir daha asla duymak istemiyorum. Asla."

Sobek'in bakışları Ali'nin üzerinde yoğunlaştı. "Hazır mısınız?"

Ali'nin kalbi küt küt atıyordu ama Tiamat'ın bedelini çoktan ödemişti. Ona bu kadar pahalıya mal olan bilgiyi de talep edebilirdi. "Bir süre burada iyi olacak mısınız?" diye sordu Fiza'ya.

"Onunla mı? Hayır!"

"O da benimle geliyor."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bazı aile geçmişleriyle ilgilenmek için."

Sobek'in onu götürdüğü kayalık çok güzeldi, Ali'nin o güne kadar gördüğü en güzel yerlerden biriydi. Çiçekli ve asmalı bir ağaçlıktan aşağı akan bir şelaleye rağmen kaplı uçurum, nehir dikkat çekici bir şekilde durgundu ve havada kutsal gibi görünen bir sessizlik vardı. Yemyeşil manzara cennetten koparılmış olabilirdi.

-Bir nilüferin üzerinde tembelce süzülen bir yusufçuk, sığıklarda gezinen bir balıkçıl ve kenardan su içen ince bir antilop. Hayvanların hepsi kısa bir süre

Sobek ortaya çıktığında donakaldı, avın içgüdüsel tepkisi, daha önce

rahatlıyor ve sanki yakın zamanda birbirlerini öldürmeye çalışmış bir marid ve bir cinin huzurunda değillermiş gibi devam ediyorlardı.

"Burası atalarının bana saygılarını sunmak için geldikleri yerlerden biri," diye mırıldandı Sobek, kalça derinliğindeki suda ilerlerken, lotus sapları Ali'nin bacaklarına sürtünüyordu.

"Burada mı yaşıyorlardı?" Ali, büyükbabasının ailelerinin erken dönem tarihinin boş bir sayfa olduğuna dair söylediklerini hatırlayarak sordu.

"Bir süre için. Ama sık sık yer değiştirdiler, özellikle de ilk nesiller. O zamanlar su büyüsünü saklamak imkânsızdı ve Süleyman'ın cezasından sonra dünyanın yüzyıllar boyunca kaos içindeydi. Benim akrabalarım dikkatliydi." Sesine acılık karışmıştı. "Ta ki dikkatli olmayana kadar."

Ali gerildi, ama Sobek elini sallayarak suya daldığında, Ali takip etti. Bulanık nehir artık duyuları için sorun değildi; gün gibi net görebiliyordu, kulakları daha önce duymadığı yeni su altı seslerini algılayabiliyordu.

daha önce bilmiyordu. Daha hızlı yüzdü ve gizli bir mağarada ortaya çıkmak için şelalelerin perdesinin altına daldıklarında Sobek'e kolayca ayak uydurdu. Bu mağarada

taşa oyulmuş banklar ve duvarlara kazınmış piktogramlarla genişletilmiştir.

Ali, timsah kafalı bir adamın resminin izini sürdü. "Bu sen misin?"

"Evet." Sobek avucunu elle çizilmiş harflerin üzerine koydu ve eğer ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu ama Ali jestindeki hüznü görebiliyordu. "Bu bizim tarihimiz. İsimleri, onlar için yaptığım işler. Anlaşmamız."

Ali gözlerini piktogramlara dikti. "Bana hiçbir şey ifade etmiyorlar," diye itiraf etti, göğsünün içinde büyük bir kayıp açılmıştı. "Bildiğim hiçbir Ayaanle yazısına benzemiyorlar - şimdiye kadar *gördüğüm* hiçbir yazıya benzemiyorlar. Dilleri unutulmuş olabilir." Sesindeki acıyı duyabiliyordu. Ailesinin köklerinden ne kadar kopmuş olduğunu düşünmek onu sarstı.

"Bu, hayatta kalanlar tarafından kasıtlı olarak yapılmış olabilir. Cehalet bağı zayıflatır. Birini, yapılmasında hiçbir rolü olmadığı bir anlaşmaya bağlı tutmak daha zordur."

Ali kendini yeniden hasta hissetti. "Onları neden öldürdün?" Bilmek zorundaydı. "Tiamat onların huzuruna getirilmesini emrettiğini söyledi. Peki onları neden öldürdün?"

Sobek kayalık duvara doğru ilerlemiş, duvara dayalı bir çukurun taşlarını yerinden oynatıyordu. "Tiamat ve ben uzun zamandır rakibiz. İkimiz de türümüzün ilk neslinden geliyoruz ve ben ona her zaman

Özellikle de gölü terk edip Nahidler için çalışmak zorunda kalan halkımıza sırtını döndüğünde." Bir bohça çıkardı.

"Anlamıyorum," dedi Ali.

Marid, nemli kumun üzerinde yılan gibi bir iz bırakarak geri döndü. "Nasıl olduğunu gördün. Ona akrabalarımı vermeyecektim. Bin yıl boyunca onlara yavaş yavaş işkence ederek öldürecekti. Bu daha merhametliydi -daha hızlı- kendim halledebilirim."

Daha merhametli. "Onları kurtarmaya *çalışamaz* mıydın? Çöle kaçmaları için onları uyarsaydınız, çocukların canını bağışlasaydınız?"

"Bu bizim yolumuz değil." Sobek'in sesinde kötü niyet yoktu. Ali'nin anlamadığı ve asla anlayamayacağı bir zaman ve mekândan gelen bir yaratığın basit gerçeği bu. "Bir anlaşmaları vardı. Ona ihanet ettiler."

Bizi kurtardılar ve bunun için yok edildiler. Ali, Nahid Konseyi devrildikten sonra Ayanle atası Süleyman'ın mührünü Daevabad'dan alsaydı, Zeydi'nin zaferiyle sihir yok olsaydı neler olabileceğini hayal etmeye çalıştı. İnsanlar bunun Tanrı'nın Süleyman'dan intikamı olduğunu düşünürdü.

Nahidlere karşı isyan edip eşitlik istedikleri için. Şafitler muhtemelen yok edilirdi ve bunun sonucunda yüzyıllar sürecektir bir iç savaş çıkardı.

Ayaanle'yi geçmeyeceğiz. Altı kelime, Ali'nin reddederek büyüdüğü ailesinin yarısını yok eden bir fedakârlığın tek hatırasıydı.

"Adı neydi?" diye sordu, sesi duygu yüklüydü. "Sana ihanet eden atamın adı mı?"

Sobek cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Armah." İsmi kasvetli bir saygıyla telaffuz etti. "Benimle yetenekliydi sihir. Nesiller boyunca akıntılarda seyahat edebilen ve anıları paylaşabilen ilk kişi." Sesine kızgınlık karıştı. "Görünüşe göre Daevabad'da bir ya da iki çocuk bıraktığını fark etmemi engelleyecek kadar yetenekli."

Armah. Ali bu ismi hafızasına kazıdı. Öldürülen ve şehit edilen ataları için daha sonra dua edecekti ve tüm bunlardan sağ çıkarsa, ailesinin geri kalanının ve onların sonraki nesillerinin de bunu yapmasını sağlayacaktı.

Ama önce savaşıacaktı. "Bu da ne?" diye sordu Sobek'in elindeki bohçaya başını sallayarak.

"Cüppeleri. Onları kendim yaptım. Sen hâlâ ölümlüsün ve akıntılarda yolculuk ederken seni koruyacaklar."

Ali giysileri aldı. Giysi ve zırh arası bir şey olan bu giysiler timsah derisinden yapılmış ve soluk yeşil-altın renginde parlatılmış gibi görünüyordu.

Biri arkaya doğru uzanan düz, kapüşonlu bir miğfer, diğeri ise kolsuz, diz boyunda ve ortadan ikiye ayrılmış bir tunikti.

Parmaklarını miğferin üzerinde gezdirdi ve sonra Sobek'in elinde başka bir şey olduğunu fark etti - Ali'nin zevkine daha uygun bir şey. "Bu onun kılıcı mı?"

"Evet," diye homurdandı Sobek ve onu uzattı.

Ali onu aldı ve silaha hayranlıkla baktı: daha önce savaştığı hiçbir şeye benzemeyen uzun bir orak kılıç. Bıçağı demirden ve fena halde keskindi, kabzası cilalı bronzla kaplıydı.

"Bunu muhafaza etmişsin," diye fark etti Ali. Bu kılıç daha önce kayalık bir mağarada terk edilmiş, yüzyıllardır dokunulmamış. "Size ihanet ettiğini ve ölümü hak ettiğini söylüyorsunuz, yine de onun giysilerini ve silahını sakladınız." Tereddüt etti, sonra başka bir soru sordu, karşılaşmalarından beri zihninde dönüp duran bir soruydu bu. "Tiamat'ın diyarında benimle dövüşmeyi bıraktın. Neden?"

Sobek ona eşit bir bakış attı. "Yanıldığınıza eminim."

Ali atasının bakışlarını tuttu. Mağaranın soluk ışığında, Sobek her zamanki gibi korkutucu ve mistik görünüyordu, akan su dalgalı sert yüzünde gölgeler vardı. Dokunulmaz görünüyordu.

Ama değildi. Ali, Sobek'in anılarını görmüş ve o uzun, yalnız yüzyılları hissetmişti - Ali'nin zar zor sarabildiği zamanın ve sefil yalnızlığın bedeli başını çevirdi. Belki de Nil maridinin hayatta kalmasının yolu kendini ayır tutmaktı.

Aynı değillerdi. Ali, Sobek'in ailesine yaptıklarını asla affetmeyecek ya da unutmayacaktı. Ama Sobek'in sevgisinin sınırlarını gizli tutmasına izin verecekti.

"Belki de öyleyimdir." Ali zırhın içine girdi. Vücuduna ikinci bir deri gibi oturdu, serinledi. "Şimdi bana Marid büyüsünü mü öğreteceksin? Akıntılarda nasıl seyahat edeceğimi?"

"Anlaşmamız böyleydi. Önce nereye gitmek istersiniz?"

Ali ellerini miğferinde gezdirdi. Kafasında son derece çılgın bir plan şekilleniyor, Tiamat'ın beynine akıttığı marid anılarla yeni bir hayat buluyordu.

"Gemi enkazlarını bulabileceğim bir yer var mı?"

Akıntılarda yarım düzine yolculuk denemesinden sonra, önlerinde uzanan deniz sığıdı - en azından Tiamat'ın dipsiz meskeniyle kıyaslandığında. Soluk kumlar, jilet gibi keskin mercanlardan oluşan canlı dalgalar ve dans eden

Yapraklar Ali'nin gözlerini kamaştırıyor, mücevher parlaklığındaki balıklar etrafta uçuşuyordu. Ötesinde, güneş ışığıyla sıvı cam gibi parıldayan yüzey vardı.

Ali mercana baktı. *Gemiler için tehlikeliydi.* Suyun altında, o

Sobek'e marid bir şekilde iletti, kelimeler zihninde yüzüyordu.

Yüzyıllar boyunca, Sobek kabul etti, ellerini tüm dünyayı kapsayacak şekilde açtı. onları çevreleyen enkazlar. Bu denizin maridi ölümlü denizcilerin kanı ve anılarıyla doludur. Kuzeydeki bir harabede köpekbalıklarından oluşan bir sarayla hüküm sürüyor.

Ali'nin derisi diken diken oldu. *İzinsiz girmemize aldırılmaz mı?*

Bana bir iyilik borcu var, sahipsiz kalmış bir anlaşıma. Ve Tiamat'a karşı gelmeyecek.

Ali gemileri tekrar inceledi. Çoğu kırık kirişlere ve çürüyen, yosun kaplı gövdelere dönüşmüştü. Küçük kaçakçı kanolarının ve zarif dhow'ların, antika triremlerin ve zar zor parçalanmış yeni kalyonların kemikleri vardı. Zamanın ve uzayın ötesinden gelen kayıp yükler kumun üzerine serpilmişti: devasa taş amforalar ve paramparça porselen vazolar, yaşlılıktan yeşile dönmüş sikkeler ve cilalanmamış kaya kuvarsı blokları.

Bunun mümkün olduğundan emin misin? diye tekrar Sobek'e sordu. Sobek ona akıntılarla başa çıkma konusunda koçluk yaparken Ali de denizkızına planını anlatmıştı.

Büyü mümkün, evet. Ama bunların hiçbirinin sizi Nahid'in şampiyonundan koruyamayacağını biliyorsunuz. Hiçbir Marid ona karşı duramaz.

Yalnız olmayacağım, diye cevap verdi Ali. Bu sadece ilk durağımız. Daevabad'dan başka bir yere gitmeye niyetin var mı?

Ali suyun içinde gülümsedi. *Her yere gitmeye niyetliyim.* Nahri'ye döneceğine söz vermişti ve Ali dönecekti. Ama önce ona bir ordu bulacaktı.

41

Nahri

Shedu Shefala'nın şatosunun çatısına hafifçe indi, inci renkli peri yanlarında çırpınarak aşağı indi. Hava karanlıktı, ay ve yıldızlar bulutlarla örtülmüştü ama Nahri öğlen vakti bile olsa görülemeyeceklerinden şüpheleniyordu. Periler onu kalenin salonlarından koparıp bulutların üzerindeki buz ve kardan bir katedrale götürmüştü. Eğer cinler tarafından görülmek istemeselerdi, görülmezlerdi.

Böyle bir güce sahip olmak, bizim için ölüm kalım meselesi olan sorunları sadece "düzeltilecek" hatalar olarak görmek güzel olmalı. Nahri bir daha asla piyon olmayacağına yemin etmişti ama işte buradaydı, belinde bir peri bıçağı, sevdiği insanları kurtarmak için başka bir efendiye hizmet etmek zorunda kalmıştı. Elinden kayarak Peri'nin gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olarak Shedü'nün arkasına geçti.

"Bu gece gitmelisiniz," diye cıvıladı hava elementali. "Kaybedecek zamanımız yok."

"Bu sizin 'önerilerinizden' biri mi yoksa bir emir mi?"

Peri başını eğdi. "Sen insan kanı taşıyan bir ölümlüsün. Böylesine aşağılık bir yaratığa emir vermeye asla cüret edemem."

"Eğer bana bir daha 'aşağılık yaratık' dersen, bu bıçağı sana saplarım."

"Ne ateş ama." Kulağa yeni yürümeye başlayan bir çocuğa yapılacak bir iltifat gibi geliyordu ve peri'nin küçümseyici gülümsemesiyle birleşince Nahri'yi hançeri çekmeye teşvik etti. "Ama bu akıllıca olmaz. O kılıç Afşin için, başkası için değil." Peri'nin sesi keskinleşti. "Onu Manizheh üzerinde kullanmayacağına yemin etmelisin. O kabul edilemez olarak görülüyor."

"Senin için yeterince güçlü değil mi?" Peri'nin gözleri uyarırcasına kısılınca Nahri kendi gözlerini devirdi. "Peki, yemin ederim. Kılıcını Manizheh üzerinde kullanmayacağım."

"Güzel." Peri geri adım attı. "Sadece meyve yiyorlar bu arada." "Ne?"

"Shedu'nuz. Beslenmesi gerekecek." Başka bir şey söylemeden karanlık gökyüzüne doğru uçarak gözden kayboldu.

Nahri shedu'ya baktı. "*Meyve mi?*"

Mırıldandı, homurtulu, gıcırtilı bir sesle ve sonra başını Nahri'nin omzuna sürttü, neredeyse Nahri'yi çatıdan düşürecek.

Başını okşadı ve kulağının arkasını kaşıdı. "Oh, pekala. Sanırım çok kötü değilsin." Düşünmeye çalıştı, zihni dönüyordu. Endişe ve kayıplarla geçen onca haftadan sonra, şafak sökmeden Daevabad'da olma ihtimali imkânsız görünüyordu. Tehlikeliydi. Bir plana ihtiyacı vardı.

Plan falan yok. Daevabad'a uçarsınız, kendinizi Dara'nın kollarına atıp ağlarsınız, ona üzgün olduğunuzu söylersiniz, onu sevdiğinizi söylersiniz - saldırı gecesi ona acı içinde söylediği tüm şeyleri - ta ki gardını indirene kadar.

Sonra da kalbine bir hançer saplayacaktı.

Tekrar toza dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyorum. Acıyacak mı, bana bakıp ne yaptığımı anlayacak kadar zamanı olacak mı? Nahri'nin parmakları

Shedu'nun yelesini tuttu ve Shedü onun elini itti.

O Manizheh'in silahı, diye hatırlattı kendine. Dara seçimini yapmıştı ve binlerce kişi bunun için ölmüştü.

Sakin bir nefes aldı. Yiyecek. Erzak. Nahri'nin ihtiyaç duyduğu soğuk mesafe ve sükûnet hazırlıkla birlikte gelecekti. Her zaman olduğu gibi. Dara sadece başka bir hedefti. Bu da başka bir dolandırıcılıktı.

Nahri shedu'ya baktı. Yaratığın ne kadar büyük olduğundan emin değildi. Anlıyordu ama birlikte öğreneceklerini düşünüyordu. "Burada kal ve gözlerden uzak dur," diye uyardı. "Geri geleceğim."

Kırık bir yağmur panjurundan geçerek kaleye girdi ve karanlık, boş bir koridorda ayaklarının üzerine hafifçe indi. Bunu yapmak Nahri'ye kendini daha genç hissettirdi, sanki Kahire'de bir malikaneye giriyormuş gibi. Koridorda ağır adımlarla ilerlerken kapısının önündeki muhafızları ürküttü.

"Banu Nahida!" Geziri, kapalı kapı ile onun yüzü arasında bön bön baktı. "Sen değil miydin?"

"Bir toplantım vardı." Nahri kapıdan içeri girdi. Cemşid onu bekliyordu.

Kardeşi bir süredir oradaymış gibi görünüyordu, notlar ve kitaplar Alçak masanın üzerine yayılmıştı ama kadın içeri girer girmez koltuğundan kalktı.

"Nahri." Cemşid rahatlamış bir iç geçirdi. "İşte buradasın. Endişelenmeye başlamıştım."

Nahri sessizce küfrederek kapıyı arkasından kapattı. Cemşit şu anda görmek isteyeceği son kişiydi. Zamanı kısıtlıydı ve aşırı korumacı ağabeyinin neler olup bittiğine dair bir fısıltı bile duymasını göze alamazdı. "Sadece hastaları kontrol ediyorum."

"Her zaman sadık şifacı." Cemşid gülümsedi ama bu ifade gözlerine değmedi. "Konuşmamız gerek."

Hiçbir fikrin yok. Üzerinden bir yorgunluk dalgası geçti ve Nahri etrafına bakınıp bir semaver gördü. "Çay sıcak mı?"

"Öyleydi."

"Yeterince iyi." Nahri bir fincan için yanıp tutuşuyordu ve ateş büyüüne sahip olmanın en kutsanmış yanlarından biri olan fincanı her zaman elinde ısıtabilirdi.

Semavere doğru ilerledi. Biriktirdiği eczane malzemeleriyle aynı masaya tıktırılmıştı, çay fincanlarından oluşan eğik bir yığın paylaşıyordu.

havan, havan tokmağı ve çeşitli şişeler, tenekeler ve şifalı bitkilerle birlikte shafit denizciye felç serumu yapmak için topladı. Nahri azarladı Normalde bu tür tehlikeli ilaçları saklama konusunda dikkatli davranırdı. Şanslıydı ki talihsiz bir ruh buradan geçmemiş, çayına şekerden biraz daha fazlasını koymamış ve donarak ölmemişti.

Zemin.

Nahri durdu ve serum şişesine baktı. Çok az bir miktar kalmıştı. "Cemşid," dedi usulca, "panjurları indirip kanepeyi balkona çeker misin? Biraz hava alabilirim."

"Elbette." Nahri onun sandalyesini geri çektiğini duydu. Memnun etmek için her zaman çok hevesliydi. Kardeşi hiçbir zaman onun kadar büyüü şifa anlayışına sahip olamayabilirdi ama yatak başında daha iyi olabilirdi.

Eğer hayatta kaldıysa.

Cemşit'in panjurları açması ve kanepeyi dışarı çekmesi birkaç dakika sürdü. Nahri'nin iki bardak çay hazırlaması için yeterli bir süre. Belki de gökyüzünün örtülmesi bir peri numarasıydı, çünkü Nahri dışarı çıktığında Balkonda yıldızları, ince bir ayı ve ağaçların arasından okyanusa yansıyan ışığı görüyordu.

Bakışlarını indirdi. Burası Ali'yle birlikte durdukları balkonda, gözlerinde muson çalkalanıyordu ve eğer Nahri okyanusu hiç görmediyse Yine de çok erken olacaktı. Cemşit'e çay fincanını uzattı ve sonra oturup kendi çayından bir yudum aldı.

Cemşit onun hareketini yansıttı ama sonra yüzünü buruşturdu. "Çok acı oldu." Nahri ona gülümsedi, kalbi kırılmıştı. "Züppe."

"Rafine," diye düzeltti ve fincanı masaya geri koydu. Yüz ifadesi ciddileşti. "Kraliçenin babası iyi mi?"

"Oldukça kötü bir düşüş yaşadı ve kalçasıyla bileğini kırdı. Ben ayarladım Ama Nahid büyüğü bile yaşlılığı silemez. Bence şimdilik ailesini hazırlarken elimizden geleni yapmalıyız."

Cemşid iç çekti. "Beni bir hücreye attıklarından beri kraliçeye ve akrabalarına pek sıcak bakmıyorum ama Seyf iyi bir adama benziyordu. Hatset haberi nasıl karşıladı?"

"Kocasını öldürülmüş, oğlu kaçırılmış ve kızı idam edilmekle tehdit edilmiş bir kadından bekleyeceğiniz gibi."

Cemşid dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Daevabad'a geri dönmem gerekiyor. Başka seçeneğimiz yok."

"Olabilir."

"Nahri, hadi ama. Konuştuk-" "Bana bir peri geldi."

Kardeşi irkilerek doğruldu ve şaşkın gözlerle ona baktı. "Özür dilerim, ne?"

"Bana bir peri geldi." Nahri çayını bıraktı, dakikaları değerlendirmeye çalıştı ve sonra hayatında ilk kez birine her şeyi hiç zorlamadan anlattı.

Koridordan koparılıp uçurulmasından

Shedu'dan karlı bulutların uçsuz bucaksız odasına ve Peris'in çileden çıkaran "rehberliğine".

Cemşid sözünü kesmedi. Kadın devam ettikçe solgunlaştı ama ne bir umutsuzluk ne de bir şok vardı; kadın ona buz gibi hançeri gösterip kendisinden beklenenleri açıkladığında bile. Sadece dinledi.

Nahri sözlerini bitirdiğinde aralarında uzun bir sessizlik oldu. Cemşid ağzını açıp kapattı ama Nahri'nin aradığı ellerinin titremesi ve omuzlarının düşmesi idi.

Sonunda konuştu. "Yani çatıda bir shedu mu var?"

"Meyvesini bekliyor, evet."

"Süleyman'ın gözü." Cemşid nefes verdi. "Pekâlâ, bunun kötü göründüğünü biliyorum.

Ama Dara ve Manizheh'i alaşağı etmenin bir yolunu arıyorduk, değil mi?"

Nahri çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hançerin Manizheh üzerinde kullanılamayacağını söylediler. Dara'da başarılı olsak bile Manizheh ve ifriti hâlâ orada olacak."

"Ve Saman'ın onun ve sahile hapsedilmiş o zavallı ateş kuşları hakkında söylediklerine bakılırsa-" Yüzünü buruşturdu. "Bir çeşit büyü olmalı."

Peris'in belirsiz sözleri Nahri'ye geri döndü. *Beklemediğimiz bir adım attı.* Yarı ölü simurgh ve katledilmiş yüzlerce Daeva . Manizheh ne yapmıştı da sonunda perileri korkutup harekete geçirmişti? "Sanırım öyle, evet."

"O zaman birlikte geri döneriz," dedi Cemşid kararlı bir şekilde, belli ki kararını vermişti. "Birlikte *savaşırız*. Afşin'le ben başa çıkabilirim. Senin yapmana gerek yok.

- "Güvence vermek için omzuna dokunmak istercesine uzandı.

Eli fena halde titredi ve sonra tekrar kucağına düştü.

"Üzgünüm ağabey," dedi Nahri sessizce. "Ama sen benimle gelmeyeceksin."

Cemşid kendini kanepeden yukarı itmeye çalıştı. Daha iki sendeleyerek adım atmıştı ki, bacakları tutmayarak yere yığıldı.

"Çay ..." Sesi çoktan kalınlaşmıştı. Çılgınca ona baktı. "Beni *zehirledin* mi?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama demek istediğim, bana bu fikri sen verdin."

"Bacaklarım ..." Cemşid'in ifadesi dehşetle çarpıldı. Sadece dehşetle değil, tam bir ihanetle. "*Hayır*." Bacaklarını kavradı, açıkça Onları yukarı çekmek için mücadele ediyordu. "Bunu bana bir daha nasıl yaparsın?" diye haykırdı.

Nahri o ana kadar suçluluğun ne kadar derin bir yara açabileceğini bilmiyordu. Kardeşi bunun için onu asla affetmeyebilirdi.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Başka bir yol düşünemedim." Onu yerden kaldırmak için aralarındaki boşluğu geçti. Onu bu şekilde bulmasına izin veremezdi. "Yarına kadar geçer, yemin ederim."

Cemşid onu çekmeye çalıştığında yakaladı, gücü azalmaya devam ederken elleri şalına dolandı. "Yapma," diye nefes nefese kaldı. "*Lütfen*. Sayıca az olacaksın. Seni öldürecekler!"

"O zaman alabildiğim kadarını yanımda götüreceğim." Nahri onu itti kardeşinin ellerini uzaklaştırdı. "Lütfen anlayın. Sevmeye cesaret ettiğim herkesi kaybettim. Seni kaybedemem. Seni kaybedemem. Sen iyisin, nazıksın ve

büyük bir şifacı olacak ..." Cemşid'in yüz ifadesindeki ıstırapla sesi kesildi. Cemşid onun eteklerini, bileklerini tutmaya çalışıyordu ama Nahri kolunun ulaşamayacağı bir yere çıktı. "Daevabad'a dönersen Nahid metinlerini al ve Subha'ya git. Birbirinize öğretebilirsiniz."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı Cemşid, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Nahri, artık yalnız değilsin. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin!

Bekleyebiliriz." Tekrar denedi, açıkça onu geciktirmek için herhangi bir neden arıyordu. "Alizayd hâlâ geri gelebilir!"

Söyleyecek yanlış şeyi seçmişti. Eğer Nahri son umut ve iyimserlik kırıntılarına tutunmuş olsaydı, Peris'in alaycı anlaşması da parmaklarının arasından çekip aldı. Ali'ye geri döneceğine dair söz vermekle aptallık etmişti; ona kalbini açtığı anda kaderini mühürlemişti.

"Ali'nin geri geleceğini sanmıyorum Cemşit."

"Nahri, yapma," diye bağırdı, kız dönüp uzaklaşırken sesi giderek zayıflıyordu. "Sen benim kardeşimsin. Bunu birlikte yapabiliriz. Beni kurtarmana ihtiyacım yok!"

Beni kurtarmana ihtiyacım yok.

Muntadhir'le evlenme kararından onu "kurtarmak" amacıyla yatak odasına girdiği gece Dara'ya savurduğu kelimeler -tam olarak bu kelimeler- bunlar değil miydi? O gece her şey çok kötü gitmişti. fevkalade yanlış mı?

Dara'nın sana yaptığını sen de Cemşit'e yapıyorsun. Ve Nahri de bunu aynı şiddetle yapıyordu, kardeşini duygusuz bir ayna gibi etkisiz hale getiriyordu.

Yıllarca acı çektiği gibi. Dara'nın Ali'nin boynuna bir kılıç dayayıp ona seçim yapmasını söylemesi kadar acımasızdı.

Ve Cemşid bir savaşçıydı. Zeki ve cesurdu. Bir varlık, değerli bir müttefik olabilirdi. Nahri onları Daevabad'a uçarken görebiliyordu. Birlikte, yan yana savaşarak. Yalnız olmak zorunda kalmayacaktı; bu korkunç görevle tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Ama sonra anılar aklına geldi. Dara'nın küle dönüşmesi ve Nisreen'in gözlerini terk eden ışık. Çalışma kampında katledilen Şafitler ve geçit töreninde öldürülen Daevalar. Ali, az önce öptüğü dudaklarıyla kalbindeki mührü kesmesi için ona yalvarıyordu.

İnşa ettiğim her şey yıkılıyor. Nahri sanki yanmış gibi kardeşinden uzaklaştı.

Kapıya doğru uzanırken, "Özür dilerim Cemşid," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Bölüm III

42

Nahri

Güneş tam tepedeyken, tozlu toprağın üzerine doğru yanıyordu. Gozan Nehri'ni çevreleyen düzlüklerde, Nahri shedu'sunun kanadının gölgesinden çıktı ve hazırlandı.

Önce eski püskü giysileri gitti: Yeryüzünün yukarısındaki soğuk havadan korunmak için giydiği yün cübbe. Nahri'nin üzerinde inciklerine kadar inen, bronz desenli gök mavisi bir elbise vardı. güneş patlamaları. Aynı renkteki tozluklar, koşabileceği rahat binici botlarının içine sokulmuştu. Altın sarısı ve yeşil başörtüsünü yeniden sardı, rüzgârın alıp götürmemesi için pamuğu tutturmaya özen gösterdi. Nahri kıyafetlerini özenle seçmişti; Nahidlerin imparatorluk dönemini anımsatan renkler.

ve tüm bunlar yüzüne patlarsa kaçmasına izin verecek kesikler.

Çantasını açtı ve Shefala'daki kale mutfağından aşırıldığı tatlı fesleğenlerden bir dal aldı. Nisreen ona *şans getirmesi için* Yıllar önce, revirdeki ilk gününden önce Nahri'nin saç örgüsüne benzer bir dal bağlamıştı.

Seni özliyorum, dostum. Keşke son anların bu kadar şiddetli olmasaydı ve keşke bana güvenmiş olsaydın. Nahri, çok sevdiği akıl hocasının bir suç ortağı olduğu bilgisiyle asla barışabileceğini düşünmüyordu.

Manizheh'in komplosu, ama o da hayatını boşa harcamayacaktı.

Diğer insanların seçimlerinden pişmanlık duymak. Özellikle de kurtarması gereken bir şehir varken. Nahri bunun yerine fesleğen dalını başörtüsünün altına sıkıştırdı ve yoluna devam etti.

Shedu, getirdiği meyve sepetini karıştırmakla meşguldü.

"Artık kayısı kalmadı, seni seçici yaratık." Azarlamaya rağmen, Nahri onun yelesini karıştırmak için uzandı ve kulağının arkasını kaşıyarak mutlu bir homurdanmayla burnunu onun göğsüne bastırdı. "Belki de onları bu kadar çok sevdiğin için sana 'Mishmish' demeliyim."

O da karşılık olarak sepeti parçaladı. Nahri, dev aslan sepeti ve her şeyi yemeden önce saman lifine sıkışmış son bir kayısıya göz attı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Nahri kendini toparlayarak çantasının derinliklerine uzandı. İhtiyacı olan tek bir şey daha vardı.

Peri'nin hançeri.

Bıçağı çıkardı, bıçak güneş ışığında gümüş gibi parlıyordu, o kadar jilet gibi keskindi ki parmağını hafifçe bastırdığında kan akıyordu. Dokunduğunda buz gibi kalıyor ve ıslak bir şekilde parlıyordu. Oldukça küçüktü, bıçağa hafifçe vurmak çok az çaba gerektiriyordu. Hançerini kemerinden çıkarıp yukarı doğru itti, bıçaklarını hâlâ küçük seven eski bir kesici için kolay bir hareketti.

Büyüklüğü muhtemelen kasıtlı. Muhtemelen yıllardır onu izliyor, doğru kişiyi, doğru hedefi bekliyorlardı.

Nahri bıçağa baktı. Peri, kalbe tek bir darbe demişti. Dara'nın elleri yüzündeydi, yeşil gözleri yalvarıyordu. *Her şey yoluna girecek,* katliamla dolu sarayda dururlarken söz vermişti. *Her şeyi yoluna koyacak.*

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı Nahri, hançeri kemerine sokarken. Olabileceğinden şüphelendiği kadar hazır bir şekilde shedu'sunun yanına geçti. "Hadi Mişmiş, gidip bir aile tartışmasını çözme vakti geldi."

Yere doğru alçaktan uçtular, Nahri gökkuşağı rengine kanatlara sahip devasa büyümlü bir aslanın üzerindeyken mümkün olduğunca gizli kalmayı umuyordu. Fakat

Belki de endişelenmesine gerek yoktu çünkü önündeki manzara talihsiz yolcular için fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Bir zamanlar Gozan Nehri'nden sonra şehri gizlemek için bir yanılsama olan tozlu bir ovanın olduğu yerde, şimdi kasvetli dağlardan oluşan devasa bir halka yükseliyordu, derin ormanlar bir

kayalık çölle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. Birbirinden çok farklı iki dünyanın karşı karşıya gelmesi bir mucize yaratabilirdi.

Ama bu bir mucize değildi. Çünkü Nahri yaklaştıkça, çürümenin Kabukları şişkin çıbanlarla kaplı ve yapraklarının rengi solmuş ağaçları ele geçirmişti. Tüm ağaçlar devrilmiş, rüzgârın savurduğu kül tepelerine dönüşmüştü. Ölmekte olan kır çiçekleriyle kaplı bir tepede sivri bir yarık açılmıştı;

Derinliklerinden, çıkıntı yapan bıçaklar gibi tırtıklı kaya parmakları fırladı. Taş koyu kırmızıya boyanmıştı, tam olarak Nahri'nin kanının tonundaydı.

Mükemmel bir alamet. Her şey gerçekten umut verici. Ama Nahri devam etti. Kararını vermişti ve böylece dünyaları arasındaki yıkılmış uçurumun üzerinden uçtu.

Üzerine bir sıcaklık dalgası çöktü, yüzük tenini kavurdu. Nahri Mishmish'i kavradı, sanki çok ama *çok* fazla çay içmiş gibi ham, gergin bir enerji patlaması vücudundan geçerken tutunmaya çabaladı. Birden kendini ... bağlı, aşağıdaki dünyayla iç içe hissetti, sanki şifacı gözüyle incelemek için bedenini açtığı bir hastaymış gibi.

Çok hasta bir hasta. İçgüdüleriyle hareket ediyordu - belki de içgüdüleriyle bile değil, daha ziyade dünyanın *kendisi* onu *kendine* çekiyordu.

Büyü ellerinde, kalbinde dönüyor, vücudundan dalgalar halinde dans ediyordu - Nahri Mişmiş'e sıkıca tutunmuştu, kendilerini çalkantılı, görünmeyen bir denizde savruluyorlarmış gibi hissediyordu.

Hastası iyileşmeye başladı.

Altındaki hastalıklı ağaçlar yeni filizler verdi, çürümüş kabukları sağlıklı odunu ortaya çıkarmak için düşüyor. Tomurcuklar ve parlak yeni yapraklar açılmış, bahar hızlanmıştı. Nahri tepemizde uçarken renkler dalga dalga yayıldı.

mavi çiçekler ve pembe yoncalar manzara boyunca yarışıyor, yosun kaplıyor pürüzlü kayaları bir yumuşaklık perdesiyle örtüyordu. Büyü hızla ilerliyor, önünde yeşil bir hoş geldin örtüsü açılıyordu.

"Oh, vay canına," diye fısıldadı. Nahri'nin başka söyleyecek sözü yoktu, sadece gözleri yaşarmıştı.

Evindeydi.

İyileştirici dokunuşu sahilde aniden sona erdi. Ötedeki göl etkilenmeden kaldı, suyu tropikal bir kasırganın şiddetiyle çalkalanıyordu.

Dalgalar kıyıya çarpıyor, düşen ağaç dalları ve molozlarla köpüklü girdaplar dönüyordu. Eğer su öfkeli olabilseydi, denizcinin gölü Öfkeli, saldırabildiği her şeye saldırıyordu. Ama bu Nahri'nin dikkatini çekmedi.

Hiçbir şey olmadı, şehir nihayet görüldüğünde de olmadı.

Daevabad, tüm görkemi ve rezilliğiyle. Güçlü pirinç duvarlar Kurucularının, atalarının cepheleriyle süslenmiş. Zigguratların ve minarelerin, tapınakların ve stupaların ezilmesi; çatışan mimari ve çağların baş döndürücü dizisi - her grup, her ses cinlerin kentinde meydan okuyan izini bırakıyor. Persepolis ve Timbuktu'dan çalınan şafit

dünyanın her köşesinden gelen gezgin bilginler ve savaşçı-şairler. Çalışmaları resmi makamlarca kabul edilmeyen emekçiler bunun yerine isimlerini duvar yazılarına nakşetmişlerdi. Üniversiteler, kütüphaneler ve camiler kurduktan sonra "saygınlık" nedeniyle sessiz kalan kadınlar, varlıklarını şehrin manzarasına damgalamışlardı.

Yine de her şey biraz eksikti. Hayal ürünü binaların durması gereken yerlerde boş alanlar, ufuk çizgisinde çirkin lekeler vardı. Pirinç duvarlar kararmış, yapılar eksik tuğlalar ve kararmış harçlarla delik deşik olmuştu. Nahri'nin bildiği tüm hava koşullarına meydan okuyan bir şekilde, adanın doğu yarısı karla kaplıyken, güneş batı tarafını o kadar şiddetli kavuruyordu ki, çalılık tepelerde küçük ateşler yanıyordu. Puslu bir kara bulut bir sinek sürüsü olduğu ortaya çıktı ve yıkık Kale, kulesinin yarısı gölde boğulmuş bir yara izi gibi gökyüzüne uzandı.

Dağlar gibi Daevabad da hastaydı. Ama artık elinden sihir fişkırmıyordu ve Nahri, şehrine her ne zarar geldiyse bunun için havada uçan tek bir Nahid'den daha fazlasına ihtiyaç olacağından korkuyordu. Düzelt.

Duvarlara yaklaştıklarında derin bir nefes aldı; kendisi ve Mişmiş saniyeler içinde görünür olacaklardı. *Yaradan, eğer dualarımı dinlediysen, evimi kurtarmama yardım et. Anahid'e yol gösterdiğin gibi bana da yol göster.*

Gerektiğinde elimi sabit tut.

Sonra Nahri ve shedu'su surların üzerinden uçarak Daevabad şehrine girdiler.

Doğruca Kapalıçarşı'ya uçtular. Cinlerden alışveriş yapanların ve tartışan pazarlık avcılarının oluşturduğu kalabalık pazar yeri - Dara'nın yanında gözleri kamaşmış bir şekilde dolaştığı yer - neredeyse tanınmaz haldeydi. Dükkânların çoğu kepenk indirmiş, birkaçı da yağmalanmıştı. Artık ortalıkta gezinen aileler yoktu, sadece gölgelerin arasına sıkışmış, kılıçlarını bellerine sokmuş insan kümeleri vardı.

Devasa uçan aslanı *çok* hızlı bir şekilde fark eden bir sürü insan. Endişeli çığlıklar duyuldu, ardından korkunç bir metal gürültüsü geldi, sanki biri bütün bir mutfak tenceresi rafını devirmiş gibiydi.

"Bela!" diye feryat eden birini duydu. "O geri döndü!"

"O değil!" Nahri yırtık pırtık askeri üniformalar giymiş bir grup adama doğru bağırdı. Oh, ne kadar güzel, biri tüfek dolduruyordu.

Ama onu duymuş olmalılar, çünkü bağırıların tonu hemen değişti. "Bu Banu Nahida!" diye bağırdı bir kadın. "Banu Nahri!"

Nahri'nin adı rüzgârda yankılandı ve çınlama sesleri çılgına döndü, insanlar sokağa çıktı ve pencerelerden eğilerek yukarı doğru baktı. Alkışlanmak vurulmaktan kesinlikle daha cesaret verici olsa da, Nahri yavaşlamadı. Çürüme ve hastalık belirtileri her yerdeydi. İkiye bölünmüş binalardan, kokuşmuş göletlere batmış su pompalarına kadar. Nahri rahatlayarak hastanenin hâlâ ayakta olduğunu fark etti, bu küçük bir nimetti. Mishmish'i hastanenin çatısından uçup midana doğru gitmeye çağırdı.

Gözleri tam bir yıkımla karşılaştı.

Nahri gözlerini kırptırdı, zihninin ona oyun oynadığından emindi. Çünkü bir zamanlar bloklar üzerine blokların olduğu yerde, canlı insanların *yaşadığı* mahalleler vardı. Hastane ile Midan arasında uzanan alanda artık molozdan başka bir şey yoktu -Sanki gökten büyük bir çekiç düşmüş ve ardında bıraktığı her şeyi parçalamıştı. Yıkım Shafit bölgesiyle de sınırlı kalmadı: Ayaanle ve Geziri mahalleleri boyunca da geniş bir katliam alanı uzanıyordu. Üç kapısı da harabeye dönmüş, yarısı midan duvarının parçalanmış kalıntılarının altına gömülmüştü.

Sanki gözlerinin önündeki sahne çözülecekmiş gibi bakmaya devam etti. Saf değildi. Nahri savaşı ve acımasızlığı biliyordu; memleketi Doğduğundan beri işgal altındaydı ve katledilmiş cinlerle dolu bir saraydan kaçmıştı. Ama gözlerinin önünde olan şeyin muazzamlığı... insan bunu nasıl sindirebilirdi? Biri tüm bu olanları nasıl anlamlandırabilirdi?

Mahalleler, tarihi, kökleri ve toplumu olan uzun süredir var olan yerler, basitçe siliniyor mu? Sıfırdan. Evler ve okullar, çay dükkanları ve Bahçeler; içinde barındırdıkları hayatlar ve hikayeler, onları ayakta tutan sıkı çalışma ve hayaller.

Hepsi gitti. Toz haline geldi.

Titriyordu. *İnsanlar neredeydi?* Uyarılmışlar mıydı? Yoksa üzerinde uçtuğu, binlercesinin yıkıntıların altında gömülü olduğu bir mezarlık mıydı?

Ve Nahri birdenbire perilerin neden sonunda müdahale ettiğini anladı. Bu Daevabad'ın geri kalanına bulaşan hastalığa benzemiyordu, yavaş ve istikrarlı bir çürüme. İfrit'in yol açabileceği türden bir yıkım değildi. Ya da Manizheh.

Bu, efsanedeki daevaların ahlaksızca yok edilmesiydi. Kervanları çöle gömmek ve insanları yutmak için rüzgârlarla seyahat edenler

şehirler. Daevaları yenmek için bir peygambere ihtiyaç vardı.

Bunu Dara yapmıştı. Ve Nahri bunun için onu öldürecekti.

Mishmish sanki onun öfkesini hissetmiş gibi kükredi, gökyüzünü yaran kemik titreten bir ses. Nahri neredeyse bu sesi sarayda duyduklarını umuyordu. Umuyordu ki onlar için geldiğini biliyordu. İntikam için geldiğini.

Kendi ılııyla shedu'yu ileri doğru itti ve gökyüzünü yardı. Artık daha hızlı uçuyorlardı ama Daeva Mahallesi'ne hızlı bir bakış attı ve Tapınak olağandışı bir şey ortaya çıkarmadı - Manizheh kabilelerine her ne ölüm getirdiyse kapalı kapılar ardında yapılmış olmalıydı. Manizheh'in Saray yaklaştı. Okçular duvara tırmanıyordu ama ateş etmediler, şoktan mı yoksa belirsizlikten mi, Nahri bilmiyordu ve umursamıyordu. Mishmish, içinde sayısız saatini yas tutarak ve iyileşerek geçirdiği bahçenin; bir prensin, bir kraliçenin ve bir kraliçenin Ghassan'ın ona okumayı öğrettiği ve daha sonra birlikte yok ettikleri taht odası; Ghassan'ın onu küçük düşürmeye çalıştığı ve bunun yerine kabilesinin meydan okumasıyla karşılaştığı yer ...

Sonra zigguratın tepesine, Anahid'in sarayına vardılar. Nahri'nin elindeki yüzüğü takarken tasarladı ve inşa etti. Mishmish göz kamaştırıcı kanatlarını güneşe karşı açarak bir çırpıda yere indi ve gökyüzünde kükrüyor.

Destansı girişleri uzun süre yalnız kalmadı -muhtemelen kükreme yüzünden- ve bir çift Daeva askerinin kılıçları parlayarak kapılardan içeri dalması sadece bir ya da iki dakika sürdü.

İlki o kadar hızlı soldu ki Nahri bayılacağını sandı. "Yaradan adına," diye boğuldu. Kılıcını uzattı, kılıç çılgınca dalgalanıyordu. "Bu a-a ... mı?"

Nahri bir yumruk kaldırdı, sarayın büyüğü eski bir dost gibi eline sıçradı. Öfkesi eski taşlarda yankılandı. Her zaman oradaydı, İhtiyacı olduğunda gölgeleri onu saklamış ve Ghassan'ın ayaklarının altındaki halıyı sökmüş olan duvarlarda kaynıyordu, ama şimdi yeni bir hayata sahipti. Daevabad'ın kalbi ve ruhu parçalanmıştı ve içindeki her şey kurtarılmak için haykırıyordu. *İyileşmek* için. Avucundan alevler fişkırdı, yüzük parıldıyordu.

Ateşin ışığını içine çekti, içinde bir güç dalgalanıyordu.

Nahri parmaklarını şıklattı ve askerinin kılıcı paramparça oldu.

Sıçradı, nefesi kesildi ve kabzayı düşürdü. İkinci adam silahına uzanmamıştı bile; kül izine dokunuyor ve fısıldıyordu Dualar.

"Git," diye buyurdu, merhamet göstererek. "Ben buraya Manizheh, Afşin ve sadece ifrit için geldim."

İlk adam kekeleyerek cevap verdi. "Korumak için emir aldık." "Savaşçı, ben karşında duran bir Nahid'im, bir shedu üzerinde, Süleyman'ın Mühür. İnanın bana, emirleriniz bunu dikkate almadı. *Gidin*."

"Onu dinlemelisin." Sessiz bir ses konuştu. "Keşke dinleseydim."

Nahri etrafında döndü.

Dara.

Afşin, belki de Nahri'den bile daha göz kamaştırıcı bir şekilde, değişen dumanlar ve yanıp sönen kanatlı bir atın üzerinde, ses çıkarmadan arkalarında belirmişti.

közler. Göğsünü ve bileklerini kaplayan ve güneşte parıldayan siyah, pullu pirinç bir zırh giymişti. Canlı bir arması olan uyumlu bir miğfer Omuzlarından aşağı dökülen abanoz saçlarını tüyler taçlandırıyordu.

Atı korkuluğa hafifçe indi ve ardından bir kül yağmuru altında parçalandı. Dara yaklaştı, her haliyle güzeller güzeli Scourge'a benziyordu. efsane. Şimdi de bir tane taşıyordu; bir kılıç ve bir hançerle birlikte kemerinden sarkan iğrenç bir silahtı bu, yayı ise sırtında duruyordu. Miğfer yüzünü gölgede bırakıyordu ama zümrüt gözleri hâlâ ateş gibi parlıyordu ve Dara yaklaştığında Nahri geri adım atmamak için kendini zor tuttu. Aralarındaki duygusal bağları unuttun; böyle bir adamla başa çıkabileceğini düşünmek için deli olmalıydı. Neden bunun mümkün olabileceğini düşünmüştü ki? Periler ona süslü bir bıçak verdiği için mi? Dara ölümün ta kendisi gibi görünüyordu.

Peki ölümü nasıl öldürdün?

Mishmish hırladı, dişlerini gösterdi ve bir kanadını onun etrafında kıvrıdı. Dara durdu ve askerlere baktı. "Bizi yalnız bırakın."

İki adam kapıdan çıkma telaşıyla birbirlerine takılarak gözden kayboldular.

Dara ona baktı, bakışları Süleyman'ın alev alev yanan elindeki yüzüğün izini sürerek onun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış olan shedu'ya yöneldi.

"Muhteşem görünüyorsun," diye mırıldandı. "Yaratıcı seni kayırmış."

Nahri'nin kalbi hızla çarpıyordu. "Muhtemelen taraf değiştirmen gerektiği anlamına geliyor."

Dara ona kırık bir gülümseme verdi. Duman yakasından kıvrıldı, saçlarının karasında eridi ve onu her zamanki gibi uhrevi yaptı. "O kadar kolay olsaydı, aşkım."

"Bana böyle hitap edemezsin," diye tersledi, sesi titriyordu.

Öfke. Dara'yı sahte bir samimiyetle kandırmak, kendini

Peri'nin hançerini kalbine saplayabilmek için kollarına girmiş. Yaptığı şeyin büyüklüğünden kaçtı. Nahri bile sokak sokak yıkılmış evlerin ve sayısız ölünün üzerinden uçtuktan sonra maske takamazdı.

"Şehrin diğer tarafındaki senin eserin miydi?" diye sordu. "Bin Geziri'nin ölümü yetmedi mi? Qui-zi değil miydi Yeterli mi? Bir bin daha mı eklemeliydin? Beş bin mi? *KONUŞ BENİMLE!*" Nahri çığlık attı, adam cevap vermeyince kontrolü dağıldı.

Dara gözlerini sıkıca kapattı. Titriyordu, dudakları sanki kendi tepkisiyle savaşıyormuş gibi bükülüyordu.

Ama sonunda konuştuğunda sesi düzdü. "Ben mübarek Banu Manizheh'e sadığım. Bunlar onun emirleriydi."

"Emirler," diye tekrarladı Nahri. "İyi bir adam bu emirlere karşı gelirdi."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor gibiydi ama sonra ıslaklık kayboldu, geldiği gibi hızla yok oldu. "Ben iyi bir adam değilim. Ben bir silahım."

Bir silah. Dara kendisine daha önce de böyle hitap etmişti ama bu tuhaf sessizlikte, başını öne eğmiş bir şekilde değil. Tanıdığı, koridorda kendini savunan, öfkeli Afşin bu değildi. İsteddiği Afşin bu değildi. *İhtiyacı vardı*. Nahri neredeyse Dara'nın ona bağırarak karşılık vermesine, içinde bir duygu olduğuna ve kalbinin çarptığına dair bir ipucu vermesine ihtiyaç duyuyordu.

"Geri döndüm, biliyorsun. İlk tanıştığımız mezarlığa." Nahri boğazındaki düğümle savaşıarak ileri atıldı. "Bunların hiçbirisi gerçek miydi?

Aramızda? Çünkü tanıdığımı sandığım adamın nasıl olduğunu anlamıyorum... kim olduğunu sandığım-" Kelimeyi onun kadar kolay söyleyemiyordu. "Bunu nasıl yapabildin, Dara? O Gezirilere bunu yaparken sen nasıl onun yanında durabildin? *Qui-zi*'de yaptığını söyledikleri şeyleri nasıl yapabildin? Onların kadınları... sen gerçekte böyle biri misin?"

Uzun zaman önce terör estirdiği şehrin adı, içinde bulunduğu soğukkanlılık büyüsünü bozmuş gibiydi; Dara'nın yüzüne bir parça umutsuzluk çalındı.

Ses. "Ben ... hayır. Qui-zi, onların kadınları - en azından bu kısmı yalandı. Adamlarım asla-"

Nahri geri çekildi. Dara'nın sınır çizmek istediği yer burası mıydı? "Ah, lütfen. Gerçekten de sizin katiller grubunuzdan hiç kimsenin çocukları öldürmek ve erkekleri diri diri gömmek arasında görevden kaçmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Şimdi gözlerinde yalvaran bir çaresizlik vardı, sanki

Manizheh'e karşı şu anki görevinden çok geçmişi hakkında dürüstçe konuşur. "Sen

anlamıyorum." "O

zaman anlat

bana!"

Dara acı çekmiş görünüyordu. "Onlar... bazı kadınlar Şafit'le yatmışlardı. Adamlarım onlara dokunmazdı."

Nahri zeminin altında hareket ettiğini hissetti. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Sana karşı bir şeyler hissetmiş olmaktan nefret ediyorum."

Hâlâ göksel giysileri içinde olan Dara dizlerinin üzerine çöktü. Bu manzara hiç hoş değildi. "Bunu yapmak zorundaydım, Nahri. İnandığım insanlar

Yaratıcı'nın yeryüzündeki elçileri gözlerimin içine bakıp bana *yalvardılar*. On sekiz yaşındaydım. Aksi takdirde savaşı kaybedeceğimizi ve dünyamızın parçalanacağını söylediler."

"Ya Qui-zi'deki insanlar? Parçaladığınız anneler ve çocuklar? Sana yalvarmadılar mı? *Söyle bana*," diye sordu Nahri, o utanç içinde bakışlarını yere indirdiğinde. "Söyle bana, insanlara -herhangi *birine*- bakıp, o çığlıkları duyup nasıl kırılmadın? Bunu nasıl *tekrar* yapabildiğini söyle bana. Artık on sekiz yaşında değilsin, Dara. Benden *yüzyıllar* öndesin ve Manizheh ona katılmamı istediğinde ne yaptığımı biliyor musun? Masumların katledilmesini zafer için kabul edilebilir bir bedel olarak görmek mi?

"*Onu geri çevirdim*."

Ama annesinin adını söylediğinde Dara topukları üzerinde geriye doğru sallanmış, yüz hatlarını boş bir şaşkınlık kaplamıştı. "Yapmamalıydın. Banu Manizheh

Kutsanmış, doğru yönlendirilmiş ve ben sadece ona sadığım." Yine yapmacık, kulağa neredeyse prova gibi gelen sözler. "Ona karşı hareket edemem. Ona karşı konuşamam." Adam ona bakıyordu, gözlerinde garip bir yalvarış parıltısı vardı.

aksi halde yüzünün kasvetli hali. "Lütfen anlayın."

"Ama ben anlamıyorum!"

Dara hâlâ dizlerinin üzerindeyken titredi ve sonra garip bir hareketle ayağa kalktı. Sanki kendi bedeniyle savaşıyormuş gibi, ona hiç benzemeyen bir moda. Yumruklarını sıktı, dudaklarından korlar döküldü. "Seni yakalamak için emir aldım."

"Yakınıma bir adım daha atarsan, shedu'm seni yemek için *emir* alacak." Tehdit işe yaramadı çünkü Dara hâlâ ona doğru ilerliyordu. Yine de yavaş ilerliyordu, sanki çalkantılı bir suda ilerliyormuş gibiydi. Bir güneş ışığına doğru adım attı, açığı sonunda onun yüzünü aydınlattı.

Miğferin altındaki yüz.

Nahri soğudu.

Dara'nın yüzünün sol tarafında bir şimşek gibi yanan ateşten pürüzlü çizgiler belirdi ve boynundan aşağı inerek yakasının altında kayboldu. O

solgundu, çok solgundu, teninde gri bir renk vardı ve şişmiş, cam gibi gözlerinin altında derin gölgeler vardı. *Hasta* görünüyordu, öyle ki ona hemen sahildeki lanetli simurgh'u hatırlatmıştı.

Ama Dara'nın gözlerinde boş bir durgunluk yoktu. Tam ve eksiksiz bir umutsuzluk, daha önce ondan gördüğü her şeyin ötesinde bir umutsuzluk vardı.

Boğazı düğümlendi. "Neyin var senin?"

Dara ona baktı, bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. "Seni yakalamak için emir aldım," diye tekrarladı, sanki görünmeyen bir el kelimeleri boğuyormuş gibi

onu boğarak. "Halkına ve ailine ihanet ettin. Ama Banu Manizheh her zaman merhametlidir." Bu aşırı resmi sözler harap olmuş ifadesi. "Şimdi teslim ol ve merhamet gör." Nahri'nin zihni döndü. *Bu o değil.*

Ama ya öyleyse? Dara'yı daha önce de yanlış okumuş ve karşılığında neredeyse mahvolmuştu. Ya onun zayıflığıyla, şefkatiyle oynuyorsa?

Ya işaret Nahri'ye?

İleri atıldı ve Mishmish tekrar hırladı. "Nahri, lütfen," diye yalvardı Dara. "Teslim ol. Onunla savaşamam. Onunla savaşılamazsın. O-" Ağzı kapandı.

Sonra ürperdi ve kırıbacına uzandı. Elinde dönüştü, demir dikenler prangalara ve zincirlere dönüştü. Bir *tasma*.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Ama seni ona götürmek için emir aldım."

Nahri dönüşen belaya dehşet içinde baktı. Ama aynı zamanda ihtiyacı olan hatırlatıcıydı, onu bu her neyse ondan kurtarıyordu. bir konuşmaydı. Burada, gölün ve gökyüzünün bu kadar görünür olduğu bir yerde kalamazdı.

Plan bu değildi.

Bakışlarını Dara'ya çevirdi ve peri hançerinin soğukluğunu kıyafetlerinin arasında hissetti. "Ben Shafit'im, biliyorsun." Gerçek iyi hissettiriyor, içini gururla dolduruyordu. "Buradan insan kanı akıyor," diye ekledi bileğine dokunarak. "Muhtemelen Qui-zi'deki iğrenç testinizi geçecek kadar koyu değil.

Ama sana şunu söyleyeyim Afşin, o bela bana dokunmadan önce seni gölün altına gömeceğim."

Adamın gözlerinin kısa süreliğine hüznle parladığına yemin edebilirdi. Ama sonra düz maskesi

Dara'nın yüz hatlarında itaat duygusu, suyun altına çekilen bir adam gibi yeniden belirdi ve Dara hamle yaptı.

Nahri hazırđı. Hiç düşünmeden sarayın büyüü içinden geçti. Ellerini havaya kaldırdı ve taş zemin bir dalga gibi yukarı fırladı, Dara'nın bacaklarına dolanmak için inliyor ve kırılıyor.

Dayanmasını beklemiyordu. Dara dönüp kükrerken Nahri Mişmiş'in üzerine atladı, taş çatlamaya başlamıştı bile. "Bahçe, hadi!"

Uçtular, büyümüş saray kalbinin üzerinden atladılar. Bir cisim metalik bir ısılla Nahri'nin kulağının yanından vızıldayarak geçti, gümüş bir parıltı çalılıkların arasında kayboldu. Bir ikincisi yanından geçip gitti ve ardından bir üçüncüsü acı dolu bir kırbaçla baldırının yanından vınlayarak geçti.

Oklar. Ona ateş ediyordu.

Mishmish kanadından vurulduğı için yön değiştirerek inledi. Başka bir ok boğazını ve Nahri'nin kolunu kıl payı sıyrarak geçti. Geri döndü ve Dara'yı korkuluğun kenarında gördü. Yayını tekrar geri çekti.

Nahri çatıyı indirdi.

Dara tahta ve taş patlamasının içinde kayboldu, düşen tuğlalar tarafından yutuldu. Nahri izlemeye zahmet etmedi. Bu onu öldürmeyecekti.

İliklerine kadar, hançerini kalbine saplayana kadar onun peşinden gelmeye devam edeceğini biliyordu.

Ama Mishmish yaralı olduğı için bu ona zaman kazandırdı. Ağaçlara doğru el sallayarak, "İnin," diye ısrar etti.

Kanopiye çarptılar, shedu acı içinde kükrüyordu. Nahri sırt üstü yuvarlandı ve kanadına bakmaya çalıştı.

Mishmish çırpırken, "Sorun yok," dedi. Nahri yelesini tutarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Bırak sana yardım edeyim!"

Shedu sakinleşerek onun kanadını almasına izin verdi ve Nahri acısını hafifletmek için bir büyü patlaması gönderdi. Ama ok metaldi, sapı kırılmazdı ve her bir yiv parçası hâlâ jilet keskinliğindeydi.

"Özür dilerim Mişmiş," diye fısıldadı, onu olabildiğince uyuşturmaya çalışarak. Sonra oku sapladı, çekip çıkardı ve yere bıraktı. Nahri onu yatıştırırken bile shedu kuş gibi bir çığlık attı elini yaraya bastırarak iyileşmesi için teşvik etti.

Bir uyarı kanını titretti. Ve sonra ayaklarının altındaki yumuşak topraktan bir kök fırladı. Bileğine dolandı ve onu başının üzerinden geçen bir okun yolundan çekti.

"Teslim ol!" Dara eskiden çardak olan bir enkaz yığınının tepesindeydi, bir ok daha geri çekilmişti. "Nahri, lütfen!"

"Hayır, sanmıyorum *aşkı*." Onu vurmuştu, bu yüzden o da onu incitmişti. Ve gözlerinde kıvılcımlanan acıya bakılırsa, bu sözler Derin. Nahri bir kez daha kanında yanan büyüü çağırdı ve Dara'nın en yakınındaki ağaç, geri sekip onu yere düşürmeden önce çılginca sallandı.

Bunun bedelini ödedi. Bir sonraki nefeste bahçe alevler içinde kaldı, Mişmiş'le onu çevreleyen bir ateş çemberi oluştu. Kabaran siyah dumanın içinden kıvrılan şekiller fırladı: devasa bir engerek, çılgılık atan bir rukh, keskin boynuzlu bir karkadann, ve ateş püskürten bir zahhak.

Mishmish onu kenara iterek Nahri ile canavarların arasına girdi. Ama shedu'su aynı anda dört tanesiyle birden savaşılamayacak kadar güçsüzdü ve engereği sürükleyip ortadan ikiye ayırırken bile zahhak onun altın böğrünü parçaladı. Acı içinde kükredi, saldıran canavardan kıl payı kurtuldu. karkadann.

Rukh aralarına indi, tısladı ve keskin gagasını şaklattı. Nahri geri çekildi. Panik içinde saray büyüsunü çağırdı. Ancak dev kuş ona doğru sallanan ağaçtan kolayca sıyrıldı ve ardından pençeleriyle Mishmish'i yakaladı.

"Hayır, dur!" diye bağırdı.

"Teslim ol ve o özgür kalsın." Dara çoktan ayağa kalkmış, alevlerin arasından cehennem ateşinde ilerleyen bir iblis gibi adım atıyordu.

"Devam et

ve hayvanlarım onu parçalayacak."

Onu tehdit ettiği onca şey arasında ... Nahri vurulmayı ve kırbaçla bağlanmayı tercih ederdi.

"Bunu bana tekrar yapar mısın?" diye sordu, kalbi kırılmıştı. Dara'nın bunu başarmanın yollarını bulmaya devam edebileceğini düşünemezdi.

"İlk sefer yeterli değil miydi?"

"Emirlerime itaat etmeliyim."

"Oh, emirlerini *sikeyim*." Ve bu sefer Nahri kendini ona doğru fırlattı.

Bu son derece aptalca bir hareketti ve Dara'yı gafil avladı. Efsanevi Afşin'i göğüs göğüse çarpışmada yenme şansı yoktu ama bu onu ürkütmeye ve dengesini bozmaya yetti. Yere doğru güreştiler, Dara Afşin'in belindeki kılıcı kapmak için gösterdiği sahte çabaları kolayca boşa çıkardı.

"Nahri, *dur*," dedi öfkeli bir sesle. "Sana zarar vermek istemiyorum!"

"Vermeyeceksin," diye tısladı. "Bahçenin çok koruyucu olduğunu öğrendim."

Ve bununla birlikte, altındaki kökler kabardı ve onu kollarından yakaladı.

Nahri yuvarlanarak kurtuldu ve dizlerinin üzerine çöktü. Mishmish rukh'un elinden kurtulmuştu ama hâlâ Dara'nın yaratıklarına karşı koymaya çalışıyordu, yaralarından gümüş rengi kan fişkırıyordu. Dara küfrediyor, vücudunu saran kökler arttıkça bükülerek kurtulmaya çalışıyordu.

Yap şunu. Şimdi yap! Plan bu değildi ama Dara bir an için onun merhametine kalmıştı. Canavarları Mishmish'i öldürmek üzereydi. Başka seçeneği yoktu.

Nahri peri hançerini çekti.

Dara'nın parlak gözleri kocaman açılmış, buz gibi bıçağa kilitlenmişti. Onu tutan kökler çoktan yanmaya başlamış, Nahri'nin eninde sonunda kaybedeceğini bildiği bir yarışta yenileri onların yerini almak için yarışırken çatırdamaya başlamıştı.

Kahire mezarlığında onun hayatını kurtarmıştı. Bir masaldan koparılmış bir yolculukla dünyanın öbür ucuna uçarlarken şakalaşmış, sırtmış ve onun kalbini çalmıştı. Onu sevmişti.

Titriyordu. "Shedu'mu bırakın gitsin."

Dara sıkılaştıran bitki örtüsüne karşı çırpındı. "Banu Manizheh'e itaatsizlik edemem."

"*Şunu söylemeyi kes!*" Nahri hançeri kavradı, sapı o kadar soğuktu ki acıtıyordu. "O canavarları geri çek yoksa seni öldürürüm!"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Bir zamanlar onu dehşete düşüren zümrüt gözlerle. Gozan'ın yukarısındaki bir mağarada gülümsediğinde kırışmasını ve özlemle yumuşamasını izlediği gözler. Belki de hayatında güvendiği ilk insanın gözleri.

Dara ona baktı ve sonra bir düzine daha yaratık dumandan yükselip Mishmish'in etrafını sardı.

Nahri boğuldu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Çünkü ona itaatsizlik *edemem*," diye tekrarlardı Dara, acı dolu bir yalvarışla ses. "Onun aleyhinde konuşamam. Anlıyor musun? Nahri, anlamana ihtiyacım var!"

Mishmish acı içinde çılgılık attı.

Sen bir anlaşma yaptın. O bir seçim yaptın.

Nahri aralarındaki mesafeyi kapattı ve hançerini kaldırdı.

Bir gök gürültüsü duydu ve ardından gözlerinin önünde şimşek çaktı, en yakındaki ağaca, yüksek bir selviye çarptı. Isı yüzünü yaktı, ağacın gövdesi yarıldı ...

Nahri kendini Dara'nın üzerine attı ve selvi yere düşerken büyüünü çağırdı. Onu ezmeden önce küle dönüştü ve ikisinin de üzerine kar gibi düştü.

Ve onu korumak için harcadığı birkaç saniye içinde Dara kendini köklerden kurtardı.

Nahri'nin elindeki hançeri yere düşürdü ve uçarak çalılıklar. Sonra onu yakasından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Işık patlaması ve yanan ağaçtan çıkan duman yüzünden kısa süreliğine kör oldu, Nahri gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Karşısında ifritlerin alaycı sırtışlarını görmeyi bekliyordu, ateş saçan gözleri kalpsiz bir eğlenceyle parlıyordu.

Ne de olsa yıldırımların üzerinde seyahat etmek için kan büyüü kullananlar onlardı.

Ifrit değildi.

Manizheh nazikçe gülümsedi. "Kızım," diye selamladı Nahri'yi. "Eve dönmüşsün."

Manizheh koyu gümüş rengi bir elbise giymiş kraliçe gibi görünüyordu. Kıpırmızı işlemelerle süslenmiş, yakutlar ve soluk opallerle işlenmişti. Mürekkep karası eldivenler ellerini örtüyordu ama yüzü açıktı.

Bakır rengi çarşafı uzun siyah örgüsünün üzerinden sıvı metal gibi akıyordu. Renk Nahri'yi şaşırtmıştı, Manizheh'in Gezirileri öldürmek için kullandığı buhara yapılan ima o kadar cüretkârdı ki Nahri ilk başta bunun bir hata olması gerektiğini düşündü.

Ama Manizheh'in bu tür hatalar yapacak biri olmadığından şüpheleniyordu. Bu bir hatırlatmaydı.

Hayır, bu bir gurur meselesiydi.

Manizheh'in bakışları sakın ve neredeyse sıcaktı.

Nahri'yi yakasından tutan Dara'yla kavga eden Mishmish. Kara gözleri Nahri'nin yüzüne dikilmeden önce kızının elinde parıldayan mühür yüzüğüne takıldı. Annesinin neredeyse etkilenmiş görüldüğüne yemin edebilirdi.

"İtiraf etmeliyim ki, dönüşünü bu şekilde görmemiştim." Manizheh bakışlarını Mişmiş'e çevirdi. "Yine de Ghassan'ın oğlunu bir shedu ile takas ettiyseniz, iyi bir takas yaptığınızı söyleyebilirim. Dara, hayvanlarını geri çeker misin?"

Bin yıldır Daevabad'ı ziyaret eden ilk shedu'nun vahşice öldürülmesini istemem. Onu da bırakabilirsin."

Dara Nahri'yi yere düşürdü. Aynı anda, Mishmish'in etrafını saran dumanlı canavarlar dağıldı, yanan korlar

Çimenlere. Nahri hançeri fırlattığı çalılara doğru hamle yaptı ama Dara daha hızlıydı, Manizheh'in yanına geçmeden önce peri bıçağını kaptı.

"Onun silahsızlandırılmasını istedin," diye mırıldandı, sesi yine alışılmadık bir şekilde sessizdi. Peri'nin hançerini uzattı. "Tüm gördüğüm buydu."

Manizheh bıçağı inceledi ve Nahri onun parmaklarını buz gibi uzunlukta gezdirirken ürpermesini izledi. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır."

Başını kaldırıp ona dikkatle baktı. "Bana gerçeği söyle, Afşin."

"*Hayır.*" Kelime Dara'nın ağzından yırtılır gibi oldu. "Ben biliyorum böyle bir bıçakla ilgili hiçbir şey yok."

"Bir shedu ve buz gibi soğuk bir hançer." Manizheh tekrar Nahri'ye döndü. "Söyle bana sevgili kızım, böyle şeylere nerede rastladın?"

Nahri bıçağı almak için Manizheh'e saldırmayı düşünerek kendini savuşturdu. "Şans."

"Bundan çok şüpheliyim. Bir yalan daha. Şimdiye kadar iki yalan söyledin." Manizheh başını eğdi. "Ama bu konuda hep iyiydin, değil mi? Dara bana bir hırsız olduğunu söyledi. Bir çeşit üç kuruşluk suçlu."

Dara ona hırsız olduğunu söylemiş. İhanet içinde yankılandı ama Nahri ters ters baktı. "O gece tek yalancı ben değildim. Bir şafit mührü alamazdı öldürülmeden?" Elini kaldırdı, bir çift alev çağırdı ve parmaklarının arasından geçerek yüzüğün etrafında dans etmelerine izin verdi. "İlginç."

"Ve yine de elinizde olmasına ve Daevabad'a geri dönmesine rağmen, büyümüz hala bozuk. Bir tesadüf olduğuna eminim." Manizheh'in bakışları daha değerlendirci bir hal aldı. "Bunun için mi Alizayd'ı öldürdün?"

Nahri bunun satabileceği bir yalan olmadığını önceden biliyordu. "Hayır. Onu kalbinden çıkardım ve kendi ellerimle iyileştirdim. O artık Marid'in yanında, senin elinin uzanamayacağı bir yerde."

"Öyle mi?" Annesi şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Yazık oldu. Onu öldürmüş olsaydın, seni geri kabul etmeye daha meyilli olabilirdim."

"Hoş geldin demenle ilgilenmiyorum. Geri geldim çünkü Ta Ntry'ye gönderdiğiniz o iğrenç hediye aldım. Artık halkımızı öldürmeye ve köleleştirmeye başladın, öyle mi?"

"Hainleri idam etmeye karar verdim. Başka seçeneğim yok; bu şehrin tanıdığı tek kanun bu. İster inanın ister inanmayın, cinlere ulaşmaya çalıştım. Onlar

Her zaman yaptıkları gibi aldatmacayla karşılık verdiler.

elçim geldiğinde oradaydı. Size kum sineği kocanızın kışkırttığı darbeden bahsetti mi? Kaveh'i nasıl öldürdüklerini?"

"Kaveh o buharı serbest bıraktığında kendi yolunu seçti. Ya da sen seçtin, ona verdin."

Bu indi. "Kaveh sen daha doğmadan onlarca yıl önce halkımız için savaşıyordu," diye tersledi Manizheh. Sesini sakınleştirdi. "Kızgınsın; seni anlıyorum. Ama sen de çok gençsin Nahri ve bizim için yenisin. Dünya. Sana bir kez merhamet teklif ettim ve sen bunu yüzüme fırlattın. Bu hatayı bir daha yapma."

"Size söyledim, merhametinizi beklemiyorum. Halkımızı kurtarmak için buradayım." "'Halkımızı kurtarmak'." Manizheh burnunun köprüsünü sıkarak

saf hayal kırıklığı ifadesi. "Kendini duyuyor musun, çocuk? Kulağa ne kadar safça geldiğinin farkında mısın?"

Nahri annesinin sözlerindeki küçümsemeye sinirlendi. "Ben çocuk değilim."

"Öylesin," diye patladı Manizheh. "Ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmayan ve hayatta olduğu için şanslı olan cahil, kendini beğenmiş bir çocuk. *Çok* yalnız ve son derece yetersiz biri. Ama bunları boş ver. Kardeşin nerede? Elçimin aslında eşlik etmesi gereken kişi o. geri."

"Onu geride bıraktım. Cemşid Ta Ntry'de senin yanında olduğundan daha güvende."

"*Daha güvenli mi?* Ghassan'ın karısının onu ne yapmakla tehdit ettiği hakkında bir fikriniz var mı?"

Nahri başını salladı. "Hatset ona zarar vermeyecek. Bir anlaşma yaptık."

Annesi bu konuda rahatlamış görünmüyordu.

Daha kızgın. "Yani cinlerle anlaşma yapıyorsun ama kendi ailenle yapmıyorsun öyle mi? Nedenmiş o? Senin hakkında duyduğum tek şey sözde pragmatizmin. Cinlerle, Şafitlerle, Kahtanilerle çalışmaya ne kadar istekliymişsin. Muntadhir'in yatağına gittin, Ghassan'a baba dedin-"

"Sence *başka seçeneğim* var mıydı?" Nahri annesinin sesindeki yargılamaya öfkelenildi. "Hiç kimsem ve hiçbir şeyim yoktu! Daevas'ı asıyorlardı saray duvarları!"

"İşte bu yüzden onları *öldürdüm!* Başka seçeneğin olmadığını mı *düşünüyorsun?* Beş yıl yerine bir yüzyıl boyunca düşmanlarının altında yaşamayı dene Nahri. Başkaldırdığın için kardeşinin dövülmesini izle ve bunu yapan *Ghassan* olsun.

Muntadhir, sana dokunmaya çalışıyor. Yeni doğan çocuğunun omzuna bir işaret koy, mirasını çal ve onu sonsuza dek terk et. Sonra da

Bana seçim hakkında ders ver. Bu şiddeti ben istemedim. Ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacak ama bir hiç uğruna olduysa da lanetleneceğim."

Manizheh'in sakinliği gitmiş, kelimeler sanki çok uzun süredir saklanıyormuş gibi ağzından dökülmeye başlamıştı. Ve daha da kötüsü Nahri'nin anlaşıldı.

Ama bu onu haklı çıkarmadı.

"İkinizin orada ne yaptığınızı gördüm," diye çıkıştı Nahri. "Çok ileri gittiniz."

"Ve bir şekilde bir shedu ile uğraştığın ve prensinin kalbinden bir mücevher kestiğin için beni ortadan kaldıracabileceğini mi düşünüyorsun?" Onun

Annesinin sesi alaycı ve sinirliydi ve bu canını acıtıyordu, çünkü her şeye rağmen Nahri bu sesin altındaki tanıdıklığı, asi bir çocukla uğraşan bir ebeveyni duyabiliyordu.

Ama Manizheh'in işi bitmemişti.

"Bu kadar yeter." İç çekti. "Nahri, lütfen. Sana bu şansı tekrar sunacağım ama sadece bir kez. Sen benim kızımsın. Sen, tüm hesaplara göre, bir son derece umut verici bir şifacı. Teslim ol. Shedu'nu geri çek ve yüzüğü teslim et. Özgür olmayacaksın, ama senin rahatını ve Eğitimini tamamlarsan revire dönmene izin verilecek. Rolünü oynarsan burada bir hayatın, bir ailen olabilir; benim hiç sahip olmadığım türden fırsatlar."

Dara, Manizheh'in yanında sessiz bir nöbetçi olarak kalmıştı. Bakışları donuktu ve göz kamaştırıcı üniforması içinde, mükemmel bir itaat.

Ve Manizheh'in onu yapacağı şey de buydu - yoldan çıkmış, ancak Manizheh'in hayırseverliğinin canlı kanıtı olarak sürüye geri dönen kız. Nahri yine bir şifacı olacaktı, sessiz ve itaatkâr, festivaller için sürüklenen ve süslenen, annesinin güçlerinin yaldızlı illüzyonunu korumak için yaptığı yeni zulümler hakkında ağzını kapalı tutması beklenen.

Bu Manizheh'in sunduğu bir fırsat değil, bir kâbustu.

"Hayır," diye yanıtladı Nahri. "Asla. Bana üstün olduğumu söylüyorsun ama elinde tek bir Afşin ve bir çift güvenilir ifrit var. Bende mühür var, büyümüz var ve şehrin kendisi."

"Kırık bir yüzüğün, kanayan bir shedu'n ve bir avuç kızgın ağacın var. Ama belli ki beni dinlemek istemiyorsun. İyi o zaman. Bakalım başka biri senin mantıklı düşünmeni sağlayabilecek mi? Darayavahoush-" Dara'nın

kafası

Manizheh. "Daha zorla hizaya getirilmeniz gerekiyordu. Özgürce konuş. Kızıma bunun nasıl olduğunu anlat."

Dara . . . kırıldı.

Kusursuz Afşin -o kadar itaatkâr, o kadar güçlü- yere yığıldı. Miğferini yırtıp attı ve yüzünde kırılan ışığın pürüzlü çizgilerini ortaya çıkardı.

"*Nahri.*" Dara ağlayarak ayaklarının dibine çöktü, tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılırken alnını toprağa bastırdı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Ben istemedim seni incittim. Bana başka seçenek bırakmadı. Bana şehri yok ettirdi," diye ağzından kaçırıp ve dizlerinin üzerinde doğrulup ona baktı. Gözleri çılgına dönmüştü, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Lütfen." Nahri'nin elbisesine sarıldı. "Teslim ol. Onun seni öldürmesini izleyemem. Yapamam-" Daha yüksek sesle hıçkırıklara boğuldu, kelimeleri tutarsızdı ve sonra kollarını Nahri'ye doladı dizlerini sıkıca tutarak.

Nahri'nin nutku tutulmuştu. Söyleyecek söz bulamayınca -ölümün vücut bulmuş hali gibi görünen bu efsanevi savaşçıyı ayaklarının dibindeki paramparça Afşin'e neyin dönüştürmüş olabileceğine dair bir açıklama bulamayınca- başını kaldırıp baktı.

Manizheh onun bakışlarını karşıladı, elini kaldırdı ve siyah bir eldiven çıkardı. Parmaklarından birinde zümrüt bir yüzük parlıyordu.

Ona itaatsizlik edemem. Ona karşı konuşamam.

Hayır, bu mümkün değildi. Mümkün *değildi*. Nahri, Dara'nın ellerini tuttu ve parmaklarını aramak için bacaklarından ayırdı.

Yüzüğü gitmişti.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ah, Dara, hayır ..." Ama Nahri onun sefil, ıslak yeşil gözlerinde korkunç, imkânsız gerçeği gördü.

Parmaklarını onunkilere doladı ve yüzüne bastırdı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim." Adamın teni kadının parmak eklemlerini yaktı. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, bir kraliçe olabilirdi, Dara'nın şefaati için yalvarmaya geldiği bir tanrıça.

Nahri tekrar annesine baktı. *Annesine*. "Onu köleleştirdin." Sesi hâlâ kısıktı, kelimeler daha yüksek sesle söylenemeyecek kadar iğrençti.

"Onu ben *kurtardım*. Hayatını korumanın bir yolunu bulmasaydım, darbe başarısız olduktan sonra demir zehirlenmesinden ölecekti. Ben de onu kendi hayatıma bağladım. Kendi kanımdan ve atalarımızın kalıntılarından vazgeçtim."

"Tek başına mı yoksa ifritin yardımıyla mı?" Manizheh'in gözleri karşılık olarak parladı ama artık Nahri'nin öfkesi karşısında hiçbir şeyi

yoktu. "Ne dersen de, onu hâlâ köleleştiriyorsun. Kendi Afshin'ini. Kan büyüüyle. *Ifrit* büyüüyle." Nahri titriyordu. "Bin dört yüz yılını onların kölesi olarak geçirdi.

ve sen -onun *Nahid'i*- onun özgürlüğünü bir kez daha *çaldın*. Yaradan seni lanetlesin," diye nefes aldı, söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Artık kesici bir söz ya da alaycı bir nakarat yoktu. Bu, ailelerinin rolünün, Nahidler ve Afşinler arasındaki ilişkinin saptırılmasıydı.

Nahri'nin hayal ettiği her şey mümkündü.

"Yeminine ihanet etti," dedi Manizheh. "Sadakat yolundan sapıyordu. İkimizi de güçlendirecek bir şekilde onu bu yola geri döndürdüm."

Nahri zayıf bir sesle, "İkinizi de güçlendirecek bir şekilde," diye tekrarladı. "Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Bu haliyle" -Nahri, Manizheh'in "köle" kelimesini kullanmaktan nasıl kaçındığını fark etmemişti- "Dara eskisinden çok daha güçlü. Şehirleri yerle bir edebilir ve tüm orduları alt edebilir." Hâlâ Nahri'nin ellerine bakarak ağlayan Dara'ya gülümsedi. "Ve böylesi onun için daha kolay. Zaten çok şey yaşadı; kalbi bu son savaşın gerektirdiklerini kaldıramaz. Biz ne zaman

sonunda kazanıp barışın tadını çıkarırsa, onu serbest bırakacağım. O anlayacaktır."

Nahri travma geçiren Afşin'e baktı. Demek Periler onu bu yüzden öldürmeye göndermişti; onları uçurumun kenarına getiren son eylem. Dara'nın acı çekeceği *Manizheh*'in eylemi.

Ama yaptığı pazarlığı hatırlatması Nahri'nin aklını başka bir yöne çevirdi. "Peki bunun için ifritle ne tür bir anlaşma yaptın? yardım?" diye sordu. "İnfaz ettiğiniz Daevaların ruhları mıydı? Başka bir şey mi?"

Annesinin bakışları donuklaştı. "Ödememeyi tercih ettiğim bir bedel. Ve sen yanımda olursan ödemem gerekmeyecek."

"Teslim ol." Dara bu kelimeyi yenilgiyle, acı veren bir pişmanlıkla söyledi ama yine de söyledi. "Nahri, lütfen, bunu istemezsin." Parmaklarını şakağının üzerinde çatlayan ateşli ışığın sivri çizgisine bastırdı. "Teslim ol. Onu yenemezsin. Daha kolay olacak."

Nahri kısa bir süreliğine Dara'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve bir tutam saçını okşadı. Bin yıldır, en kızgın olduğu anlarda bile onun için bunu istememişti.

"Ah, Afşin," diye mırıldandı. "Beni hep hafife aldın." "Nahri. . ."

Ama o çoktan uzaklaşmıştı. Bu artık Nahri ve annesi arasındaydı.

"Çatıda bana söylediğin o şeyleri hatırlıyor musun?" Nahri sordu. "Ghassan'ın beni nasıl kontrol ettiğini bilmek hakkında? Ne kadar çok

benim gibi miydi?" Manizheh ona temkinli bir bakış attı ve Nahri devam etti. "Haklıydın, biliyorsun. Kesinlikle haklıydın. Ve bunun için üzgünüm. Sen ve ben barış zamanında büyümediğimiz için üzgünüm. birlikte mutlu bir şekilde yaşırdık. Cemşid'i ve beni büyütebileceğin ve bize Nahid ilimlerini öğretebileceğin yerde. Sahip olabileceğimiz türden bir ilişki için gerçekten yas tutuyorum."

Manizheh'in yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Lütfen söylemeye hazırlandığın şeyi çok iyi düşün kızım. Bir daha olmayacak bir şans."

Nahri kendini çelikleştirdi ve büyüüne uzandı. "Ghassan beni kırmadı." *Tıpkı onun seni kırdığı gibi*, diye eklemek istedi. "Sen de kıramayacaksın. Sana asla teslim olmayacağım. Sahip olduğunu görmektense ölmeyi tercih ederim.

Süleyman'ın mührü."

Manizheh'in yüzünü gerçek bir keder kapladı. "Sende babanın ruhu," dedi yumuşak bir sesle. "Bu onu da öldürttü." Dara'ya döndü. "O yüzüğü hemen parmağından çıkar."

Nahri'nin babasıyla ilgili sözlerle tepki vermesine fırsat kalmadan Dara titreyerek ayağa kalktı ve öne doğru bodur bir adım attı.

Hızlıca durumunu değerlendirerek geri çekildi. Nahri'nin mührü vardı. yüzük ve saray büyüü vardı ama Mişmiş ağır yaralıydı ve Manizheh'in elinde peri bıçağı vardı. Akli varsa saray büyüünü kullanarak Dara'yı saf dışı bırakmayı denerdi ama şu anda bile köle lanetiyle gözle görülür bir şekilde savaştığını, derisinden küller döküldüğünü görmek ...

Dara homurdanırken Manizheh, "Afşin," diye uyardı. "Yüzük tek başına çok zahmetli olacaksa elinin tamamını çıkarman için dileğini değiştirebilirim."

Dara bir iniltiyle Nahri'ye doğru hamle yaptı.

Bir ok doğrudan bileğine saplandı.

Dara'nın nefesi kesildi, ardından iki ok daha geldi, oklar koluna ve göğsüne saplanıp onu geriye savurdu.

"Yanıldın anne," dedi Nahri. "Yalnız değilim." Cemşit bahçe duvarının üzerinden süzülerek geldi.

Elinde kocaman bir yay olan kardeşi, korkunç uçan simurg üzerinde ürkütücü bir görüntü oluşturunuyordu ama Nahri onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.

Manizheh ve Dara'nın şokundan yararlanarak yaralı Afşin'in yanından geçip yanan ağaçların arasından Mişmiş'in yanına gitmek için bir an bile kaybetmedi. Kanatlarından biri parçalanmış, böğründe bir yara açılmıştı. Kemiği ortaya çıkaracak kadar derin. Nahri ellerini adamın kanlı kürkünün üzerine

koydu,

yaraların iyileşmesini emretti. Yırtık kayboldu, kanadı tekrar yerine dikildi.

Cemşid yere indiğinde yarı ölü simurgdan yayılan pis koku ona çok sert çarptı. "Nahri!" Enkorseleşmiş ateş kuşundan atladı ve koşarak onun yanına gitti. "Sen iyi misin?"

Nahri bir elini yüzünün önünde salladı, dumandan öksürüyordu. "Zamanlaman daha iyi olamazdı."

Cemşid yüzünde korku ve gurur karışımı bir ifadeyle sırıttı. "Suçluluk duygusu seni ele geçirdiğinde neler olduğunu gördün mü?"

Nahri'nin yüzü kızardı, çünkü gerçekten de öyle olmuştu.

Cemşid'i terk edememişti, kendi sözlerini ona geri attıktan sonra bile. Çok yaklaşmıştı ama sonunda Nahri bunu yapamadı. Bunun yerine, onu uyuşturduğu yere geri dönmüş, zehir vücudundan çıkana kadar beklemiş ve sonra affedilmek için yalvarırken ağlamıştı.

Cemşit öfkelenmişti, haklı olarak ihanete uğramış ve incinmişti. Ama sonra onun komplosuna yardım etmişti.

Ve şimdi buradaydılar. Nahri onu omzundan yakaladı. "Bulabildin mi-"

Ağzını kapattı. Dara yine onun için geliyordu.

Cemşid Nahri'yi arkasına itti ve kılıcını çekti. "Olduğun yerde kal, Afşin!"

"Yapamaz. Başka seçeneği yok!" Nahri aceleyle bir açıklama yaptı.

"Manizheh onu köleleştirdi."

"Abartıyor."

Anneleri de onlara katılmıştı.

"Dara, geri çekil," diye devam etti Manizheh sertçe ve Dara sallanmaya başladı, geriye düşüyordu. Cemşid'in okları hâlâ sırtından çıkarken, ipleri kopmuş bir kuklaya benziyordu.

Ama bu ipleri kontrol eden kadının gözü sadece bir kişideydi. "Sensin, değil mi?" Manizheh fısıldadı, sesinde bir umut hayaleti vardı.

"*Cemşid.*"

Cemşit açık, kırılgan bir merakla annelerine bakıyordu. "Evet," dedi kısık sesle.

Manizheh bir adım daha yaklaştı, sanki onu içine çekiyor gibiydi. Gözlerinde, normalde çok dikkatli olan annelerinin bile gizleyemediği bir pişmanlık dalgası, ömür boyu süren bir özlem titreşti. "Çok uzun süre onların gözetiminde kaldın. İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Ben iyiyim," diye kekeleydi Cemşid. "Ama babam ..." Sesini keder kaplamıştı. "Habercinizin söyledikleri doğru mu?"

"Evet," dedi usulca. "Çok üzgünüm, çocuğum. Senin iyi olmanı isterdim. Onu alevlere geri verdiğimizde buradaydı ama ruhunun ayinini geciktirmek istemedik." Cemşid'in indirmedığı kılıcına başıyla işaret etti. "Onu yere bırakabilirsin. Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermem."

Nahri ağzını açtı, buna verecek çok kaba yanıtları vardı ama Cemşit ondan önce davrandı.

"Beni incittin," diye boğuk bir sesle konuştu. İçinde bir şeyler kırılmış gibiydi, uzun zaman önce kilitlemiş olması gereken kelimeler ve duygular. "Beni *terk* ettin. Sihrimi elimden aldınız, yürüyemediğim zamanlarda beni iyileştirebilecek sihrimi. Sen, Baba, hepiniz yalan söylediniz. Tüm *hayatım* bir yalan."

"Başka seçeneğim yoktu." Manizheh ona dokunmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünerek daha da yaklaştı. "Burada daha özgür ve mutlu olacağını biliyordum.

Zariaspa, oğlum olarak Daevabad'da hapsedilmiş olabileceğinden daha fazla."

Cemşid titriyordu. "Sana inanmıyorum." Ama yine de kılıcını hafifçe indirmişti.

"Anlıyorum. Ve özür dilerim." Manizheh derin bir nefes aldı. "Aklınızda ne kadar çok soru olduğunu tahmin edebiliyorum. İkiniz de ne kadar kızgın ve korkmuş olmalısınız," diye ekledi Nahri'ye de bakarak. "Benden nefret etseniz bile anlarım. Ama söz veriyorum, zamanla her şeyi açıklayacağım. Biz

Şimdi tekrar birlikteyiz ve önemli olan da bu."

Nahri, Cemşid'in yüzündeki ıstırapı izledi. "Öyle değil. Özür dilerim. Ama Nahri'nin buraya benden önce gelmesinin bir nedeni vardı."

Yeryüzü titremeye başladı.

Başlangıçta hafif bir hareketti, bir ürpertiden fazlası değildi. Ama sonra ikinci bir sarsıntı geldi, yukarıdaki yanan dallardan yanan yaprakların yağmasına neden olacak kadar. Yakın zamanda yağmur yağmış olmalıydı, çünkü

Bahçe su birikintileriyle doluydu ve en yakındaki su dalgalanmaya başlamıştı. Su, sanki büyük bir dalgıç girip çıkıyormuş gibi yükselip alçalıyordu.

"Banu Manizheh!" Nefes nefese kalmış bir izci patikadan aşağı koştu. Mişmiş'e ve iki genç Nahid'e aceleyle bakarak sıçrayarak durdu. Ama bir shedu ve Manizheh'in yabancılaşmış çocuklarının varlığı bile onun uyarısını durdurmadı.

"Gölde bir sorun var," diye nefes nefese kaldı. "Bu sisler bir anda ortaya

çıktı. Ve su yükseliyor, dalgalar duvarları aşıyor."

Umut Nahri'nin içine öyle hızlı aktı ki nefessiz kaldı.

Manizheh'in Nahri'nin tepkisini kaçırmadığı belliydi, gözleri çocuklarına dikilmişti. "Sarayın tepesine, Afşin," diye emretti. "*Şimdi*."

Çürümüş iç organlar gibi kokan bir büyü patlamasıyla, altlarındaki bahçe, sanki çimen parçası oyulmuş ve yukarı doğru itilmiş gibi aniden yükseldi. Cemşid Nahri'yi sabitlemek için kolundan tuttu. Onun simurgu düşen kayalar ve bükülmüş köklerden oluşan yağmurun içine yuvarlanarak başaramadı, ama Mishmish kanatlarını çırparak uçtu ve onlar yuvarlanırken takip etti

saray zigguratının tepesine çıkardım.

Gökyüzü kararıyor, büyük sis duvarları güneşi örtmek için yükseliyordu. Nahri, kalbi boğazında, korkuluğun kenarına doğru koştu.

Lütfen, diye dua etti. *Bunu almama izin ver*.

Gölün yüzeyinde uçsuz bucaksız sis bulutları çiçek açmış, dans ediyordu. karanlık suyun üzerinde. Soluk şekiller hemen aşağıda yüzüyordu - sivri uçlu sivri uçlar ve büyük dalgalı yüzgeçler. Yelken olabilecek kıvrımlar ve devasa kıl mızraklar.

Ve sonra tekneler ortaya çıkmaya başladı.

Önce sadece bir avuç vardı. Sonra düzinelerce. Sayıları. Onlara tekne demek kibarlık olabilirdi, çünkü daha çok yüzlerce farklı gemi enkazının midye kabuklu iskeletlerine benziyorlardı.

bumbalar ve devasa paslı çapalar koçbaşı olarak ayarlanmıştı. Nahri izlerken daha fazlası sisten sıyrıldı, dhowlar ve kalyonlar, antik triremler ve Unutulmuş güneş krallarının zevk tekneleri. Direklerinde aceleyle canlı renkler ve işaretlerle boyanmış sancaklar dalgalanıyordu.

Kabile işaretleri. Cemşit de ona katılınca Nahri nefes verdi. "Demek Fiza yalan söylemiyormuş," diye fısıldadı.

"Fiza kesinlikle yalan söylemiyordu."

Bir ordu kuruyor. İnanılmaz sözler Nahri'nin aklına geldi, Fiza'nın tik ağacından ve kumlanmış camdan bir kayıkla denizden yükselirken haykırdığı sözler, doğal olmayan bir dalga boyunca o kadar hızlı seyrediyordu ki

Nahri ve Cemşid'in Daevabad'a gitmeyi planladıkları sabah Shefala'nın sahiline inen kadın uçuyor gibiydi. Bir Agnivanshi soylusundan alınmış gibi görünen kıyafetler giymiş olan Şafit kaptan -ki Nahri'nin öğrendiğine göre öyleydi: Agnivansha'da bir soylu- bir halüsinasyon gibi görünüyordu, sözleri daha da çılgıncaydı. "*Bağlanmış durumda*.

Tukharistan'daki bazı kum ejderhası binicileriyle pazarlık yapıyorum ama prens geliyor, yemin ederim!" Fiza ısrar etmişti.

Ali görünüşe göre Tiamat'a boyun eğmekten kurtulmuştu.

Ama Fiza'nın dünyanın dört bir yanından cinleri toplamak için göz açıp kapayıncaya kadar nehirlerden, derelerden, uçsuz bucaksız okyanuslardan ve buzlu göllerin altından geçtiği nefes kesen hikâyesi, Manizheh'in elçisinin verdiği ultimatomu değiştirmemişti: Cemşid kendisine geri verilmezse üç gün içinde Kahtani kardeşler idam edilecekti.

Bu da Ali ve gizemli ordusunu bulmak ve Nahri düşmanı ile tek başına yüzleşmeden önce onları Daevabad'a geri götürmek için üç günü olduğu anlamına geliyordu. Nahri'nin bir kumardan daha fazlasıydı, karanlıkta kısacık bir atıştı, bir duaydı.

Nahri o zaman biraz inançlı olmanın her zaman kötü bir şey olmadığını düşündü.

Yine de rahatlamasına şimdi korku da eklenmişti. Çünkü Fiza'nın aceleyle söylediği sözler ne olursa olsun, bu ... bu boğulmuş gemiler *filosu* Nahri'nin beklediği şey değildi.

Sobek ölümlüler hakkında ne düşündüğünü açıkça belirtmişti ve marid hiçbir şeyi bedavaya yapmazdı; her zaman bir bedeli vardı.

Ali tüm bunlar için ne bedel ödemişti?

O zaman buna değsin. Çünkü Nahri altlarındaki hayranlık uyandıran manzarada bir fırsat görebiliyordu. Belki de bu iş kan dökülerek bitmek zorunda değildi.

Annesiyle yüzleşmek için döndü. Manizheh'in maskesi tekrar yerine oturmuş, yeniden dirilen savaş gemilerini bir grup insan gibi değerlendiriyordu.

sopalarla silahlanmış, kanolarla kürek çeken çocuklar.

"Zaferini çoktan kazandın anne," dedi Nahri. "Ghassan öldü ve halkımız Qahtani yönetiminden kurtuldu. Bu yüzden geri çekilin. Taht ya da geçmiş hakkında tartışmak için burada değiliz. *Hepimiz* buradayız," diye vurguladı, kabile mühürlerini işaret ederek, "tek evimizi kurtarmak için birleştik.

Paylaş. Jamshid ve ben, bundan sonrasını biz hallederiz. Daevalar'a göz kulak olacağımızı biliyorsun. Bize izin ver. Geri çekilin."

"Lütfen anne," dedi Cemşid usulca, Manizheh'in eline dokunmak için uzandığında bu tanıdık kelime onun da dudaklarından döküldü. "Sana zarar vermek istemiyoruz. Sadece barış ve savaşın sona ermesini istiyoruz.

Teslim ol, sana yalvarıyorum." Manizheh en ufak bir sarsılma bile göstermedi. Onun yerine bir bakış fırlattı

Nahri. "Dara'nın cin ve şafit mahallelerinize ne yaptığını söyleyip duran sizsiniz.

o gemilerdeki herkesi ölüme mi götüreceksin? Sadece birkaç kelimeyle ona prensinizi ve ordusunu yok etmesini emredebilirim."

Oh. Hayır, Nahri bu gerçeği o kadar çabuk fark etmemişti, toplu katliam potansiyelini annesi kadar kolay gorememişti.

Hızlıca düşündü. "Sanırım bu tür bir yıkım çok kesin değildir?"

Cemşid araya girdi. "*Herhangi bir yıkım olmasına gerek yok!*"

Ah ağabey, seni hak etmeyen insanları sevmeye çalışıp duruyorsun.

Nahri bunu biliyordu, çünkü Manizheh Dara'ya bir sonraki emrini vermek için ağzını açtığı anda ve Mişmiş yanından geçip gittiğinde, Nahri Cemşid'i bir kez daha kullanmak için harekete geçmişti bile.

"Gemilerle kal," diye tısladı. "Seni riske atmayacaktır."

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, sen ne-"

"Sen daha iyi bir binicisin." Nahri onu duvardan itti.

Manizheh haykırarak oğluna uzandı ama Cemşid çoktan Mişmiş'in sırtına inmişti. Nahri'ye kardeş intikamının en kötüsünü vaat eden bir bakış atarak küfretti ama sonra yuvarlanarak Mişmiş'in yelesini yakaladı ve göle doğru yükseliyor.

Manizheh hiç vakit kaybetmedi. "*Onu geri getir, Dara. Şimdi!*"

Afşin bir sonraki an, dumandan kanatlı bir atın üzerinde gitmişti.

Kızına döndüğünde Manizheh'in gözlerinde cinayet vardı. Biri zayıflıklarınızı söylediğinde böyle hissediyordunuz. Ve bahçeye indiği andan beri Cemşid'in

annelerinin kalbinde Nahri'den çok daha değerli bir yere sahipti. İlk çocuğu, oğlu. Sevdiği ve kaybettiği adamla paylaştığı çocuğu.

Hayır, Cemşid aralarında olduğu sürece Ali'nin ordusunu yok etme emri verilmeyecekti.

Nahri kravatı tekrar çekmeye çalıştı. "Sayıca azsın Manizheh.

Cemşit'e ölümünü izletme. Yeterince şey yaşadı. Teslim ol." "Ölmemi izlemesi beni endişelendirmiyor." Manizheh arkasına baktı

Oğlunu görmeyi umuyormuş gibi tekrar sise baktı ve sonra onlarla birlikte sürüklenme şanssızlığına uğrayan ve haberini ilettiğinden beri sinmiş olan Daeva gözcüsünü çağırdı. "Sen, öne gel ve bıçağını bana ödünç ver."

Titreyen izci yine de itaat etti, yaklaştı ve Manizheh'e bıçağını uzattı.

"Elbette leydim."

"Adın ne senin?" "Yexi."

"Yexi." Manizheh gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Onun boğazını kesti.

Nahri haykırarak ileri atıldı ama Manizheh bıçağı çoktan saplamış, Nahri ona elini sürebilecek kadar yaklaşmadan gözcüyü öldürmüştü. Annesinin omzunu tuttu.

Manizheh döndü ve Nahri'nin yanağına bir bıçak darbesi indirdi.

Ölümcül bir yara değildi. Gerçekten de Nahri şok içinde geriye düşer düşmez yarası iyileşmeye, acısı azalmaya başlamıştı bile. Ama her ne kadar düşman olarak karşı karşıya olsalar da, birbirlerini tehdit etmiş olsalar da

Nahri'yi sersemleten şeylerden biri de, kendi annesi tarafından bilerek incitilmiş olmasıydı. Yanağına dokundu.

Parmaklar kanlı çıkıyor.

Manizheh'in gözlerinde bir pişmanlık izi vardı. "Aramızdaki şeylerin farklı olmasını gerçekten istedim." Hâlâ bıçağı tutuyordu, şimdi bıçakla ıslanmıştı.

Nahri'nin kanı. Öldürülen izciden daha fazlası aktı, hayat kanı buharlaşıp kaynarken vücudundan bir işaret fişeği gibi hastalıklı bir pus sütunu yükseldi.

Gökyüzünden gelen iki gök gürültüsü sesi buna karşılık verdi.

Nahri daha şimşek çakmadan geri çekiliyor, parlak patlamanın karşısında iki figür bırakıyordu.

Bu sefer ifritti.

Aeshma sırtarak yaklaşırken dişlerini yaladı. İfrit lideri savaş için hırpalanmış bronz bir göğüs plakası giymişti, devasa

Bir omzunda kanlı gürzü, diğer omzunda zincirleri vardı. Arkasındaki Vizareş de daha az kötü niyetli görünmüyordu, elinde bir balta döndürüyordu.

"Bizi ne zaman çağıracağınızı merak ediyordum," dedi Aeshma selamlayarak. "Aşağıda çok heyecanlı şeyler oluyor. Yanılıyor olabilirim ama Maridlerin sizden intikam almak için geri döndüklerine inanıyorum."

"O tekneler üzerlerindeki herkesin mezarı olacak." Manizheh Vizaresh'e döndü. "Bana gölde katledilenleri diriltebileceğini söylemiştin, Evet?"

"Bir bedel karşılığında."

"Bedeliniz Büyük Tapınak'ta sizi bekliyor. Üçüncü katta güneye bakan küçük bir pavyon var. Aradığınız oda onun arkasında."

"Peki ya *benim* fiyatım?" Aeshma sertçe sordu.

Manizheh hâlâ Nahri'nin kanıyla ıslak olan bıçağı uzattı. "Anlaşmamızı tamamlanmış say. Düşmanlarımin yok edilmesini istiyorum. Göldekilerin. Şehirdekiler. Saraydakiler. Bana karşı durmaya cüret eden herkes."

Nahri, annesi daha sözünü bitirmeden ilerlemeye başlamıştı. soykırım talepleri. Büyük Tapınak'taki odayı biliyordu. Odada ne saklandığını biliyordu. Ve eğer ifrit oraya girerse Nahri lanetlenenecekti.

Aeshma kanlı bıçağı elindeki zincirlere vurdu ve sonra hınzır bir gülümsemeyle ona döndü. "Banu Gülbahar e-Nahid, geri çekilmeyecek misin?"

Nahri'nin saray büyüü üzerindeki etkisi kayboldu.

Sanki bir sürahi dolusu şarap içmiş gibi, Nahri aniden dengesizleşti, zihni bulanıklaştı ve vücudu ağırlaştı. Kendini korkulukta sabitlemeye çalışırken ayağı takıldı.

"Ne ..." Dili ağzında kalınlaşmıştı. "Bana ne dedin sen?"

Aeshma bıçağı bir demircinin çekici gibi zincirlere vuruyor, kıvılcımlar uçuşuyordu. "Gerçek adın," diye cevap verdi. Kan akıyordu Bıçak, bağlantıları kapladı, muhtemelen onu boyayabileceğinden çok daha fazla kan. Her dalgalanmada, Nahri sanki kendi damarlarından çekiliyormuş gibi daha zayıf hissediyordu. "Şanssız kız. Gerçek yüzünü bilen insan sayısı ne kadar az olursa isim, daha fazla güce sahip olur. Sadece tek bir kişinin bildiği, hatta sahibinin bile bilmediği bir isim mi? Ah, içindeki sihir."

Zincirleri kopardı. "Haftalardır bunları dövüyorum, senin adını zikrediyorum-Golbahar! Golbahar!"-Siz Daevabadiler'in şehrinizde atlamaktan çekindiğiniz tüm parçaları ekleyerek. Bir tutam saçla bir fırça, evlilik yatağınızın çarşaflarından kesilmiş ipekler, tütsü . sadece son bir baharata ihtiyacım vardı," diye ekledi Aeshma, kanlı bıçağı fırlatırken kıkırdayarak.

Golbahar. *Golbahar*. Nahri kendini rüyalar âlemine fırlatılmış gibi hissediyordu, bir düzine ses ona bu ismi fısıldıyordu.

"*Gölbahar, mektuplarını bitir!*"

"*Gölbahar, ne tuhaf bir yabancı isim. O anneye güven olmaz.*

."

"*Gol-love, hemen ileride. Nil, görüyor musun?*"

Ifrit'in ona doğru hareket ettiğinin belli belirsiz farkındaydı. Nahri savaşmaya çalıştı Ancak hareketleri zorlaştı ve zincirler etrafını sararak duyularının geri kalanını da elinden aldı. Yere yığıldı, düştü Soğuk taşa ağır bir şekilde çarptı. Uyuşukluk zihnini boğarken gözleri dalgalandı ve yarı kapanır hale geldi.

Manizheh bulanık da olsa aniden oradaydı. "Mühür yüzüğü benim." Nahri'nin elini tuttu ama acı içinde tısladı.

Aeshma'nın sesi anında karardı. "Onu geri alamaz mısın?"

Annesi tekrar denedi ve şimdi Nahri bile altın banda dokunduğunda sıcaklığı hissetti.

Manizheh elini geri çekti. "Hayır. Kendin dene."

Aeshma Nahri'nin parmaklarını acı verecek kadar sert bir şekilde bükte ama ifritin şansı yaver gitmedi. "Kan büyüğü," dedi acımasızca. "Sen de bizim gibi bu büyüye bulaşmışsın."

"*Lekeli* de ne demek? O yüzüğü bizi Süleyman'ın lanetinden kurtarmak için kullanması gerekiyordu!" Vizareş'in sesi öfkeliydi. "Bize söz verdiğin şey buydu! Neden biz ... *belindeki o kılıç da ne?*"

Manizheh temkinli bir şekilde cevap verdi. "Nahri onunla geldi. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Kesinlikle biliyorum! Bu-"

"Bu bir dikkat dağıtma." Aeshma hırlayarak araya girdi. "Yaratıcı'nın kendi bıçağı olması umurumda değil. Şu anda önemli olan bu değil. Manizheh, fiyatımı biliyorsun ve bu sadece kızın için değildi. Süleyman'ın lanetinden kurtulmak içindi."

"Aeshma," diye tısladı Vizareş. "Gitmemiz gerek."

"Öyleyse git," dedi Manizheh. "Onu ve yüzüğü alın. Çok zeki olan sizlersiniz, değil mi? Onu kendinize esir etmenin ve kendi güçlerinizi geri kazanmanın bir yolunu bulun."

"Anlaşmamız böyle değildi!"

"Şartların değiştiğini düşünün. Şimdi gidin. Yok etmem gereken bir ordu var." Aeshma lanetledi. "Korkaklar ve kan zehirleyicileri. *Yalancı* kan zehirleyicileri.

Atan kadar bencil ve güvenilmezsin." Nahri gürzünün havada yükseldiğini gördü.

Sonra aşağı indi ve hiçbir şey göremedi.

43

Ali

Ali, Fiza'yla birlikte denize açtıkları küçük geminin, yani derinlerden çıkardıkları son geminin pruvasında duruyordu. Tiamat'ın diyarında olduğu için biraz uğraşmak gerekmişti ama sonunda kaosun anası aklındaki çirkin plandan hoşlanmış görünüyordu.

Bu çok saçma ve neredeyse kesinlikle çok sayıda ölümle sonuçlanacak. Benim rızamla gidin.

Ve şimdi Ali buradaydı, Daevabad'a geri dönmüştü - her ne kadar planladığından çok daha erken olsa da.

Lütfen dikkatli ol, dostum. Ali, Cemşit'in Fiza'yla birlikte uçağa bindiğinde kalbinin bu kadar panikleyebileceğini tahmin etmemiştir. Yarı ölü bir simurg gibi görünüyordu ve ona sadece erkek ve kız kardeşinin iki gün içinde idam edileceğini değil, aynı zamanda sevdiği kadının, perilerin Afşin'i öldürmesi için ona verdiği büyülü bir buz hançeriyle bir shedu üzerinde tek başına Daevabad'a geri uçtuğunu bildirdi.

Nahri, zamanında yetiştiklerini umduğunu söyledi.

Bir de bana umursamaz diyor. "Bütün tekneler geçti mi?" Ali Fiza'ya usulca sordu. Başkalarının yanında sesini gereksiz yere yükseltmemeye çalışıyor, görünüşünün -gözleri artık Sobek'inki gibi sarı ve siyahtı, ayak bileklerini saran sis- yeterince ürkütücü olduğunu öğreniyordu.

Fiza, Tanrı onu korusun, onun hakkında bir şey bulmayı bırakmıştı. dönüşüm göz korkutucuydu ve ona normal kabalık seviyesiyle davrandı. Alaycı bir selamla, "Evet, Sayın Su Hazretleri," dedi. "Tanrım, neden en sıkıcı teknede olmak zorunda olduğumuzu hâlâ anlamıyorum. Yüz

Farklı gemiler -kemikten yapılmış gemiler, bin yıldır görülmemiş gemiler- ve bizi uydurma bir felucca'ya bindiriyorsunuz. Bu bir denizci için işkencedir, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Ali bir elini kaldırarak gölü dengeledi. Sağlam bir güvertede durmasına rağmen, hâlâ su altında olduğunu, görünmeyen bir akıntıda itildiğini ve savrulduğunu hissediyordu. "Tüm bunlar için deniz büyüsüne güveniyoruz," diye belirtti. "Ve eğer Afşin beni kemiklerden oluşan gösterişli bir gemide görürse deniz büyüsü falan olmayacak. beni öldürür."

"Uğraşması gereken iki yeni Nahid ve koca bir ordu var. Gerçekten sana bu kadar odaklandığını mı düşünüyorsun?"

Ali durakladı. Kibirli bir adam değildi ama aralarındaki etkileşim Darayavahoush'un bir ölüm listesi varsa, Ali'nin en üst sırada yer aldığından oldukça emindi. "Sanırım beni öldürmekten büyük bir zevk alırdı, evet."

"Prensım," dedi Wajed onlara katılarak. "Teknelerin hepsi geldi. Bizi sahile götürmeye hazır mısınız?"

Ali başıyla onayladı. Başka ne yapacaklarına dair pek bir fikirleri yoktu ama Kraliyet Muhafızları'ndan geriye kalanları alıp saraya gidin. adam ve ateş gücü bulabilirlerdi. Ama Ali neye bulaştığını bilmemekten nefret ediyordu. Cemşit kız kardeşinin yardımına koşmuş, sadece Manizheh'in bir tür kan büyüsü kullanıyor olabileceğini düşündüklerini eklemişti.

Ali kendi kendine, "Her yerde harika alametler var," diye mırıldanarak düzenlediği filo ya bir kez daha baktı. Sis çok yoğun olabilirdi. Ama Ali, Sobek'in yardımıyla yeniden bir araya getirip uçurumdan çıkardığı onlarca gemiyi mükemmel bir netlikle gördü. Daha özenli bir şekilde toplanmasa bile mürettebatı da bir o kadar etkileyiciydi: kelimenin tam anlamıyla tüm dünyanın dört bir yanında. Ali ve Fiza uyanık oldukları her anı, Qart Sahar'ın en uzak batı kıyılarından Agnivansha'nın ötesindeki adalara kadar ipuçlarının peşine düşmek için akıntıların arasında koşturarak geçirmişlerdi. Sudan basit bir mesajla fırlamışlardı.

Daevabad'a dön ve akrabalarını kurtar.

Başka koşullar altında, Ali reddedileceklerini biliyordu. Muhtemelen kovalanıp öldürüleceklerdi ya da Manizheh'in teklif ettiği fidye için kaçırılacaktı. Ama yararlandığı umutsuz zamanlar -dünyanın dört bir yanından gelen hacılar Daevabad'da kapana kısılmış ve sihrini kaybetmiş olan bu insanları ona karşı kullanmak da bir o kadar kolaydı. Manizheh ve Dara, zahmetsizce canavara dönüştürülen uzak hikâyelerdi. Ali, derinlerden akan sihirle adım

atıyor

Elleri, gözlerinin önündeki imkânsız gemiler, çok daha yakın bir çözüm sunuyordu. Korkudan, ihtiyattan ya da "marid iğrençliği" gibi görüldüğü için birçok insan onu geri çevirmiş olsa da, yeterince Savaşçılar, malzemeler ve yardımlar bir fark yaratmak için.

Ya da öyle umuyordu. Ali ordusuna tekrar baktı: Doğu Tukharistan'dan gelen ve soğuk bir dağ gölünün etrafında yaşayan kum ejderhası binicileri ve güney Agnivansha'daki gizli bir sığınaktan gelen şafit tüfekçiler. Her yerden savaşçılar

Am Gezira üzerinde -neredeyse tamamı ailesini ve arkadaşlarını kaybetmiş olan kabile üyelerini ikna etmekte hiç zorlanmamıştı- ve Ta Ntry'den neredeyse eşit bir birlik.

Ali içinden bir dua etti ve sonunda Vecit'e cevap verdi. "Biz"

Altın rengi kürkü ve parlak kanatlarıyla bir bulanıklık tepesinden hızla geçti. Ali başını kaldırıp baktı ve havada cüretkâr bir şekilde zıplayan bir shedu görünce nefesi kesildi.

Şahin'den kaçan bir güvercin gibi düzensiz bir şekilde.

Ama bu şaşırtıcı yaratığa binen Nahri değil, Cemşid'di, bir kez daha geri dönmüştü.

Cemşit yere baktı, bakışları Ali'ninkileri buldu. "O sarayda!" diye bağırdı ve aynı anda arkasını dönerek kendisini takip eden kişiye bir ok fırlattı.

Sisin içinden Ali'nin kabusu patladı.

Darayavahuş sonunda Ali'nin her zaman tanıdığı iblis olmuş, pullu siyah zırhına bürünmüş, duman ve kohlardan oluşan kanatlı bir ata binmişti.

Peşinden uçarken öfkeli yüzünde ateşli bir ışık çıtırdıyordu.

Cemşit döndü, ama sonra zümrüt gibi parlayan gözleri Ali'nin üzerine dikildi ve büyülü bir yay parladı.

Vecit aralarına daldı ve Ali'yi göle itti.

Qaid'in yüzü acıyla aydınlandı ama Ali, soğuk su yüzünü kaplamadan önce adını haykırma fırsatı bile bulamadı. Göl Ali'yi daha da derine çekti ve bir anlık panikle savaştı.

geri dönüşü sırasında sürüklendi.

Ama gölün çekiciliği artık endişeli bir arkadaş gibiydi. *Tehlike*, onun uyarmadığı anılar. Yüzey tehlikeliydi, ateş kanları düşmanların üzerine koştu.

Hayır, onlar benim ailem. Bileğindeki sulu kavrama hafifçe gevşedi ve Ali tekneye doğru yüzerek yüzeyin üstündeki sislerin kalınlaşmasını istedi

daha da ileri gitti. Bir an bekledi, gökyüzüne baktı, sonra kendini sudan çıkardı ve tekrar güverteye tırmandı.

İçinden bir rahatlama geçti. Wajed güvertede yayılmış, omzunu delen okla ona yardım etmeye çalışan cinlere küfrediyor ve onlarla savaşıyordu ama hâlâ hayattaydı.

Ali onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?"

Wajed acı içinde tıslarken bile, "Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Rıhtıma gitmemiz gerekiyor."

Sarayda. Nahri. Ali yıkık dökük rıhtım ile saray arasındaki mesafeyi izledi. Şehrin karşı taraflarındaydılar ve oraya varmaları zaman alacaktı - düşman tarafından engellenmediklerini varsayarsak Daeva Mahallesi'ndeki kuvvetler.

"Hayır, lütfen!" Korkunç bir çığlık gölü delip geçti, gemiden gemiye geçen hayalet bir yankı gibi sisin içinde yankılandı.

Ali etrafına bakındı ama sesin kaynağını göremedi. "Fiza?"

"Bilmiyorum." Fiza tabancasını çekti - bir tabancada "bulduğu" yeni bir tabanca Qart Sahar sahilinde oldukça nahoş bir ticaret karakoluydu ve sisi araştırıyordu. Güvertede bir feryat daha yankılandı ve onun titrediğini gördü. "Kokuyu alıyor musun?"

Yanmış saç ve çürümüş et kokusu üzerine sinerken nefesini tuttu ve öğürdü. "Bu da *ne* böyle?"

Sanki karşılık verircesine, bir cızırtı ve ardından ıslak bir merminin gökyüzünden fırlayıp göle savrulmasıyla tıslayan bir sıçrama oldu. Bir saniye. Üçüncü küre güverteye indi, kan karasıydı ve bir ip yığınının batarken için için yanıyordu.

Halatlar alevler içinde kaldı. Başka bir kötü sıçrama yelkenleri en yakın gemi yanıyordu. Bir adam çığlık attı, küreciklerden biri ona çarptığında derisinde hastalıklı püstüller oluştu.

Ve sonra kaos başladı. İnsanlar bulabildikleri her şeyin altına saklanmaya çalışıyor, ateşten kan yağarken bağılıyor ve küfrediyorlardı.

Harekete geçen Ali, marid güçlerinin onu tüketmesine izin verdi. Enerji sınırsız ve istekli bir şekilde uzuvlarına yayıldı. Başka bir zaman böyle bir şeyi dizginlemeye çalışmak onu bayıltabilirdi ama Sobek'in ona verdiği zırh darbeyi hafifletti, büyü Ali'nin miğferinin ve yeğinin pullu derisinde dalgalandı.

Onunla kızgın *yağmurla* mı savaşmak istiyorlardı? Ali ellerini kaldırdı ve bulutları boşalttı.

Buna cevap veren sağanak yağış alevleri söndürdü, ancak Ali durmasına izin vermeye cesaret edemedi, odağını yağmuru çağırmaya devam etmeye kaydıldı

Gölü, filosunu rıhtıma doğru taşıması için zorluyordu. Kolay değildi; zihnini ikiye bölüyormuş gibi hissediyordu ve Ali bu çaba yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki

Fiza bağırana kadar başka bir terslik olduğunu fark etmemişti: "Alizayd, aşığı bak!"

Ali itaat etti; güvertede sürünen, etinin yarısı kemirilmiş, şişmiş beyaz elin ayak bileğini yakaladığını tam zamanında gördü.

Sertçe çekti ve Ali kaydıldı, kendini tutmak için halata tutundu. göle geri sürüklenmekten kurtardı. Ama onu ele geçiren hayalet sadece ilkiydi. O haykıramadan, altlarındaki sudan başka figürler fırladı ve sessiz, ölümcül bir amaçla güverteye indi.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Wajed.

Gulyabaniler. Hem de herhangi bir hortlak değil. Çünkü çürümüş etlerine yapışan yırtık pırtık giysi kalıntıları tanıdıktı. *Çok* tanıdık.

"Kardeşlerim," diye fısıldadı Ali. "Hayır. Oh, Tanrım . . ."

Bu, Kraliyet Muhafızları'nın katledilen birlikleriydi, Manizheh'in ilk saldırısının olduğu gece boğulan ve öldürülen askerler.

Bu mümkün değil. Bunların hiçbirisi mümkün olmamalı. Gökyüzünden ateş yağmamalı ve öldürülen cinler gulyabaniye dönüşmemeli.

Kan büyüydü. Cemşid haklıydı.

Ali bir kükremeyle zülfikarını çekip kurtardı ve bileğini kavrayan eli kesti. Bütün bunları düşünecek zamanı yoktu. Savaşmaları gerekiyordu.

Bir el silah sesi duyuldu. Fiza çılgınca tabancasını yeniden doldurdu, mermi ilerleyen gulyabaniyi yavaşlatmak için hiçbir şey yapmamıştı. Ali ona doğru koştu. Kederden hasta düşmüştü ama yine de zülfikarını kaldırdı ve gulyabaninin boynunu kesti. Yaratık tökezledi.

Ve sonra devam etti.

İnsan hortlaklarda böyle bir şey olmamıştı.

Fiza çığlık attı ve artık kafası olmayan ceset ona doğru uzanırken tekrar ateş etti. Başka seçeneği kalmayan Ali, bir kuşak iğnesi kaptı ve yeniden canlanan cesedi göle geri gönderdi.

Bu onlara belki bir dakika kazandırdı. Yaratık bir mantar gibi geri döndü ve tekrar gemiye doğru gelmeye başladı.

Fiza tabancasını sakladı ve Ali de zülfikarını Sobek'in ona verdiği orak kılıçla değiştirerek ona bel bağlama iğnesini fırlattı. Serin bir büyü dalgası

Dokunduğunda kolundan aşağıya doğru bir su patlaması aktı ve bileğinin etrafını sardı.

"Zaydi!"

Wajed'in ılığı, Ali'nin yolundan çekilmesi için yeterli bir uyarıydı, cüretkâr bir gulyabaniden kaçındı. Geri döndü ve marid bıçağıyla gulyabaniyi tam göğsünden kesti.

Olduğu yerde durdu. İnledi ve sallandı, sonra da iğrenç bir gıcırdama sesiyle yaradan sıvılar fişkırdı. Su ve çürüyen çamur şişmiş cesetten öyle bir güçle boşaldı ki tüm vücut ürperdi ve güvertede buruşmuş bir kabuktan başka bir şey bırakmadı.

Ali birden en son ne zaman yemek yediğini hatırlamadığına çok memnun oldu. Etrafında birden fazla adam öğürüyordu. Orak kılıcına baktı.

Marid *tarafından hediye edilmiş* kılıcı.

Sonra kılıfını çıkarıp parmaklıklara doğru koştu. "Onları suya geri düşürmeye devam edin!" diye bağırdı.

"Nereye gidiyorsun?" Fiza ağladı.

"Yardım almaya!"

Ali kendini tekrar göle bıraktı.

Yüzeyin altındaki manzara hiç de iç açıcı değildi.

Su ölülerle o kadar doluydu ki, yanlarından yüzerek geçmek bir balık sürüsünü yarıp geçmek gibi geliyordu - neyse ki ondan kaçan balıklar, Ali sanki aralarında bir köpekbalığı varmış gibi yalpalayarak uzaklaşıyordu. Gulyabaniler birbirlerinin sırtına tırmanıyor, gemilere çıkabilmek için tırnaklarından, dişlerinden, her şeyden geriye kalanları kazıyorlardı. Ölü etlerin baskısı Ali'ye Nil'de geçirdiği zamanı hatırlattı ve canlı canlı yenmeye ne kadar yaklaştığını hatırlayınca ürpermekten kendini alamadı.

Daevabad'a getirdiği ordunun ya da şehirdeki sevdiklerinin başına gelmesini istemediği bir kaderdi bu, neredeyse aynı derecede ürkütücü görünen müttefikleri davet etmek anlamına gelse bile.

Sobek Ali'ye Daevabad gölünün ne kadar önemli olduğunu söylemişti ama şimdi kendi gözleriyle görebiliyordu. *Hissedebiliyordu*. Binlerce akıntı suyun üzerinde her yöne doğru dans ediyor, soluk altın rengi ışınlar gölün içinde dönen tozlar gibi dalgalanıyordu.

ışık. Ali elini uzatıp bir tanesini tuttu.

Kuzenlerim, diye yalvardı. Yardımaınıza ihtiyacım var.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Ali suyun altında bile adamlarının çılgınlıklarını ve ölümlerini duyabiliyordu. Ama yavaş yavaş ışık değişmeye başladı.

bazı akıntılar aniden düzleşirken, gölün farklı kısımları sıkıca çekilmiş şeritler gibi. Sonra su tünelleri açıldı. Tropik bir yeşil-Çalkantılı denizlerden mavi. En derin çukurlardan mürekkep siyahı. Göletler ve nehirlerden durgun kahverengi. Akarsulardan kristal berraklığında. Çalkantılı akıntılardan buz beyazı.

Ve o tünellerden her türden marid çıktı. Her türden akrabası.

Evlerinin istila edildiğini görenlerin çılgın, öfkeli gücüyle akın ettiler. Acımasız mızraklar taşıyan deniz insanları. Yarı-otter yarı-yengeçler, gevezelik ediyor ve kıskaçlarını şaklatıyorlardı. Köpekbalıkları, krakenler ve bir şehir bloğundan daha uzun yılan balıkları. Onun çağrısını duymuşlar ve bir daha asla görememekten korktukları göle geri dönmüşlerdi.

Kutsal sularını istila eden gulyabanilere saldırmakta tereddüt etmediler ve bunu yaparken yüzeydeki cinlerin hayatlarını kurtardılar. İçinde minnettarlık duygusu kabardı ama Ali'nin bir şey söylemesine gerek yoktu. Duyguları, o sırada su, onların rahatlama ve zevkleri gibi.

Sonra, gölün dibinden, çamurlu yatağın kendisi kıpırdanır gibi oldu. Dokunaçlar yukarıya doğru kıvrılıyordu, asırların enkazıyla kaplanmıştı. Kemikler ve balık kancaları, yengeçler ve boğulmuş ağaçların kökleri.

Onu ele geçiren göl maridiydi.

Yaratık dikkatle yaklaşıp dokunaçlarından biri koluna değdiğinde Ali suyun içinde hareketsiz kaldı. Hiç konuşmadılar; ikisi de zaten birbirlerini tanıyorlardı, Tiamat en kötü anılarını paylaşmıştı. Ali'nin işkencesi, göl maridinin mülksüzleştirilmesi ve anlaşılmaz yalnızlığı.

Onun yerine Ali'nin zihni yeni hayallerle doldu. Sarayın altındaki kayalıklar ve gölün duvarları püskürtecek kadar şiddetli bir şekilde kayalara çarpması. Gece yarısı mavisii suyun yükselip alçaldığı, büyük dalgaların dağları yalayıp vadileri sular altında bıraktığı görüntüler.

Ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Elini göl maridine sürttü. Gulyabanilerle uğraşması için yeni akrabasını bırakan Ali, yüzeye geri yüzdü ve en yakın gemiye, mercan ve ıslah edilmiş ahşaptan yapılmış boğulmuş bir kalyona yöneldi. Bir Ayaanle denizcisi

Ali güvertede ayağa kalktığında telaşla bağırdı ama kimse ona saldırmadı, o da bunu cesaret verici bir işaret olarak kabul etti.

Ali tekrar rıhtıma baktı. Gulyabaniler saldırdığında filoyu durdurmuştu, zombileri şehre sokmak istemiyordu ama şimdi suyu çekiyor, aşağıdaki gölün gücünü hissettiriyordu. Saraya ulaşmaları gerekiyordu.

Ama bir cin gibi düşünmeyi bırakmalıydı. Ali'nin bir rıhtıma ya da kuru bir yere ihtiyacı yoktu.

Savaşçıların düşmanlar tarafından saldırıya uğrayabileceği ya da Afşin tarafından kısıtirlabileceği sokaklar.

Ali kendi yolunu çizebilirdi.

Bakışlarını Daevabad'ın kayalıklarına sabitleyerek filosunu doğrudan onlara doğru sürdü. Gemilerin altından büyük bir dalga yükseldi ve sonra ilerlemeye başladılar,

suyun üzerinde süzülüyordu. Saray göle bakan kayalıkların tepesindeydi ama kayalıklar yutulabilirdi. Genelde bu asırlar sürerdi. Şimdi saniyeler alacaktı. Ali suyu daha da yükseğe çıkardı, göl maridi kafasının içinde kıkırdıyor, akrabaları tezahürat yapıyordu.

Donanmasını bizzat saray duvarlarına indirdi.

Bu çok daha fazla dikkat gerektiriyordu, Ali filoyu etrafına yerleştirirken dizlerinin *üzerine* çöktü, tekneleri en az zarar verecekleri yerlere yerleştirmeye çalıştı ve suyu göle geri çekmek yerine şehre boşaltmak.

Büyü geri çekildiğinde Ali bitkin düşmüştü. Denizkızı büyüüne tutunmayı bıraktı ve sonra -boş mideye rağmen- ayağa fırladı, çok şaşkın bir denizcinin kollarına yığıldı.

Görüşü bulanıklaştı ve karardı, Ali'nin bilincini koruma çabaları karışık bir başarıyla sonuçlandı. Koşan ayakları ve daha fazla çılgılık duyabiliyordu, tuhaf canavarca feryatlar ve eti kesen bıçakların sesi.

"Nerede o?" Fiza. "Alizayd? *Alizayd!*" "Bu tarafa!" diye bağırdı onu tutan denizci.

Bir ayak yan tarafını dürttü. "Öldün mü sen?" Fiza sordu. Ali kan tükürdü. "Henüz değil."

"Güzel. Gözlerini açmak isteyebilirsin."

Gözlerini açtı ve bunu yaptığına hemen pişman oldu.

Kanlı canavarlar ve ölü gözlü simurglar dumanla boğulmuş kara gökyüzünde süzülüyordu. Kanlı ateş patlamaları korkunç kayan yıldızlar gibi yağıyordu ve Ali aşağıya, sarayın bahçesine bakmak için başını çevirdiğinde duyduğu hayvan çılgınlıklarının babasının hayvanat bahçesine ait olduğunu fark etti.

Devlet infazları için kullanılan karkadann da dahil -şimdi serbest bırakıldı ve arazide çiğneniyor.

Görünüşe göre Banu Manizheh savaşımadan pes etmeyecekti.

"Orak kılıcım hâlâ kemerimde mi?" Ali zayıf bir sesle sordu.

"Evet."

"Elime koyabilir misin?"

"Neden, tekrar bayıldığında kendini kazığa oturtma şansın daha yüksek olsun diye mi? Çünkü onunla başka bir şey yapmaya hazır görünmüyorsun."

Fiza'nın sözlerine rağmen, Ali'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve Sobek'in hediyesinin kabzasını eline yerleştirdi. Kılıç avucunu sıyırır sıyırmaz Ali kendini daha iyi hissetti -en azından dünya daha yavaş dönmeye başlamıştı.

Diğer eliyle geminin küpeştesini tutmuş, güverteyi inceliyordu sarayın dış duvarına çarparak parçalandı. Ali'nin başı çarpıyordu ve kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu, vücudu hâlâ az önce yaptığı tüm marid büyüünün etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ve günlerdir uyumamıştı.

Ama bunların hepsi daha sonra gelebilirdi. Daevabad önce geldi.

"Bir anlaşma yaptık, Fiza. Sen beni Tiamat'a götüreceksin, biz de Daevabad'a dönüp halkın için doğru olanı yapacağız." Ali duvardan uzaklaştı ve ağzını sildi. "Savaş daha yeni başlıyor."

Nahri

Nahri rüya görüyordu, başı ağrıyan bir ağırlık gibi ileri geri sallanıyordu.

Şeker kamışlarının arasından bir kuş kadar özgürce koştu. Bir ot onu parçaladı ama acıyı görmezden geldi. Annesi onu yakalayana kadar kan gitmiş olacaktı.

"Gölbahar! Gol, hemen buraya gel!"

"-Başından beri bir yalan, Aeshma! Onlarca yıl, peki ne için? Bize özgürlük sözü vermiştin!"

"Anahid'in mirasının yok edildiğini göreceğimize söz vermiştim ve gördük. Az önce onun tapınağını yerle bir ettik! Büyüleri yok ve birbirlerini parçalıyorlar. Daevabad'dan geriye kalan tek şey Manizheh'in onlarla işi bittiğinde bu zayıf kanlı hainler ırkı kül olacak."

"Anahid ve onun mirası hiç umurumda olmadı!" Vizaresh bağırdı. "Sahkr'ı dinlemem gerektiğini biliyordum. Senin tek ilgilendiğin şey Nahidlerden intikam almak için. Bin yıldır yoldaşımız olan Qandisha'yı bir kenara atmalarına izin verdin. Bu pis kanlı çocuğun yaşamasına izin verdin.

kardeşimi öldürüyor. Peygamberlerle savaşan ve Tiamat'a karşı gazap fırtınaları gönderen Aeshma nerede?"

"Süleyman'ın mührü artık bizde!" Aeshma karşılık verdi. "Bizim bir Nahid'imiz var. Onun adı. Onda güç var. Manizheh'in kardeşini öldürdüğünde ne yaptığını gördün!"

Kelimeler Nahri'nin üzerinden yarı anlamsız bir şekilde akıp gitti. Kendini hiç bu kadar zayıf, eli kolu bağlı, zihni ve bedeni dikenli tellerle sarılmış hissetmemişti. Bir şey yakaladı

yanan bahçelere ve kan dolu bir çeşmeye baş aşağı bir bakış. Büyük Tapınak. Rahip kıyafetli bir Daeva yaşlısı yolda katledilmiş halde yatıyordu.

Gölgeler onu tekrar yuttu.

Boğazı ağrıyordu, sesi neredeyse kesilmişti. Çığlık attığı için olduğunu biliyordu ama neden çığlık attığını söyleyemiyordu. Nehirde geçirdiği saatlerden sonra saçlarının neden duman gibi koktuğunu, hatırlayamadığı gözyaşları yüzünden gözlerinin neden şiştiğini söyleyemiyordu. Bunun yerine Nil'in aşağılarına doğru sürüklendi, yanağı pullu deriye bastırıldı, küçük parmakları sırtını kavrıdı.

"Bu bir çocuk mu?"

"Tanrım, bu küçük bir kız. Suya vur, timsahı uzaklaştır!"

Bir patlama Nahri'yi kısa süreliğine günümüze geri getirdi, tuğla ve pirinç yağıyordu. Şehir duvarında olmaması gereken bir delik vardı, adanın vahşi doğası çağırıyordu.

"Çünkü bu doğru değil! Seni yıllarca takip ettik!"

"Dırdırını kesmeyecek misin?" Aeshma tersledi. "Bu tartışmayı şimdi mi yapmak istiyorsun, peri'nin kılıcını gördüğünde yerinden fırlayan ve bulutlara kaçmamız gerektiğini mırıldanan sen değil miydin?"

Balıkçılar onu bir şala sarmışlardı, nehir çamuru hâlâ yüzünü boyuyor ve saçlarına yapışıyordu.

"Sorun yok, ufaklık. Her şey yolunda." Adamlardan biri onun karşısında diz çöktü. "Ne oldu çocuğum? Nehre nasıl düştün?"

Gözlerini ona dikti. "Bilmiyorum."

Tekrar denedi. "O zaman adın ne?"

"I . . . Bilmiyorum." Ağlamaya başladı. "İstiyorum ..." Ama neyi-kimi istediğine dair sözcük sanki zihninden koparılmış gibi bir türlü gelmiyordu.

"Hayır, gözyaşlarına gerek yok." Balıkçı onun yanaklarını sildi. "Sorun yok, küçük nehir kızı. Seni Kahire'ye geri götüreceğiz ve Tanrı'nın izniyle her şeyi halledeceğiz. Ah, işte orada. Bint el nahr. Nil prensesi için bir unvan."

Bint el nahr.

Nahri.

Nahri'nin etrafındaki bağlar hafifçe gevşedi.

"Neden şikayet ettiğinizi anlamıyorum. Ödülünü aldın, bir sürü yeni küçük hayvan. Onlar kargaşa çıkarırken git ellerini çırp, Vizareh. Beni takip etmek çok korkutucuysa kaç."

"Gemilerin geri kalanı olmadan olmaz," diye tısladı Vizaresh. "Ve kız olmadan da olmaz. Bana onun Sahkr için öleceğine söz vermiştin ve tüm bunları *ben* kazandım. Afşin'i köleleştirirken Manizheh'in eline rehberlik eden bendim. Gulyabanilere komuta eden bendim. Benim sihrim olmasaydı burada olamazdınız!"

Nahri yere düştü. Yapraklardan oluşan bir yatağa, altındaki kayalık toprağa indi. Karanlıktı, gökyüzü dumanla çalkalanıyordu ve hava çürümüşü. Uzaklardan çığlıklar, çığlık sesleri ve ölmekte olan doğal olmayan hayvanların böğürtüleri geliyordu.

Aç gözlerini, küçük Gol. Banu Gülbahar e-Nahid, uygun bir Daeva ismi. Nahri anılarına geri döndü.

"Onun gerçek bir adı bile yok, küçük cadı!" diye bağırdı çocuklar, onu sokakta kovalayarak. "Nahri, bah. Muhtemelen bir fahişeden kalma."

"Sihrin mi? Bir avuç ucuz numaranı mı kastediyorsun?" Aeshma hırladı. "Onları yeterince ödüllendirdim, seni küçük haşere. Sana *herhangi bir* gemi verdiğim için minnettar olmalısın. Seni bu işe dahil ettiğim için bile onur duymalısın.

Sen *bir* hiçsin, Vizaresh. Hiç olmadın. Neredeydin Tapanlar? Ziyafetleriniz? Hiçbir zaman mırıldanılan bir isimden, büyülerin ve gölgeli köprülerin yaratığından fazlası değildin."

Dikkatli yeşil gözleri olan bir savaşçı, isle kaplı bir elinde kumda bir bıçak sürüklüyor.

"İsimlerde güç vardır. Benim halkım bunu öyle kolay kolay vermez."

Kaşlarını çattı ama şimdilik ona gerçeği söylemeye karar verdi. "Benim adım Nahri."

Nahri. Benim adım Nahri. Zincirler tekrar gevşedi ve dünya daha net bir hale geldi. Ormanda, ağaçların arasından dolanan bir patikadaydılar. şehir duvarlarının ötesindeki tepeler. Uzaktaki çığlıklar daha yüksekti, dalgaların çarpışmasına ve cırcır böceklerinin daha yakın sesine karışıyordu.

Büyü ona parçalar halinde geri dönüyordu. Nahri, Aeshma'nın onu bıraktığı yerde çimenlere uzanmış, sarmaşıklar tenine dolanmak için uzanıyordu.

Nahri. Benim adım Nahri.

Görüşü, sanki biri son şeridi de soyup çıkarmış gibi netleşti. Gözlerini gazlı bezle kapattı. Nahri, Aeshma onun için geri dönerken tartışan ifriti gördü. Vizareş hâlâ patikada durmuş, Aeshma'nın geri çekilişini izliyordu.

Geri.

"Ben hiçbir şey değilim," diye fısıldadı nefesinin altından. Ateşli bakışları vahşiydi ve kinle kaynıyordu. Uzun zamandır gömülü olan kızgınlıkla. "Ben bir hiç değilim. hiçbir şey."

Aeshma alaycı bir şekilde homurdandı. "Bunu istediğin kadar söyleyebilirsin. Sen bile bu büyüü satacak numaralara sahip değilsin. Şimdi gel-"

Vizareş baltasını savurdu ve Aeshma'nın sırtına gömdü.

"*Ben hiçbir şey değilim,*" diye bağırdı Vizareş, baltayı mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çekerek kurtardı.

Aeshma ateş püskürterek dizlerinin üzerine çöktü. Kendini beğenmiş, sadist gülümsemesi silinmiş, yerini gerçek bir şok almıştı.

Topuzunu almak için çabaladı. "Hain," dedi. "Seni korkak, hain solucan..."

"Hayatta kalan," diye düzeltti Vizareş. "Bu şekilde kalmaya niyetli biri."

Baltayı Aeshma'nın boğazına doğru savurdu ve diğer ifritin başını kesti. Erimiş altın kanı yola sıçradı ve Nahri'nin ayaklarına sıçradı.

Vizareş hızlı hızlı nefes alıyordu. Bir an için yaptığı şey karşısında neredeyse Aeshma kadar afallamış görünüyordu ama sonra toparlandı ve diğer ifritin boynundaki kanlı kalıntıları karıştırmaya başladı. Başka bir ifriti serbest bıraktı.

Bir gelinin takabileceği gibi altından yapılmış bir zincir.

Ama üzerinde mücevherlerden çok daha fazlası vardı.

Yüzükler vardı. Düzinelerce. Halhallar, bilezikler ve bir avuç dolusu boyun kelepçesi. Hepsini birleştiren bir özellik vardı.

Zümrütler. Büyük Tapınak'taki köle kapları, hepsi. Büyük Tapınak'ın ışığında sessizce dinlenen çalıntı ruhların kapları.

Anahid'in orijinal sunağı, onları özgürleştirecek bir Nahid'i bekliyordu. O Nahri değildi, henüz değil. İşgalden önce, kendisini

Gerekli olduğu söylenen olağanüstü gelişmiş Nahid büyüsunü riske atacak kadar yetenekliydi. Ama köleleştirilmiş ruhları düzenli olarak ziyaret etmiş, her seferinde yeterince güçlendiğinde onları uyandırmayı öğreneceği sözünü vererek ayrılmıştı.

Yeniden doğuşun ateşinde, özgürlüğün ilk nefesini aldıklarında ellerini tutarak.

Şimdi bir başka Nahid sözüne ihanet etmiş ve onları en başta köleleştiren yaratıklara teslim etmişti. Vizareş pençelerini çalınan ruhların zincirinin üzerinde tespihin sapkın bir dönüşü gibi gezdirirken gözleri zevkle parlıyordu.

Sonra onu fark etti.

"Bakın kim uyanmış." Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, yarı hoppa, yarı çılgınca - sanki arkadaşına ne yaptığına hâlâ inanamıyormuş gibi, Pişmanlık ve heyecan arasında gidip geliyordu. Delicesine titriyor, ayaklarının üzerinde zıplıyordu; Nahri bu ruh halinin kardeşinin katili için iyiye işaret olmadığından şüpheleniyordu.

Sakhr'ın da Vizareş'in aklında olduğu açıktı. "Onun kim olduğunu biliyorum," diye hırladı ifrit. "Kardeşin Cemşid. Manizheh uzun süre bu sırrı sakladı ama sonunda biz onu açığa çıkardık." Baltasını tekrar havaya kaldırdı. "Ben de

Bir gün onu senden önce öldürmeyi umdum. İnsanlar ne der, göze göz mü? Kardeşinin acı çekmesini istedim, ölümünün bir insan kadar acı verici olmasını istedim.

kan zehirlenmesi."

Sesinde gerçek bir keder vardı. Nahri, Qandisha'nın Nil'e geri döndüğündeki öfkesini ve Vizareş'in kendi iniltisini hatırladı. Sakhr'ın cesedini bulmuştu. Şimdi biliyordu ki Şakhr bir şekilde Gozan'da iyi niyetle hareket etmişti - gerçekten de onunla çalışıyordu Anne.

Ve Nahri onu öldürmüştü.

Benim adım Nahri. Nefes aldı ve sesi ona geri döndü. "Bana inanacağınızı sanmıyorum ama bir yanım gerçekten üzgün."

Vizareş alay etti. "Haklısın, sana inanmıyorum. Yalancı bir soydan geliyorsun. Yalancılar ve kirli kanlar. Özrün samimi olsa bile, ben istemezdi." Boynundaki damar zincirini kaldırdı ve halkaları tekrar okşadı. "Sanırım seni öldürdükten sonra, bunlardan birkaçını ve ne tür bir kaos getirebileceklerini görün. Şimdilik çeneni kapa Gölbahar ve kıpırdamadan yatmaya çalış."

Ama Nahri'nin hareketsiz yatmakla işi bitmişti. Vizareş baltayı tekrar kaldırdığında Daevabad'ın büyüsunü, mührü ve kendi gücünü çağırdı.

Kendi adını seçen küçük kıza. Prangaları ve zincirleri parçalandı.

Vizareş adımının ortasında dondu kaldı. "Ama senin adın ..." "Benim başka bir adım var."

Kendini topladı ve baltayı yine de savurdu. Nahri eğildi ve sonra ayağa yuvarlandı. Ellerini kaldırdı, tekrar büyüsunü çağırdı ve onun bir sonraki saldırısına hazırlandı. O iğrenç zinciri onun boynundan koparacaktı.

Ancak bu sefer Nahri işaretini okumamıştı. Çünkü Vizareş bir ona baktı, bilinmeyen bir büyüyle çalkalanıyordu, bir de kaynayan

Şehir -gökten kan yağıyor ve deniz dalgaları duvarları dövüyordu- ve sonra parlak bir şimşekle yok oldu.

"Hayır!" Nahri kendini ifrit'in "Hayır" dediği yere attı. kendisi bir kurtulan olmuştu, ama o gitmişti. Çaldığı düzinelerce ruhla birlikte.

Ve Nahri bu konuda hiçbir şey yapamadı. Yaklaştığında değil felaketler baş gösterdi. Cemşid, Dara tarafından avlanıyordu. Gölden gelen ve ne olduğunu bile anlayamadığı ulumalar. Ve tüm bunların ardında, halkını köleleştirmek ve kızını teslim etmek de dahil olmak üzere her türlü bedeli ödeyecek olan annesi şeytanlara teslim etmek, iktidarda kalmak için.

Nahri yumruklarını kapattı. Mühür halkası sıkıca tuttu.

Ve sonra Daevabad'a geri döndü. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Nahri şiddete yabancı değildi. Navasatem geçit töreninin katliama dönüşmesini izlemiş ve akıl hocasının kollarında feci şekilde can vermesinden sağ kurtulmuştu. Öldürülmüş cinlerle dolu bir saraydan kaçmış ve masum âlimlerin kan canavarları tarafından yutulmasını çaresizce izlemişti. Bir zamanlar cıvıl cıvıl, hareketli yerler olan ve şimdi ezilmiş mezarlara dönüştü, molozların altında sayısız ölü var. Bunların hiçbiri onu Manizheh'in son direnişine hazırlamamıştı.

Ateşli kan gökyüzünden öbek öbek düşüyor, dumanı hem yaratılmış hem de diriltilmiş, kıvrılan korkunç canavarları aydınlatıyordu. Yarı ölü simurglar, çürüyen filler ve aslanlar ile boş gözlü karkadannlar Saray, kaçan hizmetkârları ve çılgık atan askerleri eziyordu. Gulyabaniler koridorlarda kol geziyordu; Manizheh'in katlettiği Daeva soyluları. Hâlâ kanlı giysiler içindeydiler, kutsal emanetleri gitmişti, yaşayanların üzerine Daevalar ve cinler arasındaki ayrımcılık. Nahri annesinin böyle bir kaosu isteyip istemediğinden ya da kan büyüünün kontrolünden çıkıp çıkmadığından emin değildi. O

Manizheh'in umurunda değildi. Bedeli ne olursa olsun zafer zaferdir.

Ama her şey kaybolmamıştı, henüz değil. Şiddetli bir yağmur yağdı, su Nahri, yanan kan lekelerinden bazılarını söndürerek dış bahçelere doğru koştu ve göl yaratıklarının -*maridlerin*- duvarlara tırmanışını, yengeç-adamların ve su yılanlarının hortlaklara ve büyülü canavarlara saldırışını gördü.

Büyük bir gürültüyle ahşap kapılar kırılarak içeri girdi ve askerler koşarak içeri girdi - at sırtındaki bir Daeva yardımcısı bir gruba bağırıyordu

Benzer şekilde giyinmiş gençlerden ve zülfikar sallayan Geziri savaşçı bir kadından oluşan bir grup.

"Aqisa?" Nahri kalabalığın arasından Ali'nin arkadaşını tanıyarak bağırdı.

Aqisa savaşarak bir hortlağın kafasını kesti ve Nahri ellerini kaldırarak saray büyüyle duvarın yıkılmasını istedi.

Karkadann, cinleri ve Daeva savaşçıları ezip geçmek üzere.

"Nahid." Aqisa Nahri'nin bileğini sıktı. "Takviyeye ihtiyacın olabileceğini düşündük."

"Doğru düşünmüşsün. Ali'yi gördün mü?" Nahri sordu.

"Hayır, yine de dev yengeç yaratıklarının çölde pınarları çağıran adamın izniyle olduğunu tahmin ediyorum?"

"Bu varsayım üzerinde çalışıyorum, evet."

Sarayın içinden kan donduran bir çılgılık geldi.

Aqisa Nahri'nin omzunu kavradı, yüzündeki mizah kayboldu.

"Manizheh'in zindanlarda kilit altında tuttuğu yüzlerce insan var ve bu hortlaklar biraz daha ilerlerse katledilecekler."

"O zaman kurtar onları." Nahri, Aqisa'nın taşıdığı çok sayıdaki bıçağa başıyla işaret etti. "Onlardan birini alabilir miyim?"

Diğer kadın bir bıçak uzattı. "Nereye gidiyorsun?" "Annemi öldürmeye."

Aqisa'nın ona attığı kasvetli, bilmiş bakış saygı ve kıyamet arasında gidip geliyordu. "Sana birkaç adam vereceğim."

Nahri bıçağı kemerine soktu. "Teşekkürler, ama daha şanslı olacağım. Yalnız olduğumda onlara gizlice yaklaşıyorum. Eğer Ali'yi bulursanız, lütfen onu hayatta tutun, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım. Tanrı ile git." Aqisa savaşçılarına geri döndü. "Hazırlanın!"

Nahri çoktan sarayın gölgelerinin onu örtmesine izin vermişti. Kendini sabitlemek için bıçağı kavradı, gözlerini kapattı ve ailesinin evinin, salonlarını taze ölümle lekeleyen büyüün iğrenç sapkınlığı tarafından enfekte olmuş hasta bir hasta gibi onunla konuşmasını dinledi.

Kaynağın izini sürmek yeterince

kolaydı. "Ah," dedi usulca. "Uygun."

Sonra Nahri, Ghassan al Qahtani'nin öldürüldüğü göle bakan köşke yöneldi.

Nahri ve Ali'nin bir şelaleyi sürükleyerek götördükleri kütüphane henüz onarılmış, hasarlı bölüm perdeyle kapatılmış ve kitapları kaldırılmıştı. Bomboştı, tek ışık sarayın başka bir bölümünde devam eden yangından ve yanmaya devam eden, hastalıklı kanın kavurucu fişkirmalarından geliyordu. gökyüzünden düşüyordu. Yine de Nahri gölgeli dış mahalleler boyunca dikkatle ilerledi ve dolambaçlı merdivene açılan kapıdan içeri süzüldü.

Tepeye çıkmadan önce çatıdan gelen bağırıışları duyabiliyordu.

"O zaman onu görmeme izin ver!" *Cemşid*. "Lütfen! Nahri ve Muntadhir güvendeyse, onları görmeme izin verin!"

Nahri kapıyı biraz araladı, sadece gözünü içeri sızan ışığa bastıracak kadar. Bir ağın altında sıkışmış Mişmiş'i ve demirler içindeki Cemşid'i annelerine yalvarırken görebiliyordu. Manizheh'in belinde buz parıldıyordu; peri'nin hançeri hâlâ kemerindeydi.

"Banu Nahida, lütfen!" Arayan Dara'ydı, Nahri'nin bakış açısından görünmüyordu. "Büyünü kontrol etmen gerek. Aynı anda hem halkımızı koruyup hem de savaşmam!"

Bir çığlık atarak, Cemşid ve Manizheh'in yakınındaki korkuluklara köpek büyüklüğünde, vahşi, şişmiş bir çekirge kondu. Nahri, Dara ve başka bir Daeva askerinin onları korumak için hamle yaptığını gördü, Dara çekirgeyi ikiye bölerken savaşçısı dikkatini çekti. Dara'nın zırhında açılan bir yarık göğsünü ortaya çıkarmış ve çatlayan ışık çizgilerini daha da belirginleştirmişti. Divasti'den çığlıklar geldi

Dara dönüp aşağıya doğru bir dizi gümüş ok fırlattıktan sonra korkuluğa geri sıçrayarak dev mor ıstakoz şeklindeki bir deniz canavarını duvardan aşağı tekmeledi.

Manizheh silahını köleleştirmek için hangi laneti kullanmış olursa olsun, Dara kırılmaya hazır görünüyordu. Nefes nefese kalmıştı, vücudunu kesen sivri çizgilerden sıvı ateş sızıyordu. Buna rağmen, hala sıçrayacak kadar hızlıydı.

korkuluktan atladı ve askerini bir küreciğin yolundan çekti.

yanan kan. Genç adamı sürükleyerek uzaklaştırdıktan sonra tekrar Manizheh'e bağırdı. "Banu Nahida, kes şunu!"

Manizheh onu duymuyor gibiydi, dikkati sadece perişan haldeki oğlundaydı. "İfritler Nahri ve Muntadhir'i zindanda güvende tutuyorlar," diye ısrar etti. "Yol şu anda güvenli değil, ama söz veriyorum savaş . . ."

"Sana inanmıyorum!"

Akıllıca bir karar, kardeşim. Nahri, Dara'nın başka bir maridi öldürmek için pavyona doğru koşmasını ve ardından savaşçısına bağırarak emirler

vermesini izledi,

kanlı bir yağmur fırtınasının onları kırbaçlamasını önlemek için ellerini kaldırdı.

Dikkati dağılmıştı. Manizheh de öyle.

Nahri hamlesini yaptı. Bütün hırsız içgüdüleriyle.

Sarayın koruması altında kapı aralığından sıyrıldı, bıçağını kaldırdı ve annesine doğru koştu.

Cemşid'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Hiçbir uyarıda bulunmadı ama yeterince açıktı.

Manizheh dönerek bıçağı indirmeye çalışan Nahri'nin bileğini yakaladı.

Ama Nahri zamanını savaşçılarla geçirmemişti.

hiçbir şey için. Manizheh'in bacaklarına tekme atarak ikisinin de yere yuvarlanmasına neden oldu.

"Nahri, yapma!" Cemşid ağladı. "O hâlâ bizim annemiz!"

Cemşid haklıydı ama bu Nahri'yi yavaşlatmayan bir gerçektir.

en ufak. Manizheh'in Daevabad'a yaptığı yıkımdan sonra olmaz. Dara'yı tekrar köleleştirdikten, Nahri'yi ifritlere verdikten ve Büyük Tapınak'ta dinlenen zavallı ruhları sattıktan sonra değil. Hangi kanı paylaştıkları önemli değildi. Nahri'nin ailesi dışarıda, marid teknelerindeydi. Hastanede çalışıyorlardı ve zindanda hapsedilmişlerdi.

Ve onları kurtarmak için yapmayacağı şey yoktu.

Ama Nahri annesinin kendi hedefleri konusunda ne kadar güçlü hisler beslediğini hafife almıştı.

Manizheh Nahri'nin bileğini sıkıca kavradı ve sonra ağlama sırası Nahri'ye geldi, annesinin dokunduğu yeri kavuran yakıcı bir acı. Bıçak için boğuşurlarken, derisinde patlayan çıbanlar dalga dalga yayılıyordu Manizheh'in parmaklarından. Sonra, sahip olmaması gereken bir güçle annesi onu fırlattı. Nahri uçarak bıçağı elinden kaçırdı ve kafatasının arkasını taşa çarptı.

Parapet.

"Seni değersiz küçük velet," diye tersledi Manizheh, ayağa kalkarak.

"Sana karşı sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadım. Defalarca merhamet elimi uzattım, seni kendi evladım gibi kucaklamaya hazırdım ve sen şimdi sıradan bir sokak eşkıyası gibi sırtıma bıçak saplamayı mı düşünüyorsun?"

"*Merhamet mi?* Beni ifritlere verdin!"

Eğer Nahri kendini yetenekli bir yalancı olarak gördüyse, Manizheh'in başını küçümseyerek savurması onu utandırdı. "Evet! Sana güvenilemeyeceği açık olduğu için savaş sonrasına kadar tutulacaksın!"

"Yalancı!" Nahri bileğini kavradı. Çıbanların yayılması durmuştu ama Manizheh'in parmaklarının izi yanmış ette görülebiliyordu. "Sen verdin

Onlara benim adımı verdi ve Süleyman'ın mühründen kurtulmak için beni kullanmalarını söyledi!"

Hâlâ elleri bağlı olan Cemşid, Nahri'nin yanına koştu. "İyi misin?" diye sordu, bileğini kontrol etmeye çalışarak.

Manizheh'in yüzünde kızgınlık parladı. "Sevgini boşa harcıyorsun onu." Sesine acılık karıştı. "Atalarımız haklıydı. Şafitler bir hastalık. Onların kanı lekeli, *onun* kanı da lekeli. Ve bir Nahid'in daha kanı kirli bir yalancı tarafından alaşağı edildiğini görmeyeceğim."

Dara müdahale edecekmiş gibi davrandı ama o sırada Manizheh'in cehennemi kan canavarlarından bir çift daha indi; biri kanatlı bir yılan, diğeri ise büyük bir

Çürüyen akbaba ve bir iniltiyle geri döndü.

Ki bu iyiydi. Bu Nahri ve annesi arasındaydı.

"Seni kara kalpli sürük," diye bağırdı Nahri. "Vizareş'e Tapınak'taki kapları nerede bulacağını söyleyen bir Şafit değildi. Dara'yı köleleştiren ve onu binlerce kişiyi katletmek için kullanan bir Şafit değildi."

Manizheh'in gözleri parladı. "Beni yargılamaya nasıl *cüret* edersin? Bizim dünyamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Senin zavallı insan varlığının Daevaların çektiği acılarla kıyaslanabileceğini mi sanıyorsun? Burada geçirdiğin birkaç önemsiz yılın seni bizden biri yapacağını mı sanıyorsun?" Dara'ya dönüp bakarken sesi sertleşti.

"Bu kadar yeter. Afshin, senin için-"

"Hayır!" Cemşid kendini Nahri'nin önüne itti. "Ona zarar verme!" Sesi ağlamak üzereydi. "Anne, lütfen. İkinizin de ölmesini istemiyorum. Nahri benim kardeşim. Beni hayatımın en karanlık yıllarında gördü-"

"Bir shedu'nun üzerine düşeceğin umuduyla seni duvardan aşağı itmeden önce mi sonra mı? O senin sadakatine layık değil Cemşid. Ve o senin kız kardeşin değil.

Bu bir parça koruyucu kurgu, şimdi bitireceğim. O Rustam'ın

hata," diye tısladı Manizheh. "Bir karar hatası şeklinde bir

Mısır'dan gelen sefil mutfak kızı. Başka bir *hırsız*. Bacaklarını kapalı tutamayan ya da ellerini kendisine ait olmayan şeylerden uzak tutamayan biri."

Nahri tüm sarayın sallandığını hissetti. Kompleks kaos içindeydi, boğulmuş gökyüzünden ateş ve su yağıyor, çeşitli elementlerden ve ölüm hallerinden yaratıklar etraflarında kuduruyordu. İnsanları ölüyordu, Daevalar, cinler ve shafitlerin hepsi, keskin hava feryatlarla doluydu.

Ama her şey birdenbire çok uzak göründü.

"Annem bir Mısırlı mıydı?" diye fısıldadı.

Tepki veren tek kişi o değildi. Dara yılanın başını kesti ve sonra dönerek

diğer Daeva askeriyle sırt sırta savaşmaya devam etti.

"Rüstem mi? *Rüstem'in* kızı mı? Ama sen bana-"

"Sana sessiz olmanı söylemişim," diye buyurdu Manizheh ve Dara'nın ağzı kapandı. "Tabii Daevabad'ı düşmanlardan korumakla ilgili değilse. Surları aşan kalabalık, öğütlerini kendine saklayacaksın, Afşin."

Ama Nahri parçaları birleştirmeye başlamıştı bile. Rüstem, Manizheh'in parlak yıldızına karşı sessiz gölge. Hakkında çok az şey bildiği, portakal bahçesine sığındığı amcası.

Babası. Manizheh'in *kardeşi*. İfrit'in tartışırken savurduğu suçlamalar ...

"Rüstem'i sen öldürdün," diye kekeledi Nahri. "Aeshma onu senin öldürdüğünü söyledi."

Manizheh gözlerini devirdi. "Yani Daevas'ı köleleştirdim, Tapınak'a ve öz kardeşimi öldürdüğümü mü söylüyorsun? Yapmak istediğin başka vahşi suçlamalar var mı, yoksa bir sonraki yalanını düşünmek için birkaç dakikaya mı ihtiyacın var?" Oğluna döndü. "Cemşid, beni dinle. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Onu kız kardeşin gibi sevdiğini de biliyorum. Ama o bir şafit ve Sadakati her zaman önce cinlere olacaktır. Kendi annesi olduğuna inandığı kadını öldürmeye razı oldu! Senin ölmene izin verdi.

Ghassan tarafından cin prensini kurtarmak için öldürüldü!"

Şimdi kaskatı kesilen Cemşid'di. "Sen neden bahsediyorsun?" "Sana söylemedi mi?" Manizheh kışkırttı. "Ghassan ondan deli oğlunu silah bırakmaya ikna etti. Nahri'ye ve babana, kabul etmezse sizi öldüreceğini söyledi. Ve kardeşin ya da Alizayd arasında seçim yapmak zorunda kaldığında, kimi kurtarmayı seçtin, Nahri?"

Cemşid'in gözlerindeki kırılganlık Nahri'nin yüreğini parçaladı. Manizheh de onu aynı netlikte okumuştı; Nahri, Cemşit'in Şafit'e duyduğu sempatinin ne kadar kırılğan ve yeni olduğunu biliyordu.

Ali'nin ona karşı bir zaafı olduğuna inandığını biliyordu.

Nahri yutkundu. "Darbe başarısız olsaydı Ghassan şehrin yarısını katledecekti. Ali'nin onu alaşağı etmek, halkımızı ezen adamdan kurtulmak için iyi bir şansı vardı. *Cemşid*," diye bağırdı *Cemşid* yemin ederken. "Lütfen! Ben sadece Daevabad'ı ilk sıraya koymaya çalışıyordum!"

Cemşit yumruk yemiş gibi görünüyordu. "Biliyorum. Kocan da aynı şeyi söylerdi."

Manizheh içeri girdi. "O hâlâ hayatta oğlum. Onun yanından ayrıl, işgalci düşmanlar hakkında bildiklerini bana anlat, ben de Muntadhir'in yaşamasına izin vereyim."

Cemşid hızlı hızlı nefes alıyordu, elleri yumruk olmuştu. Ama Manizheh oğlunu hafife almıştı.

"Hayır," dedi sert bir sesle. Cemşid geri adım atarak tekrar Nahri ile Manizheh'in arasına girdi. "*Kız kardeşimin* yanındayım. Halkımın ve şehrimin yanındayım. Ve senin her üçüne de düşman olduğun çok açık."

Sözleri doğrudan Nahri'nin kalbine gitti. Kimliği söz konusu olduğunda onu uzun zamandır düğümler içinde bırakan savunmasızlığa ve korkuya. Ona sarılabilirdi.

Ama ikisinin de sonunu getirdiğinden oldukça emindi.

Manizheh ona baktı. Gözlerinde alevler parlıyordu. Evlerini yakmak için kullandığı ölümcül yağmurun yansıması ya da daha derin bir şey, Nahri bilmiyordu.

"Tek istediğim sendin," dedi Manizheh. "Her gece seni tekrar görmenin hayalini kurdum. İşler en kötüye gittiğinde gözlerimi kapatır ve seni bir gün tahtta, torunlarını da ayaklarının dibinde hayal ederdim. I Sana iyileşmeyi öğretmeyi hayal ettim." Sesi ürkütücü bir şekilde sabitti ve dikkatini tekrar Nahri'ye çevirdiğinde Manizheh'in ifadesi hâlâ Sanki hiç gelmeyecek olan o gelecekte kaybolmuş gibi parlıyordu. "Onu benden aldığın için sana yüz yıl acı çektireceğim."

Bunun üzerine Dara, Nahid ailesinin kan davasıyla işi bitmiş gibi görünerek savaşçısının yanından uzaklaştı.

Bu bir hataydı. Çünkü genç adamın yanından ayrılır ayrılmaz -yardım edemeyecek kadar uzaktaydı- gökyüzünden için için yanan bir kan damlası fırladı.

Askerin tam göğsüne isabet etti.

Sonrasında olanlar neredeyse kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunçtu. İğrenç çamur diğer adamı yakıp geçti ve göğsünün olduğu yerde hastalıklı, çibanlarla dolu bir boşluk bıraktı. Eğer bir merhamet varsa, o da saldırının hızlı olmasıydı. Asker ölmeden önce sadece tüyleri diken diken eden kısa bir feryat koparacak kadar zaman bulabilmişti; zaten birçoğunun söndüğü bir gecede bir hayat daha kısa kesilmişti.

Dara haykırarak savaşçısının yanına koştu. Manizheh arkasına baktı ve Nahri Cemşid'den kurtuldu. Aqisa'nın ona verdiği bıçağı kaptı ve Katil teyzesine doğru döndü.

Ama Afşin'inin ne kadar hızlı olduğunu unutmuştu. Yayının bir anlık görüntüsü ve gümüşün bir uçuşu vardı. Rüzgarda bir ıslık.

Ve sonra ciğerlerindeki nefesi kesen yakıcı bir acı yumruğu.

Darbenin etkisiyle sersemleyen Nahri, tökezleyen Dara'ya uyuşmuş bir şekilde baktı. Hâlâ ona doğru dönük olan yay ile göğsünden çıkan gümüş şaftın birbirine bağlı olduğunu hemen anladı. Olamazlardı.

Cemşid bir öfke çılgılığı attı ama daha Afşin'e doğru iki adım atmamıştı ki Dara parmaklarını şıklattı ve kardeşini anında kalın, bağlayıcı duman dallarıyla sardı.

"Yeter," dedi Dara sessizce ve sesindeki ölümcül emir Manizheh'i bile susturmuş gibiydi. Ölü savaşçısının gözlerini kapattı, tekrar konuşurken bakışları hâlâ adamın üzerindeydi. "Teslim olabilirdin Nahri. Sana adil bir anlaşma teklif etti. Bir hayat. Ama sen bunun yerine evimizi daha fazla ölüme gömmeyi seçtin."

Nahri'nin acıdan ve ihanetten nutku tutulmuştu. Onu vurmuştu. Dara onun yüzüne bakmış ve vücuduna bir ok saplamıştı.

Ve acıttı. Hem de çok. Onun sözlerini inkâr etmeye çalışarak konuştuğunda ağzı kan içindeydi. "Ben yapmadım... o kan büyüydü. Manizheh-"

"*Sarayda Marid gemileri var!*" Kelimeler ağzından patladı ve Dara ona doğru döndü, gözlerinde keder vardı. "Biz her zaman Zeydi'nin ordusunu gölden nasıl geçirdiğini merak ettim. çabucak. Hayatta kalanların hepsinin hikâyesi aynıydı, gemiler sislerin arasından sihir gibi yükseliyordu." Parmağıyla karşı duvarda karaya vurmuş, kemik ve kırık kerestelerden oluşan korkunç bir dhow'u gösterdi. "Bunun gibi bir gemi atalarınızı katleden orduyu getirdi. Avlayan, işkence eden ve

ailemi öldürdü. *Küçük kız kardeşimi.*" Sesi kırıldı. "Ve sen onları buraya geri getirdin. Onlarla *savaştın.*"

Manizheh konuştu. "Afşin ..."

"Hayır." Dara titriyordu, gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama ses tonu kararlıydı. "Hayır. Konu evimizi savunmaya geldiğinde konuşabileceğimi söylemiştin ve konuşuyorum. Tamima'nın anısını kullanabilecek tek kişi sen değilsin." Tekrar Nahri'ye döndü. "Seni *sevmiştim*. Ömrümün sonuna kadar sana hizmet ederdim ama sen bir Qahtani'yi seçtin."

Nahri, Dara'nın yavaşça ayağa kalktığı, köşeye sıkışmış, yenilmiş bir kaplan gibi kıvrıldığı o ana kadar ondan hiç gerçekten korkmamıştı. Kendisini tuzağa düşüren dünyayı parçalamak üzereydi. Oka uzandı. Onu çekip kurtarabilirse iyileşebilirdi. Savaşabilirdi.

Ama Nahri onu çekiştirir çekiştirmez acıdan neredeyse bayılacaktı. Dizleri tutmadı ve düştü.

"Ben senin düşmanın değilim," diye itiraz etmeye çalıştı. "Dara, lütfen ..."

"Eğer o yaratıkları evime sen getirdiysen, kesinlikle öylesin." Dara ona öyle soğuk bir bakış attı ki Nahri'nin nefesini kesti. "I Hatırlıyorum, biliyorsun. Sana savaşı anlattığım geceyi hatırlıyorum. benim ailemi ve senin atalarını katleden cinler. Nasıl *sevindiğini* söylediğini hatırlıyorum."

Nefes nefese kaldı. "Öyle demek istemedim."

"Sana inanmıyorum. Çünkü seni tanıyorum. Ve sen bir yalancısın. Bir hırsızısın." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Kelimeleri sadece hedefine ulaşmak için çarpıtan bir düzenbaz ve kirli bir kan. Ve artık kandırılmaktan bıktım. Bir *yalancıyı dinlemekten* Şehirleri yanarken bir grup Nahid iktidar için didişiyor." Dara, Manizheh'in karşısına geçti.

Ve sonra onun ayaklarının dibinde diz çöktü.

"Leydim," diye başladı, "siz ve ben mücadele ettik, savaştık ama halkınızı kurtarmak istediğinizden bir an bile şüphe etmedim. Daevalara hak ettiğimiz özgürlüğü vermek ve oğlunuzun başını dik tutabileceği bir dünya yaratmak için."

Manizheh bunun üzerine irkildi, gözleri kendisini tutan bağlarla gözle görülür bir şekilde mücadele eden Cemşid'e gitti. "Onu çoktan kaybettim. Onu *aldı*, onu bana karşı zehirledi."

"Onu kaybetmedin," dedi Dara kararlılıkla. "Sadece zamana ihtiyacı var. Mesafenin ve zamanın getireceği huzura. Cinler sana ihanet etmeden önce bizi çok yaklaştırdığın huzur. Sana o huzuru şimdi getirebilirdim. Ama ben Bizi senin büyüden koruyamaz, benim lanetimin üstesinden gelemez ve aynı anda savaşılamaz."

Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Ne soruyorsun Afşin?"

"Bırakın en iyi bildiğim şekilde savaşayım." Dara arkasına uzandı, tüy kaleminden bir ok çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bir keresinde bana Nahidlerin bir silahı olduğum için gurur duymam gerektiğini söylemiştin. Anlamam için yalvarmıştın. Anlıyorum. Keşke anlamasaydım ama anlıyorum. Merhamet teklif ettin ve onlar seni geri çevirdi. O da seni geri çevirdi," diye ekledi başını Nahri'ye doğru sallayarak. "Sen Doğru. Bu sadece şiddetle sonuçlanır. Ama o zaman *bitecek*. Daevabad'ın silahı olmama izin verin. Size huzur vermeme izin verin."

Manizheh tekrar Cemşid'e baktı. "Böyle olmasını istemezdim," dedi, sözleri o kadar kısıktı ki Nahri onları zar zor duydu. Kendisi için olmadığını biliyordu. Manizheh'in Belası içindi, ölümdeki ortağı ve Yıkım.

"Biliyorum." Dara ona acı bir anlayışla kırık bir gülümseme verdi.
"Keşke her şeyin daha iyiye gittiğini söyleyebilseydim."

Manizheh nefes verdi. "Sadece onun güvende olmasını istedim. Başımı kaldırmaktan korkmayı bırakmak istedim."

"Öyle de olacak," dedi Dara usulca. "Çocukken hayal ettiğin gibi sana yardım etmeme izin ver. Bırak Daevaları kurtarayım."

Hayır. Nahri boğuk bir protesto sesi çıkardı, ağzından daha fazla kan damlıyordu.

Ses Manizheh'in dikkatini çekmiş olmalıydı ki teyzesi kısa bir süre Afşin'den kendisine ihanet etmekle suçladığı yeğenine baktı. Dara'nın sevdiği kadın, şimdi ona saldırmaya çalıştığı için kirli zeminde kanlar içinde yatıyordu.

Manizheh tekrar Dara'ya baktığında bakışlarındaki şüphe kaybolmuştu.

"Şehri kurtar, Afşin," dedi Manizheh usulca. "Halkımızı kurtar."

Dara'nın gözleri yeni bir ıslaklıkla parlıyordu. "Teşekkür ederim leydim." Oku geri çekti.

Sonra da Manizheh'in boğazına sapladı. Nahri gözlerine inanamayarak boğuldu.

Ama Dara çoktan belindeki bıçağa uzanmıştı, keder dolu bakışları sadece Manizheh'e yönelmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Manizheh geriye doğru sallanırken, elleri fişkıran boğazına gitti. "Gerçekten üzgünüm."

Bıçağı göğsünün yan tarafına sapladı, doğrudan ciğerlerine temiz bir darbe indirdi.

Manizheh hiç ses çıkarmadı. Şaşkın görünüyordu, siyah gözleri acıyla irileşmişti.

Sonra düştü. Cemşid'i tutan duman patladı ve Manizheh yere yığılırken onu yakalamak için tam zamanında oraya koştu.

"Anne, bekle. . . sadece bekle." Cemşid çılgına dönmüştü, yarayı kapatmak için uzanıyordu.

Ve şimdi Dara Nahri için geliyordu.

Hala ne olup bittiğini anlamayan, sadece kendisine zarar veren birinin giderek yaklaştığını bilen Nahri geri çekilmeye çalıştı ve bu hareket hala vücuduna sapanmış olan oku sarsınca gırtlaktan bir inilti çıkardı

Omuz.

"Affet beni, küçük hırsız. Başka bir yol bilmiyordum." Dara diz çöktü Nahri'nin yanına giderek bir elini omzuna, diğerini de okun üzerine koydu.

"Gözlerini kapat. Hızlı olacak."

Onu öldürmek mi yoksa kurtarmak mı istediğinden tamamen emin olamayan Nahri, Dara gümüş yivli oku sanki ıradan yapılmış gibi koparıırken dişlerini sıktı. Ama Dara oku göğsünden çekip çıkarırken ağzından çıkan çığlığa engel olamadı.

"Özür dilerim," dedi tekrar, sessiz sözleri Cemşid'in kollarında kan kaybından ölmek üzere olan Manizheh'e söylediklerinin bir aynasıydı. "O çözülyordu ve ben bir fırsat gördüm ..."

". . onu kandırmak için," diye sözlerini tamamladı Nahri, Dara'nın acımasız suçlamasının ardındaki niyeti anlamıştı. Ve onu yıkmaktan daha iyi ne olabilirdi ki?

Manizheh'in düşmanı ve onun inandığı en kötü şeylere mi hitap ediyordu? Gözyaşları Nahri'nin yanaklarından aşağı yuvarlandı, hepsi fiziksel acıdan kaynaklanmıyordu. Yarası çoktan iyileşmeye başlamıştı. "Tamam." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Nahri. . ." Bu Cemşid'di, panik içindeki bakışları onunkilere yöneldi. "Nahri, onu iyileştiremem! Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Nahri hareket etmedi. Tüm bunlar çok gerçek dışıydı. Yine de hala tutunduğu bir şey vardı. Nahri bir Nahid'di ve Daevabad onun sorumluluğundaydı.

Düşmanını kurtarmayacaktı. "Hayır," dedi basitçe.

Kardeşi -kuzeni- Nahri'ye acıyla karışık bir bakış attı Anlayışla karşıladı ve sonra Manizheh titreyen eliyle yüzüne dokunmak için uzandı. Cemşid ona döndü, hâlâ bedenini kucaklıyordu, sanki Yeterince dua ederse onu kurtarabileceğini düşündü.

Ama Dara'nın Nahri'ye verdiği ilk tavsiyelerden bazılarıydı bunlar; boğaz ve ciğerler, bir daeva'yı öldürmenin kesin yoluıdu. Ve o bir silahtı.

En iyi yaptığı şey buydu. Nahri, Manizheh'in kalbinin yavaşladığını hissedebiliyordu, bir ciğeri çoktan çökmüştü. Eli oğlunun yüzünden düştü ve yanağında bir kan lekesi bıraktı.

Sonra o gitti, Anahid'den bu yana en güçlüleri, Afşin'inin elinde öldü.

Dara tekrar hareketlendi, sarhoş gibi Manizheh'in bedenine doğru tökezledi. Manizheh onun elini tuttu. Bunu nazikçe, saygıyla, hâlâ başını eğerek yaptı ama yüzüğünü Manizheh'in elinden çıkarırkenki aceleciliği inkâr edilemezdi.

parmağını kaldırdı ve sonra kırık taş parçalarından birini aldı.

"Dara," diye konuşmaya başladı Nahri, kelimelerini bulmaya çalışarak.

"Sanmıyorum-" Yüzüğü parçaladı.

Bir kez, iki kez ve sonra uludu, bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir çığlıkla tekrar tekrar parçaladı.

onu. Sonunda kayayı bıraktı, korkuluğa yaslandı ve soluk soluğa kaldı.

Ama işi bitmemişti. Dara bileğindeki mekanizmayı pençeledi, kabloları söktü ve plakaları derisinden ayırdı, kan ve ateş eşit ölçüde ondan akıyordu. Kelepçeyi çözdüğünde bir feryat daha koparıp fırlattı, kelepçe göle doğru yelken açtı.

Titreyen Nahri kendini zorla ayağa kaldırdı. Gökyüzünden hâlâ kan yağıyordu ve sarayın kalbine baktığında şunları gördü
Manizheh'in canavarları ve hortlakları daha da azgınlaşıyor.

Bu henüz bitmemişti.

Ama sonra Dara, içindeki her şeyi susturan korkmuş bir nefes verdi.

Yüzü her an daha da solgunlaşıyor, alnında kül boncukları oluşuyordu. Teninde şimşek gibi çakan yanık çizgiler sönüyor, donuk bir demir grisine dönüşüyordu.

Bir dakika sonra onun yanındaydı. Dara sallanıyor, yüzüne odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. Bileğinden altın rengi kan fışkırıyor, uyluğundaki görünmeyen bir yaradan daha fazlası fışkırıyordu.

"Nahri," diye mırıldandı Dara, "sanırım bu ölme işini daha önce de yapmıştık."

Onun sözleriyle kalbi bir kez daha kırıldı. Nahri onu tokatlamak ve boğmak istedi. Ona sarılmak ve onu kurtarmak istedi.

Bunun yerine Nahri sertçe yutkundu. "Manizheh sana ne yaptı? Dara-" Adam kendinden geçmeye başladığında yanağını kendisine çevirdi. "Konuş benimle," diye yalvardı. "Seni nasıl iyileştireceğimi söyle."

Gözlerini kırıştırdı. "Demir," diye fısıldadı. "Beni zehirlediler. Ben ölüyordum ve o ... ve o ..." Gözleri yaşlarla doldu. "Nahid'imi öldürdüm."

"Bizi kurtardınız. Doğru olanı yaptın. Zehir, ne demek istiyorsun? Bunu nasıl uyguladılar?" Diğer elini onun bileğine koyarak iyileştirici büyüsünü çekti.

Gelmedi. Nahri bir kez daha denedi ve sonra buz gibi bir acının eline hücum etmesiyle irkildi.

Conta halkası donuyordu.

Buzlu desenler siyah incinin üzerinde iz bırakıyor, altın bandın etrafını sarıyordu. Ve sadece yüzüğün değil, toprağın da. Havayı da. Nefesi

Kar yağmaya başladıkça buharlaştı ve Dara'nın yeşil gözleri hararetle bir merakla parladı.

"Nahri." Cemşid'di. Annesini yere yatırmış ve gözlerini kapatmıştı. İfadesinde acı dolu bir fırtına kopuyordu ama Nahri'nin adını telaşla söylemesi tüm bunları bastırdı. "Onlarla bir anlaşma yaptın."

"Umurumda değil!" Nahri tekrar Dara'ya uzandı.

Bu kez, havanın yumruğu onu geriye savurmaya yetti.

Söz vermiştin. Kafasının içinde kızgın çığlıklar, tenine batan buz gibi iğneler. *Söz vermiştin.*

Peris.

"Manizheh çoktan öldü!" diye bağırdı.

Buna karşılık, acımasız ve soğuk bir rüzgâr pavyonun üzerinde dönerek tuğlaları ve molozları savurdu. Yumruğu büyüklüğündeki dolu gökyüzüne düşerek etrafından sekti.

Çünkü bu hiçbir zaman Manizheh'le ilgili olmamıştı, gerçekten. Ya da Daevabad'la. Perilerin kendileri de onun halkının "kavgalarını" önemsemediklerini itiraf etmişlerdi. Mesele Dara'ydı. Ona iğrenç diyorlardı. Gücü onlarınkini tehdit eden bir daeva.

Onun ölmesini istediler.

Dara yüzünde biriken kara dokundu. "Peris," dedi aynı bilmişlikle.

Cemşid, Manizheh'in kemerindeki buz gibi hançeri çıkardı. "Senden kurtulmamız şartıyla bize yardım ettiler," diye itiraf etti.

"Ah." Dara'nın kül rengi yüzünü, sanki bu işin nasıl biteceğini başından beri biliyormuş, artık umut etmeyi bile bırakmış gibi bir tür bezgin umutsuzluk kapladı. "Sanırım rüzgârı yakmakla ilgili tüm o şeyleri söylememeliydim."

Cemşid yüksek sesle yutkundu. "Yapabilirim. Çabuk olacağım."

Dara titredi. "Hayır, Baga Nahid, senden bunu isteyemem. I-"

"Siz ikiniz susacak mısınız? Düşündüklerimi duyamıyorum!" Nahri, Peris'in hançerini Cemşid'in elinden kaptı ve ayağa fırladı.

Rüzgâr giysilerini yırtıyor, yüzüne buzdan iğneler batırıyordu. Perilerin dağda söyledikleri sözler -ona yemin ettirdikleri sözler- kafasında dönüp duruyordu. Daevabad üzerinde uçarken, her şey o kadar basit, o kadar adil görünüyordu ki. Dara bir katildi. Adaletle teslim edilmesi gerekiyordu.

Ama bu adalet değildi. Cinayetti. Ve Dara'da bitmeyecekti.

Perileri tekrar "düzeltmekten" ne alıkoyacaktı? Gagalarını onun halkının işine sokmaktan ve oynamak için başka bir cin seçmekten?

Savaşan şehre bir göz attı. Nahri ölüm ılıklarını, sebepsiz yere acı çekenlerin ılıklarını, hortlakların ve canavarların iniltilerini duyabiliyordu. Yüzüğe uzanmaya çalıştı. Onların güçleriyle Restore edildiğinde, aşağıdaki insanların bir mücadele şansı olabileceğini biliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. Nahri kendini başka birine büyü yapmaya daha yakın hissetmiyordu. Peris yüzüğü kendisine bağlamak için bir eylemden bahsetmişti, züppece Anahid olmadığını ilan etti.

Uzakta, bir hortum gökyüzünde dönerek teraslı tarlaları yırtıyordu. Nahri, bir kez daha aşırı güçlü varlıkların oyuncağı haline gelen yıkık yuvasına baktı ve sonra bir parmağını peri hançerinin buzlu kenarında gezdirdi.

Çok keskindi, hemen bir damla kan çekti. Koyu kırmızı kana, haksız yere çok şeyi tanımlayan renge baktı.

Onun daha az kanı.

"Nahri. . ." Cemşid'in sesi endişeyle doluydu. "Nahri, ne yapıyorsun?"

Nahri tekrar şehrine baktı. Hançeri kavradı. "Bir işaret arıyorum." Buzlu bıçağı göğsüne doğru sapladı.

Havada bir ılık vardı, bir düzine kuş sesi haykırıyordu ve sonra pençeli eller onu ekiştiriyordu. *Hayır! diye* bağırdılar. *Yapmayın!* Soğuk, görünmez parmakları onunkileri yakaladı.

Nahri'nin kendi hızlı eli hala ileriye doğru savruluyordu-yıllar süren cüzdan kapma reflekslerini keskin tutuyordu-peri'yi iterken onunla birlikte sürüklüyordu. bıçağı kalbine sapladı.

Acı onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve ardından kan fişkırmaya başladı. ellerinden, ağzından akıyordu. Süleyman'ın yüzüğü elini yaktı, vücudu çılgınca kendini kurtarmaya çalışırken büyüğü çılgına döndü, dokuları kapanmaya çalıştı.

Ama kalbindeki hançerle iyileşmesi mümkün değildi.

Cemşid haykırarak ona doğru koştu. "Nahri!"

Son gücüyle bir kez daha saraya seslendi. Yer sarsıldı ve onu uzağı fırlattı.

Gökyüzü değışti, bulutlar o kadar kalınlaştı ki, içine atıldığı gri bir çukur olabilir. Taş zemin kar ve buzla kayganlaştı, rüzgâr yüzünü kırbaçladı. Nahri'nin bulanık gözlerinde lekeler belirdi.

zihni bulanıktı. Ama oradaydılar - göz kamaştırıcı mücevher renklerinde kanatlar. Öfkeli, cıvıl cıvıl bağırışlar, büyük bir tartışma.

Kendini kurtar!

Bir yalancı, bizi kandırdı!

Bu öngörülmemişt; buna izin verilemez!

İnci peri önünde belirdi, eli hâlâ hançerin üzerinde Nahri'ninkine bağlıydı. "Kendini iyileştir!" diye emretti. "Senin kanını üzerimizde taşıyamayız. eller!"

Oh, Yaratıcı, bu acıttı. Hem de çok acıttı. Nahri kalpler hakkında vücuduna biraz kan pompalamaya devam edebilecek kadar bilgi sahibiydi ama ölmeden sadece birkaç dakika önce.

Bu yüzden peri'nin yüzüne tükürecek kadar kendine güç verdi, artık tükürükten çok kan vardı, canlı bir şekilde kıpkırmızıydı. "Ellerine benim kanımı bulaştıracaksın," diye boğuldu. "İnsan ve daeva kanım. Benim daha az olan hayatım. Halkıma bin yıl boyunca borçlu kalacaksın."

Çılgınlık yeniden başladı. Tanrım, bu yaratıklar dramatik ikiyüzlülerdi. Hayzur'un Dara'nın yanında vakit geçirmeyi seçmesine şaşmamalı.

Bizi mahvetti! Dengeyi yok etti!

"Hayır." Nahri'nin karararı görüşünün kenarında beliren safir peri idi. Şafak göğü gibi soluk mavi bir sis pelerini başlarını örtüyordu. "Teklifimizi bekliyor."

Nahri acı içinde yüzünü buruşturarak kısa süreliğine gözlerini kapattı. Dilinin ucunda yarım düzine iğneleyici cevap dolaşıyordu ama o bile bunları söyleyerek kalan ömrünü boşa harcayacak kadar acımasız değildi. "Sana olan tüm borcumu, halkımın sana olan tüm borcunu sileceksin. Büyümüzün eskiden olduğu gibi geri getirilmesini ve şehrimin üzerindeki perdenin kaldırılmasını istiyorum.

insanlar . . ." Nefes nefese kalmıştı. Acısı azalıyor, uzuvlarına bir uyuşukluk yerleşiyordu. "Ve Daevabad . . . marid, ada . . ."

Konuşması onu terk etti. Karanlık yaklaşıyordu, karlı gökyüzü son gördüğü manzaraydı. Ama Nahri hâlâ yanaklarında dans eden serin rüzgârı, peri eğildiğinde daha da soğuk olan nefesini hissedebiliyordu.

"Aynı fikirdeyiz," diye fısıldadı peri. "Ama şunu bil ki Anahid'in kızı, bugün bir düşman edindin."

Peri hançeri daha derine sapladı.

Nahri acı içinde kasıldı, vücudu sarsıldı. Ama sonra buzlu bıçak onu durdurmaya yetecek bir güçle bir nesneye çarptı. Zihni çoktan dünyaya kapanmıştı.

Dışarıda, Nahri'nin yetenekleri içe dönmüştü.

Vücudu - beyninde giderek yavaşlayan nabız atışları, damarlarında dolaşan son taze kan damlası ...

Parmağından kaybolan parlak, sıcak metal kalbinde cisimleşti ve hançerle çarpıştı.

Suleiman'ın yüzüğü.

Hançer paramparça oldu.

Buzlu parçalar anında eridi, biri hariç hepsi keskin bir acıyla yüzükle kaynaştı. Peris'in mağarası kayboldu, yerini ağlayan Cemşid'in kızın üzerine eğilmiş, ellerini kanayan göğsüne bastırmış görüntüsü aldı.

"Nahri!" diye yalvardı, yarayı sararken. "Yaradan, hayır! Lütfen!"

Cemşid. Nahri kardeşinin adını söylemeye çalıştı ama güçlükle söyleyebildi. Göğsündeki ezici ağırlıktan nefes alabiliyordu. Nefes aldı, etrafından güç dalgaları yayılıyordu.

"Nahri?" Cemşid başını kaldırıp yarasına baktı ve sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Nahri mi?*"

Cevap vermedi. Nahri cevap veremedi, etrafındaki dünya onu şaşkına çevirmişti. Sanki yeni bir çift gözle görüyor gibiydi, büyü dalgalar halinde ondan uzaklaşıyordu. Herkes ve her şey birbiriyle yarışan bir kaosa dönüşmüştü.

kalp atışları ve kırılan kemikler. Sarayın kendisi farklı bir şekilde canlıydı, taşlar yaş ve birikmiş güçle ağırlaşmıştı - yüzyıllarca Nahidlerin kanı, emeği ve fedakârlığı. Ve sadece Nahidler değil. Nahri, denizcilerin varlığını da hissedebiliyordu -Tiamat'ın terazilerindeki kadim gücün sivri uçları Tapınak bahçesine uzanıyordu, su büyüğü canlı ve bağlayıcıydı. temellerde ve derelerde, büyük binanın ayakları altında ezilen küçük su canlılarının bedenlerinde. Gölün acısını hissedebiliyordu, adanın kuru varlığı açık bir yaraydı.

Ayağa kalktı, etrafına bakındı ve yönünü bulmaya çalıştı.

Dara. Diğer cinler ve Daevalar parlak ışıklarsa, Dara alev alev yanan bir meşaleydi, Nahri'nin Süleyman'ın yüzüğüyle diğerleri arasında hissettiği bağlantı tamamen yoktu. Yine de demirin onu öldürdüğünü, küçük parçacıkların ölümcül bir takımyıldızı gibi kanına yayıldığını görebiliyordu.

Onları çıkarmanın ne kadar kolay olacağını görebiliyordu. Onu bir kez daha hayata döndürmek için.

Dara ona baktı, gözleri soluklaşırken bile geniş ve harikuladeydi.

"Yaradan'a şükürler olsun," dedi. "Sen . . . biz ?"

"Öldü mü? Hayır, pek sayılmaz." Nahri diz çöküp onun elini tuttu. Dokunulduğunda hafıftı, derisinden küller dökülüyordu.

"Sanırım onu görüyorum," diye fısıldadı. "Sedir korusu. Kız kardeşim ..."

Keder Nahri'nin içine çöktü. "Ona gitmek istiyor musun? Seni iyileştirebilirim ama isteğin dışında seni geri getirmeyeceğim. Bir daha olmaz."

Nahri'nin henüz göremediği bir âleme bakarken Dara'nın gözlerinden yaşlar boşandı. "Bilmiyorum." Gözlerini kırptırdı ve acı dolu bakışlarını Nahri'ye çevirdi. "Seçim yapmayı hak etmiyorum."

Nahri kendi gözyaşlarını zorlukla kontrol ediyordu. Onun yüzüne dokundu. "Senin Banu Nahida sana seçim yapmanı söylüyor. Özgürsün, Dara. Gitmekte özgürsün. Kalmakta özgürsün," dedi sesi kırılarak.

Dara'nın gözleri kısa bir süreliğine tekrar omzunun üzerinden kayd. Sonra gözlerini kapattı, derin bir nefes alırken kederli görünüyordu. Gözlerini tekrar açtığına sadece Nahri'ye odaklanmıştı.

"Kurtar beni," diye yalvardı ona. "Lütfen."

Daha bir saat önce onu öldürmeye tamamen hazırdı ama şimdi Nahri rahatlayarak hıçkırmamak için mücadele etmek zorundaydı. "Tanrı'ya şükür." Ellerini hemen adamın kalbinin üzerine, diğerini de kanayan uyluğunun üzerine koydu.

Sonra *çekti*, demiri adamın kanında geriye doğru sürükledi. Bu daha önce asla yapamayacağı bir şeydi - başka bir adamı öldürebilecek bir şey.

Ama ne o ne de Dara normaldi ve bu yüzden demir, havada yoğun ve iğrenç bir şekilde metalik bir sürü halinde dışarı fırladı. Nahri parmaklarını sıkılttı ve demir uçup parçalandı.

Elinin altındaki eti bir ateş dalgasıyla iyileşti. Vücudu diğer haline dönüştü, parmaklarından ve dudaklarından pençeler ve dişler fişkırdı. Gözlerindeki zümrüt kayboldu ve yerini şiddetli bir alev girdabına bıraktı. Üzerinden akan büyü onu geriye savurmaya yetti.

Güzel. Nahri'nin onu kullanması gerekebilirdi. Sendeleyerek ayağa kalktı, güç neredeyse onu parçalıyordu. Sadece daha da güçleniyordu, büyü ve ısı hissi derisinden fişkırmak ve parmaklarından akmak için can atıyordu.

Çünkü bu sadece ona ait değildi. Nahri korkuluğu kavrayıp şehrine baktı. Kırılmış ve kanayan dünyasına.

Sonra onu iyileştirdi, elinden gelen her şeyi, sahip olduğu her şeyi Süleyman'ın uzun zaman önce işaretlediği insanlara verdi. Cemşid'e, Nahid'e,

İyileştirici büyüü kendi yaralarını iyileştirirken nefesi kesildi. Fiza'ya ve diğer şafitlere, Nahri'ye sözüm ona

safkanlar onların yanında savaşıyor. Mahallesindeki Daevalara ve dünyanın uzak ucundaki Sahraynlara. O, büyülenmiş Canavarlar ve gulyabanileri kontrol eden acımasız kan büyüsü bir mumu üfleme kadar kolaydı.

Benim evim. Nahri, hayali binaları geri çekerek ve yanmış meyve bahçelerinin ve çürümeye yüz tutmuş tarlaların izlerini sürerek onu çağırdı. Bahçeler ve ormanlarla ilgilenirken ruhunda yeni bir sıcaklık kabarıyor, portakal çiçeklerinin tatlı kokusu burnuna doluyordu.

Ama elleri hareket edip dans ederken Nahri başka bir şey gördü.

Sobek'in görünüşüne yaptığı lanet derisine yapışmıştı. parlayan çiy. Onu atmak, kendisine insan dünyasında bir hayat bahşeden kisveyi üzerinden çıkarmak çok kolay olacaktı.

O insan dünyası sayesinde ben buyum. Perileri dize getiren Banu Nahida değildi, Kahire'nin dolandırıcısıydı ve Nahri onu bir kenara atmayacaktı. Onun yerine dikkatini dışarıya çevirdi, Dağların üzerindeki perdeyi geri çekerek krallıklarını bir annenin çocuğunu yatırması gibi dış dünyadan gizlediler.

Ama Nahri'nin işi bitmemişti. Peris'e sert davranmıştı; ancak şimdi Marid'in daha adil bir muameleyi hak ettiğini biliyordu.

Büyüsüyle uzandı ve onları hemen fark etti. Daevabad'da Nahri'nin gücünü geri getirmeye ihtiyaç duymadığı sadece iki kişi vardı; her biri kendi yoluna giderken bile yolları Nahri'ninkiyle kesişen, karşıt gruplar ve aileler tarafından, elementlerin kendileri tarafından sahiplenilen iki adam. Su, ateş ve toprak. Kontrol altında tutulan. Dengeli.

Anahid sudan bir şehir çıkarmıştı. Şimdi sıra onun için daha da yükseltmek için soyundan geldi. Nahri şehrin ana kayasına uzandı ve onu bir omurgayı yeniden yerleştirir gibi kaydırды. Zemin ayaklarının altında çalkalandı.

Dişlerini sıkı, büyü içini parçalıyordu. "Dara," diye başardı. "Şehir, binalar... onları güvende tut."

Dara tereddüt etmedi. Gençleşti, bir sonraki rüzgârda süzüldü.

Nahri dağların kucağına uzandı, onları bir kayığı halatla çeker gibi kendine doğru çekti. Çok *büyük* bir kayık. Gölün suyunun saldırmak için yükseldiğini hissetti.

. . ve sonra durdu, üzerine huzur çöktü.

Ali. Onun sihrinin tanıdık dokunuşunu biliyordu ve su çekilmeye ve değişmeye başladığında benzer bir sakinlik hissetmekten kendini alamadı; vahşi bir nehir şehrin etrafında kıvrılarak dağların kapanmasıyla gölden uzaklaştı

aralarında. Nahri dağları yükseltti, yeni sınır halkları, diyarları arasında. Göl gözden kayboldu, tekneler su çekildikçe yeni yeşil tepelere ve kayalık burunlara takıldı. ve sisler dağıldı.

Güneş yüzünü öptü ve Nahri ölçüsüz bir yorgunlukla sallanmaya başladı. "Göl gitti mi?" diye sordu, yıldızlar bir kez daha görüş alanında çiçek açarken.

Cemşid boğuk bir inançsızlık sesi çıkardı. "Ben ... evet. Sen bir *dağın* önünde."

"Oh, güzel," diye mırıldandı Nahri. "İşe yaradı." Ve sonra içine düştü Karanlık -şimdiye kadar defalarca inkar edilmişti- sonunda onu kardeşinin kollarına bıraktı.

Bölüm IV

Dara

On dört asırlık bir adam için, Dara'nın hayatında hiç bu kadar rahatsız olmadığından kesinlikle emin olması dikkat çekiciydi.

Hastane odası tıklım tıklımdı, havasızdı ve bir odanın barındırması gerekenden daha fazla gerilimle doluydu. Bir arada bulunmaması gereken bir gruptu ama ortalarındaki baygın kadın onları bir arada tutuyor ve belki de daha önemlisi huzurlu olmalarını sağlıyordu. Çünkü Dara, onu ve Kahtani prensini yumruklaşmaktan alıkoyan tek şeyin Nahri'nin gazabından duyduğu korku olduğundan şüpheleniyordu.

Alizayd o anı seçerek ona doğru baktı, yeni sarı benekli gözleri ürkütücü ve okunaksızdı. Dara kollarını göğsünde kavuşturarak ters ters baktı. Bir yere gitmiyordu. Razu, Kartir ve Cemşid'in hepsi Onu bir kenara çekip, cinayet işlediği Nahid hastanesini, şehrin tozunu attırdığı bir bölgesinde ziyaret etmesini önermek belki de yapılacak en diplomatik jest değildi.

Nahri gözlerini açana kadar Dara yerinden kımıldamadı.

Aqısa iki adamın birbirlerine ters ters baktığını fark etmiş olmalıydı. Alizayd'a yaklaştı, belindeki bıçağın sapını okşarken Geziriyye dilinde fısıldadı.

Ama konuşan Subha oldu. "Hepinizi dışarı atmama *ok* az kaldı," diye uyardı şafit doktor, Cemşid'e bir soğuk kompres uzatarak. "Atmayacağımı sanmayın." Dara'ya daha karanlık bir bakış fırlattı. "Ve sanmayın ki ben palavralarından etkilendim. Tabancam hâlâ bende, seni nasıl kaırtacağımı biliyorum."

Dara sinirlendi, Aqisa güldü ve Zeynep yüksek sesle öksürerek arkadaşının sorun çıkarmasını örtbas etmeye çalışır gibi göründü.

Prenses diğer kadının kolunu tutarak, "Aqisa, neden gidip kardeşimi kontrol etmiyoruz?" diye sordu.

Cemşid başını kaldırıp baktı. "Muntadhir'e söyle, gözündeki bandajı kontrol etmek için yanına geleceğim ve eğer bu konuda yaygara koparırsa, söz dinlemeyi öğrenene kadar onu diğer çocuklarla birlikte doğu koğuşuna tıkacağım. yönler."

"Yapacağım." Qahtani prensesi Dara'nın yanından bir pislikmiş gibi geçti.

Ancak Aqisa durdu. Zeyneb'i takip etmeden önce hoş bir gülümsemeyle, "Yine de bir gün bağırsaklarını deşmeyi umuyorum," dedi.

Dara karşılık olarak homurdandı ve Razu bir elini onun omzuna koydu. O ve Elashia onun iki yanına yerleşmişlerdi ve Dara ani bir hareket yaparsa kadınların ne tür bir büyüye sahip olduklarını öğreneceği izlenimine kapıldı.

Ama Nahri uykusunda mırıldanarak kırırdandığında diğer tüm düşünceler uçup gitti. Dara'nın kalbi küt küt atmaya başladı ve Razu onun omzunu daha sıkı kavradı.

Subha, Nahri'nin yanında diz çöktü. "Banu Nahida?" diye seslendi usulca. "Beni duyabiliyor musun?"

Nahri gözlerini yavaşça kırptırdı, belli ki uykunun son kırıntılarıyla savaşıyordu. Bu görüntü Dara'nın içini sızlattı ve ona uzun zaman önce çıktıkları yolculuktaki sabahları hatırlattı. "Subha?" diye mırıldandı. "Gerçekten sen misin?"

Doktor gülümsedi. "Tekrar hoş geldin, dostum."

Nahri yorgun ve biraz da şaşkın görünüyordu. "Baş ağrınız için üzgünüm. Ve biriniz . . ." Sersemlemiş siyah bakışları odayı dolaştı. "Birinizin midesi o kadar bulanıyor ki odaklanamıyorum."

Dara'nın tanıştırılmadığı Shafit kızı - son derece Nahri bayıldıktan sonra çatıya çıktıklarında Alizayd'ın yanında silah sallayan itibarsız görünüşlü kişi kızardı. "Özür dilerim. Zaferimizi kutlarken bazı yanlış seçimler yaptım."

Nahri'nin yüzü belli belirsiz bir şaşkınlıkla aydınlandı. "Kazandık mı yani?" diye sordu, sesi gergin çıkıyordu.

"Biz kazandık." Cemşid yaklaştı ve bir fincanı dudaklarına götürdü. "İç bakalım. Sarhoş bir kurbağa gibi konuşuyorsun."

Nahri kaşlarını çatı. "Sana büyüü benimle alay etmen için geri vermedim." Sudan bir yudum aldı. "Sudan bahsetmişken, marid ..."

"Memnun musunuz?" dedi Alizayd. "Çok memnunlar. Biz konuşurken gölde kutlama yapıyorlar - ya da en azından ben kutlama yaptıklarını düşünüyorum. Çok tuhaf bir grup." Sesi yumuşadı. "Başardın, Nahri. Şehri kurtardın."

Dara bakışlarının buluşmasını izledi, prensin tuhaf gözleri parlıyordu. Dara'nın okuyamadığı bir ifade Nahri'nin yüzünde titreşti, bir dakika sonra kayboldu ve yerini küçük, hüzünlü bir gülümsemeye bıraktı. "Ve sen geri döndün," dedi.

Sesinde o kadar kırılgan ve çığ bir şey vardı ki, Dara kendisine doğru yönelen düşmanca bakışları umursamadan bir adım öne çıktı.

"Dinlenmen gerekiyor," diye açıkladı. "Bütün bu konuşmalar seni yoracak." Birdenbire Nahri'ye yine ne yapması gerektiğini söylemek için kendini belli ettiğinin farkına varan Dara'nın yüzü kızardı. "Yani, eğer dinlenmek istiyorsan. Elbette, bu senin seçim," diye hızla ekledi ve parmak uçlarını saygıyla birleştirdi.

Şimdi herkes ona aptalmış gibi bakıyordu.

Ama sonra Nahri'nin ağzının köşesi kalktı, alaycı bir gülümseme olabilecek bir şekilde kıvrıldı ve kalbinin bir uçtan diğer uca yuvarlanmasına neden oldu. "Ben Huyunuzun değişmesine sevindim," dedi sert bir sesle. Doğrulup oturdu, yüzünü buruşturdu ve içindeki su aniden kaynayınca fincanına ters ters baktı. "Bu bu büyüye alışmak biraz zaman alacak."

"Sana yakışıyor," dedi Dara yumuşak bir sesle. "Büyü. Mühür. Hepsi."

Nahri onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı, bu kez daha kararsız görünüyordu. "Teşekkürler."

Geri çekilmektense emin olmak daha iyiydi. Ama şimdi uyandığına göre, adamın ona söylediği korkunç şeyler geri geldi. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Çatıda olanlar için ayaklarına kapanmalıyım. Yalanlar ve ateş ettiğin için _"

Alizayd ona doğru döndü ve odanın sıcaklığı düştü, nemli bir soğuk havayı kapladı. "Onu sen mi *vurdun*?"

Nahri elini prensin bileğine koyarak, "Bir sıyrıktan fazlası değildi," diye yalan söyledi. "Çabuk iyileşirim. Ve işe yaradı, Dara. Önemli olan tek şey bu."

Ama olan olmuştu, oda o kadar gergindi ki Dara kendini daha da gergin hissetti. şiddetle yerinden oynadı. Diğerlerinin çoktan yerleştiğini fark etti -Fiza ve Elashia Nahri'nin minderlerini ayarlıyor, Subha nabzını ölçüyor ve Cemşid kaynayan fincanını tutuyordu. Battaniyelerin arasında Nahri hâlâ

Alizayd'ın bileğini tutuyordu.

O onlara ait. Onlar da ona. Dara başını eğdi, seçimlerinin ve yaşadığı yüzyılların ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissetti. "Sana daha fazla yük olmayacağım. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Kapıya doğru bir adım attı.

"Dara?"

Arkasına baktı.

Nahri hâlâ temkinli görünüyordu ama konuşurken sesi kararlıydı.

"Hayatını kurtardığım için çok mutluyum. Bu dünyada kalmayı seçtiğin için mutluyum."

Ellerini tekrar kutsamak için kaldırdı, eğilirken protokole sığındı.

"Ateşler senin için ısılt ısılt yansın, Banu Nahida."

Razu onunla birlikte çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı. "Seni geçireyim."

"Bir rehber ihtiyacım yok," diye homurdandı Dara, kalp ağrısıyla savaşıyor. "Bu şehri hepinizden daha iyi biliyorum."

"Ruhunun sağlam kaldığını görmek güzel, ama bunu daha çok 'gerçekten gittiğinden emin olalım' olarak düşün. Gel."

Kaşlarını çatı ama karanlık koridorda onu takip etti. "Burada iyi olacak mı?"

"Elbette." Razu bu soru karşısında şaşırmış gibiydi. "Bu onun Hastane; şehri Manizheh'ten kurtarmadan ve sihirlerini geri getirmeden önce burada insanlar onu seviyordu."

Tıklım tıklım dolu odanın görüntüsü tekrar aklına geldi. "Daevabad'da nasıl kök saldığını fark etmemiştim. Yarattığı ailenin." Bu bir Nahri'nin etrafında dolanan, didişen, endişeli insan kalabalığını tanımlamak için bildiği en iyi kelime buydu. Daevalar, djinnler ve shafitler. Tüm kabilelerden. Farklı inançlardan.

Dara böyle bir şeyin mümkün olduğunu fark etmemişti.

"Çok çekici biri." Razu'nun sesi hüzünlüydü. "Tanrım, başka bir hayatta o ve ben eski Arshi'deki kumar salonlarının yarısını temizleyebilirdik."

"Peki Arshi hangi yüzyılda düştü?"

"Sadece Yaratıcı bilir." Razu omuz silkti. "Zamanın nasıl geçtiğini düşünmemeye çalışıyorum. Eski hayatımı çok sık düşünürsem çıldırırım."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı Dara. "Yine de burada bir yerin var. Bir amacın var. Yarattığın ve zevk aldığın bir hayat."

"Siz de aynısını yapabileceğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Beni uzun yoldan arka tarafa götürdüğünüzü gözden kaçırmadım."

Razu'nun ifadesi donuklaştı. "Karşılaşmamamızın daha iyi olacağını düşündüm,

Yani, herhangi biri. Sanırım sen Manizheh'in kontrolü altındayken

mahallelere saldırdı, ama çoğu saldırmıyor. Bunun çok uygun olduğuna inanıyorlar. Öfkeli ve kederliler ve birilerinin cezalandırıldığını görmek istiyorlar."

Elbette biliyorlar. Qui-zi'den bu yana on dört asır geçmişti ve hâlâ Bela olarak biliniyordu. Bu yeni dehşetin kefaretinin ödemek için kaç yüzyıl geçmesi gerekecekti?

"Hastaneye gelmemeliydim," dedi Dara, bunun farkına varmak onu hasta etmişti. "Özür dilerim. Bana bu şekilde rehberlik etmek zorunda kalmamalısın - insanların bana duyduğu nefretin sana da bulaşmasını istemem."

"İnan bana Afşin, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yürümeye devam ettiler ve sokağa açılan bir arka kapıdan çıktılar. Sabahın erken saatleriydi ve henüz dışarıda çok fazla insan yoktu.

Bu da Dara'nın harap olmuş binayı görmesini engelleyen pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Hastaneden kırık میدان'a kadar uzanan mahalleler. Cesetler kaldırılmıştı ama kara lekeler, yırtık giysiler ve terk edilmiş ayakkabılar Öldürüldükleri yer işaretlenmişti, etrafları yıkılmış binaların eşyalarıyla çevriliydi - kırık tencereler, kirli yorganlar ve paramparça oyuncaklar. Bir ömrün ürünleri, nesillere ev sahipliği yapmış evler bir anda yok oldu.

Onun tarafından. Bir köşede, kelimenin tam anlamıyla kovalanmadan önce sığınaklar için çadırlar kurmaya başlamıştı. Kurbanları onun yardımını istemiyordu.

Ve Dara onları suçlamadı. "Manizheh'e karşı çıkmalıydım. daha erken," dedi acı bir şekilde. "Yaratıcı, bir gün önce. Bir *saat*. Pek çok insan hâlâ hayatta olurdu."

"Afşin, eğer bir bağışlanma arıyorsan, bunu benden bulamazsın."

Razu cevap verdi. "Ama hiçbirimizin onun ne kadar düştüğünü fark ettiğini sanmıyorum. Bırakın kendi Afşin'ini köleleştirmeyi, kan büyüğü için diğer Daevaları öldürebileceğine bin yıl geçse inanmazdım."

Tek yapabildiği bu değildi. Dara, onun öldürdüğü tek Daevaların soylular olmadığını iliklerine kadar biliyordu: Manizheh onun kardeşini de öldürmüştü. Rüstem'in yeni doğan yeğenini kurban etmek istediğine dair anlattığı hikâye... Dara bu rollerin tersine çevrileceğine bahse girerdi.

"Tüm bunları nasıl düzelteceğimizi hayal bile edemiyorum," diye itiraf etti.

"Yavaş yavaş. En imkansız görevlerin bile içeriden daha az ürkütücü görüldüğünü fark ediyorum. Ve hepimizin kendi güçlü yanları, oynayacak rolleri var."

Dara yüzünü buruşturdu. "Sanırım."

"Afşin, sana bir şey sorabilir miyim?" O başını sallayınca Razu söze

girdi. "Onu seviyor musun? Gerçekten seviyor musun?"

"Bana *bunu* sorabileceğini söylemedim." Dara, Nahri'ye olan duygularının tüm ihanetlerine ve savaşlarına rağmen ayakta kalacağından şüphe etseydi

Hastane yatağından ona gülümsediği an, her zamanki gibi aşık olmuştu.

"Evet," diye yanıtladı bir süre sonra. "Onu seviyorum. Hayatımdan daha çok. Başka birini böyle sevebileceğimi hiç sanmıyorum."

Razu ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "O zaman orada kendi sözlerini takip ettiğinden emin ol. O genç ve zeki biri ve her şeye rağmen ruhu bozulmadan atlattı." Gülümsemesi soldu. "Ona yük olmadığınızdan emin olun."

Kartir minderli bankta arkasına yaslandı, yüzündeki çaresizlikle yere saçılmış kutsal emanetleri işaret etti. "Hepsi gitmiş. Güvende tuttuğumuz her bir gemi."

Dara yere diz çöktü ve kutsal emanetlerden birini aldı. "Kaç tane?"

"Otuz yedi." Kartir'in sesi boştu. "Ve bu sadece bizim Kayıtlar. Manizheh'in tutukladığı bazı 'hainleri' de ifritlere verdiğiinden şüpheleniyorum. Sorgu sırasında bizi bununla tehdit etti. I Böyle bir şeyi asla hayal etmek istemezdim, ama adamlar kayboldu ve ..." Sözüünü yarıda kesti, çok yaşlı görünüyordu. "Vizaresh yıldırımla seyahat eder. Şimdiye kadar onları dünyanın dört bir yanına dağıtmış olabilir ve izlerini sürmenin hiçbir yolu yok."

Dara kutsal emanetleri toplamaya devam etti. Onların yerde olması doğru görünmüyordu. Yine de ait oldukları cinler ve Daevalar muhtemelen çok daha kötü bir durumdaydı, ölümden sonra yeni insan efendilerine uyanmışlardı.

Tapınağın kasvetli huzuru. Manizheh'in korkunç, kavrayıcı kontrolüne dair anıları geri geldi; dudakları yıkımı emrederken ve elleri masumları keserken kafasının içinde feryat etmek zorunda kalmıştı.

Dizlerinin üzerinde sallandı ve kendini bankta sabitlemek için uzandı. Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalıydı. "Eğer izleri sürülemiyorsa, gemiler ilk etapta nasıl bulundu?"

Kartir içini çekti. "Şans. Zaman zaman ifritler kendilerinden birini, genellikle de özellikle travma geçirmiş bir kurbanı, bizi daha fazla korkutmak için geri getirirlerdi.

Ama çoğunlukla şanstır. Bir cin gezgin, tuhaf bir şekilde güçlü bir insan veya muhtemelen büyü kökleri olan bir olay hakkında bir söylenti duyar. Bu bir cin aramak gibidir.

Sahildeki belirli bir kum tanesi."

Yaradan merhamet etsin. Bu şansın da ötesinde imkansız bir görev gibi görünüyordu.

Dara topladığı kutsal emanetleri bir kenara bıraktı ve Kartir'e bankta eşlik etti. "Onları Vizaresh'e verdiği hâlâ inanamıyorum."

"Kan büyüğü için çok sayıda masumu katletti ve seni şehrin beşte birini yok etti. İtiraz edemeyen kurbanlara daha kötüsünü yapabileceğine inanmak kolay olurdu diye düşünüyorum." Kartir alnını ovuşturdu, başı alışılmadık bir şekilde çıplaktı. "Bir şeyleri değiştirebilir miydin diye düşünüp duruyorum. Manizheh'i doğduğundan beri tanıyordum, büyümesini izledim.

Onun ezilmesini izledim," dedi daha yumuşak bir sesle. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona daha iyi danışmanlık yapmalıydım."

"Senin öğütlerine ihtiyacı yoktu, dostum. Onun farklı bir dünyaya ihtiyacı vardı." Manizheh ne yaparsa yapsın, Dara'nın bir parçası her zaman onun yasını tutacaktı, başka hiç kimsenin, Cemşid'in bile tutmayacağından şüphelendiği bir şekilde. Dara'nın Manizheh'in yerinde olmuş, sevdiklerinin öldürüldüğünü ve halkının ezildiğini görmüş ve davalarının her türlü kan dökülmesine degeceğine inanmış, gerçekten inanmıştı.

Çatıda ona yalan söylememişti, özgürlüğünü ele geçirmek için sözlerini çarpıtmış olsa bile. Dara Manizheh'i anlamıştı. Onun için barış istemişti.

Umarım şimdi her neredeyse, onu bulmuştur.

"Farklı bir dünya," diye tekrarladı Kartir belli belirsiz. "Bunu yaratabilmemiz için dua ediyorum. En azından Banu Nahri ve Baga Cemşid'in daha iyi olacağına inanıyorum."

"Nahri'nin Muntadhir ile birlikte tahta geçeceğini düşünüyor musunuz?"

Rahip güldü. "Onlar zaten boşanmışlar. Bu sabah Banu Nahida'yı hastanede ziyaret ettiğimde, onları çay içerken buldum. Evlilik sözleşmelerinin kalıntıları yanıyordu ve onları birlikte gördüğüm en mutlu anlardı. Ona tahtı sorduğumda, bana 'işe yaramaz dilekçeleri dinlerken rehin vereceğim süslü bir sandalyede oturmaktansa' kusan hastalarla uğraşmayı tercih eder."

"Bu ona benziyor."

"Onu suçladığımı söyleyemem. Hastanede yeterince işi var ve en azından bundan keyif alıyor gibi görünüyor. Ayrıca bana Alizayd ile birlikte diğer aşiretler ve Şafit ile güç paylaşımı konusunda görüşmeler yaptıklarını söyledi.

Komiteler, tazminatlar ve tüm bu diğer modern şeyler."

Güç paylaşımı. Her şeye rağmen, Dara bu düşünceye hâlâ sinirleniyordu. Nahri bir shedu ile Daevabad'a uçmuş ve şehri kurtarmak için Anahid'in

kendisi gibi büyüyü kullanmış, onu bir tanrıça gibi görünerek iyileştirmişti.

elini şaklattı. Dara onu görkemli Shedu tahtında, tören süsleriyle bezenmiş bir şekilde rahatlıkla görebiliyordu. Hak ettiği tek şey buydu. Onun şanına yakışır bir kader.

Ama onun istediği bu değil. Ve hak ettiği de bu. "Nasıl çalıştığını hayal bile edemiyorum," dedi.

"Yeni bir hükümet mi? Ben de istemiyorum. Ama biraz zaman verin."

Dara gülümsemeye zorlamak zorunda kaldı. Genç bir adam gibi görünebilirdi ama rahibin üzerinde bin yıl vardı ve bu tür bir "zaman"ı çok iyi biliyordu.

değişim aldı. "Tabii ki."

"Zamandan bahsetmişken ..." Kartir zorlukla ayağa kalktı, bastonuna ağır bir şekilde yaslandı - hapis cezasının çok ağır geldiği belliydi. "Baga Nahid'imiz bekliyor."

Cemşid annesinin son töreninin özel olarak yapılmasını istemişti ve bu yüzden Dara ateşi kendisi yakmış, duaları Kartir'in yönetmesine izin vermişti. Cemşid ellerinden çıkardığı ateşle kefeni yakarken sessiz kalmış, Kartir'in Banu Manizheh'in önünde son kez eğilmesini ve sonra sessizce oradan ayrılmasını izlemişti.

"Benim de gitmemi mi istiyorsun?" Dara sormuştu.

Cemşid yanan ateşten gözlerini ayırmamıştı, alevler ifadesiz bakışlarına yansıyor. "Hayır. Burada onu tanıyan biri olmalı."

Böylece Dara, hayatını altüst ettiği genç bir adamın yanında kalmış, kendisinden kurtarabilmeyi çok istediği bir kadının yasını tutmuştu.

Bir süre sonra Cemşit tekrar konuştu. "Onda hiç iyilik var mıydı?"

"Evet," dedi Dara dürüstçe. "İnanılmaz bir şifacıydı ve ilk takipçileri için derinden. Babanı severdi. Halkı ve şehri için daha iyisini istediğine gerçekten inanıyorum. Sadece kendini çok ama çok kaybetti." Dara Cemşid'e baktı. "Ve seni seviyordu."

"Beni tanımıyordu."

"Sen onun oğluydun. Seni severdi."

Cemşid'in bakışları hiç değişmemişti. "Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim. Söylemek istediğim çok şey vardı. Ona, babama. Yüzlerce suçlama ve

Sorular. Çok kızgınlım, ama yine de kalbim kırık. Ve şimdi -sevdiğim insanların hayatlarını mahveden katillerin yasını tutarak onlara yük olmak istemediğim için- senden başka konuşacak kimsem yok."

Biraz canı yanan Dara, Cemşid'in omzuna güven verici bir okşayış olduğunu umduğu bir dokunuş yaptı. "Sorun değil. Sana borçluyum. Sırtımdaki tüm oklar için."

"Seni vurmak son derece tatmin ediciydi."

"Nahidlere hizmet etmek için yeni yollar bulmaya devam etmekten memnunum," dedi Dara hafifçe. "Yay konusundaki yeteneğin hâlâ yerinde."

Cemşid ürperdi. "Bir daha asla elime yay almak istemiyorum. Ailemin döktüğü kandan sonra olmaz. Bir daha bana okçu denmesini "Baga Nahid. Bu tür bir sorumluluk ..." Sesine korku karıştı. "Ya başarısız olursam?"

İyi bir lider olacak. Hem o hem de Nahri. Her şeyden bunalan Cemşid henüz bunu göremiyordu ama Dara görebiliyordu.

Üzerine garip bir his çöktü ve Dara'nın bunun huzur olduğunu anlaması bir anını aldı. Şehrin derin travma geçirmiş hali düşünüldüğünde, belki de Bu kadar rahat hissetmemeliydi ama hissetti. Halkı emin ellerdeydi. Yetenekli, şefkatli eller. Yüzyıllar boyunca tahtlarını geri almak için savaştıktan sonra, ona en çok layık olan Nahid çiftinin onu istememe bilgeliğine sahip olması ironiktir.

"Peki ya sen?" Cemşid ilk kez Dara'ya bakarak sordu. "Yalan söylemeyeceğim; sen hâlâ hayattayken Daevabad'ı geri alabileceğimiz bir yol düşünmemiştim."

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim," diye cevap verdi Dara, alaycılığını bastırarak. Herkes onun cenaze ateşinde olmaması konusunda ne hissettiklerini açıkça ifade ediyordu. İç çekti. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Cemşit hâlâ ona bakıyordu. "Hayatını kurtardığında Nahri ile konuştuğunuzu duydum. Sen . . . *sonrasını* gerçekten gördün mü?"

Tamima'nın alaycı gülümsemesi ve annesinin dokuduğu bir kilimin bulunduğu sessiz bir sedir ağacı korusu. Orasının görülmesi ve bu dünyayla paylaşılması gereken bir yer olduğundan emin değildi.

Dara tereddüt etti ve sonra konuştu. "Eğer gördüklerim doğruysa, en kötülerimiz için bile huzur var demektir. Bunu hak etmeyenler için huzur. Bu

güzeldi. Ve bu dünyanın hak etmediği bir merhametten söz ediyordu."

Cemşid titredi. "Acaba bir gün ailem bunu görebilecek mi?" Önce için için yanan ateşe, sonra tekrar Dara'ya baktı. "Baştan çıkmadın mı?"

"Korkunç derecede öyle."

"Peki sen neden gitmedin?"

Çünkü bunu hak etmemiştim.

Kelimeler neredeyse şaşırtıcı bir netlikle aklına geldi ve Dara'yı şaşkına çevirdi. Acıyla kıvranan Manizheh ellerinde can verdiğinde, Nahri Süleyman'ın mührü şakağında alev alev yanarken karşısına çıkan bu kadın, hükmünden korktuğu Cennet'ten gelen bir elçi olabilirdi. Ve Dara'nın ne istediğini sorduğunda, arzuladığı ve yalvardığı ölümü ...

Bunu hak etmemişti. Henüz değil.

Ama bu ifşaatla birlikte, daha fazla netlik. Geçmişe bakıldığında neredeyse apaçık görünen bir kararın yavaş yavaş yerleşmesi.

Dara bakışlarını Cemşid'e çevirdi. "Çünkü hâlâ yapmam gereken bir şey var."

Dara'nın Daevabad'a getirdiği kırk iki savaşçıdan geriye sekiz kişi kalmıştı; bu da Dara'nın kefareti ödeneceği bir başka kayıptı. Zayıf grubunun solgun ve yaralı yüzlerini inceledikçe kimlerin kayıp olduğunu daha iyi anlıyordu. Banu Manizheh'i korurken ilk düşen sadık Mardoniye ve Dara'nın en son, kızaran genç adam İrtemiz'le birkaç dakika yalnız kalmaya çalışırken konuştuğu Bahram. Her zaman sırtan Güştap ve Dara'nın en sessizlerinden biri olan Laleh, bazı yaşlı soylu kadınların arenadan kaçmasına yardım ettiği ortaya çıkınca Manizheh tarafından idam edilmişti.

Hepsi çok gençti. Çok içten, hayat ve umut doluydular.

Şimdi kırılmış görünüyorlardı, çökmüş omuzlarında ve öfkeli ağızlarında umutsuzluk vardı. Dara bu duyguyu tanıyordu; bir zamanlar kendisini de besleyen aynı tür keder ve kızgınlıktı bu.

Bu yüzden onların sonunu getirmemek için elinden geleni yapacaktı. Tapınağın bahçesinde buluşmaları için sessiz bir yer bulmuştu; bakımlı gül ağaçlarıyla çevrili, gölgelik ağaçlardan oluşan bir koru. Tam olarak gizlenmişti -arada sırada meraklı yüzler görünüyor ve hacıların sesleri duyuluyordu- ama Dara grubunun görüntüsünün Yabancıları korkutmak için yeterince göz korkutucu.

Dara konuşurken savaşçıları da sözünü kesmedi; çok iyi eğitilmişlerdi. Ama Manizheh'in yaptıklarını anlatırken, Daeva soylularını kan büyüğü yüzünden idam edip köleleştirmekten, ifritlerin tapınağı yağmalamasına izin vermeye kadar, yüzlerinde giderek artan korku ve inançsızlığı görmemek mümkün değildi.

gemileri ve saraya yapılan ve cinler kadar kendi insanlarını da öldüren yıkıcı saldırıyı çağırıştırıyordu.

İşini bitirdiğinde sessizlik oldu. İrtemiz o kadar solgundu ki neredeyse nabzını kontrol etmek istiyordu.

"Ama biz onun emirlerine uyduk," diye cevap verdi Piroz sonunda. "Bütün o insanların suçlu olduğunu söyledi. Afşin, beni aileleri çocuklarından uzaklaştırmaya zorladı."

"Biliyorum," dedi Dara. "Ve onu durduramadığım için çok ama çok üzgünüm. Daha erken. Sen benim sorumluluğumdaydın ve çok geç olana kadar onun neye dönüştüğünü göremedim. Sana bunu nasıl göreceğini öğretilmedim." Sertçe yutkundu. "Çok uzun bir süre boyunca tek görevimin itaat etmek olduğunu düşündüm. Hepinize itaat etmeyi öğretmek. Yanılmışım."

"Ama o bir Nahid'di," diye itiraz etti İrtemiz. "Süleyman'ın mübareklerinden biri. Mucizeler yarattı!"

"Büyü yaptı," diye karşı çıktı Dara. "Gezirileri öldürmesinde ya da beni hayata döndürmesinde mucizevi bir şey yoktu. onun kölesi."

"Bu saçmalık." Manizheh'in sarayda Dara'nın yerine getirdiği savaşçı Noşrad ayağa fırladı. "Zaten yoldan çıktığına dair fısıltılar vardı. Şimdi herkesin gerçekten istediğini bildiği Nahid geri döndü, peki nasıl Banu Manizheh'in yozlaşmış olması uygun." Yüzü öfkeyle buruştu. "Onu *sen* öldürdün. Kendi Banu Nahida'nı. Bu şehirde biraz olsun namus kalmış olsaydı, seni tapınağın duvarlarına asarlardı." Dara'nın ayaklarına tükürdü. "Bu konuşma ile işim bitti."

İrtemiz üzgün görünerek ağzını açtı ama Dara çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bırak onu gitsin." Tek kızgın Daeva Noshrad olmayacaktı. Manizheh'in destekçileri gittikçe azalıyordu, ama çok sayıda gerçek İnananlar, kabilelerinin yükselişini görmekten heyecan duyan ve Nahri'nin "güç paylaşımı" fikirlerini hoş karşılamayacak olan Daevalar. Onlarla başa çıkmak şehri yeniden inşa eden insanlar için bir öncelik olacaktı.

Ama Dara o insanlardan biri olmayacaktı.

"Beni dinleyin," diye devam etti, her birine doğrudan bakmak için bir an durdu. "Çünkü size son bir ders vereceğim, keşke bana da öğretilmiş olsaydı. Savaşmanın da bir zamanı var ve hepiniz azılı savaşçılarsınız, gurur duyduğum öğrencilerimsiniz. Ama aynı zamanda silahlarınızı bırakmanın da bir zamanı var.

silahları bırakıp barış yapma zamanı. Yeni bir tür savaşın başladığını ve bunun daha da zor olabileceğini fark etme zamanı. Kelimelerle savaşmak zorunda kalabilirsiniz ve

İnançlarınızla. Ama buna değer. *Hayatlarınız* buna değer. İzin vermeyin asla siperlere giremeyecek olanlar için yem haline getirilecekler. Kendiniz için bir şeyler yapın. Mutluluğu bulun ve eğer burada bulamazsanız, Daevastana'nın dışında yeni başlangıçlar yapın."

İrtemiz konuştu. "Bizi cezalandırmak isteyeceklerdir, bu yeni yöneticiler. Muntadhir al Qahtani'nin kendisini esir tutan askerleri hatırladığını düşünmüyorsunuz değil mi?

Manizheh gözünü mü çıkardı?"

"Sizin için suçu üstleneceğim. Hepinizin suçunu. Baga Cemşid ve Kartir ile çoktan konuştum. Güvende olacaksınız."

"Ama o zaman senden nefret edecekler."

"Benden hep nefret ettiler. Cin nefretinden besleniyorum." Dara gülümsedi. "Şimdi git. Güzel bir gün ve yapılacak yeniden inşa işleri var. Yaşlı bir adamın vaazlarını dinleyerek zamanınızı boşa harcamayın."

Son emrine bariz bir isteksizlikle itaat ettiler ama gittiler.

Dara onların gidişini izlerken kalbinde bir sızı hissetti. Ne olursa olsun koşullar altında savaşçılarıyla arkadaşlık kurmuştu. Onları eğitmek onu kurtarmış ve hayata geri döndüğü ve Nahri için korkudan çıldırdığı kasvetli ilk yıllarda ona bir amaç vermişti. Dara onları seviyordu.

Onları çok özleyecekti.

Gözlerini kapattı, Divasti'nin sohbetini ve ateş sunaklarının kokusunu içine çekti. Burayı hatırlamak, ruhuna kazımak istiyordu.

"Ne demek son dersiniz?"

Gözlerini açtı. İrtemiz geri dönmüştü, karanlık bakışları endişe. Elbette itaatsizlik etmişti. Bir bakıma buna güvenmişti.

Dara onun elini tuttu. "Dostum, senden bir iyilik isteyeceğim."

46

Nahri

Nahri ellerini küçük kızın parçalanmış kolunda gezdirdi, kemiğin yanlış iyileşen kısımlarını yeniden kırarken sinirleri köreltti ve sonra onları tekrar bir araya gelmeye teşvik etti.

Geziri kız kocaman gri gözleriyle onu izledi. "Bu *çok* güzel," diye heyecanlandı. Tekrar babasına baktı. "Abba, bak!"

Babası hafifçe yeşile dönmüştü. "Anlıyorum." Nahri'ye döndü. "Peki bundan sonra iyi olacak mı?"

"Birkaç gün dinlendiği sürece sorun yok." Nahri kıza göz kırptı. "Çok cesursun. On yıl kadar sonra hâlâ bunun harika olduğunu düşünüyorsan, gel beni ara, belki seni öğrencim olarak alırım."

"Bu harika olurdu!"

Kızın saç örgülerinden birini çekiştirdi. "Bakalım birisi eve götürüp pratik yapman için birkaç bandaj bulabilecek mi?"

Nahri hemen alarma geçerek muayene odasından dışarı çıktı. Koridordaki kalabalık tarafından ezilmemek için ayakları üzerinde yeterince hafıftı, ama sadece zar zor. "Yoğun" kelimesi hastaneyi tanımlamaya yetmiyordu. Yaralı askerler ve şehirdeki çatışmalarda yaralanan siviller arasında

yıkım ve haftalardır tedavi edilmeyen genel büyümlü hastalıklar yüzünden burası tıka basa doluydu. Subha en ufak bir tıbbi eğitimi olan tanıdığı herkesi çağırmıştı ve Cemşit de Nahid şifacılığı konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyordu. Ama yine de tam bir kaos vardı. Nahri zar zor uyudum, zar zor yemek yedim.

Umurunda değildi. Nahri'nin olmak istediği tek yer hastaneydi. İş yorucu olabilirdi ama ondan istenen tek şey buydu. Politikayı ya da annesi olduğunu düşündüğü kadınla yaşadığı son acımasız kavga sırasında neler olduğunu düşünmek zorunda değildi. *Duyguları* olması gerekmiyordu. Nahri'nin tek yapması gereken insanları iyileştirmekti; hastalarının ona o kadar ihtiyacı vardı ki başka bir şey düşünmek bile bencillik olurdu.

Eczacıya doğru yöneldi. Avluda Elashia, hastane çalışanlarının ve hastaların çocuklarına göz kulak olmayı kendine görev edinmiş bir çocuk sürüsüyle ilgileniyordu. Çocuklar parlak renkli bir karmaşaydı, parmak boylarıyla oynarken gülüyorlar ve Elashia onların çizimlerini deniz canavarları ve uçan kediler.

Nahri eczanenin kapısını küfrederek açtı.

"Süleyman'ın gözü," diye feryat etti Cemşid. "Senin sarı olmaman gerekiyordu! Neden sürekli *sararıyorsun*?" "Sorun mu var?" Nahri sordu.

"Evet," diye cevap verdi Subha odanın diğer tarafından, gerçek bir çoklu görev ustalığıyla kızını besliyor ve envanter rulolarını gözden geçiriyordu. "Senin sabırsız çırağın 'doğranmış' ve 'kıyılmış' kelimelerinin değiştirilebilir." Cemşid'in mümkün olduğunca uzağında tuttuğu cam şişeden kaçmakla tehdit eden, çalkalanan ve gerçekten de çok sarı olan iksire baktı. "Zahhak sakla," dedi küçümseyerek. "Ne olduğunu biliyorsun kendi vahşi zihnine sahip değil mi? İnsan malzemeleri."

"Ve her fırsatta senin üstünlüğüne boyun eğiyoruz," dedi Nahri, kalbine dokunarak.

"Hayatında hiç kimseye gönüllü olarak boyun eğdiğini sanmıyorum," dedi Subha cevap verdi. "Özellikle de yeni güçlerini sergileme şeklinle. Odanın öbür ucundan kemikleri iyileştirmek için gerçekten bir neden yok. Yatağın başında oturmak da aynı derecede etkilidir."

"Bu daha verimli."

"Lanet olsun!" Cemşid matarasını metal bir kâsenin içine düşürdü. "Şimdi *kase* sarıdır."

Nahri onun yanına geçti ve malzeme tepsisini taşıdı. "Neden ben biraz iksirler üzerinde çalışmıyorum, sen de cerrahi kanadında bir tur atmıyorsun? Herhangi bir acil durum olursa bana haber ver."

Yüzü rahatlamıştı. "Sana en iyi kardeş olduğunu söylemiş miydim?"

Nahri'nin neşesi biraz azaldı. "Kuzenim aslında."

"Kardeşim," diye ısrar etti. "Kanın ne dediği umurumda değil." Cemşit başının tepesine bir öpücük kondurdu ve gitti.

Subha içini çekerek tüy kalemmini kâğıtlarının üzerine bıraktı. "Biz Her şeyimiz azalıyor. Alizayd gemilerine taşıyabildikleri kadar şifalı bitki ve malzeme getirtti ama yine de daha fazlasını almanın bir yolunu bulmamız gerekiyor, hem de bir an önce."

"Yapacağız." Nahri bir an durup diğer doktoru inceledi. Subha beş yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, gözlerinin etrafında stres çizgileri ve saçlarında yeni gümüş teller vardı. "En son ne zaman eve gittin ve Uyudun mu?"

"Navasatem'den önce."

Nahri onun karşısına oturdu. "Bilge bir kadın bir keresinde beni, kendimi aşırı yorarsam hastalarımı yardımcı olamayacağım konusunda uyarmıştı."

"O kadının savaş sırasında bir hastaneyi yönetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu." Subha gözlerini ovuşturdu ve kızını yeniden kucağına oturttu.

"Neden bir dakikalığına Chandra'yı almama izin vermiyorsun?"

Doktor ona şüpheci bir bakış attı. "Bebeklerle ilgili çok deneyiminiz var mı?" "Ben sayısız yeteneğe sahip bir kadını." Nahri, Chandra'yı karşısına aldı.

omzunu ve bebeğin sırtını ovuşturdu. Sıcaktı, yumuşak ağırlığı beklenmedik derecede hoştu.

"Geçirmek için Nahid numaraları yapma," diye uyardı Subha ve boynunu gererek ayağa kalktı.

"Asla." Nahri durakladı. "Bu arada özür dilerim. Seni burada tek başına bıraktığım için."

"Gölün içinden sihirli bir şekilde kaybolmanın bilinçli bir seçim olduğu izlenimini edinmedim."

"Hayır, muhtemelen değil. Ama yine de kendimi suçlu hissetmemek zor."

"Geri döndün. İşleri yoluna koymaya yardım ettin. Yine de eğer konuşuyorsak Dürüst olmak gerekirse, bir sorum daha var. Manizheh'in ailenizle ilgili size anlattıklarıyla ilgili bir hikaye duydum. Bu doğru mu?"

Bu soru onu şaşırtmadı. Nahri bu söylentinin dolaştığını biliyordu. -İnsan mirasını ilan etme fırsatından yararlanarak buna izin veriyordu.

"Bildiğim kadarıyla, evet."

"Demek Shafit sensin." Subha ona baktı. "Biliyor muydun?"

Nahri bu soruya daha az hazırlıklıydı ama Subha'ya yalan söylemeyecekti. "Evet. Ailem hakkındaki gerçeği bilmiyordum, gerçekten de öyle sanıyordum."

Ben Manizheh'in kızıydim. Ama Ghassan yıllar önce bana bir Şafit olduğumu söylemişti ve ben de ona inanmışım."

Subha'nın yüzü okunamıyordu. Kızgın değildi, yargılamıyordu. Sadece bekliyordu. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü korkuyordum." Cesurca değildi ama gerçek buydu. "Kimseye söylemedim. Yapabileceğimi düşünmedim. Daevaların bana sırt çevirmesinden ve Ghassan'ın bunu beni yok etmek için kullanmasından korktum."

"Anlıyorum."

Nahri'nin içinde yeni bir suçluluk duygusu belirdi, bu duygunun kenarında utanç vardı. Daevabad'da Ghassan'ın yönetiminde zor bir hayat yaşamıştı ama bu şafit bir hayat değildi. Hayatta kalmak için sözde safkan ayrıcalığını kullanmış ve bunun haklı olarak hesap sorulacak bir şey olduğunu biliyordu. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"Yabancı ve düşman bir büyü şehrinde hayatta kalmak için mi? Hayır. Ayrıca tüm Shafit adına konuşmuyorum. Kimse konuşamaz. Ama doğru olanı yap, Nahri. Tekrar yalnız kalmamıza izin verme. Bu senin dileyeceğin herhangi bir özürden daha iyidir."

"Yapacağım," diye söz verdi Nahri. Chandra saçlarından bir avuç yakaladığında "Yemin ederim!" diye bağırdı. "Şimdi de annenin infazcısı mı oldun?"

Kapı çalındı ve Razu kafasını içeri uzattı. "Kurtarılmaya ihtiyacın var mı, Banu Nahri?"

"Evet. Tamamen yenildim."

"Hiç şüphesiz." Ama Razu'nun sesi ciddileşti. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz?"

Subha çoktan kızını geri götürmüş, Nahri'nin saçlarını ustalıkla çözüyordu. "Daha sonra konuşuruz."

Razu şafit doktor gidene kadar sessiz kaldı ve sonra eczaneye girdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

Nahri gülümsemeyi başardı. "Çok yorgunum ve artık duyguları yaşamak istemiyorum ama bunun dışında iyiyim."

Yaşlı kadın Nahri'nin yanına giderek omzuna bir el koydu. "Yaklaşırken konuşmalarınızın bir kısmını duymadan edemedim. Özür dilerim, itiraf etmeliyim ki Rüstem'in kızı olabileceğinizden şüphelenmiştim. İlk tanıştığımızda, onunla aramdaki bağın gölgesini hissettim. Onunla hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Manizheh, ve bu beni meraklandırdı."

"Onun gibi miydi?" Nahri sesindeki korkuyu engelleyemedi.

Razu elini uzatarak Chandra'nın Nahri'nin gözlerinden kaçırdığı
buklelerden birini süpürdü. "Hayır. Rüstem hiçbir zaman kız kardeşinin
sahip olduğu güce ya da

karanlık. Çok nazik ve çok yetenekliydi ama Qahtaniler onu uzun zaman önce yenmişti ve sanırım o sadece hayatta kalmaya çalışıyordu." Eczacı kapısının ötesindeki avlu bahçesini işaret etti. "Bunu çok severdi yer. Bitkiler ve ilaçlar konusunda inanılmaz yetenekliydi. Dışarıda otururken çiçekler ve sarmaşıklar onun üzerinde gezinmeye başladılar. evcil hayvanlar."

"Bu bazen bana da oluyor," diye fark etti Nahri, içinde taze bir keder vardı. "Tanrım, asla bilemeyeceğim o kadar çok şey var ki."

Razu ona sarıldı. "Elimden geldiğince parçaları birleştirmene yardım edeceğim. Benim hikâyelerim var, eminim başkalarının da vardır. Rüstem çok fazla

sırdaşları vardı, ama çok sevilen bir adamdı."

Nahri gülümsemeye çalıştı. Ama aslında bilmek istediği sadece babası değildi. Umutsuzca annesinin kim olduğunu bilmek istiyordu. Zihnindeki ve hafızasındaki boş alanları doldurmak için Manizheh'in acımasız itirafıyla daha da açıldı. Nahri, Daevabad'a gelen ve Baga Nahid'in yolunu kesen Mısırlı hakkında bilgi edinmek istiyordu. Ölümüne ve Manizheh'in gazabına meydan okuyan kadın ülkesine dönüp Nil'in efendisiyle bir anlaşma yaptı.

Razu onu serbest bıraktı. "Buraya sadece Rüstem hakkında konuşmaya gelmedim. Bir mesaj getirdim." Parlak yeşil gözleri Nahri'ninkilerle buluştu. "Afşin seni görmek istiyorum."

Yıllardır Daevabad'da yaşamasına rağmen Nahri adanın diğer tarafındaki ormanlarda çok az zaman geçirmişti. İyi korunan Daeva'nın yanı sıra Çiftliklerde kalan vahşi doğanın vahşi ve kontrolsüz bir şekilde büyüdüğü söyleniyordu. Elbette perili olduğuna dair fısıltılar vardı. Bel yüksekliğindeki kır çiçekleri tarlaları ve geçit vermeyen ormanların ruhlarla dolu olduğu Zaydi al Qahtani'nin asıl güçlerine teslim olmaktansa ormana kaçıp canlarına kıyan kayıp ruhlarla birlikte yıldız çarpmış aşıklar ve feryat eden avcılar.

Nahri buna inandığından emin değildi ama Razu'yla birlikte geçitten geçtikten sonra şehrin seslerinin ne kadar çabuk kaybolduğu dikkat çekiciydi.

Daeva Mahallesi'ni ormandan ayıran eski sedir kapılar. Kayalık toprağı derinlemesine kesen iyi aşınmış bir yol, bir tünelden geçerek Yeşillikler vardı ama bunun dışında doğa kontrolsüzdü: pirinç duvarlara tırmanan sarmaşıklar ve derinlikleri karanlığa karışacak kadar sık ağaçlar. Ötesinde

Her zaman çok uzakta olan dağlar şimdi yakınlarda beliriyor, Daevabad'ın adası kalplerinde taze bir şekilde yuvalanıyordu.

"Dara benimle *burada* mı buluşmak istedi?"

Nahri sordu. "Ben istedim."

O ve Razu Dara'nın sesiyle sıçradı, Afşin sanki başından beri oradaymış gibi aniden arkalarından yola çıktı.

Yüzlerindeki ifadeyi görmüş olmalı. "Bağışlayın beni. Sizi korkutmak istememiştim."

Nahri kaskatı kesildi. Hem tanıdığı Dara'ydı - belirgin bir şekilde eski moda aksanı ve kulağa hiç de özür dilemezmiş gibi gelen özrü - hem de Yabancı, daha birkaç gün öncesine kadar öldürmeyi planladığı düşman generali. İyileşmiş olmasına rağmen omzu aniden ağrımaya başlamıştı; bu, okun açtığı yaranın gölgesiydi.

"Sorun değil." Nahri onun sesindeki ürpertiye, şimdiden aralarına koymaya çalıştığı mesafeyi, bedeninin kendini gelecekteki bir incinmeye karşı koruduğunu duyabiliyordu.

Razu onun bileğine dokundu. "Kalmamı ister misin?" diye sordu Tukharistan dilinde.

"Hayır, ben iyiyim," diye ısrar etti Nahri, hiç de öyle hissetmiyordu.

Razu Dara'ya sert bir uyarı bakışı attıktan sonra oradan ayrıldı. Ama o gittiği anda ormandaki gerilim yükselmiş gibiydi. Bu, hastanede aralarında yükselen duvarın aynısıydı; Nahri karşısındaki adam hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu.

Dara'nın da kendisine aynı şeyi yaptığını fark etmeden ona baktı. Manizheh'in kölesi olarak giydiği görkemli üniformanın dışında Dizlerine kadar inen gece yarısı rengi bir ceket ve tozlu çizmelerinin içine sokulmuş bol bir pantolon giymişti. Başı açıktı, siyah bukleleri omuzlarına dökülüyordu.

Yine de onda çok yabancı bir şeyler vardı. Nahri'nin çatıdayken fark ettiği ama büyüü geri getirme ve koca bir adayı taşıma çılgınlığı içinde üzerinde pek düşünmediği bir ötekilik hissi.

"Sen lanetle işaretlenmemişsin," dedi ve bunu yüksek sesle fark etti. "Süleyman'ın lanetiyle yani."

Nahri'nin okuyamadığı bir ifade Dara'nın yüzünü kapladı. "Hayır, sanırım değilim. Manizheh beni çölde dirilttiği zamanki halime geri dönmüş gibiyim." Elini kaldırdı ve eli kısa bir süreliğine yer değiştirdi, derisi ateş gibi oldu ve parmakları pençeye dönüştü. "Orijinal bir daeva."

Nahri, "Süleyman'ın devam etmesine izin verilmeyecek kadar tehlikeli olduğunu düşündüğü güçlerle," diye ekledi. "Ve söylemeliyim ki, ben de aynı fikirdeyim."

"O zaman sanırım artık onun yüzüğünü taşıman doğru olur." Dara yaklaştı, zümrüt gözleri onun yüzünde geziniyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Sanki yine buzdan bir hançer tarafından bıçaklanıyorum. "İyiyim," diye yalan söyledi.

"Güçlü." Bu yalan değildi. "Orijinal bir Daeva'yı alaşağı edebilir."

Dara şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ağzının bir köşesi gülümsemenin çıplak çizgileriyle yukarı kalktı. "Daevabad'da altı yıl geçirdin ve dilin seni Kahire'deki bir mezarlıkta entrikalar çevirirken bulduğum zamankinden daha az keskin değil."

Nahri'nin kalbi boğazına kaçtı. "En sinir bozucu olan sendin, kibirli bir yaratıkla karşılaştım. Her kesici sözü hak ettin." "Adil." Bir adım daha yaklaşarak onu içine çekti. "Ama umarım "beni alaşağı etmenin" gerekli olduğunu düşünmüyorum. En azından şimdilik. Sizinle konuşmak istedim."

"Ormanda tek başına mı?"

"Benimle görünmemenizin daha iyi olacağını düşündüm. Ve hastaneye tekrar dönmek doğru gelmedi. Sonra değil ..."

"Duydum." Nahri, Dara'nın hastaneye yaptığı saldırıyı ve kaçmaya çalışırken açtığı ölüm yolunu biliyordu. Biliyordu çünkü kurbanlarının kendilerinden duymuştu, birçoğu hâlâ hastanedeydi, aralarında sakat kalan askerler ve siviller ve ebeveynsiz kalan çocuklar da vardı.

Ve bu Manizheh'in zehri yüzünden ölen Gezirilere değinmiyordu bile. Saldırı gecesi hortlaklar tarafından boğulan, ezilen ya da yutulan Kraliyet Muhafızları'nın askerleri ve genç öğrencileri. Manizheh şehri yerle bir ettiğinde öldürülen *binlerce* masum sivil.

Nahri başını kaldırıp Dara'nın yüzüne baktı - onun ciddi, kararsız, büyüleyici Güzel yüzlü bir kadın, cevabının şüphelendiğinden farklı olmasını umduğu bir soru sordu.

"Sen . . . bunca zamandır onun kontrolü altında mıydın?" Dara basitçe

"Hayır," diye yanıtladı.

Ona baktı. Ormanda tek başına, Dara o kadar çok benziyordu ki onu Mısır'dan koparan Daeva. Halkı için çok şey isteyen, çileden çıkarıcı, düşünceli savaşçı. Onun için de. İkisi için de.

Ama sadece o değildi. Asla da olmayacaktı. Nahri Dara'ya bakıp da ölüm ve yıkım görmeden edemezdi. Qui-zi'nin kadınları hakkındaki acı dolu açıklaması . . . bu onun içinde sonsuza dek yaşayacaktı.

"Beni parçalara ayırıyorsun," diye ağzından kaçırdı, kelimeler kalbiyle girdiği savaştan kaçıyordu. "Saldırıdan bu yana her günümü Sözlerini kafamda tekrarlıyor ve tanıdığım adamla olduğunu iddia ettiğin acımasız silahı uzlaştırmaya çalışıyordum. Seni öldürmeye hazırdım. Ve sonra gidip doğru olanı yapmak zorunda kaldın."

Dara dudağını ısırды, hem ağlamak hem de gülümsemek üzereymiş gibi görünüyordu. "Özür dilerim. Birlikte geçirdiğimiz zaman senin için her zaman büyük bir hayal kırıklığı kaynağı olmuş gibi görünüyor."

"Her zaman değil, Dara. Her zaman değil."

Gürültüyle nefes verdi ve sonra gözlerini kaçırdı. İkisi de sanki sessiz bir anlaşmayla, daha fazla yaklaşmanın daha fazla acıya davetiye çıkaracağı ortak korkusuyla, kollarının erişebileceği mesafeden uzak duruyordu.

Bir süre sonra, uzun otların arasından geçen dar bir patikayı işaret etti. "Benimle yürür müsün? . . benimle yürür müsün?"

Nahri sessizce başını salladı ve yola koyuldular. Dara tempoyu ayarladı, engebeli zeminde zarifçe süzülüyor gibiydi. Bu ona ilk yolculuklarını, çöllerden ve donmuş düzlüklerden geçtikleri uzun günleri hatırlattı. Atları ve yıldızların altında dikenli konuşmaları. Kendini her zaman zeki ve deneyimli sanmıştı ama Nahri şimdi geriye dönüp baktığında ne kadar genç olduğunu fark ediyordu. Arkadaşının gerçekte ne kadar perili olduğu konusunda ne kadar saf olduğunu.

Böylece yürüdüler. Pembe yonca tarlalarının arasından, kayalık tepelerin üzerinden, kıvrımlı bir dere boyunca ve budaklı gövdelerini çevrelemek için beş adamın gerekeceği devasa yaşlı sedir ağaçlarının gölgeliklerinin altından geçtiler. Nahri

Bu vahşi doğanın büyük bir kısmının aslında göle baktığından

şüpheleniliyordu ama şimdi sık ormanlık dağlardan oluşan bir kuşak ve Ali'nin yeni nehri tarafından gizlenmişti, maridlerin kutsal suları ile cin şehri arasında olmasını istedikleri sınır. Her iki durumda da çok güzel, sağlıklı ve iyileşmiş bir yerdi ve Nahri bunun

şehir duvarlarını yıkmamanın zamanı gelmiş olabilir. Sessiz huzur ve doğal güzellikler Shefala'nın güzelliği onu etkilemişti ve halkının temiz hava solumasına ve ağaçların altında dolaşmasına izin vermek güzel olacaktı.

Dara tekrar konuşarak Nahri'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ben çok küçükken Nahid çocuklarıyla bu ormanda oynar, ifrit, gulyabani ve bizi yiyip bitirecek her türlü yaratıkla ilgili hikâyelerle kendimizi aptal gibi korkuturduk. Nahidler yaralarımızı iyileştirirken ben ve kuzenlerim dövüş sopaları toplardık." Ses tonu hüznü bir hal aldı. "Tabii ki uzun sürmedi. Babamdan ve amcalarımdan Nahidler hakkında fısıltılar duyarak

büyüdüm.

Nahid Konseyi değişiyordu ama bunu anlamam yüzyıllar sürdü."

"Sanırım yöneticilerinize tapmanız öğretildiğinde böyle oluyor."

"Daevabad için hayatını feda etmeye hazırdın. Kalbinde bir peygamberin gücünü taşıyorsun, bu gücü toprağın kendisini yeniden şekillendirmek ve dünyanın dört bir yanındaki yüz binlerce kişiye büyüü geri getirmek için kullandın. Kendini tapınmaya layık görmüyor musun?"

"Bence ibadet kulağa yorucu geliyor. Yeterince sorumluluğum var, bunların üzerine bir de mükemmellik ve tanrısallık beklentilerine ihtiyacım yok."

Dara ona baktı, gölgelikten süzülen ışık siyah saçlarına vuruyordu. "O zaman ne istiyorsun, Nahri?"

Ne istiyorsun? Nahri'ye bu sorunun farklı versiyonları kaç kez sorulmuştu? Hayallerini dile getirmenin onları yok etmek olacağından korkarak kaç kez tereddüt etmişti?

Bunun yerine onları hayal etti. Daevabad'ın yeniden inşa edildiğini ve geliştiğini, şehri çevreleyen ve kabile mahallelerini ayıran duvarların yıkıldığını gördü. Hastanenin büyüü dünyanın dört bir yanından gelen hevesli, parlak öğrencilerle dolu olduğunu, Subha'nın kızının bahçede ödev yapacak ve Kartir ile Razu'ya tarih hakkında sorular soracak kadar büyüdüğünü gördü. Cemşid'i gördü Şafit bir cerrahla el ele çalışarak, büyü ve insan teknikleri mükemmel bir dansla birbirini tamamlıyor.

Nahri kendini mutlu görüyordu. Tapınağın bahçesinde Daeva'nın geveze çocuklarıyla oturuyor ve Fiza'yla bir şafit kafede tavla oynuyordu. Ali Birlikte dünyalarının kurallarını yeniden yazarken, mantıksız sayıda parşömenin arasından ona sırtıyordu.

"Her zaman istediğim şey," diye cevapladı sonunda. "Doktor olmak istiyorum. İnsanları iyileştirmek ve kafamı bilgiyle doldurmak istiyorum. Belki bu arada biraz zenginlik ve mutluluk da bulurum."

"Işıl ışılsın," dedi Dara. "Seni hiç böyle gülümserken gördüğümü sanmıyorum."

Yanaklarına sıcaklık doldu ve Nahri yine soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Eminim aynı fikirde değilsinizdir. Muhtemelen tahta geçmem ve herkesin önümde eğilmesi gerektiğini düşünüyorsun."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Bu senin hayatın." Dara'nın sesi daha da kesik kesik çıkmaya başladı. "Keşke bunu daha önce fark etmiş olsaydım. Üzgünüm, her zamankinden daha çok üzgünüm."

Nahri, seni bu seçimden mahrum bırakmaya çalıştığımı söyle. Eğer geri dönebilseydim... izleyebileceğimiz farklı yolu düşünmek kalbimi kırıyor."

Nahri'nin boğazı daraldı. Başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Geriye dönüp bakabileceği ve neler olabileceğini merak edebileceği bir yerde değildi -Nahri, Daevabad'ın kendisi kadar iyileşmesi gereken yıllar olduğundan şüpheleniyordu. Hayatının çok büyük bir bölümünü

hayatta kalmak, parçaları toplamak ve istikrarlı bir şekilde ilerlemek.

Belki de cinlerin insanlardan daha uzun yaşaması iyiydi; Nahri o yüzyıllara ihtiyacı olacağını hissediyordu.

Yürümeye devam ettiler, hâlâ patikanın karşı tarafındaydılar ama artık birbirlerinden o kadar da uzak değillerdi. Orman seyrekleşerek çiçeklerle dolu güzel bir vadiye açılıyordu.

Yusufçuklar bel hizasındaki çimenlerin üzerinde zıplıyor, arılar çiçekleri. Ormanın kenarındaki budaklı bir ağaç dalının üzerinde zıplayan bir Toy kuşunun siyah-turuncu ibiği gözüne çarptı.

Gözüne çarpan tek şey bu değildi. Nahri gözlerini kısıp kaşlarını çatarak vadinin doğu köşesini inceledi. Açık, güneşli bir hava olmasına rağmen Sırılsıklam bir gündü, kum fırtınasından sonra sararmış hava gibi garip bir pus, manzaranın o kısmının üzerinde asılı duruyor ve onu perdeliyordu.

Dara onun baktığını fark etmiş olmalıydı. "Peçe," diye açıkladı. "Onu daha önce keşfettim. Senin diyarının yeni eşiği."

Nahri ürperdi. "Yakın zamanda o yolu geçeceğimi sanmıyorum. Ya da muhtemelen hiçbir zaman," diye ekledi, bunun farkına varınca biraz kederle savaştı. Bu, Mısır'ı bir daha asla göremeyeceği anlamına geliyordu. Yakub'u bir daha göremeyeceği de neredeyse kesindi. "Süleyman'ın mührü şehri son kez terk ettikten sonra olmaz."

"Hayır," diye onayladı Dara, sesi tınısızdı. "Öyle olacağını sanmıyorum."

Her şeye rağmen Nahri, Dara'yı hâlâ o kadar iyi okuyabiliyordu ki içini bir endişe kapladı. "Dara, beni buraya neden getirdin?"

Yutkundu, parlak gözlerini kaçırdı. "Yarın şafaktan kısa bir süre sonra bir Daeva savaşçısı seni çağıracak. Adı İrtemiz. O benim için küçük bir kız kardeş gibidir," dedi, sözcüklere takılarak. "Senin için bir hikâyesi olacak, ondan yaymasını istediğim bir hikâye."

Nahri sustu, bunların hiçbiri hoşuna gitmemişti. "Ne hikâyesi?"

Dara ona baktı ve daha ağzını açmadan gözlerindeki kalp kırıklığı içini korkuyla doldurdu. "Sana dün gece çok sarhoş olduğumu ve her zamankinden daha da düşünceli olduğumu söyleyecek. Suçluluk duygusuyla Vizareş'in ve köleleştirilmiş cinlerin peşinden gitmeye yemin

ettiğimi ve kimse beni durduramadan bu perdeyi geğtiğimi."

Nahri gözlerini kırptırdı. Dara'nın söyleyebileceğini düşündüğü onca şey arasında, bu onlardan biri değildi. "Anlamıyorum."

"Vizareş'in peşinden gidiyorum," diye tekrarladı. "Çaldığı köleleştirilmiş cinlerin peşine düşeceğim ve onları serbest bırakılmaları için geri getireceğim. Ama orada durmaya niyetim yok. İnsan dünyasındaki *tüm* köleleştirilmiş cinleri ve Daevaları avlamak niyetindeyim. Benim gibi kaybolmuş ve unutulmuş olanları. Bildiklerimiz ve hiç umudu olmayanlar. Gemilerini bulacağım ve onları evlerine getireceğim."

Bir yanıt vermek için mücadele etti. "Ama *nasıl*? İnsanların konuşma şekline bakılırsa bu imkânsız. Gemilerin çoğu yüzük; çok küçükler. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirler ve onları takip etmenin bir yolu yok."

"O halde bir yol keşfetmek için bin yılım olduğu için ne kadar şanslıyım."

Bin yıl . . . Nahri, Dara'nın yeni hayatının bu yönünü düşünmemişti. ve bu ihtimal midesini düğüm düğüm ediyordu. "Dara, kendini suçlu hissettiğini biliyorum ama bunu yapmak zorunda değilsin. Kendini imkânsız bir göreve adanmak için-"

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ben istiyorum." Dara onun bakışlarını tuttu. "Nahri, geri dönüp hatalarımı telafi edemem ama kefaretimi ödemenin bir yolunu bulabilirim. Şunun için Aslında bana verilen bu ikinci şansı *kullanmalıyım*." Ona kırık bir gülümseme verdi. "Ya da belki bu noktada, üçüncü veya dördüncü şansımı."

"Ama öylece gidemezsin," diye itiraz etti. "Daevaların sana ihtiyacı var."

"Daevalar *sana* sahip. Yüzyıllardır başka bir şeye ihtiyaçları yok. Ama onlar benim tek halkım değiller ve onların peşinden gitmek için daha uygun kimse yok.

Köleleştirilmiş cinler. Zamanım var. Büyüm var. İfrit'i avlamak için çok istekliyim. Vizareş, Qandisha ... hala dışarıdalar."

Nahri derin bir nefes aldı, onun sesindeki kesinliği anlamamıştı. "Pekâlâ. Ama yine de Daevabad'a gidip gelebilirsin. Sanki -"

"Yapamam. Perdeyi geçtiğimde, her şey eskisi gibi olacak. Geri dönemeyeceğim. Dediğin gibi, Süleyman'ın lanetini taşıyorum."

Ve ben gidemem. Dara'nın ona anlatmaya çalıştığı şeyin ağırlığı Nahri'nin neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

Gözlerinde yaşlar yandı. "Yani seni bir daha asla göremeyeceğim."

"Sanırım öyle. Nahri-" Nahri gözyaşlarına karşı verdiği savaşı hemen kaybedince Dara aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu gölde parçalandıkları geceden beri ilk kez kollarına çekti. "Nahri, lütfen. Yas

tutma," diye fısıldadı. "Harika bir yuva kuracaksın.

Burada hep istediğin hayatı yaşayacaksın. Daevabad bunun için görkemli olacak ve eğer ben olmazsam daha kolay olacak." Dara onun yüzünü tuttu ve gözyaşlarını öptü. "Sen mutlu sonunu hak ettin küçük hırsız. İzin ver ben de aynısını yapayım. Ailemle birlikte bahçede bir yer kazanmama izin ver."

Nahri bir hıçkırığı bastırdı. "Ama yalnız olacaksın."

"Oh, Nahri . . ." Dara ürperdi ama sesi sabit kaldı. "Ben iyi olacağım. Bir zamanlar yaptığım gibi saklanmak zorunda kalmayacağım.

Çocukluğumun geçtiği yerleri ziyaret edebilir, sınırdaki Daeva'lara gidip yeni evlerini ziyaret etmelerini söyleyebilirim.

Nahids." Ona bakacak kadar uzaklaştı; gözleri kendi dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Keşfedilecek koca bir dünya var. Krallıklar diyarımızın ötesinde ve korkutacak çok fazla ifrit ve peris var. Ben macera yaşamaya gidiyorum." Ona kırık dökük bir yarım gülümseme verdi.

"Bürokratlarla geride kalmak zorunda olan sensin."

Nahri ağlamaklı bir kahkaha attı. "Sinir bozucu adam. Kalbimi kırarken beni güldüremezsın."

"Ama o zaman seni son bir kez gülümserken nasıl görebilirim?" Dara parmaklarını onunkilere geçirdi ve dudaklarına götürdü. "Ben iyi olacağım, Nahri, ben

Söz veriyorum. Ve eğer Daevabad'ın bana gerçekten ihtiyacı olursa -eğer senin bana ihtiyacın olursa- diğer sözüm hala geçerli. Geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Marid'e tekrar zorbalık yapabilirim ya da Belki de tuhaf prensiniz beni sularından geçirebilir."

"Bundan nefret ederdi."

"Daha da çekici."

Nahri gözlerini kapattı, keder üzerine hücum etti. Adamın ellerini yüzünde, dudaklarını parmaklarında hissederek tekrar oynamaya başlamaları durumu daha da kötüleştirmişti. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Ona seçmesini söyledin. Çatıda, Nahri Dara'ya özgürlüğünü vermişti. Onun seçimini onurlandıracağına söz vermişti. Şimdi o seçimini yapmıştı.

Bırakın da ailemle birlikte bahçede bir yer kazanayım. Nahri'nin bunu ondan almaya hakkı yoktu. Kimsenin yoktu.

Dara'yı tekrar kollarına çekti ve başını onun omzuna gömdü. Onun teninin dumanlı narenciyesini içine çekti ve tüm gücünü topladı. Başka bir zaman Nahri yas tutmasına izin verecekti. Olabilecekleri her şeyin yasını tutmasına izin verecekti.

Ama şu anda, onun hak ettiği Banu Nahida olacaktı. "Onları nasıl serbest bırakacağımı öğreneceğim," diye fısıldadı kulağına, parmaklarını son bir

kez saçlarında gezdirerek. "Sana yemin ederim Afşin. İnsanlarımızı bul, onları evlerine götür ve ben de onları özgür bırakayım."

Sonra Nahri kendini onu bırakmaya zorladı. Parmaklarını açmaya, kollarını çözmeye ve dik durmaya.

Dara çarşafının kenarını okşadı ve sonra yavaşça, bilerek yayınladı. "Gozan'ın yanındaki mağara. Bizim ... mağara." Sesi kesik kesikti. "Orası doğa koşullarından çok iyi korunuyor. "Gozan'ın yanındaki bulduğum gemiler. Birkaç yılda bir kontrol için adam gönderin." O Tereddüt etti, devam etmek istemiyormuş gibi görünüyordu ve devam ettiğinde Nahri nedenini biliyordu. "Çocuklarınıza da aynısını yapmayı öğretin. Onlara da kendi çocuklarına ve sonraki nesillere öğretmelerini söyle."

Nahri ayaklarının üzerinde sallanırken, yüzyılların önünden akıp gittiğini gördü. Artık orada olmayacağı bin yılları. "Olacağım. Yemin ederim."

Dara perdeye doğru geri adım attı ve Nahri hemen onun için harekete geçti, şimdi gitmek istediğini anladı.

"Hiç erzakınız yok," diye itiraz etti. "Silahınız yok. Kendini nasıl koruyacaksın?"

Ona verdiği yarım gülümseme, eğlenmiş ve kalbi kırık, günlerinin sonuna kadar onu takip edecekti. "Rüzgâr olabilirim. Sanırım bunu başarabilirim."

Gözlerini sildi. "Hâlâ çok kibirli."

"Hâlâ çok kabasın." Dara'nın gülümsemesi kayboldu. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Eğer bir dakika daha kalacaksan bana her şeyi sorabilirsin. Ama Nahri sadece başını salladı.

Korku yüz ifadesini aydınlattı. "Fırat'ta, devam etmek isteyip istemediğini sorduğumda ve sen elimi tuttuğunda ... bunu tekrar yapar mıydın? Durmalı mıydım, seni Kahire'ye geri mi göndermeliydim?"

Nahri hemen onun eline uzandı. "Yine olsa yine yapardım, Dara. Elini binlerce kez tutardım."

Dara elini son bir kez dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini tekrar öptü. "Mutluluğunu bul, küçük hırsız. Onu çal ve asla bırakma."

Yakmayacağım. Nahri en yakındaki ağaçtan bir dal kopardı ve elinde yaktı. Dara sözsüzce eğildi ve sesini sabit tutmak için mücadele ederek alnını külle işaretledi.

"Ateşler senin için ıslıl ıslıl yansın, Afşin."

Dara doğruldu ve bakışlarını bir süre daha onun üzerinde tuttu. Onu içine çekti, parlak gözlerini ve şarap karası saçlarını ezberledi. İşte hatırlayacağı adam buydu.

Sonra Afşin geri adım attı ve gitti.

Nahri uzun bir süre bekledi, ormanın gürültüsü, hoopoe'nun şarkısı ve yaprakların hışırtısı tek seslerdi.

Bileğinde bir gıdıklanma oldu. Yeni yeşermiş narin bir sarmaşık parmaklarını okşuyordu. O izlerken, mücevher parlaklığında mor bir çiçek yapraklarını açtı.

Nahri onu yüzüne götürdü ve gözyaşlarına boğuldu.

Ama yalnız değildi. Daevabad'da değil. Ve ağlamaya başlayalı çok olmamıştı ki büyük bir canavarın ağır yastığı ve ardından parlak bir gökkuşağı kanadı etrafını sardı.

Nahri ıslak yüzünü shedu'sunun ipeksi yelesine bastırdı. "Hadi eve gidelim, Mişmiş. Geri geleceğini sanmıyorum."

47

Ali

Göl bir kez daha hareketsizdi.

Ali nehir deltasının sığıklarında oturmuş, beline kadar suya batmış, ayak parmakları çamura gömülmüştü. Hava yoğun bir sisle kaplıydı, o kadar nemliydi ki gölün nerede bittiğini ve gökyüzünün nerede başladığını söylemek zordu. Puslu yağmur tabakaları sürükleniyordu tepede. Öğle vakti olmasına rağmen, yeşil dağların diğer tarafında güneş tepede pırıl pırıl parlarken, burada ışıltı soluk bir parıltıya dönüşmüştü.

O aldırmadı. Burası son derece huzur vericiydi ve Ali, Sobek'in üzerinde uzandığı kayaya yaslanırken gözlerini kapattı. Ali'nin yeni alanındaki yaratıklar, inciklerini kemiren minnoşlar ve beline dolanan su yılanı onu kucaklıyor gibiydi.

dağ pınarları kucağında çağlıyor.

Sobek bileğini bıraktı ve Ali bir rüyadan uyanır gibi sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı.

"Gördün mü, komünle savaşmadığın zaman ne kadar kolay oluyor?" dedi Nil maridi. "Tiamat bu anılardan memnun kalacak. İyi savaştın."

Ali ellerini yüzünde gezdirerek kendine döndü. Tiamat. Sobek. Burada bulunmasının sebebi onlardı, kendi halkları arasında yeni elçi olarak halklar. "Tatmin edici mi?" diye sordu halsizce. "Banu Nahida sınırimız olan nehre saygı göstereceğine söz veriyor."

"Halkının geri kalanı da aynı şeyi yaptığı sürece tatmin edicidir." Sobek gerildi, bir timsah gibi kıvrıldı. "Nehrinizi daha geniş yapmalısınız. Sularına yerleşmeleri için daha fazla çocuğumu gönderebilirim."

Ali bunların ne tür çocuklar olduğunu çok iyi biliyordu ve nehrini cin yiyen timsahlarla doldurmaya hazır değildi. "Önce barışı deneyebiliriz diye düşündüm."

"Nasıl isterseniz. Şimdi onlara dönecek misin?"

Başını salladı. "Kardeşlerim beni bekliyor. Hâlâ yapılacak çok iş var." Elbette çok iş demek hafif kalırdı. Onların bir Savaşta harap olmuş bir şehri tekrar bir araya getirmek. Yeniden bir araya getirecekleri koca bir medeniyetleri vardı. Potansiyel olarak tamamen yeniden inşa etmek için.

Marid hiç de etkilenmemiş bir homurtu çıkardı. "Ateş kanlılar. Çok aşığaları hedefliyorsun, Alizayd al Qahtani. Düzgün bir nehir lordu olabilirdin ama bunun yerine evrak işleri ve *rakamlarla* yetiniyorsun." Sesi skandala uğramış gibiydi. "Hayatını kuru bir taş şehirde kavga eden cinler arasında barış sağlamaya çalışarak harcıyorsun."

"Böyle bir hayal kırıklığı yarattığım için özür dilerim," dedi Ali sert bir sesle. "İsterseniz zırhı ve kılıcı iade edebilirim."

Sobek sinirlendi. "Buna gerek kalmayacak. Ama şunu bil ki Tiamat senden en azından birkaç yılda bir sarayına dönmeni ve anlaşmanı onurlandırmanı bekleyecektir. Beni de ziyaret etmen senin için faydalı olacaktır."

"Dikkatli ol, Sobek. Neredeyse benden hoşlanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Bir nehrin bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Biri sana öğretmeli." Nahri şehri taşıdığına Ali'nin toprağın içinden sürükleyerek getirdiği nehri işaret etti. "Bu sular ve içinde akan hayat senin Sorumluluk. Onlar gelişirse, siz de gelişirsiniz. İhmal ediliyorsanız, ikiniz de düşersiniz." Ali'yi artık paylaştıkları sürüngen bakışlarıyla süzdü.

"Anlamalısın, cin dünyanda bir daha asla bir ayağından fazlasına sahip olamayacaksın."

"Ödediğim bedeli biliyorum." Ali bunu karşılaştığı her insanın gözlerinde görüyordu; dünyanın dört bir yanında Fiza'nın kendilerini hâlâ onlardan biri olduğuna ikna etmesine ihtiyaç duyan şaşkın cinlerden, onu her yerde takip eden fısıltılara kadar. Henüz kimse onu azarlamamıştı. Arkadaşları ve ailesi arasında Daevabad'ın kurtarıcılarından biriydi.

Ama Ali azarlamaların geleceğini biliyordu. Fısıltıların zaman zaman kesici olacağını biliyordu. Ona timsah, hain ve iğrençlik. Sadakati ve inancı sorgulanacaktı. Bunun dayanılmaz olacağı zamanlar olacağını o da biliyordu. asla gerçekleşmeyeceğini bile bile bir alevi ellerine çağırarak ve yeniden halkının bir parçası olmak için yanıp tutuşurdu.

Yine de pişman değildi. Şehrinin özgürlüğüne kavuşmasına yardım etmişti ve bunu çok iyi biliyordu.

Başkaları daha kötü bedeller ödemişti -Ayaanle ataları mesela. Ve dürüst olmak gerekirse, Ali'nin bir parçası hayatında ilk kez kendini rahat hissetti, sanki

Sobek'te kök saldığı kabul edilmiş ve yerleşmişti.

Ali ayağa kalktı. "Geri dönmeliyim."

"Evet, sanırım yapmalısınız. Ateş kanlılara söyle, gölümüze yaklaşırlarsa onları boğacağız."

"Bunu söylemeyeceğim."

Sobek onun yanında suyun içinde ilerledi. "Eğer burada kalmakta ısrar ediyorsan Nahid'le çiftleşmelisin. Halklarımız arasındaki yavrular yeni anlaşmamızı daha iyi mühürler. Beni de ziyaret edebilirler."

Ve böylece Ali'nin atasıyla işi aniden bitmiş oldu. "Ah, gökyüzüne bakar mısınız?" dedi eliyle sisi işaret ederek. "Geç oluyor. Neden yalnız devam etmiyorum?"

Sobek, Ali'nin kaçışını fark etmemiş gibi görünüyordu, kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. "İlk tanıştığımızda bir çocuktan daha büyük değildi."

"Nahri mi?"

"Annesi."

Ali yürümeyi bıraktı. Sobek ilk kez tek başına Nahri'nin ailesinden bahsediyordu ve kesinlikle ilk kez özellikle annesinden söz ediyordu.

Sobek'in ne kadar tedbirli olabileceğini bilen Ali sözlerini dikkatle seçti. "Yani Manizheh'in Nahri'ye anlattıkları doğru muydu?" Anılarını Sobek'le çoktan paylaşmıştı ve Marid de Ali'nin bildiklerini biliyordu: Manizheh'in Nahri'yi kardeşinin "hatası", şafit bir annenin kızı olarak ihbar ettiği hikâyesi bir yangın gibi yayılıyordu.

"Evet." Sobek uzun bir süre sessiz kaldı. "Senin Nahid halkımla barış için büyük bir risk aldı. Gölü geri vermek ... bir armağana dönüştü."

Ali bunun nereye varacağını sezmişti. "Ona borçlu kalmak istemezsiniz."

"Hayır, yapmazdım." Bakışlarını Ali'nin üzerinde sabitledi. "Annesine verdiğim söz, yeni bir hayata başlayabilmesi için anılarını silmekti. Onunla müttefiksiniz; bunu yapıp yapmadığını sizin takdirinize bırakıyorum."

"Evet," dedi Ali aceleyle. Nahri'nin daha fazla isteyeceğini bildiği çok az şey vardı. "Anılarını geri yükleyin. Onu hemen getireceğim-"

"Senin Nahid'inin anıları yok oldu. Ama annesi benimle bir anlaşma yaptı. Duriya," dedi Sobek, ismi sessiz bir saygıyla telaffuz ederek. "Onun

Öldüğünde hatıraları bana geçti. Bunları sizinle paylaşabilirim ve siz de aynısını yapabilirsiniz."

"Ama ben hiç böyle bir sihir yapmadım."

"Zor değil." Sobek durakladı. Marid'in insansı ve sürüngen arasında gidip gelen yüzü nadiren okunabiliyordu, ama Ali bir kederin izi. "Bunlar kolay anılar değil. Bir arkadaştan duymak daha iyi olurdu."

Ali tereddüt etti. Zihninin gözünde Nahri'yi Nil kıyısında yanında otururken gördü, nehir onun karanlık bakışlarında yansıyor. Hatırlayamadığı ilk yılların hissedilir özlemi.

Onu seven insanlarla çevrili, onları kurtarmak için ölüme meydan okuyacak kadar cesur bir kadına dönüştüğünü gördü.

Ali ellerini Sobek'e uzattı. "Göster bana."

Zeyneb ve Müntehir'in beklediği yere doğru nehrin yukarısına doğru ilerlerken Ali'nin başı hâlâ dönüyordu. Onu su yüzeyinin altındaki gizli akıntılar boyunca taşıyacak olan deniz büyüsunü çağırarak daha hızlı olabilir. Ama Ali'nin zihnini gördüklerinden arındırmak için yürümeye ihtiyacı vardı -bu işten nasıl kurtulacağını düşünmekten bahsetmiyorum bile

dünyası yeniden sarsılan arkadaşına yeni bir tarih anlattı. O ayaklarının altında sağlam bir zemine, onu sahiplenen diğer diyara kademeli bir dönüşe ihtiyaç duydu.

Daha nehrin kayalık kıvrımına gelmeden şakalaştıklarını duymuştu. "-

Çünkü her şeyi iyi göstermen hiç adil değil," dedi Zeynep. şikayet ediyordu. "Zindandan çikalı bir hafta bile olmadı. Nasıl oluyor da şimdiden süslü işlemeli bir göz bandına sahip olabiliyorsun?"

"Sevgi dolu hayranlar, küçük kardeşim. Onlardan oluşan bir ağ."

Sonra, Ali'nin buraya taşıdığı hasırın üzerine uzanmış ve mutfaktan getirdiği yiyecekleri bitirmiş bir halde karşısına çıktılar. Kaybettiğini düşündüğü kardeşleri, özlediği ve nefeslerini kesecek kadar şiddetle endişelendiği kardeşleri.

Muntahir genişçe sırtarak başını kaldırdı. "Zaydi! Bir daha geri dönmeyeceğinden korktuk. Her ihtimale karşı bütün yemekleri yedik."

Zeynep en büyük ağabeylerine dirsek attı. "Onu kızdırma. Şimdiden ağlamaya ve bizi tekrar öpmeye başlayacak gibi görünüyor."

Ali aniden geri yürüdüğü için memnun oldu, çünkü elbiselerine yapışan çamurlu nehir suyu kardeşinin üzerine sıçradı ve

Aralarına girerek her ikisinin de ıglık atmasına neden oldu.

"Biliyorsunuz, ikiniz için geri dönmek yerine Ta Ntry'de kral olabilirdim. Bir kale, zenginlikler ..."

"Amma her hareketini kontrol ediyor." Zeynep sepeti kenara çekti.

"Aslında yemeği bitirmesine izin vermedim."

"ok yaşı." Midesi guruldayan Ali, baharatlı mercimek ve lahanayla sımsıkı sarılmış bir parça bazlama kopardı.

Kız kardeşı h    onu izliyordu, kayıtsız havasının altında endişe okunuyordu. "Marid ile her şey yolunda gitti mi?"

"Torun planlarına biraz fazla burnunu soktu ama onun dışında biz iyiyiz." Ali, Sobek'in kendisine g   stordikleri hakkında hiçbir şey s   lemedi; bu sadece Nahri içindi. "Sınıra saygı duyduğumuz s   rece barışın devam edeceğini d   ş   yorum.

halklarımız arasında." Bir ısıruk daha aldı. "Nehri timsahlarla doldurmayı    nerdi."

Zeynep    rperdi. "Umarım mirasımızın bu kısmını keşfetmeyeceğimi biliyoursundur. *Asla*. Bir cin olmaktan mutluyum, çok teşekk   r ederim." Sesi daha da hırınlaştı. "Sence gitmene izin verme şansları var mı?" diye sordu. "Ateş b   y   n    geri ver ya da-"

"Hayır," dedi Ali kasvetli bir sesle. "Ama sorun değil."

"Eh, bence 'marid elçi' sana çok yakışmış," diye g   zlemledi Muntadhir. "Kendi nehrin var, g   m   ş işaretler gizemli bir hava katıyor ve g   zlerin dehşet verici. Yaşlandığında sana çok yakışacak. t   m h   k   metimizin alt   st oluşunu m   zakere etmek."

"Eline geçirdiği her aile hazinesini açık artırmayla satacağı kesin," diye uyardı Zeynep. "Umarım birazını bir kenara koymuşsundur, Dhiru. Ben koyduğumu biliyorum.

Halkın bu devrimini kenardan izliyor olacağım."

Ali yemeğinin geri kalanını mideye indirdi ve g   zlerini siper ederek arkasına yaslandı yapraklı g   lgeliği delip geçen g   neşe karşı. "İkinizin de halkın devrimine *katılacağınızı* umuyordum, o zaman size sadece maaş    deyebilirdim."

Zeynep çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Seni seviyorum k       kardeşim, şehrimi de seviyorum ama ortalık sakinleşir sakinleşmez gidiyorum."

"Bekle, ne?" Ali şaşırmış bir halde sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Her yerde mi?" Kız kardeşi ona alışılmadık derecede utangaç bir g   l   mseme verdi. "Daevabad'ı hiç terk etmedim. Yabancı bir soylunun sarayına, benden oynamam beklenen bir kocaya gitmediğim s   rece ayrılacağımı hiç d   ş   nmemiştim.

politika ile." Zeynep bileğindeki altın bilezikle oynadı. "Uzun zamandır

O zamanlar bunu sorun etmiyordum; aileme en iyi bu şekilde hizmet edebileceğime inanıyordum. Ama o dünya artık yok.

Daevabad. . . yorucuydu. Ama aynı zamanda bana çok şey öğretti. Bana daha fazlasını istediğimi öğretti."

Ali endişesini gizleyemedi. "En azından yalnız gitmeyeceğini söyle."

"Hayır, ama beni aciz gördüğün için teşekkürler. Aqisa benimle geliyor. Önce Bir Nabat'a gideceğiz. Lubeyd'in küllerini eve götürmek istiyor."

"Orada dinlenmeli," dedi Ali yumuşak bir sesle, içinde yükselen kederle öldürülen arkadaşından bahsetti. "Ama seni özleyeceğim, ukhti. Hem de çok."

Zeynep onun elini sıktı. "Geri döneceğim, küçük kardeşim. Sorumlu birinin her şeyi berbat etmediğinden emin olması gerekiyor."

Ali, Sobek'i ziyaret ettiğinde silahlarını geride bırakmıştı ama şimdi doğrulup zülfikarına uzandı. "Al bunu."

Zeynep'in gri-altın gözleri kocaman oldu. "Senin zülfikarını alamam!"

"O benim değil. Ailemize ait ve bir daha asla eskisi gibi kullanamayacağım. Al onu. Alevlerini çağırmayı öğren ve git biraz Maceralar, Zeynep."

Parmakları kabzanın etrafına dolandı. "Emin misin?"

"Edeceğim. Yeter ki kaçınılmaz olarak her şeyi berbat ettiğimde sana yazıp akıl danışabileyim."

Kız kardeşi gülümsedi. "Anlaştık."

Ali Muntadhir'e döndü. "Sakın bana *sen* de bilinmeyene doğru yolculuğa çıkacağını söyleme?"

Muntadhir ürperdi. "Oh, kesinlikle olmaz. Tamamen gözetlemek zorunda kalacaksın dolu mutfaklar, yumuşak yataklar ve mücevherli ellerimden çıkan temiz giysiler." Durakladı. "Ama saraya da geri dönmeyeceğim."

"Sen değil misin?" Kardeşi ve Daevabad'ın sarayı Ali'nin zihninde tamamen iç içe geçmişti. "Ama emir sensin. Yardımına ihtiyacım var."

"Sana yardım edeceğim," diye güvence verdi Muntadhir. "Ama emir olarak değil." Alaycı bir gülümseme takınmaya çalışıyor ama başaramıyormuş gibi görünüyordu. "Yani, siz monarşiyi ortadan kaldırmayı planlıyorsunuz ve ben ..." Muntadhir nefes verdi, aniden kırılganlaştı. "Oraya geri dönemem, Akhi, üzgünüm. Arkadaşlarımı katlettiği ve halkımı zehirlediği o yere geri dönemem.

Nerede onlar-" Kardeşinin vücudunu bir titreme sarstı ve hızla sağ gözünü sildi. "Bunun muhtemelen korkakça olduğunu biliyorum."

Ama Ali kardeşinin korkak olduğunu düşünmüyordu. Aslında, Muntadhir'i zindanda bulduktan sonra, Ali kardeşinin en cesurlardan biri olduğundan oldukça emindi.

Tanıdığı insanlar.

Ali, Nahri'nin iyi olduğunu öğrenir öğrenmez zindana gitmişti, Etrafında bir arkadaş grubu vardı ve Subha yola çıkmıştı. Yalnız gitmemişti, Cemşit ona eşlik etmek için ısrar etmişti ve ikisi saray zindanının korkunç derinliklerine indi ve hücrelere rastladı. Manizheh'in çürüyen düşmanlarıyla dolu olan Ali, yalnız olmadığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Bu korkunç bir manzaraydı; Manizheh'in vahşetinin bir kanıtı olduğu kadar, yukarıda toz haline gelmiş mahalleler ve yarı ölülerin toplu mezarı da bunun bir kanıtıydı.

Arenada buldukları Geziri kalıntılarını yakmışlardı.

Mahkumlar arasında tanıdık yüzler vardı, akademisyenler ve Ali'nin büyürken tanıdığı bakanlar ve soylular, yükselen ölümler listesindeki isimlerdi. Cemşit'le birlikte daha derinlere indikçe Ali soğukkanlılığını kaybetmeye başlamış, öldürülen kardeşlerinin cesetlerini bulmamak için Tanrı'ya yalvarmıştı.

Öyle olmamıştı, Ali'nin hayatının her günü minnettar olacağı bir merhamet. Önce Zeyneb'i bulmuşlardı, kilit altındaydı ama zarar görmemişti - Manizheh'in bir parçasıydı. Görünüşe göre hâlâ en değerli rehinesini hayatta tutacak kadar pragmatik.

Zeynep kendini Ali'nin kollarına atmış, ona öyle sıkı sarılmıştı ki canı yanmıştı. "Geri döneceğini biliyordum," diye fısıldamıştı. "Biliyordum."

Muntadhir farklı bir hikâyeydi.

Sonunda kardeşinin hücrelerini bulup kapıyı kırarak açtıklarında, Ali Muntadhir'in öldüğüne ikna olmuştu. Çürüme ve bedensel pislik kokusu havada o kadar yoğun ki, Ali zar zor nefes alabiliyordu. Ve o zaman Gri taş duvara zincirlenmiş ve yığılmış bir deri bir kemik kalmış adamı gördüğünde, onun çekici ve dokunulmaz görünen ağabeyi olması imkânsız görünüyordu. Çürükler, yara izleri ve ağlayan açık yaralar Muntadhir'in kirli tenini kaplamış, lekeli bir kumaş kalçalarına zar zor tutunmuştu. Ağabeyi

Prangalarının izin verdiği ölçüde çökmüş, kolları başının üzerinde acı verici bir açıyla tutulmuştu. Saçları aşırı uzamıştı, keçeleşmiş siyah bukleler yüzüne sıvanmış.

Ali'nin yanında Cemşit kısık bir çığlık atınca Ali içeri girmeye cesaret etti. Önce onu mümkün olduğunca acıdan kurtarmaya çalıştı. Ali boynuna dokunduğunda Muntadhir tepki vermemişti ama Ali nabzın attığını görünce

rahatlamıştı. Ve

Kardeşinin adını nazikçe söylediğinde Muntadhir kıpırdandı, tek gözünü kırpıştırırken zincirleri takırdıyordu.

Ve sonra çığlık attı. Ali öldü diye feryat etti.

bir iblisle yer değiştirmiş, Cemşid'in dokunuşuyla geri çekilirken sevgilisi de hücrenin öbür ucuna koşmuştu. Muntadhir başını duvara vurmaya başlamış, karşısındaki iki adamın "Nahid'in bir oyunu" olduğunu söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Ali kendini kaybetmişti. Tiamat'a meydan okumuş ve dünyanın akıntılarında yolculuk etmişti ama ağabeyinin parçalanışını izlerken birden kendini çok küçük hissetmişti. Çok işe yaramaz.

Böylece Cemşit devreye girdi.

Baga Nahid Muntadhir'in ellerini dikkatle tutmuş, parmaklarını Muntadhir'in kirden sıırsıklam olmuş teninde gezdirirken onu iyileştirmiş ve prangalardan kurtarmıştı. "Benim, Emir-joon," diye yumuşak bir sesle onu temin etmişti. "Sadece benim, numara yok." Muntadhir'in parmak uçlarını öptü. "Vurulduktan sonra beni böyle uyandırmıştın, hatırlıyor musun? Çok korktuğunu söylemiştin.

"Başka nereye dokunacağını bilmediğin için canımı acıtıyorsun."

Bunun üzerine Muntadhir dövüşmeyi bıraktı. Onun yerine yüzünü Cemşid'in omzuna bastırıp daha da çok ağlamaya başladı. "Öldüğünüzü sanmıştım," diye hıçkırmıştı. "Hepinizin öldüğünü sanmıştım."

Süslü göz bandı ve şakacı gülümsemesi bir yana, Ali şimdi Muntadhir'e baktığında hala o adamı görüyordu, kardeşi açıkça onu ikna etmeye çalışıyordu.

küçük kardeşleri iyiydi. Ali, Muntadhir'in gerçek benliğini sevdiklerinden bile saklamakta ne kadar yetenekli olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Ali şimdi uzanıp kardeşinin elini tuttu. "Bu korkakça değil, Dhiru. Hem de hiç değil."

"Kenara ayırdığım param var," dedi Zeynep usulca. "Sana Geziri Mahallesi'nde bir ev almaya yetecek kadar."

"Geziri Mahallesi'ne taşınmayacağım," diye cevap verdi Muntadhir.

"Cemşid ... bir süre onunla kalabileceğimi söyledi. Onun yeri var ve biz her zaman yakın olduk ..." Kardeşi, üzerinde çalışmış olması gereken hikâyeyi anlatırken tökezliyor gibiydi.

Oh, ahki . . . Ali dudağını ısırdı, rahatça konuşmak istiyordu. Ama Cemşit'in Muntazır'a küçük kardeşinin aralarındaki ilişkiden haberdar olduğunu söyleyip söylemediğini bilmiyordu.

Ali de burnunu sokma hakkını kaybetmiş gibi hissediyordu. Bunun yerine, Muntadhir'in güvenini kazanmak için çalışacak ve sırlarını ne zaman ve

nasıl paylaşacağını kardeşine bırakacaktı.

Ali şimdilik onun elini tekrar sıktı. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Bunun ikiniz için de iyi olacağını düşünüyorum."

Muntadhir ona biraz temkinli bir bakış attı ama içinde bir umut ışığı vardı. "Teşekkürler, Zeydi." Dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı, güneş ışığı

ve göz kırptı, yüz ifadesine bir muziplik sinmişti. "Yine de son kişisel başarımlar için beni tebrik etmemekle çok kabalık ediyorsunuz."

"Hangisi?"

"Boşanma." Muntadhir iç geçirdi, sesi hülyalı geliyordu. "Ah, özgürlüğün tatlı hissi ve dünyanın en uyumsuz ortaklığının gerçek anlamda alevler içinde kalması."

"Evet," dedi Zeynep alaycı bir tavırla. "Çünkü evliliğiniz sizi çok açık bir şekilde kısıtladı."

"Sen ve Nahri boşandınız mı?" diye sordu Ali. "Resmi olarak mı?"

Muntadhir sırttı ve Zeynep'e baktı. "Sana söylüyorum - en az üç kez."

Zeynep başını salladı. "Sadece bir kez. Bir kez olsun."

Yaptı ama günah yüzünden hemen paniğe kapılmaması mümkün değil."

Ali gerçekten de kendini panikle savaşıırken buldu. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Kız kardeşinin gözleri parladı. "Nahri'yi kaç kez öptün?"

Ali birdenbire ateş büyüsünü bıraktığı için memnun oldu, çünkü aksi takdirde utanç verici alevler içinde yanacaktı.

"Ben ... bu değil-" diye kekeledi. "Yani, çok duygusal bir geceydi."

Zeynep ve Muntehir kahkahalara boğuldular.

"Bir kez," diye kabul etti Muntadhir, o kadar gülüyordu ki gözünden bir damla yaş silmek zorunda kaldı. "Sana bir dirhem borcum var."

"Karnı öpüp öpmediğim üzerine *bahse* mi *girdin*?" Ali dehşete kapılmıştı. "Sizin neyin var böyle?" Ağabeyi ve kız kardeşi sadece kıkırdayınca

daha da sertleşti. "Sizden nefret ediyorum. İkinizden de nefret ediyorum."

Zeynep başını onun omzuna koydu. "Bizi seviyorsun."

Ali hoşnutsuz bir ses çıkarmak zorunda kaldı. Çünkü onları gerçekten seviyordu. Her ne kadar onunla alay ediyor ve ayrı gelecekler planlıyor olsalar da, burada, ormanın sessizliğinde, nehir ve *şehir* -onun nehri ve şehri- arasında kardeşleriyle birlikte otururken aniden saf bir umut kıvılcımı hissetti.

dünyaları ve insanları bir araya getirecekti. Ali'nin önünde her zamankinden daha fazla iş vardı: kurulması gereken yeni bir hükümet ve harap olmuş bir ekonomi

Düzelt. Yeniden bir araya getirmesi gereken ittifaklar ve en sevdiği ortaklarına anlatması gereken yeni aile sırları. *Çok* uzun bir mektup bekleyen bir anne ve

Sonunda cenaze namazını kılacağız.

Ama şu anda sadece oturuyor, yüzündeki güneşin, gölün temiz havasının ve ailesinin arkadaşlığının tadını çıkarıyordu. "Elhamdülillah," diye mırıldandı. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Müntehir bir otu büktüğü yerden boş boş başını kaldırıp baktı. "Bu ne için?"

"Hiçbir şey. Her şey." Ali gülümsedi. "Sadece çok minnettarım."

48

Nahri

Sarayda kurduğu hayatı toparlaması şaşırtıcı derecede kısa sürdü.

Nahri düzinelerce ipek elbise ve altın işlemeli çarşaf arasından çok azını aldı. Çok güzellerdi ama kendisi için belirlediği yeni yolda güzel elbiselere ve süslü kıyafetlere pek ihtiyacı olmayacaktı. Mücevherlerine gelince, Yine de bir bagaja sığdırabileceği her şeyi aldı. Nahri yoksullukla ilgili anılarından asla kurtulamayacaktı.

Eşyalarını Daevabad'ın yeniden inşası için kurulan fona bağışladı, özellikle de hastanesinin kendi ihtiyaçları varken kendini beş parasız bırakmayacaktı.

Kitaplarını daha dikkatli karıştırdı.

Öngörülebilir bir gelecek için okumak için boş zaman. Tıbbi metinler çıkarıldı ve özel bir sandığa konuldu. Sonra Nahri doğruldu ve odaya göz gezdirdi.

Pencere kenarındaki bir dizi küçük nesne gözüne çarptı: Yaşlı Mısırlı aşçının ona yemekleriyle birlikte verdiği küçük hediyeler. Nahri bir tanesini, küçük bir kamış kayığı aldı ve başparmağıyla üzerindeki tozu temizledi. O

Yaşlı adamın saraya yapılan saldırıdan kurtulup kurtulmadığını merak etti. Belki eşyalarını toplamayı bitirdikten sonra mutfağa gidip öğrenebilirdi.

Buradaki diğer Mısırlı şaşıtlara ulaşmaya çalışmalıyım. Nahri artık köklerini kucaklamakta özgür olduğuna göre, sürgündeki diğer hemşerileriyle biraz vakit geçirmek iyi olabilirdi. Belki birileri Kahire'ye dönüp kafası çok karışık bir adama çok uzun bir mektup götürmekle ilgilenir.

apothecarist.

Belki de birileri bir zamanlar Baga Nahid'in dikkatini çekmiş olan kendi topluluklarından genç bir kadın tanıyordu.

Ancak Nahri bir yere gitmeden önce alması gereken bir şey daha vardı. Yatağına döndü ve yere diz çöktü.

Tereddüt etti. Artık burada olmama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Saraydaki odası tozlu ve el değmemiş görünse de Nahri, Manizheh'in işgalinden sonra arandığından şüpheleniyordu.

Bu yüzden parmaklarını kırışlerin altında gezdirdiğinde Korku. Sonra kalbi yerinden fırladı ve eli yaklaşık bir yıl önce oraya koyduğu keten sarılı bıçağa gitti.

Dara'nın hançeri.

Nahri mücevherli bıçağı çekip açtı. Perdeli odanın loş ışığında cilalı demir parıldıyor, karnelyan ve lapis taşları parıldıyordu. Hançere baktı, Dara'nın ona hançeri fırlatmayı öğrettiği günü hatırladı, kahrkahası kulağını gıdıklıyordu. Keder içinde yükseldi ama şimdi farklı bir tadı vardı. Daha az acı bir tat.

Umarım mutlu sona ulaşırsın, Dara. Gerçekten umuyorum. Hançeri tekrar kınına sokan Nahri, onu saz teknenin ve geri getirmeyi planladığı kıyafetlerin yanına koydu.

Yumuşak bir kapı sesi duyuldu. Arkasına baktı. Ali açık kapının önünde bekliyordu.

Kuşluk vaktinin ışığında, sessiz, çalkantılı bir boşluk olarak ayrı duruyor gibiydi. Ayaklarının etrafında sis şeritleri oynuyor, gözlerindeki sarı parlıyordu. belli belirsiz, bir kedinin bakışı gibi. Güneş yara izlerinden görünenlere vuruyordu, gümüş erimişti ve siyah teninde göz kamaştırıyordu.

Farklı bir şekilde geri döndü. Fiza'nın Shefala sahilinde, korsan kaptan Cemşid'le birlikte kaçmadan hemen önce söylediği veda sözleri Nahri'ye geri döndü.

Nahri hazırlıklıydı ya da en azından hazırlıklı olmaya çalışmış, uyandığında Ali'nin yumuşak gri gözlerinin yerini Sobek'in sarı-siyah sürüngen gözlerinin aldığını görünce yaşadığı şoku olabildiğince çabuk maskeleymişti. Ama onun yapmacık sözleri

-Çünkü savaştan bu yana birbirlerini neredeyse hiç görmemişlerdi ve henüz yalnız kalmamışlardı.

-Sadece daha fazla soruya yol açmıştı.

Ben halklarımız arasında bir elçi olacağım. Onlar adına konuşabilmem için beni değiştirdiler.

Ve gerçekten de, yarı gölgeler içinde saklanan Ali, rolüne uygun görünüyordu. Bir ziyaretçi

Derinlerden gelen, denizin dibindeki gizemli, bilinmez bir dünyanın elçisi.

Yumuşak bir sesle konuştu, ona öğrettiği şekilde selam verdi. "Sabah el hayr."

Nahri ayağa kalkarak, "Sabah el noor," diye cevap verdi.

Ali kollarını ne yapacağını bilmiyormuş gibi kavuşturup kavuşturup açtı. "Umarım rahatsız etmiyorumdur. Burada olduğunuzu duydum ve uğramam gerektiğini düşündüm. Konuşmamızın üzerinden birkaç gün geçtiğini biliyorum."

"Aslında bir hafta," diye belirtti Nahri, duygularını sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Bizi unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. hastane."

Bakışlarını yere dikmiş, sarığının kuyruğuyla oynuyordu. "Meşgul olacağını biliyordum. Seni rahatsız etmek istemedim ve düşündüm ki sana biraz zaman vermeliyim."

Nahri başını şüpheyle eğdi. "Bana yer ver' mi?" "Evet."

"Alizayd al Qahtani, bu sözlerin sana ait olması mümkün değil."

"Zeyneb'in önerisiydi." Ali'nin sesi utançla kalınlaştı. "Boğucu olabileceğimi söyledi."

Ve böylece gizemli Marid elçisinden tanıdığı Ali'ye dönüştü. Nahri'nin yüzünde içten bir gülümseme belirdi ve kapıda ona katıldı. "Senden uzak kalmaya ihtiyacım yok dostum," dedi ve onu kucakladı.

Ali ona sıkıca sarıldı. "Lütfen bir daha kendini kalbinden bıçaklama," diye yalvardı, sözleri başının tepesinde boğuklaştı.

"Hayatta bir kez yaşanacak bir olay olduğunu umuyorum." Nahri kaşlarını onun göğsüne bastırdı. Ali kendini her zamankinden daha serin hissediyordu ama rahatsız edici değildi. Tuz ve alüvyon kokusu teninde keskindi, sanki kendini bir denizin içine daldırmış gibiydi.

soğuk bir sabahta. Kalbinin atışı farklıydı, daha yavaştı ve daha uzun sürüyordu.

O değişmişti. Ama onun kollarında olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki Nahri bunu umursamadı. Hayatta kalmışlardı ve önemli olan tek şey de buydu. Bir ses çıkardı

ürperdi, günlerdir içinde biriktirdiği gerginliğin bir kısmının nihayet dışarı çıktığını hissetti.

"İyi misin?" Ali mırıldandı.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama sanırım bir gün olma ihtimalim var, yani bu bir ilerleme." Nahri derin bir nefes daha aldı, elini sırtını kaplayan yumuşak pamukta gezdirdi ve sonra uzaklaştı. "Gel, benimle kal

Bir süre-oh, kapıya öyle bakma," dedi kızarmakla savaşıarak.
Nahri en son karşılaştıklarında olanları *kesinlikle* unutmamıştı.
kapalı kapılar ardında. "Şeytan kaçabilsin diye açık bırakacağım, tamam mı?" Ali mahcup görünüyordu ama Nahri onu içeri çekerken itiraz etmedi.

"Daireleriniz savaştan tek parça halinde çıkmış gibi görünüyor," dedi, sanki bir şey söylemiş olmak için.

"İşe yarayan birkaç şeyden biri. Burada revire bile gidemiyorum. Manizheh'in orada yaptıklarından sonra olmaz. Atalarımın yanmış bedenlerinin kokusunu hâlâ alabiliyormuşum gibi hissediyorum." İç çekti. "Tanrım, Ali, her şey çok fazla. O kadar çok insan öldü, o kadar çok hayat mahvoldu ki. Orada söylediklerin

Kahire barış yapmanın ömür boyu sürdüğünü söylüyor-"

"O zaman bırakın ömür boyu sürsün. Elimizden geldiğince iyi bir temel oluşturacağız."

Nahri gözlerini devirdi. "Sen her zaman umursamaz bir iyimserdin."

Ali dilini şaklattı. "Oh hayır. *Peris*'i kendi kalbini delmekle tehdit ettikten sonra bana bir daha asla pervasız diyemezsin."

"Beni kızdırdılar." Nahri kelimeleri yumuşak bir şekilde söyledi ama sonra eski öfkesinin bir ipucu geri döndü. "Bana bir daha aşağı ya da daha az denmesine izin vermeyeceğim. *Halkıma* -hiçbirine- böyle denmesine izin vermeyeceğim. Hele hele bazı işgüzar, kendini beğenmiş güvercinler tarafından."

"Peki sence o şişirilmiş güvercinler geri dönüp bizi buna pişman edebilirler mi?"

Bugün bir düşman edindin, *diye* uyardı perisi. "Pek mutlu görünmüyorlardı," diye itiraf etti Nahri. "Ama umarım müdahale etmekle ilgili kendi karmaşık kuralları biz güçlenene kadar onları uzak tutar."

"İnşallah." Sesine belirsizlik karıştı. "Başka bir aşırı güçlü varlıkla ilgili olarak, bir kaçış yaşadığımızı duydum."

Nahri'nin midesi bulandı. "Onun gibi bir şey."

Ali bakışlarını ondan ayırmadı; yeni görünümüne rağmen bir düzine Gözlerinde sorular. "Adalet isteyen insanlar var, Nahri. Peşinden asker göndermek isteyen insanlar."

"Zamanlarını boşa harcamış olurlar ve bunu hepimiz biliyoruz. Dara yakalanmak istemiyorsa kimse onu yakalayamaz. İnsanların adalet istediğini biliyorum" dedi. "Ve biliyorum ki yeni bir hükümet kuracağız, yeni bir

dünya. Ama o eski yöntemle, Daeva yöntemiyle halledilmesi gereken bir şeydi. Bırakalım Dara bin yılını ifritler tarafından çalınan ruhları

kurtararak geçirsin. Bu onun bir zindanda çürüyüp gitmesinden daha faydalı olur."

Ali ikna olmamış görünüyordu. "Bir ordu toplayıp geri dönebilir."

Gelmeyecek. Nahri, Dara'nın vedasındaki kararlılığı görmüştü; bu sadece bir vedaydı. yeniden sevdi. "Ali, bana güvendiğini söylüyorsun," dedi usulca. "Öyleyse güven bana. O gitti."

Bir süre daha ona baktı ama sonra küçük bir baş sallama hareketi yaptı. Çok fazla bir şey değildi -Nahri Gezirilerin intikam istemekte haklı olduklarını biliyordu. Ama onların intikamı daha önceki intikamların bir sonucu olacaktı. Ve sorun şu ki, bu döngüye yakalanan sadece onlar değildi.

Gerçekten de bu yüzden barış ömür boyu sürecekti. Ve bu yüzden, her ne kadar acı verse de, Nahri Dara'nın gitmekte haklı olduğunu biliyordu. Onun varlığı

çok bölücü oldu-çok fazla Daeva onu korudu, çok fazla Cinler ve Şafitler Manizheh'in silahının aralarında özgürce yaşadığını görünce haklı olarak öfkelenildiler. Belki bir gün geri dönebilirdi - belki de uzak bir nesil Dara'yı önce bir kahraman olarak, kendini Bela'dan ziyade köleleştirilmiş ruhları kurtarmaya adanmış bir Afşin olarak tanıyacak kadar savaştan uzaklaşmış olurdu.

Ama Nahri o günün çok uzak bir gelecekte olmasından korkuyordu.

Ali omzundaki bir noktayı ovmak için uzanmıştı. Yakası, Nahri'nin derisini kaplayan pullu derinin bir bölümünü görebileceği kadar çekildi.

"O da ne?" diye sordu.

Ali elini bıraktı, utanmış görünüyordu. "Tiamat'ın çocuklarından biri beni soktu."

"Seni *soktu* mu?"

"Detayları bilmek istemezsin, inan bana. Sobek onu iyileştirdi ama bir iz bıraktı."

"Görebilir miyim?" Ali başını sallayınca Nahri yakasını kenara itti ve pullu yara izinin dar yolunu, değişmiş etten bir şeridi izledi. Ali'ye dokunduğunda kalbinin hızla çarpışını ya da Ali'nin kalbinde yarattığı etkiyi gözden kaçırmadı.

Parmaklarını tekrar onun üzerinde gezdirmek *onu* etkilemişti ama bu şu anda üzerinde durulacak bir konu değildi. "Sana yaptıkları kalıcı mı?"

"Evet. Tiamat kanımdaki ateşi boşalttı. Onlara sırtımı dönemeyeceğimden emin olmak istedi." Ali onun bakışlarını tuttu, parlayan gözleri kederle doluydu. "Artık alevler yaratmana yardım edeceğimi sanmıyorum."

"Geri döndün," dedi şiddetle. "Önemli olan tek şey bu." Nahri yakasını düzeltti ve sonra kolunu kaldırarak kolunu geri çekti

Manizheh'in bileğine yaktığı yara izini ortaya çıkarmak için. Büyüsüne rağmen yara iyileşmemiştir. "Eşleşiyoruz."

Bu onun yüzüne hüznü bir gülümseme getirdi. "Sanırım öyle." Ali omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatı. "Toplanıyor musun?"

"Öyleyim."

"Bu şu anlama mı geliyor ..." Yüzü düştü. "Sen de mi saraydan ayrılıyorsun?" Sesi yıkılmış gibiydi ama ekledi: "Yani, kalmanı beklediğimden değil. Senden hiçbir beklentim yok. Bizden."

Nahri kekeleymesini durdurmak için onun koluna girdi. "Benimle yürü. Biraz temiz hava alabilirim."

Onu revir alanına götürdü, yol boyunca ilerledi. aşırı büyümüş yol. Bahçe bakımsızdı, yabancı otlar ve çimler Şifalı bitkilerini tuzağa düşürüyordu ama düzeltilemeyecek bir şey değildi. Portakal bahçesi her zamanki gibi bereketliydi, ağaçların üzerinde beyaz çiçekler ve parlak meyveler vardı.

Babasının portakal bahçesi. Bitkilerin dayanıklılığı, babasının ona verdiği isim gibi onu da etkilemişti. Gölbahar, bir bahar çiçeği. Nahri'nin seçtiği isim olmayabilirdi ama yine de anlamını onurlandırabilirdi.

Şiddet dolu bir kışın ardından yeni bir hayat vaadi.

"Shafit bölgesinde bir ev buldum," diye başladı. "İşgalden önce terk edilmiş gibi görünüyor, ama iyi kemikleri var ve biraz Avlu ve hastaneye sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Sahibi bana neredeyse bedavaya satmaya razı oldu ve sanırım Sanırım orada yaşamak benim için iyi olacak."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Ali. "Yine de tanıdığım herkesin gitmemesini isterdim." Sanki espri yapmaya çalışıyor ve başaramıyor gibiydi. "Ben, perili bir saray ve birbirini öldürmemeye çalışan bir grup çekişen hükümet yetkilisi ve delege olacağız."

"Sanki bu senin hayalin değilmiş gibi." Nahri onu portakal bahçesine çekti ve eski salıncakta yanına oturttu. Ali yere yayılan köklere temkinli bir şekilde baktı. "Sakin ol. Bu sefer bir davet aldın. Ve seni bırakmayacağım. Sana yardım edeceğim, söz veriyorum. Ama kendim için de bir şeyler inşa etmeye başlamak istiyorum," dedi. alışılmadık derecede utangaç. "Kendi evim, hastane, istediğim türden bir hayat."

"O zaman senin adına sevindim," dedi içtenlikle. "Gerçekten. Seni her gün görememeyi özleyeceğim ama senin adına mutluyum."

Nahri bakışlarını kaçırdı. "Aslında" -çarşafının kenarını gergin bir şekilde büktü- "beni ziyaret edebileceğini umuyordum. Düzenli olarak. Hastane için kitaplar... Onlarla aram hiçbir zaman iyi olmadı," diye ekledi. yanaklarında sıcaklık.

"Hastane için kitaplar mı?" Ali kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sana çok daha iyi bir muhasebeci bulabilirim, inan bana. Hayırsever fonlarıyla yapabileceğiniz çok şey var ve eğer düzgün bir uzmanınız varsa-"

"Uzman istemiyorum!" Yaratıcı, bu adamın umursamazlığı onun ölümü olacaktı. "Seninle zaman geçirmek istiyorum. Canavarlardan kaçmak ya da devrimler planlamak yerine evimde normal bir şekilde zaman geçirmek. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum."

"Ah." Ali'nin yüzünde gecikmiş bir anlayış ifadesi belirdi. "Oh."

Yüzü yanıyordu. "Zamanına değmesini sağlarım. Kitaplarımı kontrol et, sana Divasti'yi öğreteyim."

"Hayatımı birçok kez kurtardın, Nahri. *Defterlerini kontrol* ettiğim için bana kesinlikle hiçbir şey borçlu değilsin."

Nahri kendini onun gözlerine bakmaya zorladı ve alıştığından çok daha farklı bir cesaret toplamaya çalıştı.

Savunmasız olma cesareti. "Ali, seni borcumdan kurtarmaya niyetim olmadığını açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Başka bir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Bu kadarını açıklamak bile Kalp dehşet vericiydi ve Nahri daha derin bir şey yapamayacağını, belki de uzun bir süre yapamayacağını biliyordu. Hayalleri birçok kez paramparça olmuştu.

Ama köklerini salacak ve neyin büyüdüğünü görecekti. Nahri, Dara'ya söz verdiği gibi onun mutluluğunu çalacaktı ama bunu kendi şartlarında, kendi

ve bu sefer inşa ettiği şeyin yıkılmaması için dua etti.

Ali ona baktı. Ve sonra gülümsedi, belki de ondan gördüğü en parlak, en mutlu gülümsemeydi.

"Sanırım politik olarak yapılacak en akıllıca şey bu olurdu," diye kabul etti. "Divasti'm gerçekten korkunç."

"Bu iğrenç bir şey," dedi Nahri çabucak. Nahri sustu, kendini hem garip hem de son derece memnun hissediyordu. Ve portakal bahçesinin ne kadar sessiz ve izole olduğunun farkındaydı, ikisi de yeşilliklerin arasında bir köşeye çekilmişlerdi.

Bu, elbette Ali'nin tekrar konuşmayı seçtiği andı. "Zamanlamam ne kadar kötü biliyor musun?"

Nahri inledi. "Ali, neden? Şimdi ne olacak?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti. "Doğru zamanı beklemem ya da önce senin yas tutmana izin vermem gerektiğini düşündüm." Ali onun eline uzandı. "Ama senin yerinde olsaydım, bu kararı kendim vermek isterdim, biliyorum. Ve söz verdik, aramızda yalan yok."

Nahri'nin kalbi boğazında düğümlendi. "Ne oldu?"

"Bu sabah Sobek ile görüştüm." Ali onun bakışlarını tuttu, gözleri yumuşaktı. "Annenin anıları onda. Bana nasıl paylaşabileceğimi gösterdi."

"Evet," diye araya girdi Nahri. "Her ne iseler, evet."

Ali tereddüt etti. "Sertler, Nahri. Ve ben bunu daha önce hiç yapmadım. Seni bunaltmak ya da incitmek istemiyorum. . ."

"Bilmem gerek. Lütfen."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. İki elini de göreyim." Nahri tuttu boştaki elini uzattı ve adam onu kavradı. "Bu kısım biraz acıtabilir." Tırnaklarını kızın avuçlarına batırdı.

Nahri'nin nefesi kesildi ve bahçe yok oldu.

Anılar o kadar hızlı ve yoğun geliyordu ki, ilk başta onları ayırmak zordu, Nahri sadece başkaları tarafından değiştirilmeden önce flaşları yakaladı. Taze ekmek kokusu ve bir kadının sıcak göğsüne sarılmak. Nil'i kucaklayan şeker kamışı tarlalarına bakmak için bir ağaca tırmanmak. Kemiklere kadar işleyen keder, kefenlenmiş bir ceset bir mezarlığa indirilirken feryat etmek.

Mezar.

Bir isim. Duriya.

Ve sonra Nahri derine düştü.

O artık sihirli bir bahçede, bir cin prensinin yanında oturan Banu Nahida değildi. Nil'in bir köyünde dul babasıyla yalnız yaşayan Duriya adında küçük bir kızdı.

Duriya şeker kamışı tarlaları arasında koşturuyor, sulama hendeklerinin üzerinden atlıyor ve şarkı söylüyordu. Her zamanki gibi yalnızdı -gözlerinde altın ışıltıları parlayan, kızdıklarında ocakları alevlendiren küçük kızların hiç arkadaşı yoktu- ve bu yüzden hayvanlarla konuşuyor, onlara hikayeler anlatıyor ve sırlarını anlatıyordu.

Sonra bir gün, biri cevap verdi. Şimdiye kadar gördüğü en yaşlı timsah, nehir kıyısında yarı aç yatıyordu. Ürkütücü bakışları Gözlerindeki altını ve kurtuluş teklifini tanıdı. "Bana kan getir," diye yalvarmıştı Sobek. "Çok açım."

Duriya da öyle yaptı. Güvercinleri ve balıkları kümeslerden ve ağlardan çaldı, pullu hayvanını hayatta tutmaya kararlıydı. İkisi de farklı şekillerde yalnızdı; o Sobek'le, Sobek de onunla konuşuyordu. Kan karşılığında, Sobek ona

küçük numaralar, sihirli ve ölümlü benzerleri. Ateş yakma ve buğdayı çiçek açmaya teşvik etme. Merhem yapmak ve zehiri çıkarmak için en iyi bitkiler.

Bu tür beceriler küçük köyünde işe yarıyordu. Duriya zekiydi ve ağzı sıkı biriydi. Loş tarafta kendisine hayran bir koca bulabilirse, orada kendine mutlu bir hayat kurabilirdi.

Ama büyü yapan insanları avlayanlar da vardı ve Nil en dibe vurduğunda, Sobek onun yardım çılgılığını duyamayacak kadar uzaktayken, onlardan biri onu buldu.

Cin ödül avcısı acımasızdı. Şafit'i geri getirerek kazanılacak para vardı - Duriya'nın öğrendiği kelime

Hayatının geri kalanını dünyanın öbür ucundaki yabancı isimli büyülü bir şehirde geçirecekti. Cin, Duriya'nın gitmesi halinde babasını bağışlamayı teklif etmişti.

isteyerek, metal tonlu gözleriyle onun vücudunda ne olduğunu açıkça göstererek "isteyerek" demekti. Gözyaşları içinde kabul etmişti ve sonra adam yalan söylemiş, ikisini de yakalamış ve onu karanlıkta hayatının en uzun yolculuğuna çıkarmıştı.

Böylece yeni dünyasıyla tanışmış oldu.

Daevabad. Duriya ve babasına kucak açan ve sarayda iş bulmalarına yardımcı olan Arapça konuşan diğer şafitlerle birlikte şehrin köhne bir bölümünde aşırı kalabalık bir daire. Sarayın kendisi, aynı derecede güzel ve korkunç yaratıklarla dolu bir peri masalından bir şeydi. Bir kral şöyle dedi

Düşmanlarının ve odanın öbür ucundan kemiklerini kıran bir çift kara gözlü kardeşin üzerine vahşi canavarları salmak için. Aklını kaçırarak kadar korkan Duriya, kendisini sadece kraliçeye hizmet etmekle yükümlü bulunca rahatladı; kraliçe, Duriya'nın hayatını mahveden yaratıklarda insani bir şeyler olabileceğini düşünmesine neden olan, küçük oğluna karşı açık bir sevgi besleyen nazik bir kadındı.

Ama sonra kraliçe öldü ve Duriya Nahidlere verildi.

Yüzünü örten ve anlayamadığı bir ateş sunağına dua eden kara gözlü bir adam. Duriya'yı yakalayana kadar onunla hiç konuşmayan Bahçede evini özleyen babası için molokhia yapmak üzere yetiştirdiği jüt bitkilerine ot demişti. Baga Nahid onları sökmeye gitmiş ve Duriya öfkelenerek ona vurmuş, Daevabad'ın en tehlikeli adamlarından birine tüm öfkesiyle saldırmıştı.

Şaşkın gözlerle ona baktı, peçesi yırtılmıştı ve dudağında açtığı yara o izlerken bile iyileşiyordu.

Ama Rüstem ne onun idamını istemişti ne de daha da korkunç olan kız kardeşi onun kanını kaynatmıştı. Bunun yerine Duriya'nın hintkenevirini neden istediğini gözyaşları içinde anlatmasını dinlemiş, sonra da kara toprağa dokunarak bir düzine yeni sapın filizlenmesini sağlamıştı.

Aşık oldu. Aptalca ve tehlikeliydi ve köyüne döndüğünde Duriya asla bu kadar cesur olamazdı. Ama bir parça mutluluk için yanıp tutuşuyordu ve kendisi gibi kapana kısılmış olan hüznü gözleri düşmüş bir prens karşı konulmaz bir işaret oluşturdu. Ta ki karnı şişmeye başlayana ve kendi kesikleri iyileşmeye başladı, içinde büyüyen çocuk büyüyle zenginleşti.

Babasına söylemek kötü gitmişti. Rüstem'e söylemek daha kötüydü. Duriya hapsedildiği şehrin politikasını kavrayamamıştı. Onun için hepsi cindi ve Rüstem'in onu kız kardeşine götürdüğünde panikle yaptığı yakarıları anlamamıştı.

"Bana yardım et Manu," diye yalvarmış, Manizheh de Duriya'nın karnına okunamayan gözleriyle bir kez bakıp kabul etmişti. Duriya, içine düştüğü saray entrikası onu da tuzağa düşürmesin diye babasına söylemeye cesaret edemeyerek yine kaçırılmıştı.

Yolda doğan ve Duriya'ya siyah gözlerini kırıştıran kızı. Rüstem onu kucağına almış, bebeğin başının üstünü öpüp yumuşak buklelerine dokunurken yüzünde kırılgan bir şaşkınlık ifadesi vardı. İkisinin karışımıydı, insan dünyasına geçemeyecek kadar cin ve yine de gözle görülür bir şekilde şafitti.

"Onu eve götürmek istiyorum," diye fısıldadı küçük, sivri bir kulağın izini sürerek. "Daevabad'a geri dönmek."

Duriya şok olmuştu. "Ama kimsenin bilemeyeceğini söylemiştin."

"İnsanlar bilsin. Umurumda değil." Rüstem, her zaman çok yumuşak konuşurdu. aniden sertleşti. "Atalarımın kurduğu şehirde bir ailem olsun ve kızıma kendi yöntemlerimizi öğretelim istiyorum."

Ama Manizheh'in başka fikirleri vardı.

Yanan ova parçalanmış bedenlerle doluydu. Sersemlemiş ve ölmek üzere olan Rüstem, Duriya'yı son ata bindirmek için uğraşırken varlığından bile haberdar olmadığı bir büyüyle savaşıyordu.

"İnsan dünyasına geri dön," diye yalvarmış, kızlarına son bir kez acıyla bakarken kendi kanında boğulmuştu. "Kaçabildiğin kadar hızlı kaç. Ama bunu al."

Manizheh'le uğruna savaştıkları zümrüt yüzük. Parmağına yapışmıştı ve Rüstem sonunda yüzüğü çıkardığında elinden kan fışkırdı, sanki yüzüğün kendisi onun hayatını tüketiyordu.

"Kurtul ondan," diye mırıldandı, alnında kül boncukları vardı.

"Bizimle gel," diye yalvardı Duriya, feryat eden bebeği kucağına alarak. "Lütfen!"

Rüstem başını salladı. "Manizheh geri dönecek. Onu elimden geldiğince oyalayacağım. Gidin!"

Yanan otlaklarda bir yarış. Bu Duriya'yı öldürebilirdi, öldürmeliydi, vücudu hâlâ doğum sancısı çekiyordu.

Ama göğsüne bastırıldığı kara gözlü bebekten akan büyü, annesini doğal olmayan bir hızla iyileştirdi. Zümrüt yüzük titremeye başladığında, Cildini kavuran Duriya, bu iğrenç mücevherin ona neye mal olduğundan nefret ederek onu bir tarlaya fırlatmıştı.

Duriya'nın sihirle işi bitmişti. Bunun yerine, eve dönmek için sahip olduğu diğer her şeyi kullandı. Zekâsını, kurnazlığını ve başka seçeneği kalmadığında bedenini. Çaldı, yalvardı, dolandırdı ve bir kez durana kadar tekrar Mısır topraklarında.

Güneydeki köyüne geri dönmedi. Bunun yerine, insanların cinlerin insan şehirlerini sevmedikleri hakkında söylediklerini hatırlayarak, güçlü Kahire'nin eteklerinde bir kasaba buldu. Hâlâ Nil kıyısında. Hala nehrin sığılıklarında diz çöküp kolunu kesebileceği ve kan ve gözyaşlarını izleyebileceği kadar yakın. çamurlu suda dalgalanıyor.

"Eski dostum," diye ağlamıştı, "bir iyiliğe ihtiyacım var."

Duriya, revirde gördüklerini ve Sobek'ten öğrendiklerini bir araya getirerek bir tür ebe ve şifacı olarak iş buldu. Küçük Gülbahar, Rüstem'in kızlarına verdiği ismi koruduğu için, güçlendi, cin görünümü Sobek. Duriya onu şiddetle seviyor, Gol'ü güvende tutmak ve kızının büyüsunü saklamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Geceleri birlikte kıvrıldıklarında, kızının dizleri karnına bastırıldığında, küçük göğsü uykuda yükselip alçaldığında, Duriya bildiği her şeye dua etmişti.

Bu yeterli olmamıştı. Çünkü Rüstem haklıydı ve Manizheh sonunda onlar için gelmişti.

Köyün hiç şansı yoktu, bir ateş fırtınasında yok olmuş, insanları çılgın atıyordu. Duriya'nın Gülbahar'ı kapıp nehre koşacak ve efendisini çağırarak kadar zamanı ancak olmuştu.

Sobek hiç de cesaret verici değildi. "Onlar Nahidler ve anlaşmamızın bedeli ödendi. İsteğinizin gerektirdiği kan . . ."

Duriya tereddüt etmedi. Yanan ovoidan kaçtıkları günden beri çocuğu için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Sana kanını getireceğim." Sonra Gölbahar'ın başını öptü, onu sevdiğini söyledi ve kızını bir canavarın pullu ellerine itti.

Manizheh geldiğinde çok öfkelenmişti. Duriya, taşıdığı Nahid çocuk ve Manizheh'in çaldığına inandığı yüzük dışında hiçbir zaman kanı bozuk bir baş belasından, fark edilmeye değmeyecek kadar değersiz bir varlıktan fazlası olmamıştı. Onu çileden çıkarmak için fazla alay etmeye gerek yoktu.

Sobek'in kanını aldığından emin olmak için fazla bir şey gerekmedi.

Duriya nihayet düştüğünde su ılıktı, Nil onu son bir kez kucaklamıştı. Pençeli ellerin saçlarını okşadığına yemin edebilirdi ama elbette bu imkânsızdı. Sobek asla böyle bir şefkat göstermezdi.

Ama ölerken bir dua kadar güven verici bir söz fısıldadı. "Onu koruyacağım. Onu her zaman koruyacağım."

Nehrin dokunuşu kaybolmadan önce Nahri ağlıyordu. Kendi anıları parça parça geri geliyordu. Duriya müşterilerle şakalaşırken annesinin elbisesini tutuyordu. Fasulye ve ekmekten oluşan basit yemekler, annesinin babasının ona yapmayı öğrettiği şekerli şerbet.

Annesinin ona her gece söylediği sözlerden, basit sözlerden, ama o zamandan beri kimsenin Nahri'ye söylemediği sözlerden, hala çağırarak için kullandığı dilde değil Alevler.

Seni seviyorum, küçüğüm. Seni çok seviyorum.

Ali ona doğru uzanmaya başlamıştı bile. Konuşamayacak kadar hıçkırarak ağlayan Nahri kendini onun kollarına attı ve orada, anne babasının bulunduğu bahçede, sonunda onların yasını tuttu.

Nahri saray mutfağına gittiğinde akşam olmuştu. Enkaz gibi görüldüğünün farkındaydı, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. O Kederi yatışana kadar, yarına kadar beklemenin daha akıllıca olacağını da biliyordu. Ali bile onu nazikçe caydırmaya çalışmıştı.

Eğer yanılıyorsa onu bekleyen yıkım. Ne de olsa bir savaş olmuştu ve pek çok insan ölmüştü, özellikle de sarayda.

Nahri yine de gitmişti.

Mutfak personeli yıpranmış, bir avuç şafitten ibaret kalmıştı. Ama Nahri onun eğilmiş sırtını ve yağ lekelerini gördüğü anda Galabiyya. Mısır'dan gelen yaşlı adam sessizce ortak vatanlarından yemekler pişirir ve ona küçük biblolar verirdi.

Yoğurduğu hamurdan başını kaldırıp baktı; annesinin anılarındaki yüzdü bu, sadece daha yaşlıydı.

Nahri gözyaşlarına boğuldu. "Büyükbaba?"

"Seni ilk gördüğüm anda anlamıştım," diye fısıldadı. "Ona çok benziyorsun ve bana gülümsediğinde ..." Büyükbabası eşarbının kenarıyla gözlerini sildi. "Sende onun gülümsemesi var. Memlekette de çok gülümserdi."

Mutfağın geri kalanı boşaltılmıştı ve onun için yapmakta ısrar ettiği çaya dokunulmamış, nanesi kararmıştı. Nahri'nin onun sözleri dışında hiçbir şeye karşı iştahı yoktu.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu. "Bunca zaman ..."

"Cesaret edemedim. Sana kraliyet ailesi gibi davranıyorlardı; bunu senden alamazdım." Başını iki yana salladı. "Bu şehirde bir nesil geçirdim. Şafit'e nasıl davrandıklarını çok iyi biliyordum ve bırakın torunumu, düşmanımın bile böyle bir hayat yaşamasını istemezdim."

Nahri onun elini sıktı. "Keşke bilseydim. Keşke senin için bir şeyler yapabilseydim."

"Her zorluğu hak ettim. Duriya, hamilelik konusunda bana geldi ve ben-" Büyükbabası kısa süreliğine gözlerini kapattı, yüzünü acı kapladı. "Sen bizim ülkemizde büyüdün, işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Korktum ve üzüldüm, ama bu bir mazeret değil. Asla geri alamayacağım şeyler söyledim ve sonra onu sonsuza dek kaybettim."

Nahri ne diyeceğini bilemedi. Kalbi, ne olduğunu bildiği için acıyordu. Ailesinin kaderi. Onu kurtarmak ve imkânsız bir dünyada kendilerine bir hayat kurmak için o kadar çok mücadele etmişlerdi ki Manizheh tarafından yok edildiler.

Yine de kendisiyle gurur duyacaklarını bilecek kadar çok şey görmüştü. Nahri annesiyle özlem dolu, samimi bir yakınlık hissetti, hayatları neredeyse aynıydı. İnsan dünyasında büyüyle ayrı tutulan yalnız küçük kız,

Daevabad'da ezilen kadın. Memesinde hâlâ bir bebekle memleketine dönmek için dişiyle tırnağıyla savaşılan kadın. Nahri hayatta kalmayı başarmıştı ama onun bile annesi kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu.

Rüstem olduğum kadar Duriya'yım da. Nahri hayatının büyük bir bölümünü Nahid mirasına odaklanarak geçirmişti ama yine de annesi, pürüzsüz-

Nahri'nin daha çok ortak noktası olan çocuğunu korumak için Manizheh'i ölümüne alt eden Şafit savaşçıdan bahsediyordu.

Bu ona hayal edebileceğinden çok daha fazla huzur verdi.

"Artık birbirimize sahibiz," dedi Nahri sonunda, hâlâ onu tutarak

büyükbabanın elini. "Ve onun anısını onurlandıracağız."

Çünkü Nahri, annesinin özgür olabileceği bir dünya yaratacaktı.

Sonsöz

Dedesiyle ilk çay içişinden altı ay sonra, Nahri shedu tahtına uzanmıştı.

İç geçirdi, sırtını dövülmüş altına dayadı ve parmaklarını kanatları ve doğan güneşi oluşturan paha biçilmez mücevherlerin üzerinde gezdirdi. Minder fevkalade dolgundu ve Nahri, gülünç derecede pahalı tahtın tadını çıkararak yaslandı.

Mişmiş'e bir kayısı fırlattı. Peris'e dönmek yerine Daevabad'da kalıp onu takip etmekten memnun görünen shedu kolayca yakaladı ve halıyı yırtarak yaptığı yuvasına dönmeden önce meyveyi bir dikişte yuttu.

Taht odasının kapıları açıldığında, elinde parşömenlerle eğilmiş, uzun gövdesi içeri girerken eğilmiş bir adam ortaya çıktı.

Nahri avucunu kaldırdı. "Önümde eğil, cin köylü. Altınlarını ver yoksa dilini koparırım."

Ali elindeki parşömenleri uzattı. "Bunun yerine Hazine'nin durumuna ilişkin kapsamlı ve ayrıntılı notları kabul eder misiniz?"

"Hayır, Ali. Kimse yapmaz. Bununla ilgili her şey kulağa berbat geliyor." "Ne yazık ki." Yaklaşırken başıyla tahtı işaret etti. "Sakın bana ikinci düşüncelerim var."

"Eğer tereddütlerim olsaydı, vergi oranları hakkında gevezelik etmene izin vermek yerine dün gece seni evimden kovar ve düzgün bir uyku çekerdim."

"Büyükbabanın çayını suçla," diye cevap verdi, parşömenlerini yere bıraktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. İşçiler son günlerini

hafta tahtı dikkatlice sandıklamaya başladı, böylece Büyük Tapınak'ta sergilenecek. "Yıldırım içmek gibi bir şey. Saatlerce uyuyamıyorum."

"Onu asla hiçbir şey için suçlamam. Günün her saatinde evimi ve hastaneyi hamur işleriyle dolduran tatlı bir yaşlı adam. Cennette onun için ayrılmış bir yer var."

"Şüphesiz." Ali gülümsedi. "Aşağı geliyor musun?"

Nahri mücevherli kolları son bir kez daha okşadı. "Evet. En azından bir kez burada oturmam gerekiyordu." Onun elini tuttu ve sandığın üzerinden atladı.

"Tapınakta üzerine oturamaz mıydın?"

"Gece gündüz çocukların akınına uğrayacak. Bir koltuk için onlarla kavga etmek onur kırıcı görünüyor."

Ali'nin onu yakalamasına izin vererek aşağı doğru sallandı. Nahri'nin yardıma gerçekten ihtiyacı yoktu ama gümüş rengi, koyu renk bir bornozun içinde oldukça gösterişli görünüyordu ve kilitlenmeden önce ellerinin kısa süreli baskısıyla midesindeki dalgalanmanın tadını çıkarmasına izin verdi. Bunu yapmakta gittikçe daha iyi oluyordu: elinden alınacaklarından endişelenmek yerine mutluluk ceplerinin tadını çıkarmasına izin veriyordu. Büyükbabasıyla çay içerken, büyükbabası annesinin ölümüyle ilgili hikâyeler anlatıyordu.

Çocukluk. Subha ve Cemşit'le zor hastaların acısını çıkarmak ve korkunç derecede acımasız ve uygunsuz şakalar yapmak. Bağımlılık yapan Fiza'nın onu ve Razu'yu tanıştırdığı, eski korsanın onların sırtından sürekli zenginleştiği insan kartı oyunu.

Ali onu yere bıraktı ve parşömenlerini geri aldı. "Gergin misin?"

"Biraz," diye itiraf etti Nahri yürürken. "Ben 'gerçek ittifaklar ve uzlaşmalar yapmaktan' ziyade 'herkesi itaat etmeye ikna eden' bir tipim."

"Bah, bu tıpkı pazardaki pazarlık gibi. Ama gerçek ölüm kalım sonuçları var. Diplomatik ve sabırlı olduğumuz sürece, Allah'ın izniyle her şey yoluna girecek. Ne de olsa Divasti'de ne derler?" diye sordu, kendi dilinde oldukça bozuk ve oldukça pis bir mısra okuyarak.

Nahri durdu, skandala uğramıştı. "Ne dedin sen?"

"Hoş bir ses yılanı deliğinden çıkarır," diye tekrarladı Ali, bu kez Cinistani dilinde. "Bunu bana Cemşid öğretmişti." Nahri bir kahkahayı bastıramayarak ağzını kapattı. "Bekle, neden?"

Merhametli olmaya çalıştı. "Bu cümleyi tam olarak bu şekilde söylemiyoruz. Size söylediği kelime 'yılan'dı. Başka, daha yaygın bir anlamı daha var. Bir erkek için, şey ..."

"Olamaz." Ali dehşete düşmüş görünüyordu. "Nahri, bunu Daeva delegelerine de söyledim. *Rahiplere* de söyledim."

"Bunu buzları kırmak için yaratıcı bir yol olarak mı görüyorsun?" Ali inledi ve Nahri onun koluna girdi. "Bir dahaki sefere Cemşid'in sana öğrettiği Divasti deyimlerini önceden bana açıkladığından emin ol. Eminim o ve Muntadhir bundan epey keyif almıştır."

"Evlerinin altından geçen borulardaki tüm sıvının geri tepmesi için emir vereceğim."

"Bize onarım masraflarından pay verecek bir tesisatçı bulmama izin verin, ben de size yardım edeyim."

Ali sırtıttı. "Ortaklar mı?"

Eski Kraliyet Kütüphanesi'nin kapısındaaydılar. "Sonuna kadar," diye yanıtladı Nahri.

Kütüphaneye girdiler ama onları karşılayan sadece kitaplar değildi. Çoktan tartışmaya başlamış bir insan kalabalığı vardı. Cinler, şafitler ve Daeva. Tüm kabilelerden, düzinelerce kasabadan ve tüm vilayetlerden temsilciler. Büyük Tapınak ve ulemadan, zanaat loncalarından ve Ordu.

Çok çeşitli olduklarını söylemek yetersiz kalır. Müdahale etmek istemeyen Nahri ve Ali, grupların seçiminde serbestlik tanımıştı. ve şimdiden geri tepmiş gibi görünüyordu. Öncelikle kimse oturmuyordu. Bunun yerine, insanlar devasa bir masayı çevreleyen minderlerin üzerinde bir düzine farklı dilde bağııyorlardı.

Ali kalabalığa kararsız bir bakış attı, biraz bunalmış görünüyordu. "Yeni bir hükümet için hayırlı bir başlangıç."

Ama Nahri güldü. "Pazarlık mı dediniz?" Bir profesyonel edasıyla kalabalığı inceledi, çeşitli tartışmalarda olduğu gibi nezaketle gülümsedi. delegeler onlara doğru baktı.

Nahri işaretlerine her zaman gülümserdi.

Karakter Kadrosu

Kraliyet Ailesi

Daevabad, yüzyıllar önce Nahid Konseyi'ni devirmek ve Şafiler için eşitlik sağlamak amacıyla bir isyana öncülük eden Geziri savaşçısı Zeydi el Kahtani'nin soyundan gelen Kahtani ailesi tarafından yönetilmektedir.

GHASSAN AL QAHTANI, büyülu diyarın kralı, inancın savunucusu

MUNTADHIR, Ghassan'ın Geziri ilk eşinden olan en büyük oğlu, kralın atanmış halefi

HATSET, Ghassan'ın Ayaanle ikinci eşi ve kraliçesi, Ta Ntry'de güçlü bir aileden geliyor

ZAYNAB, Ghassan ve Hatset'in kızı, Daevabad prensesi

ALİZAYD, Ghassan ve Hatset'in oğlu, Daevabad prensi

Sarayları ve Kraliyet Muhafızları

WAJED, Kaid ve cin ordusunun lideri ABU

NUWAS, bir Geziri subayı

AQISA ve LUBAYD, Am Gezira'da bir köy olan Bir Nabat'tan savaşçılar ve iz sürücüler

En Yüce ve Kutsanmış Nahidler

Daevabad'ın asıl hükümdarları ve Anahid'in torunları olan Nahidler, Daeva kabilesinden gelen olağanüstü büyülu şifacılardan oluşan bir aileydi.

ANAHİD, Süleyman'ın seçtiğı ve Daevabad'ın asıl kurucusu

RUSTAM, son Nahid şifacılarından biri ve yetenekli bir botanikçi, ifrit tarafından öldürüldü

MANİZHEH, Rüstem'in kız kardeşı, yüzyılların en güçlü Nahid şifacılarından biri

CAMŞİD, Manizheh'in Kaveh'ten olan oğlu ve Emir Muntadhir'in yakın bir sırdaşı

NAHRI, Mısır'ın insan diyarında küçük bir çocukken terk edilmiş, ailesi belirsiz bir Nahid şifacı

Destekçileri

DARAYAVAHOUH, Nahid'in sağ kolunda görev yapan Daeva askeri kast ailesi Afşinlerin son torunu

Konsey; savaş sırasındaki şiddet eylemleri ve daha sonra Zeydi el Kahtani'ye karşı isyanı nedeniyle Qui-zi'nin Belası olarak bilinir

KAVEH E-PRAMUKH, Daeva Büyük Veziri

KARTIR, bir Daeva baş rahibi

NISREEN, Manizheh ve Rustam'ın eski asistanı ve Nahri'nin şimdiki akıl hocası

IRTEMİZ, NOSHRAD, GUSHTAP, PIROZ, MARDONIYE ve BAHRAM, askerler

Shafit

Daevabad'da yaşamaya zorlanan insan ve cin karışımı mirasa sahip insanların hakları keskin bir şekilde kısıtlandı.

ŞEYH ANAS, Tanzeem'in eski lideri ve Ali'nin akıl hocası, kral tarafından vatana ihanet suçundan idam edildi

SISTER FATUMAI, grubun yetimhane ve hayır hizmetlerini yöneten Tanzeem lideri

SUBHASHINI ve PARIMAL SEN, shafit hekimleri

Ifrit

Binlerce yıl önce Süleyman'a boyun eğmeyi reddeden ve sonrasında lanetlenen Daevalar; Nahidlerin can düşmanları.

AESHMA, liderleri

VIZARESH, Kahire'de Nahri için ilk gelen ifrit QANDISHA,

Dara'yı köleleştiren ve öldüren ifrit SAHKR, Vizaresh'in

kardeşi, Nahri tarafından öldürüldü

Ifrit'in Özgür Köleleri

Dara'nın saldırısı ve Prens Alizayd'ın elindeki ölümünden sonra hakarete uğrayan ve zulüm gören Daevabad'da eskiden köleleştirilmiş sadece üç cin kalmıştır.

Nahid şifacıları tarafından yıllar önce diriltilmiş.

RAZU, Tukharistanlı bir kumarbaz

ELASHIA, Qart Sahar'dan bir sanatçı

ISSA, Ta Ntry'den bir akademisyen ve

tarihçi

Cinlerin Altı Kabilesi

Geziri

Etrafı sularla çevrili olan ve Bereketli Hilal'deki insanlığın kalın bandının arkasında kalan Am Gezira cinleri, Süleyman'ın lanetinden ateş kanlı kuzenlerinden çok farklı bir dünyaya uyandılar. Boş Çeyrek'in derinliklerine, Nabateanların ölmekte olan şehirlerine ve Güney Arabistan'ın yasak dağlarında yaşayan Geziri'ler, sonunda topraklarının zorluklarını insan komşularıyla paylaşmayı öğrenmiş ve bu süreçte Şafit'in azılı koruyucuları haline gelmişlerdir. Bu gezgin şairler ve zülfikar kullanan savaşçılar ülkesinden, büyülü dünyayı yeniden şekillendiren bir savaşta Daevabad'ı ve Süleyman'ın mührünü Nahid ailesinden ele geçirecek olan asi kral Zeydi el Kahtani geldi.

Ayaanle

Nil Nehri'nin akan suları ile Bet il Tiamat'ın tuzlu kıyıları arasında yer alan Ta Ntry, kudretli kralların efsanevi anavatanıdır. Ayaanle kabilesi. Altın ve tuz bakımından zengin ve Daevabad'dan ölümcül politikalarının riskten çok oyun olduğu kadar uzak olan Ayaanle, kıskanılacak bir halktır. Ancak pırıl pırıl mercan köşklerinin ve sofistike salonlarının ardında unutmaya başladıkları bir tarih yatmaktadır ... onları Geziri komşularına kanla bağlayan bir tarih.

Daevalar

İnciler Denizi'nden İran ovalarına ve altın zengini Baktriya dağlarına uzanan kudretli Daevastana ve onun hemen ötesinde Gozan Nehri'nin kıyısında Daevabad, gizli pirinç şehri yer alır. Bir zamanlar büyülü dünyayı yöneten ünlü şifacı ailesi Nahid Konseyi'nin kadim merkezi olan Daevastana, uygarlığı dünyanın dört bir yanından gelen Ur ve Susa antik şehirleri ve Saka'nın göçebe atlıları. Gururlu bir halk olan Daevalar, cin ırkının orijinal isminin kendilerine ait olduğunu iddia etmişlerdir ... bu diğer kabilelerin asla unutmadığı bir hakarettir.

Sahrayn

Mağrip kıyılarından Sahra Çölü'nün uçsuz bucaksız derinliklerine yayılan Qart Sahar, cinler için bile masallar ve maceralar diyarıdır. Girişimci bir halk olan Qart Sahar, cinler tarafından yönetilmekten pek hoşlanmaz. Sahraynlar ülkelerinin gizemlerini diğerlerinden daha iyi bilirler; kum tepelerinin derinliklerindeki mağaralarda akan yemyeşil nehirler ve zaman içinde kaybolmuş ve unutulmuş büyü'nün dokunduğu insan uygarlıklarının kadim kaleleri. Yetenekli denizciler olan Sahraynlar, kum ve deniz üzerinde büyülü duman ve dikilmiş iplerden oluşan gemilerle seyahat ederler.

Agnivanshi

Eski Harappa'nın tuğla kemiklerinden Deccan'ın zengin ovalarına ve Sundarbans'ın puslu bataklıklarına uzanan Agnivansha uzanır. Hayal edilebilecek her türlü kaynakla bereketlenmiş ve ayrılmış geniş nehirler ve yükselen dağlarla çok daha değişken komşularından ayrılırlar. -Agnivansha, zanaatkârları, mücevherleri ve Daevabad'ın çalkantılı siyasetinden uzak durma becerisiyle ünlü huzurlu bir diyarıdır.

Tukharistaniler

Daevabad'ın doğusunda, Karakurum Dağları'nın zirveleri ve Gobi'nin uçsuz bucaksız kumları arasında kıvrılan Tukharistan. Ticaret hayat damarıdır ve unutulmuş İpek Yolu krallıklarının kalıntılarında Tukharistanlılar

Evler. Binlerce yıl önce insanlar tarafından işaretlenmiş koridorlar boyunca duman ve ipekten kervanlarla görünmeden seyahat ederler ve yanlarında efsanevi şeyler taşırlar:

Her hastalığı iyileştiren altın elmalar, görünmeyen dünyaları açan yeşim anahtarlar ve cennet kokan parfümler.

Teşekkür

Evet. Bu bir yolculuk oldu.

Buraya kadar gelebildiyseniz, öncelikle size teşekkür etmek isterim sevgili okuyucu. Fantastik kurgunun görkemli bir çağında yaşıyoruz ve biliyorum ki çoğumuzun okumak istediği bir yığın kitap var. Bu yüzden benimkini alıp yeni bir yazara, yeni bir dünyaya ve giderek büyüyen üç kitaba şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Daevabad'a yaptığınız yolculuktan keyif almışsınızdır.

Kitap camiasına da büyük şükran borçluyuz. Kitap camiasına yorumcular, blogcular, Instagramcılar, Discordcular, Twittercılar, kütüphaneciler ve sözü geçen, hayran sanatlarını paylaşan herkes, onların teorileri ve seriye olan sevgileri. Bu daha çok bir "söz Mouth" üçlemesini devam ettiren tüm hayranlarıma son derece minnettarım ve onur duyuyorum. İnanılmazsınız ve umarım hepinizin kalbini tamamen kırmamışımdır. Son birkaç yıldır dostluk kurduğum tüm harika yazarlara da desteğiniz ve tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, özellikle de kitaplarımı okuyacak kadar nazik olanlara, sözü yayanlara ve yardım edenlere yeni meslektaşım. Bana takip etmem gereken bir örnek verdin. Cam, John, Cynthia, Fran, Roshani, Peter ve Shveta'ya... Hepinize çok fazla pişmiş ürün borçluyum.

ALA'dan Jen ve Ben, çok ilginç birkaç yıl boyunca bana rehberlik ettiğiniz için teşekkür ederim! David Pomerico, Pam Jaffee, Angela Craft, Kayleigh Webb, Mireya Chiriboga, Natasha Bardon, Jack Renninson, Jaime Witcombe'a, Ronnie Kutys, Mumtaz Mustafa, Mary Ann Petyak, Paula Szafranski, Victoria Mathews, Shelby Peak, Nancy Inglis, Liate Stehlik, Jennifer Hart ve HarperCollins'de bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen herkes

Üçleme, seninle çalıştığım için çok ama çok minnettarım ve onur duyuyorum. Hayatımı değiştirdiniz. Son kapak için Alan Dingman'a ve bu projeyi hayata geçiren Priyanka Krishnan'a da teşekkür ederim.

Ailemin muazzam desteği olmasaydı son birkaç yılı asla atlatamazdım.

Anne ve baba, bu size geliyor,

Umarım seni gururlandırmışımdır. Shamik, benim kayam olmaya devam ettiğin ve bu kitabın yaklaşık doksan versiyonunu okuduğun için teşekkür ederim. Alia, aşkım ve en büyük nimetim, sen hayatımda olmasaydın son bölümü asla yazamazdım ve bir gün masama bıraktığın tüm küçük çizimlerin ve notların beni ne kadar ayakta tuttuğunu bilmeni umuyorum.

Son olarak, zorlu zamanlarda yaşadığımız bir sır değil. Günlerimi canavarlar ve sihir masalları yazarak geçirmenin aptalca ve bencilce geldiği günler oluyor. Ama ben hala hikayelerin gücüne umutsuzca inanıyorum. Bu üçlemeden bir mesaj alacaksınız, umarım umutsuz görüldüğünde bile doğru olanı seçmektir - özellikle de umutsuz görüldüğünde. Adaletten yana olun, bir ışık olun ve daha iyisini bilen tarafından bize vaat edileni hatırlayın.

Her zorlukla birlikte kolaylık da gelir.

Sözlük

Ateş Varlıkları

Daeva: Cin isyanından önce tüm ateş elementalleri için kullanılan eski bir terim ve Dara ile Nahri'nin de bir parçası olduğu Daevastana'da yaşayan kabilenin adı. Bir zamanlar binlerce yıldır yaşayan şekil değiştiriciler olan daevaların büyü yetenekleri Süleyman Peygamber tarafından keskin bir şekilde kısıtlanmıştır. insanlığa zarar vermenin cezası.

Djinn: "Daeva" için kullanılan bir insan kelimesi. Zaydi al Qahtani'nin isyanından sonra, tüm takipçileri ve nihayetinde tüm daevalar, ırkları için bu terimi kullanmaya başladılar.

Ifrit: Süleyman'a meydan okuyan ve yetenekleri ellerinden alınan orijinal daevalar. Nahid ailesinin yeminli düşmanları olan ifritler, insanlık arasında kaosa neden olmak için diğer cinleri köleleştirerek intikam alırlar.

Simurgh: Cinlerin yarışmayı sevdiği ölçekli ateş kuşları.

Zahhak: Büyük, uçan, ateş püskürten kertenkele benzeri bir yaratık.

Su Varlıkları

Marid: Son derece güçlü su elementalleri. Cinlere yakın bir efsane olan maridlerin yüzyıllardır görülmediği söyleniyor, ancak söylentilere göre

Daevabad'ı çevreleyen göl bir zamanlar onlarındı.

Hava Varlıkları

Peri: Hava elementalleri. Cinden daha güçlü ve çok daha gizemli.
-Periler kararlılıkla kendi içlerine kapanırlar.

Rukh: Peri'nin avlanmak için kullanabileceği devasa yırtıcı ateş kuşları.

Shedu: Efsanevi kanatlı aslanlar, Nahid ailesinin bir amblemi.

Dünya Varlıkları

Ghoullar: İfrit ile anlaşma yapmış insanların yeniden canlanmış, yamyam cesetleri.

Ishtas: Organizasyon ve ayakkabılara takıntılı küçük, pullu bir yaratık.

Karkadann: Bir insan kadar uzun boynuzu olan devasa bir gergedana benzeyen büyülü bir canavar.

Nasnas: Am Gezira çöllerinde dolaşan ve ısırığı etin solmasına neden olan, ikiye bölünmüş bir insana benzeyen zehirli bir yaratık.

Diller

Divasti: Daeva kabilesinin dili.

Djinnistani: Daevabad'ın ortak dili, cinlerin ve şafitlerin kendi kabileleri dışındakilerle konuşmak için kullandıkları bir tüccar dili.

Geziriyye: Geziri aşiretinin sadece kendi aşiret üyelerinin konuşabildiği ve anlayabildiği dili.

Ntaran: Ayaanle kabilesinin dili.

Genel Terminoloji

Ferace: Kadınlar tarafından giyilen bol, yere kadar uzanan, tam kollu bir elbise.

Ezan: İslami namaz çağrısı.

Afshin: Bir zamanlar Nahid Konseyi'ne hizmet eden Daeva savaşçı ailesinin adı. Unvan olarak da kullanılır.

Akhi: "Kardeşim."

Baga Nahid: Nahid ailesinin erkek şifacıları için uygun unvan.

Banu Nahida: Nahid ailesinin kadın şifacıları için kullanılan uygun unvan.

Çarşaf: Daeva kadınları tarafından giyilen ve başın üzerine örtülen, yarım daire şeklinde kesilmiş kumaştan yapılmış açık bir pelerin.

Dirhem/Dinar: Mısır'da kullanılan bir para birimi türü.

Dishdasha: Geziri arasında popüler olan, yere kadar uzanan bir erkek tuniği. **Emir:** Veliaht prens ve Kahtani tahtının atanmış varisi. **Fecr:** Şafak vakti/şafak namazı.

Galabiyje: Geleneksel bir Mısır giysisi, esasen yere kadar uzanan bir tunik.

Ghutra: Bir erkek başlığı.

Hamam: Bir hamam.

Yatsı: Akşamın geç saati/akşam duası.

Maghrib: Gün batımı saati/gün batımı duası.

Midan: Bir plaza/şehir meydanı.

Mihrap: Dua yönünü gösteren bir duvar nişi.

Müezzin: Ezan okuyan kişi.

Muhtasib: Bir pazar müfettişi.

Navasatem: Süleyman'ın köleliğinden bir neslin daha kurtuluşunu kutlamak için yüzyılda bir düzenlenen bir bayram. Aslen bir Daeva festivalidir, Navasatem, Daevabad'da sevilen bir gelenektir ve dünyanın dört bir yanından gelen cinleri haftalarca süren festivallere, geçit törenlerine ve yarışmalara katılmaya çeker.

Qaid: Kraliyet Muhafızlarının başı, esasen cin ordusundaki en üst düzey askeri yetkili.

Rakat: Bir dua birimi.

Shafit: Cin ve insan kanı karışık olan insanlar.

Şayla: Bir tür kadın başörtüsü.

Şeyh: Bir dini eğitimci/lider.

Süleyman'ın mührü: Süleyman'ın bir zamanlar cinleri kontrol etmek için kullandığı, Nahidlere verilen ve daha sonra Kahtaniler tarafından çalınan mühür yüzüğü. Taşıyıcısı Suleiman'ın yüzüğü her türlü büyüyü etkisiz hale getirebilir.

Talwar: Bir Agnivanshi kılıcı.

Tanzeem: Daevabad'da şafii hakları ve dini reform için mücadele etmeye adanmış köktendinci bir grup.

Ukhti: "Kız kardeşim."

Ulema: Din bilginlerinden oluşan yasal bir organ.

Vezir: Bir hükümet bakanı.

Zar: Cinlerin ele geçirmesiyle başa çıkmak için yapılan geleneksel bir tören.

Zuhr: Öğle saati/öğle namazı.

Zülfikar: Geziri kabilesinin çatallı bakır bıçakları; alev aldıklarında zehirli kenarları Nahid etini bile yok eder, bu da onları bu dünyadaki en ölümcül silahlardan biri yapar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.